

Giới thiệu Hộ Tâm

Hộ Tâm truyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại đặc sắc của tác giả Cửu Lộ Phi Hương có nhiều diễn biến đầy bất ngờ những trái ngược phải vượt qua.

Tác giả xây dựng nên các nhân vật đầy lôi cuốn mỗi người mang trong mình những nét riêng, nhưng mỗi thù đầy ngang trái khiến tình yêu bị chia cắt.

Nàng và Tử Nguyệt sư tỷ hai người không đội trời chung bởi lòng người đầy khó đoán, nàng vốn định yên lặng ra đi kia, không muốn ồn ào, nhưng chuyện trên thế gian này nào có dễ dàng được như ý nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở Đầu

Một thân một mình, chẳng hề lưu luyến.

Ngày Nhạn Hồi bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh, nàng khiến cho cảnh tượng có phần hơi khó coi.

Thật ra nàng vốn định yên lặng ra đi kia, không muốn ồn ào, nhưng chuyện trên thế gian này nào có dễ dàng được như ý nguyện.

Khi Nhạn Hồi nhìn bát đĩa nàng đã từng dùng, chán mềnh nàng từng ngủ, còn có kinh thư nàng từng chép bao nhiêu lần bị Tử Nguyệt sư tỷ dùng chiếu cỏ bọc lại, một cước đá xuống từ 3000 bậc thang, kêu “loảng xoảng” lẫn cù cù, thật ra nàng cũng chẳng nổi giận chút nào.

Nàng chỉ thờ dài trong lòng Tử Nguyệt sư tỷ này đầu đá với nàng bao nhiêu năm nay rồi, sao vẫn chẳng có đầu óc gì cả vậy nhỉ... Nàng đã bỏ những thứ đó lại thì chắc chắn đó là đồ bỏ, Tử Nguyệt trút giận lên những thứ bỏ đi đó đúng là ăn no rùng mồi.

Tử Nguyệt đứng trước cửa núi như một con khỉ đầu chó đánh thẳng trận, đương đương đắc ý hếch mũi nhìn nàng.

Nhạn Hồi ngáp một cái rồi khoát tay: “Tỷ vui là được rồi.” Nàng quay người đi mất.

Tử Nguyệt hừ lạnh: “Đứng lại, còn chưa xong đâu!” Nói xong nàng ta bỗng ném một thứ ra, một cây trâm ngọc lướt qua bên cạnh Nhạn Hồi, rơi xuống thêm đá, kêu lên một tiếng giòn vang rồi gãy thành mấy khúc, sau đó leng keng lẫn mất dạng.

Nhạn Hồi ngây người, bước chân khựng lại, nàng cúi người nhặt một khúc trâm ngọc rơi gần mình nhất.

Sao nàng lại không nhớ thứ này chứ...

“Năm xưa lúc mất nó ngươi cuống quýt thế nào, kẻ khác không biết nhưng ta lại biết cây trâm này là đồ của ai.” Nụ cười trên khóe môi Tử Nguyệt đầy vẻ ghét bỏ: “Ngươi nghĩ không ai nhìn thấu chút tâm tư đồ của ngươi sao? Bao nhiêu năm nay chỉ nhìn ngươi thôi cũng khiến ta cảm thấy buồn nôn chết được.”

Nhạn Hồi lẳng lặng nắm mảnh ngọc đứng yên một chốc rồi bỗng cong khóe môi cười: “Sư tỷ, phiền tỷ buồn nôn bao năm như vậy rồi, hôm nay tỷ lại ném vỡ nó trước mặt ta, sao nào, tỷ muốn làm ta buồn khổ ư?”

Không chờ Tử Nguyệt lên tiếng, ánh mắt Nhạn Hồi bỗng trầm xuống: “Đáng tiếc, đến hôm nay ta đã không còn như thế nữa, nhưng chúc mừng tỷ nhé, tỷ đã thành công chọc giận ta rồi.”

Nhạn Hồi vừa xắn tay áo vừa đi về phía Tử Nguyệt: “Tới đây, chúng ta nói cho rõ nào.”

Tử Nguyệt nuốt nước miếng: “Đứng lại, không được đến gần ta.” Nhạn Hồi há nào lại đếm xỉa đến nàng ta, về mặt Tử Nguyệt bắt đầu trở nên khó coi, “Ngươi còn lại gần ta nữa thì ta sẽ kêu lên đấy, đến lúc đó sẽ có người nhìn thấy cây trâm gãy này đấy!”

“Tỷ tưởng ta còn sợ ngươi ta biết à?” Nhạn Hồi cười lạnh, bẻ khớp tay răng rắc, “Ta nghĩ mãi không thông, ta là người sắp đi rồi, tỷ còn chọc ta làm gì nhỉ.”

Tử Nguyệt vô thức lui ra sau, tay sờ lên chuôi kiếm: “Nhạn Hồi, cửa hậu sơn có nhiều đệ tử trông coi lắm, ngươi đừng hòng ra tay với ta.”

Nhạn Hồi lại không có kiếm, kể từ lúc bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn, kiếm của nàng đã bị thu lại mất rồi, nhưng điều này cũng không hề cản trở nàng xử lý Tử Nguyệt.

Vốn dĩ trong số các đệ tử đồng lứa, nàng có thể xem là người xuất sắc nhất.

Nhận Hồi cười lạnh, cười chẳng hề để tâm: “Được thôi, kêu họ ra đây đi.”

Từ Nguyệt thấy Nhận Hồi áp sát từng bước, nàng ta vừa run rẩy rút kiếm ra khỏi vỏ, vừa hét về phía sau: “Cứu... cứu mạng với! Tên phản đồ Nhận Hồi bị trục xuất muốn giết người!”

Cửa phía sau mở toang, mấy đệ tử vội vàng chạy từ trong ra, Nhận Hồi oai phong nhấc tay vỗ một cái, cửa núi bỗng nổi lên một bức tường lửa, ép mấy người kia phải quay trở vào.

“Á, sư tỷ ơi! Nóng quá!”

“Tóc... cháy tóc ta rồi!”

“Dập lửa đi!”

“Tu vi của nàng ta cao hơn bọn đệ, đệ không dập lửa được!”

Cửa núi khép lại, chặn hết tiếng chó sủa gà bay bên trong.

Nhận Hồi đứng trước mặt Từ Nguyệt, Từ Nguyệt đã dựa vào vách núi, không còn đường lui, nàng ta tròn to mắt nhìn Nhận Hồi: “Người dùng ý pháp thuật cao hơn bọn ta mấy phần thì có thể ăn hiếp người khác! Ta cho người hay, chút nữa các sư phụ biết được động tĩnh ở cửa núi, nhất định sẽ không tha cho người đâu!”

Nhận Hồi bật cười, khoe miệng bên phải lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ, tăng thêm mấy phần tà ác: “Hôm nay ta cứ ăn hiếp đây, xem thử họ không tha cho ta thế nào.” Nhận Hồi hơi nhấc tay, Từ Nguyệt vội vùng kiếm chém nàng, chiêu thức hỗn loạn lại vội vàng, chỉ mới mấy chiêu đã bị Nhận Hồi đánh rơi kiếm trong tay nàng ta, vрон tay nắm lấy cổ áo nàng ta, nhấc nàng ta lên. Nhận Hồi trở tay, kiếm của Từ Nguyệt vốn nằm trên mặt đất đã nằm trong tay.

Trường kiếm trong tay Nhận Hồi vẽ một đường, một tiếng “keng” áp lên vai Từ Nguyệt, xuyên qua y phục nàng ta cắm vào vách đá: “Biết tính ta không tốt mà còn ngày ngày giờ trò.”

Từ Nguyệt sợ hãi hoa dung thất sắc.

Thái độ của Nhận Hồi cả lơ phất phơ tựa như đang đùa bỡn với Từ Nguyệt, nhưng Từ Nguyệt lại cảm thấy từng luồng sát khí xộc vào mặt, khiến nàng ta sợ hãi mềm nhũn tay chân, bên tai đều là tiếng của Nhận Hồi: “Sư tỷ, ức hiếp ta bao nhiêu năm nay, phải chăng bây giờ tỷ nên nói với ta một tiếng xin lỗi rồi nhỉ?”

“ Bao nhiêu năm nay người chịu ngoan ngoãn để ta ức hiếp chấy?”

Nhận Hồi rút kiếm, lại một tiếng “Keng” vang lên, mũi kiếm cắm bên cổ Từ Nguyệt, từng luồng khí lạnh cắm vào cổ Từ Nguyệt, Từ Nguyệt hoảng hốt la lớn, nhưng giọng Nhận Hồi vẫn dửng dưng không màng: “Bản lĩnh không cao còn oán trách người bị ăn hiếp không chịu phối hợp, sư tỷ thật không biết nghe lời.”

Từ Nguyệt sợ phát khóc: “Hu hu, sư phụ, đại sư huynh! Nhận Hồi lại ra tay đánh người rồi!”

Nhận Hồi lại rút kiếm, lần này kiếm cắm bên tai Từ Nguyệt, âm thanh tiếng lưỡi kiếm ma sát với vách đá lọt vào tai Từ Nguyệt rất rõ ràng, lần này không cần Nhận Hồi lên tiếng, Từ Nguyệt đã hét lên: “Nói nói nói, ta xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Lúc này Nhận Hồi mới buông tay, mặc Từ Nguyệt xụi lơ khụy xuống đất, sợ hãi khóc rung rức. Nhận Hồi ném kiếm thõ dài: “Để ta yên lặng ra đi không được sao, coi tỷ làm gì kia.”

Nàng xoa cổ tay, quay đầu nhìn bức tường lửa vẫn đang cháy ở cửa núi, đang định dập lửa, bỗng lúc này ở cửa núi lóe lên một pháp trận băng tuyết, ngọn lửa lập tức bị trấn áp.

Trước cửa núi xoẹt qua một luồng sáng trắng, một tiên nhân áo trắng vẻ mặt trầm tĩnh đứng trước cửa, áo bào to rộng thùng thình bị gió thổi vô cùng phiêu dật.

Từ Nguyệt khóc lớn bỏ chạy, loạng choạng chạy về phía người đó, túi thân cáo trạng.

Ánh mắt của tiên nhân đảo lên người Nhận Hồi.

Tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của người đó, Nhận Hồi biết, người đó đang âm thầm trách mắng hành vi bướng bỉnh ngông cuồng của nàng.

Trước đây Nhận Hồi sợ nhất là vẻ mặt này, nhưng giờ có còn liên quan gì nữa đâu, dù sao người đó cũng không còn là sư phụ nàng nữa.

Nhận Hồi lại nhếch môi: “Lăng Tiêu đạo trưởng, ta đã không còn là người của núi Thần Tinh, mong đạo trưởng quản thúc đệ tử cho tốt, chớ để cô ả tìm ta gây phiền toái.” Nhận Hồi xua tay: “Xin từ biệt.” Nàng quay đầu, tay áo vung lên, bước xuống bậc đá xanh, quay lưng với cửa núi to lớn, đi ngược với

ngọn gió mát ở chân trời thổi tới, hướng về phía thế tục dưới núi.

Một thân một mình, chẳng hề lưu luyến.

Chương 1 Chuyển ngữ: Nhã Vy

Rời khỏi sư môn được mười ngày, có hai chuyện khiến cho Nhạ Hối cảm thấy khó khăn nhất, một là từ nay về sau không thể ngày nào cũng đến chỗ Trương Đại Mập ăn cơm tập thể nữa, hai là...

Nhạ Hối từ nhỏ đã hiểu rõ sự đáng sợ của nghèo khó, sau này được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ, mỗi tháng núi Thần Tinh phát cho nàng 2 ngàn tiền, đúng hạn như ăn thuốc an thần, khiến nàng an tâm không còn sợ hãi nữa...

Nhưng Nhạ Hối lại bị trục xuất, bạc trong kho phòng của nàng ở núi Thần Tinh này những năm nay đều bị khấu trừ, lúc nàng bị đuổi khỏi núi, một thanh kiếm sư môn cũng chẳng buồn cho nàng. Vì vậy sau khi xuống núi, Nhạ Hối quả thật là nghèo rớt mồng tơi, ngay cả tiền mua bánh bao cũng chẳng có.

Nhưng chuyện bây giờ đã khác rồi, được bạn bè dưới chân núi chỉ bảo, Nhạ Hối đã tìm được cách kiếm tiền rồi – Bàng giang hồ hiệp nghĩa.

Lúc Nhạ Hối nhìn thấy Bàng thì vừa hay gặp một nhà phú hào dán một nhiệm vụ đứng đầu bảng: Tìm đồ gia truyền bị Xà Yêu trăm tuổi cướp mất, phần thưởng 88 lượng... Vàng!

Tám mươi tám lượng vàng đó!

Đủ cho nàng mua cả tá Trương Đại Mập về cất trong sân nấu cơm cho nàng ăn 24/24 đấy! Đôi mắt Nhạ Hối lóe sáng, hiển nhiên là chẳng thèm suy nghĩ mà giật bảng xuống...

Xà Yêu trăm tuổi thì tính là cái gì, còn nhớ năm đó lần đầu nàng gặp Nhạ sư phụ còn giúp ông ấy giết Đằng Tinh hơn nghìn tuổi ấy chứ!

Nhạ Hối tìm bạn bè vay tiền mua một thanh kiếm gỗ đào, sau đó liền đuổi lên núi chuẩn bị giết yêu lấy mật, nàng vốn tưởng rằng đây chỉ là một nhiệm vụ cực kì đơn giản mà thôi, nhưng mà...

Con Xà Yêu nhắc tới kia lại là con Xà Yêu khổng lồ yêu khí ngút trời giết người không chớp mắt! Vừa ra ngoài đã dọa nàng giật cả mình!

Nàng đi trên núi năm sáu bảy tám ngày rồi, ngay cả một con khi cũng chẳng thấy, chỉ thấy linh khí ngọn núi này rất cần cỗi, Nhạ Hối nghĩ phạm là con Xà Yêu kia nếu có chút đầu óc thì nhất định sẽ không ngảy người tu luyện ở nơi này.

Nhạ Hối tìm mãi đến gần như tuyệt vọng, mắt thấy đã giữa trưa, bụng lại đói meo, nàng lác mòng ngồi xuống một rễ cây to. Lúc này nàng đang rất rất nhớ một người, quả là không ai qua được Trương Đại Mập mà.

Nàng thở dài thườn thượt, chợt thấy “Rễ cây” dưới mòng giật giật. Nàng sửng sò, cúi xuống xem xét, lúc này mới phát hiện ra mình nào phải ngồi lên rễ cây nào đâu, đây rõ ràng là một khúc da rắn!

Yêu khí ủa ra sau lưng, Nhạ Hối quay đầu lại liền thấy một con Xà Yêu thô to như thùng nước đang dùng đôi mắt đỏ lừ nhìn nàng chăm chăm.

Nhạ Hối lập tức bật dậy, rút kiếm gỗ đào sau lưng ra, cái đuôi của Xà Yêu lập tức quán qua người nàng, há miệng tấp tới chỗ nàng. Nhạ Hối không tránh cũng chẳng né, dùng kiếm gỗ đào niệm chú, sau đó đâm một kiếm vào miệng Xà Yêu.

Nhưng miệng Xà Yêu lại to hoác, chỉ một tấp đã nuốt hết kiếm của nàng!

Nếu không phải là Nhạ Hối nhanh tay rút tay lại thì chỉ e bây giờ cả cánh tay cũng chẳng còn...

Nhạ Hối giận: “Sao ngươi lại không khách khí gì vậy hả? Cây kiếm này là ta vay tiền đi mua đấy!”

Xà Yêu nghe Nhạ Hối nói nhảm thì cũng chỉ quán một vòng quanh nàng, cơ bắp toàn thân nó dùng sức như muốn quán Nhạ Hối đến chết.

Nhạ Hối đau đớn vì mất kiếm gỗ đào, vô cùng bi phẫn, vì thế cũng không buồn né mà liều mình xuất linh khí ra cứng đối cứng với Xà Yêu, chỉ nghe nàng khẽ quát một tiếng, linh lực tuôn ra quanh thân, đánh mạnh vào Xà Yêu.

Xà Yêu thụ thương, lăn trên đất hai vòng muốn tìm đường chạy, nhưng Nhạ Hối đã phi người nhảy bổ lên lưng nó, hai đùi kẹp chặt lấy thân to bầy tặc của nó, ôm chặt lấy đầu nó, linh lực tích tụ lại trên tay bóp chặt gáy nó: “Mau nhổ thanh kiếm ra cho ta!”

Xà Yêu bị đau ngẩng đầu lên, ý đồ vung Nhạ Hối xuống nhưng lại không thành công, ngược lại càng khiến Nhạ Hối tức giận xiết chặt tay, cổ họng Xà Yêu động hai cái, rồi cục cũng phun thanh kiếm gỗ đào của nàng ra. Nhạ Hối lăn một vòng, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, Xà Yêu liền thừa cơ muốn chạy, nhưng động tác của Nhạ Hối lại cực nhanh, nàng mạnh mẽ quay người, kiếm gỗ đào chuẩn xác đâm thấu qua da nó, dính đuôi của nó lên đất.

Lúc này Nhạ Hối mới thở phào một cái, đứng thẳng người phủi quần áo, nàng đặc ý bước tới trước mặt Xà Yêu đang cuộn tròn lại thành một đồng, cúi đầu nhìn nó: “Sao, có phục không?”

Xà Yêu đau đến run cả người.

Nhận Hồi ngồi xổm xuống trước mặt nó: “Trung thực khai báo đi, ta và ngươi cũng chẳng thù hằn gì, cũng không muốn ra tay giết ngươi, ngươi trộm đồ gia truyền gì của Chu gia? Trả về đi, ta sẽ để ngươi đi.”

“Ngươi muốn gì?” Xà Yêu bỗng nhiên mở miệng, không ngờ lại là giọng nam dễ nghe, “Chu gia cho ngươi bao tiền tìm bảo vật? Ta cho ngươi gấp ba...”

Cái... Cái gì?!

Yêu quái còn biết hồi lộ hả trời!

Hơn nữa còn... Gấp ba đấy! Có thể mua một đám Trương Đại Mập đấy!

Nhận Hồi lúc này bất động không do dự!

Nàng ngáy người, không phải đang tính xem có nên đồng ý với điều kiện này của Xà Yêu hay không mà là đang cân nhắc gấp ba tiền thưởng của Chu gia là bao nhiêu, nhưng trong lúc nàng đang dùng năng lực tính toán đáng thương của mình tính ra kết quả, Xà Yêu kia đã không đợi nổi nữa.

Thân mình nó khẽ động, cái đuôi bị Nhận Hồi đóng đinh đang giãy dụa liều mạng, sau đó bị phân thành hai, quật mạnh tới chỗ Nhận Hồi.

Trong đầu Nhận Hồi lúc này đều là bảo bảo Hoàng Kim, chỉ cảm thấy gió gào thét bên tai, ngay sau đó đầu nàng đau đớn, bị nện mạnh lên mặt đất.

Nàng đứng lên, mặt đầy máu, còn chưa đứng vững, Xà Yêu đã đánh mạnh tới, cắn một miếng lên cổ vai nàng!

Nhận Hồi cảm thấy hàm răng đầy nọc độc cắm vào vai cổ nàng, sau đó nửa người nàng mất hẳn tri giác: “Không thể kinh doanh từ tế được há?!” Sau đó nàng cắn răng, đầu ngón tay ngưng pháp lực, một ngọn lửa liên vòn lên thiêu đốt quanh người Xà Yêu...

“Tiểu nha đầu này biết thuật ngự hỏa!” Liệt hỏa nóng rực thiêu Xà Yêu đến ngửa mặt lên trời thét dài.

Nhận Hồi té lên mặt đất, hận nghiêng rằng: “Không biết nhìn hàng, bản cô nương há có thể dùng những pháp thuật cấp thấp kia?” Nàng vừa nói xong, quanh thân Xà Yêu đã bốc lửa rực hơn, nó càng lúc càng đau đớn, không còn dám quần Nhận Hồi nữa, cả người đầy lửa chạy trốn, nhanh chóng mất dạng trong rừng cây.

Làm người quả nhiên không nên quá tham lam... Gấp ba tiền thưởng không còn nữa, bây giờ cả tiền thưởng cũng e là khó lấy rồi...

Nhận Hồi hận đến đau cả ruột, nàng ôm vai, dùng pháp lực cầm máu, nhưng cách này cũng không thể ngăn được độc Xà Yêu đang lan ra khắp cơ thể nàng, chỉ chốc lát sau, Nhận Hồi đã cảm thấy tim đập nhanh như móng ngựa phi, toàn thân nàng khô nóng khó chịu.

Nàng khát nước vô cùng, cũng bất chấp độc tố có thể khuếch tán vì vận động hay không, nàng vội vã đi về phía trước tìm nguồn nước.

Thuở nhỏ Nhận Hồi tu luyện pháp thuật hệ hỏa, từ nhỏ cơ thể đã nóng hơn người thường, cũng chịu nóng giỏi hơn người thường nhiều, nhưng lần này không phải nóng như trước đây, cho dù là khoảng thời gian bị nhốt trong động lửa lúc bị phạt, nàng cũng không cảm thấy nóng đến đau đớn như vậy.

Không biết lao đảo đi được bao lâu, Nhận Hồi rốt cục cũng nhìn thấy phía trước có một con sông nhỏ, nàng liền vội vã lao nhanh tới.

Có hi vọng khiến cho cả người nàng như có sức lực, nàng không chờ được nữa, bỏ nhào tới. Nhưng nàng lại quên đá bên bờ sông đều phủ rêu xanh, trơn trượt vô cùng, chân nàng trượt một cái, cả người liền lăn xuống sông.

Nước lạnh buốt không giảm được cảm giác khô nóng trong cơ thể nàng, nàng ngoi lên mặt nước thở dốc, lại cảm thấy ánh mắt bị cảm giác nóng rực trong cơ thể đốt cháy khiến nàng mơ mơ màng màng không nhìn rõ được cái gì.

Đầu óc càng ngày càng mơ hồ. Hình như nàng còn nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc sư phụ mang nàng về núi Thần Tinh rất nhiều năm về trước.

Nàng vô thức vuốt cổ mình, nắm được sợi dây chuyền trên cổ, sợi dây này đúng là tàn dư của trâm ngọc bị ném vỡ lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh ngày ấy.

Trong hốt hoảng, Nhận Hồi như nhìn thấy Tiên Nhân không nhiễm bụi trần kia dùng cây trâm này vấn mái tóc rối tung của nàng, nàng còn như thể nghe tiếng người nói bên tai mình, từ nay về sau, người là sư phụ của nàng, nàng không cần sợ hãi bị người ta khi nhục nữa, không cần cơ cực chịu đối xử nữa, không cần lang bạt đầu đường xó chợ nữa.

Nhưng nhìn nàng bây giờ xem...

Mặt như bị người ta đánh đập, chật vật không chịu nổi...

Lúc đang chìm nổi, trong đầu Nhận Hồi hiện lên rất nhiều cách, nhưng ý nghĩ của nàng lại bị kết thúc bởi mấy giọng nói mang âm điệu thôn quê:

“Đó là một cô gái!”

“Từ đâu tới vậy? Sao lại rơi xuống sông?”

“Không biết, trôi theo nước từ trong núi ra. Chúng ta kéo nàng ta lên, mang đi bán.”

“Đúng đấy, bán cho đứa con trai ngốc nhà Tiêu gia làm vợ!”

“Đúng đúng đúng...”

Đội... Đội đã nào!

Cái gì mà đứa con trai ngốc! Cái gì mà làm vợ? Cái gì đúng đúng đúng hả?!

Đừng có tùy tiện quyết định thay người ta nhé!

Nhưng Nhạn Hồi còn chưa kịp phản đối, một người đã chọc cây gậy xuống muốn kéo nàng lên, nhưng lại đâm sai chỗ nên đâm thẳng vào đầu nàng, khiến nàng hôn mê bất tỉnh luôn, sau đó nàng không biết cái gì nữa.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại thì nhìn thấy một cái trần nhà có lộ ra phần nóc. Nàng hơi cử động liền phát hiện ra tay chân mình đều bị trói.

Buồn cười, chỉ bằng loại dây thừng bình thường này mà muốn trói nàng? Xem những thứ nàng ăn của tiên môn những năm nay đều là phân chắc?

Nhạn Hồi khinh thường hừ một tiếng, trên tay thoáng dùng lực...

Sau đó nàng liền ngất người..

Gay rồi... Chẳng nhẽ những năm nay nàng ăn ở tiên môn đều là phân thật sao?

Thế nào mà lại không gãy ra được!

Nàng càng dùng sức, dây thừng càng trói chặt, không gãy nổi...

Nhạn Hồi kinh hãi, vội tìm hiểu trong cơ thể mình, trên lưng lập tức tuôn mồ hôi lạnh.

Tu vi của nàng, nội tức của nàng, chỉ trong một đêm đã, mất, sạch, rồi!

Lúc Nhạn Hồi đang kinh ngạc, một bà lão mặt đầy nếp nhăn, hai mắt đục ngầu đi tới trước mặt nàng, đưa tay sờ mặt nàng: “Làn da thật mềm mịn.”

Nhạn Hồi né tránh, bà lão cũng không sờ tiếp nữa, đôi mắt đục ngầu liếc xuống: “Đại Phúc sẽ thích cho xem.”

“Nhất định sẽ rất thích.”

Giọng nói một phụ nhân có vẻ hơi bén nhọn vang lên, Nhạn Hồi quay đầu lại nhìn liền phát hiện ra một phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ, mặt đầy tươi cười đi tới, “Chồng tôi kiếm được nàng ta cũng phí không ít sức đâu, cả bộ đồ đều ướt nhẹp dưới sông rồi, thiếu chút nữa là ngã xuống sông đấy. Bà mua cô ta sẽ không lỗ đâu.”

Tiêu lão thái gật nhẹ đầu: “Sau này đều nhờ thím Chu trông nom cô con dâu này giúp Đại Phúc nhà ta vậy.”

Nhạn Hồi lúc này mới kịp phản ứng, nàng đây là bị người ta nhốt được đem đi bán rồi!

Lúc nàng xuống núi không có đồng nào cũng còn không cam lòng bán mình, đám rẽ hành này lại dám làm chủ thay nàng!

Nhạn Hồi tức giận run cả người, nàng giờ cả hai chân lên mà... Đạp Chu Thị, khiến bà ta lão đảo suýt ngã sấp.

“Áy trời ạ!” Chu thị xoay đầu kinh ngạc giận dữ trợn mắt nhìn Nhạn Hồi: “Người dám đá ta!”

“Bà dám bán ta, vì sao ta lại không dám đá bà. Nói! Bán ta bao nhiêu bạc?”

Phụ nhân kia nở nụ cười: “Ha hả, cô nương bị bán còn quan tâm chuyện này, thật khiến ta được mở rộng tầm nhìn rồi!”

Tiêu lão thái ở một bên sốt ruột hỏi: “Tiểu cô nương tỉnh rồi sao?”

“Tỉnh rồi, mở trói, thả ta đi.”

“Đi cái gì mà đi.” Chu thị trách mắng, “Bà Tiêu thấy cô đáng thương lẻ loi một mình, cũng không hiểu sao lại bị nước cuốn tới đây mới tính thu nhận cô làm cháu dâu, tìm người đàn ông bảo vệ nửa đời sau của cô đấy!”

“À, ta lẻ loi một mình thì đúng, nhưng ai nói ta muốn tìm đàn ông nuôi?” Nhạn Hồi bất mãn, “Thả ta ra.”

“Cái miệng này cũng thật lợi hại.” Chu thị xông ra cửa vẫy tay, lập tức có hai gã đàn ông cao lớn thô kệch đi vào, một trái một phải kẹp lấy hai tay Nhạn

Hồi.

Nhận Hồi giấy dựa, quả nhiên không gãy được. Nàng lại dứt khoát không thèm gãy nữa, lạnh lùng nhìn Chu thị.

Chu thị cười nói với Tiêu lão thái: “Tiêu đại nương, bà yên tâm, cô nương mới tới đều có hơi nóng tính, tôi làm ăn nhiều năm như vậy rồi, có rất nhiều cách đối phó các cô, để tôi nhốt cô ta vào kho củi.”

Nhận Hồi cười lạnh, hay cho một bọn buồn người.

Hai đại hán xách Nhận Hồi ra ngoài, cho dù pháp lực của Nhận Hồi không còn nữa nhưng thân thể vẫn rất tốt, lỗ tai nàng khẽ động dậy, chỉ nghe thấy Chu thị khẽ tai nói nhỏ với Tiêu lão thái trong phòng: “Hừ, nàng ta ăn thuốc này vào rồi toàn thân sẽ không còn sức lực nữa, trốn cũng không trốn nổi đâu. Bà trộn lẫn vào cơm cho cô ta ăn, buổi tối lại để A Phúc cho cô ta ăn. Nếu cô ta cảnh giác không chịu ăn cơm, bà cứ cho cô ta nhìn đối hai bữa, mấy cô nương này cũng chỉ có thể thôi, cho dù biết trong cơm có thuốc thì vẫn phải ăn để giữ mạng. Nhưng tính tình cô nương này hơi dữ dằn, bà cứ chờ tới lúc cô ta đói hoa mắt váng đầu hẵng trộn vào cháo cho cô ta ăn...”

Nhận Hồi nghe vậy thì kinh hãi, nhưng lại chẳng có cách nào, chỉ đành để hai gã kia mang nàng vào kho củi, quăng mạnh nàng xuống đồng cỏ khô rồi hú dọa: “Khô hay không tùy vào cô có ngoan ngoãn hay không cả, vào thôn này trừ chết ra thì không ai ra nổi ngoài thôn đâu, sớm biết điều chút!”

Nói xong liền đóng cửa “Àm” một cái.

Nhận Hồi vợ vét trên đồng cỏ khô, sắp xếp để mình có thể thoải mái chút. Nàng nhìn quanh bốn phía, lại nhìn dây thừng đang trói chặt mình, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Cũng may đáng về uất ức lúc này của nàng không bị cô ả Từ Nguyệt kia nhìn thấy...

Tiêu lão thái quả nhiên nghe lời Chu thị, cả ngày cũng chưa đưa cơm cho nàng ăn...

Đến lúc Nhận Hồi có thể nhìn thấy trăng sao bên ngoài xuyên qua lỗ hổng trên nóc nhà, bụng của nàng đã kêu òng ọc rồi.

Nhận Hồi thở dài một tiếng, lẻ mề tới cạnh cửa phòng củi, vừa đập chân vừa la to: “Không phải các ngài trộn thuốc vào cơm đưa tới cho ta ăn sao?! Đã nói trộn thuốc vào cơm đưa tới cho ta ăn cơ mà! Đã nói sẽ cho ta ăn cơ mà! Đám các người sao không có chút uy tín nào vậy! Đói chết ta rồi!”

Nàng kêu lớn tiếng, đập vào cửa khiến bụi trên nóc rơi xuống dính đầy lên mặt mũi nàng, khiến nàng hắt xì mấy cái liền.

Ngay lúc nàng đang hắt xì, cửa kho củi bỗng nhiên mở ra, kêu một tiếng “Két”...

Ánh trăng sáng rõ, bóng một chàng trai đứng trước cửa.

Nhận Hồi nhìn chàng trai gầy gò này mà có phần ngờ ngẩn, áo gai vài thô biểu thị rõ ràng cuộc sống nghèo khó của hắn, nhưng khuôn mặt dưới ánh trăng kia lại xinh đẹp không ai ngờ...

Đúng vậy, là xinh đẹp...

Nhất là đôi mắt như ánh sao trời kia...

“Bịch!”

Trong chớp mắt nhìn vào đôi mắt kia, Nhận Hồi đột nhiên cảm giác được trái tim mình đập mạnh một cái, ngay sau đó, cứ như là ảo giác vậy, Nhận Hồi coi như đã nghe thấy được tiếng trái tim mình đập điên cuồng như chó hoang tuột xích.

“Bịch! Bịch!”

Trái tim của nàng đập như chó điên như vậy, chẳng lẽ là nàng... Vừa thấy đã yêu chàng trai gầy yếu này sao?

Lời tác giả: Mang theo thành ý khôn cùng dâng chương 1 lên

Nhã Vy: Giống Tác giả =))

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Nhạ Hôi ngáy người mất một lúc lâu vì nhịp tim của mình.

Nhưng điều khiến người ta khó hiểu chính là Nhạ Hôi đã thôi không thất thần nữa, mà thiếu niên này vẫn hăng còn đang sững sờ, ngăn người nhìn nàng chăm chăm.

Nhạ Hôi lại sững người lần nữa, ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ... Tiểu tử này cũng động tâm với nàng rồi ư?

Nhưng nếu nàng nhớ không lầm thì lúc trước nàng bị ngâm dưới nước, lại lẫn lộn trong gian chứa củi đầy đất này, cả người không biết có bao nhiêu là chật vật, sao lại khiến chàng thiếu niên này động tâm với mình được?

Nhạ Hôi thiết nghĩ, hẳn là do mình quá xinh đẹp.

Nhưng qua một lát, nàng lại nhận ra ánh mắt tiểu tử này không bình thường.

Đôi mắt của hắn quá sáng, hắn nhìn nàng chăm chăm tựa như chim ưng nhìn chăm chăm vào chú thỏ, sói đói nhìn thẳng dê béo, tựa như một tử tù nhìn vào chìa khóa tháo gông xiềng của y...

“Này.” Nhạ Hôi gọi hắn một tiếng, dường như nàng đã khiến hắn tỉnh giấc mộng, thiếu niên mở to mắt, ánh sáng như rực lửa đốt người kia liền biến mất, đôi mắt đảo qua không hề nhìn thẳng vào mắt Nhạ Hôi nữa.

Nhưng ánh mắt Nhạ Hôi lại vẫn nhìn hắn chăm chăm: “Người chính là cháu trai của Tiêu lão thái hã?”

Thiếu niên này thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ 15 16 tuổi, dáng người thon gầy, sắc mặt không biết vì sinh bệnh hay đói khát quanh năm mà có phần tái nhợt, đôi môi thậm chí còn hơi xanh. Hắn buông mắt, chỉ chuyên chú việc trên tay mình, sắc mặt yên tĩnh hoàn toàn khác với vừa rồi.

Thiếu niên không để ý tới nàng, chỉ bê chén tới ngồi xôm xuống trước mặt Nhạ Hôi rồi lần lượt đặt ba cái chén trên tay xuống đất.

Nhạ Hôi cảm thấy rất khó hiểu, không phải người ta bảo cháu trai Tiêu lão thái là tên ngốc sao, nhưng ánh mắt vừa rồi của tiểu tử này thoát nhìn...

Sao lại có vẻ giễu cợt vậy nhỉ?

“Người...” Nhạ Hôi vừa mở lời, thiếu niên đã cất chén rồi đứng dậy định đi ra ngoài.

Nhạ Hôi sững sốt chớp mắt một cái, ánh mắt đảo qua com dưa muối và mản thầu dưới đất, trong lúc nhất thời cũng quên hết mọi thứ, vội vàng nói gấp với bóng lưng của thiếu niên kia: “Đợi đã đợi đã! Người cứ để đồ ở đây rồi đi thôi hã? Ta vẫn còn bị đói cơ mà, người muốn ta lấy miệng và com sao?!”

Đưa thức ăn xong rồi bỏ đi, cho heo ăn chắc?!

Bước chân thiếu niên hơi dừng lại, thoáng suy tư một chút, sau đó lại quay lại tới ngồi xôm xuống trước mặt Nhạ Hôi, sau đó bê com lên đưa tới trước miệng Nhạ Hôi, Nhạ Hôi quả thực đói vô cùng rồi, há miệng hai lần đã ăn sạch sẽ com, sau đó vô cùng không khách khí bắt đầu sai bảo: “Mản thầu kẹp thêm chút dưa muối.”

Thiếu niên bị giọng nói phản phó này khiến cho hơi ngáy người.

Nhạ Hôi lại trừng mắt với hắn: “Nhanh lên đi!”

Dưới tình huống bị thúc đẩy, thiếu niên kia hiển nhiên cũng chiếu theo lời của Nhạ Hôi mà làm, mản thầu kèm chút dưa muối rồi đút vào miệng nàng.

Nhạ Hôi cũng không để ý nữa, nàng ăn như hồ đói, ăn hết hai cái mản thầu bự, đợi bụng lưng lưng rồi lúc này nàng mới có sức để chuyển lực chú ý từ đồ ăn lên thiếu niên đang duỗi tay đưa mản thầu tới trước mặt nàng, lúc này ánh mắt hắn có vẻ hơi ngốc, nhưng như vậy mới có vài phần giống tên “Ngốc” trong miệng dân làng...

Bây giờ vẻ ngẩn ngơ trên mặt hắn rất chân thật, vì thế lại khiến Nhạ Hôi bắt đầu hoài nghi ánh mắt vừa rồi của tiểu tử này có phải do nàng phỏng đoán mà thôi không.

Trong lòng nàng không khỏi lưu tâm thêm về thiếu niên này một chút, nhưng mặc kệ nàng có lưu tâm thế nào, bây giờ nàng cũng không thể phủ nhận được một điều rằng tiểu tử này quả thực rất xinh đẹp.

Ánh trăng trên đỉnh đầu lọt xuống qua khe hở, rọi lên mặt thiếu niên, Nhạ Hôi lại há miệng ăn thức ăn thiếu niên đút cho. Trong lòng nàng nghĩ thầm, dựa vào ánh mắt phê duyệt lịch sử trưởng thành của các huynh đệ trên núi Thần Tinh từ nhỏ của nàng, đợi thiếu niên này lớn lên, ngũ quan hoàn chỉnh, cơ thể rắn chắc rồi, hẳn nhất định sẽ là mỹ nam tử số một.

Đưa đến một quan lâu(1) nho nhỏ có thể bán được giá tốt...

“Khụ khụ.” Nhạn Hồi hắng giọng, “Tiểu tử, bà ngoại mua được ta từ trong tay bọn buôn người tâng tặn lương tâm kia làm vợ ngoại, ngoại biết chưa?”

Thấy Nhạn Hồi không ăn hết, thiếu niên để nửa cái bánh màn thầu còn thừa trong tay xuống chén.

“Bà ngoại lớn tuổi rồi, nhìn cũng đáng thương, ta cũng không nỡ mắng bà ấy, nhưng làm loại chuyện mua bán đoạn tử tuyệt tôn này sẽ bị thiên lôi đánh đấy, để tốt cho bà của ngoại, ngoại tốt nhất là nên nói dây trói cho ta, để ta đi đi.”

Thiếu niên bắt đầu cúi đầu dọn bát chén.

“Chớ đi!” Nhạn Hồi cắn răng nói, “Đành nói thật với ngoại vậy, ta là người tu tiên, đuổi theo Xà yêu trăm tuổi tới đây, Xà yêu bị ta đánh bị thương, bây giờ nó cũng không chạy được xa, rất có thể còn đang lẩn trốn ở xó xỉnh nào trong góc thôn này, không chừng đã biến thành người nào đó trong thôn này, trà trộn vào người trong này, mỗi ngày hút linh khí của các người, ngoại không thả ta đi sẽ không có ai đối phó được với nó, đến lúc đó thì hỏng bét, đừng trách ta không nhắc nhở ngoại nhé!”

Động tác thu dọn chén bát của thiếu niên hơi dừng lại, đôi mắt sáng hơi biến đổi, sau đó lại đi ra ngoài như thể không nghe thấy gì.

Chẳng có phản ứng gì, chuyện này càng làm người ta khó chịu hơn là phản bác lại, Nhạn Hồi bị trói một ngày, lửa giận bây giờ liền bùng lên: “Này! Rốt cục là ngoại bị ngốc hay bị câm thế hả?”

Hắn vẫn không có phản ứng như trước, Nhạn Hồi nổi giận quát to: “Đứng lại! Còn nửa cái màn thầu! Chị đây hẵng còn đói!”

Lúc này thiếu niên lại dừng lại, cầm lấy nửa cái màn thầu còn lại đưa tới ngồi xổm trước mặt Nhạn Hồi, lại dứt cho nàng ăn như lúc này, Nhạn Hồi nhìn tay hắn, sau đó lại nhìn mặt hắn rồi há miệng ra cắn, lúc này thì không chỉ là ăn hết cái màn thầu nữa mà là cắn luôn cả ngón tay hắn.

Hầm răng nàng cắn chặt, Nhạn Hồi nói lúng búng nhưng có sức lực: “À a! Ừ ông a ần ứt ay ươi ấy!” (Thả ta đi! Nếu không ta cắn đứt tay ngoại đấy!) Nàng vừa cắn hắn, vừa ngửa cổ lên muốn quan sát sắc mặt của hắn, nhưng không ai ngờ...

Sắc mặt hắn vẫn bình thản không gợn sóng như trước, hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, không biết có phải do góc độ hay không, Nhạn Hồi lại cảm thấy ánh mắt hắn bình thường vẫn ngốc nghếch bây giờ lại có vài phần ngạc nhiên, mang theo vẻ ghét bỏ.

Đúng vậy, ghét bỏ.

Thật ra Nhạn Hồi cũng ghét mình bây giờ lắm. Trước kia có đấu với Tử Nguyệt thể nào thì nàng cũng không dùng trò trẻ con cắn người để giải quyết vấn đề bao giờ! Nhưng bây giờ...

Sắc mặt Nhạn Hồi hung ác, đá văng kiêu ngạo trong lòng mình vào một góc.

Ta cắn đứt thật đó! Nhạn Hồi nói: “À ần ứt ặt ấy!”

Bây giờ chuyện duy nhất khiến Nhạn Hồi cảm thấy may mắn hẳn là chỉ có chuyện ở đây không có người núi Thần Tinh...

Trong lòng nàng cảm khái năm đó mình tao nhã biết bao nhiêu, nhưng nàng cắn mất nửa buổi, cơ cũng đau luôn rồi mà người bị nàng cắn ngón tay thì cả một tiếng “Đau” cũng chẳng buồn kêu.

Nếu như nàng không nhầm thì vị tanh trong miệng nàng bây giờ hẳn là máu chảy ra từ ngón tay thiếu niên này chứ không phải do lợi nàng chảy máu nhĩ! Sao tên này thoát nhìn yếu đuối mà chịu đau giỏi vậy chứ?!

Đã nói tay đứt ruột đau cơ mà! Sao ruột hắn không đau?! Sau hắn không thấy đau?!

Nhạn Hồi muốn cào tường, nhưng đúng lúc này, tay thiếu niên bỗng nhiên hơi động đậy, không phải tránh khỏi hàm răng của Nhạn Hồi mà là mặc kệ ngón tay bị cắn, hắn dùng ngón tay khác vuốt ve đôi má của Nhạn Hồi.

Trong nháy mắt ngón tay đó chạm lên đôi má nàng, Nhạn Hồi cảm giác như bầu trời có sét đánh ngang, cảm giác hơi tê tê nóng nóng len lỏi vào trong tim nàng.

“Bịch.”

Nàng lại nghe được nhịp tim của mình.

“Sẽ không thả cô đi đâu.” Hắn rốt cục cũng mở miệng nói câu đầu tiên với Nhạn Hồi. Giọng nói hắn êm tai như dòng suối trong núi, nhưng ngữ điệu lại có phần dẫu giếm lạnh chím. Cảm giác kì lạ hoàn toàn không hợp với tuổi hắn.

Nhạn Hồi ngây người, hàm răng nói lỏng ra.

Thiếu niên rút tay về, lau ngón tay bị cắn lên áo Nhạn Hồi rồi nói: “Bà sẽ không thả cô đi.”

Lúc hắn nói những lời này lại khiến Nhạn Hồi cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Nhưng mà.... Đợi, đợi chút đã nào...

“Sao người lại lau nước bọt với máu lên người ta?!”

Thiếu niên nhìn Nhạn Hồi một lát, lần này Nhạn Hồi không nghĩ mình nhìn lầm nữa, trong mắt hắn quả thực mang theo vẻ xem thường: “Không phải do cô cần sao?” Nói xong hắn liền bê chén bát đi ra ngoài.

Nhạn Hồi nhìn cánh cửa đóng lại lần nữa, nói thầm “Tiểu tử này tuyệt đối không ngốc! Tuyệt đối không ngốc đâu! Còn biết mỉa mai ta nữa cơ mà!”

Đưa bát chén tới phòng bếp, thiếu niên nhìn lên trăng sáng trên bầu trời qua khe cửa sổ phòng bếp, sắc mặt chỉ còn nửa phần ngốc nghếch, đôi mắt sâu vạn trượng mà ánh trăng chiếu không thấu.

Hắn cúi đầu nhìn vết thương do bị cắn trên tay mình rồi chợt cười lạnh lùng: “Đi sao? Nhưng cô là...”

Sau khi thiếu niên bỏ đi, Nhạn Hồi cũng suy nghĩ về thiếu niên thoát nhìn bí ẩn vô cùng này trong chốc lát, nhưng bây giờ nàng không hiểu tình huống của hắn lắm, có suy nghĩ cũng chẳng suy nghĩ ra được cái gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng không có kết quả, vì thế nàng mơ mơ màng màng đi ngủ, nhưng giấc ngủ này của nàng lại không yên ổn.

Giờ sừ, gà trong chuồng gà đối diện kho củi bắt đầu gáy khiến nàng bức bối không ngủ được chút nào.

Không phải trên núi Thần Tinh không có gà, nhưng gà trên đó cũng coi như là gà bán tiên, người ta biết tự kiểm chế, ít gáy vào sáng sớm, đầu như con gà trống này...

Nhạn Hồi vui đầu vào ổ rom, nhưng âm thanh gà gáy vẫn rõ mồn một, trong lòng nàng hận đến ngứa răng, đợi có cơ hội, nàng nhất định phải hàm cách thủy hết cả ổ gà này mới hả!

Trời đã sáng, gà cũng không gáy nữa, nàng lại tiếp tục ngủ ngon, nhưng chỉ được một chốc đã bị một bàn tay thô ráp khô héo sờ cho tỉnh...

Nhạn Hồi mở mắt ra liền trông thấy một khuôn mặt đầy nếp nhăn cùng với một đôi mắt đục ngầu, hơi thở hôi hám khiến Nhạn Hồi như hít thở không thông, nàng rung mình rụt người lại: “Cút đi, cút đi, ta không muốn nhìn thấy các người.”

Trước khi Nhạn Hồi nhập tiên môn thường nhìn thấy những thứ kì lạ, lúc còn bé sợ muốn chết, sau này báỉ nhập môn hạ Lăng Tiêu rồi, Lăng Tiêu về bùa cho nàng, đám ma quỷ tâm thường đều không theo nàng được nữa, hơn nữa bản thân nàng cũng có chút đạo hạnh, thấy những thứ thấp kém như vậy cũng không sợ nữa, nhưng đằng này lại sáng sớm đã mò nằm trên người người ta... Chuyện này khiến Nhạn Hồi đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Nàng vui đầu trong ổ rom lại nghe một giọng nói già nua: “Tiểu cô nương, dọa cháu rồi à?”

Nghe giọng nói này, Nhạn Hồi mới kịp phản ứng lại, trước mặt nàng là Tiêu lão thái đã “mua” nàng chứ không phải đám ma quỷ không mời mà tới trước kia...

Nhạn Hồi ổn định lại mới dùng vai lau mặt: “Lão thái à, bà mua tôi làm cháu dâu của bà cơ mà, nhưng mà bà cứ động chút lại sờ tôi như thế... Có ý gì đây?”

Tiêu lão thái cười nói: “Vui vẻ, trong lòng lão thái bà ta vui vẻ đấy, vợ A Phúc nhà ta.” Lúc bà nói những lời này, nếp nhăn đầy khuôn mặt cong cong theo nụ cười, Nhạn Hồi nhìn qua phía cửa phòng củi, nhìn thiếu niên đứng đó hừng hực, thoát nhìn ngốc nghếch, hoàn toàn không có vẻ mỉa mai nàng như lúc hôm qua.

Nhạn Hồi hắng giọng một cái: “Lão thái à, bà mua cháu dâu như vậy là không được đâu, bà xem hôm qua bà trói tôi chặt quá, cũng may tôi da dày thịt béo không chẻ đau nhức, nhưng nếu đổi lại là cô gái khác thì hôm nay bà đã nhìn thấy vẻ hấp hối của người ta rồi. Việc mua bán này tổn hại âm đức lắm, không thể làm được. Tôi cũng không phải kiểu nữ nhân có thể lập gia đình, bà nói lòng dây trói cho tôi, đợi tôi dưỡng thân thể vài ngày, có sức rồi, bà đưa cho bọn buôn người kia bao nhiêu tiền, tôi cướp về lại cho bà chừng ấy.”

Nàng nói đến đây, Tiêu lão thái thở dài, lại ho hai tiếng: “Ta biết, lão thái bà ta tất nhiên biết chuyện mua bán này tổn hại âm đức chứ, nhưng cô nương này, cháu coi như thương xót bà già ta được không, nếu như không phải ta già khom đến nỗi không chống chọi nổi bao lâu nữa, khụ... khụ...”

Nhạn Hồi nhìn ra được Tiêu lão thái không sống được bao lâu nữa, hơi thở cái chết quanh người bà quá nặng, nặng đến mức khiến nàng sắp sặc đến nơi.

“Nếu không phải trong nhà không có ai chăm sóc A Phúc, lão thái bà này nói sao... Khụ... Nói sao cũng không thể làm ra chuyện yêu nghiệt thế này! Nhưng nếu ta không làm vậy thì A Phúc làm sao bây giờ, tiểu cô nương, coi như cháu xem ta đáng thương đi, ở lại với bọn ta, A Phúc trung thực, đợi quen thuộc với cháu rồi sẽ đối xử tốt với cháu.”

Đôi mắt Nhạn Hồi hơi híp lại, trước tiên cứ để chuyện A Phú này có phải trung thực hay không qua một bên đã, nàng nói: “Lão thái thái, bà đáng thương, A Phúc nhà bà đáng thương là đúng, nhưng bà cũng không thể ép buộc tôi cùng đáng thương với hai người được. Hơn nữa bà trông cậy tôi chăm sóc hẳn... Không bằng trông cậy vào ông trời mỗi ngày thả xuống ba cái màn thầu nuôi sống hẳn còn hơn.”

Lão thái bà yên lặng, lại thở dài, cuối cùng lại vỗ tay Nhạn Hồi: “Buổi tối ta xin hương thần, để hai cháu báỉ đường.”

Cái...

Nhận Hồi kinh hãi, nhìn chằm chằm bóng lưng đang đi ra ngoài của bà lão: “Bà biết tên tôi hả? Bà biết ngày sinh tháng đẻ của tôi không? Không định tính toán gì sao?! Lỡ tôi khắc cậu ta thì sao hả!”

Khuôn mặt thiếu niên A Phúc không có biểu tình gì, hần kéo cửa phòng cùi lại, trong một khắc cửa đóng, Nhận Hồi có thể thề, nàng nhìn thấy kẻ đàn A Phúc này đang cong môi mỉm cười qua khe cửa.

Hần... Cười nàng?

Bà mẹ nó chứ, người trong thôn núi này đều là người mù hết à! Đây gọi là ngốc à? Đây mà gọi là ngốc sao?

Người trong thôn mới ngốc thì có!

Nhận Hồi tức không chịu nổi, bò qua đập hai cái lên cửa: “Đưa điểm tâm tới cho ta!”

(1) Quan lâu: Giống như thanh lâu, nhưng trong này không phải là các cô nương mà là đàn ông con trai.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Nhận Hồi lại ngây người trong kho cùi thêm một ngày nữa, mãi cho đến chạng vạng tối, trong tiểu viện nghèo nàn này bỗng nhiên ồn ào hân lên. Thực ra nếu nói cho chính xác thì đây cũng không được xem như là ồn ào gì, Nhận Hồi nghe ngóng một lát, xác định được bên ngoài có khoảng trên dưới 20 người, nếu như là trước đây lúc vẫn còn pháp lực, nàng nhất định có thể dễ dàng chọn lại bọn họ, nhưng...

Nhận Hồi thăm dò trong cơ thể mình, vẫn không có nội tức như cũ, độc của con Xà yêu kia đúng thật là vẫn có phần lợi hại.

Nghĩ đến chuyện này, Nhận Hồi lại nghĩ tới “kẻ đàn” A Phúc nọ.

Người trong thôn đều nghĩ hắn là kẻ ngu, có lẽ thuở nhỏ đúng là người ngu dại thật, nhưng hôm nay Nhận Hồi nhìn thế nào cũng không thấy hắn giống một kẻ ngu, thậm chí còn có vẻ âm hiểm nữa ấy chứ.

Có thể khiến cho một kẻ đàn đột nhiên trở thành thông minh, Nhận Hồi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng hắn bị yêu quái nhập vào người. Mà yêu quái có thể tu hành ở cái thôn núi căn cỗi linh khí này, Nhận Hồi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ e cũng chỉ có Xà yêu nàng đâm cho một kiếm hôm nọ mà thôi.

Trong lúc nàng đang cân nhắc xem làm sao để đối phó với Xà yêu trong tình huống không có pháp lực, cửa phòng cùi đột nhiên kêu một tiếng “két”. Là đám buôn người Chu thăm hôm qua vào kho cùi, bà ta cười giả lả: “Chúc mừng nhé, chúc mừng!”

Nhận Hồi liếc nhìn bà ta, bà ta diu Nhận Hồi đứng lên, thuận thực cời trói cho nàng nhưng vẫn giữ một đoạn trói tay nàng, sau đó nắm đầu sợi dây như thể dắt chó rồi cắt dây thừng trên chân Nhận Hồi.

“Đi với thăm thăm thôi nào, thăm thăm đưa con đi bãi đường.”

Bà ta dắt đầu dây thừng muốn kéo Nhận Hồi ra ngoài, nhưng nàng lại đứng nguyên ở cửa phòng cùi không nhúc nhích.

Khóe miệng Chu thăm cong lên, nụ cười có phần âm tàn: “Tiểu cô nương, đừng có nghĩ đến chuyện lừa bịp gì, ta làm việc này cũng được vài năm rồi, vào thôn này rồi thì không thể ra ngoài được nữa đâu, cô nên biết điều đi, ngoan ngoãn đi ra bãi đường cho ta, bằng không ta sẽ không khách khí như Tiều lão thái thái đâu! Cô âm mưu cái gì ta đều biết rõ rành rành đấy.”

“Bà biết trong lòng ta nghĩ gì sao?” Nhận Hồi lại liếc xéo bà ta, “Biết rồi sao còn chưa mang vài đến trùm đầu cho ta hả?”

Chu thăm sững người, vẻ âm tàn trên mặt còn chưa kịp thu về thì đã ngạc nhiên ra mặt, nhìn có vẻ hơi buồn cười: “Vài gì cơ?”

“Vài đồ cho tân nương! Vài trùm đầu! Bị lôi ra ngoài thế này, bốn cô nương ngại mất mặt!”

Chu thăm quả nhiên không ngờ trong tình huống này mà Nhạ Hò vẫn còn tâm trí để ý đến chuyện như thế. Bà ta sừng sốt măt một lúc rồi không kiên nhẫn kéo một cái, chỉ thế mà đã đủ để Nhạ Hò lảo đảo: “Chẳng sao hết, hôm nay là để giới thiệu cô cho mọi người trong thôn giúp A Phúc trông chừng cô, xem cô còn chạy tới đâu. Đi!”

CMN! Đúng là một núi cường đạo!

Nhạ Hò chỉ cảm thấy tức giận vô cùng, trong lúc không nhin nổi, nàng nhấc chân đạp vào mông Chu thăm một cái, khiến bà ta ngã dúi dụi ra khỏi kho cũi như chó.

“Á ối! Á ối! Ngã chết ta rồi!” Chu thăm lăn ra đất kêu to.

Đám người trong tiểu viện lúc này đều qua bên này. Nhạ Hò lại tự văng ra khỏi cửa phòng, tóc tai loạn xạ, cả người chật vật nhưng vẫn đứng thẳng tắp như cũ, ánh măt nàng đảo qua từng người, mọi người hiển nhiên bị sự xuất hiện đột ngột của nàng khiến cho ngáy người. Ngay cả hai gã cao lớn thô kệch đi theo Chu thăm lúc này cũng không phản ứng lại kịp.

Ánh măt Nhạ Hò quét lên người tên gốc A Phúc, hấn đứng sau mọi người, trên người vẫn bận áo vải thô, nhưng thấy Nhạ Hò nhìn mình, hấn cũng nhìn chằm chằm lại Nhạ Hò, đôi măt hơi híp lại mang vẻ suy tính, nào có nửa phần ngốc nghếch nào đâu.

Nhạ Hò hừ lạnh: “Bỏn cô nương tự đi, ai khiến bà kéo ta?”

Nếu như Xà yêu thật sự nhập vào người A Phúc, vậy thì bây giờ có đuổi nàng cũng không thể đi nữa.

Hấn đây chính là tám mươi tám lượng vàng làm giàu cho nàng đấy!

Nhạ Hò bắt ti bắt kháng(1) nhìn đám hương dân đang giết mình ngơ ngác, sau đó nàng đi thẳng tới trước mặt A Phúc.

Ánh măt mọi người theo sát Nhạ Hò nhìn A Phúc, lúc này A Phúc đang mở to măt, vẻ suy tính trong đáy măt đã biến măt không dấu vết.

Đúng là giới diễn mà.

Nhạ Hò hất tay lên để A Phúc nắm lấy sợi dây: “Này, nắm lấy.” Nàng ra lệnh, A Phúc nhìn dây thừng rồi đưa tay ra nắm lấy. Nhạ Hò lại nói tiếp, “Đi bái đường.”

Cho dù là ai cũng không ngờ được, cô nương được vớt lên từ dưới sông này lại gả cho một kẻ đàn theo cách này.

Như thế... nàng ta mới là người mua vậy. Hùng hùng hổ hổ, đáng vẻ như người có tiền...

Ồn ào măt một lát, Tiêu lão thái thái ăn com xong thì liền đi vái tổ tiên.

Nhạ Hò vào phòng tân hôn, thật ra là phòng của A Phúc, chỉ sạch sẽ hơn kho cũi một chút, lại có đặt thêm một cái giường. Nhạ Hò liền ngồi lên giường, bên tai nghe được Tiêu lão thái thái dặn dò A Phúc ở ngoài cửa.

“Tiểu cô nương này tính tình nóng nảy, con cứ nhẹ nhàng với cô ấy trước, trấn an cô ấy rồi sau đó lại sờ cô ấy, cời quần áo cô ấy ra, động tác phải nhẹ một chút, đừng làm cô bé bị thương. Nhưng nếu cô bé phản kháng ác liệt, con cũng đừng để cô bé làm con bị thương. Nếu thật không còn cách nào nữa thì con cứ gọi bà nội, bà nội sẽ đi nói với cô ấy giúp con. Đợi qua đêm nay là được rồi.”

Nhạ Hò nghe thấy thế thì vừa buồn cười vừa tức giận. Một bên cảm thấy bà lão này vì dạy dỗ cháu đàn này đúng là đã nghĩ nát óc rồi, một bên lại thấy bà lão này vì để cháu trai có người nối dõi tông đường mà ích kỉ vô cùng, khiến cho người vô tội như nàng phải chịu vạ.

Chi tiếc bà lão có tính đi tính lại thế nào cũng không tính nổi đến chuyện, người này đã sớm không còn là đứa cháu trai quý giá của bà ấy nữa rồi.

“Két” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, A Phúc đi vào phòng một mình.

Bà lão vẫn còn đứng bên ngoài, đuối đầu dán tai lên cửa.

Nhạ Hò liếc qua ra vẻ mình đã không nghe thấy gì cả. Đợi đến đến lúc A Phúc đi tới, Nhạ Hò trở tay kéo A Phúc một cái đã kéo hấn ngã lên giường, măn giường rơi xuống ngăn cách với không gian bên ngoài.

Nhạ Hò vẫn bị dây thừng trói hai tay như trước, tuy hành động có bất tiện nhưng động tác véo người vẫn không thành vấn đề.

Nàng đè lên bụng thiếu niên, chặn huyết đạo trên lưng hấn khiến hấn không động đậy được, sau đó nheo cổ hấn: “Xem ta có bắt được con yêu quái nhà ngươi không?”

“Ồ.” Thiếu niên cười lạnh một tiếng, măt mang theo vẻ xem thường, “Ngồi trên người đàn ông mà bắt yêu, đám tu đạo tu tiên ngày nay đều là người đức hạnh như vậy sao?”

“Tiểu yêu tinh.” Nhạ Hò hơi cúi thấp người, giọng nói cũng ép xuống thấp vô cùng như thể đang nói lời tâm tình triền miên, “Đừng có nói chuyện tu đạo tu tiên gì đó với ta, cái gì cản trở ta thì ta măt hết.” Nàng cong ngón tay lên, học kiểu A Phúc sờ măt nàng ngày đó, sờ tay lên măt hấn, sau đó hai ngón

tay kẹp lấy một miếng thịt trên mặt hân, nhéo mạnh ra khiến mặt hân đổi cả hình.

Nhận Hồi vui vẻ: “Không phải người biết diễn lắm sao, dùng vẻ mặt này diễn tiếp cho ta xem chút nào, A Phúc.” Trong màn giương, tư thế của bọn họ quả thực là không thể mập mờ hơn được nữa, Nhận Hồi ức hiếp người ta đến vui vẻ vô cùng, không hề hay biết...

A Phúc nhăn mày, nghiêng đầu muốn gạt tay Nhận Hồi ra nhưng không thành.

“Bỏ ra, xuống dưới.” Hân lạnh lùng nói. Trong giọng nói đầy vẻ không kiên nhẫn.

Nhận Hồi quả thực vô cùng thích thú, vẻ chật vật của nàng từ hôm qua tới giờ còn không phải là do hân sao, hân đã đứng bên cạnh xem trò hay rồi lại còn cười nhạo nàng: “Sao nào? Không muốn bị ta ức hiếp hả? Hôm qua lúc người sờ ta cũng đâu có hỏi ta có đồng ý hay không đâu, hôm qua người lau máu với nước miếng lên người ta sao không hỏi ta có đồng ý hay không đã đi?”

“Người có thả hay không?” Ánh mắt A Phúc dần dần lạnh lẽo.

Nhận Hồi đắc chí: “Người muốn ta thả, ta cứ...”

Lời còn chưa nói hết, Nhận Hồi đã cảm thấy cả người như bị văng lên, sau đó trời đất quay cuồng, đầu nàng đau nhói, vị trí của nàng và A Phúc đổi cho nhau, nàng lại bị ghim lên giường.

Nhận Hồi chỉ thấy không tương tượng nổi, rõ ràng là nàng đè lên huyết trên người hân rồi mà, công phu ngoại gia của tên này lại cao hơn nàng sao?

Nhận Hồi ngẩn người, A Phúc ấn vai nàng, sắc mặt có phần khinh miệt.

Nhận Hồi bị sắc mặt này của hân kích thích. Phải biết lúc nàng ở núi Thần Tinh, nếu thật sự động thủ thì đừng nói đến đám đệ tử cùng thế hệ, chỉ sợ mấy sư thúc cũng chưa đánh thắng nổi nàng, vậy mà hôm nay nàng lại thua tên này, còn thua công phu mà nàng vốn vẫn lấy làm kiêu ngạo, Nhận Hồi quả thực thất mất mặt vô cùng.

Nàng cắn răng, cong đầu gối thúc lên chỗ hiểm dưới bụng A Phúc, hân kêu lên một tiếng đau đớn, Nhận Hồi thừa cơ xoay người đè hân xuống lần nữa: “Có phục không hả!”

A Phúc nhíu mày: “Ta không thèm so với người.”

“Phản kháng ta chính là có ý đồ ti thí với ta.”

“...”

Đánh xong một trận, tức giận trong lòng Nhận Hồi giảm đi không ít, nàng nhìn chằm chằm A Phúc từ trên xuống dưới, “Bây giờ mới trung thực.”

Nhìn thấy Nhận Hồi hiếu thắng như vậy, A Phúc dứt khoát yên lặng, chỉ nhìn Nhận Hồi chằm chằm chứ không nói gì thêm nữa.

“Người sớm thành thật một chút thì có phải tốt rồi không?”

Ngoan ngoãn cho nàng số tiền gấp ba tiền thưởng, không phải là nàng chẳng buồn quần lấy hân làm gì nữa rồi không!

Nhưng chuyện đã tới thế này, lời này Nhận Hồi cũng không nói nổi nữa, nàng âm thầm quyết tâm, hít sâu một hơi rồi nói: “Kể ra thì tuy người cần ta một miếng, kết thù sống chết với ta, nhưng ta vẫn phải nói câu hôm nọ, ta với người không có thâm thù đại oán gì, không muốn mạng người làm gì, người chỉ cần ngoan ngoãn giao bảo vật gia truyền người trộm ra, ta cũng sẽ không khó để người nữa.”

“Ồ.” Ánh mắt A Phúc hơi thay đổi, hân lập tức nói, “Vậy ngày mai ta dẫn người đi tìm bảo vật di truyền kia là được rồi.”

Nhận Hồi sững sờ.

Không ngờ hân lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Nhớ ngày đó, hân vì bảo vật gia truyền kia mà tình nguyện giao tiền thưởng gấp ba hối lộ nàng, thậm chí còn không tiếc liều mạng xẻ đôi cái đuôi cũng phải cần nàng một miếng! Vậy mà hôm nay... mới uy hiếp một chút đã đồng ý rồi sao?

Có vấn đề.

Sắc mặt Nhận Hồi lạnh lẽo, tay bóp cổ A Phúc lần nữa, mãi cho đến khi sắc mặt hân có phần khó coi, nàng mới nói: “Linh hóa của bốn cô nương không dễ chịu đâu, người còn muốn thử lần nữa hả?”

Hân là Xà yêu kia không biết pháp lực của nàng đã biến mất, nàng nói bừa một chút chắc cũng lừa được mắt đôi chỗ.

A Phúc nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt quả nhiên hơi biến hóa, hân yên lặng chớp mắt một cái: “Tất nhiên là ta có điều kiện, bảo vật kia có thể giúp ta tu hành, người mang đi rồi thì không được quấy rầy ta nữa, để ta dùng tinh khí của đám người trong thôn này tu hành.”

Nghe điều kiện như vậy, trong lòng Nhạh Hồi thoáng yên tâm.

Nhưng nàng lập tức chau mày, cuộc sống tu đạo bao nhiêu năm khiến nàng phản cảm với cách yêu quái hấp thu tinh khí con người để tu luyện này nhất, nàng suy nghĩ một chốc rồi nói: “Đám thôn dân này đều quen việc buôn người, hành vi độc ác, lại không có ai trừng trị, người ở đây làm gì bọn họ cũng được, chỉ cần không gây ra tai nạn chết người, ta ắt sẽ làm như không biết.”

“Hấp thu tinh khí mà thôi, không lấy mạng họ được.”

Nhạh Hồi tăng lực trên tay một chút rồi mới chậm rãi buông tay ra: “Tiểu xà tinh, tính tình bọn cô nương không được tốt, nếu người dám bày trò gì với ta thì ắt sẽ không có quả ngon mà ăn đâu.”

A Phúc vuốt ve cần cổ bị bóp đến đỏ ửng của mình, lườm Nhạh Hồi một cái: “Người không ngại ta tu hành thì ta việc gì phải bày trò gì với người?”

Nhạh Hồi đánh giá hần vài lần, sau đó đưa tay tới trước mặt hần: “Cởi trói cho ta.”

A Phúc nghe vậy thì đuôi lông mày khẽ động: “Thuật linh hòa của người không đốt được dây thừng này sao?”

Cơ mặt Nhạh Hồi căng lên, cố gắng bình tĩnh: “Đây là do người mà bị trói thì đương nhiên phải người cởi trói rồi. Ta không bắt người quỳ xuống cởi trói cho ta là đã tốt với người lắm rồi.”

A Phúc lườm Nhạh Hồi một cái, hiển nhiên là chẳng buồn so đo với nàng, hần khoát tay cởi trói cho nàng rồi cau mày nói: “Xuống dưới.”

Nhạh Hồi cúi đầu nhìn tư thế của mình, hừ lạnh một tiếng: “Hóa ra là then thừng sao, ta còn chưa so đo, một con yêu quái như người so đo cái gì.” Nhạh hồi nói xong thì leo xuống khỏi người hần.

A Phúc cũng không tiếp lời nàng: “Ngủ.” Hần nói xong liền tự động xuống giường, tới một góc phòng dựa vào tường mà ngủ.

Nhạh Hồi nhíu mày, có phải ảo giác của nàng không nhỉ, sao nàng lại cảm thấy con xà yêu này hình như không thích quá thân cận với nàng cho lắm. Nhưng vì sao hôm qua hần lại sờ mặt nàng, chẳng lẽ là vì hôm qua nàng xinh đẹp quá nên hôm nay bị biến dạng sao?

---

(1) Bất ti bất kháng: Không kiêu ngạo, không siểm nịnh

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chuyển ngữ: Nhạ Vy Beta: Thời Nghi

Nhạh Hồi đã mệt mỏi, vốn nên ngủ rất ngon lành nhưng cuối cùng lại bị con gà trống gáy lúc trời còn tối đen đánh thức. Nàng nhắm mắt lại, cố gắng xem nhẹ tiếng gà gáy, muốn mặc cho nó gáy mệt thì thôi, nhưng cuối cùng lại như đêm qua, con gà trống này một khi đã gáy là gáy luôn thâu đêm suốt sáng, mãi tới tận tảng sáng hôm sau.

Sáng sớm, Nhạh Hồi mang đôi mắt thâm quầng xuống giường. Nàng lại càng thêm hạ quyết tâm dù có thế nào cũng phải nghĩ cách thịt con gà này.

Lúc Nhạh Hồi thức dậy thì A Phúc ngủ ngồi ở góc tường cũng đã đứng lên, hần phui quần áo mình rồi đi tới đứng cạnh giường, cắn ngón tay chảy máu rồi bôi lên chân đệm.

Nhạh Hồi nhìn động tác của hần thì nhíu mày: “Còn muốn gạt lão thái thái nữa, huynh đối với bà ta cũng thật là tốt nhỉ, còn xem mình như cháu trai người ta thật chứ.”

A Phúc không để ý nàng mỉa mai: “Chuẩn bị đi ăn cơm, ít nói những lời vô bổ đi.”

Nhạh Hồi bĩu môi: “Bao giờ mang ta đi lấy bí bảo?”

“Lúc đi làm sẽ mang cô đi.”

Nhạh Hồi gật đầu, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì lạ, nhưng nàng lại không thể nói nên lời vì sao lại kì lạ. Còn chưa đợi nàng nghĩ kĩ, lão thái thái đã vào phòng, bà cười tùm tùm mò mẫm Nhạh Hồi: “Nha đầu không quậy chứ?”

Dù sao thì nàng lấy được bí bảo rồi cũng sẽ đi, vì vậy nàng cũng lười nói mò với lão thái thái, chỉ ừ một tiếng rồi đi ra khỏi cửa. Lúc nàng quay đầu đóng cửa, Nhạ Hối nhìn thoáng vào còn thấy bà lão đang nằm rạp xuống giường, vừa đưa tay sờ vuốt chân mền vừa chun mũi hít ngửi.

Nhạ Hối vừa buồn nôn lại vừa tức mình, vì thế nàng vội vàng đóng cửa rồi bỏ đi.

Đột nhiên nàng lại có cảm giác may mắn vì người bị bắt tới đây là nàng chứ không phải là ai khác. Ít nhất nàng cũng có cách thoát thân, nếu là người khác, chỉ sợ cả đời này sẽ phải ngây người ở chốn này rồi.

Cơm nước xong xuôi, A Phúc vác cuốc đi làm đồng, đúng hẹn dẫn Nhạ Hối theo.

Xác nhận Nhạ Hối đã đi làm cùng A Phúc rồi, lão thái thái cũng bớt cảnh giác Nhạ Hối hơn, bà cũng không quản nhiều nữa mà để hai người bọn họ đi cùng nhau. Có lẽ trong mắt Tiêu lão thái, tám mạng xử nữ kia chính là dây thừng trời buộc cả đời một cô gái, đã cho ai thì vận mệnh của cô gái này chính là của người đó rồi.

Trong lúc Xà yêu đang chiếm lấy cơ thể A Phúc này, Nhạ Hối cũng không nói nên nổi chuyện này là tốt hay xấu nữa.

A Phúc vác cuốc bỏ xuống đất rồi liền dẫn Nhạ Hối quanh co khúc khuỷu đi ra khỏi thôn.

Nhạ Hối vẫn chú ý nhớ đường, nhưng đi rồi nàng mới phát hiện ra rằng con đường này cũng không phải đường xuống núi mà là đi tới một cái hồ lớn sau thôn.

Hồ nước này chính là nơi nàng trôi tới từ con sông trên núi ngày đó.

Nhạ Hối thấy A Phúc quen đường tìm tới một cái bè gỗ cạnh hồ, sau đó hắt gọi nàng: “Lên đi.”

Nhạ Hối nhìn hồ nước mênh mông, lại nhìn bè gỗ bé nhỏ, nàng tu luyện pháp thuật hệ hỏa, trời sinh đã ghét nước. Mấy hôm trước do trong người nóng như bị lửa thiêu, hơn nữa còn trượt chân nên mới ngã xuống nước, bây giờ lại để nàng nhìn thấy một cái hồ lớn như vậy...

Bây giờ nàng còn không có pháp lực, đúng là chẳng khác gì vịt cạn.

Nhạ Hối hít sâu một hơi, đang làm công tác tư tưởng thì đã thấy người trên bè vờn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thiếu niên gầy yếu đang đứng trên bè gỗ nhìn nàng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng lại đúng là đang vờn tay ra giúp nàng.

Nhạ Hối sững người một chốc, sau đó vẫn nắm lấy tay hắn, hắn dùng chút lực đã kéo Nhạ Hối lên bè, sau đó bỏ tay ra chống bè gỗ, không có chút động tác dư thừa nào.

Xà yêu ghét bỏ nàng mà lại giúp nàng, đúng là đồ xà yêu tính tình kì lạ.

Đẩy bè gỗ được khoảng một phút, Nhạ Hối nhìn thấy một vách núi thẳng đứng, dưới vách núi có một cửa động đen ngòm bị cây cối che lấp. Nếu không phải A Phúc đẩy bè gỗ tới trước cửa động thì Nhạ Hối cũng sẽ không phát hiện ra.

“Thật đúng là nơi giấu đồ tốt.” Nhạ Hối thì thầm, nàng bước chân lên trước muốn leo lên vào cửa động.

Nhưng chân nàng lại bị một bức tường vô hình chặn lại giữa không trung.

Nhạ Hối đá mấy cái vào “bức tường”, sau đó quay đầu nhìn A Phúc: “Huynh còn bày kết giới nữa sao?”

Lần đầu tiên Nhạ Hối nhìn thấy sắc mặt A Phúc có phần khó coi, nàng nhú mày dò xét hắn thật kĩ, thấy môi hắn tái nhợt, đôi mắt dần dần lan tơ máu, cơ thể dường như rất không thoải mái. Nhưng sắc mặt của hắn lại không có gì thay đổi, vẫn băng lạnh như trước, dường như không hề quan tâm đến tình trạng đau đớn trong cơ thể mình.

“Cô không vào được sao?” Hắn cũng nhú mày, “Thử lại lần nữa.”

Nhạ Hối y lời làm theo, đập mạnh mấy cái lên kết giới, sức lực lớn đến nỗi đẩy bè gỗ đi ra xa một đoạn nhưng vẫn không vào được như trước.

Đôi môi A Phúc mím chặt, sắc mặt hơi nghiêm trọng: “Dùng máu làm dẫn...”

Nhạ Hối hơi tức giận, quay đầu nhìn hắn: “Huynh tạo kết giới này mà cũng không mở được sao?”

A Phúc trầm mặc rồi chớp mắt một cái, nói: “Thuật linh hỏa của cô đã đốt cháy pháp lực quanh thân ta đến gần như không còn nữa, ta không còn sức mở nó ra nữa.”

Nói nửa ngày... Hóa ra là hắn cũng không còn pháp lực nữa. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu không thì tại sao hôm qua lại dùng công phu ngoại gia mà đánh với nàng chứ... Biết được chuyện này rồi, trong lòng Nhạ Hối mới thả lỏng một chút, cũng không gạt hắn nữa, nhún vai nói: “Trùng hợp ha, nọc độc của huynh cũng khiến cho nội tức của ta tách ra rồi, ta cũng chẳng còn pháp lực nữa.”

Hai người nhìn nhau trong chốc lát.

Nhận Hồi ôm đầu ngồi xồm xuống, sắc mặt đau khổ: “Làm giàu sao mà khó tới vậy nè... Ta chỉ muốn mời Trương đại mập tới thôi mà...”

Bè gỗ đứng yên trước cửa động một lát, sau đó Nhận Hồi cảm thấy dưới chân khẽ động, là A Phúc đẩy bè gỗ trở về, sắc mặt hấn tái nhợt như thể sắp không chịu nổi nữa, nhưng giọng điệu vẫn vững vàng như cũ: “Bây giờ cũng chỉ có thể đợi vài hôm nữa, độc tính trong cơ thể cô thanh trừ rồi thì đến đây thử lần nữa.”

Nhận Hồi ngồi bên cạnh nhìn hấn một chốc: “Vừa rồi ta muốn hỏi, cơ thể của huynh có phải có bệnh gì không?”

A Phúc lúc này mới quay sang lờm nhàng: “Không có.”

Tuy hấn nói thế nhưng có thể nào Nhận Hồi cũng chẳng buồn tin. Nhưng lần nào giọng điệu của hấn cũng chắc nịch như vậy, nếu bịt mắt lại thì chắc nàng cũng sẽ tin là hấn nói thật đấy.

Dù sao thì hấn đã cậy mạnh như vậy, nàng đây cũng làm như mình đang bịt mắt là được. Đẳng nào cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, nàng cũng chẳng hơi đâu mà đi tìm hiểu mấy thứ đó.

Trở lại bên bờ, A Phúc bắt đầu làm việc, Nhận Hồi thì ngồi cạnh bờ ruộng nhìn ngó.

Muốn nàng đợi thì cũng chẳng có việc gì, nàng không sợ chậm trễ, dù sao bây giờ nàng cũng bị trục xuất khỏi sư môn rồi, vốn chỉ là người rảnh rỗi không có việc gì làm mà thôi, cái gì không có chứ thời gian thì nhiều lắm. Đợi lấy được bí bảo về đổi tiền thưởng rồi, nàng nhiều lắm cũng chỉ được coi là người có tiền nhân rồi mà thôi...

“Bộp!”

Một vốc bùn ném vào người A Phúc.

Nhận Hồi sững người, lại thấy mấy đứa trẻ vui vẻ chạy tới nhảy quanh: “A Phúc ngốc A Phúc ngốc, A Phúc ngốc cười phải cọp cái!”

A Phúc nhìn bọn chúng chằm chằm, không động đậy, ngay lúc Nhận Hồi đang lo lắng không biết con xà yêu này có tức quá mà ăn tươi nuốt sống đám trẻ này hay không thì bùn đá lại ném rào rào lên người A Phúc, hấn vẫn đứng đó như cũ, phui phui quần áo mình.

Nhận Hồi thấy mà ngây người, Xà yêu... lại là con yêu quái dễ bị ức hiếp vậy sao?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có một đứa trẻ lại vốc lên một vốc bùn, nó liền vùng mạnh tay ném vào Nhận Hồi, nghe một tiếng “bộp”.

“Cọp cái cọp cái, cọp cái gà cho kẻ đàn.”

Nhận Hồi nghiêng răng, gân xanh trên trán nổi lên rần rần. Nàng lau mặt, đứng dậy xắn tay áo.

Nàng vừa xắn vừa cười: “Vui vẻ nhỉ, chúng ta cùng chơi đùa nhé.”

Đứa trẻ nghe thấy Nhận Hồi nói vậy thì vẫn còn cười, Nhận Hồi vốc một nắm bùn lên, vùng tay ném “vù” một cái, bùn lia ra như pháo hoa, ném thẳng lên ngực đứa trẻ đang âm ỉ nhất, đứa trẻ bị ném liền ngã bệt xuống đất, ngây người.

Đám trẻ còn lại đứa nào đứa nấy cũng đều sững sốt.

Đợi lúc cảm thấy được đau đớn rồi, đứa trẻ này mới ngoác miệng ra khóc òa lên.

Nhận Hồi bẻ khớp tay răng rắc, lại nghiêng răng ken két, nàng cười lộ hàm răng trắng: “Đến đây nào, tỷ tỷ chơi đùa với mấy đệ.” Nhìn khuôn mặt Nhận Hồi, đám trẻ còn lại đều như thấy quỷ, thoáng cái đã bị dọa vấp té, ủa nhau chạy về nhà.

“Đến đây rồi còn phải xử lý việc này.” Nhìn thấy mấy đứa trẻ chạy xa rồi, Nhận Hồi mới lau bùn trên mặt, tức giận nói, “Xem ra đám trẻ trong thiên hạ này đều ngu ngốc, chẳng phân biệt có tu tiên hay không.”

Nhận Hồi phui tay quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy A Phúc đang nghiêng đầu nhìn nàng.

Nhận Hồi nhìn hấn một cái, vô cùng ghét bỏ: “Yêu quái mà lại để đám trẻ con tùy ý ức hiếp, huynh đúng là đồ hiếm thấy.”

A Phúc quay đầu lạnh lùng nói: “Người tu đạo ném bùn vào bọn trẻ thì há không hiếm thấy chắc?” Nói xong hấn liền quay đầu đi, sửa sang quần áo bị ném bẩn, “Về thôi.”

Hấn nói xong liền tự nhiên leo lên bờ ruộng đi về phía nhà mình.

Nhận Hồi nhìn bóng lưng hấn, trong lòng lại có cảm giác kì lạ không được hài hòa.

Buổi tối lúc Nhận Hồi vào phòng, nàng nghĩ cách điều tức nội tức trong cơ thể mình, nhưng gắng mãi mà trong cơ thể vẫn rỗng tuếch, lúc nàng mở mắt ra

thì đã khuya rồi. Nàng đột nhiên thấy hơi chán nản, không có pháp lực khiến nàng có cảm giác rất không an toàn.

Điều tức thất bại, nàng đang muốn lần ra ngủ thì lại phát hiện ra trong phòng không có hơi thở của A Phúc.

Chẳng nhẽ Xà yêu này đêm hôm khuya khất lại đi hấp thu tinh khí con người sao...

“Rào rào...” Có tiếng ồn vang lên, Nhạn Hồi tò mò tới bên cửa sổ, đẩy cửa ra xem xét, dưới ánh trăng sáng loáng, thiếu niên trong sân đang trần truồng dùng nước giếng tắm rửa, trong đêm mát mẻ, nước giếng lạnh băng nhưng hắn vẫn không ngại, nước giếng như nước đá dội từ trên đầu xuống, hắn cũng chẳng buồn rung mình lấy một cái.

Tiếp xúc được hai ngày, Nhạn Hồi càng cảm thấy tên này như thể tảng đá vậy, bệnh tật đau đớn gì cũng chẳng khiến hắn phản ứng được. Nhưng hắn cũng không phải đá, thế nên hắn là hắn nhận nhận những cảm giác kia rồi.

Người giỏi nhẫn nhịn như thế, ngẫm ra kỳ thật cũng là người đáng sợ...

Một thùng nước giếng lại dội xuống, nước chảy ào ào trượt xuống mặt hắn, cản cổ, lồng ngực, vòng eo, sau đó...

Hắn quay lưng lại.

Hắn quay đầu lại, tuy còn trẻ nhưng hắn đã có vết hầu vòng cung hoàn mỹ, mang theo bọt nước sáng loáng, đôi mắt đen in dấu ánh trăng nhìn chăm chăm vào Nhạn Hồi, vẻ mặt đậm đặc áp chế mấy phần tức giận.

Thẹn quá hóa giận.

Thì ra vẫn có chuyện hắn không nhìn được.

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, trách cứ: “Ái chà, huynh ấy à... Sao có thể tắm rửa trong sân vậy chứ?”

“Không phải cô nên đóng cửa sổ lại trước sao?”

“À...”

Nhạn Hồi đóng cửa sổ lại nhưng vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cơ thể phái nam, tuy chỉ là thiếu niên nhưng cái gì nên có quả thật cũng đều đã có...

Nhạn Hồi vội vàng bịt mũi lại, tới nằm trên giường, lúc này nàng không thể không thừa nhận có đôi khi Tử Nguyệt mắng nàng rất chuẩn, nàng chính là một người đầy thể tục, thể tục nhiệt tình trong lòng cùng với dục vọng nồng nặc, đúng là quá mạnh mẽ.

Tu đạo cũng chẳng đổi được bản tính của nàng.

Nhưng cái này trách nàng được sao?

Đây đều là do hắn muốn tắm rửa trong sân mà!

Tác giả có lời:

Nói đến chuyện tắm rửa trong sân, quả là tôi đã từng rồi, tôi sẽ nói cho mọi người biết lần thử nghiệm của tôi thế này.

Quá trình cụ thể nó như này:

Múc một thùng nước giếng, đổ vào chậu đen, để phơi dưới nắng một ngày, đến tối thì nước! Liền! Nóng! Rồi! Sau đó có thể tắm rửa trong sân

_ (3> ∠) _

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Đêm, trên đỉnh núi lớn, khắp mặt đất phủ màu trắng xóa, ánh trăng trên đỉnh đầu lớn kinh người, tỏa ánh sáng xuống chiếu lên ngọn núi trắng tuyết, giữa đất trời như một loại trận pháp vây khốn nàng bên trong.

Nhận Hồi nằm trên mặt đất lạnh thấu xương, dường như cái lạnh có thể chui vào tận đáy lòng nàng vậy.

Nàng nhìn những bông tuyết rơi tà tà trên mặt mình, sau khi tiếp xúc với làn da nàng thì nhanh chóng tan thành bọt nước, trượt xuống theo làn da...

“Tại sao...”

Nàng nghe thấy mình hỏi ra miệng, nhưng lạ là nàng lại không biết mình đang hỏi cái gì, nàng quay đầu lại thì thấy một bóng dáng mơ hồ, sau lưng bóng người kia là ánh trăng đỏ sộ, ngược chiều ánh sáng, nàng không nhìn rõ được người nọ, nhưng nàng lại có thể thấy rõ ràng người nọ đang giờ thanh trường kiếm lên.

Đồng tử của Nhận Hồi co rút nhanh chóng.

Một kiếm đâm xuống.

Nhận Hồi chỉ cảm thấy trái tim co lại mãnh liệt, đau đớn bén nhọn khiến toàn thân nàng run lên, sau đó...

“Ồ Ó O!”

Nàng tỉnh lại...

Trước mắt nàng tối đen, mũi cúi gồ vướng vít trong không khí. Trái tim nàng đập điên cuồng, mặt đầy mồ hôi nhuộm ướt cả tóc mai.

Nàng thử người che ngực, chỗ đó dường như vẫn còn đau đớn vì một kiếm kia.

Con ác mộng này quá chân thực, chân thực tới mức như thể hôm qua nàng đã trải qua một khắc kinh hãi như thế rồi vậy. Núi tuyết lớn, ánh trăng to sáng rõ, còn có bóng người mơ hồ kia, Nhận Hồi nhủ chặt mày, bây giờ nghĩ lại, sao nàng lại cảm thấy bóng dáng này có mấy phần quen thuộc thế nhỉ, nhưng nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không tài nào khớp bất cứ ai nàng quen với bóng người kia được cả.

Nghỉ mất nửa ngày, Nhận Hồi mới hoàn hồn lại, nàng đang làm trò gì vậy nhỉ, sao lại chỉ vì một giấc mộng mà suy nghĩ tới vậy rồi?

Nhận Hồi nhếch môi, lại quay người muốn ngủ tiếp.

Nhưng nàng lại quên mất rằng con gà trống bên ngoài đã bắt đầu gáy là sẽ gáy luôn không nghỉ.

Nhận Hồi lại nhin, xiết chặt nắm tay trong chăn lại, đây đã là ngày thứ ba rồi... Nàng vẫn chưa tài nào ngủ được ngon lấy một giấc, mấy nay nàng cứ nghĩ mình chẳng ở lại đây được bao lâu, nhưng hôm nay chiếu theo tình hình nàng còn cần chút thời gian để khôi phục được nội tức, nếu con gà này không trừ...

Nhất định sẽ là họa lớn!

Ánh nắng sớm mai trong viện không mấy ấm áp, mấy con gà vốn đang cục tác ầm ỹ trong sân gọi Tiêu lão thái bỗng nhiên im bất hết.

Sau khi bà ra khỏi phòng mình thì nghe được mấy âm thanh kì lạ, thêm với mùi lông bị dội nước sôi: “A Phúc, A Phúc?” Bà cất tiếng gọi. Vì thế A Phúc cũng đi ra khỏi phòng, liền trông thấy Nhận Hồi ở trong sân. Bước chân A Phúc hơi ngừng lại, sắc mặt cũng khó coi thêm mấy phần.

“Mùi gì thế nhỉ?” Tiêu lão thái hỏi.

“Tôi làm thịt mấy con gà đó.” Chưa đợi A Phúc trả lời, Nhận Hồi đã lưu loát nhỏ lông gà trong một cái nỏ, lại thuận miệng đáp, “Đang nhỏ lông này, hôm nay tôi hầm cách thủy làm một bát canh gà, món này của tôi là học được từ chỗ Trương đại mập đó, không có vấn đề gì đâu.”

“Con... Con làm thịt gà?” Tiêu lão thái run giọng hỏi, “Làm thịt hết sao?”

Nhận Hồi nhìn xung quanh trống trơn: “Đúng vậy, làm hết luôn á, vốn tôi định giết con gà trống thôi cơ, nhưng không ngờ lúc con gà trống kêu ầm lên thì hai con gà mái cũng kêu, vì thế nên tôi tiện tay làm hết. Nồi canh này chắc là ăn được lâu lắm đây.” Nhận Hồi nói xong còn liếm môi.

Bên này nàng vừa nói xong, bên kia Tiêu lão thái đã kêu lên mấy tiếng: “Ồi!Ồi!”

Nhận Hồi ngạc nhiên quay đầu, vốn còn tưởng Tiêu lão thái sẽ ngã, nhưng không ngờ lúc bà gần ngã thì A Phúc đã vội tới đỡ bà.

“Ồi trời ơi! Làm thịt hết rồi...”

Nhận Hồi lấy làm sững sốt: “Sao vậy...” Nàng không hiểu gì cả, chẳng phải ba con gà thôi sao... Sao lại đau lòng cỡ vậy nè...

“Gà mái là đẻ đẻ trứng đấy, vậy bây giờ phải làm sao đây? Làm sao bây giờ đây?!” Đôi mắt đục ngầu của Tiêu lão thái chảy nước mắt, khóc đến đau

lòng làm sao.

Nhận Hồi nhìn gà trong tay: “Ồ... Thật ra cũng chỉ mới làm hai con... Mà giữ lại cũng chẳng đẻ được bao nhiêu trứng, dù sao gà cũng già rồi, nên làm thịt rồi...”

Tiêu lão thái khóc lóc đau lòng gần chết. Nhận Hồi lại gãi đầu: “Vậy nếu không thì mấy con gà này đều để bà với cháu bà ăn thịt, tôi... Ăn canh nhé?”

“Câm miệng!”

A Phúc quát một tiếng, Nhận Hồi bị quát sững cả người, lập tức nhún mảy: “Huynh quát cái gì?”

A Phúc tiến lên vài bước, đoạt lấy gà trong tay Nhận Hồi, lạnh lùng lườm nàng một cái, giọng nói cũng lạnh lẽo: “Chẳng hiểu cái gì cả, ít nhất cũng đừng có nói năng lung tung.”

Thái độ này của hắn lại khiến cho Nhận Hồi giận quá hóa cười: “Vậy huynh thì hiểu sao? Không phải chỉ là làm thịt mấy con gà thôi sao?! Gì mà phải lớn chuyện chứ?”

A Phúc không thèm liếc nàng, quay người đưa gà chết cho Tiêu lão thái: “Bà, đừng đau lòng quá.”

Nhận Hồi ở bên cạnh cảm giác như mình là một người ức hiếp người già già yếu vậy, hoành hành ngang ngược ác ôn, nhưng thực tế nàng cũng chỉ làm thịt mấy con gà thôi mà. Nàng cao giọng: “Chẳng phải chỉ là mấy con gà thôi sao?! Các người chờ đấy!”

Nàng phát tay quay đi ra khỏi viện.

Biết nàng đi, Tiêu lão thái vội vàng đẩy A Phúc ra: “Đi ngăn nó lại, ngăn nó lại. Mau mang cô bé về.”

A Phúc trầm mặc nhìn Tiêu lão thái một chốc: “Bà, con dìu bà vào nhà trước đã.”

Bên này Nhận Hồi đi thẳng một đường lên núi, tuy rằng linh khí trong núi Đồng La này căn cỗi nhưng hằng còn có mấy con thú hoang. Nàng bắt mấy con gà rừng về rồi thay cho mấy con gà nhà kia là được rồi.

Trên đường đi Nhận Hồi đụng phải mấy thôn dân, ánh mắt mọi người đều vô ý thức nhìn nàng, sau đó thấy hướng nàng đi là đường lên núi rồi mới để yên cho nàng đi. Bởi vì đám thôn dân này đều tin chắc không ai có thể đi ra khỏi ngọn núi này.

Nhận Hồi lên đến núi rồi, lúc tìm trong rừng bắt được tổng cộng hai con gà rừng, nàng túm chân hai con gà này, đang định tìm con thứ ba thì chợt thấy bụi cây bên cạnh khẽ động, người quanh năm được huấn luyện đôi phó yêu quái như Nhận Hồi lập tức đề phòng.

Nàng nghiêng người lui ra sau một bước, bày ra tư thế phòng ngự, nhìn chăm chăm vào nơi nọ, cỏ cây loạt xoạt một lát rồi một người đàn ông mặc áo vải thô đi ra.

Người đàn ông nọ chẳng buồn liếc Nhận Hồi lấy một cái, đi qua bụi cây về phía trong thôn, chân y hơi khập khiễng, dường như có hơi gian nan.

Nhận Hồi nhìn chăm chăm vào bóng lưng y hồi lâu, lúc ánh mắt rơi xuống chân y thì lập tức nhún mảy.

Thôn núi Đồng La này không lớn, người trong thôn đều quen nhau cả, chỉ trong vòng một đêm, dường như là cả thôn đều biết A Phúc nhà họ Tiêu lấy vợ, mỗi người đều mang thái độ “phụ trách” việc trông chừng nàng, nhưng người này...

Nhận Hồi đang nghĩ ngợi thì lại có tiếng bước chân từ bên kia truyền tới, nàng ngẩng đầu lên thì thấy A Phúc đang chậm rãi đi tới đây.

Nhìn thấy gà rừng đang bị Nhận Hồi túm chặt, hắn nhún mảy: “Động tác của cô cũng nhanh thật.”

“Huynh tìm thấy ta cũng nhanh đấy.” Nhận Hồi đưa gà rừng trong tay cho A Phúc: “Túm lấy, ta vào bắt thêm ba bốn con nữa rồi sẽ đưa về nhốt lại thay con gà điền kia.”

A Phúc chẳng nói chẳng rằng nhận lấy gà rừng trong tay nàng rồi đi sau lưng nàng. Nhận Hồi không đếm xỉa tới, chỉ nhìn cảnh sắc phía xa xa, đợi tới một chỗ cây cối lộn xộn, gãy vụn, Nhận Hồi dừng bước lại: “Ngày đó chúng ta đánh nhau chỗ này cũng mạnh mẽ phết.”

A Phúc nhìn quanh bốn phía, Nhận Hồi cũng không nhìn hắn, chỉ quét mắt qua rồi chạy tới một hướng: “Ấy ấy, kiếm gỗ đào của ta!”

Nhận Hồi nhặt kiếm gỗ đào lên, khoa chân múa tay mấy cái, sau đó chỉ vào A Phúc nói: “Tính tình ta bướng bỉnh, không mấy tốt đâu, ta rất không thích người ta dạy dỗ ta, trước kia ngoại trừ sư phụ ta ra, ai dạy dỗ ta cũng đều chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Huynh nhớ cho kỹ, lần này ta dễ tính, nếu lần sau huynh còn dám giáo huấn ta nữa, coi chừng bốn cổ nương sẽ tại đâm huynh bảy tấc như hôm đấy đấy.”

A Phúc hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một thanh kiếm gỗ đào, vết thương ngoài da há có thể dọa được ta.”

Nhận Hồi chớp mắt một cái, nàng thu kiếm lại, dùng ngón tay lau mũi kiếm: “Nhưng ta nhớ rõ lúc đấy huynh kêu thê thảm đau đớn lắm mà nhì.”

A Phúc không đáp lời Nhận Hồi, chỉ xem xét bên cạnh rồi ra hiệu cho Nhận Hồi: “Gà rừng.”

Nhận Hồi cũng không nói dư lời nào mà lập tức nhào tới bắt gà rừng.

Mãi tới khi bắt được độ năm, sáu con gà rừng rồi, hai người mới kết thúc công việc đi về nhà, thấy Nhận Hồi quả thật bắt gà rừng về, Tiêu lão thái cũng không tức giận, ăn hết bữa tối com gà xong, mọi người đều về phòng đi ngủ.

Hôm nay Nhận Hồi một mực nằm lì trên giường không nhắm mắt ngủ, nghe thấy tiếng thờ đều đều của A Phúc ở đằng kia truyền tới, nàng chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ.

Hai ngày nay nàng luôn cảm giác được trên người A Phúc có khí tức kỳ lạ không cân đối, bây giờ rốt cuộc nàng cũng đã biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Nếu nói là Xà Tinh chiếm cơ thể A Phúc, một con yêu quái chỉ mới tới tại sao lại quen thuộc từng hành động của A Phúc đến thế, đẩy bệ gỗ tới son động nơi vách đá, vác cuốc đi làm việc, ứng phó với đám trẻ con tới quấy rối, tức giận vì nàng giết gà khiến Tiêu lão thái buồn lòng, nhẹ giọng an ủi lúc bà đau lòng. Chuyện này hoàn toàn khác với những việc mà một con yêu quái chiếm cơ thể người khác chỉ vì tị nạn sẽ làm.

Hắn quen thuộc những chuyện này như thể hắn đã sống cuộc sống A Phúc này hơn mười năm nay rồi vậy.

Nhận Hồi có sao cũng không quên được hôm đó lúc đánh nhau với xà yêu, nàng còn xé cái đuôi của con rắn nọ thành hai phần. Mà hôm này lúc nàng đối A Phúc một câu “Đâm bảy tấc” cũng không thấy hắn phản bác lại, có thể thấy lúc trước hắn cũng chỉ như hôm nay, vẫn chỉ y theo lời nàng nói mà tương kế tựu kế gạt nàng.

Nhận Hồi đã xác định được chuyện A Phúc không phải là xà tinh, nhưng điều nàng đang lấy làm lạ là nếu A Phúc không phải xà tinh thì trong cơ thể A Phúc là yêu quái phương nào? Tại sao hắn phải gạt nàng, hắn mang nàng tới son động nọ làm gì, mục đích của hắn là gì. . .

Càng nghĩ Nhận Hồi càng cảm thấy thiếu niên này quả thực là một người bí ẩn.

Mà ngoại trừ thiếu niên này ra còn có con xà yêu kia nữa. Rốt cục là nó đang ở đây, bí bảo giấu ở nơi nào?

Xem ra muốn lấy được tám tám lượng tiền thưởng, nàng còn phải tốn không ít công sức đi điều tra nữa, chuyện trong cái thôn nhỏ này cũng thật không ít.

Nhận Hồi thờ dài một tiếng, không thể không cảm khái lần nữa, vì nửa đời sau được ăn ngon chút sao mà khó vậy chứ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiết lộ thông tin.

Nam chính không phải xà yêu nha! Không phải quái vật có hai cây J J đâu nha! Comment bên dưới phổ cập khoa học có thể ngừng rồi nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thòi Nghi

Trong thời gian chờ nội tức khôi phục, ban ngày ngày nào của Nhận Hồi cũng trôi qua rất buồn chán.

Về phần tại sao lại buồn chán vào ban ngày. . .

Là bởi vì buổi tối Nhận Hồi đều nằm mơ thấy ác mộng rất kỳ lạ, nàng có thể trông thấy ánh trăng rất lớn soi rõ khắp cùng núi tuyết rơi, trời chặt đất trời trong một trận pháp. Còn có bóng người mơ hồ quỷ dị khiến cho nàng cảm thấy có vài phần quen thuộc.

Mỗi tối đều nằm mơ thấy giấc mộng này, có đôi khi nàng còn cảm giác được nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt người trong mộng, vừa tỉnh dậy, chuyện trong mộng như bị gió thổi bay, vù một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Chỉ để lại chút hình bóng mơ hồ khiến người ta không nắm bắt được.

Chẳng lẽ trong thôn này đúng là có thứ gì không sạch sẽ, tới đây tìm nàng báo mộng cho nàng sao?

Nhưng nếu là vậy thì tại sao người nằm trên đất rồi bị giết trong mộng lại là nàng được. . .

Nghĩ mãi mà không ra.

Từ lúc đến thôn này, Nhạn Hồi phát hiện hình như mình có thêm nhiều chuyện nghĩ mãi mà không ra.

Bây giờ mỗi ngày nàng đều rất cố gắng muốn đi điều tra người đàn ông bị què chân kia, nhưng mỗi lần rời khỏi A Phúc lại bị hấn yên yên lặng lặng ngăn lại.

Nhạn Hồi biết hấn không phải Xà yêu nên đối với hấn cũng có mấy phần kiêng kỵ, không hề biểu lộ ra rằng bản thân đã biết cái gì. Nàng cũng tương kế tựu kế xem người này rốt cuộc là muốn làm gì.

“Đi thôi.”

Mất nhìn A Phúc vác cuốc đứng ngoài sân, Nhạn Hồi gấp một cái rồi ôm màn thầu với nước đi tới.

Nhưng đã qua mấy ngày rồi, A Phúc thật sự chỉ như một chàng trai nhà nông mới cưới vợ, mỗi ngày đều đi làm việc, điều duy nhất khác với người khác chính là hấn còn mang nàng theo.

“Bà, con đi đây.” A Phúc quay đầu nói với Tiêu lão thái đang ngồi trong sân, Tiêu lão thái yếu ớt gật đầu.

Nhạn Hồi cũng quay đầu lại nhìn bà một cái, lúc nàng quay lại, nàng nhìn thấy trong miệng bà lão phả ra hơi thở dần chuyển thành màu xám. Màu này Nhạn Hồi vô cùng quen thuộc, mỗi khi có thứ gì không sạch sẽ bay tới, Nhạn Hồi sẽ trông thấy quanh người bọn họ có màu như vậy.

Khí tức quanh người Tiêu lão thái còn rất cạn, chẳng mấy chốc nữa thôi, màu xám quanh người bà sẽ trở nên đậm hơn, luồng xám vờn quanh dần dần biến thành một cái bóng màu đen. Đến lúc đó cũng chính là lúc mạng của bà đã tận.

Nhạn Hồi quay đầu lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng của A Phúc, qua mấy ngày ở chung, nàng biết tên A Phúc này rất quan tâm đến Tiêu lão thái, Nhạn Hồi đoán không ra tính nết hấn bị chuyện gì tạo nên, trở nên trầm mặc ảm đạm như thế, nhưng nghĩ cũng biết rằng dù sao đó cũng không phải là chuyện hạnh phúc gì, mà bây giờ, cuộc đời A Phúc vốn đã trải qua bất hạnh nay lại sắp gặp chuyện mất mát...

Tuy nói là hấn thần bí, có lẽ còn có âm mưu gì với nàng, nhưng cuộc sống của hấn cũng chẳng dễ dàng gì. Nhạn Hồi vừa đi vừa nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thở dài một hơi.

A Phúc quay đầu nhìn nàng, Nhạn Hồi lại ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hấn, sau đó đứng đắn nghiêm túc nói: “Hôm nay có năm cái màn thầu, huynh ăn ba cái, ta ăn hai cái là được rồi.”

A Phúc: “...”

Hấn tránh không nhìn ánh mắt của Nhạn Hồi nữa, dường như còn có phần ghét bỏ, “Cô thích ăn bao nhiêu cái thì cứ ăn.”

Nhạn Hồi há miệng, đang tính nói với A Phúc chuyện nhường một cái bánh bao đối với nàng mà nói là quyết định trăm trọng cỡ nào thì đúng lúc này, Nhạn Hồi lơ đãng nhìn xa xa liền thấy bóng một cô gái đứng cạnh bờ ruộng.

Nàng sững người, bước chân dừng lại, không không chế được mà “A” một tiếng.

Mắt A Phúc ngưng lại, nhanh chóng nhìn theo ánh mắt Nhạn Hồi.

Chỉ thấy cô gái kia mặc một thân áo lụa trắng, hoàn toàn không hòa hợp với khung cảnh thôn dã, nàng ta đứng giữa đường, có người đi chần trâu muốn đi qua đường nàng ta cũng không cho, chỉ sững sờ ngăn người đứng giữa đường, hai mắt ngốc nghếch nhìn về phương xa.

“Sao nàng ta lại...” Nhạn Hồi nhìn chăm chăm rồi đi lại phía nàng ta, A Phúc đưa tay ra nhưng rồi cũng không ngăn cản.

Hấn khẽ nhíu mày rồi cũng cất bước đi theo.

Nhạn Hồi đi thẳng tới trước mặt cô gái, nhìn chăm chăm vào nàng ta đánh giá một lúc lâu: “Tê Vân chân nhân?”

Cô gái không trả lời, có lẽ bá bên cạnh kêu lên: “Ài, cái gì mà người thật với người giả chứ, nhanh bảo nàng ta nhường đường một chút để trâu bò nhà ta đi qua.”

Nhạn Hồi lúc này mới kéo cô gái đi qua bên cạnh hai bước, đợi lão bá nọ đuổi trâu đi rồi, Nhạn Hồi mới lại cẩn thận đánh giá nàng ta.

Một thân áo trắng này vốn nên không nhiễm bụi trần, nhưng đứng nơi thôn dã khó tránh khỏi việc dính bụi, lại thêm nàng ta có vẻ chán nản, sắc mặt ngơ ngẩn, dường như không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì vậy, chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn về mây trắng phía xa, cũng chẳng biết là đang nhìn gì.

Nhạn Hồi thấy thế thì nhíu mày.

Tê Vân chân nhân này cũng không phải là người tu tiên bình thường, nàng ta là chưởng giáo Chân nhân của Tê Vân Quan núi Vân Đài, trong mắt người tu đạo, nàng ta còn nổi danh Đại Thừa Thánh giả cùng với sư phụ tiền nhiệm Lăng Tiêu của nàng.

Ba tháng trước, sau khi Tê Vân chân nhân tới núi Thần Tinh dự đại hội Tiên môn không được bao lâu thì đã mất tích, người trên núi Thần Tinh lẫn người Tê Vân Quan đổ nhau đi tìm nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng ta đâu, lúc ấy có người còn suy đoán chắc hẳn Tê Vân chân nhân đã bị yêu vật làm

hại.

Toàn bộ giới tu đạo cũng vì thế mà sốt sắng tới tận bây giờ, ai mà ngờ được Tê Vân chân nhân lại xuất hiện ở thôn nhỏ này chứ...

“Chân Nhân?” Nhạ Hôi gọi nàng ta nhưng cũng chẳng khiến nàng ta chớp mắt nổi lấy một cái, “Chân nhân còn nhớ tôi không, tôi là Nhạ Hôi ở núi Thần tinh...”

“Đồ đàn.”

Nhạ Hôi sững sờ: “Hả...”

Khóe mắt của Tê Vân chân nhân hơi giật một cái, ánh mắt đảo lên người Nhạ Hôi, Nhạ Hôi lại ho nhẹ hai tiếng: “Chuyện này... Chân nhân, tôi là đệ tử Nhạ Hôi dưới môn hạ của Lăng Tiêu ở núi Thần Tinh, tuy rằng bây giờ không phải nữa, nhưng ta...”

“Vô si.”

Khóe miệng của Nhạ Hôi chính thức co quắp: “Vậy cho nên, bây giờ ta đã không phải là người núi Thần Tinh nữa...”

“Ngu không ai bằng...”

Gân xanh trên trán Nhạ Hôi nẩy tung lên, A Phúc thấy thế thì bước tới một bước ngăn trước người nàng, Nhạ Hôi lại muốn xông qua người hắn: “Ai cũng đừng cản ta! Ta muốn cho nàng ta biết thế nào là đối nhân xử thế lễ phép!”

Lời còn chưa dứt, ở phía xa đã truyền tới giọng một người đàn ông: “A Vân!”

Nhạ Hôi ngẩng đầu lên nhìn, phía đằng kia, một người đàn ông đang khập khiễng đi vội tới.

Nàng nhiu mày, thật khéo, người này đúng là người chân thọt nàng gặp ở chân núi hôm đó.

Người chân thọt gọi một tiếng khiến Tê Vân chân nhân phản ứng, nàng ta quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đi tới, ánh mắt người đàn ông nọ liếc qua khuôn mặt A Phúc, sau đó bốn mắt nhìn nhau với Nhạ Hôi. Ý thoáng dừng rồi cũng không nói gì nữa mà đưa tay dịu Tê Vân chân nhân: “A Vân, sao nàng lại tới đây rồi?”

“Chàng quên khăn mặt rồi.” Về mặt Tê Vân chân nhân vẫn bình thường nhưng lại khiến người ta cảm giác như có mấy phần ngơ ngác, “Ta muốn đưa cho chàng nhưng lại lạc đường, khăn mặt cũng rơi mất rồi.” Nàng cúi thấp đầu, “Xin lỗi.”

Người đàn ông có vẻ hơi cảm động, khóe môi y khẽ cười, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, ta đưa nàng về nhà.”

Nói xong cũng không nhìn Nhạ Hôi mà dẫn Tê Vân chân nhân đi về phía bên kia.

Nhạ Hôi cũng không cản, nàng chỉ khoanh tay lại, tay trái khẽ gõ lên cánh tay phải, khuôn mặt hơi trầm tư.

Tê Vân chân nhân thần chí ngơ ngẩn không rõ ràng cùng với... Xà yêu à...

Nếu quan hệ của bọn họ đúng như lúc này thì Nhạ Hôi quả đã lí giải được tại sao Xà yêu lại đi trộm bí bảo gia truyền của nhà người ta, vì sao lại liều mạng để đuôi bị xẻ làm hai cũng không giao bí bảo ra rồi.

Nói đi nói lại, chung quy cũng chỉ vì yêu.

Nhưng vấn đề là vì sao Tê Vân chân nhân lại biến thành như thế? Mặc dù nàng gặp Tê Vân chân nhân không nhiều nhưng nàng cũng biết rõ đây là một người thanh quý, cho dù có gốc cũng không nên thay đổi tính nết đến độ mở miệng liền mắng chửi người ta như vậy đúng không...

Nhưng người khiến Tê Vân chân nhân trở nên đàn ngọc như vậy chẳng lẽ là con xà yêu trăm tuổi mà cả nàng cũng không đánh lại kia?

Chuyện này có đánh chết nàng thì nàng cũng chẳng tin đâu.

Nhạ Hôi cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra trong thôn nhỏ này, càng lúc càng khó nhìn rõ được.

Nhưng bây giờ Nhạ Hôi lại có vấn đề càng quan trọng hơn muốn hỏi A Phúc: “Vừa rồi vì sao huynh cản ta dạy dỗ người ta?”

A Phúc lờm Nhạ Hôi một cái: “Ta thấy nàng ta nói rất đúng.”

“...”

Tuy rằng bình thường tên tiểu tử này trầm mặc ít nói thật đấy, nhưng lúc nói mấy câu độc ác cũng chẳng hề kém cỏi chút nào đâu. Nhạ Hôi hí mắt nhìn A Phúc một lúc, sau đó bắt đầu cẩn thận nhìn chằm chằm vào mắt hắn: “Tiểu yêu tinh, huynh cũng biết người vừa rồi sao?”

“Tê Vân chân nhân của Tê Vân Quan.”

“Ồ, xem ra huynh cũng hiểu biết đấy.”

“Người tu tiên được tới Đại thừa thì ta đều có nghe thấy.” A Phúc nói xong liền vác cuốc đi, “Đừng đứng đó đoán mò nữa, nếu không đi làm việc thì trễ giờ đấy.”

“Ừ.” Nhạ Hôi lại nhắm mắt theo đuôi hắn, sau đó nghiêng đầu dò xét hắn, “Vậy huynh có biết tại sao Tê Vân chân nhân lại đến thôn này không, sao lại biến thành như vậy?”

A Phúc hơi dừng chân, Nhạ Hôi cũng dừng theo. Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt xinh đẹp của A Phúc hơi nhíu lại: “Cô nghi ngờ tôi?”

Nhạ Hôi lại nhướn mày cười vô hại. Nếu như nói pháp lực tên yêu quái trong cơ thể A Phúc này không còn nữa nhưng cũng không phải do thuật linh hóa của nàng gây nên, như vậy chuyện pháp lực biến mất nhất định là có nguyên do khác.

“Ta chưa nói gì cơ mà.”

“Không phải ta.” A Phúc cứng rắn bỏ lại một câu rồi cũng không giải thích nữa mà xoay người bỏ đi.

Nhạ Hôi bữu môi, mò mẫm màn thầu trong túi ra ăn: “Chỉ hơi một chút thôi mà, giận gì dữ vậy.”

Ăn cơm tối xong, Nhạ Hôi lại buồn bực leo lên nóc nhà ngắm sao, nhưng hôm nay trăng rằm, ánh trăng quá sáng khiến bầu trời đầy sao cũng âm đạm đi mấy phần. Nàng nhìn ánh trăng sáng trên trời, bỗng nhiên lại nhớ tới ánh trăng to đến kì lạ trong mộng kia. Nhất thời nàng cảm giác như thể ảo giác vậy, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị cái gì đó đè xuống, buồn bực khiến người ta xuyên không thấu.

Nàng ngồi dậy vuốt ngực, đang định về phòng ngủ thì đã thấy A Phúc đi qua đi lại rồi ra khỏi phòng

Đúng vậy, hắn cứ đi như thể đang bị trúng tà...

Con yêu tinh này lại làm chuyện xấu gì rồi đây...

Nhạ Hôi dõi theo nhìn hắn, nhưng lại thấy hắn lao đảo tới phòng củi, ôm một bó củi ra, sau đó lại lao đảo ra tiểu viện, toàn bộ quá trình tuy thoạt nhìn gian nan nhưng hắn vẫn làm rất yên tĩnh như thể quen thuộc lắm vậy.

Trong lòng Nhạ Hôi thắc mắc, nàng nhảy xuống khỏi nóc nhà đi theo A Phúc.

Ánh trăng sáng loáng chiếu vào bóng người cô độc của A Phúc vẫn đang thẳng hướng tới hồ, đi thẳng tới một nơi trống trải không có cỏ cây gì, A Phúc mới buông đồng củi trong tay ra, run run lấy hộp quẹt cổ gắng nhóm lửa.

Ánh lửa sáng lên trong nháy mắt, Nhạ Hôi nhìn thấy đầu hắn đầy mồ hôi, còn có sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Hắn đang làm cái gì vậy... Tại sao lại như nghi thức tà giáo như vậy...

Nhạ Hôi vẫn một mực tò mò, bên kia A Phúc không biết làm sao mà đột nhiên lại nghiêng người về phía trước, khúc củi vừa cháy lên đâm xuống đất rồi tắt lửa.

Hắn lại cố đứng lên như thể không có sức, tay chống lên mặt đất, hàm răng cắn chặt như đang nhẫn nại chịu đựng đau đớn vô cùng.

Rốt cuộc là đau đớn thế nào mà có thể khiến cho một người bình thường vốn như không có cảm giác đau gì lại bỗng nhiên phản ứng tới vậy...

Nhạ Hôi có hơi không nhìn nổi nữa.

Nàng cất bước tiến lên: “Này.” Sau đó nàng ngồi xổm xuống nhìn thẳng mặt A Phúc rồi cầm lấy hộp quẹt trên tay hắn, vốn định nhóm lửa giúp hắn, nhưng không ngờ tay nàng vừa vươn ra, A Phúc đột nhiên lại túm chặt lấy tay nàng.

“Cái...”

Sau đó Nhạ Hôi chỉ cảm thấy sau lưng tê rần, đúng là nàng vừa bị đẩy ngã xuống đất, sau đó trên môi nóng lên, tên yêu quái khoắc cái vỏ da xinh đẹp của thiếu niên này lại nhè miệng nàng mà... cắn...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Nhận Hồi gần như là hoảng sợ nhìn người đang ở phía trên mình, mắt cũng sắp thành mắt gà chói mắt rồi.

Hơn nửa ngày sau, nàng mới tỉnh táo lại từ kinh hãi cực độ, nàng cắn chặt răng, bắt đầu giãy dụa, nhưng Nhận Hồi chưa từng nghĩ A Phúc lại khỏe như thế, hấn ôm chặt nàng trong ngực, tay nắm chặt lại, thiếu niên gây yếu này như thể bắt được cọng rom cứu mạng, khiến cho nàng hoàn toàn không có sức phản kháng lại.

Ngay lúc nàng giãy dụa, hàm răng A Phúc lại dùng sức thêm, Nhận Hồi chỉ thấy đau đớn bén nhọn, sau đó trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi.

“Đau!” Nhận Hồi nghèn nghẹn phát ra tiếng la mơ hồ trong cổ họng.

Nhưng sau khi nếm phải mùi máu tanh, A Phúc như thể bị cái gì đó kích thích, hàm răng nói lỏng ra, dùng sức mút vết thương trên môi Nhận Hồi, cử động như thế khiến cho A Phúc vốn đang cẩn trọng để biến thành hôn mê.

Tuy hấn chỉ đang mút máu nhưng đã đủ để khiến Nhận Hồi giận điên lên, cắn một cái thì nàng cứ xem như bị chó cắn rồi thôi, nhưng bây giờ thì tính sao đây hả?!

Cho dù muốn giở trò cũng phải là nàng đi giở trò với người khác đây nhé!

Tên tiểu tử thói này!

Nhận Hồi cong đầu gối lên, dùng sức thúc mạnh vào chỗ yếu trên bụng hấn, đẩy thẳng hấn lên, sau đó đánh một quyền lên mặt hấn, hình như hấn có vẻ choáng váng, đầu nghiêng qua một bên.

Nhận Hồi nhân cơ hội này vội đẩy hấn ra muốn bỏ chạy.

Nhưng chưa đợi nàng đứng vững lại mà chạy, bên hông đã bị xiết chặt, là A Phúc nắm lấy thắt lưng nàng.

Nhận Hồi dùng bước chân, quay đầu lại nhìn hấn.

A Phúc quỳ trên mặt đất, một tay ôm ngực, một tay nắm chặt thắt lưng nàng, ngón tay dùng sức đến trắng bệch cả ra, toàn thân hấn run rẩy, đau đớn khôn cùng vẫn bao phủ lấy hấn, nhưng thần trí của hấn lại như tỉnh táo hơn vừa rồi một chút.

“Chờ đi...”

Nhận Hồi nhìn hấn chằm chằm, trước mắt hơi mờ: “Người tóm thắt lưng ta nói những lời này là ý đồ nếu ta từ chối thì người sẽ tháo thắt lưng của ta, để ta trần truồng đi về phải không...”

“...”

Tuy là nói như vậy nhưng Nhận Hồi cũng không động dậy nữa, A Phúc đã dịch sang nửa bước sang phía trước Nhận Hồi, sau đó ôm lấy eo này, giam cầm nàng thật chặt như vừa này. Hấn như thể một tên ăn mày đang cầu xin thần minh cứu giúp, không chịu buông tha cho chút hi vọng cuối cùng của mình.

Mặt hấn dán lên eo nàng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể nàng, lắng nghe nhịp tim của nàng.

Hấn ôm rất chặt, bốn phía quá yên tĩnh, Nhận Hồi dường như lại có thể cảm nhận được nỗi đau của hấn, toàn thân hấn run lên, cổ họng vì không đề nén nỗi đau đớn mà phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Ồ lại đi, ở cạnh ta.”

Cho dù Nhận Hồi không thừa nhận nhưng nàng đích thực là người ăn mềm không ăn cứng. Lúc này quả thực là nàng không cách nào đá văng người thiếu niên xinh đẹp này ra để chạy trốn được. Vì thế nàng im lặng đứng bên hồ nửa ngày, sau đó kí đầu A Phúc một cái:

“Người ghi chặt làm móng ta đau rồi... Tiểu tử thói.”

Động tác này kéo dài tới hơn nửa đêm, mãi đến khi ánh trăng cũng ẩn mình không thấy đâu nữa, A Phúc mới run rẩy chậm rãi trở lại bình thường.

Nhận Hồi hỏi hấn: “Người đỡ hơn chưa?”

A Phúc không trả lời, Nhận Hồi chỉ cảm thấy bên hông nói lỏng ra, là A Phúc đã thả tay ra, hấn như thể đã dùng hết sức lực, người mềm nhũn đi, chóng mặt ngã xuống mặt đất.

Nhạ Hò nghe thấy tiếng động nhẹ bên cạnh hồ nước, nàng nhìn khuôn mặt A Phúc đầy mồ hôi, chỉ đành thở dài: “Lần này là do hôm nào người cũng nhường ta ăn ba cái mìn thâu ta mới giúp người đấy.”

Nói xong Nhạ Hò liền nhóm lửa bằng chông củi mà A Phúc ôm tới bên hồ lúc này.

Đợi đến khi lửa cháy được rồi, A Phúc mới hơi giật mình tỉnh lại. Hắn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Nhạ Hò. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nàng khiến cho nàng như có vẻ tươi tỉnh hơn thường ngày, môi nàng hơi sưng, biểu lộ rõ ràng vừa rồi hắn dùng sức bao nhiêu.

Trong miệng hắn vẫn còn vương vấn mùi máu của Nhạ Hò.

Máu của nàng...

Trong lòng A Phúc nóng lên, hắn buộc phải nhắm mắt lại ổn định tinh thần...

Một lát sau, A Phúc ngồi dậy.

Nhạ Hò quay đầu nhìn hắn một cái: “Tỉnh rồi.” Nàng ném một khúc củi vào đống lửa, hỏi hắn, “Giải thích chút xem.” Nhạ Hò khoanh tay mỉm cười vô hại, “Nếu giải thích không có sức thuyết phục, khiến ta nổi giận thì ta sẽ đánh người đó. Đồ tiểu xà yêu.”

A Phúc phui tay áo, cũng không giả bộ mà thân nhiên nói: “Ta không phải xà yêu.”

Nghe được câu nói đầu tiên này, Nhạ Hò mới an tâm được một chút, dám dừng cảm thừa nhận thân phận của mình, phá hỏng mọi lời nói dối của mình lúc trước, lời nói tiếp theo ít ra cũng có thêm nửa phần đáng tin.

“Ta tên là Thiên Diệu.”

“Thiên Diệu.” Nhạ Hò lặp lại, nhưng lại thấy hắn liếc nàng một cái, đôi mắt có thần hơn ngày thường một chút. Trước kia lúc Nhạ Hò lên lớp, Lăng Tiêu đã nói với nàng tên của yêu quái có niệm lực, là chú ngữ theo bọn chúng cả đời từ lúc mới sinh ra. Đã biết tên chúng thì lại càng có thêm khả năng tổn thương chúng.

Hắn đã chịu thành khẩn xưng tên mình rồi thì lời nói tiếp theo lại có thêm độ tin cậy hơn một chút nữa rồi.

Nhạ Hò nhẹ gật đầu, khoanh tay chờ tiếp.

“Ta là yêu long ngàn năm”

Nhạ Hò vẫn khoanh tay như trước, nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chăm Thiên Diệu lại run sợ mấy phần. Sau khi phân tích hoàn toàn ý nghĩa của mấy chữ này rồi, Nhạ Hò lại lập tức nảy sinh ý đồ xúc động muốn bơi mở lên lòng bàn chân mà chạy thật nhanh.

Yêu... Long đó! Là rồng đó! Là sinh vật trong truyền thuyết đó!

Còn là ngàn năm nữa đó!

Rồng tu luyện ngàn năm đã có thể được phi thăng rồi! Đã sớm nên rời khỏi thế gian này rồi! Đám tiểu yêu tiểu quỷ muốn câu mạng của hắn cũng phải xem có đủ trình độ đi hỏi hắn không đã!

Tám mươi tám lượng vàng hả? Nuôi một tên Trương đại mập hả? Làm giàu nửa đời sau sao?

Những thứ này so với mạng mà nói thì Tính! Là! Cái! Gì!

Nhạ Hò nuốt nước miếng, khóe miệng hơi cứng nhắc: “O...A?” Nàng cố gắng bình tĩnh lại, giả bộ như không để ý, nhưng khóe mắt lại hơi run rẩy, “Nghe... Nghe ra... Cũng khá là... Lợi hại nhỉ.”

Thiên Diệu chỉ nhìn nàng chăm chăm. Mãi đến khi về mặt cứng nhắc lạnh nhạt của Nhạ Hò không giả bộ nổi nữa, nàng sắp sụp đổ rồi mới hỏi hắn: “Người là rồng thật sao? Là loại trong truyền thuyết kia hả? Là loại thêu trên quần áo hoàng đế ấy hả?”

“Ừ.”

Nhạ Hò đột nhiên cảm thấy hình như tối nay gió bên hồ thổi mạnh hơn thì phải, thổi đến nỗi đầu nàng hơi đau rồi. Nàng xoa huyệt thái dương: “Nếu như... Ta nói nếu như thôi nhé, nếu như ta không tin người thì người có thể dùng cách nào, cách nào mà không giết ta ấy, chứng minh cho ta xem một chút không?”

Nghe Nhạ Hò nói những lời này, mí mắt Thiên Diệu hơi rũ xuống, ánh lửa phản chiếu trong đồng tử màu đen của hắn thành đốm hồng nho nhỏ: “Không” Hắn nói, “Ta không có cách nào chứng minh cho cô thấy được hết.”

Nhạ Hò đánh giá hắn: “Cho ta xem vậy rồng hay sùng rồng cũng không được sao?”

Thiên Diệu nhìn nàng chăm chăm, trầm mặc không nói lời nào.

Thấy vẻ mặt của hắn như thế, Nhạ Hôi mới nhớ tới chuyện trên người hắn không có pháp lực.

Nàng sững sờ nhìn hắn một lát, đôi môi hắn vẫn hơi nhợt nhạt như cũ, dường như trong cơ thể hắn vẫn có đau đớn mơ hồ đang chạy trốn, tâm lý sợ hãi của nàng nhất thời giảm xuống một chút.

Cũng đúng, người trầm mặc ít nói xưa nay vẫn áp dụng nguyên tắc “Làm nhiều chứ nói nhiều”, nếu như hắn có bản lĩnh giết nàng thì lúc vào “Động phòng” ngày đó, hắn đã làm thịt cái người dám cuồng vọng làm cản cười trên người hắn là nàng đây rồi.

Sao còn phải đợi tới hôm nay nữa chứ.

Cảm giác sợ hãi lui đi rồi, Nhạ Hôi mới nghi hoặc: “Không phải rồng là loài vật ngao du thiên hạ, thấy đầu không thấy đuôi sao... Sao ngươi lại ở trong chốn thâm sơn cùng cốc này, còn... biến thành như vậy.”

Ánh mắt Thiên Diệu rơi xuống đồng lửa: “Hai mươi năm trước ta gặp phải kiếp nạn trong số mạng. Pháp lực mất hết, gần như là chết giữa đất trời. Mười năm trước vừa hay gặp cơ duyên, ta nhập vào cơ thể thiếu niên thôn dã này, được Tiêu lão thái nuôi nấng, sống tạm tới bây giờ.

Hắn cũng không giải thích cụ thể, nhưng chỉ mấy câu đó thôi đã đủ để giải quyết vấn đề trong lòng Nhạ Hôi rồi.

Nhạ Hôi “A” lên một tiếng, cảm giác kỳ lạ lại hiện lên trong đầu, nhưng nàng lại không bắt kịp.

Nàng hỏi tiếp: “Vậy tới nay là ngươi có chuyện gì?”

Thiên Diệu dừng một chút rồi lại nói: “Ta không vượt qua được kiếp nạn, vẫn bị thương nặng, mười năm nay, cứ tới đêm trăng tròn ta liền đau đớn khó nhin.” Ánh mắt hắn hơi vòng vo đảo qua đôi môi Nhạ Hôi, “Máu trong cơ thể người tu tiên khiến ta dễ chịu hơn không ít.”

Đã biết thân phận yêu quái của hắn, lại còn nghe hắn nói như thế, Nhạ Hôi nào còn tâm tư đi quan tâm chuyện có phải mình bị người ta giờ trò hay làm nhục trong sạch nữa, trong đầu nàng chỉ hiện lên mấy chuyện liên quan đến việc máu nàng có thể khiến hắn dễ chịu hơn không ít.

Sau đó mặt nàng liền trắng bệch cả ra.

Hắn giữ nàng lại bên người thì ra là vì để phòng ra liều thuốc giảm đau này đây!

Bây giờ nàng là người tu tiên không có pháp lực, với hắn mà nói thì há chẳng phải là bữa tiệc đưa tới tận miệng sao. Lần này chỉ là cắn miếng, nếu lần sau cắn cổ thì hắn là nàng tới lúc phơi bày rồi đây nhĩ.

Nhạ Hôi cố gắng bình tĩnh lại, tự nói với mình, tuy rằng bây giờ nàng không có pháp lực nhưng tên này cũng không có cơ mà! Tuy công phu ngoại gia của hắn dường như cao hơn nàng một chút, nhưng hai chân hắn chưa chắc đã chạy nhanh bằng nàng cơ mà!

Nhạ Hôi gạt nhẹ đầu: “Vậy... Chuyện cũng đã giải thích rõ ràng, trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta về trước đã.”

Nhạ Hôi đứng lên, nhưng Thiên Diệu vẫn chẳng nhúc nhích.

Hắn ngừng đầu nhìn nàng: “Ta có chuyện muốn nhờ cô giúp.”

Nhạ Hôi nghiêng đầu nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Thiên Diệu chỉ một ngón tay: “Lần trước ta mang cô tới một sơn động. Trong đó không có bí bảo mà xà yêu đã đánh cắp, nhưng lại có thứ có thể ức chế đau đớn trong cơ thể ta vào đêm trăng tròn.” Hắn nói, “Ta muốn cô lấy vật kia ra giúp ta.”

“Chỗ đó có kết giới, ta không có pháp lực, không vào được. Ta không làm được.” Nhạ Hôi chẳng thêm suy nghĩ mà từ chối luôn.

Giúp yêu quái hả, nàng thừa com chấc...

“Ta có thể giúp cô tìm lại pháp lực, hôm qua nhìn thấy xà yêu bị què chân kia, ước chừng trong lòng cô cũng đã có tính toán.” Thiên Diệu tùy tiện nghịch đồng lửa, “Nhưng...” Hắn nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt giọng điệu dường như không khác trước là mấy, nhưng lại lạnh lùng như đỉnh núi tuyết.

“Tuy ta không có pháp lực, nhưng ta nói cho cô hay, màn thầu cô ăn mỗi ngày đều bị ta hạ chú thuật...”

Nhạ Hôi sững sờ.

“Chú lực không mạnh, nhưng đã bao ngày rồi, lại thêm mỗi ngày cô đều ăn rất nhiều, cho tới hôm nay, nếu như ngày nào không ăn thì chắc là sẽ...” Ánh sáng trong mắt Thiên Diệu khề lóe lên, “Bạo thể mà vong(*).”

(*)Bạo thể mà vong: cơ thể nổ tung mà chết.

Đôi mắt Nhạ Hôi tròn to trừng hắn, không dám tin.

Thiên Diệu cũng ngẩng đầu nhìn nàng, ánh lửa nóng rực không khiến đôi mắt hấn ẩm áp hơn được chút nào, giọng điệu của hấn lạnh như băng, khóe miệng hơi cong lên mang theo nụ cười lạnh ác ý: “Cô nghĩ kĩ lại đi.”

Thì! Ra!

Uổng nàng vừa rồi còn nể hấn ngày nào cũng nhường nàng ăn nhiều mìn thầu hơn mới không vứt bỏ hấn! Vậy mà hấn còn dám hại nàng! Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên hấn gặp nàng lại cho nàng ăn nhiều mìn thầu như vậy, đích thị là đã tính kế với nàng từ lúc đó rồi!

Đồ yêu quái cáo già vô liêm sỉ này! Đồ côn trùng dài ngoằng đáng đau đớn đến tê tâm liệt phế ngàn năm! Đồ... Đồ...

Nhạ Hôi nắm chặt nắm tay, nghiêng răng ken két, nhưng sau nửa ngày, nàng lại hít sâu một hơi, nín giận buồn lòng nắm tay.

Nàng nhìn Thiên Diệu từ trên xuống dưới: “Được, bây giờ cả hai chúng ta đều không có pháp lực, dù ta bị người quản chế nhưng người cũng không dám giết ta.”

Nàng nhìn Thiên Diệu chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi cười: “Hai chúng ta bây giờ cứ, từ, từ, mà, chơi.”

Thiên Diệu cuối cùng cũng đứng lên, đau đớn trong cơ thể hấn dường như đã biến mất. Hấn chớp mắt một cái, đôi mắt vô cùng đẹp để phản chiếu bóng dáng của Nhạ Hôi: “Trời sáng rồi.” Hấn nói, “Về thôi.”

Về? Không về được nữa.

Thù này, bọn họ đã kết to rồi.

————— Em là đường phân cách có lời muốn nói —————

Tác giả: Lợi dụng tâm hồn yêu ăn uống của thiếu nữ mà tổn thương người ta, gạt người ta ăn đồ có chú thuật, uy hiếp người ta đi làm chuyện người ta không muốn! Hành vi như vậy thật khiến người ta tức lộn ruột, Nhạ Hôi muốn đại biểu cho ánh trắng đến tiêu diệt hấn ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Đội đã nào, đội một chút... Sao nữ chính vẫn còn ăn vậy...

Nhã Vy: Thời gian này ta vẫn đang khá rảnh, ha ha, vì thế hôm nay làm 2 chương nhe.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Nhạ Hôi nhìn Thiên Diệu nghiêm chỉnh cả buổi tối, cả tối nàng không được ngủ, cuối cùng còn biết ngay từ ngày đầu tiên, nàng đã bị người ta tính kế rồi, nàng cảm giác mình như một cái đầu trâu ngu xuẩn vậy, bị người ta xỏ mũi dắt đi từ bấy đến giờ.

Bụng nàng ngập lửa giận.

Sáng sớm, sau khi theo Thiên Diệu về tiểu viện từ bên hồ rồi, nàng liền bò lên giường, túm chăn mền trùm kín đầu buồn bực, mặc kệ hết thảy.

Tiêu lão thái ngả bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi, Thiên Diệu hầu hạ bên cạnh bà lão nên cũng không có thời gian tới quản nàng.

Nhưng Nhạ Hôi nấp trong chăn, lần qua lần lại vẫn không ngủ nổi, lời Thiên Diệu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Từ lúc Nhạ Hôi được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ rồi mang về núi Thần Tinh cũng đã được mười năm rồi, những năm này số yêu quái nàng giết cũng không niều lắm, nhưng cũng đã thấy đã nghe không ít rồi. Giống loài thiên kỳ bách quái gì cũng đều đủ cả...

Nhưng nói đến Yêu long...

Yêu long hai mươi năm trước...

Trong đầu Nhạ Hôi chợt lóe lên, lúc trước ở bên hồ, suy nghĩ quá hỗn loạn nên nàng vẫn chưa nghĩ tới, bây giờ một mình yên tĩnh suy nghĩ rồi, nàng mới chợt nhớ ra là đã nghe người ta nói qua ở xô xinh nào đó, hai mươi năm trước, Quảng Hàn môn chủ và sư tổ của nàng là Thanh Quảng chân nhân đã cùng nhau giết một đại yêu quái, về phần chân thân của con yêu quái kia, có người thì nói là rắn, có người nói là hồ ly, truyền thuyết xôn xao, không có

tính ổn định, cuối cùng thì có thật là có chuyện này xảy ra hay không cũng chẳng còn ai chắc chắn được nữa.

Thân phận hai vị tiên nhân đương sự cao như vậy, đương nhiên là chẳng có ai dám tới hỏi họ, vì thế chuyện này trở thành truyền thuyết lưu truyền trong đám tiểu đồ đệ.

Có người nói Quảng Hàn môn chủ vốn bị yêu quái lừa gạt, đã yêu một tên yêu quái sâu đậm, cuối cùng phát hiện ra tất cả đều là âm mưu của con yêu quái đó bày kế, vì thế mới mạnh mẽ ra tay trừ con yêu ma này vì hiên hạ, có người nói Sư tổ Thanh Quảng chân nhân của phái ta một đêm nào đó xem thiên tượng, phát hiện ra có yêu ma lâm thế, vì vậy mới liên thủ với Quảng Hàn môn chủ, chung tay trừ yêu ma. Trong đó đã xảy ra vài chuyện yêu hận tình thù mơ hồ khó nói, trình độ máu chó đến nỗi đã lan truyền nhanh chóng trở thành câu chuyện tam tặc(*) trên phố...

(*)Tam tặc: Dong tặc, đề tặc, mị tặc, tức là tặc tăng, dung tặc, mị tặc

Đúng vậy, trong đầu Nhạn Hồi bỗng nhiên rõ ràng hẳn, nàng nhớ rõ vào ngày nắng nọ, mấy huynh đệ tỷ muội tụ lại cùng nói chuyện này, đúng lúc sư tổ Thanh Quảng chân nhân tới kiểm tra chúng đệ tử, mấy vị sư tỷ đang nói đến là sinh động, hoàn toàn không phát hiện ra sau lưng đã có người đứng tự bao giờ.

Lúc ấy Nhạn Hồi ngồi bên cạnh lệ mắt nhìn ông, tuy ông đã tu đạo trăm năm nhưng vẫn trẻ tuổi như trước, chen đầu vào cùng nghe chuyện với mọi người như một đứa trẻ vậy.

Khi nghe sư tỷ nói: "...Tổ Ảnh môn chủ nhìn thấy sư tổ bị thương nên sinh lòng giận dữ, vung chưởng đánh yêu quái, liều chết cứu sư tổ."

Người trong cuộc là sư tổ đây sờ cằm: "Ồ... Tại sao sư tổ lại là người được cứu?"

Sư tỷ quay cũng chẳng buồn quay đầu lại: "Trước đó sư tổ vì cứu Tổ Ảnh môn chủ nên bị thương đó!"

Sư tổ gật gù: "Thì ra là thế."

Nhạn Hồi ngồi cạnh mà khoe miệng co quắp, đối thoại xong rồi, lúc bấy giờ đám người vừa nghe chuyện hay như kịch mới quay đầu lại, sững sờ nhìn Thanh Quảng chân nhân đang đứng đó cười tủm tỉm, cả một đám ghen hòng trên trời á khẩu không thốt ra nổi từ nào nữa...

Tràng cảnh khi đó há có thể dùng một từ yên tĩnh để hình dung được, cuối cùng cũng là Lăng Tiêu đứng sau lưng mặt lạnh quát lớn: "Không có quy củ."

Mọi người lúc này mới hồi hồn, vội vàng lục tục đứng lên thờ dài hành lễ với sư tổ.

Lúc đó Nhạn Hồi đứng sau lưng, nhìn Thanh Quảng chân nhân vội vàng nói với Lăng Tiêu: "Đừng đừng đừng, ta thu nhiều đồ đệ như vậy, chỉ có con là nghiêm túc nhất, bọn chúng đáng yêu như vậy, con hung hãn lắm chi. Dọa chúng vậy chúng làm sao dám biên chuyện nữa, ta làm sao mà nghe xong câu chuyện này đây."

Lăng Tiêu quanh năm thanh cao đạm mạc cũng có lúc ôm trán thở dài: "Sư phụ..."

Đó là lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy vị tôn giả của núi thần tinh bọn họ ở khoảng cách gần như vậy, đây là sư phụ của Lăng Tiêu, là người đứng trên đỉnh toàn giới tu đạo.

Ngay lúc đó, Nhạn Hồi đang cảm khóa sau này muốn làm người thì nhất định phải làm người như Thanh Quảng chân nhân vậy, tính tình thần nhiên, không kiêu ngạo không nịnh bợ, không kinh hãi không sợ sệt.

Nhưng đáng tiếc là trước khi nàng trở thành người như vậy thì đã bị đuổi khỏi sư môn...

Suy nghĩ bay quá xa, Nhạn Hồi vội vàng kéo suy nghĩ trở lại.

Sư tổ Thanh Quảng chân nhân của nàng có phải là yêu Quảng Hàn môn chủ như trong lời đồn hay không thì Nhạn Hồi không biết, nhưng nàng lại biết Quảng Hàn môn chủ quả thực có người thương. Chuyện này mặc dù không được người trong cuộc xác minh nhưng lại được giang hồ lưu truyền rầm rộ, người có thể đứng ra làm chứng nhiều vô kể.

Truyền thuyết kể rằng trước đây Quảng Hàn môn chủ thích một người bình thường không tu tiên, sau đó người nọ chết, Quảng Hàn môn chủ liền bế quan tu luyện, mãi đến khi núi Thần Tinh tổ chức đại hội tu đạo, Nhạn Hồi mới nhìn rõ được khuôn mặt của Quảng Hàn môn chủ. Lúc đó bên người nàng ấy còn có một thiếu niên theo sát, một tác cũng không rời.

Có người nói đó là người yêu chuyển thế mà Quảng Hàn chân nhân tìm được.

Nhưng thiên đạo luân hồi, một người chuyển thế không phải nói tìm là có thể tìm được dễ dàng như vậy, Nhạn Hồi cảm thấy có lẽ chẳng qua cũng chỉ là một người có vẻ bề ngoài tựa tựa, làm một người thay thế mà thôi.

Đợi đã đợi đã đợi đã...

Không phải nói là kéo suy nghĩ về sao, nàng không lo nghĩ chuyện yêu tình đi, trong đầu sao lại cứ nghĩ tới mấy chuyện bát quái linh tinh thế này...

Nhạn Hồi vỗ đầu một cái, sau đó đột nhiên phát hiện ra trong đầu nàng vẫn chưa có nửa đồng manh mối nào về việc làm sao để đối phó được với con

yêu long này...

Mãi đến khi bụng kêu lên òng ọc khiến nàng bưng tỉnh, Nhạn Hồi mới phát hiện ra mình nghĩ tới ngủ quên luôn. Nàng lau nước miếng, chui ra khỏi chăn, sau đó tới phòng bếp tìm màn thầu ăn.

Ra khỏi phòng bếp, Nhạn Hồi lại nghe thấy trong phòng Tiêu lão thái có tiếng người lầm rầm “Thiên linh linh địa linh linh”, nàng thăm dò tới bên cửa sổ nghe ngóng thì thấy một lão đạo sĩ đang đứng bên giường Tiêu lão thái niệm kinh: “Bệnh ma rút đi bệnh ma rút đi.”

Nhạn Hồi nhếch môi, cũng vì đám giả danh lừa bịp này nhơn nhơ chốn nhân gian như thế này mới khiến cho thanh danh đám người tu đạo bọn họ ngày càng lụn bại.

Bên cạnh lão đạo sĩ còn có Chu thẩm đã bán nàng tới đây, bà ta vỗ vai A Phúc nói: “Niệm xong cho nội cậu là được rồi, niệm xong là sẽ tốt hơn.”

Thiên Diệu đứng bên cạnh, chỉ nhìn Tiêu lão thái chứ không nói gì.

Nhạn Hồi nhìn đôi mắt hấn sụp xuống, chẳng hiểu sao bỗng nhiên cảm thấy kỳ lạ, dường như nàng có thể nghe được giọng nói của hắn, nàng có thể nghe thấy trong lòng hắn đang nói, rằng hắn biết những thứ này là lừa đảo mà thôi, nhưng hắn vẫn hi vọng có thể được như lời Chu thẩm nói, niệm xong là sẽ tốt hơn.

Làm bạn đã mười năm, dù sao yêu quái này cũng có lòng cảm kích với bà lão này.

“Đỉnh!” Lão đạo sĩ rung chuông, dường như tiếng chuông khiến Nhạn Hồi đột nhiên tỉnh giấc, nàng vỗ mặt mình một cái, gạt mình vì bản càng ngày càng khó hiểu thân từ sau khi xuống núi, sao lại phải hao tổn tâm trí đi nghĩ cho một tên yêu quái mang tâm tư muốn hại nàng chứ.

Nàng lắc đầu, vào phòng bếp lấy thêm hai cái màn thầu, ăn xong lại hung dữ đi vào lấy thêm hai cái nữa.

Dù sao cũng đã trúng chú thuật rồi, ăn chùa thì ai ngu gì mà không ăn, cứ phải ăn đã, ăn mạnh ăn dữ vào, con tức này không giải tỏa được thì nàng cứ ăn cho đã trước đã.

Lúc Nhạn Hồi ăn đến phòng cả má đi ra khỏi phòng bếp, tên đạo sĩ cũng đã làm xong pháp. Tiêu lão thái vốn đã bệnh đến run rẩy được Thiên Diệu dìu đi tiến tên đạo sĩ.

“Đa... Đa tạ đạo trưởng.”

Nhạn Hồi yên lặng bấu môi.

Tên đạo sĩ bên kia vờ vịt gạt đầu, chấp tay cáo từ, quay người lại lại thấy Nhạn Hồi vẫn đang nhai màn thầu bên này. Sau đó ánh mắt y rơi xuống cổ nàng.

Đó là nơi Nhạn Hồi đeo mảnh vỡ của cây trâm ngọc.

Ánh mắt tên đạo sĩ sáng lên: “Vị này là?” Hắn nhìn chằm chằm vào Nhạn Hồi, hỏi Chu thẩm.

Chu thẩm liếc nàng một cái, dường như vẫn còn ghi hận với nàng: “À, đây là cô vợ Tiêu lão thái mua cho cháu trai bà ấy.”

Tên đạo sĩ gạt đầu: “Ta thấy tướng mạo vị cô nương này cũng rất được, đích thị là tướng vượng phu, bà lão mua được cô cháu dâu tốt lắm.” Nghe hắn khen tới vậy, bà lão lại cười híp mắt.

Chu thẩm đứng bên hừ lạnh: “Mặt thì tốt nhưng tính thì chẳng tốt chút nào.”

Nhạn Hồi cười ha hả một tiếng, bẻ khớp tay muốn cho bà ta thưởng thức tính tình chẳng tốt chút nào của mình.

“Chỉ là nóng tính thôi, nhưng mảnh ngọc trên cổ cô nương này lại rất hài hòa.” Đạo sĩ nọ nhìn chằm chằm vào mấy miếng ngọc trên cổ Nhạn Hồi, “Nếu như có thể giao miếng ngọc này cho đạo sĩ ta, hẳn là ta sẽ có thể giữ được dương thọ của bà đến thêm một hai chục năm chưa biết chừng.”

Lời vừa nói ra, trong tiểu viện chớp mắt đã yên lặng.

Sau đó ánh mắt mọi người đều rơi lên miếng ngọc trên cổ Nhạn Hồi.

Thấy vậy, ánh mắt Nhạn Hồi chợt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào tên đạo sĩ: “Người dám dùng đôi mắt chó của người nhìn miếng ngọc này nữa thử xem?” Trong giọng nói đã bao trùm sát khí, “Ta sẽ khiến cho người hôm nay phải bỏ mả ra ngoài.”

Tên đạo sĩ nhìn ánh mắt của nàng mà nuốt nước miếng.

Chu thẩm bên cạnh kêu lên: “Ồi giời! Nghe mấy câu này mà xem! Dùng thứ này kéo dài tuổi thọ cho nội mình mà cũng không chịu! Đúng là đồ bất hiếu đáng bị sét đánh!”

Tiêu lão thái nghe Chu thẩm la vậy thì ho một tiếng, sau đó nhìn Nhạn Hồi, run rẩy đưa tay ra: “Nha đầu, con cứu bà già ta đi, bà còn muốn nhìn thấy

chất mình nữa...”

Thiên Diệu vẫn diu Tiêu lão thái, đứng đó giả ngu, đôi mắt lại vòng vo nhìn Nhạh Hòih.

Nhưng chỉ thấy Nhạh Hòih đứng thẳng lưng đối mặt với mọi người, sắc mặt không có lấy nửa phần buồn lòng.

Dường như cho dù là nghi vấn sắc bén, chỉ trích khó chịu nổi gì cũng chẳng mấy may tổn thương được nàng.

“Các người bắt cóc ta, bây giờ còn muốn ép ta làm những gì các người muốn sao?”

“Các người một người thì bán ta, một thì mua ta, một thì xem ta như hàng hóa giao dịch, một thì xem ta như công cụ sinh con, các người không xem ta là con người, sao ta phải xem các người là con người, hôm nay không bàn đến chuyện tên đạo sĩ này có bản lĩnh kéo dài được tuổi thọ thật hay không, cho dù y có thể thì nếu ta đẩy cứu bà cũng là do ta phẩm đức cao thượng, ta không muốn cứu bà cũng là lẽ đương nhiên của ta.” Cầm Nhạh Hòih hơi nâng lên, sắc mặt có mấy phần khinh miệt, “Đám thô bỉ các người, ta cũng chẳng muốn nói mấy lời khó nghe với các người, nhưng hôm nay các người đã ép ta, ta đây liền nói thẳng ra.”

“Muốn chất trai sao, muốn sống sao, muốn ngọc hả...” Nhạh Hòih lại hừ lạnh một tiếng, “Tự tới mà cướp.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chuyển ngữ: Nhã Vy

Chu thăm và tên đạo sĩ đứng ngoài sân nghe Nhạh Hòih nói vậy thì đều sùng sốt.

Yên lặng bao trùm.

Cuối cùng vẫn là Tiêu lão thái không nhịn được nữa, ho khan hai tiếng mới khiến Chu thăm tỉnh táo lại, bà ta la lên: “Ồi giời ơi, ời giời ơi, con bé này còn dám nói những lời như vậy, quả nhiên là muốn lật trời rồi!” Nói xong bà ta lác mông bước lên hai nước, “Bà đây hôm nay phải thay Tiêu lão thái dạy dỗ cô mới được...”

Lời còn chưa dứt, Nhạh Hòih đã cười lạnh một tiếng, nhưng chưa kịp ra tay thì đã thấy Chu thăm kêu lên một tiếng rồi chẳng hiểu sao lại té ngựa ra, bà ta “Á” một tiếng, sau đó dường như chân rất đau, cứ ngồi dưới đất la ầm không đứng lên nổi.

Đuôi lông mày của Nhạh Hòih khẽ động, khóe mắt liếc thấy một viên đá lăn qua.

Vốn nàng còn định dạy dỗ đám buôn người còn dám cướp đồ của nàng này một trận... Không ngờ lại bị hòn đá này nâng tay trên.

Nhạh Hòih đảo mắt nhìn Thiên Diệu, chỉ thấy hần đứng đó rũ mắt diu Tiêu lão thái, quả là y như một tên đàn chẳng biết cái gì cả.

Tên đạo sĩ muốn đi qua đỡ Chu thăm đang ăn vạ kêu trời gọi đất, Nhạh Hòih liền nhanh chân đá một hòn đá ngay gần đó, trúng ngay đầu gối y, tên đạo sĩ la lên một tiếng rồi ngã nhào xuống chỗ Chu thăm.

Nhạh Hòih khinh bỉ nhìn bọn họ: “Ha ha, đạo trưởng đã lợi hại như vậy, có thể kéo dài tuổi thọ của người ta tới mười năm, vậy chi bằng bây giờ niệm chú chữa xương cốt cho người đàn bà chanh chua này xem nào.”

Chu thăm chửi bới mắt mấy ngày liền.

Tên đạo sĩ lại không nói gì, buồn bực im lặng đứng lên, kéo Chu thăm đi ra khỏi viện, trong miệng còn thấp giọng lầm bầm: “Đi thôi đi thôi, cô nương này không dễ chọc đâu.”

Nhìn hai người lão đạo bỏ đi, Nhạh Hòih ghét bỏ hừ lạnh một cái rồi quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Diệu diu Tiêu lão thái đi vào trong phòng, chẳng buồn liếc nàng lấy một cái.

Từ đầu chí cuối hần vẫn không nói lời nào. Nhưng Nhạh Hòih lại nhìn thấy mặt đất chỗ hần đứng có một cái hố nho nhỏ đựng mấy viên đá.

Lần này trong lòng nàng cũng kinh ngạc rồi, không ngờ tên yêu quái này lại giúp nàng.

Đến tối hai người lại ngủ cùng phòng, Thiên Diệu vẫn ngủ ngồi trong góc như cũ, chẳng hé răng lấy một lời về chuyện ban ngày. Nhưng Nhạh Hòih nằm

trên giường một chốc đã không nhận được nữa, đành hỏi: “Hôm nay ta phát hiện ra tên yêu quái nhà ngươi cũng không phải không biết nói lý... Nhưng ngươi lại hạ chú trong màn thầu của ta.”

Không có tiếng Thiên Diêu đáp lại, trong phòng rơi vào yên lặng.

Đụng phải bản tính trầm mặc của tên yêu quái này, Nhạ Hôi cũng chẳng để ý làm gì, chỉ tròn mắt nhìn bóng tối đen kịt trước mắt, hỏi: “Rốt cục lúc trước ngươi đi kiếm gì vậy, sao lại biến thành như thế này?”

Nhạ Hôi vẫn không nghe được tiếng trả lời, ngay lúc nàng cho rằng hôm nay cứ yên lặng mà ngủ như thế thì bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng tự giễu: “Ta vượt được kiếp, nhưng lại không vượt được lòng người.”

Mà lúc này, Nhạ Hôi vốn là nghe thế liền trở nên bối rối không nghe được hẳn kể lại chuyện xưa, chỉ đành cuốn chặt tờ mình nói: “Hỏi ngươi một câu, trả lời đơn giản là được rồi, giả bộ văn thơ cái gì, đêm hôm khuya khoắt dễ động tình đấy...”

“...”

Chưa tới một lát sau, trên giường đã truyền đến tiếng Nhạ Hôi thở đều đều.

“Đầu óc đơn giản.” Giọng nói Thiên Diêu yên tĩnh bay theo gió trong bóng đêm.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi lên người hắn, hắn nhìn ánh trăng sáng ngời rồi nhắm mắt lại, trong đầu lại là âm thanh vang vọng đuổi mãi không đi.

Hôm sau Nhạ Hôi đi theo Thiên Diêu đang muốn xuống ruộng làm việc, thương lượng với hắn: “Hôm qua một quá, ta chưa kịp nói, hôm nay ta thương lượng với ngươi một chút thế này nhé, ngươi làm việc của ngươi, ta đi điều tra chuyện xà yêu, dù sao ta cũng không chạy được, ngươi không cần ngó chừng ta làm gì, như thế sẽ nhanh hơn.”

Nàng nói xong liền đi lên bờ, nhưng chưa kịp lên thì đã nhìn thấy bóng người xa xa đứng bên bờ.

Áo quần lụa trắng, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt vẫn có mấy phần ngốc nghếch như trước.

Là Tê Văn chân nhân.

Sao nàng ta lại tìm tới đây?

Nhạ Hôi đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Tê Văn chân nhân: “Sao một mình ngươi lại chạy tới đây rồi?” Từ lúc biết Tê Văn chân nhân hoàn toàn khác biệt với lúc trước, cách nói chuyện của Nhạ Hôi với nàng ta cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

“Con rắn nhà ngươi... Không đúng, gã đàn ông què chân kia đâu? Y giữ ngươi chặt như vậy, sao lại để ngươi một mình ra đây?”

Tê Văn chân nhân không đáp lời nàng, Nhạ Hôi thoáng suy nghĩ một chút: “Cũng đúng lúc tôi muốn đi tìm hắn, tiện thể mang ngươi về vậy, ngươi còn nhớ đường về không?” Nhạ Hôi vừa nói vừa đưa tay dịu dàng ta, nhưng tay nàng vừa đụng phải cánh tay Tê Văn chân nhân thì nàng ta đã lập tức như bị sét đánh, giờ tay túm chặt lấy tay Nhạ Hôi.

Nhạ Hôi cả kinh: “Sao...”

Nàng nhìn hai mắt Tê Văn chân nhân, chỉ thấy nàng ta tròn mắt nhìn nàng chăm chăm, trong mắt có mấy phần kinh hãi, lại có mấy phần sợ sệt, dường như là nhìn thấy thứ gì khủng khiếp lắm vậy.

Nhạ Hôi được rèn đi đánh mấy con tiểu yêu tiểu quỷ đã quen, cũng can đảm hơn người thường rất nhiều, nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt nàng ta như vậy cũng không tránh được lạnh toát cả sống lưng.

Tê Văn chân nhân hơi há miệng ra.

Nhạ Hôi trông thấy đôi môi tái nhợt của nàng ta run rẩy dữ dội, dường như muốn nói gì đó, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt khiến cả người nàng ta cũng bắt đầu run rẩy.

“Ngươi làm sao vậy...”

Trong lòng Nhạ Hôi thấp thỏm không yên, chỉ cảm thấy Tê Văn chân nhân như đang trừng tà vậy.

“Về...” Hàm răng Tê Văn chân nhân rớt cuộc cũng nói lỏng ra, cố gắng nói một từ hoàn chỉnh, “Trở về.” Lúc nói lời này, nàng ta lại càng túm chặt tay Nhạ Hôi hơn, chặt đến nỗi khiến Nhạ Hôi còn cho rằng nàng ta muốn bẻ gãy cả xương khớp của nàng vậy.

Ngoại trừ cảm giác đau đớn, Nhạ Hôi còn cảm nhận được cảm giác lạnh toát từ bàn tay Tê Văn chân nhân, ăn mòn từng chút hơi ấm trên tay nàng...

Bàn tay kia xiết chặt, đột nhiên có người ở phía sau kéo Nhạ Hôi một cái khiến nàng lao đảo lui về sau sắp ngã, cuối cùng cũng gãy ra khỏi được bàn tay của Tê Văn chân nhân.

Tê Vân chân nhân bị sức mạnh này khiến cho cả cơ thể nghiêng một cái, ngã xuống bờ ruộng.

Sau đó nàng ta liền như một con rối tức giận, nằm yên không hề động đậy nữa.

Nhạ Hôi không nhìn người kéo mình là ai, chỉ sững sờ nhìn Tê Vân chân nhân, mãi vẫn không tỉnh táo lại nổi. Nàng ôm lấy tay bị nắm, khí lạnh như băng đang chậm rãi tan đi.

Nhạ Hôi biết đây là pháp thuật gì...

Thiên Diệu nói lòng tay nàng ra, đứng trước người nàng một chốc rồi mới ngồi xổm xuống đỡ Tê Vân chân nhân dậy.

Lúc này hai mắt Tê Vân chân nhân đã nhắm chặt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Hơi thở nàng ta phả ra khí lạnh, lượn lờ thành sương trắng trong không khí, chậm rãi tan đi, có thể thấy trong cơ thể nàng ta thực sự băng hàn tới mức nào.

Nhạ Hôi biết loại pháp thuật nào có thể biến con người ta trở thành như vậy.

Là thuật Sương Hoa, khắp thiên hạ này, người có bản lĩnh dùng thuật này đã thương Tê Vân chân nhân, ngoại trừ sư phụ Lăng Tiêu của nàng ra thì e là chẳng còn ai khác nữa.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Nhạ Hôi có phần khó coi.

Nghĩ kỹ lại thời gian cũng tương đối. Ba tháng trước, đại hội tu tiên trên núi Thần Tinh mặc dù chuẩn bị kết thúc nhưng cũng chưa kết thúc hẳn, phạm là mấy vị cường môn tôn quý đều lưu lại đến ngày cuối cùng.

Nhưng Tê Vân chân nhân lại rời khỏi đó sớm. Ngay sau đó nàng ta liền bật tắt. Lại sau đó nữa, tất cả mọi người tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được nàng ta...

Lần trước Nhạ Hôi nhìn thấy nàng ta cũng chỉ cho rằng nàng ta bị yêu quái đã thương nên mới ra nông nỗi này.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại...

Nhạ Hôi vô thức đưa tay sờ mảnh ngọc đeo trên cổ.

Cho dù nàng ngần lẩn vẩn lần tự nhắc nhở bản thân rằng nàng đã không còn là người núi Thần Tinh nữa, không còn là đồ đệ của Lăng Tiêu nữa, nhưng nàng vẫn không có cách nào không để ý chuyện của y, chuyện của núi Thần Tinh, bởi nàng đã sống vì y bao năm như vậy rồi.

Những thứ đó dường như đã trở thành thứ tình cảm không kim nổi trong sinh mệnh của nàng.

“Là thuật Sương Hoa.” Thiên Diệu nói, “Nghe nói Lăng Tiêu đạo trưởng núi Thần Tinh rất tinh thông thuật này.” Đôi mắt hắn khẽ đảo qua nhàn nhạt nhìn Nhạ Hôi.

“Không phải sư phụ ta...” Nhạ Hôi cắn đầu lưỡi mình, yên lặng chớp mắt, “Không phải Lăng Tiêu làm.” Nàng nói, “Từ khi Thanh Quảng Tiên tôn ẩn cư mấy năm trước, Lăng Tiêu trở thành người chủ trì núi Thần Tinh, công việc lớn nhỏ trong môn phát đều do y quản lý, trên núi Thần tinh không có ai không phục việc y là Tiên Tôn đời kế. Đại hội tu tiên mấy tháng trước là do y chủ trì, cũng là y mở tiệc chiêu đãi tất cả các tiên nhân, y là người danh vọng chính trực. Lúc bấy giờ, Lăng Tiêu chẳng có lý do gì để ra tay với Tê Vân chân nhân cả...”

“Hơn nữa tuy Lăng Tiêu là người lạnh lùng, nhưng y... cũng sẽ không đã thương người ta như thế. Tóm lại trong chuyện này nhất định có hiểu lầm.” Nói xong câu này, Nhạ Hôi lại chột thêm một câu.

“Không phải y.”

Thiên Diệu nhìn thấy Nhạ Hôi như vậy thì cũng không nói nhiều nữa.

Hai người đang rơi vào im lặng thì đột nhiên nghe thấy âm thanh ma sát quỷ dị nhanh chóng tiến tới.

Nhạ Hôi ngẩng đầu liếc Thiên Diệu, hai người cũng không nói gì, như thể có thần giao cách cảm, Thiên Diệu đẩy mạnh Tê Vân chân nhân đang té xỉu vào lòng Nhạ Hôi, Nhạ Hôi đưa tay tiếp được, chỉ khẽ lắc đầu một cái, Thiên Diệu cũng lập tức lui ra, hai người đều lui khoảng 1/3 mét, chỉ nghe một tiếng “Vù”, một cái đuôi rắn to lớn lao lên khỏi mặt đất.

Nếu không phải hai người tránh được kịp thời, chỉ e lúc này đã bị văng lên trên không rồi.

Đuôi rắn vung lên không trung khiến bụi đất bay mù.

Nhạ Hôi té xuống đất nhưng vẫn ôm Tê Vân chân nhân, còn chưa kịp đứng lên thì đã nghe giọng một người phụ nữ từ xa quét tới, hùng hùng hổ hổ: “Ban ngày ban mặt mà âm ỹ thế này! Nhà ai chết người muốn đào mộ hả!”

Là Chu thâm đang đứng dậy sau một mô đất.

Đổi mặt với yêu quái, Nhận Hồi gần như là vô thức la lên một tiếng: “Cúi xuống!”

Nhưng những lời này cũng đã chậm, Chu thắm đã đứng lên rồi.

Ngay tức thì, nàng trông thấy thân rắn to như thùng nước quất lên khỏi mặt đất, đầu rắn rũ xuống đứng trước mặt Chu thắm, phun lưỡi qua mạng tai bà ta, thổi gió thanh ra thổi tan đóa hoa cài trên đầu bà ta.

“Yêu...” Chu thắm há hốc miệng, thờ hồn hèn, “Yêu... Yêu...” Còn chưa nói xong, bà ta đã lao đảo một cái, ngã ngửa ra rồi không động đậy nữa.

Nhận Hồi không kịp đi xem bà ta còn sống hay đã chết thì đã thấy cái đầu rắn uốn éo quay lại nhìn nàng.

Nàng lập tức ôm chặt lấy Tê Vân chân nhân như khúc gỗ: “Người vẫn sống! Người bình tĩnh! Đừng tức giận! Có gì từ từ nói!”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: Nhã Vy Beta: Thời Nghi

Nhận Hồi chưa kịp nói gì thêm, Xà Yêu đã như giận điên lên, không nghe lọt nổi bất cứ lời nào của Nhận Hồi nữa, y không quan tâm co đuôi rắn lại quất cả Nhận Hồi lẫn Tê Vân chân nhân lên trên không.

Cái đuôi bị Nhận Hồi bỏ làm đôi bây giờ lại như vũ khí mới của Xà Yêu, một bên đuôi của y cuốn lấy Nhận Hồi, bên còn lại thì cuốn Tê Vân chân nhân.

Cái đuôi cuốn Nhận Hồi vung lên không trung, ném thẳng nàng ra ngoài.

Nhận Hồi cả kinh, nhưng nàng chẳng có lấy nửa phần nội tức, không thể bảo vệ nổi bản thân, nàng giống như con rối trong tay một đứa bé, ngã rầm xuống đất. Sau đó nàng lập tức thấy chóng mặt, nửa ngày cũng chưa phục hồi nổi.

Nhận Hồi ôm đầu ngẩng lên, lúc này mới nhìn thấy Thiên Diệu đang nguyên xi toàn vẹn đứng một bên, hần yên lặng nhìn Xà Yêu chăm chăm, như thể Nhận Hồi vừa bị ném tới chỉ là một hòn đá, chẳng hề có cảm giác tồn tại gì vậy.

Nhận Hồi túm ống tay áo của hắn, run rẩy đứng lên: “Tên tiểu tử thói nhà người...” Nàng mắng, “Chẳng thèm đỡ lấy ta một chút.”

Lúc này Thiên Diệu mới lờ mờ nàng, sau đó lại dịch sang một bước để Nhận Hồi không túm được hắn nữa: “Cứu cô là ta tốt tính, không cứu thì cũng là lẽ đương nhiên của ta.”

...

Nghe thấy câu nói quen thuộc, trong lòng Nhận Hồi liền chửi um lên, Xà Yêu ở đằng kia lại há miệng xông tới chỗ Nhận Hồi, ý định nuốt nàng vào bụng.

Nhận Hồi lại chẳng hề do dự, đưa tay đẩy Thiên Diệu một cái, hai người ngã sang hai bên tránh được công kích của Xà Yêu.

“Người nghe ta nói đã!” Nhận Hồi nằm rạp trên mặt đất gào lên với Xà Yêu, “Ta không lấy bí bảo kia nữa! Ta chỉ muốn lấy giải dược độc rắn của người thôi!”

“Người cho rằng ta dễ lừa vậy sao, người muốn nhân cơ hội này mang Tê Vân đi. Ta quyết không để đám người núi Thần Tinh các người tổn thương nàng ấy thêm một chút nào nữa!” Xà Yêu nổi giận đùng đùng, “Hôm nay ta sẽ khiến người phải chôn thân ở nơi này!”

Nói xong y lại tấp tới chỗ Nhận Hồi, Nhận Hồi không có nội tức, chỉ đành lăn xuống bờ ruộng mà tránh: “Ta không có ý định mang nàng ấy đi! Ta cũng chẳng còn là người núi Thần Tinh nữa!” Nhận Hồi la to, “Tê Vân chân nhân chắc chắn cũng không phải bị người của núi Thần Tinh hại!”

“Tu vi của Tê Vân, có người phương nào mà không biết, trong thiên hạ trừ Lăng Tiêu đạo trưởng núi Thần Tinh ra thì còn ai có thể dùng thuật Sương Hoa đá thương Tê Vân đến mức này nữa!”

“Không phải sư phụ ta!”

Nhận Hồi như bị giẫm phải chân đau, nàng dừng bước, không chạy trốn nữa mà quay người đối diện với Xà Yêu: “Đừng vội ngậm máu phun người!”

Cho tới lúc này, nghe thấy giọng nói dường như là vô ý thức của mình, Nhận Hồi mới giật mình phát hiện.

Thì ra, cho dù đã bị đuổi khỏi núi, cho dù nàng đi rất dứt khoát, cho dù đau lòng thất vọng vì Lăng Tiêu, nhưng chỉ cần một ngày nào đó, vào thời điểm nào đó, nàng nghe thấy ai đó ở xó xỉnh nào chửi bới Lăng Tiêu thì nàng cũng vẫn sẽ liều lĩnh xông ra, vẫn đánh cuộc cả mạng sống của mình vì danh dự của người.

Nhìn cái lưỡi đỏ tươi tanh nồng của Xà Yêu đâm thẳng tới lồng ngực mình, Nhạn Hồi cũng không né tránh nữa, dường như ngay cả chớp mũi nàng cũng đều ngửi thấy mùi tanh hôi trong miệng Xà Yêu, Nhạn Hồi thậm nghĩ bản thân mình đúng thật là đồ ngu xuất.

Mạng của bản thân mình sao có thể khinh địch giao ra vì Lăng Tiêu như vậy chứ...

Nhưng nghĩ lại Nhạn Hồi cảm thấy giao tính mạng của mình ra vì người, hình như cũng không phải là không đáng.

Hai ý nghĩ giao nhau trong chớp mắt, mắt nhìn thấy lưỡi Xà Yêu sắp xuyên qua lồng ngực nàng, đột nhiên nàng lại cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể nàng bị người ta ôm chặt lấy.

Trời đất quay cuồng, Nhạn Hồi không biết mình bị người ta ôm lần bao nhiêu vòng, tới lúc dừng lại, Nhạn Hồi chỉ sững sờ nhìn bầu trời xanh thẳm, có hơi thất thần.

Cái gì đó đè lên cơ thể nàng khiến nàng cảm thấy nặng vô cùng.

Nhạn Hồi khẽ vươn tay, lại sờ được chất gì đó dính dính sau lưng người nọ.

Là máu.

“Tiểu tử... thôi?” Nhạn Hồi đột nhiên cảm giác đầu óc mình hơi đảo lộn, “Sao... Sao người lại, không phải người đương nhiên không cứu ta sao...”

Đợi một lúc lâu, Thiên Diệu mới có thể đứng lên khỏi người Nhạn Hồi, hấn chống tay đứng dậy.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng chăm chăm, bốn mắt chạm nhau, Nhạn Hồi nhìn thấy hình ảnh bản thân mình đang kinh ngạc vô cùng trong đôi mắt đen láy bình thường không chút gợn sóng của hắn.

Hắn như một người không biết đau, nói khẽ: “Ta tốt tính.” Cho dù giọng nói của hắn vẫn cố duy trì sự vững vàng, nhưng Nhạn Hồi vẫn phát hiện ra được giọng nói của hắn có hơi run rẩy.

Hắn đang nhin đau.

Cho dù biết Thiên Diệu là tên yêu quái rất giỏi nhẫn nhịn nhưng lúc này đây, Nhạn Hồi vẫn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Tên Yêu Long này năm đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà trở nên như thế? Rốt cuộc hôm trước đau tới mức nào mới có thể khiến cho người như hắn cũng không chịu nổi.

Cho dù bây giờ nàng đã biết chân thân của hắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy sự bí ẩn của hắn chẳng giảm đi được chút nào.

Hắn chỉ nói với nàng những chuyện mà hắn muốn nàng biết.

“Muốn cứu nàng ta, vậy các người cùng chết đi.” Xà Yêu gầm lên một tiếng rồi lao vọt tới.

Nhạn Hồi cắn răng: “Đồ yêu quái nhà người đúng thực là khinh người quá đáng!”

Trong lòng nàng toát ra ý nghĩ độc ác, nàng đẩy Thiên Diệu tránh thoát cái lưỡi của Xà Yêu. Nàng lao tới bên dưới thân thể của y, tiện tay nhặt lên một cái lưỡi liềm rồi nghiêng người hất Xà Yêu lên.

Ngay lúc Xà Yêu không ngừng vặn vẹo uốn éo, nàng lại bước tới hai bước, mắt nhìn thấy Xà Yêu sắp rơi xuống, nàng liền phi thân nhảy lên, lưỡi liềm trong tay vung lên trong không trung chém thẳng vào Xà Yêu, lưỡi dao liền đâm sâu vào.

Xà Yêu đau đớn ngửa mặt rít gào.

Lúc này Nhạn Hồi lại bò lên cái đuôi đang quấn quanh Tê Vân chân nhân của Xà Yêu, dùng hết sức bình sinh đạp thẳng xuống một cái.

Sau đó trong lúc hỗn loạn, nàng ôm lấy Tê Vân chân nhân vẫn còn đang hôn mê cùng lăn trên mặt đất.

Nhạn Hồi gần như là không có thời gian để thở gấp, nàng túm lấy cổ Tê Vân chân nhân, kéo nàng ta lên, đối mặt với Xà Yêu: “Người dám động đập ta liền bẻ cổ nàng ta!”

Xà Yêu như bị chế trụ, khí thể quanh thân nháy mắt giảm xuống nhiều.

“Trả Tê Vân lại cho ta.” Giọng nói y trầm thấp.

Nhận Hồi lại âm thầm xin lỗi Tê Vân trong lòng, sau đó nói lớn: “Ta đã nói là ta chỉ vô ý tổn thương nàng ta, chính ngươi là người không thêm nghe.”

Cả người Xà Yêu co lại, toàn thân như đang gom sức, hận không thể bỏ nhào lên cắn chết Nhận Hồi.

Nhận Hồi liếc Thiên Diệu đang nằm trên mặt đất, máu sau lưng hắn đã nhuộm đỏ cả phần đất dưới thân. Sắc mặt hắn tái nhợt, Nhận Hồi biết nếu không ai cứu hắn, cơ thể con người yếu này sẽ chẳng chống cự được bao lâu nữa.

“Chuyện khác khoan hẵng nói.” Nhận Hồi chép miệng nhìn Thiên Diệu, nói, “Trước tiên ngươi chữa thương thật tốt cho người này đã, sau đó chúng ta sẽ lại bàn về chuyện...” Nhận Hồi lại bóp chặt cần cổ của Tê Vân chân nhân, “Thả người.”

Xà Yêu cuộn mình phun lưỡi trong một chốc, cuối cùng quanh thân y xuất hiện một luồng khí trắng, sau đó y liền biến về hình người.

Y nhìn chăm chăm vào Nhận Hồi, nghiêng răng tới bên người Thiên Diệu, pháp lực trên tay tụ lại, phủ lên lưng Thiên Diệu.

Tuy sắc mặt Thiên Diệu vẫn chẳng tốt hơn được bao nhiêu, nhưng sau một lát hắn đã có thể ngồi dậy được. Nhận Hồi nhẹ gật đầu, trong lòng nàng biết rõ yêu pháp mặc dù không thể chữa thương hoàn toàn cho Thiên Diệu, nhưng chuyện kéo dài tính mạng thì không vấn đề gì, nàng thỏa mãn gọi một tiếng: “Thiên Diệu.”

Sắc mặt Thiên Diệu hơi động đậy, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang gọi hắn như gọi trẻ con: “Tới đây trước đã.” Nàng vẫy tay với hắn, “Thiên Diệu?”

Đã lâu lắm rồi hắn không nghe thấy ai gọi tên mình như vậy. Thiên Diệu rũ mắt, yên lặng tới bên cạnh Nhận Hồi.

Xà Yêu nhìn Nhận Hồi: “Trả Tê Vân cho ta.”

Sau khi Thiên Diệu tới sau lưng Nhận Hồi rồi thì nàng mới yên tâm. Nàng vẫn bóp cổ Tê Vân chân nhân, ung dung nhìn Xà Yêu: “Hẵng khoan, bây giờ chúng ta nói đến chuyện hiểu lầm trước đó đã.”

Xà Yêu đen mặt, “Sự thật rành rành ngay trước mắt, người đã thương Tê Vân chính là tên Lãng Tiêu đạo sĩ kia, có cái gì mà hiểu lầm.”

“Ngươi không có thành ý.” Nhận Hồi nói, “Trước tiên phải buông tha thành kiến đã thì ngươi mới có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với ta được. Bây giờ thì ngươi phải xin lỗi vì vừa nãy đã vô lễ.”

Sắc mặt Xà Yêu như thể vừa bị hun khói vậy.

Nhận Hồi nhú mồm, đưa tay kéo tóc Tê Vân chân nhân.

Xà Yêu gần như là nói ngay lấp lự: “Xin lỗi...”

Nhận Hồi mỉm cười: “Được, vậy bây giờ chúng ta liền nói chuyện cho tử tế.” Một tay Nhận Hồi vẫn ghi lên cổ Tê Vân chân nhân, một tay khoát khoát về phía đồng ruộng đã bị chà đạp tới nổi chẳng ra hình nữa, “Ngồi xuống trước đã.”

Xà Yêu cắn răng ngồi xuống.

Nhận Hồi đắc chí rung đùi.

Trước kia Lãng Tiêu hay nói Nhận Hồi làm việc luôn đốc sức liều mạng, tùy ý tùy hứng, đôi khi trừ yêu lại dùng thủ đoạn ám muội. Lúc ở trên núi Thần Tinh, Nhận Hồi thường xuyên bị giáo huấn, thỉnh thoảng lại bị phạt. Lúc bị phạt bề quan, nàng cũng suy nghĩ xem mình như vậy thì có chỗ nào không tốt.

Cho tới bây giờ, Nhận Hồi vẫn cảm thấy tính cách mình không giống đám cô hủ kia, đúng thật là quá tốt.

Cái gì mà khí phách, cái gì mà quang vinh, tất cả đều chẳng thực dụng tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Hai bên đều ngồi xuống, tràng cảnh nhất thời yên tĩnh lại.

Nhận Hồi mở miệng: “Chúng ta làm rõ một chút xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tê Vân chân nhân.”

Xà Yêu hừ lạnh: “Có cái gì mà làm rõ chứ.” Ngữ điệu như vậy biểu thị rõ ý vẫn xem Lăng Tiêu là đầu sỏ gây chuyện.

Nhận Hồi hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế bản thân: “Ta mặc ngươi nghĩ thế này, dù sao ta cũng chỉ muốn làm rõ chuyện này từ đầu chú cuối, trước tiên ngươi phải nói rõ ra với ta ngươi đã gặp Tê Vân chân nhân thế nào, tại sao lại gạt người tới thôn núi này?”

“Sao ta lại gạt nàng ấy được chứ!” Xà Yêu bực mình ngắt lời, hần học nhìn Nhận Hồi, nhưng thấy Tê Vân chân nhân vẫn ở trong tay nàng thì cũng chỉ đành nín giận nói: “Ta gặp nàng ấy ở biên giới Yêu Tộc.”

Y vừa dứt lời, Nhận Hồi đã ngắt người: “Biên giới yêu tộc? Là biên giới Thanh Khâu sao?”

Năm mươi năm trước, người tu đạo và yêu tộc hỗn chiến không ngừng, cũng nhờ Thanh Quảng chân nhân dẫn đầu chúng tiên đại chiến với Yêu tộc một trận, đẩy lui Yêu tộc tới đất Tây Nam xa xôi, cấm thanh kiếm Trường Thiên nơi biên giới Thanh Khâu để chấn nhiếp bầy yêu, ngăn Yêu tộc và người tu đạo thành hai bên.

Sau trận đánh đó, đám yêu ma quỷ quái ở Trung Nguyên cũng ít đi nhiều. Nhưng vì linh khí nơi đây đầy đủ hơn Tây Nam xa xôi rất nhiều nên vài tên Yêu quái to gan vẫn bất chấp nguy hiểm vượt biên vào Trung Nguyên.

Trong những năm này, hơn phân nửa số yêu quái mà Nhận Hồi đánh cũng là dạng yêu quái này.

Lúc bình thường, Nhận Hồi chỉ nghe thấy có đại yêu quái nào đó chạy tới đây, bỗng nhiên hôm nay lại nghe thấy có người tu đạo muốn chạy tới khu vực yêu tộc, hơn nữa người này lại còn là Tê Vân chân nhân, Nhận Hồi không khỏi khiếp sợ: “Tại sao Tê Vân chân nhân lại ở đó? Lúc đó tình hình của người như thế nào?”

“Tình hình thế nào sao?” Xà Yêu hừ lạnh nhìn Nhận Hồi, “Chính là loại tình hình còn chẳng bằng được bây giờ.” Y nhìn Tê Vân, trong mắt lại đọng đầy vẻ thương tiếc, “Toàn thân lạnh băng, sắc mặt tái nhợt, ngay cả trên lông mày cũng có băng kết lại. Nhìn qua cũng biết là trúng thuật Sương Hoa, toàn bộ nội tức của nàng ấy đều rối loạn hết.”

Nhận Hồi nghe vậy thì trầm mặc.

“Ta nhìn thấy nàng ấy như vậy thì cũng chẳng dám đưa nàng ấy vào Thanh Khâu quốc, nếu bị yêu quái khác phát hiện thì nàng ấy chỉ có con đường chết. Thấy nàng ấy như thế, ta cũng biết đích thị là người tu đạo động tay nên cũng chẳng dám đưa nàng ấy về môn phái vì sợ có ai đó lại hại nàng ấy nữa. Vì thế ta đành tới thôn núi Đồng La căn cổ ít linh khí này. Nơi này không có yêu quái tới, người tu tiên cũng chẳng tìm được chốn thâm sơn cùng cốc này, là nơi ẩn thân tốt nhất.”

“Hàn khí trên người nàng ấy ngày càng nặng, ta nghe nói trong một đại thế gia nào đó có giấu bí bảo có thể triệt tiêu hàn khí, vì thế liền đi cướp về.” Xà Yêu lạnh lùng liếc Nhận Hồi một cái: “Nếu biết chuyện này sẽ dẫn đồ sao chổi xui xẻo như ngươi tới...”

Nhận Hồi yên lặng vốc một nắm bùn bên bờ ruộng ném bộp lên đầu Xà Yêu, “Nói chuyện tử tế cho ta.”

Xà Yêu lau mặt, cắn răng: “Có bí bảo giúp đỡ, chẳng bao lâu sau Tê Vân liền tỉnh lại, nhưng ta không ngờ lúc nàng tỉnh lại lại thần chí mơ hồ như một đứa trẻ thế này. Vì thế ta vẫn ở đây chăm nom nàng ấy, tìm cách giải quyết.” Xà Yêu nói, “Ta chỉ biết có vậy thôi.”

“Lời ngươi vừa nói... Không phải là gạt ta chứ?”

“Việc đã tới nước này rồi, ta gạt cô thì được cái gì!” Xà Yêu nhìn Nhận Hồi trầm tư, lại nói thêm, “Cô đừng hòng mang Tê Vân đi, ta nhất định sẽ không để đám tu đạo các người tổn thương nàng ấy thêm chút nào nữa!”

Nhận Hồi bị những lời này của Xà Yêu lay tỉnh, nàng nhướn mày nhìn y “À, nói vậy tức là tình cảm của ngươi còn chân thành hơn đám người tu đạo đạo mạo như chúng ta đây sao?” Nhận Hồi khoanh tay, “Một tên yêu quái như ngươi tại sao lại đối tốt với Tê Vân chân nhân như vậy nhỉ? Không phải là...” Nhận Hồi híp mắt, “Thừa dịp chân nhân không được tỉnh táo mà... Hửm?”

Xà Yêu nghe vậy thì mặt đỏ bừng: “Này này! Ăn nói ba xàm ba lạp! Nói huou nói vượn! Đúng là! Đúng thật là...”

“Ồi chà, hóa ra ngươi lại là một tên yêu quái ngay thơ.” Giọng nói Nhận Hồi đầy vẻ không đứng đắn, “Ngươi thích Tê Vân chân nhân, giúp đỡ người như vậy không sợ đám yêu tộc biết sẽ xa lánh ngươi sao?”

Xà Yêu lặng yên cúi đầu: “Không giúp nàng ấy thì chẳng nhẽ trơ mắt nhìn nàng ấy chết đi sao? Ta chỉ tự nhiên cứu nàng ấy trước khi suy nghĩ những chuyện này thôi.”

Nhận Hồi vốn chỉ nói giỡn một câu, không ngờ lại nghe được câu trả lời đứng đắn nghiêm túc, lại thâm tình chân thành như vậy, nàng sờ mũi, có phần đồng tình nói: “Bây giờ thế cực phức tạp, tình yêu Tiên – Yêu rất dễ gặp bị kịch.”

“Ta không có thời gian nghĩ nhiều tới vậy.” Xà Yêu nói, “Ta chỉ muốn cứu nàng ấy, không hơn.”

Nhận Hồi nhẹ gạt đầu, lại khoa trương nói: “Hóa ra ngươi là tên yêu quái si tình không thể so với đám tầm thường được. Ta chúc các người sau này sẽ có hậu.”

Xà Yêu sững sờ nhìn nàng: “Không ngờ cô lại chúc phúc chúng ta... Cô cũng không thể so sánh với đám tu đạo tầm thường được.”

“Tình cảm này cứ anh tình tôi nguyện là được, quản chuyện tiên hay yêu cái quái gì chứ, người ngoài như ta thì nói được cái gì.”

Hai người còn chưa đối thoại xong, người vẫn trầm mặc bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Không có kết quả tốt đâu.”

Lời này triệt để khiến cho bầu không khí giữa Nhạn Hồi và Xà Yêu khó khăn lắm mới hòa hoãn được trở nên trầm mặc. Hai người cùng quay đầu nhìn Thiên Diệu. Thiên Diệu chỉ nhìn Xà Yêu chằm chằm: “Nàng ta là người tu đạo, là người đứng đầu một phái, trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, trừ yêu là bản năng của nàng ta. Hôm nay nàng ta mất trí nhớ, quên mất thân phận nên nguoi mới có thể bình an giữ nàng ta bên mình, nhưng nếu có một ngày nàng ta nhớ lại tất cả, nhớ lại trách nhiệm nặng nề của mình thì việc đầu tiên nàng ta sẽ làm chính là giết nguoi.”

Nói một tràng lại khiến tràng cánh lạnh hân thật là lâu.

Sau một lúc lâu, Xà Yêu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: “Trước kia nàng ấy cũng muốn giết ta... Nhưng ta chẳng còn cách nào khác, ai bảo ta không đánh lại được nàng ấy.”

Khóe miệng Thiên Diệu hơi co lại. Trước khi hân kịp mở miệng, Nhạn Hồi bên cạnh đã hỏi hân: “Nói đến mức cảm phần như vậy, nguoi trải qua chuyện này rồi chắc?” Thiên Diệu lặng yên, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt sáng rực của nàng đang nhìn hân chằm chằm, “Ta hiểu rồi, về mặt này của nguoi chính là nói lời của cô như mũi tên đâm xuyên trái tim ta.”

Thiên Diệu: “...”

Mặt Thiên Diệu lạnh căm, nhìn chằm chằm Nhạn Hồi, nhưng nàng lại chẳng có chút cảm giác nào mà lại mở miệng, đang định nói chuyện thì Thiên Diệu đã lạnh lùng quát lớn một tiếng: “Cảm miệng.” Dáng vẻ hoàn toàn là đang nổi giận dưng dưng.

Nhạn Hồi nhìn thấy hân như vậy thì liền cười vui vẻ: “Ta phát hiện ra cứ thấy nguoi bị ta chọc tức là ta lại có cảm giác thành tựu lắm à nha!”

Hâm răng của Thiên Diệu không tự giác nghiêng chặt, nhưng trước khi hân kịp phát tác, Nhạn Hồi đã lại nhìn qua Xà Yêu: “Vậy bây giờ nguoi đã tìm ra cách giúp Tê Vân chân nhân khá hơn chưa?”

Nàng không hề dă động tới chuyện vừa nãy, nếu Thiên Diệu nhắc lại thì chẳng hóa ra là hân là người đàn ông tính toán chi li, nhỏ mọn vô cùng sao? Vì thế con tức này cứ ngẩn ở ngực hân, lên không nói mà xuống cũng chẳng xong.

Thiên Diệu cảm thấy Nhạn Hồi như một đứa trẻ, chẳng kiêng kị gì mà cứ đập vào chân đau của hân, sau đó dương dương tự đắc nghênh ngang bỏ đi, vốn chẳng hề cho hân chút thời gian phản kích...

Đúng là khiến nguoi ta sốt ruột...

Xà Yêu nghe Nhạn Hồi hỏi vậy thì trầm mặt lắc đầu: Thuật sương hoa cực kì lợi hại, cho dù là bí bảo kia cũng chẳng có cách nào tiêu trừ nỗi thuật này. Ta muốn tìm được vật Chí Nhiệt của thế gian, nhưng vật có thể ức chế hàn khí thuật Sương Hoa cũng chỉ có thể là tiên vật, những thứ này nếu không phải là có Tiên Linh trông coi thì cũng là bị che giấu bên trong bí cảnh thế gian, ta không có cách nào để tìm cả, cứ ngày qua ngày như vậy...” Xà Yêu nhìn Tê Vân, trên mặt đầy vẻ áy náy, “Mới khiến cho cơ thể nàng ấy trở nên như vậy.”

Nhạn Hồi sờ cằm trầm tư.

Vạn Vật trên thế gian đều chú ý hai chữ cân đối, thứ có thể tồn tại với thế gian đều là những thứ duy trì sự cân đối, mặc kệ là Chí Lạnh hay Chí Nhiệt thì đều ở trong trạng thái cực đoan, hân là có rất ít thứ có thể tồn tại ở trạng thái như vậy giữa thiên địa.

Mà người có thể tu luyện pháp lực đến tận cảnh giới này thì lại càng ít.

Nhìn Tê Vân chân nhân như vậy, theo cách nghĩ của người bình thường thì chắc chắn là Lăng Tiêu làm, nhưng đã trải qua mười năm thầy trò, Nhạn Hồi lại không muốn tin Lăng Tiêu lại làm ra chuyện như thế.

Hôm nay Tê Vân chân nhân vẫn ở chốn hoang vu này, không bị bất cứ ai phát hiện, nhưng nếu có một ngày nào đó, có ai núi Tê Vân tìm được nàng ta thì cả giới Tu tiên cũng không thể tranh cãi âm ỹ được. Cách duy nhất có thể rửa sạch “Oan khuất” cho Lăng Tiêu xem ra chỉ có một cách là khiến Tê Vân chân nhân tỉnh táo lại, sau đó tự nàng ta đi làm sáng tỏ mọi chuyện.

Vì thế chuyện Xà Yêu này, nàng nhất định phải giúp. Tám mươi tám lượng vàng kia cùng với Trương đại mại... đành để đến nhiệm vụ lần sau vậy.

Nhưng vấn đề căn bản nhất bây giờ là.....

“Vật Chí Nhiệt sao...” Nhạn Hồi thì thầm, “Thứ này quả rất khó tìm, nơi duy nhất mà ta biết chính là ngọn núi lửa ở phần giới Thanh Khâu giữa yêu tộc và Trung Nguyên, nhưng trong ngọn núi lửa ấy có cấm thanh kiếm Trường Thiên để uy hiếp đám yêu tộc, chúng đệ tử thay phiên nhau canh gác, thủ vệ rất nghiêm ngặt. Hân là nguoi còn chưa tới được gần núi lửa thì đã bị chém chết rồi, còn ta thì hân chỉ vừa đến gần núi lửa đã bị chém chết rồi, đi đường này rất không đáng tin cậy...”

Một người một yêu ngồi trên đất lại trầm mặc.

“Ta có thể chữa được cho nàng ta.”

Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Nhận Hồi quay đầu lờm Thiên Diệu một cái, ánh mắt lại bắt đầu nhìn Xà Yêu, nói: “Nhưng các người phải giúp ta một chuyện đã.”

Nhận Hồi biết rõ tên Yêu Long này vẫn ra vẻ buồn bực không lên tiếng, nhưng thực chất lại là người thâm trầm luôn có tính toán riêng, vì thế bây giờ nàng liền suy nghĩ một chút rồi nói: “Người nói chuyện gì trước đã.”

Trong sơn động nơi vách đá chỗ hồ sau thôn có vật Chí Nhiệt các người muốn tìm, thứ này nhất định có thể chặn được hàn khí Surong Hoa.”

Đôi mắt Xà Yêu sáng ngời.

Nhưng đôi mắt Nhận Hồi vẫn híp lại nhìn Thiên Diệu: “Ồ, là cái sơn động lần trước người mang ta đi sao? Không phải người nói trong đó có thứ người cần sao, bộ không phải là người thừa dịp này gạt bọn ta đi lấy thứ đó giúp người khôi phục pháp lực sao?”

Thiên Diệu cười lạnh một tiếng: “Nếu như pháp lực của ta dễ dàng khôi phục được như thế thì bây giờ cũng chẳng ngại người ở đây làm gì nữa rồi.” Hắn không nhìn Nhận Hồi lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào Xà Yêu, “Trong sơn động có giấu thứ ta cần là thật, nhưng thứ có thể giúp người cứu người cũng ở trong đó cũng là thật. Người nghĩ kĩ đi.”

Nhận Hồi yên lặng liếc hắn, tên Yêu Long này lần nào cũng bảo người khác nghĩ cho kĩ, nhưng trong lời nói nếu không phải là uy hiếp trí mạng thì cũng là hấp dẫn trí mạng. . .

Còn nghĩ kĩ cái mông ấy.

Có quan hệ với loại người am hiểu lòng người này thật đúng là khiến người ta sốt ruột!

“Được!”

Quả nhiên Xà Yêu kiên quyết gật đầu nói: “Ta đi lấy.”

Nhận Hồi thờ dài một tiếng: “Được rồi được rồi, ta cũng đi.” Nàng liếc Yêu Long một cái, thầm nghĩ, tuy rằng bây giờ nhìn tên Yêu Long này rất yếu ớt nhưng chẳng ai dám chắc là hắn không có mưu đồ gì khác cả, nếu lúc đi phát hiện ra trong Yêu Long này có cái gì không đúng trong sơn động thì nàng có liều cái mạng này cũng phải ngăn hắn không đi làm hại thế gian.

Nghe Nhận Hồi nói những lời này, Thiên Diệu liền rũ mắt xuống, miệng ni non một câu mà người ta nghe không rõ: “Cô đi đương nhiên là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thiên Diệu và Xà Yêu hẹn sáng sớm ngày mai gặp ở bên hồ sau thôn.

Chạng vạng tối, Nhận Hồi trở về tiểu viện cùng với Thiên Diệu. Thiên Diệu chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào phòng Tiêu lão thái, ở lì trong đó với bà lão tới quá nửa đêm mới về phòng mình.

Nhận Hồi thì lại ngồi khoanh chân trên giường muốn xuất được chút nội tức để phòng ngừa chẳng may ngày mai có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mãi tới khi nghe thấy tiếng Thiên Diệu mở cửa mà nàng vẫn chưa có thành quả gì.

Nhận Hồi mở mắt ra, chán nản thờ dài một tiếng, thầm nghĩ bản thân mình đã vô dụng chừng ấy thời gian rồi, nàng nán lòng lăn ra giường.

Thiên Diệu tới bên bàn rót một chén trà rồi uống cạn.

“Nội tức quả ta! Tu vi của ta!” Nhận Hồi nằm trên giường kêu rên, “Vì có gì, vì có gì!”

Nàng gào rú khiến người ta buồn phiền, Thiên Diệu cau mày liếc nàng một cái, mở miệng nói: “Ngũ hành của cô hệ hỏa, độc của hắn lại là đại hàn, đương nhiên là khắc cô rồi.” Hắn nói xong liền đặt chén trà xuống rồi đi tới góc tường như mọi ngày, ngồi xuống dựa tường, “Câm miệng rồi yên tĩnh mà nghỉ ngơi.”

Nhận Hồi mở mắt ra, xoay người nhìn chăm chăm vào Thiên Diệu: “Hôm nay người ngủ ở đây sao?”

Thiên Diệu nhìn lại nàng, ánh đèn dầu to bằng hạt đậu len lỏi vào trong đôi mắt đen láy của hắn, hệt như một vì sao: “Bằng không thì sao?”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Nếu không phải nể khuôn mặt này của ngươi cũng rất xinh đẹp thì chỉ với giọng điệu này của ngươi đã đủ để ta đánh ngươi mấy lần rồi.” Nàng rũ chân xuống giường, vừa đi giày vừa nói, “Tối đây, hôm nay ngươi ngủ trên giường.”

Thiên Diệu nhủ mày.

Nhạn Hồi đi giày vào, đi thẳng tới góc đứng trước mặt Thiên Diệu, nhìn xuống hắn từ trên cao: “Làm sao? Để ngươi ngủ giường mà cũng không muốn hả.”

Thiên Diệu lại dựa đầu lên tường, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt lạnh nhạt, xem thường ý tốt nói: “Không cần.”

Một tiếng “Bộp” nhỏ vang lên bên tai Thiên Diệu.

Hắn mở mắt ra, lại thấy một tay Nhạn Hồi chống lên tường sát bên tai hắn, một tay giơ lên, cười ha hả vỗ vai hắn.

Nơi bị thương ban sáng bị Nhạn Hồi dùng lực nhìn có vẻ không mấy lớn đánh vào khiến cho đau đớn. Nhưng nổi đau da thịt này đã sớm không thể khiến hắn để ý nữa rồi, hắn nhủ mày nói: “Đừng đụng vào ta.” Bởi vì tư thế này của Nhạn Hồi khiến mặt của nàng và hắn quá gần nhau, vì thế Thiên Diệu nghiêng đầu: “Cách xa ta một chút.”

“Ngươi ra vẻ thẹn thùng như vậy làm chi, cứ làm như là bị ai cưỡng vậy...” Nhạn Hồi ghét bỏ, làm ra vẻ vô tội nói: “Ta cũng chẳng muốn chạm vào ngươi đâu, chỉ là vì hôm nay ngươi cứu ta nên mới bị thương, khiến cho ta như thể thiếu nợ ngươi vậy, mà bây giờ ngươi lại còn ngủ góc tường khiến ta cảm giác như ta đang ngược đãi ngươi không bằng ấy. Tuy tính tình ta bình thường thô lỗ bá đạo, nhưng trong lòng ta vẫn là cô nương thiện lương tính tề, ta không thích nợ nhân tình của người khác, cũng chẳng thích ngược đãi người khác, trước khi thương thế của ngươi tốt lên thì cứ lên giường ngủ đi, ta phê chuẩn.”

Sau đó nàng lại nói tiếp, “Mặc ngươi có đồng ý hay không, dù sao góc tường này tối nay cũng là của ta, nếu ngươi không ngủ trên giường thì ta đây đành phải ôm ngươi lên giường ngủ rồi.”

Nói những câu lưu manh như vậy mà khuôn mặt của Nhạn Hồi vẫn vờ đứng đắn như cũ, Thiên Diệu nhìn nàng chăm chăm, mãi lâu sau mới hỏi một câu: “Rốt cuộc núi Thần Tinh dạy đệ tử thế nào vậy? Cô tu đạo vô lại đúng không?”

Nhạn Hồi nhếch mép cười cười: “Trời sinh đã vậy, nếu ngươi bất mãn thì cứ nhện một chút đi.”

“...”

Thiên Diệu yên lặng nhìn chăm chăm vào nàng một lúc lâu, bỗng nhiên cảm giác bản thân cũng muốn nhện một chút như nàng nói.

Hắn nhắm mắt lại, bình ổn lại cảm xúc rồi sau đó mới đứng lên.

Nhạn Hồi cũng ngoan ngoãn lui ra sau mấy bước theo động tác của hắn.

Nhưng thấy Nhạn Hồi nghe lời như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng Thiên Diệu lại sinh ra loại xúc động muốn đáp trả con tức vừa rồi của mình. Ngay lúc xúc động này xông lên đầu, Thiên Diệu dường như là chưa kịp không chế bản thân thì đã học ra một câu:

“Tính tình thô bạo như vậy, đám tu tiên tu đạo có mấy ai chứa nổi cô.” Hắn dừng lại một chút, cảm giác bản thân mình hẳn là không nên đi so đo với một tiểu nha đầu, nói những câu độc ác như vậy, nhưng...

Bình thường tiểu nha đầu này đối với hắn cũng độc ác không khách khí chẳng kém cơ mà.

Nghĩ vậy, Thiên Diệu lại liếc mắt nhìn Nhạn Hồi, “Chẳng trách bị đuổi ra như vậy, hẳn là lúc cô tu đạo, môn phái của cô cũng chẳng thoải mái gì.”

Nghe thấy vậy, khóe miệng Nhạn Hồi tuy vẫn hàm chứa ý cười nhưng mắt lại bắt đầu híp lại: “Phiền ngươi quan tâm.”

Nhạn Hồi cười nhưng Thiên Diệu hình như có thể nghe thấy được rằng nàng đang nghiêng “Ken két”. Trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên hiểu chuyện “Trông thấy người khác bị mình chọc tức có cảm giác thành tựu” như Nhạn Hồi nói ban sang là một loại cảm thụ thế nào.

Hắn vừa ghét bỏ bản thân ngây thơ, lại vừa không kim lòng được nói: “Biết được ngày trước cô sống cũng chẳng tốt lắm khiến ta thư thái hơn nhiều.

Ánh mắt liếc xéo Nhạn Hồi đang nghiêng răng, khóe môi hắn khẽ cong lên, độ cong nhỏ đến mức ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

Nhạn Hồi đương nhiên cũng chẳng quan sát hắn được cẩn thận như vậy, nhưng nàng lại hiểu rõ tên yêu quái chết tiệt này ngày ngày ở chung với nàng, cuối cùng cũng học được kỹ xảo nói mỉa người khác của nàng rồi.

Nhạn Hồi hận đến nghiêng răng, trên mặt vẫn còn cây mạnh mà cười: “Ha ha, cũng được.” Nàng ổn định cảm xúc, “Mấy người muốn phá ta cũng chỉ là những người ta ghét, ít nhất người ta thân cận cũng chẳng có ai động sát tâm với ta.”

Bước chân Thiên Diệu hơi dừng lại, quay đầu nhìn Nhạh Hòì.

Nhạh Hòì cũng chẳng buồn né mà nhìn thẳng hắh.

Bốn mắt đặg nhau, hai người nhìn chặm chặm đối phưong hòì lâu, cuối cùng thì một người ngòì xuốg gócg tườg, một người xócg chặn trên giườg lờn, ai cũng chẳng thoáì máì nhặm mắt mà đi ngủ.

Đúng là bực mình.

Trướcg khi hai người ngủ đều có tâm tình như vậy. Ságg sớm hỏm sau, đếh thời gíah hẹh với Xà Yêu, Nhạh Hòì và Thiên Diệu chẳng có phặn ứg gì một đườg đi tới hồ sau thỏn.

Đội bên hồ một lát rồi Xà Yêu mới xuất hiện, đi cùng hắh còn có Tê Vậh chặn nhậh bị dắh thoi.

“Xin lỗi, tới chặm.” Xà Yêu xin lỗi, “Ta nghĩ vậh nên mang Tê Vậh tới trướcg, hỏm qua sau khi hàn khí trong người nằg ấy với bớh, nằg ấy vậh muốh ra ngoài, nếu không có ai trỏg, ta sợ nằg ấy đi ra ngoài một mình rồi lạc mất... Aiz...” Xà Yêu nhìn Nhạh Hòì và Thiên Diệu với vẻ kỳ lạ, “Hai người... Hai người đây là đang tức gíah vì ta tới chặm sao?”

Nhạh Hòì: “Không.”

Thiên Diệu: “Đi thôi.”

Hai người nói đòg thời, sau đó lập tức im thín thít lờn bè.

Xà Yêu sờ mũi, dắh tay Tê Vậh chặn nhậh đứng lờn theo.

Bè gổ yên tình rờ nước tạo ra từng gỏn sóng, Nhạh Hòì ngòì đối diện Tê Vậh chặn nhậh, nằg ta vậh không có phặn ứg gì, nhưng ánh mắt nằg ta vậh nhìn nằg chặm chặm. Chưa đượcg mấy chỏcg, nằg ta đã đòt nhiên mở miệg: “Buồh cười.”

Nhạh Hòì lế mắt nhìn Tê Vậh chặn nhậh: “Ta làm gì khiến người thấy buồh cười?”

“Ngu xuấh.”

“Người lại nữa phải không? Mágg ta thì người vui vẻ chắcg?”

“Không thể nói lý.”

“Rỏt cuộcg là ta đã làm gì hả?!”

Nhìn thấy Nhạh Hòì bị chừi đếh nỗi sắp nỗi gíah, Xà Yêu vội kéo Tê Vậh chặn nhậh lại, che đượcg tầm mắt rồi, Tê Vậh chặn nhậh liềh không chừi người nữa, đối mặt với Nhạh Hòì đang tức gíah, Xà Yêu cũng dờ khỏcg dờ cười: “Cũng lạ thật, nằg ấy vậh chẳng nói chuyện với ai, chẳng hiểu sao vừa thấy cô đã mágg.”

“Thế sao lại là ta?” Nhạh Hòì phắh tay áo, “Người tránh ra, ta nói chuyện với cô ta.”

Nhạh Hòì còn chưa dứt lời, bè gổ bỏg nhiên đặg vào vách đá rồi ừg lại, chỉ nghe Thiên Diệu thắh nhiên nói: “Đếh rồi.”

Nhạh Hòì quay đầu lại, nơi này quả nhiên chính là son đòg bọh họ tới lần trướcg.

Bên trong tối om không chừt ánh sáng, không nhìn thấy đượcg cái gì, nằg đưạ tay ra thử thì thấy kết gíah vậh đang còn đó.

Xà Yêu cũng chặm vào kết gíah một cái, hắh dùng phắp lực cắh thận nghiềh cứu, sau đó nhừu mằy: “Kết gíah này rất lợi hại.”

Lúc này vì thắh mình Xà Yêu hơi nghiềh nên khiến cho Tê Vậh chặn nhậh lại nhìn thấy Nhạh Hòì, vì thế nằg ta lại mở miệg: “Ngu muộì.”

Nhạh Hòì nghiềh rắg xiết chặh nắm đắm: “Có ngừng không hả?!”

Thiên Diệu hoàn toàn không để ý tới đọg đối thoại của hai người, nói với Xà Yêu: “Có thể phá kết gíah.” Giọng nói của hắh vậh hơi cắg cứng như lần trướcg, tới nơi này, sắc mặt của hắh lại bắt đầu tái nhỏt khó coi, trên trán cũng lắh tắh mồ hòì lạnh.

Tay Xà Yêu sờ lờn kết gíah: “Bằg sức của ta thì cắh bản không có cách gì, nhưng hình như nơi này có trậh phắp, kết gíah này đượcg tạo thắh nhờ trậh phắp đó, mà trậh phắp này tồn tại nhờ nước, nếu ta dùng bí bảo chế hàn kia chắcg có thể phá đượcg một chừt.

Thiên Diệu gắh đầu: “Thử xem.” Ngỏn từ đòg gíah, không nói thừa từ nào.

Nhạh Hòì vậh đang trặh chắp với Tê Vậh chặn nhậh ở đắg kia nghe vậy thì khề cau mằy:

“Đội đã, nói vậy nơi này là trậh phắp phong áh ngũ hành sao? Lúc ta lờn lớp cũng có nghe qua, nơi có trậh phắp này trên thế gíah đều phong áh nhữg

đại yêu quái không giết được.” Nhận Hồi híp mắt nhìn Thiên Diệu chăm chăm, “Không phải ngươi nói ngươi chịu lịch kiếp mới thành ra như vậy sao, tại sao nơi này lại có ai bị phong ấn?”

Thiên Diệu lườm nàng một cái: “Lịch kiếp này là tình kiếp, không được sao?”

Dường như là trong nháy mắt, Nhận Hồi lập tức khớp thân phận của Thiên Diệu với truyền thuyết về Thanh Quảng chân nhân và Quảng Hàn môn chủ hai mươi năm trước lại với nhau, nàng cân nhắc trong chốc lát rồi híp mắt hoài nghi: “Trong đó đúng là có bảo vật như ngươi nói chứ không phải là đại yêu quái bị phong ấn gì sao?”

“Chưa bàn tới chuyện ở đây có đại yêu quái như vậy hay không, ta đã nói là có bí bảo.” Thiên Diệu cười lạnh: “Muốn thả yêu quái kia ra cũng phải xem hần có bản lĩnh đánh vỡ kết giới này hoàn toàn không đã.

Xà Yêu gạt đầu: “Quả vậy. Mặc dù có bí bảo nhưng ta cũng chỉ có thể phá kết giới này ra một khe hở nhỏ để các ngươi đi vào.” Hần nhủ mảy, “Ta phải ở đây trông coi lối ra của kết giới để tránh cho các người có đi mà không có về. Xem ra đồ bên trong chỉ có thể để các người đi lấy.”

Nhận Hồi nhìn chăm chăm vào Thiên Diệu, hai người đều thấy được bóng mình trong mắt đối phương.

Thiên Diệu dời mắt, cũng không thêm hỏi Nhận Hồi có đi không mà nói với Xà Yêu: “Mở kết giới.”

Xà Yêu y lời lấy bí bảo trong túi Tê Vân chân nhân ra, đặt vào lòng bàn tay, một lát sau, không khí quanh cửa động chấn động, dần dần trên kết giới vỡ ra thành một khe hở nhỏ, gió trong động mang theo khí tức kì lạ thổi ra ngoài.

Thiên Diệu bước vào, ngay tức khắc, người bên ngoài liền không thấy hần đâu nữa.

Nhận Hồi cắn răng, căn cứ vào tâm tính của hần mà cũng đi vào.

Xà Yêu kêu lên ngoài cửa động: “Kết giới này còn lợi hại hơn ta tưởng, ước chừng ta chỉ có thể chống cự được ba canh giờ, các người nhanh ra ngoài.

Trong nháy mắt bước vào kết giới, bốn phía xung quanh liền trở nên tối đen, rõ ràng khoảng cách chỉ có một bước nhưng lại chẳng thể nào nhìn ra được bên ngoài.

Chuyện ba canh giờ quan trọng như vậy, sao không nói cho nàng biết trước khi nàng bước vào hả...

“Đi thôi.” Giọng nói của Thiên Diệu truyền tới từ phía trước, “Nghe tiếng bước chân của ta mà đi theo.”

Hần không do dự chút nào đi về phía trước, như thể là chắc chắn Nhận Hồi sẽ không bị tụt lại phía sau mà nhất định sẽ theo sát hần vậy.

Trên thực tế cũng quả thực là như vậy. Dưới tình hình không có pháp lực, Nhận Hồi chỉ nghe tiếng bước chân của hần mà dò dẫm bước trong bóng tối đen kịt.

Bởi vì ngay từ lúc nhìn thấy thiếu niên này lần đầu, giữa bọn họ đã có một sự ấn ý quý dị.

Hoặc là... hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bóng tối không giới hạn, Nhận Hồi bám chặt vào tường, nếu bên tai không có tiếng bước chân của Thiên Diệu dẫn trước thì chỉ e là nàng đã sớm mất phương hướng rồi.

“Chẳng nhẽ trước kia ngươi đã từng tới đây rồi sao?” Nhận Hồi lấy làm lạ, “Ta cảm thấy như ngươi rất quen thuộc với nơi này.”

Thiên Diệu ở phía trước cách một lúc mới đáp lại: “Đã mơ thấy.”

Mơ thấy... Cũng coi như đã từng thấy sao?

Nhận Hồi không hỏi thêm gì nữa, bởi vì nàng nghe được áp lực bên trong giọng nói của Thiên Diệu. Liên tưởng đến lúc ở cửa động vừa rồi, trán Thiên Diệu rịn đầy mồ hôi lạnh cùng với sắc mặt tái nhợt, nàng lại âm thầm suy nghĩ một phen.

Nơi này có vật bị phong ấn, Nhạ Hôi từng nghe sư thúc giảng giải rằng phong ấn vốn là một loại thuật giam cầm, có thể khiến người ta không đụng vào được, không nắm bắt được, thứ bị phong ấn cũng không thể chạy ra ngoài. Theo lý thuyết mà nói thì bản thân phong ấn chính là một kết giới.

Nhưng nơi này còn có một kết giới khác nữa. Kết giới chỉ dùng để phòng ngự này thì ai cũng biết, nhưng kết giới nơi này rất kỳ lạ, nó có thể khiến cho Thiên Diệu phải chịu cảm giác đau đớn.

Rõ ràng nàng và Xà Yêu tới đây đều không hề có chút cảm giác nào, có thể nhìn thấy kết giới này là vì có cái gì đó đặc biệt, hoặc là do người nào thiết kế. Bây giờ có một điều rất hiển nhiên rằng kết giới nơi đây đúng là để đề phòng Thiên Diệu.

Giấu ở nơi xa xôi như vậy, còn hạ những hai kết giới trông coi, xem ra người giữ đồ ở nơi này đúng là đề phòng hẩn như phòng trộm mộ vậy...

Nhạ Hôi bám theo vách động, nhẹ tay gõ vào: “Trận pháp nơi này lợi hại như vậy, người thiết hạ trận pháp này hẳn là nhân vật số một số hai trong giới tu tiên.”

Thiên Diệu không trả lời.

Nhạ Hôi lại nói: “Đại yêu quái, lúc ở ngoài động ngươi nói lịch kiếp hơn hai mươi năm trước của ngươi chính là tình kiếp, vậy người khiến ngươi rơi vào tình kiếp này không phải là...” Nhạ Hôi kéo dài giọng ra, trong giọng lộ vẻ tò mò thích buôn chuyện, “Quảng Hàn môn chủ Tổ Ảnh chứ?”

Tiếng bước chân đằng trước bỗng nhiên dừng lại.

Nhạ Hôi cũng dừng bước, mãi lâu sau, phía trước mới vang ra mấy chữ: “Là nàng ấy, thì sao?”

Nghe được câu thừa nhận này, Nhạ Hôi lại cảm thấy kinh sợ.

Ông nội nó! Thiệt hả?! Xem ra mấy tin đồn ở núi Thần Tinh cũng không phải do đám đệ tử bà tám soạn bừa mà ra.

Trong lòng Nhạ Hôi bỗng chốc như bị ai đốt xúc động muốn nghe chuyện, nàng dựa vào cảm giác tới gần Thiên Diệu mấy bước, hỏi dồn: “Quả nhiên là người sao? Hai người còn có một đoạn tình duyên mà thế nhân không biết sao?”

“Không liên quan tới cô.” Thiên Diệu dứt lời lại đi về phía trước.

Nhạ Hôi lúc này đâu dễ dàng buông tha hẩn như vậy, nàng leo theo sau Thiên Diệu như cái đuôi: “Nói đi mà, dù sao bây giờ cũng rất là chán, ở đây lại chỉ có hai người chúng ta thôi, người khác chẳng nghe thấy đâu, ta đảm bảo sẽ không bán... à... nói ra bí mật của ngươi đâu.”

Nàng tò mò về Thiên Diệu là thật, nhưng thứ thật sự hấp dẫn nàng bây giờ đây lại là việc có quan hệ với Tổ Ảnh chân nhân kia. Tổ Ảnh chân nhân được xưng tụng là nữ chân nhân đệ nhất của giới tu tiên, chính là người ngang hàng với Đại Thừa thánh giả, sư tổ Thanh Quảng chân nhân của nàng.

Người như vậy lại có một câu chuyện với một Yêu Long ngàn năm...

Chuyện này bán được không ít tiền đâu...

Nhạ Hôi ho nhẹ một tiếng, đề ý nghĩ thế tục đang tràn ra như dê vỡ trong lòng mình, nói: “Ngươi cứ một mình chờ ở thôn sơn này lâu như vậy rồi mà chẳng có ai để thổ lộ cả, chắc chắn là rất vất vả, nề tình ngươi hôm qua đã cứu ta, ngươi có thể thổ lộ với ta một chút về chuyện năm xưa.”

Bước chân Thiên Diệu dừng lại, Nhạ Hôi liền đâm sầm vào lưng hẩn. Mãi nửa ngày sau mà Thiên Diệu vẫn chưa lên tiếng.

Trong bóng tối đen kịt, Nhạ Hôi lại chợt thấy có một ánh sáng hơi rực lóe lên, lúc nàng đang muốn đuổi theo thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiên Diệu lại đi lên phía trước, giọng nói hơi chìm xuống: “Đó cũng chẳng phải là một câu chuyện hay ho gì.”

Nhạ Hôi gật đầu, không cần nghĩ gì đã mở miệng: “Đương nhiên rồi, nhìn ngươi bây giờ đã biết chuyện của hai người chẳng tốt đẹp gì.”

“...”

“Không đúng, là kết cục của hai người không tốt đâu có nghĩa là câu chuyện không hay đâu.”

“Cô thật sự muốn nghe?”

“Nghe!”

Trong động bỗng chốc yên tĩnh lại, Thiên Diệu vừa chậm rãi bước đi, vừa mở miệng: “Hai mươi năm trước, ta có yêu một người. Vốn ta đã từng muốn bỏ hết thân yêu, trường sinh, tu vi, trách nhiệm vì nàng... Chỉ tiếc rằng... Ta nguyện cho nhưng lại chẳng phải là nàng muốn như vậy.”

Tuy Nhạ Hôi muốn nghe Thiên Diệu nói về chuyện này nhưng nghe rồi lại gây người ra, nàng chỉ muốn chọc hẩn mà thôi, bởi vì nàng biết rõ chuyện quá khứ đối với người đã từng trải qua là chuyện khó có thể mở miệng nhắc lại cỡ nào.

Tình yêu giữa tiên và yêu, hơn nữa còn thân phận như thế, để người khác biết là chuyện khó chịu thế nào chứ? Càng không nói đến chuyện bây giờ hai

người bọn họ, một người thì mất hết yêu lực, một người thì đứng trên đỉnh giới Tu tiên. .

Chỉ cần đoán cũng đoán ra được chuyện xảy ra với Yêu Long này là chuyện khiến người ta chẳng vui về gì.

“Nàng ấy muốn lấy hết của ta, nàng ấy quyết định tự tay tới lấy, vì thế, vào một đêm trăng tròn. .”

Chẳng hiểu vì sao, từ giọng nói của Thiên Diệu, trên đầu Nhạn Hồi bỗng xuất hiện một ánh trăng rất lớn, lớn tới mức gần như là sắp rơi xuống rồi vậy. .

“Trên đỉnh núi tuyết. .”

Tuyết rơi khắp nơi, phủ lên khắp núi.

Dường như là không thể khống chế nổi, trong động bỗng hiện ra tràng cảnh giống hệt trong đầu Nhạn Hồi, khiến cho nàng như lạc với một cảnh giới kì lạ nào đó.

Nhạn Hồi còn cảm thấy được gió mang theo tuyết trắng lạnh tới thấu xương.

“Tay nàng cầm trường kiếm”

Một bóng người yếu đuối đứng ngược ánh trăng, tay cầm trường kiếm rét lạnh. .

“Nàng ấy giết ta.”

Vừa nói xong, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy trong lòng co thắt lại, trước khi nàng kịp phản ứng, nàng chợt cảm giác cả người bị sát khí bao trùm, một tích tắc sau đó, Thiên Diệu lại lên tiếng: “Giống như bây giờ vậy.” Hắn vừa thốt ra năm chữ. .

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy ngực mình rét lạnh.

Dưới tình huống nàng không hề phòng bị, một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực nàng, đâm thẳng một đường qua ngực nàng.

“Phụt.” Trường kiếm bị rút ra.

Máu tương phun ra vẩy khắp mặt đất.

Nhạn Hồi sững sờ đưa tay sờ ngực mình thì sờ được cảm giác dính dính. Sau đó cảm giác đau đớn mới chậm rãi lan ra, thấm thấu khắp người, đau tới tận xương cốt. Nàng như mất hết sức lực xuống trên mặt đất.

Nhạn Hồi ngờ ngác quý một lúc lâu rồi mới kịp phản ứng.

Mẹ nó, nàng bị người ta đâm. .

Mùi máu tươi lập tức tản ra khắp sơn động, Nhạn Hồi bấu chặt ngực mình nhưng vẫn không ngăn nổi máu tươi chảy ra liên tục. Nàng thậm chí còn nghe thấy tiếng máu “lách tách” rơi trên mặt đất.

“Khốn. . . Khốn kiếp. . .” Nhạn Hồi nghiêng răng nghiến lợi.

Thiên Diệu lại bình thản: “Ta đã nói đây không phải là một câu chuyện hay.”

Thế nên là do nàng muốn nghe đó hả. . .!

“Ngươi không nói. . . Thì thôi. Nói rồi lại muốn. . . Giết người. . .” Nhạn Hồi thờ phỉ phò, chửi bới, “Ngươi bị bệnh hả?!”

“Ta cũng chẳng phải là muốn mạng cô.”

Nhạn Hồi cảm thấy những lời này của hắn buồn cười tới mức khiến nàng muốn cười tới sắp rụng cả răng cửa rồi.

Đã nói là cùng vào sơn động mà hắn lại giấu một thanh kiếm lợi hại như vậy. Nghĩ thôi cũng biết là đã sớm có âm mưu rồi, nước đến chân rồi hắn lại đâm cho người ta một kiếm xuyên tim, còn không biết xấu hổ mà nghiêm trang nói: “Ta không muốn mạng cô” hả?

Ông nội nó, vậy chứ cho hỏi một kiếm này của ngươi là muốn cướp tiền hay cướp sắc vậy?

Lừa con nít nhà ai chứ!

Nhạn Hồi không còn sức để lên tiếng, trong lòng thì mắng đến là khí thế, bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng “keng”, là tiếng kiếm chém vào tảng đá.

Trong lòng Nhạn Hồi thất lại, còn đang cân nhắc không biết Yêu Long này có phải đang mài kiếm để bồi cho nàng thêm một kiếm nữa hay không thì lại nghe thấy tiếng kiếm ma sát với đá rất chói tai.

Thiên Diệu về rất lâu khiến cho Nhạ Hôi cảm thấy hẫ hẫ là tên này đang dùng âm thanh chói tai khó nghe này tra tấn nàng... Nhưng dần dần, Nhạ Hôi lại phát hiện ra âm thanh này tuy chói tai nhưng lại rất có tính quy luật.

Hẫ hẫ là hẫ hẫ về trận pháp gì đó!

Nhạ Hôi nghiêng rặng, cố gắng dựa vào âm thanh để định vị vị trí của Thiên Diệu, tuy không biết hẫ hẫ muốn làm gì nhưng hẫ hẫ về trận pháp này lâu như vậy thì đích thị là muốn làm ra chuyện lớn gì đó.

Căn cứ vào cách nghĩ người đâm mình đều không phải người tốt, Nhạ Hôi cảm thấy hẫ hẫ là nàng nên tìm cách ngăn cản hẫ hẫ...

Không phải là vì đạo nghĩa tu tiên, chỉ là vì bị đâm một nhát này, nàng nhất định phải phá hỏng việc của hẫ hẫ!

Nhưng ở chỗ này hình như Thiên Diệu thích ứng với bóng tối hơn nàng. Vì thế nên vừa rồi hẫ hẫ mới có thể đâm thẳng một kiếm vào tim nàng, vô cùng chuẩn xác. Nhạ Hôi oán hận nghĩ, nếu như nàng có chút pháp lực nào trên người thì cũng không đến nỗi hai mắt tối đen thùi lù như bây giờ giờ, nếu như nàng có một chút pháp lực thôi thì...

Trong lúc lơ đãng, Nhạ Hôi lại thăm dò trong cơ thể, đột nhiên nàng phát hiện đan điền trống rỗng đã lâu của nàng lại có cảm giác ấm áp.

Nhạ Hôi sững sờ, nàng cố gắng điều động khí tức, vận chuyển nội công trong cơ thể, chỉ cảm thấy tu vi trong người dần dần đã thông kinh mạch khắp người.

Pháp lực đã mất đi nhiều ngày của nàng bây giờ lại đang dần hồi phục!

Nhạ Hôi mở to mắt... Quả nhiên nàng đã có thể nhìn thấy tay mình, móng tay mình, còn có cát đá gập ghềnh trên mặt đất, thậm chí là cả máu đỏ tươi của nàng.

Nàng ổn định cảm xúc, bàn tay ôm ngực yên lặng vận nội tức, vết thương chỗ trái tim dần dần cảm máu lại, trong một khắc chắc là sẽ không chết được.

Cuối cùng sức mạnh nghịch ngợm này cũng trở lại rồi!

Nhạ Hôi lập tức cảm thấy như bình phục lại, tựa như có một tảng đá rơi xuống, nàng hít sâu một hơi. Lúc ngược mắt lên nhìn, ánh mắt nàng lại khóa chặt trên người Thiên Diệu vẫn còn đang dùng kiếm vẽ trận pháp lên đá.

Nhạ Hôi nhếch môi, tiểu yêu tinh, lần này mà còn không xử lý được người nữa sao...

Nàng vịn vào vách tường muốn đứng dậy thì âm thanh chói tai lại đột nhiên dừng lại.

Nhạ Hôi thấy Thiên Diệu đưa tay vuốt lưỡi kiếm, lưỡi kiếm cắt một đường rách tay hẫ hẫ, máu hẫ hẫ hòa vào máu Nhạ Hôi còn lưu lại chọt lóe lên!

Lưỡi kiếm bùng lên ánh sáng đỏ rực, Nhạ Hôi tròn to hai mắt, thấy Thiên Diệu không hề tiếc sức đâm mạnh thanh kiếm vào vách đá: “Phá trận!”

Hai chữ vừa dứt xong, huyết quang trên kiếm càng thêm chói mắt, tựa như nước đầu nguồn vậy, ánh sáng đỏ lập tức lan xuôi theo những chỗ Thiên Diệu vừa vẽ.

Trong lòng Nhạ Hôi biết không thể do dự thêm được nữa, nàng tụ lực lại dưới chân, đá mạnh tới chỗ Thiên Diệu, Thiên Diệu tựa như có mắt sau lưng, hẫ hẫ không quay người lại mà lập tức nghiêng người tránh đi, nhưng hẫ hẫ không ngờ mục đích của Nhạ Hôi không phải là hẫ hẫ mà là thanh kiếm trong tay hẫ hẫ!

Trong lúc Thiên Diệu tránh né, Nhạ Hôi tiện tay gỡ một tảng đá trên vách đá dựng đứng xuống, nàng nện lên thanh kiếm đang tỏa ánh sáng đỏ, “keng” một tiếng đã đập gãy thanh kiếm...

Kiếm gãy, mũi kiếm vẫn còn ghim lại trong vách đá lập tức mất đi ánh sáng, ánh sáng của hình vẽ trên tường lập tức mờ đi rất nhiều.

Đồng tử màu đen đang được ánh sáng chiếu rọi của Thiên Diệu co lại.

Nhạ Hôi tìm một nơi khác đứng vững lại, ôm ngực vừa thở hổn hển vừa cười ha ha: “Không ai cho người hay chuyện tính kế người ta thì sẽ phải trả giá sao? Hôm nay người đâm ta một kiếm, ta nhất định không để người yên.”

Ánh sáng đỏ trên vách đá cũng bắt đầu rung rung, lập lóe theo ánh sáng, cả ngọn núi bắt đầu rung chuyển.

Như thể có trâu đất trở mình, đá trên vách đá dựng đứng không ngừng rơi xuống.

Thiên Diệu nhìn Nhạ Hôi chằm chằm, ánh mắt lạnh lẽo: “Đáng ra vừa rồi ta nên giết chết cô.”

Son động bắt đầu rung chuyển dữ dội, Nhạ Hôi đón ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thiên Diệu, cười đến là tà ác vui vẻ: “Tiếc quá ha, người đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Bây giờ dù có chết ta cũng phải kéo người làm đệm lưng. Có qua có lại.” Nhạ Hôi cười để lộ ra chiếc răng khênh, “Đây gọi là lễ độ.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Son động rung chuyển ngày càng nghiêm trọng.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi mà mặt trầm như nước, giọng nói lạnh như băng: “Cô đây gọi là ngu không ai bằng.”

Sắc mặt như thế của Thiên Diệu đã để Nhạn Hồi hay rằng mình đã phá đám được chuyện tốt của hắn rồi, nàng cười đến là đắc chí, trả câu nói tồi qua lại cho Thiên Diệu: “Trông thấy người không mấy vui vẻ cũng khiến ta thư thái hơn nhiều.”

Nhạn Hồi vừa đắc chí vừa không chậm trễ ra tay trước.

Tuy rằng tu vi trong cơ thể nàng vẫn chưa khôi phục được bao nhiêu nhưng tính ra thì một chút thuật độn thổ cũng dư giả rồi.

Nàng cười hả hê phát tay với Thiên Diệu: “Tỷ tỷ không chơi với người nữa, người cứ ở đây tự sinh tự diệt đi nhé.”

Thiên Diệu cũng chẳng nói gì mà chỉ bình tĩnh nhìn nàng, mặc cho hang động đang rung chuyển ầm ỹ, đất đá rơi rầm rầm trên mặt đất, cũng mặc luôn Nhạn Hồi đang bày vẽ hả hê, yên lặng đứng cách đó ba trượng. . .

Một lát lâu sau.

Hắn không nói lời nào, Nhạn Hồi cũng không nói chuyện, trong động im ắng mất một lúc. . .

Mãi đến khi một tảng đá nện xuống đầu Nhạn Hồi rồi mới khiến cho nàng tỉnh ngộ ra được, nàng ngạc nhiên không thôi: “Sao ta không ra được vậy nè!”

Thấy Nhạn Hồi như vậy, tâm tình kém cỏi của Thiên Diệu cũng sáng sủa lên mấy phần.

Hắn khoanh tay, ánh mắt khinh miệt lại có phần hả hê: “Trận pháp chưa phá, cho dù cô đã khôi phục được pháp lực thì có sao chứ?” Ngôn từ khinh bỉ, ngữ điệu khiêu khích, đối với một người về cơ bản nói chuyện chẳng bao giờ có chút cảm xúc pháp phòng nào thì như vậy hắn cũng xem như là hắn đang hết sức chăm chọc rồi, “Lớp học trên núi Thần Tinh không có ai dạy cô như vậy sao?”

Nghe Thiên Diệu mỉa mai, Nhạn Hồi giận đến mức nghiêng răng cười ha ha.

Nàng còn đang tính mở miệng tính thiệt hơn thì bỗng nhiên trong động rung chuyển dữ dội hơn, mặt đất như bộ quần áo bị thiếu nữ giật giũ, trở mình dữ dội.

Nhạn Hồi đứng không vững, đánh phải gối tay bám lấy vách đá, đang định đứng vững lại chờ con chấn động này qua đi thì bên kia, Thiên Diệu dường như đang muốn liều mạng, mặc cho đất trời rung chuyển, hắn nhặt lấy thanh kiếm bị nàng đánh gãy rơi trên mặt đất rồi xoay thẳng tới chỗ Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi bị dọa vội gối tay ra đỡ.

“Đừng hòng đâm thêm ta kiếm nào nữa!” Nàng giận không ức chế nổi, “Đã đến nước này thì không thể xong được nữa!”

“Nếu không phải do cô gây phiền phức thì đã xong từ sớm rồi!” Thiên Diệu vừa lạnh lùng nói, vừa gối tay muốn bóp cổ Nhạn Hồi, Nhạn Hồi nào chịu để hắn dễ dàng bóp cổ nàng vậy được, nàng vẫn giữ nguyên một tay vịn lấy vách đá, lại đá một cước vào chỗ hiểm của Thiên Diệu.

Sắc mặt Thiên Diệu đen lại, vội vàng né tránh.

Nhạn Hồi nở nụ cười: “Ha ha, Yêu long ngàn năm cũng sợ chiêu này!”

“Không biết xấu hổ!” Thiên Diệu dường như bị Nhạn Hồi chọc tức đến nỗi không tìm ra nỗi câu nào để mắng nàng. Con giận tự lại, hắn ra tay vừa nhanh vừa hung ác, chỉ hai chiêu đã không chừa được Nhạn Hồi.

Lần này hắn đẩy thẳng Nhạn Hồi vào vách đá, ấn thẳng nàng lên trận pháp mới vẽ rồi gối thanh kiếm gãy đâm vào ngực nàng.

Đúng lúc này, trong đầu Nhạn Hồi bỗng nhiên hiện lên tràng cảnh quái lạ kia, ánh trắng cực lớn cùng nền tuyết trắng chói mắt, còn có bóng người đang gối kiếm lên. . .

Nhưng nàng không phải là người nằm trên mặt đất kia! Sao nàng lại phải ngoan ngoãn để bị đâm một nhát chứ!

Nàng thiếu nợ ai chứ!

Nhận Hồi tự nhận, cuộc đời này của nàng ngoại trừ thiếu Lăng Tiêu một mạng thì nàng cũng chẳng nợ ai cái gì nữa.

Vì vậy, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc trước mắt, Nhận Hồi chợt cúi mình xuống, thanh kiếm gãy sụt qua vai nàng, chém rách áo nàng rồi đâm vào vách đá bên sau tạo nên một tiếng “Keng”.

Nhận Hồi nghe âm thanh này mà trong lòng sợ hãi, nếu lúc này nàng ngăn người thêm chút nữa thì chi e bây giờ đã một kiếm xuyên tim!

Hóa ra tên Yêu Long này giết người lại chẳng khách khí chút nào như vậy!

“Không được nhúc nhích!” Một kiếm không đâm vào được lại khiến Thiên Diệu nôn nóng.

Nhận Hồi giận quá hóa cười: “Làm thịt gà cũng phải để nó gãy hai cái cơ mà, chẳng nhẽ ta lại không bằng cầm thú chứ!” Nói tới đây, Nhận Hồi lại bồi thêm một câu, “Con gà nhà ngươi lúc bị ta giết còn gãy mấy cái, chẳng nhẽ ngươi muốn giết ta mà không cho ta phản kháng sao!”

Chân mày Thiên Diệu nhíu chặt lại: “Ta đã nói rồi, ta không muốn giết cô, chỉ muốn lấy máu trong tim cô mà thôi!”

“Ha ha ha ha ha...” Nhận Hồi nghe vậy lại ngửa mặt lên trời mà cười dài một tràng, “Vừa rồi ta đập vào đũng quần của ngươi cũng đâu phải là muốn giết ngươi, sao ngươi không cho ta đập?!”

Khóe môi Thiên Diệu co lại: “Ta không nên nói nhảm với cô mới phải.”

“Nói như thế ta muốn nói với ngươi vậy...”

Một câu còn chưa dứt, đất dưới chân bỗng như bị ai lật lên, Nhận Hồi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sắc mặt Thiên Diệu lại càng nghiêm trọng hơn: “Không có thời gian nữa, phải dùng máu trong tim cô mới giải trận được.”

“Nếu máu trong tim mà phá được trận thì ngươi tự đâm ngươi đi! Ta cũng chẳng cần làm chi!”

Thiên Diệu quả nhiên không nói nhảm nữa, trực tiếp ra tay với Nhận Hồi. Nhận Hồi cũng dốc toàn sức lực ra chống lại Thiên Diệu vì cái mạng nhỏ của mình.

Lúc này Nhận Hồi ới phát hiện ra, hóa ra công phu ngoại gia của tên này không phải là tốt hơn nàng một chút mà là gấp 8 lần nàng. Nếu không phải bây giờ pháp lực của nàng đã khôi phục, nàng lập tức phi người tránh được thì chi sợ đã bị Thiên Diệu áp chế rồi.

Son động ầm ỹ đổ xuống.

Đá vừa mới ở trên đầu bây giờ lại bị bọn họ dẫm nát dưới chân, mà phù chú Thiên Diệu vẽ lên vách đá cũng chậm rãi biến mất.

Son động này như vật thể sống đang yên lặng quá đi dấu vết Thiên Diệu lưu lại trên đá.

Thiên Diệu thấy thế thì sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, thấy Nhận Hồi đang tránh né, hần lạnh lùng nói: “Ta lấy được đồ ta muốn sẽ có thể khôi phục thần trí giúp Tê Vân chân nhân, cô không muốn rửa sạch oan khuất cho Lăng Tiêu hay sao?”

Vừa dứt lời, quả nhiên đã thấy Nhận Hồi hơi khựng lại.

Bóng Thiên Diệu lóe lên, ra tay không hề lưu tình chút nào, đâm xuyên qua ngực Nhận Hồi, lần này hần không đâm xuyên tim nàng, kiếm gãy chỉ đâm vào được một nửa chiều dài, nhưng máu trong tim của Nhận Hồi đã chảy tí tách xuống đất.

Nhận Hồi đau đến nghiêng rãng, máu chảy xuống từ khóe miệng của nàng, nàng hung dữ nhìn Thiên Diệu: “Hai lần...”

Mà Thiên Diệu lại như thể chẳng nghe thấy lời Nhận Hồi nói, hần cũng mặc kệ Nhận Hồi có đau hay không, nhanh chóng rút kiếm ra khỏi ngực nàng.

Nhận Hồi rên lên một tiếng, Thiên Diệu liền xoay người, chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên, kiếm đã đâm thẳng vào vách đá!

Lực mạnh tới nỗi khiến cho lưỡi kiếm ma sát với vách đá tạo nên tia lửa.

Máu Nhận Hồi còn lưu lại trên đá xuyên thẳng qua khe hở, hai tay Thiên Diệu kết ấn, trong miệng niệm chú, ánh sáng dần nổi lên trên vách đá.

Đất đá dưới chân đang dần yên tĩnh lại, lúc này lại rung chuyển dữ dội.

Mà lần rung chuyển này không giống vừa nãy, Nhận Hồi nghe được tiếng đất đá rơi ầm xuống sâu trong động, bụi mù nhanh chóng bay lên mù mịt. Vách đá trên đỉnh đầu đã nứt ra thành những khe hở lớn, len thẳng ra ngoài động, dù bây giờ Nhận Hồi có hơi choáng váng nhưng vẫn có thể cảm nhận gió lùa qua khe hở, thổi vào trong động.

Một tảng đá lớn rơi thẳng xuống ngay trước mặt Nhận Hồi, gió quạt rối cả tóc nàng.

Nàng biết, son động này sắp sập rồi...

Thiên Diệu bên cạnh lại kiên định đứng đó, thân hình hơi bất động mặc cho đá trên đỉnh đang rơi ầm ầm xuống người hắn.

Cứ để hấn niệm nữa thì nàng chỉ e là sẽ bị chôn sống ở đây mất thôi!

Không đợi Nhạ Hôi kịp nghĩ thêm nữa, mặt đất lại nghiêng ngả, bắt đầu dựng đứng... Nhạ Hôi một tay che ngực cầm máu, một tay vịn vào tảng đá to bên cạnh để khỏi lăn xuống.

Nhưng Nhạ Hôi vớ lấy hòn đá nào cũng khiến hòn đá đó rơi xuống, cứ vịn vào một tảng thì tảng đó lại rơi xuống, khiến cho động tác của nàng trở nên chật vật trơn trượt. Hơn nữa bởi vì mặt đất đang nghiêng dần nên vị trí của Thiên Diệu lại trở thành phía trên Nhạ Hôi.

Không biết hấn mượn sức mạnh gì mà quanh thân tán ra ánh sáng cùng màu đỏ máu với trận pháp trên tường. Hấn như đang nổi lơ lửng, tóc đen như thác lại tăng thêm mấy phần phiêu diêu.

Hấn ta lại đứng đến là đẹp mắt như vậy! Nhạ Hôi ôm một bụng lửa giận, nhớ năm xưa nàng ở trên núi Thần Tinh tuy rằng cũng đã chịu không ít thiệt thòi nhưng cũng chưa bao giờ khó coi như bây giờ.

Lúc này, mặt đất càng ngày càng nghiêng, sắp biến thành trạng thái thẳng đứng, Nhạ Hôi rốt cuộc cũng không nín được gì nữa, nàng thoáng nhìn son động đang biến thành một cái hồ đen sâu không thấy đáy, Nhạ Hôi cắn răng, mặc cho ngực mình đang chảy máu, nàng đạp hai chân một cái rồi nhảy lên trên, dang hai tay ra, sau đó ôm chặt...

Ôm chặt lấy đùi Thiên Diệu.

Thiên Diệu vốn đang đứng vững lúc này chợt hơi nghiêng ngả.

Hấn lập tức mở mắt ra, nhưng thấy ngực Nhạ Hôi đang chảy máu mà vẫn cắn răng, dốc sức liều mạng túm lấy chân hắn bò lên người hắn, cho dù Thiên Diệu đã trải qua bao nhiêu thăng trầm trong cuộc sống thì bây giờ cũng vẫn bị đá kích không ít.

“Làm gì hả?!” Hấn quỳ xuống muốn đá văng Nhạ Hôi xuống dưới.

“Nhìn mà không biết à? Vì mạng sống đó!”

Hai chân bị ôm chặt khiến Thiên Diệu vô cùng bức bối, chân mày hắn nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi: “Pháp lực của cô đâu, không biết bay lên à!”

“Ta đâm người hai kiếm rồi người bay lên cho ta xem chút hen!” Nhạ Hôi cảm thấy tên yêu quái này đúng là không biết xấu hổ, tính kế đã thương người khác thì làm đến là thuận tay, vậy mà lúc người ta lâm vào đường cùng thì hắn lại keo kiệt chẳng chịu giúp lấy một chút, đúng thật là... Nhạ Hôi nổi giận đùng đùng, ngửa đầu tròn mắt, “Nói nhảm nữa ta tóm lấy ‘tiểu đệ’ của người bây giờ!”

“Cô...” Thiên Diệu bị những lời này chặn ngang họng, nghẹn mất nửa ngày mới đỏ bừng mặt mắng xối xả, “Không... Không biết xấu hổ!”

“Như nhau cả, người cũng hèn hạ chẳng biết xấu hổ còn gì!”

Lời còn chưa nói xong, tảng đá lớn trên đầu đã rơi xuống nhanh chóng, Thiên Diệu vội nghiêng người tránh, một tay hắn dán lên vách đá, nhìn có vẻ như bắt đầu cố hết sức.

“Buông ra.”

“Không buông.”

“Còn chưa phá trận xong.”

“Vậy tự người tìm cách xử lý đi...” Nhạ Hôi vừa nói xong thì bỗng nhiên lại có một tảng đá rơi xuống từ trên đầu, lúc này Thiên Diệu vốn chẳng còn chút không gian nào mà tránh nữa, hai người liền bị tảng đá kia nện thẳng xuống.

Tách khỏi huyết trận pháp nọ, ánh sáng trên người Thiên Diệu cũng dần mờ đi, lác lác trên không, đã không chịu nổi sức nặng của cả hai người nữa.

Nhạ Hôi nhanh chóng rơi xuống, nhưng cho dù có rơi thì nàng cũng không quên bám chặt lấy Thiên Diệu.

Cho dù phải chết thì nàng cũng muốn kéo tên yêu quái này chết chung.

“Ừm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Nhạ Hôi đã rơi xuống một đầm băng rét lạnh vô cùng, bọt khí quanh người sủi lên ừng ực.

Nhạ Hôi không thích cảm giác bị ngấm trong nước, lúc này nàng liền buông Thiên Diệu ra, cố gắng ngoi lên trên, đợi ngoi được đầu ra khỏi mặt nước rồi, nàng mới mở mắt nhìn thấy bên kia có bờ, vì thế liền dùng chút ý thức còn sót lại bơi qua bên kia.

Ngập lặn mất nửa ngày rồi rốt cuộc cũng lên được bờ, nằng quỳ trên mặt đất, hai tay chống đất ho sặc sụa hồi lâu rồi sau đó mới nghiêng người nằm xoài ra mặt đất ẩm ướt, nhìn đá băng kết tinh lại trên đỉnh đầu đèn xuất thần.

Vậy mà cũng sống được.

Đúng là mạng lớn thật.

Nhận Hồi ôm ngực mình, miệng vết thương ngấm nước lạnh như băng khiến nằng rất không thoải mái, lòng bàn tay nằng ngưng thành khí nóng, dần dần ủ ấm vết thương của mình, mãi đến khi nằng cảm thấy ngực dịu đi rồi mới bắt đầu điều trị tử tế miệng vết thương.

Điều tức một lát, cơ thể đã dần dần có sức lực, Nhận Hồi lúc này mới ngồi dậy.

Nằng nhìn trái nhìn phải một chập.

Rốt cuộc nằng cũng biết là thiếu cái gì rồi!

Tên Yêu Long khôn kiếp rơi xuống cùng nằng kia đã không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Nhận Hồi nhìn chung quanh, chỉ thấy ở đây là một thạch thất rất lớn, trên vách đá xung quanh đều là hàn băng vừa dày vừa cứng, rung chuyển long trời lở đất bên ngoài cũng chẳng hề rung chuyển được cái thạch thất này lấy nửa đồng, xem ra chỗ này nhất định là trung tâm của trận pháp rồi.

Trên đỉnh thạch thất không lồ kết đầy những cột băng bén nhọn. Tựa như có thể rơi xuống đâm rách hồ nước tĩnh lặng bên dưới bất cứ lúc nào. Ở trên đỉnh một góc có một cái lỗ đen sì đang dần dần há rộng ra, đất đá rơi xuống không ngừng. Xem ra vừa rồi Nhận Hồi đã rơi từ đó xuống.

Theo lý thì bây giờ Yêu long kia hẳn là cũng nên ở đây mới đúng, nhưng tại sao ngoài đá ra lại chẳng thấy có cái gì ngoi đầu lên giãy dụa nhỉ?

Chẳng nhẽ Yêu long kia không biết bơi nên chết đuối luôn rồi?

Nhận Hồi còn đang suy đoán thì bỗng nước hồ băng bên dưới đột nhiên bùng ánh sáng vàng.

Ánh sáng tràn ngập khắp cả thạch thất đầy băng, phản chiếu lại lấp lánh, nguy nga tráng lệ đến mức khiến cho ngay cả người tu tiên nhiều năm như Nhận Hồi cũng nhìn đến quên cả chớp mắt.

Ánh sáng dần thay đổi, dần dần, Nhận Hồi đã nhìn ra ánh sáng này đang phác họa hình dáng một con rồng trong hồ, nó cuộn mình dưới đáy hồ, tựa như đã lặng yên cả ngàn năm, chỉ đợi lúc này thức tỉnh sống lại.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh sáng bỗng tan biến trong lúc đang cực thịnh, ngay khoảnh khắc trước khi ánh sáng vụt tắt, lúc này Nhận Hồi mới nhìn được “Kim Long” dưới đáy hồ cẩn thận, đó nào phải con rồng nào, chỉ là một bộ xương rồng trắng hết mà thôi!

Chẳng còn chút da thịt nào, miệng há to, tựa như còn có vô số lưỡi muốn gào rú lên, nó nhe hàm răng rồng sắc nhọn, trông vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Nhận Hồi nuốt nước miếng, còn chưa kịp hoàn hồn thì ánh sáng đã hoàn toàn vụt tắt, xương rồng dưới đáy hồ cũng mất tăm mất tích theo.

Đúng lúc này, Nhận Hồi bỗng cảm thấy cổ chân bị siết chặt, hai đồng tử của nằng co lại, nằng chỉ cảm thấy có một sức lực mạnh mẽ đang kéo nằng xuống.

Nhận Hồi không kịp đề phòng mà ngã về phía sau, gáy đập mạnh xuống đất khiến Nhận Hồi vốn đã mất nhiều máu nay lại hoa mắt chóng mặt mất một chập, đến khi nằng hơi tỉnh táo lại thì đã phát hiện có một người đang bò lên trên người mình.

Tóc đen ướt đầm rù xuống, tựa như lệ quý chạy trốn từ trong nước.

Nhận Hồi hoảng sợ, giãy dụa muốn thoát ra, nhưng chưa chờ nằng làm gì thêm thì bàn tay người nọ đã cử động, tay phải hấn chụp lấy tay Nhận Hồi, ấn mạnh một bàn tay của nằng xuống đất, sức lực mạnh mẽ một cách đáng sợ.

Còn bàn tay còn lại của hắn dường như muốn ấn lên vai Nhận Hồi, nhưng không biết do mơ màng hay cuồng quýt mà lại ấn lên ngực nằng...

Chỗ thịt mềm mềm bị đè mạnh xuống.

Nhạ Hôi kêu đau oai oái.

Mẹ nó chứ...

Ấn mạnh thế này là muốn ấn nàng lõm luôn chắc...

Trong tình này cảnh này, cho dù người bỏ trên người nàng thật sự là lệ quý đòi mạng thì Nhạ Hôi cũng phải đánh quỵ mới được. Đây rõ là hiếp người quá đáng mà!

Nhạ Hôi nổi giận. Nàng cong gối, dùng hết sức lực toàn thân, không thèm khách sáo mà thúc thẳng luôn vào đũng quần người nọ, người nọ kêu lên một tiếng, nhưng cũng dốc hết sức nhịn đau không nói lỏng tay chút nào!

Nhạ Hôi vẫn đang không ngừng giãy dụa, nhưng sức nàng dưới hai cánh tay kia lúc này lại nực cười như kiến lay cây vậy.

“Đồ yêu quái xui xẻo này! Còn muốn làm gì ta nữa hả?!”

Thiên Diệu không đáp lời, chỉ im lặng kiên định khổng chế Nhạ Hôi. Có điều bàn tay đang ấn lên ngực nàng lại vòng ra phía sau, nâng cơ thể nàng lên, sau đó dùng răng cắn chỗ áo bị kiếm đâm rách ở tim nàng. Hắn chỉ dùng chút sức đã xé được y phục của nàng, để lộ da thịt non mềm trắng mịn cùng với miệng vết thương vừa ngừng chảy máu bên trong.

Nghe tiếng áo mình bị xé rách, Nhạ Hôi hít một hơi lạnh, vừa sợ vừa giận: “Người làm gì hả?!”

Thiên Diệu vẫn không đáp lời như trước, đôi môi áp lên da thịt để trần của nàng, sau đó tuyệt không dè dặt chút nào cắn lên miệng vết thương.

Bị cắn một cái như vậy, vết thương của Nhạ Hôi vốn đã dùng pháp thuật trị liệu hồi lâu lại bắt đầu rách ra rồi chảy máu.

Nhạ Hôi đau đớn cắn môi, cổ họng không nhịn được kêu lên một tiếng.

Sau cảm giác đau đớn là cảm giác máu nóng trong cơ thể bị hút đi từng chút từng chút một. Toàn thân Nhạ Hôi đã hết sức lực giãy dụa, vừa nãy trị liệu cho mình, lại còn giằng co với Thiên Diệu đã hao tổn hết chút pháp lực mà nàng vừa tích tụ được, lúc này nàng chỉ có thể để mặc Thiên Diệu ôm mình mà cắn như một con búp bê vải.

Nàng ngẩng đầu nhìn băng cứng trên đỉnh, trên mấy tầng băng như mặt kính, Nhạ Hôi nhìn thấy tư thế của mình và Thiên Diệu lúc này dưới một góc độ kỳ lạ.

Hơi thở nguy hiểm, động tác mờ ám. Bọn họ... tựa như đang làm chuyện thân mật nhất trên thế gian vậy.

Nhưng lúc này trong lòng Nhạ Hôi chỉ muốn băm nát Thiên Diệu ra cho heo ăn mà thôi.

Tính luôn lần trong đêm trắng tròn hôm trước, Thiên Diệu cắn miệng nàng bên hồ, đây đã là lần thứ hai Thiên Diệu cắn nàng rồi đấy. Tổng cộng nàng đã bị yêu quái này đâm hai lần, cắn hai lần, Nhạ Hôi tự hỏi không biết đời này nàng đã từng chịu khi nhục như vậy bao giờ chưa?

Thật đúng là khiến nàng cảm thấy bất luận có đời thế nào... Nàng cũng không thể đòi lại được.

Tầm mắt Nhạ Hôi dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ, nàng biết mình đã chảy quá nhiều máu, nếu cứ để Thiên Diệu tiếp tục hút, e là nàng sẽ bị hút khô luôn mất...

“Người muốn giết ta sao?”

Giọng Nhạ Hôi rất thấp, nhưng vẫn đủ để truyền vào tai Thiên Diệu.

Thiên Diệu tựa như thoáng sững sốt một tích tắc, nhưng vẫn không ngừng lại.

Máu Nhạ Hôi đối với hắn bây giờ tựa như có một sức hấp dẫn chí mạng. Hắn dừng trên lồng ngực Nhạ Hôi một lúc lâu, cuối cùng hàm răng cũng buong da thịt Nhạ Hôi ra, da thịt quanh vết thương của nàng vì thiếu máu mà trở nên tái nhợt như da người chết.

Tim nàng đã không còn máu chảy ra nữa, nhưng có mấy giọt máu trên môi Thiên Diệu nhỏ xuống, không chút do dự, Thiên Diệu liếm sạch mấy giọt máu rơi trên ngực nàng.

Sau đó hắn nghiêng răng.

Tựa như đang chống lại hấp dẫn mê người nhất trên thế gian.

Hắn ôm chặt Nhạ Hôi, trán kề lên vai nàng, nhắm mắt nhắm nhin, bàn tay đang giữ cổ tay Nhạ Hôi cũng không ngừng siết chặt, dường như đang muốn bóp nát Nhạ Hôi.

Một lúc sau, đầu Thiên Diệu cuối cùng cũng chậm chậm ngẩng lên.

Về mặt hần thoáng dịu đi đôi chút, tựa như khát vọng trong cơ thể cuối cùng cũng nhẹ đi nhiều.

Nhưng hần vẫn không nhìn Nhạ Hôi mà chỉ lật người, cơ thể ngã sấp sang bên cạnh, hần nằm dưới đất tựa như mất hết sức lực, ngay cả hơi thở cũng trở nên vừa chậm vừa nhẹ.

Nhạ Hôi chảy quá nhiều máu, cơ thể cũng nặng nề không dậy nổi. Hai người cùng nghe tiếng đá rơi xuống hồ nước ở xa xa, yên lặng nằm cạnh nhau.

Ngay cả đầu võ mồm mĩa mai nhau cũng chẳng còn sức.

Nhưng cũng may bây giờ Nhạ Hôi đã khôi phục tu vi, khí tức trong cơ thể nàng đang không ngừng hồi phục, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhạ Hôi đoán hần là trước đó độc rắn đã luồn vào tim, nàng không thể nào đẩy ra được, còn nhát kiếm xuyên tim của Thiên Diệu khiến nàng chảy ra không ít máu, đồng thời cũng khiến độc rắn chảy ra, bởi vậy nàng mới khôi phục tu vi.

Đúng là phúc trong họa...

Nhạ Hôi còn chưa nghĩ xong, Thiên Diệu bên cạnh đã suy yếu mở miệng nói: “Trận pháp ở đây đã phá, núi đã sẽ không ngừng sụp xuống, tu vi của cô đã hồi phục, dùng thuật độn thổ đưa ta ra ngoài đi.”

Nhạ Hôi nghe thấy lời này của hần thì phản ứng hồi lâu: “Người tính để ta hồi phục tu vi vào lúc này là để tiện đưa người ra ngoài ấy hả?”

Thiên Diệu thoải mái thừa nhận: “Ta đã nói sẽ khiến cho cô hồi phục pháp lực.”

“...”

Nhạ Hôi cảm thấy mình hết cách để sống vui vẻ được luôn rồi.

Nàng ngừng lại hồi lâu, gật đầu nói: “Người tính kể ta thành công, đâm ta, còn suýt chút nữa ăn luôn ta, sau đó cuối cùng cũng tìm được thứ người muốn, định chiến thắng trở về, còn muốn ta đưa người ta ngoài nữa.”

Thiên Diệu im lặng, coi như ngầm mặc định.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, từ đầu chí cuối, người chưa bao giờ xem ta là người. À, cũng đúng, người là yêu quái, không coi người ta là người cũng là lý đương nhiên thôi.”

Đá trên đỉnh rơi xuống ngày càng mạnh, động tĩnh ngày càng kinh người.

Thiên Diệu chau mày: “Ta không hề muốn lấy mạng cô.”

Thì ra trong mắt Yêu Long này, giữ lại mạng cho nàng coi như đã là ân điển trời ban rồi!

Còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa được không, hại người ta mà còn muốn người ta giúp mình, giọng điệu còn như vậy nữa ...

Nhạ Hôi gật đầu như ngộ ra: “Người thân hay bạn bè của người có từng dạy người đạo lý muốn lấy được đồ của người ta thì không phải do người quyết định mà do người ta quyết định không? Nếu không ai dạy người thì để ta dạy.”

Thiên Diệu nhìn đá rơi xuống, về mặt có hơi mất kiên nhẫn: “Muốn nói gì, đừng nói nhảm.”

Nhạ Hôi cười lạnh: “Được, ta không nói nhảm, muốn ta đưa người ra ngoài cũng được. Nhưng người phải chân thành khấn đầu xin lỗi với ta vì những hành vi trước đó của người, rồi kêu ta ba tiếng bà cô, con cầu xin bà, vậy thì ta sẽ đưa người ra ngoài.”

Thiên Diệu cũng cười lạnh: “Cô cũng thật biết bỏ đá xuống giếng nhĩ.”

“Cũng đâu tính kể được tường tận như người.”

Thiên Diệu không chịu đồng ý, chỉ nói: “Ta đã lấy được đồ ta muốn, có thể giúp Tê Vân chân nhân khôi phục trí nhớ.”

Nhạ Hôi siết chặt nắm đấm, nghiêng răng, nhưng biểu hiện phẫn hận này chỉ dừng trên mặt nàng trong chốc lát, nàng nói như bất chấp tất cả: “Bà đây mặc kệ.”

Thiên Diệu thỏa mãn khẽ động khóe môi, nhưng tiếp đó Nhạ Hôi lại nói, “Dù sao ta cũng không còn là người của núi Thần Tinh nữa, sự phụ tiền nhiệm gặp nạn thì liên quan gì đến ta, cứ để người bị các đại môn phái tu tiên hiểu lầm đi, bản lĩnh người cao cường như vậy chẳng hề không tự giải quyết được!”

Nhạ Hôi quyết tâm, quay đầu, tay bấm quyết: “Người không xin lỗi thì ở đó đếm đá rơi đi!”

Thiên Diệu sững người, chỉ nghe bên cạnh có tiếng gió thoảng qua, hần ngạc nhiên quay đầu.

Nha đầu này lại...

Thật sự chạy một mình!

Cô nương thỉnh thoảng gọi “sư phụ” trong mơ này lại thật sự... đi rồi...

Thiên Diệu tưởng mình đã tỉnh được lòng người, nhưng lại không ngờ rằng trái tim mà hần đang đối diện lại...

Biến đổi thất thường như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tiếng gió gào thét bên tai, đợi tới lúc Nhạn Hồi mở mắt ra thì nàng cũng đã thoát khỏi được cái động tối om kia, ra ngoài sơn động.

Ánh sáng len lỏi chiếu sáng xung quanh, nhưng tiếng “ầm ầm” bên tai lại chẳng dứt. Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đất đá đang dần đổ sụp xuống trong hồ.

Một hòn đá khổng lồ lăn từ trên núi xuống hồ, hòa với tiếng sấm sét trầm đanh như muốn xoáy cả mạch nước ngầm cuộn cuộn, quấy mặt hồ vốn thanh tịnh thành một vùng bùn.

Lúc này nàng chỉ mới ra khỏi sơn động nhưng vẫn còn ở dưới chân núi, chỉ nghĩ người một chốc mà đã có hòn đá suýt rơi trúng người nàng, Nhạn Hồi không dám dừng lại nữa, dưới chân nàng tụ khí bay lên, nhưng lúc này khí lực trong cơ thể nàng rất yếu ớt, chỉ bay được một chút đã rơi xuống hồ nước.

Giấy dựa trong cái hồ đen ngòm lấy một lúc, Nhạn Hồi mới bò nổi lên bờ, cả người ướt nhẹp.

Nàng nằm sấp bên bờ ho khan một lúc lâu rồi mới ôm vai ngồi xuống, thở hổn hển, nàng nhìn đồng đất đá vẫn còn đang lăn xuống, sau đó khẽ nhếch môi.

Nghĩ đến vẻ mặt há hốc mồm của tên Yêu Long ngàn năm kia, trong lòng Nhạn Hồi lại không nén được cảm giác vui vẻ.

Nàng cũng không phải là người tùy tiện để người ta tính kế đâu nhé.

Nàng xấu bụng mừng thầm một lát, chợt nghe thấy tiếng nổ vang trầm đục vọng tới. Đất đá rung lên, ngay cả chỗ ngồi bên bờ của Nhạn Hồi cũng rung chuyển, ngay sau đó, nàng bắt đầu phát hiện ra nước hồ vốn tối mát cá chân nàng bây giờ đang dần rút xuống.

Nhạn Hồi lại ngây người, trong lòng biết ngay không ổn liền vội vàng ôm ngực chạy tới chỗ sườn núi, vừa chạy vừa quay đầu lại thì chỉ thấy chỗ kia như có một vòng xoáy khổng lồ đang cuốn hết nước trong hồ lên.

Không lâu sau, lại một tiếng nổ vang lên, núi giữa hồ hoàn toàn sụp đổ, chìm xuống đáy hồ. Dưới tác động của đất đá đổ sụp, hồ nước vốn đang bị cuốn lên đột nhiên ào ra, thủy triều quét mạnh tới bờ.

Cũng may Nhạn Hồi đã chạy tới chỗ cao, nếu không bị thủy triều cuốn vào như thế thì chỉ e là lành ít dữ nhiều mất.

Cũng chẳng cần nghĩ chi nhiều, Yêu Long kia ở trong lòng núi chỉ e cũng đã...

Nhạn Hồi nhủ vậy, vừa nghĩ hần ta còn nói đến là ác độc, vậy mà bây giờ đã chết rồi, chuyện của Tê Vân chân nhân chỉ e là không sáng tỏ được...

Hơn nữa nghĩ cẩn thận lại thì lúc ở trong sơn động, những lời mà Thiên Diệu nói, ánh trăng khổng lồ, núi tuyết rơi khắp nơi, còn có bóng người giờ kiếm, tất thấy đều giống hệt trong giấc mộng của nàng.

Nếu là nói Yêu Long này hạ chú thuật gì trên người nàng thì cũng không thể được.

Lúc trước nàng không có pháp lực, tên Yêu Long nói đã hạ chú vào màn thầu nàng ăn, vì thế nàng phải ăn mỗi ngày mới không chết bất đắc kỳ tử. Lúc đó nàng tin, nhưng bây giờ pháp lực của nàng đã khôi phục, thăm dò trong người thì nàng đã rõ, tên yêu quái vô sỉ kia rõ là đã trợn mắt nói dối.

Cái gì mà nổ mình mà chết chứ, rõ là hần cũng chả có sức mà hạ chú lợi hại tới vậy.

Tuy rằng tên Yêu Long này quả thực đã hạ chú thuật lên người nàng nhưng chẳng qua cũng chỉ là một chú thật truy tung nhỏ bé mà thôi. Thời gian nàng trúng chú quá dài, cho dù không giải được cũng chẳng sao cả, dù sao thì cơ thể nàng cũng không có gì đáng ngại nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên yêu quái kia đúng là lúc nào cũng nói chuyện kiểu nửa nạc nửa mỡ.

Nhận Hồi bỏ chút tâm tư đi phi nhỏ Thiên Diệu lừa mình lúc đó. Nhưng trong đầu lại tiếp tục suy nghĩ tại sao nàng lại mơ thấy chuyện xảy ra hôm nay.

Chẳng lẽ nàng còn có quan hệ không thể nói gì với tên Yêu Long này sao?

Không thể nào đâu, những chuyện hồi bé, nàng nhớ tất chẳng quên thứ gì, mẹ nàng mất sớm, người cha nghiện rượu của nàng gà trống nuôi con, khoảng thời gian chạy tới chạy lui với đám trẻ con trong thôn lúc đó nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Về sau được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ, những năm tháng ở núi Thần Tinh đó nàng đều nhớ chi tiết, rõ ràng tì mỉ.

Vậy thì nàng có quan hệ gì với tên Yêu Long này được nhỉ...

Mà nếu nàng có quan hệ với hắn thì hắn cũng đã chết rồi, có hay không cũng chẳng quan trọng nữa...

“Nhận Hồi!” Xa xa có giọng nam đang gọi tới.

Nhận Hồi quay đầu thì chợt thấy Xà Yêu đang đẩy bè gỗ dạt theo dòng nước nhanh chóng tới gần nàng, Xà Yêu chống thuyền giữa dòng nước xiết nhưng lại rất êm ả, xem ra đã dùng pháp lực.

Sau lưng Xà Yêu còn có Tê Vân chân nhân đang ngồi và...

Trông thấy người đang nằm dài trên bè gỗ, mặt Nhận Hồi không nén được đen thui lại.

Tuy vừa rồi có nghĩ tới chuyện nếu tên Yêu Long này chết thì cũng có chỗ hồng việc, nhưng trông thấy hắn bình yên còn sống đi ra như vậy, trong lòng nàng lại cảm thấy rất buồn bực.

Lúc bè gỗ dạt vào bờ, Xà Yêu chợt hóa nguyên hình, cuốn Tê Vân chân nhân và Thiên Diệu lên, vững vàng đặt họ lên bờ, sau đó lại biến về hình người.

“Sao ngươi tìm được hắn?” Nhìn người đang hôn mê té trên mặt đất, giọng nói của Nhận Hồi tràn ngập vẻ không vui, “Hoặc là sao hắn lại tự bò ra được vậy nhỉ?”

“Không phải cô đi với cậu ta sao?” Xà Yêu hỏi lại, nhưng thấy Nhận Hồi ôm ngực, cả người chật vật thì ngăn người, “Lúc trước ta vẫn coi chừng trước cửa vào, nhưng sau đó lại phát hiện kết giới dần dần yếu đi nhiều, sau đó lại có tảng đá rơi xuống bít lối vào kết giới, ta vốn định chống bè gỗ ra chung quanh xem có lối vào nào khác nữa không, nhưng đất đá lại đang rơi ầm ỹ, vì thế ta đành mang Tê Vân đứng ra xa, không dám đứng quá gần. Son động nhìn như sập sập mà vẫn chưa thấy hai người ra ngoài nên ta tính mang Tê Vân rời khỏi đó trước, chẳng ngờ lúc nhìn lại không hiểu sao lại thấy Thiên Diệu nổi lênh phênh trên mặt nước. Vì thế ta liền vớt cậu ta lên.”

Xà Yêu lại nhíu mày: “Cô đã ra được khỏi trận pháp thì sao lại không dẫn cậu ta theo?”

Nhận Hồi nghe vậy thì cười ha hả, “Ta không tự tay giết chết hắn đã là không phụ lòng người rồi.”

Xà Yêu hơi sững người, trong lòng đã biết hai người đích thị đã xảy ra chuyện gì đó không vui vẻ gì trong động, vì thế cũng không hỏi nữa mà chỉ nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên về thôn trước. Vết thương của Thiên Diệu cũng cần điều trị.”

Nhận Hồi ôm ngực cười lạnh: “Hắn mà bị thương cái gì?” Nói xong nàng quét mắt nhìn Thiên Diệu, lúc này mới nhìn thấy được trên vải thô của y phục trên người hắn đã có máu chạm rải lan ra.

Lúc này Nhận Hồi mới nhớ tới tên Yêu Long này hôm qua vì bảo vệ nàng mà bị thương ở lưng.

Nàng nghiêng rằng, Thiên Diệu vẫn hại nàng chịu thiệt mấy lần, trong lòng nàng quả thực là hận chết đi được, nhưng dù sao thì hôm qua hắn cũng đã liều mình cứu nàng, bất kể hắn tính toán nàng cái gì thì chuyện hắn cứu mạng nàng cũng vẫn là sự thật.

Nhận Hồi không nhịn được dấm hai cái lên miệng vết thương của hắn. Nàng nghiêng đầu, chẳng buồn nhìn hắn: “Về trước đã, lúc trước hắn nói đã tìm được thứ cần tìm rồi, việc trị liệu cho Tê Vân chân nhân hắn là không có vấn đề gì nữa.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân, lần này nàng ta vẫn nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sáng quắc nhưng lại không mở miệng mắng nàng.

Nhận Hồi cũng không nghĩ nhiều, nàng chỉ đi trước dẫn đường, Xà Yêu liền cõng Thiên Diệu theo sau, mấy người rong rã đi về phía thôn.

Thiên Diệu hôn mê tới thế này, chuyện này nhất định không thể để người trong thôn hay Tiêu lão thái thấy. Vì thế bốn người đành trở về nhà của Xà Yêu trước.

Nơi này yên lặng heo lạnh, thân thể này của Xà Yêu vốn là một thợ săn, không mấy lui tới với người trong thôn, bình thường cũng chẳng có mấy ai đi về

hướng này.

Đặt Thiên Diệu nằm xuống rồi, Xà Yêu mới nhìn hấn nhủ mày: “Chắc là miệng vết thương đã nứt toác ra rồi, lại còn ngâm nước như vậy, tình hình không mấy khả quan đâu.”

Nhận Hồi ngồi bên cạnh tự rót cho mình chén trà, nghe vậy thì quay đầu nhìn Thiên Diệu đang nằm trên giường.

Khuôn mặt xinh đẹp đã chẳng còn chút sức sống nào, tóc dài ẩm ướt bết lên mặt, nổi bật vẻ yếu ớt chật vật của hấn bây giờ, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt không buông lỏng chút nào.

“Hăng còn sống.” Nhận Hồi lại ngửa đầu uống trà, vuốt mái tóc ẩm ướt của mình, “Hấn không dễ chết vậy đâu.”

Hấn là người thoát nhìn yếu ớt nhưng trong lòng lại ôm đầy chuyện không cam lòng, vậy thì sao có thể cho phép bản thân chết sớm được.

Tay Xà Yêu đặt lên cổ tay Thiên Diệu, sau đó nhủ chặt mày lại, sau đó lại đột nhiên trợn mắt kinh ngạc: “Sao... Sao khí tức trong cơ thể cậu ta lại khác như vậy nhỉ?”

Nhận Hồi nhướn mày: “Khác thế nào?”

“Khí tức lưu chuyển nhanh chóng, không giống người thường.” Xà Yêu lại dò xét thêm, “Ồ... Rất kỳ lạ, nếu nói cậu ta là yêu quái thì trong cơ thể cậu ta lại chẳng có lấy một nửa đồng yêu khí, nếu nói không phải thì khí tức bây giờ của cậu ta... Chẳng hề giống một con người chút nào.”

Nhận Hồi suy nghĩ một chốc: “Đội hấn tính thì hỏi hấn đi.” Sau đó nàng đứng lên, “Ồ đây người có quần áo gì không, nam nữ gì cũng được, y phục của ta vừa rách lại vừa nát, khó chịu quá.”

Xà Yêu đã bắt đầu chăm chú trị thương cho Thiên Diệu, không buồn quay đầu lại: “Trong phòng Tê Vân có.”

Nhận Hồi cũng chẳng buồn khách khí, nhanh nhẹn đứng dậy bước vào phòng Tê Vân chân nhân. Sau khi về đây, Tê Vân chân nhân liền chui tọt vào phòng mình. Nhận Hồi gõ cửa vào phòng mà nàng ta cũng không quay đầu lại, chỉ đứng bên cửa sổ bình tĩnh nhìn về một hướng, không biết là đang nhìn cái gì.

Nhận Hồi hỏi một câu: “Tôi có thể mượn quần áo của cô mặc không?”

Tê Vân Chân nhân không đáp lời, Nhận Hồi biết bây giờ nàng ta thần trí mơ hồ nên cũng chỉ nhếch miệng, tới gần tủ rồi mới nói: “Tôi mở tủ của cô ra nhé?”

Lời này nàng chỉ hỏi theo phép lịch sự mà thôi chứ cũng chẳng mong chờ gì chuyện Tê Vân chân nhân đáp lại, nhưng lúc nàng mở ngăn tủ ra thì lại nghe có tiếng nói khe khẽ truyền tới: “Trở về.”

Nhận Hồi sững người, quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân, nàng ta vẫn đang nhìn về phía xa xa, bóng lưng chẳng động lấy một chút, tựa như hai chữ vừa rồi là do Nhận Hồi nghe nhầm vậy.

Nàng thăm dò hỏi một câu: “Cô nói gì cơ?”

Không có ai trả lời.

Nhận Hồi cũng chỉ đành nhún vai quay đầu lấy quần áo.

Vết thương bị Thiên Diệu đâm trên ngực sau đến kinh người, đụng một chút đã rất đau nhức, Nhận Hồi liền chưa vội ra ngoài mà ngồi xếp bằng xuống bên cạnh Tê Vân chân nhân.

Tới buổi tối, lúc ánh trăng chiếu xuống qua khung cửa sổ soi lên quần áo của Nhận Hồi, bên ngoài mới truyền tới một tiếng thở phào thư thái: “Tĩnh rồi.”

Nhận Hồi lập tức mở mắt.

Nàng nắm tay, cảm giác nội tức đang chạy khắp tứ chi, nàng cười cười, cảm giác khoan khoái dễ chịu vô cùng. Tuy vết thương có hơi nặng nhưng đã có tu vi rồi thì chỉ cần 1 2 tháng dưỡng thương nữa mà thôi.

Nàng đứng lên phủi quần áo, có nội tức trong người đứng là yên tâm hẳn.

Nàng cả nhấc vui vẻ đứng dậy tính đi ra ngoài, lại thấy Tê Vân chân nhân hăng còn đứng bên cửa sổ, vẫn đang nhìn về phía xa xa.

Trong lòng Nhận Hồi nhất thời tò mò, vì thế cũng tới sau lưng nàng ta dõi theo ánh mắt nàng ta, nhưng ngoại trừ màn đêm thì cũng chẳng phát hiện ra được cái gì nữa.

Nhưng trông thấy chỗ ánh trăng trên bầu trời, Nhận Hồi lại chợt ngăn người.

Hướng đó đúng là hướng đi về núi Thần Tinh.

Nghĩ kĩ lại thì mấy ngày trước, lúc Nhạh Hòih trong thấy Tê Vậh chân nhậh trong cái thôn bé tạo này, nằh ấy cũng đằh nhìn chằh chằh về phía xa xa, chính là hướng này... Nằh ta đằh nhìn cái gì?

Hoặh là nói, nằh ta đằh trông mong cái gì?

“Chân nhậh.” Nhạh Hòih quay đầu nhìn Tê Vậh chân nhậh một cách chằh chú, “Cô đằh nhìn núi Thậh Tậh sao?”

Đòih mắt Tê Vậh chân nhậh hơi sáng lên, nhưng đòih môi lại chỉ mắh mắh, nằh ta đầh mắt nhìn Nhạh Hòih, đòih mắt đên nhìn chằh chằh vào nằh, nằh ta khề há miệh, môi mắh mắh, nhưng rồh cục vậh chằh nói gì cả.

Bạh đằh đọh truyện *Hộ Tâm* đượh tải miễh phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễh phí nhiềh truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nhạh Hòih ra khỏi phòng của Tê Vậh chân nhậh, vừa lúc nhìn thấy Thậh Diệuh quắh bắh trắng, còih trầh nửa trên đằh ngòih dậh từ trên giườh.

Dườh nhưh phát hiệh ra có người xuất hiệh, đòih mắt Thậh Diệuh ngườh lên, hiệh nhiềh là bốn mắt chặh nhậh với Nhạh Hòih.

Trong một tích tắc này, Nhạh Hòih đòth nhiềh cảm thấy ngực mình đậh “bịch” một cái, trong mắt nằh nhìn thấy ánh sáng vàng kỳ lạ toát ra từ người Thậh Diệuh, vòng quậh người hắh như hình một bộ xươh, giốh hệt bộ xươh rồh tỏa ánh sáng vàng dưới đầh hồ nằh trông thấy lúc đốh vậh.

Nhưng điều kỳ lạ là vậh sáng này hình như cũng chỉ có một mình nằh thấy đượh, Xà Yêuh đằh thu dọn hộp thuốc ở bên cậh vậh chằh buồn liếh mất một cái.

Nằh cũng không lên tiếh, chỉ ngòih xuốh cậh bàn: “Tậh rồih thì nặh chừh bệh cho Tê Vậh chân nhậh đi, đừh có mà kéo dài thời gặh.” Nằh tự chằh cho mình một ly trà lậh, “Dù sao hai chừh ta bây giờ cũng chằh ai muốh gặh ai.”

Ánh mắt Thậh Diệuh nhậh nhậh, giọng nói hơi khậh, nhưng ngữ điệuh lại vữh chắc: “Lòih này của cô nói sai rồih.”

Ngự ý là nói nằh nói sai, hay là nói... còn có chuyệh phải tính sỏ với nằh?

Nhạh Hòih chặh rắh buồh chén trà, trườh mắt nhìn Thậh Diệuh.

Xà Yêuh ở bên cậh thu dọn hộp thuốc xong thì liềh đứh thẳng lên nói: “Khí tức trong cơ thể cậh ta vậh còn hỏn lộn, chỉ sợ đêh nay phải nghỉ ngòih đầ.” Xà Yêuh đườh nhiềh không phải thực sự lo lắh cho Thậh Diệuh, y chỉ đằh sợ nếu khí tức của Thậh Diệuh hỏn lộn thì chỉ e là chằh nhữh không chừh đượh cậh thận cho Tê Vậh chân nhậh mà còn có thể gây ra phiềh toái.

Nhạh Hòih hừ một tiếh, quay đầu ra khỏi cửa rồi xoay người nhậh lên nóc nhậh nằm xuốh, dứt khoát tỏ về mắt không thấy tim không phiềh. Nhìn ánh trắh trên nóc nhậh, Nhạh Hòih vậh vợ nghĩ tới nhữh chuyệh ngày trước, hai ngày nay nằh đầh một gắh chết, cơ thể lại còn bị thươh, chằh bao lâu nằh đầh cảm thấy mơ mơ mắh mắh muốh ngủ, nhưng trong lòng vậh khừ khừ nghĩ đến nhữh chuyệh khác khiến nằh không tài nào ngủ nòih.

Vì thế đòih mắt nộ cứ giấh dựa trong đêh như thế.

Chằh biết đầ qua bao lâu, Nhạh Hòih chộh nghe tiếh nước xỏ ào ào.

Nằh ngòih dậh thì nhìn thấy Xà Yêuh đằh ngòih trong sậh giặh đòih nước giặh quắh áo.

Một con xà yêuh giặh quắh áo...

Nhạh Hòih tò mò nhìn xem, phát hiệh hắh chỉ giặh đọh mỗi quắh áo của Tê Vậh chân nhậh. Nhạh Hòih lại càng cảm thấy kỳ lạ, cứ ở yên trên nóc nhậh yên tậh, nhỏ giọng hỏi hắh: “Đừh thuật tậh thân chằh phải là sạch sẽ rồih sao, sao còn phải tự tay giặh?” Xà Yêuh cũng chằh buồn ngắh đầu lên, chỉ nói: “Thuật pháp tuy tậh thật, nhưng phải tự giặh tự phơi nắh thì nằh ấy mặc mới thoả mắh đượh.”

“Xem ra anh cũng là người có tậh.” Nhạh Hòih nhềh miệh, không ngủ đượh, lại không có ai nói chuyệh, trong lòng Nhạh Hòih bồh nhiềh muốh chuyệh, nằh nghiềh người nhậh xuốh nóc nhậh, bước hai bước tới bên cậh Xà Yêuh rồi đừh lại, “Ta nói nè, lần trước ta đầ muốh hỏi anh rồih, anh là một con xà yêuh đạo hậh chằh cao bao nhiềh, sao lại có duyên gặh gờh với Tê Vậh chân nhậh thế, hơn nữa lại còn thích cô ấy?”

Xà Yêuh đừh động tác tay: “Cũng chằh phải chuyệh gì hiểh lạ.” Y vừa vò quắh áo vừa nói, “Cô cũng biết đầh, linh khí ở Trung Nguyềh nhiềh hơn ở Tây Nam rất nhiềh, mấy năm trước, ta cùng mấy đòh đồng tông(*) vựt biềh giới Thậh Khậh lên vào Trung Nguyềh tu hậh, chằh may bị mấy tên tu tiềh

phát hiện ra. Bị đuổi giết một đường, ta với mấy đồng tông lạc đường trong núi hoang... Lúc bấy giờ, Tê Vân đã cứu ta.” Như thế nghĩ tới lúc đó, sắc mặt Xà Yêu thoáng nhu hòa.

Đồng tông: Người cùng tộc

“Lúc đó trên người ta bị thương, cùng đường nằm vất vưởng trong bụi cỏ. Tê Vân đi qua nhìn thấy, ta nhìn quần áo nàng ấy, lại nghĩ thấy khí tức của nàng thì trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, lúc đó chỉ nghĩ là hẳn sẽ phải bỏ mạng nơi đây, chẳng ngờ lúc ấy nàng ấy lại chỉ đường sai cho mấy tên đạo sĩ đang đuổi giết bọn ta.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì hơi ngạc nhiên.

Mấy năm nay, giới tu tiên luôn có dị tâm nếu không phải tộc ta thì phải giết trừ, yêu tức là ác, ác thì phải giết. Tê Vân chân nhân thân là chương môn của một trong tam đại môn phái tu tiên nhưng lại “nhân từ nương tay” với yêu quái như thế...

Nhạn Hồi cũng chưa từng nghe qua chuyện thế này. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hình như mỗi lần có hành động thất chặt bắt giết đám yêu quái vượt biên vào Trung Nguyên, Tê Vân chân nhân tuy không phải đối nhưng hình như cũng chẳng ra mặt.

“Lúc đó ta còn trẻ, từ nhỏ đã sinh sống cùng với đồng tông, chẳng có chút kiến thức gì về chuyện bên ngoài, cũng chẳng biết nàng ấy là ai. Lúc đó ta chỉ biết mình sắp chết, còn người này thì đã cứu ta, ta liền quần vào quần áo của nàng, để nàng đưa ta rời khỏi đó, đưa ta về biên giới Thanh Khâu.” Xà Yêu nói đến đây thì bật cười, “Lúc đó Tê Vân cũng cười ta, ‘Tiểu Xà Yêu à, gan người cũng bị thật đấy’.”

Nhạn Hồi cũng cười: “Nếu lúc đó anh rơi vào tay sư phụ hay đám sư thúc của ta thì chi e còn chưa chờ anh chạm được góc áo bọn họ thì đã bị băm thành thịt băm rồi.”

“Vậy mà lúc đó nàng ấy vẫn dẫn ta ra khỏi đó, tiến ta tới biên giới Thanh Khâu, sau đó để ta tự về Tây Nam.” Sắc mặt Xà Yêu ôn hòa, “Lúc bấy giờ đang là mùa xuân, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ như in một đường đầy hoa và gió mát lúc đó...”

Nhạn Hồi gật đầu: “Sau đó anh liền thích chân nhân luôn. Vì thế bây giờ mới dốc sức liều mạng bảo vệ cô ấy.”

Xà Yêu ho nhẹ một tiếng, hơi quay đầu, dường như đang thẹn: “Cũng... Cũng không hẳn như vậy, chẳng qua là năm đó nàng ấy cứu ta một mạng, hôm nay ta nguyện dùng mạng báo đáp.”

Nhạn Hồi yên lặng nhìn Xà Yêu hồi lâu, thật ra nàng cũng hiểu tâm tình này của y. Kính ngưỡng, sùng bái, ái mộ một người, mà lúc mình thiếu người ta một mạng thì thứ tình cảm này đã không đơn giản như thế nữa, ngày qua ngày, tình cảm đó càng khắc sâu, càng không khống chế được, khó có thể quên... Nhạn Hồi trầm mặc chốc lát rồi nói: “Anh không nghĩ nếu cứ sống như thế này thực ra cũng không tệ sao...”

Ai cũng biết, nếu Tê Vân chân nhân khỏi rồi thì mặc dù cô ấy có nhân từ với yêu quái đi chăng nữa thì cũng không thể ở bên một yêu quái.

Xà Yêu vắt khô quần áo, nói: “Nàng ấy là người trên đỉnh Tiên Sơn, nàng ấy sẽ không muốn sống một cuộc sống như vậy đâu, mà ta cũng chỉ muốn để nàng ấy sống cuộc sống nàng ấy muốn, đây mới là tốt nhất.”

Nghe vậy, Nhạn Hồi không mở miệng nữa, chỉ nhìn Xà Yêu treo quần áo lên, sau đó vào phòng Tê Vân chân nhân ru nàng ấy ngủ. Một mình Nhạn Hồi đứng trong sân, nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, than nhẹ một tiếng. Yêu quái cũng có tình người, chuyện này nếu nói với đám người trên núi Thần Tinh thì có thể nào bọn họ cũng chẳng tin đâu.

Sáng sớm hôm sau.

Thiên Diệu ngồi trên giường, sắc mặt dù vẫn tái nhợt như trước nhưng dường như tinh thần đã khá hơn hôm qua rất nhiều, Nhạn Hồi nhíu mày nhìn hần. Xem ra sau khi tìm được thứ mình cần, tốc độ khôi phục của hần đã tăng không ít.

Xà Yêu dẫn Tê Vân ra khỏi phòng, để nàng ấy ngồi đối diện Thiên Diệu. Thiên Diệu cũng không nhiều lời, hần cắn nát ngón tay mình, nắm lấy tay Tê Vân chân nhân. Xà Yêu có vẻ hơi lo lắng: “Có đúng là trị được không?”

“Thuật sương hoa dùng hỏa để trị là cách phổ biến nhất, anh hẳn cũng biết chuyện này.”

Xà Yêu nhíu chặt mày: “Nàng ấy sẽ không đau chứ?”

Thiên Diệu giương mắt nhìn Xà Yêu: “Ta không biết.”

Xà Yêu cắn răng, cuối cùng cũng lui lại một bước giữ khoảng cách: “Chừa đi.”

Thiên Diệu vẽ một huyết phù ở cổ tay Tê Vân, sau đó ngón tay điểm trên đầu nàng ấy một cái. Chỉ thấy ở huyết Bách hội của Tê Vân chân nhân lóe lên một cái như ánh lửa, sau đó lại lập tức biến mất, chẳng bao lâu thì vàng sáng đó lại di chuyển tới ngực của Tê Vân chân nhân.

Núi Thần Tinh cũng thường có mấy buổi diễn luyện thuật pháp, thỉnh thoảng cũng có người phân tích cách giải thuật, trong đó có một khóa giải thích làm sao để phá thuật sương hoa. Một đệ tử thi thuật sương hoa trên người một trưởng lão, sau đó trưởng lão vừa giải thích, vừa giải thuật, diễn luyện ngay trên cơ thể mình để các đệ tử có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhạn Hồi nhớ lúc trưởng lão đó giải thuật cũng như thế này, bắt đầu ở thuật bách hội, rót minh hỏa vào rồi để hành hỏa chạy khắp cơ thể từ đầu đến chân, chậm rãi trực hàn khí ra ngoài.

Thuật sương hoa trên người Tê Vân tuy lợi hại nhưng cách giải thuật cũng chỉ có như thế, chỉ cần có ngũ hành hỏa khí thật mạnh là được.

Nhưng điều kỳ lạ là ở chỗ ánh lửa của Thiên Diệu lúc đi tới ngực của Tê Vân chân nhân thì không tiến lên được nữa. Cùng lúc đó, sắc mặt Tê Vân chân nhân lộ vẻ đau đớn.

Xà Yêu thoát cái liên khăn trương: “Sao thế?”

Thiên Diệu cũng nhíu mày: “Chớ lên tiếng.” Hắn cắn vào vết thương trên đầu ngón tay, máu lại chảy ra, sau đó lại vẽ một phù chú lên giữa chân mày của Tê Vân, lần này ánh lửa lại lớn hơn, ngay cả Nhạn Hồi đứng xa như vậy mà cũng cảm thấy được nhiệt độ. Ánh lửa thứ hai này giao với ánh lửa thứ nhất đang đứng ở ngực Tê Vân chân nhân, hợp lại sau đó sáng rực lên, chậm rãi di chuyển xuống bụng Tê Vân chân nhân, lần này lại thuần lợi trực thẳng hàn khí tới lòng bàn chân.

Nhạn Hồi thờ phào một cái, nàng biết đến lúc này thì thuật sương hoa đã được trực kha khá rồi.

Nhưng chẳng ai ngờ đúng lúc này, sắc mặt Tê Vân chân nhân lại trở nên đau đớn, mặt nàng đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run lên, bờ môi như đông lạnh, biến thành màu xanh mét.

Càng đáng sợ hơn là lòng bàn chân nàng ta bỗng nhiên phát khí lạnh, tầng khí lạnh này lạnh tới mức kết sương khắp giường. Ánh lửa lập tức bị đẩy lên phần bụng của Tê Vân chân nhân.

Thiên Diệu còn đang muốn thi lực tiếp thì Nhạn Hồi đột nhiên kinh hãi quát lên: “Dừng tay! Dừng tay!” Nàng nghiêm nghị, “Thuật sương hoa cần trả, không thể giải tiếp, mau dừng tay lại!”

Mày Thiên Diệu nhíu chặt lại, hắn rút ngón tay, ánh lửa trong cơ thể Tê Vân chân nhân liền biến mất.

Thoáng chốc, băng sương đã ngưng kết lại trên da Tê Vân chân nhân, bao phủ cả người nàng ấy như một tầng tuyết.

Xà Yêu đã hoàn toàn rời lên, y quỳ trước người Tê Vân chân nhân, nắm chặt tay nàng xoa nắn: “Tê Vân? Tê Vân?”

Dường như Tê Vân chân nhân nghe được giọng y, nàng ta mở to mắt, nhưng lúc này sắc mặt nàng ta không còn thất thần ngơ ngẩn như trước nữa. Đôi mắt nàng ta trong trẻo vô cùng, vẻ mặt phức tạp.

Nàng há to miệng, phun ra một ngụm hàn khí.

Có băng tinh kết lên chân nàng, chẳng mấy chốc đã kết hai chân nàng thành khối băng. Xà Yêu vội lấy tay che hàn băng trên chân nàng lại, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình hòa tan lớp băng.

Trong mắt Nhạn Hồi lộ vẻ phức tạp: “Phá thuật tức tử... Phá thuật tức tử... Phá thuật sẽ chết ngay lập tức...” Nhạn Hồi cắn răng, “Có người đã hạ chú thuật này lên nàng ấy.”

Tốc độ của lớp băng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lan lên bụng Tê Vân chân nhân, Tê Vân chân nhân cắn chặt răng, dường như dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình nói: “Ngăn... hãm lại...”

Trong tình cảnh này, dù là Nhạn Hồi cũng chẳng tài nào thuyết phục nổi mình rằng người mà nàng ấy nói không phải là Lăng Tiêu nữa.

“Tê Vân... Tê Vân...”

Xà Yêu gọi tên nàng, trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

Băng sương bao phủ lên cổ Tê Vân, nàng ấy như muốn gãy dựa, đầu hơi ngẩng lên, cuối cùng nàng ấy nhìn Xà Yêu, khóe miệng đang kết băng mấp máy, không để ý người bên cạnh mà chỉ nói được ba chữ với Xà Yêu: “Cảm ơn huynh.” Băng sương lan khắp mặt nàng ấy, ngưng lại nơi khóe mắt nàng ấy, không để nàng rơi nước mắt.

Tóc sau lưng nàng ấy bị đông cứng thành lớp băng lạnh ngắt.

Tính mạng của nàng ấy kết thúc trong tư thế này. Không thờ nữa, cũng chẳng động đậy được nữa.

Xà Yêu thất thần nhìn nàng ấy, dường như đã lạc mất cả hồn phách.

Chỉ nghe một tiếng “rắc”. Một khe hở tự động vỡ ra từ trên đỉnh đầu Tê Vân chân nhân.

“Không...” Xà Yêu đột nhiên hoàn hồn, “Không!” Khe nứt vỡ ra, nứt toác cả khuôn mặt Tê Vân chân nhân, sau đó tiếng vỡ vụn vang lên, Tê Vân chân nhân lập tức vỡ thành những mảnh nhỏ.

“Không! Van nàng, không... Không không không!”

Một tiếng vang giòn tan như bánh xä lăn qua cãnh khô trên mặt đất, trong tiếng vang này, Tê Văn chân nhân vỡ vụn hoàn toàn, biến thành băng tinh như ánh sao sáng trên bầu trời, rơi xuống như một bầu trời tuyết.

Tiếng vang vụn vỡ, tích mịch đến đường cùng.

Xà Yêu khê vươn tay, chỉ ôm được khoảng không trocs mặt.

“A...” Giọng của y khàn khàn, như con thú rơi vào đường cùng.

Nhạh Hôi nhìn bóng lưng y quỳ dưới đất, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt rử xuống, không phản bác được gì.

Thiên Diệu cũng nhìn bàn tay mình, tay nắm chặt thành đăm, cũng chỉ trằm mặc đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Xà Yêu cứ quỳ mãi như thế trước giường, mãi lâu sau cũng vẫn chẳng động đậy.

Nhạh Hôi trằm mặc nhìn bóng lưng của y, lặg im không nói gì.

Người phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch này lại là Thiên Diệu ngồi ở bên kia giường: “Xin lỗi...” Giọng nói của hắh khàn khàn, hơi thở nhẹ bắg, hiển nhiên là trạng thái thân thể không được tốt.

Xà Yêu lặg yên một lúc lâu, lúc bấy giờ mới động đậy, y cúi thấp đầu, đưa tay sờ lên giường, chạm tới một cây trằm bị băng tuyết bao phủ, đây là cây trằm cài đầu của Tê Văn chân nhân lúc trước.

Có lẽ đây cũng là thứ duy nhất không biến mất của Tê Văn chân nhân...

Xà Yêu nắm chặt cây trằm trong tay, hàn khí nhuộm phủ một lớp băng lên tay y: “Cũng không trách cậu được...” Tay y nắm cây trằm đến trắng bệch, “Là ta...” Hắh rắg y cắn chặt, giọng nói như thể nặn ra từ cổ họng, “Là do ta!” Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt y, y nghiêng người tựa vào cạnh giường, cả người run rẩy, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, “Là ta đã hại chết nàng. Là ta đã hại chết nàng...”

Nhạh Hôi nghe vậy thì nắm tay xiết chặt lại.

Tiếng khóc của Xà Yêu lớn dần, như một đứh trề ngã đau, đau đến tê tâm liệt phế, lắh hết tất cả những tiếng động.

Nhạh Hôi rử mắt xuống, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại ba chữ kia của Tê Văn chân nhân: “Ngắh hắh lại.” Nàng ấy muốn nàng ngắh hắh.

Tê Văn chân nhân đã chết vì thuật sương hoa, người có thể sử dụng được thuật này lợi hại đến thế, trong thiên hạ này, ngoài sư phụ nàng ra thì cũng chẳng còn ai nữa. Người nàng ấy muốn nàng ngắh cản còn có thể là ai.

Tê Văn chân nhân chết không trách được Thiên Diệu, chẳng trách được Xà Yêu, mà có lẽ phải trách...

“Tại sao!” Vai bị xiết chặt, hai mắt Xà Yêu đỏ sắh tím lắh vai Nhạh Hôi, “Tại sao Lắg Tiêu lại giết Tê Văn!” Y quát lớn hỏi.

Sắc mặt Nhạh Hôi tái nhợt, nhất thời chẳng nói nổi chữ nào. Nàng cắh lặg nhìn Xà Yêu, mãi lâu sau mới phản ứng lại được, sắc mặt nàng nghiêm túc trắng bệch: “Ta không nghĩ ra được bất kỳ lý do nào cả.”

Xà Yêu như thể đã điên rồi, y nắm chặt vai Nhạh Hôi, ra sức lay nàng rồi hỏi lại lần nữa: “Tại sao hắh lại giết nàng ấy? Tại sao phải giết nàng ấy?”

Nhạh Hôi chỉ có thể lắc đầu: “Ta không biết.”

Trong đầu nàng hoàn toàn hỗn loạn, lúc lại là dáng vẻ bị đóng băng toàn thân của Tê Văn chân nhân, lúc lại là cãnh Lắg Tiêu dạy nàng múa kiếm trên đứh núi, chốc chốc lại là lúc nàng bị đuổi khỏi sơn môn, Lắg Tiêu chỉ lạnh lùng đứng đó nhìn nàng, trong đầu nàng đâu đâu cũng là hình ảnh Lắg Tiêu chấp tay sau lưng, đứng trước mặt nàng nói với nàng:

“Cầm kiếm trong tay phải nhớ kỹ, không được gây thương tích cho đồng môn, không thể hại đồng đạo. Không thể lấy mạnh hiếp yếu, không được kiêu ngạo tự phụ.”

Giọng nói này như một làn nước trong rửa sạch sự hỗn loạn trong đầu nàng.

Nàng cần phải tin, nàng đã tin nhiều năm như vậy rồi, cho dù người khác có hoài nghi Lăng Tiêu nhưng nàng sẽ không hoài nghi người.

Nhận Hồi kiên quyết nhìn Xà Yêu: “Trong này nhất định có chuyện hiểu lầm.”

“Còn có hiểu lầm gì?!” Xà Yêu lại gào lên với Nhận Hồi, một tay lật tung cái bàn bên cạnh, sắc mặt y kích động, “Tê Vân chết vì bị thuật sương hoa cắn trả, người có thể tinh thông thuật sương hoa này tới vậy, trên đời này ngoài sư phụ cô ra thì còn có ai?! Có người phương nào có thể hạ thuật tới vậy với Tê Vân được hả!”

Nhận Hồi trầm ngâm nửa ngày rồi lại nói: “Ta không biết. Nhưng sư phụ ta... Lăng Tiêu chân nhân, đúng là người đối xử lạnh lùng tàn khốc với yêu quái, quan niệm của người cổ hủ ta cũng chẳng phủ nhận, nhưng chính bởi người là người như thế nên mới luôn đứng mực với mọi người, thủ đạo kính nghĩa, những chuyện như giết hại đồng đạo, người tuyệt đối sẽ không làm.”

Nhận Hồi lại nhìn chăm chăm vào Xà Yêu: “Ta tin tưởng người.”

Ánh khê Thiên Diệu khê chuyển lên người Nhận Hồi. Sắc mặt hắn mang theo vẻ đánh giá.

Xà Yêu thì đứng nguyên tại chỗ, nắm chặt cây trầm gỗ, sau khi im lặng một lúc lâu thì cắn răng nói: “Tê Vân đã chết, cho dù phải dùng hết cả quãng đời còn lại, ta cũng nhất định phải tra ra xem ai đã làm. Đợi đến khi biết được hung thủ...” Y nhìn qua Nhận Hồi, “Cho dù đối thủ có mạnh đến thế nào, ta nhất định cũng phải băm vằm hắn ra để giải hận cho Tê Vân.”

Nhận Hồi không tiếp lời, Xà Yêu quay người vào phòng Tê Vân chân nhân: “Không tiền hai vị.”

Xà Yêu không đóng cửa, Nhận Hồi nhìn thấy y đang thu dọn giường chiếu trong phòng Tê Vân. Bóng lưng y đượm vẻ tiêu điều.

Mới một chút thời gian đã bị cái chết ngăn cách, có lẽ y vẫn còn có thể sờ được nhiệt độ cơ thể của Tê Vân.

Nhận Hồi không dám nghĩ tiếp nữa.

Thiên Diệu xuống giường, đi giày vào, sau đó đi thẳng ra khỏi cửa: “Đi thôi.” Thiên Diệu nói hai chữ này, thật ra Nhận Hồi cũng không biết hắn nói đi đâu, cũng chẳng biết tại sao mình lại phải đi theo hắn.

Chỉ là nghe xong câu mệnh lệnh này, nàng cứ thế đi theo mà thôi, thật ra bây giờ nàng cũng chẳng biết đi đâu.

Cứ trầm ngâm đi theo sau lưng Thiên Diệu đi thế, cả đường đi Nhận Hồi chỉ mãi suy nghĩ linh tính. Đi tới đồng ruộng, mặt trời chói chang hắt bóng hai người sang bên bờ ruộng, Thiên Diệu bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Lăng Tiêu chân nhân khiến cô tin phục như thế sao?”

Bây giờ hẳn là Nhận Hồi đang cần có người hỏi nàng một câu như vậy. Nàng cúi đầu nhìn qua phía xa xa, bờ ruộng bị mặt trời đốt đến nóng rực, thiêu đốt không khí khiến không trung như đang khiêu vũ, khiến cho con đường phía trước cong cong, như thể đang phấp phới kỳ lạ.

Giọng nói của Nhận Hồi cũng lơ lửng như thế sóng nhiệt này: “Mấy năm trước, Từ Nguyệt sư tỷ cùng phòng ta mất tiền, nàng ta cho rằng ta trộm, liền móc nối với mấy sư tỷ nữa chặn ta lúc ta vừa xống khỏi đài thí luyện, ta cũng chẳng nói chuyện khác khí với mấy người đó làm gì, chộc giận Từ Nguyệt, tỷ ta không chịu phục, vì thế liền cãi nhau với ta. Lúc này đại sư huynh ta nhìn thấy liền tới khuyên, lại nói nguyện trả lại hết tiền cho Từ Nguyệt thay ta, ta biết đại sư huynh muốn dàn xếp ôn hòa, nhưng nói vậy lại chẳng khác gì đẩy ta thành tên ‘trộm’. Trong lòng ta tức giận, vì thế đánh luôn cả mấy sư tỷ với đại sư huynh.”

“...” Thiên Diệu nghiêng mặt liếc Nhận Hồi, “Đúng là chuyện cô có thể làm ra.”

“Ta đánh thắng hết mọi người, nhưng cũng chẳng ích gì. Ta bị phạt tới Thanh Tâm Từ quỳ, quỳ đến đêm khuya thì sư phụ tới, ta nghĩ rằng người muốn mắng ta, muốn tránh ta tính tình chẳng ra làm sao, ham chiến hiếu thắng, nhưng không, người lại nói người tin ta.”

Nhận Hồi lại nói tiếp: “Tất cả mọi người đều cho rằng ta đã trộm, nhưng người lại không nghĩ như vậy, người phạt ta là vì ta làm đồng môn bị thương, người khuyên ta phải có lòng nhân nghĩa, bảo ta không được tổn thương đồng môn, không hại đồng đạo. Không ý mạnh hiếp yếu, không kiêu ngạo tự phụ. Người là con người như thế...” Nhận Hồi dừng bước: “Ai cũng có thể hại Tê Vân chân nhân, duy chỉ có sư phụ ta là không thể.” Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu chăm chăm, “Ta chính là người như vậy, chẳng cần lý do gì cũng có thể tin tưởng người.”

Thiên Diệu nhìn đồng mắt lặng yên của Nhận Hồi, sau đó cũng không nhiều lời mà chỉ “Ừ” nhạt một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đi thẳng tới nội viện của Tiêu lão thái, hai người chẳng ai nói lấy một câu.

Vào trong viện, Thiên Diệu đã hô lên một tiếng: “Bà, con về rồi.” Sau đó hắn đẩy cửa đi vào viện.

Nhận Hồi vẫn đi vào phòng mình như thường lệ, nhưng đi qua cửa phòng Tiêu lão thái lại nghe một tiếng “cách” vang lên như có cái gì rơi xuống đất.

Ngay sau đó, căn phòng liền trở nên yên lặng hoàn toàn.

Nhạh Hòih thấy kỳ lạ, vì vậy liền vào phòng Tiêu lão thái xem qua, nhưng đi tới cửa nàng đã dừng bước.

Phòng Tiêu lão thái tỏa ra mùi thuốc bị hun quanh năm, Thiên Diệuh đứng cạnh giường bà, sau lưng hắh là một cái bàn, ngọn đèn trên bàn đã đổ, dầu chảy ra khắp bàn, vậy mà Thiên Diệuh cũng chẳng đỡ lên, hắh chỉ đứng sững bên giường Tiêu lão thái, chẳng có chút động tác nào...

Nhạh Hòih nhìn theo ánh mắt hắh...

Tiêu lão thái nhắm mắt nằm trên giường, ngực không hề nhấp nhô.

Nhạh Hòih lặng yên, ánh mắt lại nhìn lên khuôn mặt Thiên Diệuh.

Hắh chỉ đứng đó, lưng chắn ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, khuôn mặt chẳng có bất kì cảm xúc nào. Một lúc lâu sau, hắh bình tĩnh quay đầu nhìn Nhạh Hòih: “Ta đi lấy áo liệm, cô thay quần áo giúp bà một chút.”

Nhạh Hòih chỉ có thể gật đầu nói: “Ừ.”

Mặc dù biết hai người đã đi được mấy hôm rồi, nhưng chuyện đột ngột như thế cũng khiến Nhạh Hòih ngạc nhiên không ít, hơn nữa lại còn trùng hợp như vậy, lại đi vào lúc Thiên Diệuh không có ở đây.

Đến cuối cùng bà vẫn không gặp được đứa “cháu trai” này.

Nhạh Hòih nhìn lại trong phòng, cũng chẳng thấy hồn phách của Tiêu lão thái đâu, có lẽ bà đã đi tới một nơi rất an lành, đời này cũng chẳng còn gì để tiếc nuối...

Ngày hôm nay, trong thôn nhỏ núi Đồng La đã chết hai người, một người là Tiêu lão thái, một người là Chu thắh buồn người.

Người trong thôn nói hai ngày trước sau khi bị người ta treo lên, Chu thắh trở lại liền luôn mồm nói loạn xạ cái gì mà “yêu quái yêu quái”, kêu la như vậy trong nhà hai ngày, cuối cùng trưa hôm nay cũng chết trong nhà.

Người trong thôn tới bái Tiêu lão thái xong lại rờn rấn như đi chợ tới nhà Chu thắh.

Trong cái thôn chả lớn là bao này thoắt cái đã chết mất hai người, các thôn dân khác ngại xui nên chặh vặh tới đã ai đóng cửa nhà nấy rồi không chịu ra ngoài nữa.

Tối hôm đó, trong thôn vắng vẻ như chốn không người vậy.

Thiên Diệuh cũng không để Tiêu lão thái trong phòng ngủ mấy ngày như người khác, hắh như thể không để ý Tiêu lão thái, đợi thôn dân về rồi, buổi tối hắh liền đào một cái hố sau thôn rồi chôn Tiêu lão thái.

Sau đó, lúc trở về tiểu viện, chẳng biết hắh kiếm được ở đâu mấy hũ rượu lớn, buồn bực yên lặng ôm hũ bắt đầu uống.

Hắh uống từng ngụm từng ngụm như thể muốn ép bản thân vỡ bụng luôn vậy.

Nhạh Hòih nhìn thấy cũng không muốn khuyên can, nhìn hắh uống phóng khoáng tới vậy, nàng cũng ôm lấy một vò rồi không khách khí nâng lên tu ừng ực.

Rượu này không tồi, vị khá ngon, có chút vị ngọt cay chôn trong đất. Nhưng chút sáng khoái này lại như thể tích cóp những thứ không thoải mái lại vào trong lòng, nói cũng chẳng nói ra được.

Mãi đến khi vò thứ nhất đã cạn sạch, Nhạh Hòih mới ỉ ạch ôm cái bụng căng tròn, bắt đầu chóng mặt từ từ, lúc này nàng mới buông vò rượu xuống, nhìn Thiên Diệuh đang tự châm rượu mà bật cười khanh khách: “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đễ Khang(*).”

(*) Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đễ Khang

何以解憂

惟有杜康:

Lấy gì quên được?

Chỉ rượu mà thôi?

Tào Tháo từng nói: “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đễ Khang.” (Để giải ưu sầu, chỉ có Đễ Khang), Tào Tháo ám chỉ Đễ Khang là rượu, bởi vì Đễ Khang là ông tổ nghề nấu rượu.

Thiên Diệuh cũng thả vò rượu, hắh lau miệng, sắc mặt đã hơi đỏ ửng dưới ánh trăng.

Thiên Diệuh nhìn Nhạh Hòih, thấy vò rượu trong tay nàng đã trống không thì chẳng buồn khách khí cướp lấy vò rượu trong tay nàng rồi ném ra chỗ khác,

sau đó lại nhét một vỏ khác cho nàng: “Nữa.”

“Yêu long âm trầm ngàn năm cũng có lúc hào sảng thế này sao?” Nhạ Hôi ôm rượu, “Nữa thì nữa!”

Hai vỏ rượu vào bụng, Nhạ Hôi bắt đầu nghiêng ngả trên mặt bàn cười ha ha: “Ha ha ha ha, Yêu Long ngàn năm, mới mấy hũ rượu còm đã khiến người nằm lăn ra rồi.”

Thiên Diệu nằm nghiêng trên mặt bàn nhưng vẫn uống từng ngụm rượu như trước.

Nhạ Hôi chọt cánh tay hấn: “Nhìn vẻ chán nản của người bây giờ mà xem, nói người là con Yêu Long đã sống ngàn năm thì ai mà tin chứ?”

Thiên Diệu hình như cũng đã ngả ngà say, hấn nằm dài ra bàn, cười cười: “Chẳng ai tin đâu.”

Câu này cũng chẳng buồn cười nhưng lại chọc cho Nhạ Hôi cười khanh khách, khiến nàng vỗ bàn cười to: “Người đích thị là đồ háo sắc rồi, thế nên mới rơi vào tay nữ nhân chứ.”

Thiên Diệu lườm nàng một cái: “Cô cũng là đồ háo sắc, thế nên mới rơi vào tay sư phụ cô nh?”

“Ta như thế gọi là vận mệnh trời đưa.” Nhạ Hôi lại chọt Thiên Diệu một cái, “Tám chuyện với ta chút đi, sao Tổ Ảnh chân nhân lại hại người nh?... còn có thể biến người ra thế này.”

Nhạ Hôi nghe vậy thì như thể nghe phải chuyện cười, hấn ôm vỏ rượu bắt đầu cười, bảng vào khuôn mặt xinh đẹp đến mê người, hấn cười rất lâu rồi mới ngừng lại, cong môi nói: “Người ta yêu nhất đã nhờ vảy rồng của ta, khoét tim rồng của ta, chém sừng rồng của ta, cắt gân rồng của ta, hủy cốt rồng của ta, giam cầm hồn phách của ta, tách rời ta vứt ở khắp trời nam đất bắc, thi thuật dùng trận pháp phong ấn ta, cầm tù ta vĩnh viễn...” Hấn dừng một chút rồi lại uống một hớp rượu, khoe miệng vẫn mang ý cười như vậy, “Nàng ấy làm nhiều như vậy chỉ vì làm cho người nàng thương một bộ áo giáp vảy rồng, bảo vệ người nàng thương trường sinh bất tử.”

Đầu óc đang dần mơ hồ của Nhạ Hôi cũng chẳng lý giải nổi ý tứ nguyên vẹn của những lời này, nàng chỉ ngệt cổ nhìn Thiên Diệu hồi lâu: “Bị phanh thây tới vậy, bây giờ sao người vẫn còn sống?”

Thiên Diệu quay đầu lại, cảm giác như say chuếnh choáng nhuộm đỏ đôi mắt ngập nửa sương mù của hấn, che đi một nửa cảm giác trong trẻo, chỉ chăm chú nhìn Nhạ Hôi.

Khoảng cách giữa hai bọn họ là nửa cái bàn lớn, Thiên Diệu chỉ nghiêng đầu, dán môi bên tai Nhạ Hôi, tiếng được tiếng chẳng ngập tràn sự hấp dẫn: “Vì gặp nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lúc Nhạ Hôi tỉnh lại, nàng phát hiện ra mình đang nằm trên một ngôi mộ.

Trong lúc giật mình, nàng còn tưởng rằng mình bị đám quỷ nhỏ kia đùa dai như ngày còn bé, bị bọn họ câu đến trong nghĩa địa. Ý nghĩ này khiến nàng toát cả mồ hôi lạnh, vội bật dậy nên té ngửa ra sau xuống khỏi bia mộ, nàng bối rối đứng lên phui quần áo, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một thiếu niên ngồi trước bia mộ.

Hình như Thiên Diệu cũng chỉ vừa tỉnh lại, hấn ngồi dưới đất, một bên gối co lên, khuỷu tay đặt trên đầu gối, ngón tay ấn giữa chân mày.

Nghe tiếng động, Thiên Diệu ngẩng đầu lên, vừa hay bốn mắt chạm nhau với Nhạ Hôi vẫn còn đang hơi kinh hoàng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu rồi mới tỉnh táo lại được.

Hôm qua bọn họ uống rượu say, cùng phát điên nê chạy tới trước ngôi mộ mới của Tiêu lão thái mà lẽ bái...

Rất nhiều hình ảnh hỗn loạn ùn ùn kéo tới trong đầu, Nhạ Hôi lắc đầu, quảng mấy hình ảnh không quan trọng ra ngoài, nàng chỉ cần biết mình không phải bị đám quái con kia bắt đến là được rồi.

Nhạ Hôi ấn huyệt thái dương: “Đi thôi. Ta tỉnh rượu rồi...”

Thiên Diệu đứng lên, Nhạ Hôi đang cho rằng hấn muốn cùng mình trở về căn nhà nhỏ kia, không ngờ đi được hai bước mà bên sau vẫn chẳng có động tĩnh gì. Nhạ Hôi quay đầu nhìn lại thì chột nhìn thấy Thiên Diệu đang hái hai đóa hoa trắng nho nhỏ, sau đó đến quỳ trước mộ phần của Tiêu lão thái.

Hắn yên lặng cắm hai bông hoa lên, sau đó nhìn lại bia mộ mình tự lập hôm qua kia, mãi nửa ngày mà vẫn chẳng nói câu gì.

Một thiếu niên cô độc tiêu điều quỳ trước mộ của người thân, mặc dù biết linh hồn trong cơ thể này thực ra rất mạnh, nhưng Nhạ Hôi nhìn thấy một cảnh này, chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy đau buồn.

Tên Yêu Long này cũng chẳng phải là người vô tình.

Nhạ Hôi nghĩ vậy, hai tay mò mẫm khắp người mà chẳng sờ được cái gì, vì vậy nàng liền xé vạt áo của mình, nhặt một cành gỗ dươi đất rồi dùng thuật Nhất Thiêu đốt khúc gỗ thành than đen, sau đó viết ba chữ “Mười Vạn Tiên” lên vạt áo.

Viết xong rồi, nàng lại háp tấp cầm lấy đưa cho Thiên Diệu: “Này.”

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn mảnh vải trong tay nàng, lại ngẩng đầu nhìn nàng: “Thứ gì đây?”

Nhạ Hôi ngủ trong nghĩa địa một đêm đã hơi cảm lạnh, nàng khịt mũi: “Không phải lúc này nên đốt vàng mã à, ta vẽ giúp người mấy tấm để đốt cho bà của người.” Nhạ Hôi lại hào phóng nói, “Tuy bà ấy làm mấy chuyện không được hay lắm với ta, nhưng dù sao ta cũng là người tu đạo, cùng lắm thì xem như hành chút lễ với bà ấy là được.”

Thiên Diệu nhìn miếng vải rách có ba chữ “Mười vạn tiên” xiên xiên vẹo vẹo kia thì im lặng. Khóe miệng hắn hơi co giật: “Diêm vương có nhận không?”

Nhạ Hôi nói dối cũng chẳng buồn chớp mắt: “Nhận chứ.”

Thiên Diệu im thin thít.

Nhạ Hôi thấy vậy thì nổi giận: “Cho không mà còn chê. Đã vậy thì thôi.”

Đương lúc Nhạ Hôi muốn rút tấm vải lại, Thiên Diệu lại khẽ vươn tay, động tác nhanh hơn Nhạ Hôi, kéo miếng vải qua. Sắc mặt hắn hoàn toàn bình thường: “Châm lửa.”

Nhạ Hôi vừa lườm hắn, ghét bỏ nói: “Sĩ diện hão.” Vừa vỗ tay một cái, một ngọn lửa bùng lên đốt miếng vải rách kia đi.

Thiên Diệu nhìn ngọn lửa chầm chầm, mãi tới khi ngọn lửa sắp lan tới ngón tay hắn, hắn mới buông lỏng tay, mặc cho miếng vải hóa tro tàn trong lúc rơi xuống: “Đi theo ta.”

Lời nói của Thiên Diệu cùng tro tàn rơi xuống đất.

Nhạ Hôi nghe ba chữ này thì hơi sững sờ: “Đi đâu?”

“Đi chỗ hôm qua cô đồng ý với ta rằng sau này sẽ giúp ta.”

Vì thế Nhạ Hôi lại sững sờ: “Hôm qua ta đồng ý với người cái gì... Nơi nào... Hà...”

Lời còn chưa dứt, trong đầu Nhạ Hôi bỗng hiện lên cảnh mình hào khí xung thiên cầm vò rượu cụng vào vò rượu của Thiên Diệu một cái, sau đó gào to: “Được! Huynh yên tâm, sau này chuyện của huynh cũng là chuyện của ta! Cho dù là vào nam ra bắc ta cũng nhất định sẽ tìm hết tất cả những thứ đã mất của huynh!”

Đợi đợi đợi đợi đã nào...

Nhạ Hôi day trán, nàng phát điên gì vậy, tới hôm qua lại nói mấy câu này.

“...Người ta yêu nhất đã nhờ vầy rồng của ta, khoét tim rồng của ta, chém sừng rồng của ta, cắt gân rồng của ta, hủy cốt rồng của ta, giam cầm hồn phách của ta, tách rời ta vớt ở khắp trời nam đất bắc, thi thuật dùng trận pháp phong ấn ta, cầm tù ta vĩnh viễn...”

Giọng nói của Thiên Diệu lại hiển hiện trong đầu, Nhạ Hôi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Thiên Diệu.

Thiên Diệu cũng không vội, chỉ nhàn nhạt nhìn lại nàng: “Nhớ ra rồi?”

Nhạ Hôi lắc đầu: “Hơi rối một tẹo...”

Thiên Diệu ngồi xổm trước mộ Tiêu lão thái, ánh mắt cụp xuống rơi trên mặt đất: “Nếu cô không nhớ, ta cũng chẳng ngại lặp lại, là thế này, tới qua cô lập huyết thể cho bản thân, có chạy cũng không chạy nổi.”

Nhạ Hôi sợ luôn.

Nàng làm cái quái gì vậy nè?

Tự hạ Huyết thể? Loại lời thế nếu vi phạm sẽ phải chịu nỗi khổ chịu chú kim đâm kia ấy hả? Vì sao thế!

Nhận Hồi xem xét nơi cổ tay mình, chỗ đó quả nhiên có một nốt đỏ nhỏ, màu sắc đến là xinh đẹp ướt át.

Bà mẹ nó chứ, hôm qua nàng uống say rồi tự đào hố chôn mình à, uống đến điên luôn rồi à...

Bên này Nhận Hồi vẫn còn ngẩn người kinh ngạc không thôi vì một chuỗi hành động của mình, bên kia Thiên Diệu còn tiện miệng nói: “Hai mươi năm trước, Tổ Ảnh chân nhân của Quảng Hàn môn đã phanh thây ta.”

Thiên Diệu nói một câu đã lôi kéo được sự chú ý của Nhận Hồi vẫn đang hồi hận không thôi vì hành vi của chính mình, nàng tròn mắt nhìn Thiên Diệu: “Cái gì, đúng thật là Tổ Ảnh chân nhân hại huynh? Cô ấy là người huynh yêu nhất? Là người đã phanh thây huynh?”

Đối lập với vẻ sốt ruột của Nhận Hồi, Thiên Diệu chỉ hơi liếc nàng một cái: “Hôm qua lúc ta nói sao không thấy cô ngạc nhiên vậy nhì.”

“Hôm qua uống say mà hiểu được cái nỗi gì!” Nhận Hồi lại khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Thiên Diệu, “Nào, cẩn thận nói lại với ta lần nữa, nói từ đầu chí cuối, vì sao Tổ Ảnh chân nhân phải giết huynh như vậy?”

Thiên Diệu yên lặng chớp mắt một cái: “Vị vậy rỗng trên người ta.” Giọng điệu của Thiên Diệu bình thản, như thể hần đang kể một câu chuyện của người khác, “Thế gian đồn đại Rỗng có cơ thể vạn vật không tổn thương nổi, dùng vậy rỗng chế thành áo giáp có thể chống lại không bị vạn vật tổn thương. Ngay cả thời gian cũng không tổn thương nổi người mặc áo giáp vậy rỗng.”

“Ý gì?”

Tròng mắt đen kịt của Thiên Diệu nhìn Nhận Hồi, thâm thúy đến độ khiến nàng thất thần: “Ý là phạm là người mặc áo giáp Long Lân thì sẽ trường sinh bất lão.”

Nhận Hồi lại sững sờ, nháy mắt đã hoảng hốt như đã hiểu, trường sinh bất lão, đây là sự hấp dẫn trí mạng cỡ nào đối với người phạm.

Thân mang dị bảo, sức mạnh lại vô cùng, thứ này còn sống cũng rất nguy hiểm.

“Hơn hai mươi năm trước, Tổ Ảnh yêu một người phạm sâu sắc, nhưng người phạm nợ lại sắp tận số, Tổ Ảnh nghe nói tới năng lực của áo giáp vậy rỗng, ý đồ muốn làm cho y. Lúc đó, ta tu hành đã hơn ngàn năm, đã sắp phi thăng, trong lòng Tổ Ảnh biết không thể cướp đoạt, vì thế liền giả bộ là người tu tiên lạc đường trọng thương, lừa gạt lòng tin của ta, để ta cứu nàng ta.”

Nhận Hồi nghe vậy thì nhin không nổi nữa chen ngang một câu: “Nếu không phải gặp sắc này lòng tham thì sao người có lòng tốt vậy mà cứu cô ấy chứ?”

Thiên Diệu ngó nàng lom lom: “Còn muốn nghe không?”

“...Tiếp tục đi.”

Lúc đó ta không biết mục đích thực sự của nàng ta, ta cứu nàng ta, cũng yêu thương nàng ta, ta bỏ qua kỳ ngộ phi thăng, thậm chí nguyện vì nàng ta mà vứt bỏ thân phận yêu quái. Ta không nghe bạn bè khuyên can, muốn cùng nàng rằng long bạc đầu.” Thiên Diệu hơi nhếch môi, khuôn mặt đầy vẻ trào phúng: “Nhưng lúc ta ước định với nàng ta, muốn tiến tới cuộc sống vợ chồng ở bên nàng ta thì ở Quảng Hàn môn, nàng ta đã mời Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh các người thi pháp trận vây khốn ta.”

“Chính là vào đêm trăng rằm hôm đó, trên đỉnh Quảng Hàn, thuật yêu nghiệt vừa hạ, Tổ Ảnh đã nhử hết vậy toàn thân ta.”

Lời này của Thiên Diệu nói chậm rãi, không lên xuống, nhưng Nhận Hồi lại nghe mà rung mình.

Nhỏ hết... Vây toàn thân.

Đau đớn tới cỡ nào...

“Tổ Ảnh sợ ta chết, áo giáp vậy rỗng sẽ hết hiệu nghiệm, vì vậy nàng ta không giết ta. Nhưng nàng ta sợ ta trả thù, quấy nhiễu bình an sau này của nàng ta. Vì vậy Tổ Ảnh tự khoét tim ta, chặt sừng rồng của ta, cắt gân, hủy cốt của ta, cuối cùng phong ấn hồn phách của ta. Phanh thây ta khắp Trời nam đầy bắc. Mượn lực ngũ hành dựng phong ấn. Muốn ta cả đời này cũng không thể trở mình.”

Nhận Hồi chỉ thấy cả người lạnh buốt. Tiên môn căm ghét yêu quái là thực, nhưng cũng chẳng có mấy ai dùng thủ đoạn tàn nhẫn tới vậy để giết người.

Nghĩ tới chuyện mấy tháng trước nàng vẫn còn gặp Tổ Ảnh chân nhân ở núi Thần Tinh, Nhận Hồi lúc đó chỉ cảm thấy đó là một mỹ nhân lạnh lùng, chẳng ngờ nàng ta vì đạt được mục đích của mình mà hạ quyết tâm làm ra thủ đoạn tàn nhẫn tới vậy.

Nhận Hồi nhìn Thiên Diệu, trải qua chuyện như vậy mà vẫn còn sống, hần cũng không đơn giản chút nào.

Nhận Hồi nhìn Thiên Diệu, giọng nói bỗng hơi sợ hãi: “Vậy huynh... sao lại sống lại?”

Ánh mắt của Thiên Diệu rơi lên người Nhận Hồi: “Bởi vì cô.”

Nhận Hồi kinh hãi: “Đâu có liên quan tới ta! Hai mươi năm trước ta mới sinh ra đây!”

Thiên Diệu chỉ khoát tay, đầu ngón tay nhẹ đặt trên lồng ngực của Nhận Hồi, chỗ đó hắng còn có miệng vết thương bị hấn đâm mấy hôm trước. Nhận Hồi nhìn thấy động tác này của hấn thì ôm ngực lui ra sau: “Làm gì đó?”

Đôi mắt đen của Thiên Diệu khẽ chớp, nhìn chăm chăm vào Nhận Hồi: “Bởi vì cô có vảy hộ tâm(*) của ta.”

(*)Hộ tâm: Hộ: bảo vệ, Tâm: trái tim

Nhận Hồi ngây người cả buổi: “Là cái gì vậy?”

Thiên Diệu lại cong môi, cười đến là âm trầm trào phúng: “Cô cũng biết, tên người phạm mà Tổ Ảnh muốn bảo vệ hai mươi năm trước cũng chẳng sống được.” Giọng điệu của Thiên Diệu nghe ra được chút khoái cảm trả thù, “Nàng ta chế áo giáp vảy rồng nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.”

Nhận Hồi nhú mày, nói tiếp lời hấn: “Đây là vì vảy hộ tâm mà huynh nói kia...”

“Bị ta ném đi.”

“Cái gì?”

“Lúc Tổ Ảnh nhờ vảy hộ tâm của ta, ta liều mạng dùng tu vi toàn thân ném vảy hộ tâm ra khỏi kết giới.” Thiên Diệu nói, “Bọn họ phải bỏ trận, vốn không dứt ra nổi, không có vảy hộ tâm, áo giáp vảy rồng kia cũng chỉ là một thứ đồ bỏ.”

Nhận Hồi lặng yên chốc lát: “Vậy nên... Hai mươi năm trước, các người âm ỷ một chập, cuối cùng cũng chẳng có ai có kết cục tốt?”

Thiên Diệu đẩy bàn tay đang ôm lấy vết thương của Nhận Hồi, chạm vào vết thương trên lồng ngực nàng: “Nhưng nó cứu được cô.”

Nhận Hồi ngây người.

“Cứ dò mạch của cô khắc biết, cô trời sinh có trái tim không trọn vẹn, vốn không phải là người sống lâu.” Chuyện này Nhận Hồi lại biết rất rõ, trước kia có lần nàng bị thương, sư thúc ở hiệu thuốc xem bệnh cho nàng đã nói thể chất của nàng rất kỳ lạ, trái tim bị tật nhưng thân thể lại rất khỏe. Lúc đó sư thúc chỉ nói là nàng bình thường tu hành rất tốt, tu vi tràn đầy, không ngờ bây giờ lại nghe Thiên Diệu nói vậy...

“Nhưng cô lại có thể vui vẻ sống tới giờ, còn có thể tu tiên, đây cũng chẳng phải là do cô thông minh.” Ngón tay của Thiên Diệu chọc chọc trên lồng ngực nàng hai cái, “Bởi vì cô có vảy hộ tâm của ta. Nó bảo vệ mạng cô, cải biến thể chất của cô.”

Nhận Hồi ngoác miệng nhưng nhất thời lại chẳng biết nói cái gì cho phải.

Nàng...

Trong cơ thể nàng có vảy rồng hộ tâm sao? Còn vẫn luôn ở đó sao?

Thì ra nói đi nói lại, hai mươi năm trước, người được lợi cuối cùng lại là... Là đứa nhóc con từ đầu chí cuối chẳng hề liên quan gì là nàng đây...

Nhận Hồi lúc này đã hiểu tại sao hôm qua lúc mình uống say đã gào to với Thiên Diệu rằng, “Sau này chuyện của huynh đều là chuyện của ta!”, còn nói muốn tìm về hết tất cả những thứ hấn đã mất rồi.

Bởi vì lúc tên này liều mạng ném vảy hộ tâm ra ngày đó, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà lại trở thành thần vật cứu mạng của nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chỉ trong một chốc mà Nhận Hồi đã biết tới bí mật bự như vậy, nàng nhất thời không tiêu hóa được.

Đội nàng vất vả lắm mới nuốt được tất cả những tin tức này rồi thì một vấn đề không thể bỏ qua bỗng nhiên nhảy ra trong đầu nàng, nàng giật mình một cái, đưa tay đánh bốp một cái vào cái tay đang đặt trên ngực mình của Thiên Diệu.

“Huynh... Chẳng nhẽ muốn lấy lại cái vảy hộ tâm đó sao?” Nhận Hồi liên tục lui về sau mấy bước, “Lấy cái này ra rồi có phải là ta sẽ chết không?”

Nàng sợ chết, nàng vẫn chưa sống sung sướng vui vẻ được bao nhiêu đâu.

Thiên Diệu chậm rãi thu tay, ngẩng đầu nhìn Nhạ Hối: “Không có vậy hộ tâm, cùng lắm cô cũng chỉ sống thêm được mười ngày.”

Nhạ Hối kinh hãi, lại lui ra sau hai bước nữa.

Thiên Diệu thấy nàng sợ tới như vậy thì khoe miệng cong lên một chút mà đến hân cũng chẳng thể nhận ra, nhưng đường cong này lại nhanh chóng biến mất hoàn toàn: “Vội ta mà nói, vậy hộ tâm cũng chỉ là một mảnh vậy mà thôi, cho cô cũng chẳng sao, có điều...”

Nghe được hai chữ “Có điều này”, sắc mặt Nhạ Hối cũng chẳng tốt nổi lên được chút nào: “Huynh muốn mượn cái này để uy hiếp ta, muốn ta tìm lại những thứ đang bị phong ấn ở nơi khác của huynh đúng không? Ai mà biết Tổ Ảnh chân nhân phan thấy huynh thành mấy phần chứ... Muốn tìm thì chẳng biết đến năm nào tháng nào mới xong đâu...”

“Chỉ còn lại ba nơi nữa.” Thiên Diệu nói, “Năm đó Tổ Ảnh phong ấn theo Ngũ hành, dùng Mộc cầm tù hồn phách ta, dùng thủy vây long cốt của ta, dùng Kim trời tìm rỗng của ta. Hơn mười năm trước, Cự mộc bị đốt, hồn phách ta chạy thoát ra được khỏi Cự mộc, du dương chốn thế gian mệnh mỏng, cuối cùng may mắn tìm ra được khí tức của long cốt nên mới tới thôn này, nhập vào cơ thể đứa nhỏ hấp hối này, hơn mười năm gian khổ, ngày nào ta cũng tìm cách lấy lại long cốt nhưng lại chẳng cách nào đoạt nổi, vì phong ấn kia chỉ có máu rồng của ta mới có thể phá giải.”

Nhạ Hối đã hiểu ra được, vậy là dựa theo cách tính của Tổ Ảnh chân nhân thì phong ấn này quả thực là phong ấn chết, bởi lẽ Thiên Diệu đã bị phan thấy thì làm sao có thể tự leo ra mà gỡ phong ấn cho mình được chứ.

Nếu như không phải vậy hộ tâm của hân bắn vào cơ thể nàng, nương theo nàng lớn lên mà cái biến thể chất của nàng thì cho dù hồn phách của Thiên Diệu có nhập vào ai cũng chẳng phá được phong ấn.

Dù sao thì cũng... Không có máu.

Nhạ Hối do dự trong chốc lát: “Nhưng huynh xem, long cốt của huynh cũng tìm về rồi, huynh lồng vào một thời gian ngắn chẳng phải trong người sẽ có khí tức của rồng sao, sau đó máu sẽ từ từ biến thành máu rồng, không phải sao. Đến lúc đó thì huynh có thể tự cung tự cấp lấy được đó, ta tin tưởng huynh.”

“Quả thật có khả năng như cô nói, nhưng chuyện này không phải là chuyện có thể thành trong một sớm một chiều.” Ánh mắt của Thiên Diệu rơi xuống hai đóa hoa trắng muốt trên mộ, mấy cánh hoa đã hơi héo, “Nhưng ta lại không có thời gian.”

Thiên Diệu khẽ miết cánh hoa, sắc mặt hơi trầm xuống, “Ta đã phá vỡ phong ấn của long cốt, Tổ Ảnh không thể hoàn toàn không biết gì cả. Mà ta thì trước khi tìm được hoàn toàn thân thể của mình thì chẳng thể nào làm đối thủ của Tổ Ảnh được. Nếu bị nàng ta phát hiện, chỉ e ta lại phải cam chịu để nàng ta làm thịt lần nữa.”

Nhạ Hối nuốt nước miếng.

Từ này dùng cũng chuẩn thật đó, Tổ Ảnh đối với hân quả nhiên là làm thịt. Một đồng giả cũng chẳng có...

Nhưng nếu muốn nàng giúp hân tìm lại cơ thể thì có khác nào bảo nàng giúp một yêu quái đâu, hơn nữa còn là yêu quái mà Tổ Ảnh chân nhân đối nghịch nữa chứ.

Nhạ Hối lắc đầu: “Mớ bòng bong này, ta không thể giúp được.”

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nhạ Hối lại gãi đầu: “Huynh cũng đừng trách ta thấy chết mà không cứu. Huynh cứ nhìn tình hình của ta bây giờ mà xem, ta quả thực không có cách nào để giúp huynh.

Đầu tiên là ta tuy rằng đã bị núi Thần Tinh trục xuất nhưng vẫn là người tu tiên, sau này vẫn còn phải dựa vào việc trừ yêu mà kiếm sống đấy nhé. Giúp huynh chẳng khác nào bỏ đạo nghĩa của mình, từ nay về sau ta sẽ bị giới tu tiên đuổi giết như yêu quái. Nghĩ xa một chút thì nếu ta giúp huynh tìm lại được hết cơ thể của mình, tới lúc đó cho dù huynh có để ta giữ vậy hộ tâm thì ta cũng đã trở thành người phản bội giới tu đạo rồi, không thể ở lại lãnh thổ Trung Nguyên được nữa, mà thân là người tu tiên, ta lại càng chẳng có cách nào tới chỗ của Yêu tộc kia. Ở trong thế khó xử như vậy đúng là chịu không nổi.

Thứ hai nữa là, mặc dù Tổ Ảnh chân nhân quá đáng với huynh thật, ta thân là người tu tiên nghe xong cũng lấy làm kinh hãi, nhưng với hoàn cảnh bây giờ... Tiên Yêu như nước với lửa. Tổ Ảnh chân nhân lại là chủng môn của một môn phái lớn như vậy, huynh lại là yêu quái lợi hại cỡ vậy, có người tu tiên nào biết thân phận của huynh mà không e sợ, một lòng muốn diệt trừ huynh chứ, đúng lúc này lại còn có Tổ Ảnh chân nhân đứng ra diệt trừ huynh... Thế nên cho dù năm đó Tổ Ảnh chân nhân ra tay độc ác với huynh như vậy nhưng theo ta thấy, cho dù có truyền chuyện này ra thì chưa biết chừng còn có một đám tu tiên vỗ tay khen hay ấy chứ...”

Thiên Diệu trầm mặc.

“Còn có thứ ba.” Nhạ Hối lại chỉ vào ngực mình, “Tuy rằng nhờ hồng phúc của huynh, ta mới có thể sống tới ngày hôm nay, nhưng loại việc như giải phong ấn thì phải đâm ta một đao này quả thực không phải ai cũng chịu được. Ta cảm thấy hay là chúng ta vẫn cứ nên từ biệt ở đây thì hơn. Đương nhiên, ta biết huynh nhất định sẽ không thả ta đi như vậy, vì thế, tới đây đi.” Nhạ Hối xoay bả vai khởi động, “Đánh một chầu. Huynh thua thì cho dù thả

ta đi cũng sẽ không cảm thấy không cam lòng.”

Thiên Diệu nhìn Nhạ Hối một lúc lâu, cũng không cử động mà chỉ nói: “Vẫn là lúc cô uống say nói chuyện đáng yêu hơn.”

“Cảm ơn, đôi lúc ta cũng rất hi vọng mình cứ không sợ hãi như khi uống say vậy, nhưng thời gian mơ màng quá ít, người lại luôn tỉnh táo.” Nhạ Hối thấy Thiên Diệu không nhúc nhích thì cũng thu tư thế lại, bĩu môi quyết định trực tiếp bỏ đi, “Việc này của huynh, ta nhu nhược bắt tài không dám làm, ta sẽ chịu huyết thể này, sau này chịu con đau tim như trừng phạt mình. Chúng ta cứ từ biệt vậy đi. Ta còn có chuyện khác phải làm.”

“Nếu ta nói...” Thiên Diệu lại mở miệng, giọng nói vẫn không nhanh không chậm như trước, nhưng đã lạnh lẽo hơn mấy phần, “Nếu ta chết đi, vậy hộ tâm này cũng mất hiệu lực thì cô tính sao?”

Nhạ Hối hơi dừng bước, nàng tự định giá một chút, sau đó nghiêng đầu nói: “Bây giờ huynh vẫn có thể không chế chuyện sống chết của mình à?”

“Theo như huynh nói đó, Tổ Ảnh chân nhân sở dĩ chỉ phong ấn huynh mà không giết huynh là bởi vì muốn giữ lại một mạng của huynh để bảo vệ hiệu lực cho áo giáp vậy rỗng. Hôm nay tuy rằng hồn phách huynh trốn thoát, long cốt cũng đã lấy được, nhưng huynh vẫn có quyền lợi “Chết” này sao?”

Theo lời nói của Nhạ Hối, khóe miệng của Thiên Diệu cũng ngày càng mím chặt, sắc mặt cũng ngày càng lạnh.

Đúng vậy, Tổ Ảnh không cho hắn chết, vì thế những năm nay, mỗi đêm trăng tròn, hắn đều phải chịu đựng nỗi đau như hồn phách bị xé rách, chật vật không chịu nổi, sống không bằng chết. Hèn mọn đến nỗi ngay cả quyền chấm dứt tính mạng mình cũng chẳng có.

Hắn không nhìn thấy hi vọng của mình trong bóng tối, một mình chịu đựng nỗi sỉ nhục vô tận, sự hối tiếc, còn có nỗi đau mà người thường không chịu nổi này.

Hắn lay lắt thờ ơ, chỉ biết chờ đợi chẳng hay lúc nào sẽ sáng.

Hắn không có tư cách buông xuôi, vì thế chỉ có thể đập nỗi niềm thuyền, kiên trì cho đến khi tìm thấy được toàn bộ cơ thể mình, sau đó...

Giết Tổ Ảnh.

Mấy năm nay, nỗi hận này đã chèo chống hắn, luôn hiển hiện trong hắn.

Bởi vì nỗi hận này lớn tới vậy, dường như đã trở thành lý do duy nhất để khiến hắn không biến thành một “cái xác không hồn.” Đồng thời với nỗi hận to lớn này là áp lực khôn cùng của hắn, áp lực không biết xả ra đâu, bởi lẽ hắn hoàn toàn không nhìn thấy nổi một tia sáng hi vọng khôi phục cơ thể nào.

Mười năm cứ trôi qua từng ngày như vậy, hắn cứ sống trong mong chờ tuyệt vọng như thế. Chỉ biết sống lay lắt mê mang.

Đúng lúc này thì Nhạ Hối xuất hiện.

Mang theo váy hộ tâm của hắn, mang theo một cơ thể có “máu rỗng”, cứ như giáng từ trên trời xuống, rơi vào thế giới của hắn.

Có thể tưởng tượng ra được Nhạ Hối đã mang lại cho hắn động lực cỡ nào. Nàng là lệnh bài trong tay hắn, cũng là một cây cờ cứu mạng cuối cùng. Hắn chỉ biết túm chặt lấy nàng. Vậy mà bây giờ nàng lại nói... Phải đi?

Nếu như đã phải đi thì ngay từ đầu không nên xuất hiện trước mặt hắn, một khi đã xuất hiện...

“Huynh có quyền “chết” sao?”

Nhạ Hối lại hỏi lần nữa, nàng cẩn thận đánh giá sắc mặt của Thiên Diệu một chút, sau đó vững lòng nhẹ gạt đầu: “Vậy ta đi đây, huynh bảo trọng.”

Thiên Diệu nhìn bóng lưng của nàng, chậm rãi đứng dậy phui quần áo: “Mấy tháng trước, lúc ta ra ngoài thôn đã tình cờ nghe được mấy lời đồn trên giang hồ rằng Tổ Ảnh chân nhân đang tìm người thương chuyển thể của nàng ta.”

Nhạ Hối biết mình không nên nghe những lời của Thiên Diệu nói, nhưng lỗ tai vẫn không nhịn được mà dựng đứng.

Nhạ Hối nhớ lại tiền từ với khuôn mặt lạnh mà nàng nhìn thấy ở đại hội trên núi Thần Tinh ngày đó, bên cạnh nàng ta quả thực có một thư sinh người phạm, Tổ Ảnh thỉnh thoảng lại liếc nhìn thư sinh kia, khuôn mặt không có biểu lộ gì lúc ngẫu nhiên nói chuyện với thư sinh kia sẽ trở nên ôn hòa mấy phần.

Tuy chuyển thể huyền diệu nhưng cũng đã dứt bỏ nhân quả kiếp trước, cho dù bây giờ Tổ Ảnh chân nhân có yêu thương người phạm kia thì cũng không sai.

“Nàng ta tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn tìm được người nọ, có lẽ lúc bây giờ sẽ không bỏ mặc người nàng ta yêu chết dễ dàng như thế.” Giọng nói của Thiên Diệu sắc lạnh. “Nếu ta không nhầm, hôm nay nàng ta vẫn đang tìm kiếm váy hộ tâm mất đi năm đó ở khắp thiên hạ.”

Bước chân Nhạ Hối lại dừng lại lần nữa. Chẳng cần Thiên Diệu nói thêm cái gì, trong nháy mắt nàng đã hiểu ý hắn. Vì thế Nhạ Hối quay đầu tròn mắt nhìn hắn, không dám tin mà hỏi: “Huynh lại muốn bán đứng ta!”

“Nói gì mà bán đứng chứ.” Thiên Diệu tới gần Nhạn Hồi, “Chúng ta chỉ là hai con châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây. Muốn bán thì chẳng khác nào ta tự bán mình cả.”

Dù sao tình hình của hắn đã chẳng thể tệ hơn được nữa.

Khóe môi Thiên Diệu cong lên: “Kéo cô làm đệm lưng cũng không tồi đâu.”

Nhạn Hồi hận đến ngứa cả răng. Năm ngón tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Nửa ngày sau, Nhạn Hồi mới hung ác nói: “Ta cứ không giúp! Huynh đi tìm tình nhân của huynh mà tổ giác ta, sau đó hai chúng ta cùng chết chung!”

Nói xong Nhạn Hồi lại tiện tay chặt gãy một nhánh cây rồi ném lên không trung, trong tay nàng kết ấn, coi nhánh cây nọ như kiếm, cứ vậy mà ngự kiếm bay về phía chân trời.

Thiên Diệu đi vào bước nhìn theo hướng Nhạn Hồi bay đi, đôi mắt khề lưu chuyển.

Hắn biết cô gái này làm gì cũng dễ xúc động, đầu óc đơn giản luôn có cách nghĩ khác người, vì thế kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của hắn. Hắn cũng chẳng gấp, chỉ nhìn lại dấu vết Nhạn Hồi lưu lại trong không trung đang chậm rãi lần theo.

Chú tâm tung mịch tích hắn hạ trên người nàng tuy nhỏ nhưng thật ra lại không dễ trừ đâu. . .

Muốn thoát khỏi hắn cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Pháp lực của Nhạn Hồi đã khôi phục, nàng chỉ ngự kiếm một lát đã rời khỏi thôn nhỏ trên núi Đồng La nọ.

Nhưng cơ thể nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, chỉ bay một chốc mà đã mệt mỏi, nàng tìm chỗ đáp xuống ngồi nghỉ bên một con sông nhỏ.

Tuy vừa rồi nói như vậy với Thiên Diệu, nhưng Nhạn Hồi nghĩ một chốc mà trong lòng vẫn hơi lo sợ bất an, nhờ may tên Yêu Long này thực sự đi tìm Tổ Ảnh Chân Nhân rồi nói với cô ta thì sao nhỉ. . .

Dựa vào tác phòng của Tổ Ảnh Chân Nhân trong miệng Yêu Long kia, chỉ e cô ta sẽ thẳng tay tới tìm nàng đào vầy hộ tâm ra ấy chứ!

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, vuốt ve lồng ngực lạnh buốt.

Hay là về thương lượng lại với tên Yêu Long kia nhỉ. . .

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Nhạn Hồi vẫn chưa thể quyết định được, nghĩ tới nghĩ lui, trời cũng đã nhá nhem tối, Nhạn Hồi tiện tay mò hai con cá, nhặt củi rồi nhóm lửa nướng ăn bên bờ sông, vừa nướng vừa cân nhắc.

Song tới lúc hai con cá trong tay nàng đã nướng chín thì bên cạnh bỗng có người ngồi xuống.

Chẳng nói chẳng rằng, chẳng buồn khách khí, người nọ đã cầm lấy cá trên tay Nhạn Hồi mà ăn.

Nhạn Hồi sửng sờ, quay đầu lại: “Sao huynh cũng tới đây rồi!”

Người tới chẳng phải Thiên Diệu thì còn là ai được nữa.

Thiên Diệu hiển nhiên cũng đói bụng, hắn không trả lời Nhạn Hồi mà chỉ ngồi ăn như thế, mãi đến khi Nhạn Hồi đưa tay cướp lại cá trên tay hắn, Thiên Diệu mới nghiêng người lờm Nhạn Hồi một cái: “Đi tới chứ sao.”

Lúc này Nhạn Hồi mới nhớ ra, thuật truy tìm tung tích hắn hạ trên người nàng vẫn chưa giải.

Nhưng vừa nghĩ lại, Nhạn Hồi đã sợ ngây người.

Tuy thời gian nàng ngự kiếm hôm nay không dài, tốc độ không nhanh, nhưng dầu gì cũng là bay đấy nhé, tên này đi mà cũng có thể đuổi kịp nàng. . . Đúng là quá kiên trì. . . Nhạn Hồi miết giữa chân mày: “Ta sẽ không giúp huynh đâu, tình hình bây giờ ta còn chưa nói đủ rõ ràng sao?”

“Rõ rồi.” Thiên Diệu vừa từ từ ăn cá, vừa nói, “Có điều...” Cuối cùng hắn cũng ăn xong, liếc qua nàng một cái, ánh lửa hắt lên mặt hắn lúc sáng lúc tối, trong giọng nói lãnh đạm của hắn mang theo vẻ lơ đãng tự giễu: “Ngoại trừ đi theo cô, ta còn có thể đi đâu nữa đây?”

Thật ra những lời này của hắn chẳng có chút vẻ lưu manh nào, nhưng Nhạ Hối nhìn sắc mặt của hắn lại có cảm giác không nói nổi nên lời.

Nàng không nói gì, chỉ nhìn Thiên Diệu một chốc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn mà không khỏi cảm thán một tiếng, thật ra đối diện với khuôn mặt này, chuyện nàng có thể nàng cũng đã giúp rồi, nhưng chẳng biết sao lần nào cũng là chuyện như củ khoai lang nóng đến bỏng tay như thế...

Nhạ Hối buồn bã bắt đầu ăn cá, ăn nửa ngày, cuối cùng cũng đã lưng lửng bụng, nàng chặc lưỡi hai tiếng, thản nhiên nói: “Có bản lĩnh thì huynh cứ theo, dù sao ta cũng sẽ không dùng cái cách mất nửa đời sau kia để giúp huynh đâu.”

Thiên Diệu không nói lời nào tựa như không nghe thấy những lời này của Nhạ Hối vậy.

Buổi tối, Nhạ Hối rửa mặt qua loa bên bờ sông rồi tìm một vùng bằng phẳng nằm xuống. Nàng như thể xem Thiên Diệu như không tồn tại, có điều trước khi ngủ, nàng vẫn không nén được lặng lẽ nhìn trộm hắn một cái.

Thiên Diệu vốn đang nhìn lên ánh trăng trên trời đột nhiên chuyển ánh mắt, vừa hay bắt được ánh mắt của Nhạ Hối,

Nhạ Hối hơi xấu hổ, ho hai tiếng rồi quay lưng, điều chỉnh tư thế, giả vờ giả vịt rằng mình đã ngủ.

Nhưng hôm nay đã biết nhiều chuyện như vậy, ánh mắt của Thiên Diệu lại cứ nhìn chằm chằm vào lưng nàng chẳng chịu rời đi, Nhạ Hối nào có dễ ngủ được như vậy chứ. Nàng giữ nguyên tư thế nằm cứng đờ như thể trước như thế, chẳng ngờ mới một chốc mà nàng đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Thiên Diệu sau lưng.

Hắn còn có lòng đi ngủ hơn cả nàng cơ đấy...

Trong lòng Nhạ Hối có mấy phần cảm xúc kỳ lạ.

Nàng quay người, muốn nhân lúc Thiên Diệu đang ngủ mà quang minh chính đại nhìn hắn một chốc. Không ngờ lúc nàng vừa nghiêng người quay lại thì đã thấy hắn đột nhiên mở to hai mắt.

Đôi mắt của hắn khóa lại trên người Nhạ Hối, tuy vẫn đạm mạc và tỉnh táo như ngày thường nhưng ánh mắt lại chẳng chịu buông tha nàng dù chỉ là một chút, thu hết từng động tác nhỏ của nàng vào mắt.

Nhạ Hối nhìn thẳng hắn trong chốc lát rồi trực tiếp hỏi hắn: “Huynh sợ ta chạy à?”

Thiên Diệu cũng chẳng e dè: “Đúng vậy.”

“Cho dù là huynh cứ nhìn chằm chằm ta một đêm rye thế nhưng sáng mai ta vẫn ngự kiếm bay đi cơ mà.”

“Ta lại tìm cô là được rồi.”

“...”

Nhạ Hối cảm thấy mình đúng là đáng buồn, trong tiểu thuyết, những lời như vậy toàn là của bậc Đế vương bá đạo nói với cô gái mình yêu, nhưng lúc này đây, những lời này thoát ra từ miệng Thiên Diệu, nàng lại chỉ thấy đau đầu như bị Lệ Quý quần lấy vậy.

Nàng cắn răng, dứt khoát ngồi dậy tính nói chuyện tử tế với hắn: “Ta thấy huynh cứ quần ta như vậy thật quá vô lý.”

Thiên Diệu khoanh tay nghe nàng nói.

“Huynh xem, bây giờ pháp lực của ta cũng hồi phục rồi, huynh lại chỉ tìm được long cốt của huynh mà thôi, không có pháp lực thì huynh chẳng thể nào đánh nổi lại ta, ta không muốn giúp huynh, huynh cũng làm sao mà ép ta được?”

“Lại nói, cứ cho là đánh lại được đi, huynh lại ép ta như lúc đi lấy long cốt chẳng hạn, vậy thì sao nào, huynh ngấm kỹ lại chút coi, nghĩ lại cảnh chúng ta chật vật lấy long cốt hôm đó, có phải là vì huynh không chịu nói cho rõ ra nên ta mới không chịu phối hợp mà làm ầm lên rồi bỏ ra ngoài không? Vì thế huynh phải hiểu, nếu ta không thành tâm giúp huynh, ta sẽ trở thành kẻ vụng tay vụng chân, phiền phức như gây dính phân ấy. Chẳng bằng huynh tự làm cho nó sáng khoái còn hơn.”

Thiên Diệu sau khi nghe xong mới nói: “Nói xong rồi hả?”

Nhạ Hối nhẹ gật đầu, đầy chờ mong nhìn hắn: “Có phải cảm thấy lời ta nói có lý lắm không, nghe xong có ngộ ra được gì không...”

Thiên Diệu cũng gật đầu, đáp nhanh đáp gọn: “Nói nhảm nhiều quá.”

“...”

“Đừng mong vứt bỏ ta, ta sẽ không để cô rời khỏi ta đâu.” Thiên Diệu nói, “Ngủ đi.”

Nhạn Hồi vừa bẻ khớp tay răng rắc, vừa vận chuyển nội tức trong cơ thể mình, muốn phá tan tàn thuật truy tung mà hấn hạ trên người nàng. Dò xét một chỗ, nàng chỉ hận trước kia mình sao mà tham ăn thế, ăn rõ nhiều màn thầu, tuy chỉ là một thuật truy tung nhỏ bé, nhưng lại bị hạ quá sâu, chỉ một lát thế này, nàng đúng thật là không có cách nào mà giải được...

Vừa nghĩ vậy, ở phía xa xa trong rừng đã truyền tới tiếng chim chóc đập cánh bay loạn xạ.

Lỗi tai Nhạn Hồi hơi nhúc nhích, nhìn về phía chim chóc đang bay lên kia. Nàng quay đầu lại nhìn Thiên Diệu, ánh mắt hai người đều rất nghiêm trọng.

Nhạn Hồi nói: “Thế này thì đúng thực là không ngủ được nữa.” Mắt nàng chìm xuống, “Yêu khí bốc lên như vậy, thật phiền phức.”

Thiên Diệu cũng đứng lên, phui quần áo: “Đang xông về phía chúng ta.”

Nhạn Hồi nhướn mày: “Tôi gặp huynh à?”

Thiên Diệu cười nhạo một tiếng: “Ai mà lại tới gặp ta chứ. Chỉ là một đám yêu quái bị hấp dẫn tới mà thôi.”

“Hấp dẫn?”

“Bây giờ ta mang thân người phàm lại có long cốt, với đám yêu quái lên vào Trung Nguyên mà nói, ta quả là một bữa đại tiệc để bọn chúng tăng tu vi.” Hấn nói xong, sắc mặt cũng chẳng có lấy chút kinh hoàng nào.

“Huynh cũng thật đáng thương... Kê tu tiên muốn giết huynh, bây giờ ngay cả yêu quái cũng muốn ăn thịt huynh.” Nhạn Hồi vừa nói vừa dập lửa trên mặt đất, nói: “Lúc trước huynh nhập vào cơ thể này đã che lấp được khí tức quanh mình, bây giờ vất vả lắm mới tìm được long cốt thì lại tiện cho đám đồng loại ăn thịt mình.” Nhạn Hồi giẫm lên đồng lửa, mãi đến khi chẳng còn chút khói nào, nàng mới thẳng lưng đi về phía dòng sông. “Chim đã bay tán loạn nhiều tới vậy, vết thương của ta hẳn còn chưa khỏi, rút lui trước đã. Huynh bảo trọng.”

Nhạn Hồi xuống sông, người bên cạnh cũng đi theo nàng xuống sông, lội sông ào ào một chập, Nhạn Hồi lại nhìn chăm chăm vào Thiên Diệu bên người: “Chớ có đi theo ta.”

Thiên Diệu làm như không nghe thấy gì, học theo nàng đi ngược dòng sông, sau đó gật đầu: “Nước có thể giấu đi khí tức, đi ngược dòng tuy có chậm một chút nhưng lại có thể khiến đám kia hiểu nhầm hướng đi.” Hấn lại tán thưởng nói thêm, “Coi như cũng có chút bản lĩnh chạy trốn giữ mạng.”

Nhạn Hồi vừa lội ngược dòng, vừa tức mình nói: “Đã nói là không được theo ta cơ mà. Bọn chúng ở xa tới vậy mà còn tìm tới được, nước này có thể che được khí tức của huynh chứ? Không ai nói cho huynh biết đừng có liên lụy tới người khác sao! Tránh xa ta ra một chút.”

Thiên Diệu nhìn về phía xa rồi quay đầu hỏi Nhạn Hồi: “Có thể nín thở được bao lâu?”

Nhạn Hồi vô thức trả lời: “Điều tức xong thì hoảng một canh giờ...”

“Vậy cô điều tức trước đi.”

Nhạn Hồi nhướn mày, nhìn ra phía xa: “Tôi nhanh vậy sao? Vừa rồi chim còn bay xa thế mà.”

“Điều xong chưa?”

“... Huynh có thể đừng có bỏ qua lời nói của ta vậy được không!”

“Không thể.”

Thiên Diệu vừa mới nói xong thì chẳng đợi Nhạn Hồi chuẩn bị kĩ đã ấn nàng xuống lòng sông, nơi này vừa tối vừa sâu, dưới đáy sông có một hòn đá lớn, bên cạnh vừa hay có một chỗ trũng xuống, hòn đá rất chắc chắn, Thiên Diệu túm chặt lấy, ổn định lại cơ thể, giữ chắc để bọn họ không bị cuốn đi.

Đêm khuya, bên bờ sông, lòng sông đen kịt, nhưng từ trong lòng sông nhìn ra ngoài lại rất rõ ràng. Ánh trăng cùng những vì sao lấp lánh hơi bị làn nước uốn cong, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thiên Diệu ôm lấy Nhạn Hồi, giam nàng trong ngực mình, là một tư thế bảo vệ, nhưng lại không có ý bảo vệ, hấn chỉ sợ Nhạn Hồi không an phận, lộn xộn gây ra động tĩnh.

Nhạn Hồi cũng có thể nhận ra ý hấn, bởi vì... hấn quả thực ôm nàng quá là chặt.

Nhạn Hồi muốn động cánh tay để Thiên Diệu thả lỏng một chút, nhưng đúng lúc này, một cái bóng khổng lồ đã tiến tới gần bờ sông, Nhạn Hồi có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là một con yêu quái Thủy Ngưu Giác khổng lồ.

Nó cúi đầu xuống khiến Nhạn Hồi có thể nhìn thấy rõ ràng, cả người nàng đề phòng nâng pháp lực, Thiên Diệu lại như thể hiểu ý nàng, càng ôm nàng chặt hơn, hấn chuyển mình, dùng cơ thể chắn tầm mắt của nàng.

Nhạn Hồi lập tức hiểu ra, Thiên Diệu đang nói nàng phải ổn định.

Thiên Diệu vẫn còn trong cơ thể một thiếu niên, bờ vai vẫn hơi gầy gò, nhưng lúc Thủy Ngưu Giác kia vẫn đang không ngừng dò xét trên mặt nước, Nhạh Hồi thoáng suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng quyết định tin tưởng tên Yêu Long này.

Nàng thu pháp lực lại, cùng dân mình ẩn nấp với Thiên Diệu dưới đáy sông.

Đầu bò của Thủy Giác Ngưu đã áp sát mặt nước, nếu nó sục vào trong nước thì đã có thể rõ ràng nhìn thấy bọn họ, nhưng nó cũng chỉ sục cái mõm dài xuống mặt nước, uống nước ừng ực, sau đó ngẩng đầu bỏ đi.

Ngay sau đó, có bóng bốn năm con yêu quái theo sau lưng con Thủy Giác Ngưu kia bỏ đi ngang qua bờ sông.

Sau đó thật lâu cũng không thấy cái bóng nào nữa.

Nhạh Hồi thầm thở phào một hơi.

Vừa rồi nhìn đầu trâu kia lớn như vậy, có thể thấy con yêu quái này có thể hình rất khổng lồ, sau lưng còn có bốn năm Tiểu Yêu đi theo, hẳn là một tên yêu quái thủ lĩnh lên tới, bây giờ nàng đang bị thương, đừng nói là kiếm, mà vũ khí gì cũng chẳng có nổi, nếu chống lại bọn chúng thì cũng đúng là một chuyện phiến toái.

Nàng ngẩng đầu chán vào cằm Thiên Diệu một cái, ý bảo hẳn có thể lên rồi.

Nhưng Thiên Diệu vẫn còn bất động.

Một chốc sau, trên mặt nước bỗng đen lại. Lần này không phải là một yêu quái vùi đầu uống nước nữa mà là cả bờ sông bằng phẳng cũng đen lại.

Một vùng đen kịt này khiến Nhạh Hồi sợ ngây ra.

Đây là...

Thiên Diệu đã hấp dẫn cả đám yêu quái lên vào Trung Nguyên tới đây đó à!

Cái bánh ngon miệng này đúng là hương thơm tỏa khắp mười dặm đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Nhạh Hồi bỗng chốc rất cảm tạ vì hôm nay mình đã rời khỏi thôn nhỏ ở núi Đồng La nọ.

Nếu không một bầy yêu quái như thế này xông vào trong thôn thì không biết sẽ hù chết bao nhiêu thôn dân nữa đây.

Nhạh Hồi vô thức co mình lại trong ngực Thiên Diệu, để hắn che chắn cho mình kín kín một chút. Thiên Diệu nhìn Nhạh Hồi đang rụt cổ trong ngực mình thì khóe miệng hơi co giật, nhưng không có hành động nào khác.

Đám yêu quái tìm trên bờ một chốc không thấy bọn họ thì đành nối đuôi nhau đi khỏi đó, chẳng mấy chốc, cả đám đã bỏ đi gần hết.

Bóng đen bên bờ dần trở nên thưa thớt, đám gần Nhạh Hồi nhất cũng chỉ còn lại một con yêu quái hăng còn đang lo đầu tìm, ngửi mùi chung quanh. Ánh mắt hai người dưới sông nhìn nó chằm chằm.

Vào lúc yêu quái định bỏ đi theo đoàn thì bỗng hòn đá Thiên Diệu đang túm lấy dưới đáy sông lung lay, một chuỗi bọt khí nổi lên ừng ực trên mặt nước.

Thiên Diệu liền nhanh chóng tìm một điểm tựa khác để ổn định thân hình nhưng đã không kịp ngăn bọt khí nổi lên.

Bọt khí kêu lên hai tiếng “bóc bóc” rất nhỏ rồi biến mất trên mặt nước.

Rất khẽ khàng, vốn không thể nhìn ra trong bóng đêm, nhưng lỗ tai yêu quái kia khẽ giật, nó nhìn về phía mặt nước nổi lên bọt khí, mắt híp lại, sau đó nó thò đầu xuống, cách mặt nước ngày càng gần.

Thiên Diệu túm tay Nhạh Hồi, nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay nàng bốn chữ “Một đòn đánh chết”.

Nói thì đơn giản lắm. Lòng bàn tay Nhạh Hòih toát mồ hôi. Trong tình huống thế này, động tác của nàng không thể quá mạnh, không thể dùng quá nhiều pháp lực, cũng không thể để cái chết của yêu quái kia làm kinh động đến cả đám phía trước, lại còn phải hoàn thành chuyện này trong tình trạng bế khí dưới nước...

Nhạh Hòih cân nhắc rồi về một phù chú truyền âm nhập mật vào lòng bàn tay Thiên Diệu, nói: “Chuyện này khá là khó, nếu làm hỏng việc thì ta sẽ quay lại đánh ngất huynh, sau đó giao huynh ra tranh công giữ mạng, giờ ta nói trước với huynh một tiếng, miễn huynh sau này nói ta xảo quyết không giữ đạo nghĩa.”

“...” Thiên Diệu nhẹ đáp một câu, “Cho ta biết coi như đã giữ đạo nghĩa sao?”

“Ít nhất thì cũng đã nói với huynh rồi.”

Không chờ Thiên Diệu đáp lời, Nhạh Hòih đã lặng lẽ ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, hơi nóng dần dần tụ lại quanh người nàng.

Thiên Diệu chỉ cảm thấy người trong ngực ngày càng nóng, càng lúc càng bỏng rát, nhưng hắn vẫn không buông tay mà lại càng ôm Nhạh Hòih chặt hơn. Hắn thích cảm giác nóng hổi thế này.

Hắn vốn là một con rồng Ngũ Hành thuộc hệ Hỏa, cơ thể vốn có độ nóng bỏng tay như cô nương này, nhưng bây giờ, mỗi ngày hắn lại phải sống chật vật như thể rớt vào hầm băng vậy.

Nhưng lúc ôm cô nương này, lúc uống máu của nàng, hắn mới nhẹ nhõm được một chút, mới có thể cảm giác được thì ra sống không cần đau khổ đến như vậy.

Trong lòng Thiên Diệu hiểu rõ đối với hắn bây giờ thì Nhạh Hòih là liều thuốc duy nhất của hắn, cũng là một loại độc gây nghiện.

Nhưng dù là tốt hay xấu, hắn cũng sẽ không rời xa nàng được.

Trong lúc ý nghĩ Thiên Diệu đảo vòng, hơi nóng trong tay Nhạh Hòih hóa thành một mũi tên nhọn, phóng thẳng về phía mi tâm của tên yêu quái đang thò đầu xuống nước mà thăm dò, pháp lực lần vào mi tâm yêu quái, lực đạo khổng lồ vừa phải, bắn lủng qua mi tâm yêu quái nhưng không phá rách gáy hắn.

Yêu quái trợn to hai mắt, thân mình cứng đờ rồi rơi tõm xuống sông.

Không có lấy một tiếng động.

Thi thể tên yêu quái bị dòng nước chầm chậm cuốn đi.

Nhạh Hòih thu tay, lau lên y phục. Nếu không phải tình huống bất buộc thì thật ra nàng cũng không muốn hạ sát.

“Pháp thuật tiêu hao quá nhiều sức lực.” Nhạh Hòih truyền âm cho Thiên Diệu, “Ta không nín thở được bao lâu nữa đâu.”

“Nhịn thêm một chút.”

Sắc mặt Nhạh Hòih từ từ đỏ lên: “Đau thì có thể chịu được, nhưng không phải ta nói nhịn là nhịn được, huynh buông ra, để ta lên thở một hơi, ta sẽ cẩn thận không để yêu quái phía trước phát hiện.”

“Cô vừa hạ sát, không thể lên được.”

Nhạh Hòih thật sự không sắp ngạt thở rồi, đầu bắt đầu căng ra, khuôn mặt đỏ bừng, tứ chi cũng dần dần trở nên đuối sức. Cứ tiếp tục như vậy nữa thì nàng có tránh được yêu quái thì e cũng vẫn cứ chết ngạt.

Nhạh Hòih vỗ lên tay Thiên Diệu, bảo hắn buông ra. Thiên Diệu không hề chuyển động, Nhạh Hòih liền gỡ ngón tay Thiên Diệu ra.

Nhưng còn chưa gỡ được nổi hai ngón, Thiên Diệu bỗng buông eo Nhạh Hòih ra, giữ chặt gáy nàng rồi ấn một cái, đầu Nhạh Hòih bị ép tới phía trước, sau đó môi của nàng đụng phải cánh môi mềm mại của Thiên Diệu.

Không hề phòng bị.

Nhạh Hòih kinh hãi, trợn to hai mắt trong nước.

Thiên Diệu không hề khách sáo chút nào, bịt chặt miệng của nàng, đầu lưỡi tách răng môi nàng ra thổi một hơi vào.

Dường như sợ nàng không đủ, hắn lại thổi một hơi dài.

Chuyện này...

Đã là lần thứ hai rồi đấy nhé!

Nhận Hồi đẩy đầu Thiên Diệu ra. Thiên Diệu lại nhìn nàng chăm chăm, mượn chú truyền âm nhập mật vừa rồi nàng hạ còn chưa rút về để nói với nàng, “Cô thêm một chút nữa.”

Nói lạnh lùng vô tình cứ như thể hẳn chẳng sàm sỡ gì cô nương nhà người ta vậy...

Được rồi, tuy từ góc độ của hắn mà nói thì đúng là không phải sàm sỡ thật...

Nhưng mà!

Nhận Hồi bóp cổ tay, nếu nói trong đêm trăng tròn lần trước, dưới tình huống thần trí Thiên Diệu không tỉnh táo thì lần chạm môi đó với nàng quả nhiên là “cần”... Nhưng lần này là... Tiếp xúc đó.

Yêu long này nói ghét bị người khác đụng vào, ghét gần gũi người khác, nhưng tất cả mọi hành vi của hắn rõ là chẳng hề như vậy!

Bờ môi mềm mại này, còn có đầu lưỡi nữa...

Mẹ nó, nàng lại bị lợi dụng nữa rồi!

Vờ kịch trong lòng Nhận Hồi đang đến hồi đặc sắc cao trào, yêu quái trên bờ bỗng nhiên có hành động khác lạ.

Cả đám vốn đã đi trước chẳng hiểu sao lại dần dần tìm về thượng du phía này, Thiên Diệu lại không có tâm tư suy đoán tâm trạng của Nhận Hồi, chỉ lạnh mặt nhìn lên mặt sông, sau đó nhúu chặt mày. Ánh mắt hắn lảng lạng tìm kiếm.

Sau đó sắc mặt hắn sa sầm.

Là mùi máu tươi...

Mùi máu tanh của yêu quái vừa chết đi rồi cuộc vẫn không thoát khỏi khứu giác quá nhạy bén của những tên này.

Thiên Diệu lay Nhận Hồi, kéo nàng ra khỏi cơn thất thần: “Cô có thể lên trên hít thở được rồi.”

Trong đầu vang lên câu này. Nhận Hồi ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nghiêm mặt lại.

Không hay rồi...

Nhận Hồi dò xét nội tức trong cơ thể mình, đánh giá tất cả sức lực mình có thể ngưng tụ được, sau đó duỗi tay, ôm ngược lại Thiên Diệu, Thiên Diệu nhướn mày, lại nhớ lại vừa rồi Nhận Hồi nói muốn đánh ngất mình lập công giữ mạng.

Còn chưa kịp nói gì, Nhận Hồi đã thuận miệng nói: “Sợ thì nhắm mắt lại.”

Thiên Diệu cảm thấy buồn cười: “Cô đang nói với ta hả?”

Nhận Hồi nhếch môi cười, lộ chiếc răng khểnh: “Bình thường thì không sao, nhưng khi bị ép vào đường cùng, ta ra tay cũng đáng sợ lắm đó.”

Nhận Hồi thầm tính toán trong lòng, đám yêu quái theo tới đây đều chưa hoàn toàn hóa thành hình người, pháp lực không mạnh lắm, nhưng số lượng quá nhiều, còn nàng bây giờ đang yếu sức, không thể đánh lâu, cũng không thể thi triển pháp thuật mạnh, nhưng nàng hơn ở chỗ địch sáng ta tối, chỉ cần tìm đúng cơ hội, ra tay bất ngờ, liều một phen thì vẫn có thể thuận lợi trốn thoát.

“Chuẩn bị đi, sắp ra khỏi mặt nước rồi.”

Nhận Hồi ôm chặt Thiên Diệu.

Đôi tay Thiên Diệu rảnh rỗi buông trong nước một chốc, sau đó lại tự nhiên ôm lấy lưng Nhận Hồi.

Lần gần nhất ôm ai đó như vậy là lúc nào?

Trong trí nhớ của Thiên Diệu, Tổ Ảnh hầu như không cho phép Thiên Diệu đụng vào, lúc đó hẳn chỉ tưởng Tổ Ảnh không thích chị người khác chạm vào, nàng ta là mặt trăng nơi chân trời, vốn không nên bị ai đụng chạm.

Lần duy nhất ôm nhau là trước khi Tổ Ảnh rời khỏi hắn trở về Quảng Hàn môn, nàng ta đã dặn đi dặn lại: “Mười ngày sau, chàng nhất định phải đến Quảng Hàn môn lấy ta.” Lúc đó lòng hắn tràn ngập yêu thương, không kiềm chế nổi nên đã ôm nàng ta một cái, lúc ấy Tổ Ảnh không cự tuyệt.

Đó chính là lần gần nhất hắn ôm ai đó như vậy.

Tựa như thể đang ôm sương lạnh đầy cõi lòng, hàn ý thấu xương, hẳn những tưởng sau này hắn có thể dùng thời gian cả đời dần dần sưởi ấm cho nàng ta, chẳng ngờ bầu nhiệt huyết của hắn đã bị rải hết trong băng tuyết ngập trời. Cảm xúc nóng bỏng của hắn, từ đầu đến cuối chỉ thiêu đốt mỗi mình hắn mà thôi.

“Lên trên thôi.”

Giọng Nhạh Hòih trong đầu đánh thức hắh.

Thiên Diệuh bắt gắh siết chặt đôi tay – thật ấh ấh.

Cơ thể này ấh ấh đến tận tim

Nhạh Hòih tụ lực dưới chân, bắn lên khỏi đáy sông như một mũi tên rời cung, phá tan mặt nước, nằh tụ khí trong lòng bàn tay, xoay vòng trong không trung, pháp lực trong tay lan ra, đánh ngã một bầy yêu quái vẫn còn chưa kịp phản ứng xung quanh mình.

Đám yêu quái kêu gào. Nhạh Hòih xoay ngược tay, tiện tay hút một thanh kiếm của yêu quái rơi trên mặt đất, sau đó múa trong không trung, ngự kiếm bay lên, nhưng đúng lúc nằh sắp bay đi, một sợi móc sắt bỗng vung lên trời, quấn lấy chân Nhạh Hòih.

Nhạh Hòih bị kéo xuống. Ngự kiếm cũng không bay nổi.

Chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, đã có yêu quái bên dưới muốn bò lên theo sợi xích.

Thiên Diệuh nói gọn gàng dứt khoát: “Chặt chân đi.”

Nhạh Hòih sợ đến mức mắt cũng sắp lòi ra: “Huynh còn làm bộ hào phóng cái nổi gì! Chú ý gì mà khùng quá vậy!” Nằh vừa nói vừa phất tay, chặt đứt xích sắt trên chân, nhưng móc sắt đã cắm vào bắp chân nằh, lúc này không nhổ ra được.

Lúc này Nhạh Hòih đã không còn sức kêu đau, nằh định thân tính bay lên lần nữa, nhưng đám yêu quái sao có thể dễ dàng thả họ.

Bên dưới lại có một móc sắt ném lên, lần này là nhắm ngay vào đầu Nhạh Hòih, ánh mắt Thiên Diệuh ngưng lại, trong tay không có bất cứ thứ gì khác, nhưng liếc mắt thấy miếng hàn ngọc lắh lơ trước cổ Nhạh Hòih đang đong đưa, lúc này hắh không hề do dự, đưa tay lên giắt lấy miếng ngọc trên cổ Nhạh Hòih. Nhạh Hòih còn chưa kịp phản ứng lại, Thiên Diệuh đã ném nó đi như một ấh khí, trúng ngay vào mắt yêu quái đang hươh móc sắt kia.

Yêu quái kêu thẳh một tiếng, đau đớn lắh qua lắh lại dưới đất. Móc sắt quắh nhiều bọn họ cuối cùng cũng đã mất.

Thiên Diệuh thúc giục: “Đi.”

Nhạh Hòih ngạc nhiên, không dám tin: “Huynh làm gì thế?” Ngự kiếm của nằh lệch đi, định xuống dưới nhắh miếng ngọc vỡ kia.

Thiên Diệuh nhúh chặt mày, quát lớn: “Muốn chết sao!”

Yêu quái bên dưới không ngừng gào rú, có điều tên yêu quái vừa rồi bị Nhạh Hòih đánh trúng đã bắt đầu tung cánh.

Nhạh Hòih nhìn mảnh ngọc vỡ, cuối cùng chỉ đành nghiêng rắh, tức tốc bay về phương xa.

Gió đêm thổi tung mái tóc nằh, Nhạh Hòih vô cùng tức giận vì Thiên Diệuh, nhưng sau cơn phắh nộ, một nỗi bất lực bỗng ầh tới.

Nằh những tưởng mình có thể lắh giữ lại chút gì đó làm kỷ niệm, nhưng rốt cuộc người tính vẫn không bằng trời tính.

Thì ra trên thế gian này, thứ không thuộc về nằh cuối cùng vẫn không phải là của nằh, những thứ trộm về, nhắh về, cuối cùng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời nằh ở một nơi thần kỳ nào đó, hoàn toàn ra khỏi cuộc đời nằh...

Đây hắh là...

Số trời đã định.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Dọc đường đi vội không phân nổi phương hướng, mãi đến khi Nhạh Hòih cả thấy và người trống rỗng, ngay cả ngự kiếm cũng bắt đầu chao đảo sắp ngã thì nằh mới không thể không dừng lại.

Nhưng lúc này nằh đã không còn sức để đáp xuống đất vững vàng được nữa: “Tự bảo vệ đầu mình!” Nằh kêu lên, rồi không hề giảm tốc độ lấy một

chút lao vào bụi cây.

Sau khi không biết quật gãy bao nhiêu nhánh cây, hai người mới bị một gốc cây đại thụ cản lại, sau đó cả hai lần từ trên cây xuống từng tầng một.

Thiên Diệu nặng hơn một chút, “bịch” một tiếng ngã lăn xuống đất, hấn còn chưa kịp bò dậy, Nhạn Hồi lại “bịch” một tiếng ngã phịch lên bụng Thiên Diệu, đẩy hấn nằm xuống đất lần nữa.

Thanh kiếm cướp được của yêu quái thì “phập” một tiếng, cắm xuống khoảng đất bên cạnh hai người.

Chim chóc trong rừng bị dọa bay về phía chân trời, các loại động vật trong rừng cũng kêu lên liên tiếp không dứt bên tai.

Trong tiếng kêu hoảng loạn của động vật, Nhạn Hồi nằm xoài trên người Thiên Diệu bật cười. Nàng cười như rất vui vẻ, lăn khỏi người Thiên Diệu, nằm dưới đất hăng còn cười.

Lúc này trời đã gần sáng, chân trời đã có ánh sáng khẽ khàng xua tan màn đêm.

Thấy trời sắp sáng, tiếng động vật trong rừng chậm chạp lắng xuống, tiếng cười của Nhạn Hồi cũng chậm chậm tắt đi.

Nàng nhìn trời, mãi lâu sau vẫn không nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Thiên Diệu chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Chẳng phải cô muốn đánh ngất ta giao ra để tranh công giữ mạng sao?”

“Lê ra ta nên giao nộp huynh.” Câu này của Nhạn Hồi vừa lạnh lùng vừa trầm thấp, không giống như đang nói đùa.

Thiên Diệu quay đầu nhìn sườn mặt của nàng. Nhạn Hồi không để mặc hấn nhìn mà ngồi dậy, ôm gối, bóp bắp chân vẫn còn móm sát dính ở đó, nàng cắn răng, định rút thẳng móm sát ra.

Thấy động tác của nàng, Thiên Diệu nhướn mày, lập tức xoay người ngồi dậy: “Không được.” Hấn gỡ bàn tay đang nắm móm sát của Nhạn Hồi ra, “Móm này có gai ngược, cô muốn kéo cả thịt ra luôn sao?”

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn hấn: “Người hào phóng mà lại để ý những tiểu tiết này sao, vừa rồi chẳng phải còn bảo ta chặt chân sao?”

“Biết cô sẽ không chặt.” Thiên Diệu liếc nàng, đứng dậy nhặt thanh kiếm rơi bên cạnh, “Nằm xuống, ta lấy ra giúp cô.”

Trong những chuyện này, Nhạn Hồi cũng rất là dứt khoát, nàng nằm thẳng rạp xuống đất chứ cũng không nhìn Thiên Diệu, để mặc cho hấn khuro kiếm lên bắp chân mình.

Xé ống quần Nhạn Hồi ra, Thiên Diệu thấy nơi bị móm sát cắm vào đã máu thịt lẫn lộn, hấn đảo mắt, nhìn Nhạn Hồi đang nằm sấp dưới đất, nàng không hề quay đầu, để mặc hấn muốn gi thì làm, hấn cụp mắt, ra tay rất nhẹ.

Thật ra thì cũng có áy náy.

Cô nương này không hề nợ hấn điều gì, chuyện hai mươi năm trước vốn không liên quan đến nàng. Nhưng chỉ đơn giản là vì nàng xuất hiện nên hấn mới bám lấy nàng, mấy lần kéo nàng vào chỗ nguy hiểm. Làm những chuyện như vậy, hấn cũng rất áy náy.

Có điều sự áy náy này không đủ dao động quyết tâm của hấn, không đủ để hấn buông “ích kỷ” của mình, hấn cũng chỉ muốn thoát khỏi cảnh sống tạm bợ chật vật này.

Vì thế cho dù Nhạn Hồi đau, hấn cũng chỉ đành lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, cho dù Nhạn Hồi bị thương, hấn cũng không thể buông tay để nàng đi.

Bởi lẽ trong cõi đời chìm nổi này, hấn cũng chỉ là...

Một kẻ hèn mọn đang giãy dụa sống tạm bợ.

Thân kiếm nhẹ đâm xuống, khéo léo móm lên, chỉ nghe Nhạn Hồi nhin đau kêu một tiếng, móm sắt kia đã được Thiên Diệu gỡ ra.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn, Thiên Diệu ném móm sắt còn dính máu sang một bên nói: “Miệng vết thương không sâu, cũng không tổn thương đến gân cốt, không có gì trở ngại.” Hấn lui sang bên cạnh, muốn hái lá cây lau tay.

Nhưng Nhạn Hồi lại kêu lên: “Đứng lại.”

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, Nhạn Hồi nhích đến cạnh Thiên Diệu, sau đó xé tà áo hấn, xé lấy một miếng vải băng bắp chân mình lại.

Chân mày Thiên Diệu khẽ động: “Cô không nói nổi một tiếng đã xé áo người ta vậy à?”

“Những chuyện huynh chẳng nói gì đã làm với ta còn nhiều hơn.” Nhạn Hồi ngẩng đầu ghét bỏ liếc hấn, “Ta cũng đã dạy huynh như vậy bao giờ đâu.”

Quả thực là vậy.

Thiên Diệu liền không lên tiếng nữa, quay người hái mấy lá cây, lại hái thêm mấy quả rừng, quay về đưa cho Nhạ Hò: “Phải đi thêm một đoạn nữa, đến gần thành trấn thì đám yêu quái kia sẽ không ngồng cuồng như vậy nữa rồi.”

Nhạ Hò đón lấy quả cây, nhanh chóng ăn hết một trái: “Ồ, đi thôi.”

Nàng chống người dậy, khập khiễng đi hai bước. Nhưng thấy bên cạnh không có ai đi theo, Nhạ Hò quay đầu nhìn lại, Thiên Diệu chỉ đứng sau lưng nhìn nàng: “Thuật ngữ kiếm đâu?”

Nhạ Hò liếc xéo hấn: “Nếu còn ngữ kiếm được thì sao chúng ta lại té xuống đây, huynh nghĩ ta không muốn đến thẳng thành trấn luôn sao.” Nhạ Hò vừa đi vừa nói, “Nội tức tiêu hao hết rồi, phải tìm một nơi gần thành trấn nghỉ ngơi đã, điều dưỡng nội tức trước mới tính.”

Thiên Diệu sau lưng bước dài tới phía trước, Nhạ Hò cũng không để ý, nhưng lại thấy Thiên Diệu sai bước tới trước người nàng, chắn đường nàng, sau đó xoay lưng về phía nàng cúi người xuống: “Lên đây.”

Nhạ Hò hơi ngáy người.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng: “Cứ đi cả nhấc như vậy thì đến sáng mai cũng không đi được mấy dặm đường đâu. Lên đi.”

Nhạ Hò cân nhắc một chút, cảm thấy hấn nói cũng có lý, hơn nữa hấn còn chủ động yêu cầu công nàng, có lợi thì sao không làm. Nhạ Hò lập tức nhảy lên lưng Thiên Diệu: “Nếu huynh dám làm ta ngã thì ta sẽ nổi giận đấy nhé.”

Thiên Diệu chẳng buồn để ý đến mấy lời vo ve bên tai, chỉ công nàng đi về phía trước.

Vai Thiên Diệu hẵng còn chưa đủ dày rộng, nhưng chẳng biết tại sao Nhạ Hò nằm sấp trên đó vẫn cảm thấy an tâm, có lẽ hấn đi đường trầm ổn, mỗi bước đều vững vàng, nếu hấn chỉ là một thiếu niên bình thường, nếu hấn lớn thêm vài tuổi nữa, chắc hấn sẽ là một người đàn ông đáng tin cậy về mặt ý nghĩa truyền thống...

Nhạ Hò gác đầu lên vai Thiên Diệu, đôi mắt dần chớp muốn nhắm lại theo tần suất bước chân của hấn.

Lúc này Thiên Diệu vừa lên một đỉnh núi, trời vừa hừng sáng, Nhạ Hò nửa mơ nửa tỉnh, chợt hoảng hốt như trở lại khung cảnh Lăng Tiêu mang nàng về núi Thần Tinh năm đó

Nàng cũng đi suốt một đêm thế này, buồn ngủ đến mức bước đi cũng xiêu vẹo, nhưng nàng sợ làm lỡ hành trình của sư phụ, không dám than mệt, không dám nói buồn ngủ, nàng cố gắng mở to mắt theo sau Lăng Tiêu, đi đến khi chung quanh tối sầm xuống.

Đến khi nàng tỉnh nàng, nàng đang nằm trên lưng Lăng Tiêu y như thế này, nhìn thấy cửa lớn của núi Thần Tinh mở ra trước mắt mình, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu ra sau cửa núi, vàng sáng chói mắt, chiếu rọi tất cả đỉnh đài lầu các của núi Thần Tinh như tiền cảnh trong tranh vẽ.

Nàng bắt giác kinh ngạc kêu lên, tiếng kêu truyền vào tai Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ nghiêng đầu, giọng vui vẻ nói bên tai nàng: “Nhạ Hò, từ nay về sau đây cũng sẽ là nhà con.”

Giọng điệu của Lăng Tiêu lúc đó là sự dịu dàng mà cả đời này nàng không bao giờ quên.

Khi đó Nhạ Hò cảm thấy nàng thật sự là đứa trẻ may mắn nhất thế gian này...

Nhưng bây giờ, Nhạ Hò bắt giác sờ cổ mình, ở đó chẳng có gì cả ngoài hơi ức, ngọn núi kia chẳng để lại gì cho nàng nữa.

Thiên Diệu đi mãi không ngừng nghỉ đến trưa, cuối cùng nhìn thấy một con đường lớn, tuy trên đường không có người, nhưng hẵng còn có vết bánh xe để lại, hấn là nơi đây đã cách thành trấn không còn xa nữa.

Thiên Diệu vốn định đánh thức Nhạ Hò, nhưng nghe tiếng nàng đang hít, hấn thoáng im lặng rồi tiếp tục yên lặng lên đường, chớp mắt đã thấy một ngôi miếu hoang bên đường. Thiên Diệu liền đưa Nhạ Hò vào miếu hoang, đặt nàng xuống, sau đó quay người đi về phía khu rừng ngoài miếu hái mấy quả đại chống đói.

Đến khi hấn quay lại, Nhạ Hò vẫn nằm đó chưa tỉnh, Thiên Diệu vốn nghĩ đêm qua nàng quá mệt nên vẫn ngủ mê man, nhưng ngồi bên cạnh nàng một chốc, Thiên Diệu mới cảm thấy có điều không đúng.

Nhạ Hò hít thở rất nhanh, trán toát mồ hôi lạnh, tuy mắt nhắm nghiền nhưng có thể nhìn thấy đồng tử của nàng đang chuyển động nhanh chóng.

Thiên Diệu chau mày: “Nhạ Hò?”

Nhạ Hò không tỉnh, nhưng đồng tử càng đảo nhanh hơn.

Thiên Diệu suy nghĩ rồi đưa tay lay nàng: “Tỉnh lại đi.”

Cái lay này như một đao đâm vào Nhạ Hò, nàng mở bừng mắt, dịch người ngồi dậy, há miệng thở dốc, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu. Nàng ôm ngực, hoảng hốt bất định chui mồ hôi.

Thiên Diệu vẫn nhìn nàng chăm chăm, thấy thế thì nghi hoặc nói: “Gặp ác mộng sao?”

Nhận Hồi lắc đầu, lại thở một lúc nữa mới thoáng dịu xuống: “Bị bóng đè thôi.”

Nghe thấy hai chữ này, Thiên Diệu cảm thấy rất mới lạ: “Bị bóng đè?”

“Chuyện thường xảy ra thôi, quen rồi là được.” Tuy nàng nói vậy nhưng trong lòng vẫn rất bồn chồn. Từ sau khi Lăng Tiêu ban bùa cho nàng, nàng rất ít khi nhìn thấy ma quỷ, cũng rất ít khi bị bóng đè, bây giờ là ban ngày ban mặt mà nàng lại bị như thế, xem ra đây không phải là cô hồn dã quỷ dễ đuổi đi rồi...

Nhận Hồi gãi đầu, cảm thấy hơi đau đầu.

Gần đây không biết phạm phải Thái Tuế hay làm sao, những chuyện phiền phức cứ nối đuôi nhau tìm đến...

“Cô là người tu đạo, nhưng sao đến giờ vẫn bị tà ma bám lấy như vậy?”

Nhận Hồi vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói: “Sao ta biết được, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ rồi, lại còn rất dễ bị chúng quẩn lấy, sau đó tu tiên cũng không chữa được tật này...”

Nói xong, Nhận Hồi bồng ôm ngực mình, lặng đi một chốc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu: “Trước đây huynh nói vậy hộ tâm của huynh đã đâm vào tim ta nên mới giúp ta sống được đến giờ phải không?”

Thiên Diệu gật đầu.

“Tìm ta khuyết tật bẩm sinh... Không có vậy hộ tâm của huynh thì ta không sống quá được mười ngày... Vì huynh nên ta mới sống được, tức là mạng này của ta vốn phải biến mất từ lâu, ta vốn dĩ là... một người chết...” Nhận Hồi thất thần nỉ non, “Chẳng trách chẳng trách, chẳng trách lại như vậy...”

Không phải nàng có thiên phú dị bẩm mà vốn dĩ nàng cũng là đồng loại của chúng!

Vậy hộ tâm này đã biến nàng thành nửa người nửa quỷ...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nhận Hồi nhớ lúc vừa tới núi Thần Tinh, quan hệ giữa nàng và sư tỷ Từ Nguyệt vẫn chưa kém tới vậy.

Tính cách Từ Nguyệt rất kiêu ngạo, nhưng bản chất cũng không phải là một cô gái xấu.

Lúc vừa vào núi Thần Tinh, việc ăn uống của các đệ tử phải được khống chế nghiêm khắc hơn trước khi nhập núi, mỗi ngày Nhận Hồi đều đói bụng tới mức bụng cũng sắp dán vào lưng rồi.

Lúc đó Từ Nguyệt ở cùng phòng nàng, thân là Đại sư tỷ nên thường lên giường đồ mang về cho nàng ăn. Lúc đưa thức ăn, tuy thái độ của Từ Nguyệt có hơi kiêu ngạo nhưng tâm địa cũng rất tốt, trong lòng Nhận Hồi cũng rất cảm kích tỷ ta.

Sau khi nhập núi chưa được bao lâu, Nhận Hồi đã bị đám tiểu quỷ trong núi quấy phá. Đám tiểu quỷ đó tích mịch đã lâu, mỗi ngày đều tới quẩn lấy Nhận Hồi mà chơi chẳng phân biệt thời gian, Nhận Hồi thấy rất phiền, nhưng cũng chẳng biết làm sao mà đuổi được chúng đi, trong mắt người khác, Nhận Hồi không phải lúc thì vừa đi một mình vừa khoa chân múa tay thì cũng là lăm bằm ở những chốn không người.

Những hành vi kì lạ như thế đã khiến mọi người không muốn tiếp xúc với Nhận Hồi.

Nhưng Từ Nguyệt lúc đó vẫn mang đồ ăn về cho Nhận Hồi. Có lần Từ Nguyệt giữ lại đồ ăn ngon của tỷ ấy để mang về cho Nhận Hồi, Nhận Hồi đang thòm thèm nhìn ngó thì một con tiểu quỷ bỗng xuất hiện, bó quây phá muốn Nhận Hồi chơi với nó, Nhận Hồi đã cố gắng không để ý đến nó, nhưng con quỷ này lại vì thế mà tức giận, nó xáp lại chỗ bàn Từ Nguyệt đang ngồi, khoa chân múa tay, âm khí sùm sụp, sát ý hiện rõ ra.

Nó muốn giết chết Từ Nguyệt.

Rốt cuộc Nhận Hồi cũng không thể nhìn được nữa, nàng lật tung bàn thức ăn lên, dùng pháp thuật vừa học được để bắt nó.

Nhưng Tử Nguyệt lại là người kiêu ngạo, ý tốt của mình bị người ta xử sự như thế, vì thế lúc đó cũng nóng lên. Nàng ta túm lấy tay Nhạn Hồi, Nhạn Hồi bị túm tay nên xông mắt con tiểu quý, nàng nóng vội muốn đuổi theo nên không cẩn thận hất ngã Tử Nguyệt, Tử Nguyệt ăn đau nên rầm rút không thôi, nhưng Nhạn Hồi cũng chả có thời gian để ý nàng ta mà chỉ mãi đuổi theo con tiểu quý kia.

Rốt cuộc Nhạn Hồi cũng bắt được con quý đó, cũng kết oán với Tử Nguyệt từ lúc bấy giờ.

Sau đó Lăng Tiêu hỏi nàng vì sao lại đối xử với Tử Nguyệt như thế, nàng áp úng cả ngày trời, mãi đến khi sắc mặt Lăng Tiêu sa sầm thì Nhạn Hồi mới sợ hãi kể chuyện mình có thể nhìn thấy quỷ cho Lăng Tiêu nghe.

Nàng biết khả năng kì lạ này khiến người ta không thích, thậm chí có người còn cho rằng nàng là yêu quái, nàng sợ Lăng Tiêu cũng sẽ trục xuất nàng, nhưng cuối cùng Lăng Tiêu vẫn chẳng làm vậy.

Người lật mấy cuốn sách, luyện ra mấy lá bùa, rốt cuộc cũng vẽ được cho nàng một phù chú, khắc nó lên người nàng, chính thứ này đã khiến nàng bớt đi được bao nhiêu phiền phức.

Nếu như không có Lăng Tiêu, nghĩ thôi cũng đã biết cuộc sống của nàng bây giờ sẽ thế thảm tới mức nào...

Mà thứ khiến cho nàng có khả năng kì lạ đó lại chính là vảy hộ tâm trong tim nàng.

Nhạn Hồi vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu. Hai người đã yên lặng hồi lâu, Thiên Diệu mở miệng trước phá tan sự yên lặng: “Xin lỗi.”

Hắn nói trực tiếp như thế khiến cho Nhạn Hồi cũng ngây người mất một chập, sau đó mới cúi đầu thấp giọng nói: “Huynh xin lỗi cái gì chứ.”

Thật ra cũng không thể trách Thiên Diệu được, chắc hắn là chẳng có ai hi vọng vảy hộ tâm chưa từng văng ra khỏi ngực hắn như chính hắn, huống chi vảy hộ tâm của hắn tuy đã để lại năng lực phiền phức như vậy, nhưng chỉ ít cũng đã giúp nàng sống sót còn gì.

Không có gì quan trọng hơn việc sinh tồn cả, đạo lý này Nhạn Hồi cũng biết.

“Phải là ta cảm ơn huynh mới đúng. Nhưng mà...” Nhạn Hồi nói, “Mặc cho chúng ta có những quan hệ sâu xa tới đâu, ta cũng chẳng thể giúp huynh được nữa.

Thiên Diệu lặng lẽ nhìn nàng. Đôi mắt trong trẻo của hắn phản chiếu rõ hình ảnh của Nhạn Hồi, rõ tới mức lại khiến cho hắn có phần sượng sùng khi nhìn thẳng vào mắt Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi quay người: “Đêm qua cứu huynh coi như là ta báo đáp ân tình huynh cho ta ăn, cho ta ngủ trong khoảng thời gian này, nhân khí trước mặt nặng như vậy, hắn là ra khỏi thành trấn không xa thì sẽ có đám đệ tử của tiên môn trông coi, đám yêu quái sẽ không dám làm liều như vậy nữa. Tuy trên người huynh bây giờ có long khí nhưng đại đa số đệ tử tiên môn cũng chẳng biết đó là gì cả, huynh mang thân xác loài người chắc cũng sẽ chẳng khó khăn là bao, chỉ cần coi chừng đừng để gặp lại người yêu cũ của huynh là được.”

Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Chúng ta từ biệt nhau ở đây.”

Thiên Diệu mấp máy môi, còn đang tính nói chuyện thì Nhạn Hồi đã thở dài, sau đó giơ tay lên đập mạnh tay vào sau gáy Thiên Diệu.

Thiên Diệu liền ngã thẳng xuống đất.

“Thật ra nếu nói cho huynh thông được thì ta cũng chẳng muốn ra tay làm gì, nhưng huynh cứ quẩn lấy ta như vậy, ta cũng hết cách rồi. Cứ vậy đi, huynh đừng trách ta.” Nhạn Hồi kéo Thiên Diệu tới một cái miếu hoang hẻo lánh, dùng cỏ khô đắp lên người hắn.

“Ta đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, Nhạn Hồi cũng không chần chừ nữa, nàng đi cà nhấc ra khỏi miếu hoang.

Nàng không thể ngây người ở cùng Thiên Diệu được, đêm nào nàng cũng bị bóng đè như vậy, tình cảnh của Thiên Diệu nói không chừng sẽ lại càng phiền phức hơn, vì để tốt cho cả hai bọn họ, tốt nhất là cứ tách ra hành động vậy.

Buổi chiều ngày hôm đó, cuối cùng Nhạn Hồi cũng đi cà nhấc tới một trấn nhỏ ở gần đó, nàng thăm dò được trong trấn có một viên ngoại giàu chầy mỡ, suốt ngày ức hiếp người trong trấn, hoành hành ngang ngược vô cùng. Nhạn Hồi biết người như vậy sẽ rất dễ ý tới tính mạng của mình, vì vậy liền không do dự chút nào mà đi tới hậu viện nhà y, chọn lấy hai bộ quần áo mà mặc vào, sau đó thuận tay lấy thêm ít bạc.

Buổi tối nàng tới một khách điểm, gọi một đại phu tới đắp thuốc và băng bó cho vết thương ở chân.

Mãi tới lúc ánh trăng treo ở giữa trời rồi thì nàng mới chuẩn bị xong xuôi.

Nàng rửa mặt qua loa rồi lên giường nằm.

Lúc này, ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, rọi sáng cả mặt đất.

Nhạn Hồi cứ mở to mắt như thế mà không nhắm lại.

Theo lẽ thường mà nói, chỉ lúc nàng ngủ mới bị bóng đè, vậy nếu đêm nay bị thì làm sao bây giờ, ngày mai không có ai gọi thì nàng làm sao mà dậy được...

Nhưng đêm nay, trong đầu Nhạn Hồi cũng không hẳn khoan những chuyện này.

Suy nghĩ của nàng không nén được mà bay xa. Nàng lại nghĩ, chắc hẳn bây giờ huyết đạo của Thiên Diệu đã giải rồi nhỉ? Chắc là hắn có thể hoạt động bình thường rồi đúng không? Có bị yêu quái tìm thấy không nhỉ?

Nếu như không có yêu quái tìm thấy hắn, tính ra thì hắn đi bộ như thế chắc phải sáng mai mới tới được đây, mà ngày mai thì nàng đã khôi phục được phần đa nội tức rồi, đến lúc đó nàng lại đi mua một thanh kiếm thuận tay, ngự kiếm bay đi xa xa thì đã thoát khỏi Thiên Diệu hoàn toàn rồi.

Ngực hơi đau khiến cho Nhạn Hồi cảm thấy không được khỏe. Nàng biết đây là do huyết thể nàng đã từng thể gây ra đau đớn. Nàng vi phạm lời thề của bản thân, tuy chỉ là lời thề nói đùa lúc uống say, nhưng đã vi phạm thì vẫn phải bị trừng phạt.

Không bao lâu nữa, đợi pháp lực của nàng hồi phục hoàn toàn rồi thì phá huyết thể này cũng là chuyện dễ dàng, đến lúc đó nàng có thể không bao giờ phải sống những ngày như bây giờ nữa rồi. Từ nay về sau nàng sẽ sống tiêu dao tự tại trên chốn giang hồ.

Không đợi nàng nghĩ xong tâm nguyện của mình, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy ngực đau đớn vô cùng, cơn đau này đau hơn lúc này rất nhiều, khiến cho cả người nàng cũng run lên.

Nhạn Hồi cắn răng, ép cơn đau xuống.

Nàng xoay người xoa ngực mình, tự nói với bản thân quen là sẽ đỡ hơn. Nhưng nàng vừa nghĩ xong thì cơn đau sắc bén lại như đâm vào tim lần nữa, khiến cho cả người Nhạn Hồi cứ vô thức co lại.

Nàng hít sâu một hơi lạnh.

Nhạn Hồi muốn ép bản thân đi ngủ, nhưng kì lạ là nàng vừa nhắm mắt thì lại trông thấy một bóng người đi xiêu xiêu vẹo vẹo trong rừng cây dưới ánh trăng.

Nàng mở bừng mắt, cơn đau như đâm chém trái tim nàng. Lần này nàng không cần nhắm mắt nữa cũng có thể nhìn thấy bóng người xiêu vẹo đó, hơn nữa còn có bóng yêu quái không ngừng đuổi theo.

Thiên Diệu!

Nàng trông thấy tình cảnh của Thiên Diệu lúc bấy giờ!

Nhạn Hồi ngồi bật dậy.

Là Thiên Diệu đang hốt hoảng chạy trốn, hắn bị yêu quái phát hiện!

Nhạn Hồi nghiêng răng, cố gắng lí trí tự nói với bản thân rằng mình không nên đi tìm hắn, không nên cứu hắn, hôm nay nàng bỏ đi chính là đã quyết tâm không để ý tới sống chết của hắn nữa.

Nhưng cơn đau ở ngực cứ hành hạ nàng từng cơn.

Nàng không nên quản việc khi gió gì của hắn nữa.

Nàng càng dính líu tới hắn thì càng khó thoát thân.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Thiên Diệu ngã nhào xuống đất, một cơn yêu quái sau hắn vội lao lên chụp lấy hắn. Móng vuốt của nó cào vào vai Thiên Diệu, cơ thể linh hoạt của Thiên Diệu lẩn ra tránh móng vuốt, trở tay rút thanh kiếm cướp được của yêu quái kia đâm vào ngực nó.

Máu yêu quái nhuộm đỏ cả áo hắn, hắn không do dự chút nào mà đứng lên đi tiếp.

Đối với cơ thể của nhân loại mà nói thì hắn đã rất lợi hại rồi, nhưng lúc này còn có một đám yêu quái không đếm nổi trên đầu ngón tay theo sát hắn...

Rốt cuộc Nhạn Hồi cũng nghiêng răng, nàng không nén được thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó!”

Nàng trở mình đứng dậy, vớ lấy thanh kiếm gỗ đào treo trên tường, sau đó mở cửa sổ ra, chưa kịp khoác áo ngoài cho tử tế thì đã lập tức ngự kiếm bay đi, bay thẳng về hướng nàng cảm thấy được.

Thiên Diệu vội vàng chạy trốn dưới ánh trăng, hắn chạy nhanh không ngừng, sắc mặt vốn nên hồng phớt vì vận động thì lúc này lại trắng bệch, vận động quá mức khiến cho hắn cảm thấy trong khoang miệng ngập mùi máu tanh.

Sắc mặt hắn không có chút bối rối nào, trong đầu vẫn đang phân tích khả năng để chạy trốn khỏi đây.

Hắn đã giết con yêu quái kia, khắp người đều nhuộm máu của nó, mùi máu này quá tanh tưởi, mặc cho hắn có chạy trốn tới đâu thì cũng không thể thoát được đám yêu quái kia, cho dù có trốn trong nước thì cũng chẳng tẩy nổi mùi máu tanh gay mũi này.

Vậy phải làm sao đây...

Thiên Diệu cố gắng nghĩ cách, nhưng mặc cho hắn có nghĩ thế nào thì cũng chỉ thấy phía trước là con đường chết mà thôi.

Trừ phi ông trời chiếu cố hắn, nếu không thì hắn không thể sống nổi nữa.

Mà ông trời thì trước nay lại vẫn luôn keo kiệt chẳng muốn ban ân huệ cho hắn.

Sau lưng lại có một con Ký Yêu Phong đánh úp tới, Thiên Diệu nghiêng người muốn, nhưng con Ký Yêu Phong này lại rất mạnh, nó đẩy Thiên Diệu ngã lăn xuống đất, khiến hắn chật vật lăn mấy vòng, mãi đến khi bị một cái cây lớn chắn lại thì mới ngừng được.

Thiên Diệu ho một tiếng, máu tràn ra khắp miệng, chảy ra cả áo.

Hắn cúi thấp đầu, nhìn bóng cây chập chờn dưới ánh trăng, trong một chốc, hắn như có cảm giác ánh trăng đang chiếu rọi khiến cho những phiến lá cũng trắng loáng lên.

Một bóng người màu đen bước tới gần hắn, sát khí lạnh thấu xương, dường như thời gian quay trở lại hai mươi năm về trước, hắn nằm ỳ rũ dưới mặt đất, chẳng có chút sức kháng cự nào với người đang giờ kiểm lên trước mặt hắn.

Nghĩ đến cảnh ngộ, Thiên Diệu lại bật cười thành tiếng.

Thì ra vận mệnh của hắn là như thế này đây.

Cho dù có gãy dựa thế nào cũng vô ích, hắn vẫn phải nhận lấy vận mệnh này...

Bóng tên yêu quái giờ đại đao lên.

Khóe miệng Thiên Diệu cười lạnh, hắn nhắm mắt lại, lười trơ mắt nhìn kết cục của mình. Hắn như thể đã rơi vào bóng đêm tuyệt vọng tình mệnh.

Ánh trăng bạc bạc trước mặt đột nhiên bị che lấp.

Khí tức quen thuộc vờn quanh chớp mũi.

Thiên Diệu mở to mắt, chỉ thấy một bóng người gầy yếu đang chắn đại đao đầy sát khí cho hắn.

Chỗ thanh kiếm gỗ đào chặn đứng lưỡi đao có ánh sáng pháp lực lóe lên, hắn nghe thấy cô gái trước mắt nói, gian nan nhưng kiên quyết: “Mạng của người này hôm nay là do ta bảo vệ.”

Thiên Diệu ngửa cổ nhìn nàng, có ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt đen, hiển nhiên là đang thất thần.

“Các ngươi nên rút đi thì hơn, tránh đường cho chúng ta đi.” Nàng khẽ quát, vung lưỡi kiếm quật bay đám yêu quái cơ bắp ra xa ba trượng.

Kiếm gỗ đào như bay múa trong không trung, nhìn tư thế bảo vệ mình đang chắn trước người mình, bóng lưng cô gái trước mặt cao ngất, dường như ông trời rút cuộc cũng chịu gặt đầu bó thí cho hắn chút...

Ân huệ.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nhận Hồi nghiêng mặt liếc Thiên Diệu: “Còn sống không?”

Ánh trăng lưu chuyển trên khuôn mặt nàng, chiếu lên gò má sạch sẽ của nàng, Thiên Diệu nhìn đôi mắt ánh lên ánh trăng của nàng đến thất thần, quên cả trả lời.

Nhận Hồi nhủ mảy, kiếm gỗ đào vòng ra sau đập lên trán Thiên Diệu một cái, khiến hắn khẽ giật mình, chỉ nghe Nhận Hồi ghét bỏ nói: “Ta đúng thật là

chẳng muốn cứu huynh gì cả.”

Thiên Diệu ngậy người một lúc lâu, ôm lấy cái trán bị đánh hơi đau, chợt hắt cật tiếng cười trầm trầm.

Nhận Hồi nhướn mày: “Cười cái gì, bị đánh choáng váng luôn rồi à?”

Thiên Diệu ôm trán cười một lúc lâu: “Đây là lần đầu tiên ta thấy cô như vậy đấy.”

Rõ là đã đi rồi, vậy mà còn không từ nguy quay về, trong lúc hấn tuyệt vọng, trong lúc hấn nguy nan, chính nàng đã cứu hấn...

Thật kỳ lạ, nàng làm một chuyện đầy rung động với hấn tới vậy, vậy mà chính nàng lại chẳng hay biết gì.

“Nói nhảm nhiều quá.” Nhận Hồi quay đầu, nhìn chăm chăm đám yêu đầu bò vừa bị nàng đánh bay kia, vừa rồi một kích của nàng chẳng tiếc chút lực nào, vì thế bây giờ đám yêu đầu bò đó vẫn còn chổng mặt lẩn quay dưới đất,

Trong khu rừng tối đen sau lưng chúng, có mấy bóng đen lúc này vừa tháo chạy đang quay đầu án giá bọn họ. Chỉ là chúng ngại một kích vừa rồi của Nhận Hồi nên mới không dám tiến bừa lên. Ở phía xa hơn, trong bụi cây có tiếng xột xoạt, hiển nhiên là vẫn còn yêu quái ẩn nấp trong đó, chờ thời hành động.

Bốn phía đều là sát khí và yêu khí, Nhận Hồi nắm chặt kiếm gỗ đào trong tay, sắc mặt nghiêm túc.

Hai ngày nay vẫn luôn mệt mỏi, tuy pháp lực của nàng đã hồi phục nhưng cũng chẳng giữ được bao lâu, đối phó với một tên yêu quái thì còn được, nhưng nếu chúng cùng lao lên tấn công thì chỉ e là chẳng giữ nổi được mấy chốc.

Giờ cũng chỉ còn cách lừa được chúng bao lâu thì lừa, để đám yêu quái này biết khó mà lui.

Nhận Hồi cố gắng giữ vững tâm tình, dồn khí đan điền, mở miệng nói: “Ta là người núi Thần Tinh, đám yêu ma các ngươi mưu toan làm xằng làm bậy trong đất Trung Nguyên, chán sống rồi hử?”

Núi Thần Tinh quả nhiên có sức uy hiếp nhất định, nhất thời, trong bụi cây có tiếng sột soạt không ngừng, khiến cho không khí càng thêm căng thẳng.

Nhận Hồi tụ pháp lực xuống lòng bàn chân, nàng bước ra một bước, pháp trận hòa diễm dưới chân nàng được triển khai, trong một tích tắc đã lan ra năm trượng, một vòng tròn cực lớn đang lan rộng dưới chân đáp yêu quái, pháp trận hòa diễm còn lấp lánh hơn cả ánh trăng, soi rõ cả bóng của đám yêu quái.

Nhận Hồi phóng tầm mắt, năm trượng cũng bao hết được ít nhất là hai mươi tên yêu quái, đã đủ để khiến chúng e ngại rồi.

Đám yêu quái bị Nhận Hồi vây trong pháp trận đều hoảng hốt không thôi, nháo nhào muốn chạy trốn, nhưng pháp trận hòa diễm dưới chân chúng như lớp đinh, khiến chúng chẳng tài nào động đậy nổi.

Nhận Hồi đảo mắt nhìn từng tên, thấy chùng đều sợ hãi run cả người, lúc này nàng mới ép khí xuống, khề quát một tiếng: “Cút hết cho ta!”

Cùng lúc đó, nàng khiến cho pháp lực nổ tung, đám yêu quái trong pháp trận đều bị bắn ra ngoài.

Đám yêu quái có thể thoát thân thấy vậy thì vội bật dậy chạy loạn vào rừng. Chỉ một lát sau, yêu khí trong rừng đã trầm xuống hẩn.

Ánh trăng vẫn yên tĩnh rọi lên mặt đất, mà bầu không khí quỷ dị bên người đã mất.

Nhận Hồi đứng đó một chốc, mãi đến khi chung quanh không còn động tĩnh gì nữa thì nàng mới thở phào một hơi, nhoáng cái đã chẳng để ý hình tượng chút nào mà ngồi xuống mặt đất.

Nàng vuốt ngực mình: “Cứ vậy mấy lần chắc giảm thọ quá, chẳng bằng trở về để bóng đèn còn dễ chịu hơn.” Nhận Hồi thở gấp một lát rồi mới quay đầu nhìn Thiên Diệu, thấy hấn vẫn còn ngồi dựa vào gốc cây, về mặt đề phòng, nàng mới khoát tay nói, “Được rồi, đám yêu quái đó tạm thời cũng bị dọa rồi, chúng ta nhanh lên chút, tránh để chúng thấy cái gì đó không đúng lại vòng về.”

Nhận Hồi vừa nói xong thì đứng dậy.

Chợt người nàng cứng đơ, chỉ nghe một tiếng “Vút” xé gió lao tới, một mũi tên bay sượt qua tai nàng.

Nhận Hồi ngậy người mắt mở to, nhưng thấy mũi tên bay qua hình như lại có một chút tiên khí, hơn nữa khí tức này lại không thanh thuần như nàng vẫn cảm thấy ở núi Thần Tinh, mà lại giống...

“Tà tu.” Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng, mà Nhận Hồi nghe thấy hai chữ này cũng ngửa mặt lên trời thở dài.

Người bị tẩu hỏa nhập ma trong quá trình tu đạo hoặc người có tâm thuật bán chính thì sẽ luyện tà môn ma đạo, người trong giới tu đạo đều gọi họ là tà tu, tâm tính bất ổn, thích giết chóc, có khuynh hướng giết người tu đạo đoạt tu vi.

So với người tu đạo chính thống, hành động của bọn họ chẳng khác gì yêu quái, thậm chí còn chẳng bằng một vài yêu quái.

“Còn để người ta sống nữa không vậy.” Nhạh Hòih thở dài một tiếng, vừa rồi nàng dùng hết cả pháp lực hù dọa yêu quái đó rồi, bây giờ đụng phải một tên tà tu, hơn nữa tên này lại còn ẩn nấp giỏi tới vậy, định trong tối nàng ngoài sáng, tình thế đúng là bất lợi. . .

“Nhạh Hòih.” Thiên Diệu ở sau lưng Nhạh Hòih khẽ gọi, “Tới đây.”

Nhạh Hòih quay đầu, chỉ thấy hắh đang lau vết máu bên khóe miệng, nàng nhúh mắh: “Huynh muốn để lại di ngôn à?” Nói thì nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn bước tới ngồi xỏm xuống bên cạnh Thiên Diệu.

Nàng ngồi xỏm cách hắh một khoảng, Thiên Diệu lặng yên một lát rồi mới nói: “Kê tai tới gần đây chứh.”

Nhạh Hòih y lời kê tai sát lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào rừng cây phía trước, mũi tên bay tới từ phía đó, người nọ nhất định cũng ở phía đó, chỉ tiếc bây giờ nàng không có pháp lực, ngũ quan cũng chẳng nhạy bén được nữa, hoàn toàn không thể phát hiện nơi y đang đứng. . .

Thiên Diệu nhìn tai Nhạh Hòih còn cách hắh một khoảng, hắh đành vurun người tới kê sát tai ngang, lúc môi hắh chạm vào tai nàng thì mới dùng âm thanh cực thấp mà nói: “Y thu liễm khí tức.

Trong lòng Nhạh Hòih vốn còn đang suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ Thiên Diệu đã tới gần nàng như vậy, hơi thở của hắh phả lên tai khiến tai nàng hơi ngứa, trong lòng nàng xiết một cái như phản ứng sinh lí, da mặt nàng nóng lên, da gà da vịt gì đều rơi là tả.

Nàng lập tức lui ra một khoảng, kinh ngạc nhìn Thiên Diệu.

Mà ánh mắt của Thiên Diệu lúc này lại trấn tĩnh, sắc mặt nghiêm túc, khiến cho Nhạh Hòih cũng chẳng có cách nào không biết xấu hổ mà nói những câu như “Sao huynh lại sảm sỡ ta nữa.”

Việc như thế mà Thiên Diệu lại nghiêm trang như vậy, Nhạh Hòih cũng chỉ đành phải phi nhỏ bản thân trong đầu mình có quá nhiều ý niệm thế tục, ai bảo tên tiểu tử này ngoại trừ thân phận ra thì đáng về lần giọng nói đều là loại nàng thích chứ.

Nhạh Hòih háng giọng một cái, cố chú tâm vào chuyện chính: “Ta nhìn ra được.”

Thấy Nhạh Hòih lại lui ra xa, Thiên Diệu nhúh mắh: “Kê tai tới đây.”

Qau thực là phải kê tai qua, nhờ để cho tà tu kia nghe được lời bọn họ thì chẳng phải là không xong rồi sao. . .

Vì thế Nhạh Hòih cố dẹp bỏ chươhng ngại tâm lý, sau đó kê tai tới bên môi Thiên Diệu.

Thiên Diệu chỉ nghiêm mắh hỏi: “Trong cơ thể còn bao nhiêu nội tức dùng được?”

Nhạh Hòih tiếp tục háng giọng: “Chẳng còn lại bao nhiêu, có chẳng cũng chỉ đủ để phóng hỏa một lần.”

Thiên Diệu hơi trầm ngâm, sau đó lại mở miệng nói: “Cô nghe ta nói đây, hắh vẫn luôn nấp trong bóng tối không dám động tay, tới bây giờ cũng chỉ có thể đâm lén sau lưng chúng ta, có thể thấy pháp lực của người này không cao, chỉ cần cô có thể nhìn thấy hắh, dùng sức của cô, hoặc dùng chút công phu ngoại gia của cô chế ngự hắh.”

Rốt cuộc những lời này cũng khiến cho tâm hồn đang bồng bềnh của Nhạh Hòih tỉnh táo lại, nhìn chăm chú nhìn vào rừng cây xa xa, cau mắh nói: “Nhưng bây giờ ta không đủ nội tức, ngũ giác chẳng tài nào mà nhạy cảm nổi, không nhìn thấy được hắh.”

“Ta dạy cho cô một tâm pháp, cô vận nội tức đi.”

Nhạh Hòih ngẩng người nghe Thiên Diệu nói bên tai nàng. Lúc này nàng cũng chẳng còn hơi đâu mà quan tâm những thứ khác nữa, cẩn thận nghe lời Thiên Diệu nói rồi, sau đó y lời hắh đọc tâm pháp bên tai mà vận nội tức.

Lúc này tên tà tu đứng ở phía xa đã nhận ra cái gì đó, lại một mũi tên xé rách không khí lao tới.

Lúc này Thiên Diệu cũng vừa đọc xong chữ cuối cùng, hắh tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất, ném tới mũi tên đang lao tới, mũi lên tập tức lệch đi, cắm pháp vào thân cây lớn sau lưng Thiên Diệu.

Thiên Diệu nhìn đuôi hướng đuôi mũi tên, sau đó chỉ cho Nhạh Hòih: “Cô chú tâm nhìn hướng Tây Bắc xem.”

Nhạh Hòih gắng tập trung nhìn về hướng đó, liền ngẩng người vì những gì mình thấy, hình ảnh trước mắt nàng bây giờ như thể ban ngày, cỏ cây trong rừng rõ ràng, người ẩn trốn trên cây không tài nào che dấu nổi: “Hắh trốn trên cây.”

Nhạh Hòih nói khẽ, “Khoảng cách hơi xa. . . đợi đã.”

Nhạh Hòih nhìn về hướng xa hơn, sau đó nhúh mắh: “Đám yêu quái lại mò về rồi.”

Thiên Diệu nhắh mắh: “Mấy tên?”

“Không nhiều lắm, bốn năm tên gì đó.” Nhận Hồi quay đầu nhìn thoáng qua quần áo của Thiên Diệu, sau đó chẳng buồn do dự lột hết áo ngoài và lớp áo giữa của hắn xuống. “Mùi trên người huynh quá nặng.

Thiên Diệu vốn giật mình vì hành động lột đồ mình của nàng, nhưng nghe vậy thì chỉ đành ngậm người để Nhận Hồi cười, sau đó Nhận Hồi cởi áo khoác ngoài lỏng lẻo của mình ra ném cho Thiên Diệu.

Cách đây ba dặm có một con sông chảy về trấn kia. Chúng ta chạy qua đó.” Nhận Hồi quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Tên tà tu đó cũng phát hiện ra đám yêu quái trở về, y chạy về hướng Tây, không cần phí sức đối phó với y, động tác của y sẽ khiến đám yêu quái chú ý. Chúng ta nhân lúc này tranh thủ thời gian chạy trốn.”

Thiên Diệu gật đầu, để mặc Nhận Hồi dìu hắn đứng lên, sau đó hai người lao đảo chạy về phía bờ sông.

Ánh trăng trên bầu trời vẫn thế lương như vậy, hai người chạy trốn chật vật vô cùng.

Hơi thở hoảng hốt dồn dập, nhưng Thiên Diệu quay đầu nhìn lại chỉ thấy vẻ mặt Nhận Hồi kiên nghị, nàng chẳng hề có chút cảm giác tuyệt vọng nào đối với việc chạy trốn thế này, dường như trong bất kỳ hoàn cảnh bi thảm nào, nàng cũng vẫn có thể đứng lên như trước, nói không sao cả với những khổ sở kia...

Dựa vào người Nhận Hồi, Thiên Diệu chỉ thấy thật ấm áp.

Trong lòng cũng nhanh chóng thấy ấm áp theo...

”Nhảy xuống!” Nhận Hồi nói xong liền kéo theo Thiên Diệu nhảy xuống lòng sông, dưới dòng nước xiết, Nhận Hồi cũng không buông hắn ra, chỉ cố gắng kéo tay hắn, ra sức bơi ngược dòng.

Liều mạng tới như vậy...

Thiên Diệu nhìn khuôn mặt Nhận Hồi trong làn nước gợn sóng, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, sau đó hắn hôn mê bất tỉnh.

Nhận Hồi đang ra sức bơi thì chợt thấy người mình đang kéo chìm xuống, nàng sững người, bối rối kéo Thiên Diệu lên, lại chỉ thấy người nàng đã nhắm mắt hôn mê rồi, nàng tức giận kéo tóc Thiên Diệu: “Sớm không ngắt muộn không ngắt, sao lần nào huynh cũng gây phiền phức cho ta thế hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lúc Thiên Diệu tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại.

Đã lâu không ngủ trên một chiếc giường mềm mại mà ấm áp thế này, hắn sùng sốt hồi lâu, mãi đến ngoài phòng có tiếng gọi vào mới khiến hắn sực tỉnh.

“Ta muốn ba phần thịt kho tàu, nhất định phải cho thật là nhiều thịt đó nhe.”

“Có ngay.”

“Khách quan có muốn gọi thêm canh và chút đồ ăn không?”

“Không cần, mang ra một hũ rượu ngon.”

Tiểu nhị đáp lời rồi lui cũi xuống lầu.

Thiên Diệu trở mình muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động thì lồng ngực lại đau đớn kịch liệt, hắn lại bất đắc dĩ nằm xuống. Lúc này, Nhận Hồi nghe thấy động tĩnh của hắn nên liền bước tới gần.

Nàng lườm Thiên Diệu: “Đừng cậy mạnh nữa, ta thử thăm dò rồi, huynh bị va đập dẫn đến nội thương. Ngoan ngoan nằm mấy hôm đi đã.”

Không cần Nhận Hồi nói Thiên Diệu cũng đã biết, lúc bị yêu quái lực lưỡng kia đánh quật vào gốc cây, Thiên Diệu đã biết mình bị thương không nhẹ, vì thế hắn mới chẳng có sức mà giãy nổi nữa. Có điều hắn đã quen nhịn đau rồi, mãi đến khi nhảy xuống sông, cơn đau vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể nên hắn mới hôn mê.

Hắn không đáp lời Nhận Hồi, chỉ đánh trống lảng nói: “Người tu tiên tu đạo gì mà ăn uống linh tinh chẳng kiêng kị gì, cô không sợ ảnh hưởng đến tu hành

à?”

Nhận Hồi khinh bỉ: “Còn dám ghét bỏ.” Nàng khẽ nói, “Nếu không phải bình thường ta ăn nhiều, huynh cho rằng ta có thể kéo một kẻ như xác chết tới thị trấn này được à?”

Thiên Diệu xoay đầu, thấy vai mình có cảm giác đau mỗi như bị kéo thì đành nói: “Quả nhiên là kéo thật.” Trong giọng nói chẳng có lấy một chút hoài nghi mà là khẳng định.

Quả thực là nàng đã kéo, hơn nữa còn kéo đến nỗi suýt mài rách cả quần hần rồi...

Nhận Hồi háng giọng một cái, nghiêng người quay sang chỗ khác uống trà.

Trong phòng yên tĩnh nửa ngày, cuối cùng Thiên Diệu phá vỡ sự yên lặng: “Chẳng phải cô nói không quan tâm nữa sao?”

“Ta cũng muốn mặc huynh lắm chứ.” Nhận Hồi bĩu môi, “Nhưng buồn một cái ta lại là một cô nương vừa chính nghĩa vừa lương thiện, sao để cho huynh bị yêu quái giết trước mặt ta được...”

Thiên Diệu nhú mày ngắt lời nàng: “Cô nhìn thấy ta sao?”

“Vây hộ tâm khiến ta nhìn thấy.”

“À.” Thiên Diệu cup mắt, đôi mắt thâm thúy chẳng biết đang nghĩ gì.

Nhận Hồi cũng không để tâm việc hần ngắt lời, chỉ lo nói: “Bởi vì đã nhìn thấy, thế nên thân là người tu tiên bấy lâu, ta thật sự không ngăn nổi lương tâm mình, chỉ đành cứu huynh.”

Nàng nói rất dễ dàng, vẻ mặt cứ như đang đùa, nhưng ai cũng biết, cảnh tượng hôm qua như thế, nếu nàng đến thì khả năng lớn là nàng cũng sẽ chết.

Thiên Diệu nhắm mắt, trước mắt vẫn như có bóng người cầm kiếm đứng ngược ánh trăng.

“Cô đã quay lại cứu ta, hơn nữa còn cứu được, vậy thì sẽ không đi nổi nữa đâu.”

Nhận Hồi đặt chén trà xuống: “Ai nói không đi được, chân mọc trên người ta, ta muốn đi thì đi, đi đâu cũng được, chẳng qua là bây giờ thấy huynh đáng thương...” Nhận Hồi hơi ngừng lại, “Nếu huynh bị người tu đạo đuổi giết thì ta cũng mặc, nhưng huynh rơi vào tay yêu quái thì ta không nhìn nổi nữa. Huynh nghe rõ đây, bây giờ lương tâm của ta chỉ giới hạn trong việc bảo vệ huynh, không để yêu quái nào ức hiếp huynh thôi.”

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, chỉ nghe nửa câu của nàng đã nói: “Cô định bảo vệ thế nào?”

“Ta có một người bạn tốt, chỗ cô ấy có không ít bảo vật quý hiếm, hần sẽ có thứ che giấu được khí tức trên người huynh, để đám yêu quái kia không ngửi được mùi của chiếc bánh thơm ngon là huynh đây.”

Thiên Diệu gật đầu: “Quả là rất cần thiết. Người bạn của cô ở cách đây bao xa?”

“Ở ngay thành Vĩnh Châu cách tiểu trấn này không xa.”

“Ngày mai chúng ta lập tức vào thành.”

Nhận Hồi liếc hần: “Lạy hần, với cơ thể đầy vết thương này của huynh thì tốt nhất là huynh nên yên tâm ngoan ngoãn dưỡng thương trong khách điểm này trước đã, tránh đi đường dẫn xóc lại trọng thương thì ta không trị được nữa đâu.” Nói đến đây, Nhận Hồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng lấy giấy bút bên cạnh bắt đầu viết hai chữ “Giấy nợ”: “Quen thì quen, nhưng nợ vẫn phải tính rõ ràng đây. Từ hôm qua đến giờ, chi phí trị bệnh cho huynh, chi phí cho huynh ở, chi phí thuốc thang... đủ thứ chi phí đều phải tính hết cho huynh...”

“Bây giờ huynh không có tiền cũng không sao, nhưng nhờ ngày nào đó phát đạt thì sao. Ta không lấy nhiều, trả đủ là được rồi, à, còn phải tính tiền lãi nữa...” Nàng vừa nói vừa xòe tay đếm.

Dáng vẻ của nàng lúc bấy giờ còn nghiêm túc chăm chú hơn hôm qua cứu hần nữa.

Thiên Diệu nhìn nàng mấy lần, sau đó không thể nhìn thẳng nữa mà nghiêng đầu, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Buổi tối Nhận Hồi trải chăn nằm dưới đất, lý do đương nhiên là để tiết kiệm tiền.

Nàng không ồn ào, Thiên Diệu cũng để mặc nàng.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, Thiên Diệu khát nước nên tỉnh, hần nhìn một chốc, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Nhận Hồi.”

Không có ai đáp. Hần cho rằng Nhận Hồi ngủ say nên ho hai tiếng. Nhưng Nhận Hồi vẫn không tỉnh, Thiên Diệu bất giác nhớ lại tình trạng của Nhận Hồi trong miếu hoang hôm đó. Hần khẽ chau mày, sau đó chịu đựng cơn đau ở ngực, đứng dậy chậm rãi dịch về phía Nhận Hồi đang ngủ.

Nhìn thấy Nhạh Hôi, quả nhiên đầu nàng đầy mồ hôi, trông mắt nàng đảo liên tục. Diện Hôi liền lay nàng.

Nhạh Hôi mở bừng mắt, so với lần trước, lần này nàng bình tĩnh hơn nhiều, nàng không ngồi bật dậy, chỉ nằm thở hổn hển một chốc rồi sau đó đập sàn nhà bực mình nói: “Nữ đó hả?! Có để người ta yên không vậy?!”

Ánh mắt Nhạh Hôi rơi trên người Thiên Diệu: “Huynh có tâm pháp trừ quỷ gì không, dạy ta một cái đi, tâm pháp hôm đó huynh dạy ta cũng có ích phết.”

“Cô có vậy hộ tâm của ta, ta dạy cô tâm pháp của ta đương nhiên là thích hợp rồi.” Thiên Diệu nói, “Có điều ta không biết tâm pháp trừ quỷ, chưa bao giờ xuất hiện phiền phức như vậy cả.”

Nhạh Hôi chỉ đành bất lực thở dài: “Thôi vậy, huynh ngủ đi.”

Suốt nửa đêm còn lại, Nhạh Hôi trợn mắt ngồi vậy tới sáng.

Hôm sau Nhạh Hôi buồn ngủ rã rời, miễn cưỡng tới trưa cũng chỉ nghỉ một lúc, cũng không dám ngủ sâu. Nhưng đến tối, nàng quả thật không chịu nổi nữa nên mới dựa vào tường ngủ ngời.

Không hề nghỉ ngơi, như tối hôm qua, Nhạh Hôi lại bị bóng đè.

Lúc bị Thiên Diệu lay tỉnh lần nữa, Nhạh Hôi nổi trận tam bành, lớn tiếng quát tháo: “Chuyện của cô ta nào có làm gì được, đè cái gì mà đè!!”

Nghe thấy lời này, Thiên Diệu khẽ nhưnng mảy: “Con quỷ này là người quen cũ của cô sao?”

Sắc mặt Nhạh Hôi khó coi một lúc, nàng lau mồ hôi trên trán, sau đó im lặng một chốc rồi mới nói: “Trước đây không biết, đêm nay cô ta cứ âm ỹ bên tai, bây giờ cũng coi như biết rồi...”

Thiên Diệu nhìn nàng chăm chăm, chờ nàng nói tiếp.

Nhạh Hôi liếc Thiên Diệu, lòng cảm thấy chuyện này rất dài, vốn không định kể nhưng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng lại nghĩ nếu không có ai trò chuyện thì chẳng mấy chốc nàng lại ngủ mất thôi.

Nàng thở dài, mở miệng nói: “Thật ra, trước kia cô ta cũng từng đè ta rồi...”

Thật ra nữ quỷ này đúng là người quen cũ của Nhạh Hôi. Chuyện nàng bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh cũng liên quan tới nữ quỷ này.

Hai tháng trước, lúc đó đại hội tu tiên của núi Thần Tinh vừa kết thúc chưa được bao lâu, các đệ tử khôi phục lại lịch làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày, Nhạh Hôi vẫn như trước, lên lớp mỗi sáng, luyện công, tĩnh tọa, thỉnh thoảng cãi vã với các sư tỷ rồi làm âm ỹ lên, khiến ai nấy cũng đều bực mình. Thời gian cũng dần trôi qua một cách bình lặng.”

Mãi đến một buổi tối nào đó, Nhạh Hôi bỗng nhiên bị bóng đè.

Thật ra về mặt ý nghĩa mà nói thì đây cũng không phải là bóng đè, vì nữ quỷ kia không đè nàng đến mức không nhúc nhích nổi như lần này, nàng ta chỉ xuất hiện trong giấc mộng của Nhạh Hôi, sau đó lải nhải nói với nàng: “Cứu con gái ta, cứu con gái ta, cứu con gái ta.”

Nhạh Hôi nhin hết hai ngày không đếm xỉa tới.

Nhưng nguyên tắc của nàng xưa nay là quá tam ba bận, đến lần thứ ba thì nàng hết cách, cơn giận bùng lên.

Sau khi bị đánh thức, nàng nén giận ra khỏi phòng, tới một nơi không người, nàng về một trận pháp gọi nữ quỷ kia ra.

Nàng nói với nữ quỷ: “Ta không biết cô là ai, cũng không biết con gái cô là ai, cô không thể vì ta có thể nhìn thấy ma quỷ mà tùy tiện chạy vào trong giấc mơ của ta quấy rầy cuộc sống của ta. Như vậy là không đúng.”

Nữ quỷ mặc áo trắng, sau lưng có ba chiếc đuôi màu trắng không giấu được, nhìn khí tức chắc là một Tam vĩ hồ vừa chết không lâu.

Hồ Yêu là chủng tộc cứ càng nhiều đuôi thì sẽ càng lợi hại, bây giờ ở Thanh Khâu, yêu tộc cầm đầu giữ cho các yêu quái ở một phương là tộc Cửu Vĩ Hồ. Nghe nói thủ lĩnh tộc này là một đại Cửu Vĩ Hồ sắp thành tiên, Nhạh Hôi chưa từng gặp, cũng không có hứng thú với họ. Nàng nói với Tam vĩ hồ: “Cô là một yêu quái, tuy là một yêu quái đã chết, nhưng dám cả gan đến núi Thần Tinh làm cản thì coi như cũng có chút cá tính, ta không thu cô đâu, cô tự đi đâu thôi đi.”

Tam vĩ hồ không đi, về mặt ai oán nhìn Nhạh Hôi, bắt đầu kể lể chuyện của mình: “Con gái ta bị người của núi Thần Tinh các người bắt mất, bị nhốt trên đỉnh núi Tâm Túc, xin cô giúp nó với, nó hằng còn nhớ.”

“Nghe cũng rất đáng thương.” Thiên Diệu chen lời, “Nhưng dựa vào cái kiểu “Cứu là phẩm đức cao thượng, không cứu là chuyện đương nhiên” của cô thì cô có cảm xúc gì mới lạ.”

Nhạh Hôi lờm Thiên Diệu: “Huynh có biết ta nhận được bao nhiêu lời cầu xin vô lý của đám u hồn này rồi không? Có kẻ nói nghe tội nghiệp nhưng thật ra chỉ là lừa đảo, có kẻ thậm chí còn bịa ra một chuyện để ta giúp, đợi giúp xong mới phát hiện ra mục đích thực sự của nó chỉ là muốn giết mình, sau đó

mượn xác hoàn hồn.”

“...”

“Bởi vậy mới nói, mỗi lần nghe những chuyện này, ta đương nhiên sẽ có lòng nghi ngờ.” Nhạh Hôi bữu môi nói, “Hon nữa lúc đó ta không giúp cô ta còn là bởi nguyên nhân khác...”

Thiên Diệu nhìn nàng. Nhạh Hôi dứt khoát ngồi khoanh chân nói chuyện với Thiên Diệu như lúc trước các sư tỷ tụ lại buôn chuyện: “Huynh cũng biết núi Thần Tinh gồm 28 ngọn núi đứng không?”

“Ừ, được đặt theo tên hai mươi tám vì sao ở trên trời. Chúng hợp thành một trận pháp thiên nhiên, khiến núi Thần Tinh dồi dào linh khí hơn những vùng Linh Địa khác.”

Nhạh Hôi gật đầu: “Đúng vậy, mỗi đỉnh của núi Thần Tinh do một sư thúc phụ trách trông coi, còn đỉnh Tâm Túc trong lời của Tam vì hồ này lại là do Lăng Phi...” Nhạh Hôi khựng lại, vẻ mặt hơi khinh bỉ, “Lăng Phi là đại nỷ nhân mặt lạnh nổi tiếng của núi Thần Tinh, chuyện cô mền mộ sư phụ ta là chuyện cả núi Thần Tinh đều biết.” Nhạh Hôi nói, “Thế nên ta chẳng ưa gì cô ta.”

Thiên Diệu nhìn qua, nghe giọng nàng có vẻ chẳng sao: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta ghen ghét.”

Thiên Diệu trầm mặt.

Nhạh Hôi thích sư phụ của nàng, chuyện này Thiên Diệu cũng đoán ra được phần nào nhờ quá trình ở chung lúc trước, nhưng nghe Nhạh Hôi nói trắng ra như vậy, Thiên Diệu cũng hơi kinh ngạc.

Nhưng cùng với sự kinh ngạc, hấn chợt phát hiện ra, hấn hơi mâu thuẫn về việc biết chuyện này. Nhưng lạ một nỗi là hấn chẳng hề hay biết tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Chắc hấn là vì quan hệ thầy trò đó, đừng nói là trong mắt người tu đạo thì đây là một tội ác, mà ngay cả trong một số yêu tộc cũng không cho phép chuyện này xảy ra, họ cho rằng đây là một phần của luân thường đạo lý.

Thiên Diệu im lặng không nói chuyện.

Nhạh Hôi tiếp tục nói: “Nhưng cô ta cũng chẳng ưa gì ta... Hấn cũng là vì ghen ghét. À đúng rồi, nếu nói đến Lăng Phi thì chắc huynh cũng biết đấy.” Nhạh Hôi nhìn Thiên Diệu, “Trước khi cô ta vào núi Thần Tinh thì tên cô ta là Tô Nga. Cô ta là em gái ruột của Tô Ảnh chân nhân.”

Thiên Diệu gạt mình, lặng yên hồi lâu, giọng hơi trầm xuống, nói: “Ta không biết.”

Bởi lẽ Tô Ảnh chưa bao giờ cho hấn biết nàng ta vẫn còn người thân.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

“Nghe nói việc tu hành ở Quảng Hàn môn rất cực khổ, cha mẹ của tỷ muội bọn họ đều không còn nữa, Tô Ảnh lại phải quản lý công việc của môn phái, không thể dễ tâm được đến muội muội, vì thế đã đưa Tô Nga đến núi Thần Tinh, làm môn hạ của Thanh Quảng chân nhân...” Nhạh Hôi tiếp tục kể chuyện của Lăng Phi, Thiên Diệu bên cạnh vẫn luôn chẳng có biểu cảm gì nghe đến đây thì ngắc ngứ ngắt lời Nhạh Hôi:

“Hồ yêu kia thì sao?”

Nhạh Hôi biết Thiên Diệu không muốn nghe những chuyện này nên lời cầu xin của Hồ yêu. Nhưng nàng ta vẫn không đi, mấy ngày tiếp đó, đêm nào nàng ta cũng xuất hiện trong giấc mộng của ta, lúc, lúc lại cầu xin ta, cuối cùng ta cũng không chịu nổi sự giày vò của nàng ta nữa...”

Thiên Diệu nhướn mày: “Cô giúp nàng ta đi đòi người à?”

Nhạh Hôi lờm hấn: “Ta có thể đi được à?” Nàng nói, “Chưa nói tới quan hệ giữa ta và Lăng Phi vốn không tốt, chỉ nói thân phận của con gái Hồ yêu thôi. Sở dĩ con gái nàng ta ở núi Thần Tinh, chỉ có thể là bị đệ tử núi Thần Tinh coi như yêu quái mà bắt về. Cô ta bị nhốt trong nhà lao giam giữ yêu quái, ta thân là một đệ tử tu tiên mà lại đi đòi Lăng Phi thả một yêu quái à? Có khi họ còn nghĩ ta bị điên ấy chứ.”

Thiên Diệu gật đầu: “Thì ra cũng có lúc cô nhớ mang theo đầu óc lúc làm việc.”

“...”

Nhận Hồi đương nhiên cũng không đàn như Thiên Diệu nói.

Tam Vi Hồ kia muốn Nhận Hồi giúp con gái mình trốn thoát, tuy Nhận Hồi chưa đồng ý nhưng nàng đã vô thức bắt đầu để ý thời gian nghỉ ngơi thay ca của chúng đệ tử đỉnh Tâm Túc, đến lúc bị Hồ yêu giày vò đến nỗi không chịu nổi nữa mà phải nhận lời, Nhận Hồi đã nắm rõ thời gian thay ca của các đệ tử trông coi nhà lao giam yêu quái của Lăng Phi.

Tuy Nhận Hồi nhập môn muộn nhưng nàng học rất nhanh, nàng vốn là người xuất sắc nhất trong chúng đệ tử đồng lứa.

Sau khi biết thời gian thay ca, chỉ cần dùng chút thuật dịch dung, Nhận Hồi đã dễ dàng trà trộn vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc.

Có điều lúc thả yêu quái lại xảy ra sơ sót.

Lăng Tiêu cũng đã từng bắt yêu quái về giam, Nhận Hồi cũng từng trông coi nhà lao giam yêu quái, nàng những tưởng nhà lao của đỉnh Tâm Túc không khác gì với nhà lao nàng từng trông coi, mỗi yêu quái một gian, khóa bằng song sắt, treo một ổ khóa sắt to, bên trên dán mấy tờ phong ấn.

Nhưng lúc Nhận Hồi bước vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc thì mới kinh ngạc đến sợ ngây ra, không khí bên trong đục ngầu, vừa nóng bức vừa ngột ngạt, Nhận Hồi vốn tưởng nơi này là như thế, nhưng lúc nhìn thấy một nhà lao chật hẹp nhốt gần hai mươi yêu quái, Nhận Hồi lập tức hiểu ra tại sao nơi này lại nặng nề đến vậy.

Vì nơi này quá chật hẹp nên đám yêu quái dồn lại thành đồng, mặt chúng đều đỏ bừng bất thường, như thể không đủ không khí để thở vậy.

Nhưng khi trông thấy Nhận Hồi mặc y phục của đệ tử núi Thần Tinh bước vào, lũ yêu quái đều sợ hãi nhìn nàng, liều mạng co vào góc nhà giam. Những đôi mắt đủ các màu sắc nhìn Nhận Hồi, đầy vẻ không biết làm sao cho phải.

Lũ yêu quái đều trông rất nhỏ, đối với yêu quái mà nói thì chắc hẳn bọn chúng cũng chỉ bằng khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Nhận Hồi nghe nói lũ yêu quái lần này đều là do Lăng Phi và mấy sư thúc các núi khác phân nhau ra đi bắt.

Xem ra sau khi bắt chúng về, họ đã chia các yêu quái lớn và yêu quái nhỏ ra để giam riêng.

Nhưng điều kỳ lạ là... yêu quái bị bắt ở đây lại đều là Hồ yêu.

Nhận Hồi cau mày đứng trước cửa nhà lao một chốc, nhưng chỉ trong một chốc này đã có một tiểu nữ yêu sợ đến phát khóc.

Ánh mắt Nhận Hồi rơi vào người nó, bên cạnh nó có một thiếu niên yêu quái lập tức đứng chặn trước mặt tiểu nữ yêu, thiếu niên nhìn Nhận Hồi chăm chăm, ánh mắt đầy thù hận: “Các ngươi lại muốn làm gì?”

Nhận Hồi nhíu mày, cũng không giải thích mà hỏi thẳng: “Ai là Bạch Hiểu Lộ?”

Không có ai trả lời. Ngoài thiếu niên thù hận kia, tất cả đều sợ hãi run rẩy bầy.

Nhận Hồi thở dài, lần này thì phiền toái rồi, nếu nàng thả con gái Hồ yêu đi thì chắc chắn phải mở cửa nhà lao, bây giờ một đám yêu quái bị giam thế này, nàng không thể mở cửa nhà lao chỉ để thả một tên được, các yêu quái khác cũng chẳng ngốc, chắc chắn cũng sẽ thừa cơ trốn chạy.

Nàng cũng không thể nói mình đến cứu người, nhưng nếu chỉ hô lên như vậy, bọn chúng đương nhiên sẽ tưởng nàng muốn làm gì bất lợi với chúng, trừ khi Bạch Hiểu Lộ là kẻ ngu, nếu không sao lại tự đứng ra được.

Suy nghĩ một chốc, Nhận Hồi gãi đầu, chỉ đành uy hiếp nói: “Không tự mình đứng ra, ta đây sẽ bắt bừa mấy kẻ chết thay đấy.” Chẳng có ai muốn chết, nhất định sẽ có người chỉ Bạch Hiểu Lộ, Nhận Hồi nghĩ như thế.

Nhưng nàng không ngờ rằng lời còn chưa dứt, thiếu niên kia đã nói thẳng: “Ngươi đừng ở đây hù dọa người khác, ta đi với ngươi là được rồi.”

Nhận Hồi lờm thiếu niên kia, rồi hít sâu một hơi, tiểu tử thói cướp lời làm gì, tỏ vẻ anh hùng làm gì thế, đúng là rối hoi.

“Ngươi mở cửa đi, ta đi theo ngươi, muốn đánh muốn giết gì cũng được.”

“Ai cần ngươi đi theo ta?” Nhận Hồi quăng cho nó một ánh mắt ghét bỏ, nàng thâm nghĩ đám yêu quái này đều còn nhỏ, sát khí trên người cũng chẳng đáng là bao, hơn nữa thả đám tiểu yêu quái này ra làm rối loạn tâm mắt của chúng đệ tử đỉnh Tâm Túc cũng tiện cho nàng chút nữa mang Bạch Hiểu Lộ đi...

Nghĩ đến đây, Nhận Hồi bèn thở dài lầm bầm: “Được rồi được rồi, dù sao cũng đã làm rồi, chẳng ngại ăm ỹ một chút.”

Nhận Hồi nhìn đám yêu quái rồi nói: “Không phải ta đến hại các ngươi.” Nói xong, nàng đưa tay xé từng tờ phong ấn dán trên nhà lao xuống, sau đó chường một cái phá nát khóa sắt trên cửa rồi chặn ở cửa nói: “Ai là Bạch Hiểu Lộ, nói ra thì ta sẽ thả hết các ngươi đi.”

Đến nước này, cho dù thiếu niên kia có tỏ vẻ anh hùng đi chăng nữa cũng vô dụng, vì ánh mắt các yêu quái đều tự nhiên tập trung nhìn Bạch Hiểu Lộ.

Nhìn cô bé đang run lẩy bẩy, Nhạh Hòh thở phào một cái, tránh khỏi cửa nhà lao: “Đi hết đi.”

Nghe xong ba chữ này, mọi người hẫng còn hơi do dự, nhưng có một tiểu nữ yêu sốt ruột chạy trốn vừa bước về phía cửa hai bước, thiếu niên áo vải kia lập tức nói: “Đừng tin cô ta, có trá.”

Nhạh Hòh liếc thiếu niên kia, cũng không giải thích, nhưng tiểu nữ yêu nọ rất muốn rời khỏi nơi này, cắn răng một cái rồi quyết tâm chui đầu ra khỏi cửa, Nhạh Hòh cũng không cản, để mặc cô bé chạy ra ngoài.

Nhạh Hòh khoanh tay dựa vào tường, động tác có vẻ cả lơ phất phơ: “Các người đều không đi à?”

Vừa dứt lời, đám yêu quái còn lại ùn ùn chui ra khỏi cửa nhà lao, chẳng mấy chốc, bên ngoài đã có đệ tử đỉnh Tâm Túc phát hiện yêu quái trốn thoát, bên ngoài bắt đầu gào bầy chó sủa âm ỹ.

Rất nhanh, trong nhà lao chỉ còn lại thiếu niên và Bạch Hiểu Lộ đang ngơ ngẩn.

Nhạh Hòh tự bước vào nhà lao, không chẳng để ý đến thiếu niên kia, ngồi xổm trước mặt Bạch Hiểu Lộ, nhìn cô bé vẫn còn đang run rẩy, nằng sờ đầu nó.

Nghĩ lại cô bé đáng yêu thế này nhưng đã không còn mẹ, tuy chỉ là một yêu quái nhưng Nhạh Hòh vẫn có phần cảm khái: “Mẹ người báo mộng nhờ ta cứu người, đi theo ta.”

Bạch Hiểu Lộ ngẩng đầu nhìn nằng: “Mẹ? Nhưng mẹ đã... đã mất rồi.”

Nhạh Hòh thấy bên cạnh mình có khí đen tụ lại, nằng biết là Tam Vĩ Hồ đã đến, Nhạh Hòh nhìn sang bên cạnh, thấy Tam Vĩ Hồ vẫn chỉ luôn kể lể chuyện của mình đang nhìn con gái chăm chăm, gàu mắt ướt đầm, môi khẽ run, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời.

Nhạh Hòh thở dài, kéo Bạch Hiểu Lộ dậy: “Không còn thời gian nữa, ta đưa người rời khỏi núi Thần Tinh rồi nói sau.”

Nhạh Hòh đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi nhà lao, nhưng thiếu niên áo vải vẫn còn đứng ở bên trong, lúc Nhạh Hòh sắp ra ngoài, thiếu niên áo vải bỗng chần trước mặt nằng, nhìn nằng chăm chú rồi nghiêm túc hỏi: “Người là người tu đạo, tại sao lại giúp yêu quái?”

Thiếu niên kia thấp hơn Nhạh Hòh một cái đầu, Nhạh Hòh nghe câu hỏi này thì cười cười, dáng vẻ không đứng đắn đưa móng vuốt néo má thiếu niên kia, néo xong lại nhìn vào mắt cậu ta nói: “Đó là vì người vẫn chưa hiểu cái gọi là dịu dàng như nước của nữ nhân.”

Nằng buông mặt thiếu niên, sau đó đẩy nó sang bên cạnh: “Chớ có cản đường, tỷ tỷ còn đang vội đấy.”

Thiếu niên kinh ngạc sờ mặt mình rồi nhìn Nhạh Hòh chăm chăm, sau đó tai dần dần đỏ bừng lên, không nói được câu nào mà chỉ nhìn Nhạh Hòh đưa Bạch Hiểu Lộ đi xa.

Thiên Diệu nghe đến đây thì liếc nhìn Nhạh Hòh vẫn đang đắc chí, âm thầm nhấp một hớp trà.

“Sức quyến rũ của ta cũng thật là lớn, chỉ véo mặt vậy thôi đã bắt được trái tim của một thiếu niên yêu quái rồi.” Nhạh Hòh cảm thấy rất kiêu ngạo.

Giọng Thiên Diệu bình thản nói: “Người ta chỉ cảm thấy xấu hổ vì hành vi không biết xấu hổ đó thay cô thôi.”

Nhạh Hòh im lặng, liếc xéo Thiên Diệu: “Miệng huynh sao ngày lúc càng ác độc thế? Tối khuya lên uống nước tiêu nóng à?”

Thiên Diệu lại nhấp một hớp trà: “Sau đó thì sao, cô đưa con gái Hồ yêu chạy trốn khỏi núi Thần Tinh à?”

Nhạh Hòh bĩu môi: “Trên đường bị mấy đệ tử của đỉnh Tâm Túc phát hiện, nhưng dựa vào cơ trí của ta thì vẫn gạt được họ, ta kiếm cách để họ đi hướng khác tìm yêu quái, sau đó ta đưa Bạch Hiểu Lộ ra ngoài.”

Thiên Diệu bất ngờ nhú mày: “Nói vậy là cô đã cứu con gái của Hồ yêu kia ra thành công, nhưng sao bây giờ Hồ yêu này lại tới tìm cô?”

“Không phải...” Nhạh Hòh lại mở miệng, mang theo vẻ hoang mang buồn rầu, “Lúc đó tuy ta đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi núi Thần Tinh, nhưng sau đó... cô bé chạy quá chậm nên lại bị người ta bắt về.”

“Vậy nên bây giờ Hồ yêu muốn cô đi cứu con gái nằng ta nữa sao?”

“Chắc là vậy, nhưng bây giờ ta vốn không thể quay về núi Thần Tinh, thêm vào đó Hồ yêu này chỉ gào khóc ầm ĩ trong giấc mộng của ta, ta hoàn toàn không nghe ra được nằng ta đang nói gì.” Nhạh Hòh vuốt mi tâm, “Hơn nữa, lần này cảm giác lệ khí trên người cô ta còn nặng hơn lần trước nữa, có vẻ như đã phát triển về con đường lệ quý...”

Thiên Diệu nghe vậy thì trầm ngâm một chốc.

Nhạh Hòh tiếp tục nói: “Đám yêu quái đang bị giam tử tế trên đỉnh Tâm Túc bỗng nhiên toàn bộ chạy hết, Lăng Phi chừng quản đỉnh Tâm Túc đương nhiên phải điều tra rõ ràng chuyện này, sau đó cứ tra, tra mãi rồi tra đến ta. Mấy đệ tử ta gặp lúc đưa Bạch Hiểu Lộ chạy trốn đã xác nhận hôm đó ta đã từng xuất hiện trên đỉnh Tâm Túc, sau đó bọn họ... ép cung Bạch Hiểu Lộ, cuối cùng lộ ra ta.”

“Vì thế nên cô bị trục xuất à?”

Nhận Hồi bữu môi lắc đầu: “Chỉ thả mấy yêu quái thôi, sư phụ sẽ không đuổi ta đi đâu, từ trước đến giờ, ta gây họa còn nhiều hơn vậy nữa kia.”

“Hừ, thế thì tại sao?”

Nhận Hồi tựa đầu vào tường nhớ lại, sau đó cười đến là ngọt ngào nói: “À, chắc hẳn là vì ta đánh Lăng Phi.” Nàng nhếch môi cười lộ chiếc răng khênh, thoát nhìn có vẻ tà ác: “Đánh sưng tay lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Nói tới việc Nhận Hồi bị đuổi khỏi núi Thần Tinh thì một nửa là vì tình thế bất buộc, còn nửa còn lại hẳn cũng là vì nàng không nhịn nổi tính tình thô bạo của mình...

Lúc Lăng Phi tra chuyện Hồ Yêu đình Tâm Túc chạy trốn, chẳng bao lâu đã tra ra được Nhận Hồi, Nhận Hồi liền nghiêng rằng, đánh chết cũng chẳng chịu nhận.

Sau đó Bạch Hiểu Lộ bị bắt về, dưới sự bức cung nghiêm hình, cô bé cuối cùng cũng khai ra Nhận Hồi trong sự rối loạn.

Lăng Phi liền lập tức sai người giải Nhận Hồi tới địa lao để chất vấn, còn không quên gọi mấy sư thúc bình thường rất có uy tín tới coi chừng, vây quanh giám sát.

Lúc Nhận Hồi bị mấy đệ tử giải tới địa lao thì đã trông thấy ba người ngồi nghiêm túc như ba cái cột nhà.

Nhận Hồi liếc qua không thấy Lăng Tiêu thì đã rõ, lần này Lăng Phi bắt được thóp của nàng, muốn dạy dỗ nàng đây mà.

Tiểu Hồ Yêu bị trói lên trong đại lao, khắp người toàn là vết thương. Nhận Hồi nhìn thấy thì chau mày, nhưng đám đệ tử lẫn sư thúc ở đó đều tỏ vẻ đương nhiên, vì thế Nhận Hồi đành im lặng, tạm thời không lên tiếng.

Lăng Phi mặt lạnh đứng trước mặt Nhận Hồi, mở miệng ngay câu đầu tiên đã rất nghiêm khắc: “Nhận Hồi, ngươi cấu kết với Yêu tộc, tự ý thả một phòng giam yêu quái trên đỉnh Tâm Túc, ngươi có nhận không?”

Nhận Hồi thoáng yên lặng, trong lòng hẳn còn đang sắp xếp lại câu chữ. Nhưng chính vào thời gian nàng yên lặng này, Lăng Phi đã liếc nhìn một đệ tử cai ngục, đệ tử đó gật đầu lĩnh mệnh, vung tay lên, quất thẳng vào Bạch Hiểu Lộ.

Cô bé ăn đau thét lên một tiếng rồi tỉnh lại giữa cơn mê man.

Ánh mắt Bạch Hiểu Lộ bối rối nhìn quanh bốn phía, lúc nhìn thấy Nhận Hồi, đôi mắt cô bé chợt sáng ngời, nhưng nhìn các tiên nhân đứng quanh, Bạch Hiểu Lộ lại biết điều cắn răng không lên tiếng.

Lăng Phi hiển nhiên đã thu hết vẻ mặt của Bạch Hiểu Lộ, cô ta lạnh lùng hỏi: “Hồ Yêu, ngươi hãy khai lại một lần những lời mà ngươi khai lúc trước trước mặt cô ta đi.”

Bạch Hiểu Lộ sợ hãi nhìn nhận Hồi, vẫn chỉ cắn môi không nói.

Ánh mắt Lăng Phi lạnh xuống, đệ tử cai ngục lại giơ tay.

“Đừng đánh nữa.” Nhận Hồi kêu lên, “Đừng, những Hồ yêu kia đều do ta thả.”

Mấy sư thúc đến nghe thăm vấn thì bắt đầu xì xào.

“Hay cho một Nhận Hồi.” Lăng Phi cười lạnh, “Lăng Tiêu sư huynh thương thân thể ngươi tội nghiệp mới đưa về núi Thần Tinh dốc lòng dạy bảo, nhưng ngươi lại báo đáp sư môn như vậy à? Cấu kết yêu tộc, tự ý thả yêu tà, trộm bảo vật với chúng...”

Đình Tâm Túc mất bảo vật sao?

“Gượm đã.” Nhận Hồi không chờ Lăng Phi nói xong đã ngắt lời cô ta, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng Lăng Phi, “Ta tự ý thả yêu quái, nhưng ta không cấu

kết yêu tộc, càng không trộm bảo vật gì với chúng hết.”

“Ồ, nếu không cầu kết với yêu tộc, vậy ngươi nói xem, tại sao ngươi lại muốn thả Hồ yêu?”

“...” Nhạ Hò nhìn trời, mặt không đổi sắc nói, “Chỉ là một đám tiểu yêu quái, miệng còn hôi sữa, ta thấy chúng đáng thương nên thả đi. Không hề cầu kết với yêu tộc gì cả.”

Lăng Phi lại hừ lạnh một tiếng: “Ngươi tưởng bọn ta dễ bị lừa như trẻ lên ba hả?”

Nhạ Hò bĩu môi: “Được rồi, ta nói thật, mẹ cô bé báo mộng cho ta nhờ ta cứu con gái nàng ta, ta bị bầm miết nên không còn cách nào, chỉ đành thả con gái nàng ta ra, à, mẹ cô bé bây giờ đứng ngay sau lưng cô đó, đang nhìn chăm chăm vào gáy cô đó.”

“Láo xược!” Lăng Phi đen mặt quát Nhạ Hò, “Lại còn dám nói xằng nói bậy!”

Nói dối không tin, nói thật cũng không tin, Nhạ Hò dứt khoát nhìn trời, yên lặng không nói.

Lăng Phi ổn định cảm xúc rồi tiếp tục hỏi: “Yêu quái nào đánh cắp bảo vật của đình Tâm Túc ta, đi đâu rồi, nếu ngươi chịu ăn ngay nói thật thì ta sẽ coi như ngươi lấy công chuộc tội, ta và các sư thúc sẽ xử lý nhẹ tay.”

“Ta không biết.” Nhạ Hò nói, “Ngay cả đình Tâm Túc có bảo vật gì ta cũng không biết nữa là.”

Ánh mắt Lăng Phi cao ngạo nhìn Nhạ Hò một chốc, sau đó khẽ nghiêng mắt nhìn Bạch Hiểu Lộ trong nhà lao: “Cô ta không muốn nói thì có người nói thay cô ta.”

Đệ tử trong lao nhận được ánh mắt của Lăng Phi thì vội linh hoạt vung roi “Vụt vụt” quát Bạch Hiểu Lộ.

Bạch Hiểu Lộ kêu đau. Khắp phòng giam, ngoài Nhạ Hò chau mày ra thì chẳng còn một ai dị nghị với hành vi này.

“Nhạ Hò đã cứu ngươi thì đương nhiên ngươi cũng biết kế hoạch bên trong, mau khai báo rõ ràng bảo vật đó bị đưa tới đâu rồi cho ta.” Lăng Phi quay người, mang theo cảm giác cao ngạo trời sinh tới trước nhà lao, cô ta nhìn Bạch Hiểu Lộ bên trong, “Không nói thật thì ta hẳn còn có cách khiến ngươi đau đớn gấp mười lần.”

Bạch Hiểu Lộ khóc đến lạc cả giọng, chắc hẳn là vì quá đau nên thần trí không được tỉnh táo lắm, nó vừa lắc đầu nói “Tôi không biết”, vừa kêu gào “Tỷ tử cứu muội.”

Vừa kêu xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều thoáng dừng trên người Nhạ Hò.

Lăng Phi ba phần khiêu khích bảy phần miệt thị nhìn Nhạ Hò, Nhạ Hò hiểu ánh mắt của cô ta ta, cô ta ta đang nói “Đồ con sâu cái kiến hèn mọn như ngươi mà cũng ảo tưởng muốn đấu với ta à, lần này ta xem ngươi còn có thể bày trò gì.”

Nhạ Hò không thích bị oan uổng, không thích bị khiêu khích, không thích bị cưỡng ép. Nhưng tất cả những chuyện nàng không thích thì lúc này Lăng Phi đều đã làm hết chỉ trong nháy mắt.

“Dừng tay.” Giọng Nhạ Hò hơi trầm xuống, “Các người ức hiếp con gái nhà người ta như vậy, không sợ mẫu thân đã qua đời của nó ban đêm tới tìm các người sao?”

Lăng Phi cười lạnh: “Người tu tiên tu đạo há còn sợ âm tà, yêu quái làm loạn, kẻ sống ta còn không sợ, chết rồi mà còn đáng sợ nữa sao?”

Nhạ Hò nhìn hờn phách của Tam Vĩ Hồ: “Cô nghe thấy rồi đấy, sau này ban đêm đừng tới tìm ta nữa, tìm cô ta đi.”

Lăng Phi khinh miệt nhìn Nhạ Hò, ánh mắt lại rơi trên người Bạch Hiểu Lộ, nhưng thấy cô bé vẫn rên rĩ không biết, Lăng Phi mất kiên nhẫn nhíu mày: “Sống chết không khai, giữ lại cũng vô ích, cắt cổ vứt ra khỏi núi Thần Tinh đi.”

Cô ta vừa nói xong, tên đệ tử cai ngục đã liền đáp: “Vâng.”

Nhạ Hò cả kinh, lập tức hét lên: “Dừng tay!” Nàng nói, “Ta nói thật các người không tin, nói dối cũng không tin, nói đến cùng, ngươi chỉ cần nghe những lời mình muốn thôi chứ gì? Được rồi, ngươi nói đi, ngươi muốn nghe điều gì, ta sẽ nói cho ngươi nghe.”

Lăng Phi lạnh lùng nhìn Nhạ Hò: “Thân là đệ tử núi Thần Tinh mà lại che chở cho một yêu quái, Nhạ Hò, ngươi có nói hay không thì sự thật cũng đã bày ra trước mắt rồi.” Lăng Phi quay đầu nói với mấy sư thúc, “Không cần thăm vấn nữa, Nhạ Hò tư thông yêu quái, tội danh đã thành sự thật, nếu không hỏi ra tung tích bảo vật đình Tâm Túc, muội sẽ đích thân đi tìm. Cứ giết yêu quái này đi, sau đó ném ra khỏi núi Thần Tinh.”

“Ai dám giết nó!” Nhạ Hò bị những lời không phân tốt xấu của Lăng Phi chọc giận, nàng ngẩng đầu, trong mắt lóe ánh lửa, một ngọn lửa bùng lên từ ngọn roi của đệ tử hành hình, trong chớp mắt đã đốt cả sợi roi thành tro bụi.

Nhạ Hò dám ra tay trước mặt nhiều sư thúc như vậy chỉ vì che chở một yêu quái mà...

Chuyện này khiến cho mọi người có mặt đều sợ ngay người.

Lăng Phi thấy thế thì nổi giận: “Láo xược!” Nàng ta nói hai chữ này rồi phóng ra một đạo pháp lực muốn dạy dỗ Nhạn Hồi, thể hiện uy nghiêm của mình, nhưng chẳng ai ngờ pháp lực nàng ta phóng ra lại bị bức tường lửa do Nhạn Hồi dựng lên chặn lại.

Nhạn Hồi nhìn nàng ta sau tường lửa, khinh thường cong khóe môi: “Lăng Phi sư thúc cần phải năng luyện tập đi.”

Vừa nói xong, trong lúc tất cả mọi người hăng còn chưa phản ứng, Nhạn Hồi đã hóa bức tường lửa thành một con rồng lửa, nó cuốn lấy pháp lực của Lăng Phi, khí thế âm ảm đánh úp về phía Lăng Phi, chèn cứng Lăng Phi lên dãy rào nhà lao.

Không ai ngờ Nhạn Hồi lại dám chặn pháp lực của Lăng Phi, không ai ngờ Nhạn Hồi lại có thể chặn được pháp lực của Lăng Phi, càng không ai to gan nghĩ Nhạn Hồi lại không hề do dự mà trả đòn như thế...

Hơn nữa còn đánh Lăng Phi chặt vật như thế...

Tất cả mọi người đều ngỡ ngác nhìn con rồng lửa của Nhạn Hồi đốt cháy quần áo rồi dấy lên cả đầu tóc của Lăng Phi. Sau đó thái độ cao ngạo của Lăng Phi đều mất hết, chỉ khoa chân múa tay thi pháp dập lửa cho mình.

Nhạn Hồi nhìn cô ta nhảy nhót như một con khỉ, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Lăng Phi sư thúc, tâm tư tu đạo của cô đi đâu hết rồi? Thế này mà còn dám nói bừa rằng không sợ yêu tà sao?”

Cuối cùng Lăng Phi cũng chặt vật dập được lửa toàn thân, cô ta là muội muội của Tổ Ảnh chân nhân, đến núi Thần Tinh tu tiên nhưng cũng không phải là tu tiên bình thường, dường như cô ta đã trở thành biểu tượng cho mối giao hảo giữa hai phái, trước nay đều được người ta đối xử lễ độ, nhưng bây giờ cô ta lại bị một đệ tử nhỏ hơn mình một lứa đốt sạch cả quần áo đầu tóc, quả thực là nhục nhã!

Lăng Phi giận không nén nổi, ngẩng đầu, ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay.

Nhạn Hồi thấy thế, ánh mắt sầm xuống, cũng không khách khí mà vận nội tức, trong trong lúc Lăng Phi sắp ra tay thì một đạo pháp lực bỗng trời dựng lên từ dưới đất, ngăn pháp thuật của Lăng Phi lại, còn bàn tay Nhạn Hồi cũng bị bắt lấy.

Nhạn Hồi sửng sốt, sau một khắc liền cảm thấy một luồng khí lạnh như nước thấm tận xương, nàng ngẩng đầu nhìn lên, người bắt lấy cổ tay nàng không phải sư phụ Lăng Tiêu thì còn có thể là ai.

“Sư phụ.”

“Sư huynh!”

Lăng Phi thấy Lăng Tiêu đến thì càng ra vẻ kiêu căng hơn: “Nhạn Hồi đúng là quá láo xược.”

Lăng Tiêu buông tay Nhạn Hồi ra. Cánh tay Nhạn Hồi lập tức nặng nề buông xuôi xuống, trên cổ tay kết một lớp hàn băng, nhưng hơi lạnh vẫn chưa nặng như hàn khí trong mắt Lăng Tiêu.

“Ra tay với sư thúc đồng môn, con đúng là ngày càng không biết lễ phép, tùy ý làm bậy rồi!”

Lửa trong lòng Nhạn Hồi vẫn còn chưa tắt, nhưng bị Lăng Tiêu quở trách, nàng chỉ đành âm thầm chịu đựng, những người khác đều không thể khiến Nhạn Hồi dễ bán thân chịu thiệt, nhưng Lăng Tiêu thì khác, bởi người... Là sư phụ mà.

“Sư huynh, lần này Nhạn Hồi cầu kết yêu tộc, lén thả yêu tà, trộm bảo vật đỉnh Tâm Túc, bây giờ còn kiêu căng hung dữ không nghe dạy dỗ, các sư huynh ở đây đều chứng kiến, thật sự không thể nuông chiều!”

Lăng Tiêu nhìn Nhạn Hồi chằm chằm, không nói gì.

Bên cạnh có một Chân nhân vuốt râu nói: “Lăng Tiêu sư đệ, đồ đệ này của đệ quả thực quá to gan.”

Lăng Tiêu lặng yên một lát rồi trầm giọng nói: “Con có gì để nói không?”

Nhạn Hồi ngẩng đầu, nhìn Lăng Tiêu chằm chằm: “Con đã thả yêu quái, nhưng con không cầu kết yêu tộc, càng không trộm bảo vật gì của đỉnh Tâm Túc cả.”

Lăng Phi hừ lạnh: “Còn dối trá!”

Nhạn Hồi đảo mắt nhìn Lăng Phi, giọng nói cũng lạnh lùng khinh bỉ: “Còn về phần Lăng Phi sư thúc... Đúng vậy, con đã đánh cô ta. Con cũng đâu ngờ cô ta bị đánh dễ vậy đâu.”

Một câu này khiến tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc.

Đúng vậy... Đâu ai ngờ.

Mọi người nhất thời không phán đoán được rốt cuộc là Nhạn Hồi quá lợi hại hay pháp thuật Lăng Phi không tinh nữa...

“Nhạn Hồi không biết phép tắc, làm xằng làm bậy, phạt đánh hai mươi roi, đưa về đình Liễu Túc giam mười ngày, sau đó sẽ trừng phạt sau.”

Cuối cùng Lăng Tiêu cũng trách phạt, sau đó Nhạn Hồi bị đưa về đình Liễu Túc, mười ngày sau, Nhạn Hồi nhận hình phạt của mình, bằng tội danh cấu kết yêu tộc, nàng bị trục xuất ra khỏi núi.

Những chuyện khác Nhạn Hồi không cần hỏi nữa, Nhạn Hồi chỉ biết là cuối cùng Lăng Tiêu cũng đã tin lời Lăng Phi, định tội cho nàng.

Lăng Tiêu không tin nàng.

Nhạn Hồi kể xong chuyện, vẻ mặt không có gì thay đổi, nàng chỉ bĩu môi nói: “Sau khi xuống núi không có tiền, ta nghe bạn bè giới thiệu đi xé bánh, định nửa đời sau dựa vào việc bắt ít yêu chán chương này để mưu sinh, chẳng ngờ lại gặp huynh.” Nhạn Hồi thở dài, “Đúng là năm xui bất thuận.”

Thiên Diệu nghe xong cũng chẳng buồn để ý câu than của nàng, chỉ nói: “Còn con gái Hồ yêu thì sao?”

“Ta bị giam, sao biết tin tức của cô bé được. Nhưng với tình thế lúc đó, sau này ta đoán chắc bị giết rồi...” Nhạn Hồi lại thở dài, “Nhưng bây giờ xem ra chắc vẫn còn đang giả dạng sống ở đâu đó. Bằng không thì mẹ nó cũng không tới tìm ta.”

“Đã nói là đi tìm Lăng Phi rồi mà, bây giờ ta là một người bị trục xuất, còn giúp được cái gì nữa...” Nhạn Hồi gãi đầu, cuối cùng vỗ tay, “Dù sao cũng tránh không được, thôi thì dứt khoát tìm cô ta ra nói chuyện xem sao.”

Thiên Diệu giật mình: “Tìm cô ta ra?”

Nhạn Hồi quay đầu, nhìn Thiên Diệu cười ngọt ngào: “Huynh vẫn chưa thấy quý bao giờ đâu nhi.”

“...”

“Ta cho huynh mở rộng tầm mắt ha.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nhạn Hồi cảm thấy hờn phách của Tam Vĩ Hồ trở thành như hôm nay có chỗ nào đó không thích hợp.

Nàng không dám chú quan, cố tình chọn giờ Chính Ngọ, tìm một rừng liễu vắng người trong trăn rồi mới bày pháp trận.

Nàng ngồi giữa trận pháp, xoa tay nói: “Huynh đứng đề lên bờ trận pháp, nếu thấy Hồ yêu kia muốn nhập vào ta thì hãy lập tức đá hòn đá bên cạnh ra xa một chút. Động tác phải nhanh đấy, nếu không ta bị Hồ Yêu như lệ quý này nhập vào thì cả ta và huynh đều sẽ chẳng yên nổi đâu.”

“Ta đâu có đàn như cô đâu.” Thiên Diệu hần đã mất kiên nhẫn với những lời dạn dò nhắc đi nhắc lại của Nhạn Hồi, “Làm việc của cô đi.”

Nhạn Hồi bĩu môi, nhưng cũng không đầu khẩu với hần nữa, chỉ nhắm mắt bắm tay niệm quyết, chẳng mấy chốc, bên cạnh Nhạn Hồi đã có khí đen bốc lên, tựa như mặt đất nổi lên một ngọn lửa từ địa ngục.

Thiên Diệu không nhìn thấy khí đen, nhưng hần cũng có thể cảm nhận được độ ẩm chung quanh bỗng nhiên hạ xuống.

Nhạn Hồi bị khí đen này dọa đến mức chẳng muốn làm nữa. Lệ khí này... e là đã sắp thành ác quỷ rồi.

Nhưng một khắc trước khi Nhạn Hồi run sợ muốn từ bỏ, Tam Vĩ Hồ bỗng xuất hiện trước mặt nàng.

Hồn phách hơi mờ mờ của nàng ta lơ lửng trong không trung, khắp người toát ra sắc đỏ thẫm mờ mờ, tóc tai nàng ta bù xù, khuôn mặt trắng bệch tiều tụy, nhưng trong đôi mắt lóe ánh đỏ kia lại tỏa ra sát khí âm lệ, khiến Nhạn Hồi vô thức nuốt nước miếng.

Thiên đạo trên thế gian tự do luân hồi, trăm ngàn hồn phách mới có một hồn phách có chấp niệm lớn tới nhường vậy, mà hồn phách có thể biến thành ác quỷ thế này lại càng là vạn hồn mới có một. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, Nhạn Hồi đã từng gặp không ít tiểu quỷ lão quỷ, có kẻ suốt ngày buồn bã lê thê, có kẻ thích trêu cợt người sống, nhưng chưa bao giờ gặp phải ác quỷ nào chưa nói gì đã có thể khiến người ta sợ hãi lạnh run tới vậy.

Nàng liếc Thiên Diệu, ra hiệu cho Thiên Diệu chuẩn bị đá hòn đá mất trận bất cứ lúc nào.

Thiên Diệu đương nhiên không cần nàng nhắc nhở, kể từ khoảnh khắc Tam Vĩ Hồ hiện thân, chân hấn đã đặt bên hòn đá.

Đừng nói đến ác quỷ, ngay cả quỷ Thiên Diệu cũng chưa từng thấy bao giờ, một khắc Tam Vĩ Hồ hiện thân, Thiên Diệu chỉ cảm thấy có điều không hay, khí tức cả người cô ta rất không thiện ý.

Tam Vĩ Hồ vốn không để tâm tới Thiên Diệu đứng bên cạnh, nàng ta chỉ chăm chăm nhìn Nhạ Hôi, không nói cũng không động đậy.

Nhạ Hôi ho khẽ mấy tiếng, cẩn thận hỏi dò một câu thăm dò: “Hay cô... ngồi xuống trước đi?”

Không có động tĩnh.

Nhạ Hôi mắt mặt sờ mũi: “Chuyện là, hôm nay ta gọi cô ra, thật ra là muốn bàn với cô chuyện con gái...”

Nhạ Hôi chưa dứt lời, bỗng nhiên một luồng gió lạnh phả vào mặt, Hồ yêu kia lướt tới trước mặt Nhạ Hôi trong phút chốc, trừng đôi mắt đen lóe ánh đỏ vô cùng hung ác nhìn Nhạ Hôi, đôi môi đã biến thâm đen thối ra ba chữ âm u: “Đi cứu nó.”

“Ồi ông bà cha mẹ ơi!” Nhạ Hôi bị dọa giật mình ôm ngực lui về phía sau.

Thiên Diệu thấy thế thì định đá hòn đá, nhưng Nhạ Hôi lại ôm ngực vội vàng đưa tay cản lại: “Khoan, khoan, khoan.”

Hồ yêu thừa dịp này nhập thân nàng, hấn là cũng muốn nói chuyện tử tế với nàng, Nhạ Hôi định cố gắng thử đã thông.

Nàng dịch mông trên mặt đất mấy lần, cố hết sức để mình cách xa Tam Vĩ Hồ một chút, sau đó mới ổn định tinh thần nói: “Đại tỷ.” Nàng xưng hô với Hồ yêu như vậy, “Tỷ xem, lúc trước tỷ kêu ta đi cứu con gái tỷ, ta đã cứu rồi mà? Sau đó ta bị Lăng Phi điều tra ra, trong nhà lao đó, tỷ cũng tận mắt nhìn thấy mà, ta cũng cố gắng cứu con gái tỷ rồi, nhưng kết quả tỷ cũng biết mà...”

Thiên Diệu nhìn Nhạ Hôi nói đạo lý với Hồ yêu như thể đang tám chuyện nhà, đáng vẻ quả thực chẳng khác gì mấy ông bà trong thôn nhỏ của núi Đồng La tán chuyện...

Xem ra, đối phó với ma quỷ lợi hại, nàng cũng tự có cách của mình...

“Bản lĩnh của ta chỉ có nhiều đó thôi à, chuyện tỷ nhờ cậy thật sự ta cũng khó xử lắm cơ, hơn nữa bây giờ ta đã không còn là người của núi Thần Tinh nữa rồi, muốn cứu con gái của tỷ cũng chẳng có cách nào...”

“Không ở núi Thần Tinh.” Giọng Hồ yêu khàn khàn, nhưng cảm xúc đã ổn định hơn lúc nãy một chút. Khí đen trên người cũng hơi lắng xuống.

Nhạ Hôi giật mình: “Thế thì ở đâu?”

“Thành Vĩnh Châu.”

Thành Vĩnh Châu... Đó chẳng phải là tòa thành cách phía trước chỗ này không xa sao...

Nhạ Hôi nhìn Thiên Diệu, sau đó sờ cằm nói: “Bởi vậy tỷ vẫn luôn đi theo con gái mình tới thành Vĩnh Châu sao?”

Hồ yêu gật đầu.

Chẳng trách. Nhạ Hôi trầm nghĩ, trước đó lúc ở núi Đồng La nàng không bị đe, thì ra là vì Hồ yêu này không tìm thấy nàng, bây giờ tự nàng đưa Thiên Diệu đến đây, gần thành Vĩnh Châu tới vậy, bởi vậy Tam Vĩ Hồ này mới tìm tới.

Ấu cũng là duyên phận...

Nhạ Hôi trầm cảm thán, chỉ trách mình đúng năm hạn tháng hạn, năm hạn tháng hạn mà...

“Hiếu Lộ... rất không ổn.” Hồ yêu nói, vẻ mặt đau lòng, trong đôi mắt vừa nhìn đã hốt hoảng dần dần ẩm ướt, sau đó một giọt nước mắt như máu lăn xuống má nàng ta, “Ta không bảo vệ được nó, cô giúp ta cứu nó lần nữa đi. Nó còn nhỏ như vậy...”

Nhạ Hôi thoáng im lặng, sau đó hỏi: “Sao lại đến thành Vĩnh Châu? Người của núi Thần Tinh thả Bạch Hiếu lộ sau đó lại bị môn phái tu tiên khác bắt à?”

“Người của núi Thần Tinh...” Hồ yêu nói đến đây như thể nhớ lại điều gì đáng sợ, nàng ta ôm mặt, toàn thân run rẩy như phấn như hận, “Họ... họ bán Hiếu Lộ cho thương nhân của thành Vĩnh Châu.”

Nhạ Hôi khẽ ngáy người, nàng biết vì duy trì chỉ tiêu cho môn phái, tất cả các tiên môn trên thế gian đều có kinh doanh đôi chút. Có những mối kinh doanh quang minh chính đại, nhưng cũng có những mối kinh doanh mờ ám. Lúc nàng ở núi Thần Tinh cũng chỉ là một đệ tử nhỏ, chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực mà có mấy sư thúc tiền bối mới biết này, vậy nên nàng chưa từng biết núi Thần Tinh lại...

Buôn bán yêu quái.

Thiên Diệu ở bên cạnh nhũu mảy, nói chen vào: “Người bình thường tại sao phải mua yêu quái?”

Nhạh Hòicũng cảm thấy kỳ lạ, thường nếu người không tu tiên đều sẽ trốn yêu quái còn không kịp, tại sao lại làm việc mua bán nguy hiểm như vậy?

Cả người Hồ yêu run rẩy, im lặng hồi lâu, bàn tay đen sì khê trượt xuống khỏi mặt, nàng ta trợn đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng: “Họ lấy máu hồ yêu nấu thành mê hương, bôi mê hương này lên người có thể khiến người khác si mê người đó.”

Nhạh Hòivà Thiên Diệu đều ngẩn ra. Nhưng khác ở chỗ Nhạh Hòivô cùng kinh ngạc, còn Thiên Diệu chìm vào suy tư.

“Khoan đã...” Nhạh Hòivuốt huyết Thái Dương, không dám tin hỏi lại lần nữa, “Ta nghe chưa hiểu lắm, họ lấy máu Hồ yêu nấu cái gì?”

“Mê hương.” Hồ yêu nói, “Nữ nhân bôi lên người có thể khiến đàn ông si mê, đàn ông cũng vậy.” Ngón tay của Hồ yêu đã như muốn cào rách mặt mình, “Máu của chín hồ yêu thì mới có thể nấu thành một bình mê hương nhỏ, thương nhân bán với giá trên trời, nhưng đám vương tôn quý tộc lại tranh nhau mua hương này.”

Nhạh Hòichớp mắt suy nghĩ một lúc: “Tỷ có nhầm không thể? Thế gian này làm gì có cách đó, máu yêu hay máu người cũng đều là máu thôi mà, đun sôi nước, bỏ vào nồi nấu cũng chỉ nổi bọt thôi mà, ấy... có khi nấu thành tiết canh, ăn vào miệng mềm mềm cũng ngon ghê lắm...”

“Không nhầm đâu.” Hồ yêu lác đầu, “Ta đã bị rút khô máu như thế rồi chết ở thành Vĩnh Châu. Ta đã chết ở đó như thế...”

Nhạh Hòilặng người.

“Những Hồ yêu bị tiên môn bắt, trước khi đưa đi sẽ bị lấy nội đan để không còn năng lực phản kháng. Sau khi các thương nhân nhận được sẽ dùng bảo vật bí mật ngày ngày hút linh khí trong cơ thể bọn ta, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ hút cạn linh khí, lúc đó họ sẽ giết lấy máu, thêm linh khí để luyện thành hương.” Hồ yêu nói đến đây, cảm xúc lại bắt đầu kích động, khí đen toàn thân tăng vọt lên, mái tóc trôi bồng bềnh, đôi mắt bắt đầu trở nên đỏ rực, giọng căm hận nói: “Mỗi một bình hương đều là vật sống, đều là mạng của Hồ yêu, họ lấy máu bọn ta bôi lên người để hấp dẫn người khác, để bọn họ mê mẩn tinh thần, họ còn lấy làm tự hào, khoe khoang mình đã tước đoạt sinh mạng của bọn ta, người tu tiên tu đạo các người đều nói yêu quái là ác, nhưng nếu chúng ta ác một thì các người, đám tu tiên tu đạo các người ác mười!”

Móng tay Hồ yêu dài ra: “Các người, tất cả các người đều đáng phải xuống địa ngục như ta!” Giọng nàng ta the thé, đáng vẻ như mất không chế.

Nhạh Hòisợ run, lập tức hét lên với Thiên Diệu: “Đá!”

Thiên Diệu cũng không do dự, lập tức đá văng hòn đá trên mắt trận.

Thân hình Tam Vĩ Hồ lập tức biến mất. Nhạh Hòilộn nhào chạy ra khỏi trận pháp, khoảnh khắc nàng vừa rời khỏi, vùng đất bên trong như bị nổ tung, bụi đất nổ tung, bay mù mịt một chốc mới chậm rãi lắng xuống.

Thiên Diệu nhìn Nhạh Hòilặng người bên cạnh, hỏi: “Nàng ta đi rồi à?”

Nhạh Hòithất thần nói: “Chắc là về thành Vĩnh Châu rồi.” Nàng dùng chân chui trận pháp đã vẽ đi, sau đó nói, “Chúng ta về chợ đi. Âm khí trong rừng liễu này nặng quá.”

Nàng nói xong liền hốt hoảng đi về phía chợ đông người.

Thiên Diệu cũng không nói một lời theo sau nàng.

Thật ra Nhạh Hòicũng không dám tin chuyện mình vừa nghe, hay nói đúng hơn là... không muốn tin.

Tiên môn mà lại làm chuyện buôn bán thế này, không ngờ các Chương môn của Tiên môn lại cho phép kiểu kinh doanh này tồn tại, Lăng Tiêu... vậy mà cũng cho phép...

Nhạh Hòinớ lại rất lâu về trước, lúc nàng còn nhỏ, vừa mới gặp Lăng Tiêu, trên đường theo Lăng Tiêu về núi Thần Tinh, Lăng Tiêu chém chết một yêu quái tấn công thôn trang. Lúc đó trông thấy dáng vẻ áo trắng tung bay như tiên giáng trần, Nhạh Hòiquả thực chỉ muốn bái tạ. Nàng sùng bái Lăng Tiêu, ngưỡng mộ Lăng Tiêu, nàng muốn có sức mạnh chém yêu quái khắp thiên hạ như Lăng Tiêu, nhưng lúc đó Lăng Tiêu nói với nàng: “Có thể có sát tâm, nhưng sát tâm không được nặng. Cho dù yêu quái là ác, nhưng lúc giết yêu quái vẫn phải có lòng từ bi.”

Cho dù giết chóc cũng phải có lòng từ bi, Nhạh Hòivẫn luôn nhớ kỹ câu nói này.

Nhưng giờ đây, Lăng Tiêu lại cho phép việc kinh doanh tàn nhẫn không chút từ bi này diễn ra ngay trước mắt mình.

Thì ra nàng đã nghĩ lầm về sư phụ mình bao nhiêu năm nay, hay bao nhiêu năm nay sư phụ nàng đã từ từ thay đổi...

Giữa trưa, trời nắng gắt, bước đi trên con đường ồn ào hối hả của trấn nhỏ, Nhạh Hòilại chỉ thấy cả người lạnh toát.

Một đường yên lặng về khách điểm, Nhạh Hòilại ngồi bên bàn im lặng thêm một canh giờ, sau đó mới đập bàn nói: “Ta phải đi cứu Bạch Hiểu Lộ. Ta

phải điều tra cho ra rốt cuộc là tiền môn nào lại làm chuyện ác cỡ này, ta muốn biết...”

Nàng muốn biết có phải Lăng Tiêu đã cho phép chuyện này hay không.

Thiên Diệu nghe vậy thì nhìn nàng: “Được lắm, ta cũng rất hứng thú với chuyện này.”

Nhận Hồi quay đầu nhìn hán, thấy Thiên Diệu đã gói gém hành lý đầu vào đầy, dáng vẻ như định đi ngay lập tức. Nhận Hồi hỏi: “Huynh muốn gánh trách nhiệm của một yêu quái trên lưng, đi giải cứu đồng loại sao?” Nhận Hồi gật đầu, “Huynh cũng là một yêu quái có nhiệt huyết đấy.”

Thiên Diệu liếc nàng: “Không, ta chỉ đi tìm đồ của mình thôi.”

Nhận Hồi ngăn ra: “Đồ gì?”

“Vừa rồi Hồ yêu nói, đám thương nhân có một bảo vật bí mật có thể hút linh khí của Hồ yêu.” Ánh mắt Thiên Diệu lóe ánh lạnh, “Bây giờ bốn mươi chín ngày là có thể hút sạch linh khí của mấy chục Hồ yêu, ngoài sừng rồng ra, ta không nghĩ ra pháp bảo nào có bản lĩnh bực này.”

Nhận Hồi ngăn người, lúc này mới nhớ ra, trong truyền thuyết, sừng rồng chính là pháp bảo chí cao hấp thu tinh khí của trời đất.

Nếu... đám thương nhân kia có sừng của Thiên Diệu...

Vậy thì chuyện này càng lúc càng phức tạp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Vì đề phòng trên đường tới Vĩnh Châu lại bị yêu quái tập kích, Nhận Hồi và Thiên Diệu thừa lúc ban ngày đi lên đường cùng với một đoàn thương nhân, thấy đông người mà lại có hộ vệ, yêu quái bình thường cũng không dễ dàng ra tay vào ban ngày.

Cuối cùng Nhận Hồi và Thiên Diệu cũng tới được thành Vĩnh Châu trước khi cửa thành đóng cửa.

Vĩnh Châu là một thành lớn của Trung nguyên, rất nhiều hàng hóa được đưa tới Tây Vực hoặc phía Nam đều tập trung và phân phối ở đây, dân cư đông đúc, vàng thau lẫn lộn.

Lúc vào được thành thì trời cũng đã dần ngả tối, Nhận Hồi tạm biệt ông chủ đoàn thương nhân, sau đó đưa Thiên Diệu quen thuộc đi về phía Tây. Thiên Diệu thấy thế thì hỏi: “Cô quanh năm tu đạo trên núi, sao lại quen thuộc thành Vĩnh Châu như vậy?”

“Trước đây ta từng theo sư phụ đến thành Vĩnh Châu thu phục yêu quái, quen biết được một người bạn tốt, sau đó chỉ cần xuống núi là ta chạy tới đây, lúc trước bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh, ta cũng chỉ đành tới đây ở mấy ngày. Thành Vĩnh Châu rộng lớn, những nơi khác ta không rành, nhưng đường nào tới chỗ cô ấy thì ta tìm được.” Nàng đang nói thì bỗng thấy phía trước có mấy người mặc quan phục đang đi tới.

Bước chân Nhận Hồi chững lại, Thiên Diệu chỉ nghe Nhận Hồi lầm bầm: “Quên mất chuyện này...” Sau đó hán cảm thấy tay áo bị túm lấy, Nhận Hồi không nói hai lời đã kéo hán chui tọt vào con hẻm nhỏ bên cạnh, ngoằn ngoèo một lát đã đi ra tới đường khác.

Thấy Nhận Hồi không định giải thích hành vi vừa rồi, Thiên Diệu nhìn nàng nói: “Cô còn đắc tội với quan phủ nữa sao?”

Nhận Hồi xua tay: “Ta đâu rảnh rồi mà chộc vào quan phủ, nhưng trong thành Vĩnh Châu này có mấy chuyện không mấy hay nhưng cũng chẳng đáng nhắc tới, không cản trở được chúng ta đâu, huynh cứ đi theo ta là được rồi.”

Thiên Diệu liền không hỏi lại nữa.

Vòng vào thêm mấy đường nữa, một tòa hoa lâu ba tầng đã xuất hiện trước mặt họ.

“Bạn ta ở trong này.”

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn, giữa tòa lầu treo một tấm biển cực lớn có khắc ba chữ vàng lấp lánh “Vong Ngự lâu”. Lầu hai có một ban công vươn ra ngoài, bên trên có hai cô nương ăn mặc hoa lệ hờ hững đang ngồi.

Bạn cô ở chốn thế này sao...

Bước chân Thiên Diệu khựng lại, hần khe cau mày.

Nhận Hồi chẳng buồn nhìn hần, chỉ một mình bước tới phía trước, đến dưới lầu, nàng vẫy tay với người bên trên: “Liễu tỷ tỷ, Hạnh tỷ tỷ!”

Vào thời gian này, chỗ này có rất ít khách. vì thế hai cô nương kia đang ngồi tám nhăm, nghe tiếng gọi, hai cô nương quay đầu nhìn, một người đứng lên, cười híp mắt nói: “Ta còn tưởng là ai mới giờ này đã vội tới đây, thì ra là Nhận công tử tài hoa kinh người của chúng ta tới.”

Nghe thấy xưng hô này, Thiên Diệu quay đầu, về mặt phức tạp nhìn Nhận Hồi.

Nhận Hồi đón ánh mắt của Thiên Diệu, cũng không vội giải thích mà chỉ cười nói với hai cô nương: “Lâu ngày không gặp, hai vị tỷ tỷ có nhớ ta không?”

Lời còn chưa dứt, cô nương kia đã nằm sấp lên lan can, lười biếng nhìn Nhận Hồi cười: “Ồ, còn dẫn theo người khác nữa kia, lại là công tử nhà ai bị Nhận công tử mê hoặc trở thành đoạn tụ thể này?”

Ánh mắt của Thiên Diệu càng trở nên phức tạp hơn.

Nhận Hồi quay đầu nhìn Thiên Diệu, cũng thuận theo lời hai cô nương kia nói: “Ừa, tiểu ca này đã trao trái tim cho ta rồi, cứ sống chết quán lấy ta không buồn, có giấy sao cũng chẳng thoát được, phiền chết rồi nè. Aiz, chỉ trách mệnh lực của ta quá lớn.”

Mày Thiên Diệu càng nhíu chặt hơn: “Không biết xấu hổ, nói xằng nói xiên.”

Nhận Hồi liếc hần: “Hôm trước còn kéo tay ta nói bất luận thế nào cũng không thả đi mà, hôm nay sao lại thành nói xằng nói xiên. Huynh thay lòng còn nhanh hơn tiết trời tháng tư nữa.”

“...”

Hai cô nương trên lầu che miệng cười một chốc, Nhận Hồi cũng không chọc Thiên Diệu nữa mà nói với họ: “Hai vị tỷ tỷ, ta có chút chuyện tìm Huyền Ca, cô ấy có ở trong lầu không?”

“Đang ngồi trong hậu viện ấ. Đi tìm cô ấy đi.”

Nhận Hồi đáp lời rồi bước vào cửa Vong Ngữ lầu, sau đó đi thẳng tới hậu viện.

Trên đường, Nhận Hồi nghe được Thiên Diệu sau lưng nói: “Cô đúng là khắp người đều là nợ đào hoa.”

“Khoang hăng nói huynh nói đúng hay không...” Nhận Hồi liếc hần: “Coi như huynh nói đúng, ta đầy nợ đào hoa thì đã sao, đâu bảo huynh trả nợ giúp ta đâu?”

Thiên Diệu nghẹn, sau đó chỉ trầm mặc ngậm miệng.

Nhận Hồi tìm được đến hậu viện, phàm là cô nương nào gặp trên đường cũng cười hi hi chào hỏi nàng. Thật ra thì nếu không phải thể chất nàng có thể nhìn thấy ma quỷ, khiến lúc trước hành vi của nàng kỳ lạ, cử chỉ quái dị thì chắc quan hệ giữa nàng với các sư huynh sư tỷ núi Thần Tinh cũng không tệ đến mức này mới phải.

Trước đây, có đôi khi, Nhận Hồi cũng oán trách đôi mắt này của mình tại sao lại nhìn thấy được những thứ bẩn thỉu kia, sau khi biết tác dụng của váy hộ tâm, đôi khi nàng cũng từng có ý nghĩ này. Nhưng nghĩ lại, váy hộ tâm này lại đang giữ mạng cho nàng...

Vì thế quan hệ với các sư huynh đều đứng sang một bên.

Sống mới là chuyện đáng quý nhất trên thế đời này.

Nhận Hồi nghĩ vu vơ một lát, chẳng mấy chốc đã tới tầng hai của một gác lầu khác ở hậu viện.

Nàng gõ cửa, bên trong có tiếng đáp: “Vào đi.”

Nhận Hồi mở cửa vào, vừa vào đã vui vẻ gọi: “Huyền Ca đại mỹ nhân.” Giọng nàng kéo dài là dài, có vẻ cà lơ phớt lơ như khách làng chơi dạo hoa lầu.

Chủ nhân căn phòng đang mặc áo đỏ, ngồi đoan chính sau tấm bình phong, nghe thấy giọng này, nàng ấy chẳng buồn ngẩng đầu lên đã vừa uống trà vừa hỏi: “Gọi sung sướng thế chắc là lấy được tiền thưởng xé băng rồi nhỉ?” Giọng nói êm ái như tiếng suối trong róc rách.

Vòng qua bình phong thấy cô gái này, cho dù là Thiên Diệu cũng bất giác giật mình, người này quả thực đẹp đến mức chỉ nhìn thoáng cũng khiến người ta cảm thấy ngợp thờ. Giữa chân mày, từng cử động, cho dù là nhẹ đảo mắt, khẽ cong ngón tay cũng vô cùng gợi cảm quyến rũ.

Nhận Hồi xách váy hơn hờ chạy đến bên cạnh Huyền Ca, nàng đặt mông ngồi xuống, không khách sáo nâng chum trà trên bàn Huyền Ca mà uống: “Đừng nói nữa, con đường này quả thực lắm gian truân.”

“Vậy cô tới tìm ta là vì thiếu tiền hay thiếu chỗ ở?” Tuy mở miệng nói có vẻ ghét bỏ nhưng giữa đôi mày lại mang vẻ trêu chọc.

“Nào có!” Nhạ Hòì vòì nòì, “Nòì cứ như lần nào ta tóì tìm cô cũng là ăn nhờ ở đậu không bằng ấy.”

“Thế không phải à?”

“Phải.” Nhạ Hòì vron đầu tóì trước mặt Huyền Ca, mặt dày giả tội nghiệp, “Có ăn nhờ ở đậu được nữa không?”

Huyền Ca nghe vậy thì cong môi bật cười, đảo mắt lấy ngón trỏ đẩy trán Nhạ Hòì sang một bên nòì: “Không biết học được bản lĩnh trêu ghẹo cô nương này ở đâu nữa, tránh ra nào, đừng cản ta châm trà.”

Nhạ Hòì vòì xun xoe: “Đề ta châm đề ta châm.” Nàng bày ra ba chiếc ly trên bàn, sau đó lần lượt rót trà.

Ánh mắt Huyền Ca đảo một vòng quanh mấy chiếc ly, lúc này mới dừng trên người Thiên Diệu đứng bên cạnh, nhìn một lần rồi thu lại ánh mắt, nâng chum trà Nhạ Hòì rót, nhấp một ngụm rồi nòì: “Lần đầu tiên thấy cô đưa người tới chỗ ta đây, lại còn gấp gấp xun xoe như vậy, nòì đi, vị tiểu ca này có thân phận gì, cô mang phiền phức gì tới cho ta nữa đây?”

“Không phải một phiền phức.” Nhạ Hòì nhếch môi cười, chìa ra hai ngón tay, “Mà là hai.”

Đôi chân mày của Huyền Ca khẽ nhưn lên, đặt ly trà xuống, cũng không vòì hỏi mà mời Thiên Diệu ngồi xuống trước, sau đó nòì: “Cô nòì đi, rốt cuộc là hai phiền phức thế nào đây?”

Nhạ Hòì thu lại vẻ mặt tí tưng: “Một là liên quan tới tiểu tử này, thân phận của hần... ta không thể nòì. Chắc cô cũng cảm giác được, mùi trên người hần không bình thường.”

“Ừ, mùi mê hoặc trên người hần hình như có giấu bảo vật bí mật gì đó.” Huyền Ca nòì, “Đường đến thành Vĩnh Châu, chắc cô đi không dễ đâu nhì. Chuyện đầu tiên cô nòì phiền ta có phải là giúp che lấp mùi của hần không?”

Thiên Diệu híp mắt, đây là một nữ nhân đẹp đến mức nguy hiểm, cũng thông minh đến mức nguy hiểm. Người có thể phát hiện được mùi trên người hần thì nhất định không phải là người bình thường. Vừa rồi hần bước vào đây đã có để ý bố cục đường lối ở đây, trong “Vong Ngừ lâu” này, khắp nơi khắp chốn đều có trận pháp mờ hồ kông rõ, cũng không phải là một nơi đơn giản.

“Đúng đúng đúng, chính là muốn nhờ cô giúp ta chuyện này đó.” Nhạ Hòì khen Huyền Ca đến là khoa trương, “Tiểu Huyền Ca của ta quả thực là tiểu công chúa trú ngụ trong lòng ta mà!”

Huyền Ca nghe Nhạ Hòì ca ngợi tới như vậy thì chỉ cười mắng: “Dẻo mồm!”

“Vậy cô có cách nào giúp ta việc này không?”

Huyền Ca suy nghĩ một chốc: “Ta biết có một bảo bối tên Vô tức, là một túi thơm không mùi không vị.”

Nhạ Hòì ngắ người: “Túi thơm không mùi không vị?”

“Đúng, mùi thơm của nó chính là không mùi không vị, có thể che giấu tất cả khí tức, hay nòì đúng hơn là, nó có thể hấp thu tất cả khí tức.”

Mắt Nhạ Hòì và Thiên Diệu đồng thời sáng lên. Lần này Nhạ Hòì còn chưa kịp lên tiếng, Thiên Diệu đã vòì hỏi: “Có thể tìm được túi thơm đó ở đâu?”

“Vừa khéo mấy ngày trước ta có làm một cái, nếu huynh cần thì chút nữa ta cho người mang tới cho huynh.”

Thiên Diệu chân thành cảm tạ: “Làm phiền cô nương.”

“Không cần cảm ơn ta, cảm ơn Nhạ Hòì là được rồi. Chẳng mấy khi ta thấy cô ấy giúp đỡ ai nhiệt tình tới vậy.”

Thiên Diệu liếc Nhạ Hòì, nhưng thấy dáng vẻ nàng như đang sắp vênh đuôi lên trời, hai chữ “cảm ơn” vốn có thể dễ dàng nòì ra lại như biến thành gai mắc lại nơi yết hầu, khiến hần có làm thế nào cũng không nòì ra được, chỉ đành im lặng nhìn Nhạ Hòì một chốc, sau đó đảo mắt, quay đầu đi.

Nhạ Hòì: “...”

Huyền Ca thu hành động của hai người lại nơi khóe mắt, khóe môi khẽ nở nụ cười, tiếp đó hỏi: “Chuyện thứ hai thì sao?”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Nhạ Hòì nghiêm túc lại, nàng cân nhắc một lát rồi mới nòì: “Huyền Ca có biết gần đây, trong thành Vĩnh Châu này có người của Tiên Môn buôn bán yêu quái không?”

Huyền Ca lại nhấp ngụm trà, trầm mặc nghe nhưng không đáp lời.

“Gần đây ta vô tình biết được trong thành Vĩnh Châu có người chuyên buôn bán Hồ yêu từ tay tiên môn, sau đó lấy máu Hồ yêu luyện thành mê hương bán cho vương tôn quý tộc hồng kiếm món hời lớn. Huyền Ca, cô có biết bây giờ trong thành này rốt cuộc là có ai đang làm chuyện buôn bán kiểu này không?”

Huyền Ca khẽ gõ tay lên chum trà, phát ra tiếng lách cách rất nhỏ, một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện thứ hai của cô là muốn ta điều tra xem ai đứng đằng sau trò buôn bán yêu quái này đúng không?”

Nhạ Hối gật đầu.

Huyền Ca yên lặng một lúc: “Chuyện này khiến ta hơi khó xử.” Huyền Ca đứng dậy, quần lụa mỏng đỏ rực quét đất, nàng ấy chậm rãi bước tới bên cửa sổ, ngắm nhìn thành Vĩnh Châu bên ngoài.

“Theo như cô nói, việc này liên quan đến tiên môn và vương tôn quý tộc, mọi chuyện ở Trung Nguyên, tất cả đều do hai thế lực này định đoạt. Nếu họ cảm thấy chuyện này có thể, ngầm cho phép chuyện này, vậy thì...” Huyền Ca quay đầu nhìn Nhạ Hối, sắc mặt nghiêm túc hơn vừa rồi mấy phần, “Cho dù chuyện này có là tội ác tày trời thì cũng vẫn có thể được. Cho dù ta muốn giúp cô, chỉ e... cũng là lực bất tòng tâm.”

Thiên Diệu nghe vậy thì đôi mắt khẽ trầm xuống, lời của Huyền Ca vừa thẳng thắn lại vừa tàn khốc, nhưng đây lại là sự thật.

Thối đời là vậy, “Chính nghĩa” và “Đạo nghĩa” cũng luôn phải nghe theo kẻ cầm quyền.

Nhạ Hối im lặng một chốc rồi lắc đầu nói: “Không phải chuyện tội ác tày trời nào cũng có thể làm được.” Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt lại sâu thêm, hất quay đầu nhìn Nhạ Hối, nhưng nàng lại lập tức cười nói, “Nhưng cô nói cũng có lý.” Về mặt nàng đã nhẹ nhõm hơn đôi chút, “Chuyện này đích thực đã làm khó Huyền Ca rồi, vậy không điều tra nữa, chỉ cần có túi thơm kia đã là giúp ta rất nhiều rồi.”

Nhạ Hối nhấp một ngụm trà đã hơi lạnh trong ly, sau đó đứng dậy: “Tối nay ta vẫn phải ở nhờ chỗ cô rồi! Khách điểm bên ngoài đắt quá. Ngày nào túi ta cũng đau.” Nhạ Hối vừa nói vừa đưa Thiên Diệu ra ngoài, “Ta đi nhờ Liễu tỷ tỷ bố trí phòng đây.”

Huyền Ca nghe vậy thì chỉ đứng yên lặng bên cửa sổ nhìn Nhạ Hối, trước khi nàng ra khỏi cửa, Huyền Ca lại nói: “Nhạ Hối, ta không biết ai cầu xin cô việc này, nhưng theo ta, chuyện này sẽ đẩy cô vào nguy hiểm, dù sao thì có lúc, con người ta cũng phải sống ích kỷ một chút.”

Bước chân Nhạ Hối hơi khựng lại, nàng vịn cửa, quay đầu nhìn Huyền Ca, nhếch môi cười: “Huyền Ca còn không biết sao, ta vốn là một người ích kỷ kỳ mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Buổi tối, Vong Ngữ lâu bắt đầu bận rộn lên hẳn, đàn sáo vang lên không ngừng bên tai, oanh ca yến hót, trăng cảnh rất náo nhiệt, nhưng phía trước có náo nhiệt tới đâu cũng chẳng ảnh hưởng tới hậu viện, khoảng sân ở giữa như tấm bình phong cách âm, bảo vệ sự yên tĩnh nên có của hậu viện.

Nhạ Hối và Thiên Diệu được bố trí ở trong một tiểu lâu sau hậu viện. Nhạ Hối có thể trông xuyên qua cánh cửa sổ để nhìn thấy những bóng người lác lác trong Vong Ngữ lâu. Nàng gấp một đĩa thức ăn, nhìn qua rồi nói: “Chốc nữa ăn cơm xong, chúng ta sẽ đi dạo một vòng quanh lâu.”

Thiên Diệu nhướn mày, im lặng nhìn Nhạ Hối với ánh mắt phức tạp.

Nhạ Hối quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt này của Thiên Diệu thì thả bát xuống: “Ánh mắt này của huynh ý là gì đó, huynh cho rằng ta muốn đi chắc, đây là nơi đảm quan lại quyền quý thành Vĩnh Châu tụ tập đông nhất đó, có rượu lại có mỹ nhân, nói không chừng lúc bọn họ bị tửu sắc mê hoặc đến chóng cả mặt, chúng ta có thể thu được tin tức gì đó cũng nên.”

Cũng đúng, đây vốn là nơi dễ dàng dò xét tin tức nhất.

Thiên Diệu nhìn Nhạ Hối, ánh sáng trong đôi mắt khẽ chuyển: “Không phải cô đã nói với bạn cô rằng sẽ không tra chuyện này nữa hay sao?”

“Ta nói bao giờ thế? Ta chỉ nói Huyền Ca không cần tự đi điều tra nữa thôi... Chúng ta nhanh chóng qua đó trước khi bọn họ say không biết trời trăng gì đã.” Nhạ Hối xới hai muôi cơm, nhai nuốt ngon lành, sau đó cũng mặc Thiên Diệu hăng còn chưa no, nàng đã vội vàng vàng đẩy Thiên Diệu ra khỏi phòng, “Ta đi thay quần áo xong rồi chúng ta sẽ qua đó.”

Sau đó Thiên Diệu tay hững còn bê bát đĩa chưa kịp buông xuống đã bị đẩy ra khỏi cửa.

Thiên Diệu bây giờ cũng đã hiểu phần nào tính cách vừa nói là làm của Nhạ Hối, vì thế cũng chẳng buồn tức giận, hất chỉ nhìn thức ăn trong chén, sau đó đứng ăn nốt phần còn lại.

Đợi đến lúc hất ăn hết, Nhạ Hối đã mở cửa ra: “Tóc đàn ông phải quấn lên thế nào nhỉ, huynh dạy ta đi!”

Nhận Hồi trước mắt Thiên Diệu mặc một bộ đồ nam dài màu xanh đậm, có vẻ như đã bó ngực, trước ngực bằng phẳng đi nhiều. Nàng cầm lược, tay vẫn còn đang chải tóc, nhưng làm sao cũng không búi nổi, nàng chau mày, cố làm lại lần nữa rồi mới buông lòng tay: “Không được rồi, huynh chải đầu giúp ta đi.”

Sau đó nàng liền bước vào phòng.

Thiên Diệu ngăn ra, sau đó cũng chỉ bèn bước vào phòng theo nàng.

Nhận Hồi ngồi xuống trước bàn trang điểm, chải hết tóc của mình lên đỉnh đầu, sau đó vẫy lược với Thiên Diệu: “Mau qua đây đi.”

Thiên Diệu bỏ chén đĩa xuống bàn rồi đi tới sau lưng Nhận Hồi, hần vô thức nhận lấy lược trong tay Nhận Hồi, nhưng chợt thấy bóng hai người trong gương thì động tác trên tay bỗng khựng lại: “Chải tóc là chuyện vô cùng thân mật, chỉ có cha mẹ hoặc chồng mới có thể giúp...”

“Cần cũng cần rồi, hôn huynh cũng hôn luôn rồi, chỉ là chải đầu thì còn nhen được chút lửa gì à?” Nhận Hồi khinh thường liếc mắt, cắt lời Thiên Diệu, “Lúc nào rồi mà huynh còn đứng đó xoắn xuýt chút chuyện chải đầu này chứ? Yên tâm đi, hai chúng ta không thể nào đâu.”

Thiên Diệu cân nhắc một chút.

Cũng đúng.

Hần nhận lấy lược trong tay Nhận Hồi, chẳng khách khí nữa mà cầm chặt tóc nàng.

Tuy quan hệ giữa hai bọn họ không bình thường, nhưng trong lòng cả hai đều có tính toán riêng của mình, đối với Nhận Hồi bây giờ mà nói, nàng không thể nào dính tới chuyện tình ái được, với Thiên Diệu mà nói thì lại càng chỉ e tránh không kịp. Hai người họ quả đúng như Nhận Hồi nói.

Vốn không có chút khả năng nào.

Thiên Diệu liền tạm gạt những băn khoăn kia ram cẩn thận chải đầu cho Nhận Hồi thật chỉnh tề, sau đó cầm dây búi chặt tóc cho Nhận Hồi.

Hần làm rất chăm chú, ánh mắt không hề rời khỏi tóc nàng lấy một chút.

Nhận Hồi nhìn khuôn mặt của Thiên Diệu trong gương đồng, lòng thầm nghĩ, Thiên Diệu này càng tiếp xúc thì càng phát hiện ra, thật ra hắn là người làm việc rất cẩn thận, tác phong trầm ổn, là người tôn thủ lễ tiết, bà lão ở sơn thôn trong núi Đồng La nuôi hắn lớn, hắn liền mang ơn bà ấy, có thể thấy được hắn là người có ơn tất báo... Từ đó có thể thấy, hai mươi năm trước, chắc hắn cũng là một yêu quái tính cách ôn hòa.

Mà bây giờ... Hắn lại trở thành một người mà ngay cả cười cũng không cười, cứ im lặng lạnh nhạt tới vậy.

Tổ Ảnh Chân nhân chẳng những đã hủy được đạo hạnh ngàn năm của Thiên Diệu mà còn làm rối loạn quỹ đạo sống của hắn nữa.

“Được rồi.” Thiên Diệu nâng mắt lên đã nhìn thấy hình ảnh Nhận Hồi đang ngăn người nhìn mình trong gương. Hắn chau mày, “Trâm đầu rồi? Cô tự cài đi.”

Nói xong, hắn liền quay người bỏ đi.

Nhận Hồi lập tức cài trâm vào tóc, đi theo Thiên Diệu về phía Vong Ngự lâu trước mặt.

Nhận Hồi phe phẩy chiếc quạt xếp trước ngực, dáng vẻ như thể công tử nhà giàu. Các cô nương trên đường đi đều biết nàng, thấy nàng liền vừa cất tiếng chào vừa cười: “Nhận công tử, Nhận công tử.”

Nhận Hồi cũng rất thân nhiên, hiển nhiên đã làm chuyện này rất nhiều lần.

Hai người bước vào Vong Ngự lâu, Nhận Hồi liền dẫn Thiên Diệu lên lầu hai, tìm một vị trí rồi ngồi xuống, sau đó hỏi Thiên Diệu: “Huynh dạy lại ta tâm pháp lần trước huynh dạy trong rừng đi, pháp thuật mà có thể để ta nhìn rất là xa ấy, để ta dò xét một chút.”

Thiên Diệu liếc nàng: “Thứ ta dạy cô thì một lần là phải nhớ rồi chứ.”

“Lúc đó tình thế cấp bách mà, học được đề dùng chứ đâu có để trong lòng, lần này huynh dạy nhất định ta sẽ nhớ kỹ.”

Thiên Diệu đành nói lại với Nhận Hồi, quả nhiên Nhận Hồi liền sử dụng, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã bịt chặt hai tai: “Ồm quá.”

“Lần trước là trong rừng cây, bốn phía yên tĩnh, hôm nay chung quanh ồn ào như vậy, có phải không chú ý niệm, nghe những gì cô muốn nghe, nhìn những gì cô muốn nhìn.”

Về mặt Nhận Hồi đau khổ: “Nói thì dễ lắm.” Tuy rằng nàng nói vậy nhưng vẫn chậm chạp buông tay xuống, chịu đựng âm thanh ầm ỹ và ánh sáng chói mắt quanh mình, từ từ thích ứng với hoàn cảnh.

Cũng may nàng học nhanh, chẳng mấy chốc đã có thể không chế lọc ra những gì nàng muốn nghe, hơn nữa còn nghe được càng lúc càng rõ ràng.

Nàng bắt đầu cẩn thận nghe ngóng.

Tiếng các cô nương cười khẽ, tiếng đám đàn ông cao giọng trò chuyện đều lọt vào tai, nhưng chẳng có bất cứ ai bàn luận về chuyện mua bán yêu quái cả. Đường như cả thành Vĩnh Châu chẳng có ai hay biết chuyện này vậy.

Nhận Hồi cau chặt mày.

Nhưng đúng lúc này, Nhận Hồi chợt nghe một giọng nói quen thuộc truyền tới từ ngoài Vong Ngữ lâu: “Có thật không? Cô ấy tới đây rồi sao?”

Nhận Hồi lập tức nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy một ... tên béo đầy vẻ thư sinh mặc bộ đồ cẩm bào tơ lụa bước vào Vong Ngữ lâu. Đường như có cảm ứng gì đấy, tên béo kia lập tức nhìn lên lầu hai, vừa hay bốn mắt chạm nhau với Nhận Hồi.

“Haiz, phiền toái lại tới rồi...” Nhận Hồi vô thức thì thầm.

Thiên Diệu nghe nàng nói vậy thì bèn nhìn theo ánh mắt nàng, cũng nhìn thấy được tên thư sinh mập mạp kia.

Người nọ giẫm thỉnh thích bước lên lầu, mặc những ánh mắt đang nhìn mình, đi thẳng tới bên Nhận Hồi. Anh ta nhìn Nhận Hồi: “Nhận... Nhận Hồi.” Đường như anh ta rất kích động, nói cũng lắp bắp. Sau đó anh ta lại cẩn thận hỏi, “Cô về rồi sao?”

Nhận Hồi nhấp một ngụm ra, sau đó mới đảo mắt nhìn anh ta: “Thì ra là Vương Bằng Viễn công tử, đã lâu không gặp.”

Chỉ một câu nói đã khiến cho Vương Bằng Tử đỏ bừng cả mặt, anh ta nghẹn lời hồi lâu, sau đó mới lắp bắp nói, “Ừ... Đã lâu không gặp, trước đây nghe nói cô cũng đã tới đây, nhưng lúc đó ta, ta đang bận, vì thế mới bỏ lỡ, hôm nay, hôm nay...”

“Hôm nay ta phải đi rồi.” Nhận Hồi đứng lên cười cười, sau đó nắm lấy tay Thiên Diệu. Thiên Diệu muốn rút tay về, nhưng lại bị Nhận Hồi nắm chặt lấy. Nhận Hồi quay đầu nhìn Thiên Diệu, nụ cười ngây thơ như cũ ẩn ý cảnh cáo, “Đi theo ta nào, Thiên Diệu.”

Thiên Diệu: “...”

Vương Bằng Viễn ngậy ra, nhìn Nhận Hồi nắm tay Thiên Diệu, sau đó hơi ngạc nhiên nhìn Thiên Diệu: “Nhận Hồi... Anh ta... Anh ta là?”

“À.” Nhận Hồi hời hợt đáp một câu, “Bây giờ ta đang ở bên chàng ấy.”

Khóe miệng Thiên Diệu hơi giật, Nhận Hồi liền quay đầu nhìn hắn, hơi nghiêng răng cười với hắn: “Có phải không, Thiên Diệu?”

“...”

Vương Bằng Viễn như thể bị sét đánh: “Ồ... Ở bên? Các người...”

Nhận Hồi cũng mặc kệ anh ta, kéo Thiên Diệu đi lướt qua Vương Bằng Viễn, để lại mình Vương Bằng Viễn ở lầu hai muốn khoong nhưng lại khóc không ra nước mắt.

Đến hậu viện, Nhận Hồi thở phào một cái: “Ban ngày đã trốn rồi mà, sao vẫn gặp cơ chứ?”

Thiên Diệu hất tay Nhận Hồi ra, xoa tay mình: “Đây là công tử nhà ai bị cô mê hoặc trở thành đoạn tụ đấy à?”

“Mấy vị tỷ tỷ nói đùa với ta một chút thôi mà.” Nhận Hồi nói, “Bây giờ anh ta biết ta là nữ rồi.”

Thiên Diệu chẳng có mấy hứng thú với chuyện này, chỉ mĩa Nhận Hồi một câu rồi dừng, hỏi chuyện chính: “Vừa rồi trong lầu cô có nghe được chuyện buôn bán yêu quái không?”

Nhận Hồi lắc đầu: “Nơi Vong Ngữ lâu này đều là quan lại quý tộc trong thành Vĩnh Châu, nhưng đừng nói tới chuyện mua bán yêu quái, ngay cả chuyện mê hương cũng chẳng có ai nhắc tới, cứ như thể cả thành chẳng có ai biết cả vậy.”

Thiên Diệu thoáng im lặng: “Hoặc là nói bọn họ vẫn còn chưa biết tới chuyện này?”

Câu nói này khiến đôi mắt Nhận Hồi sáng lên. Chiều theo lời Hồ Yêu nói, mê hương kia đều được bán cho vương tôn quý tộc, dù sao thứ này cũng được luyện thành từ máu Hồ Yêu, chắc hẳn mê hương có thể luyện được rất ít, có tiền chưa chắc đã mua được mà còn phải có quyền nữa...

“Đợi chút.” Nhận Hồi bỗng nói: “Không chừng anh ta có thể nghe ngóng được tin tức gì cũng nên!”

“Ài?”

Nhận Hồi cong ngón tay: “Tên mập vừa rồi đó.” Nhận Hồi nói, “Huynh đừng nhìn anh ta thế kia. Thực ra anh ta là con trai thành chủ của thành Vĩnh Châu này, trước kia ta còn nghe nói anh ta có một tỷ tỷ được gả vào cung trở thành hoàng phi. Cha anh ta là người đứng đầu thành Vĩnh Châu này, chuyện muốn làm trong thành nhất định phải qua sự cho phép của cha anh ta.”

Điều này cũng khiến Thiên Diệu tò mò: “Thân phận như thế, tuy hơi béo nhưng chắc hẳn cũng không ít các cô nương vây quanh, sao anh ta lại thích cô?”

“Trước đây Lăng Tiêu thường xuyên đến thường xuyên đến thành Vĩnh Châu trừ yêu, thỉnh thoảng còn mang ta theo cùng, có lần tên mập này ra ngoài ô tháp hương bị yêu quái chặn đường, là ta đã cứu anh ta, sau đó... Ấy, đợi đã, đợi một chút, vừa rồi huynh nói vậy là có ý gì hả? Thích ta thì làm sao?”

Thiên Diệu nghiêm túc quay đầu quan sát lâu hai: “Đi hỏi chuyện anh ta đi.”

Vừa nói đến chuyện chính, Nhạ Hôi cũng liền nghiêm túc theo: “Hôm nay không được, bây giờ trở lại thì mục đích quá rõ ràng, ngày mai anh ta sẽ còn đến tìm ta, chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ là được.”

Nhạ Hôi nói xong câu này, nhưng mãi sau vẫn chẳng nghe thấy Thiên Diệu lên tiếng, nàng ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy Thiên Diệu đang nhìn nàng chăm chăm.

Nhạ Hôi lấy làm lạ: “Nhìn gì thế?”

“Không có gì.” Thiên Diệu quay đầu sang chỗ khác, khóe môi hơi cong lên, giọng nói nhẹ nhàng tới mức ngay cả Nhạ Hôi đứng ngay trước mặt cũng không nghe rõ: “Chỉ thấy anh ta hơi dần thôi.”

Thiên Diệu và Nhạ Hôi bước chân vào tiểu lâu, hai người không hề phát hiện ra phía sau họ, Vương Bằng Viễn đang trốn ở sau cây cột, ánh mắt mang vẻ oán hận nhìn hai người chăm chăm, mãi tới khi không thấy bóng họ đâu nữa vẫn chưa chịu đi.

“Công tử...” Một tên hầu ở bên cạnh khẽ gọi, “Chúng ta phải về thôi, bằng không lão phu nhân sẽ lo đấy ạ.”

Vương Bằng Viễn mím chặt môi: “Nhạ Hôi là của ta.”

“Công tử?”

“Ta muốn Nhạ Hôi là của ta.” Anh ta vừa nói, hai mắt vừa đỏ lên vì ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng Nhạ Hôi đã tỉnh giấc, có cô nương trong lâu tới gõ cửa phòng nàng.

Cô nương đó nói công tử nhà Vương Thủ phủ đã tới được một lúc rồi, đang ở trong đình cạnh hồ nước chờ nàng.

Nhạ Hôi nghe xong thì khẽ gật đầu, hiếm khi không thấy phiền vì bị Vương Mập quấy rối, nàng rửa mặt sạch sẽ, sau đó một mình đi tìm anh ta.

Nhạ Hôi cảm thấy tên Vương Mập này có ý xấu với nàng, nàng chỉ cần cười một cái, gọi lời một chút, chắc tên béo này sẽ khai báo hết. Nhưng nếu mang theo Thiên Diệu khiến tên béo này ghen tuông thì cũng không tốt lắm. Bởi vậy nàng mới không gọi Thiên Diệu đi cùng.

Tới ngôi đình bên hồ, tên béo mặc một thân áo gấm hoa vừa thấy Nhạ Hôi đã vội đứng lên, vắn vể bồn chồn như lúc bình thường trông thấy Nhạ Hôi, chiếc mũi đã lấm tấm mồ hôi, anh ta khẽ gọi Nhạ Hôi: “Nhạ Hôi, cô tới rồi.”

“Ừ, huynh tìm ta có chuyện gì hả?”

Vương Bằng Viễn nhìn cô nương bên cạnh, gã sai vặt phía sau anh ta liền gọi cô nương kia đi cùng gã. Vương Bằng Viễn có thân phận gì chứ, cô nương trong Vong Ngữ lâu đương nhiên chẳng ai dám trái ý anh ta. Bởi vậy cô nương đó chỉ liếc Nhạ Hôi một cái, thấy Nhạ Hôi cười với mình thì mới đi.

Lúc này Vương Bằng Viễn mới nói: “Ta... Ta có chút chuyện muốn nói với cô.”

Nhạ Hôi nghe xong thì vô cùng thỏa mãn, nói chuyện rất tốt, nàng cũng đang muốn nói chuyện với anh ta đây.

Nhạ Hôi châm hai chén trà, cho mình một ly và cho Vương Bằng Viễn một ly, nàng tính ngồi yên nghe anh ta nói, sau đó sẽ tìm cơ hội nói chen vào, hỏi cho ra nhẽ chuyện muốn nghe ngóng.

“Huynh nói đi, ta nghe đây.”

Vương Bằng Viễn bồn chồn lau lòng bàn tay đầy mồ hôi lên quần áo, sau đó đưa tay mò nắn trong túi quần của mình: “Ta... Sáng nay thật ra ta còn chuẩn bị chút quà muốn tặng cô.”

Nhận Hồi ngây ra: “Cái này thì thôi đi, chúng ta cứ trò chuyện là được rồi.”

“Không không... Ta đã chuẩn bị rất lâu rồi... Hay là cô cứ xem một chút đi.”

Nói xong Vương Bằng Viễn liền lấy thứ trong túi ra, đó là một chiếc túi gấm nhỏ trông rất tinh xảo. Trong túi gấm tản ra một mùi thơm rất đối lạ lùng, hấp dẫn ánh mắt của Nhận Hồi, càng nhìn, nàng càng muốn biết trong túi gấm này là thứ gì.

“Đây là cái gì vậy?”

Ánh mắt Nhận Hồi nhìn thẳng.

Vương Bằng Viễn thấy thế thì chỉ nuốt nước miếng, sau đó mở túi gấm ra: “Cho cô xem.” Anh ta đưa tới trước mặt Nhận Hồi, Nhận Hồi liền chăm chú thăm dò trong túi gấm, chỉ thấy bên trong là một đồng bột phấn màu đỏ sậm, mùi hương vô cùng kỳ lạ, nàng muốn xác định xem đây rốt cuộc là mùi thơm gì, nhưng lại không xác định nổi.

Hơn nữa càng ngửi, nàng càng cảm thấy hình ảnh trước mắt ngày càng mơ hồ.

Vương Bằng Viễn thấy hai mắt Nhận Hồi dần dần thất thần, dáng vẻ như bị đoạt hồn, anh ta đánh giá trái phải Nhận Hồi một chút, thấy nàng không có phản ứng gì, anh ta mới cười đến là vui vẻ, lau vàng trán đã đầy mồ hôi, anh ta thu tay muốn đổ đám bột vào miệng mình.

Nhưng lúc sắp đổ vào, một bàn tay bỗng tóm lấy cổ tay Vương Bằng Viễn.

“Đây là thứ gì?”

Sắc mặt Thiên Diệu trầm tĩnh như nước, mang theo sát khí kinh người, “Không thành thật một chút, ta sẽ bẻ gãy cổ tay ngươi.”

Cả đời Vương Bằng Viễn được người nhà bảo vệ chu toàn, trừ cha anh ta dám mắng anh ta vài câu ra thì nào có người phương nào dám dùng tư thế và ngữ điệu này nói chuyện với anh ta. Anh ta kinh hãi quay đầu nhìn Thiên Diệu cao hơn anh ta một cái đầu, nhưng thấy trong đôi mắt Thiên Diệu là sát khí rét lạnh, Vương Bằng Viễn liền sợ run lên, anh ta kêu to một tiếng, tay run lên, bột phấn liền bị hất lên mặt Thiên Diệu.

Bột phấn màu đỏ hất lên mặt Thiên Diệu, hấn vô thức nhắm mắt lại, sau đó dùng tay lau hai mắt, Vương Bằng Viễn liền nhân cơ hội này giãy ra khỏi Thiên Diệu mà tháo chạy.

Thiên Diệu lau mắt, đầu lười vô thức liếm môi, lúc hấn ném phai hương vị của bột phấn thì liền sững người.

Đây là...

Vị máu.

Nhưng lúc ngửi thì rõ ràng là mùi thơm khiến người ta mê muội cơ mà. Đây rốt cuộc là...

Thiên Diệu đang nghĩ ngợi thì chợt nghe một tiếng “Bịch”, Nhận Hồi bên cạnh đã gục đầu xuống mặt bàn, Thiên Diệu nhướn mày, đưa tay lay nàng: “Nhận Hồi?”

Nhận Hồi lắc lư theo tay hấn mấy cái, sau đó mở mắt ra, đầu nàng vẫn gục trên mặt bàn, chỉ nhìn Thiên Diệu chăm chú.

Nhận Hồi neho mắt lại, chẳng hiểu sao ánh mắt của nàng lúc này như trúng pháp thuật gì đó, nàng thấy khắp người Thiên Diệu như toát ra ánh sáng chói mắt, dường như ngoại trừ Thiên Diệu, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều trở nên lu mờ.

Nàng trước kia đã thấy vẻ ngoài của Thiên Diệu này rất đẹp, nhưng chưa bao giờ cảm thấy như hôm nay, Thiên Diệu quả thực là đẹp đến giật mình...

“Nhận Hồi?”

Cảm thấy ánh mắt của nàng trở nên mê ly, Thiên Diệu chau mày gọi nàng mấy tiếng: “Cô không sao chứ?”

Nhận Hồi nháy mắt, hơi tỉnh lại một chút, nàng ngồi ngay ngắn, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt Thiên Diệu, mở to nhìn hấn: “Chắc là... Không có chuyện gì đâu. Chỉ là chân hơi nhũn ra...”

Nàng nhìn Thiên Diệu, thật ra không phải chỉ có chân nàng hơi nhũn mà là cả người nàng đều bắt giác mềm nhũn ra.

Lông mày Thiên Diệu nhíu chặt hơn, chỉ cho rằng Nhận Hồi trúng độc, hấn nhìn chung quanh, không thấy có ai thì chỉ đành nói: “Cô ngồi đây đã, ta đi tìm bạn cô tới giúp, xem cô ấy có biết gì về loại độc của người phạm này không.”

“Đợi chút đã.” Nhận Hồi gọi gấp một tiếng, tựa như vô thức kéo tay Thiên Diệu, “Đừng đi, đừng rời bỏ ta.” Giọng nói mềm mại hơi khàn vừa ra khỏi miệng, không chỉ Thiên Diệu ngẩn ngơ mà cả Nhận Hồi cũng ngây người.

Thiên Diệu nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Nhận Hồi, lúc này mới chợt bừng tỉnh, hấn cân nhắc một chút, trong đầu đã loáng thoáng nhận ra đây không phải là

độc được mà chính là xuân được. Nhưng nghĩ lại lại thấy kỳ lạ, nếu là xuân được thì tại sao tên nhóc kia lại không hẹn Nhạ Hôi ở trong phòng mà lại muốn tới chỗ bên hồ này...

Trong miệng Thiên Diệu vẫn còn chút dư vị máu tươi của bột phấn kia... Bỗng nhiên, Thiên Diệu nhớ ra miêu tả của Tam Vĩ Hồ về mê hương kia, đó là được luyện từ máu hồ yêu mà thành.

Thiên Diệu bên này đang thất thần trầm tư, Nhạ Hôi bên kia cũng rất yên ắng, bây giờ trong đầu nàng cứ văng vẳng một suy nghĩ...

Má nó, bàn tay của Thiên Diệu vừa to vừa ấm, thật muốn nắm luôn không thả, thật muốn hân... chạm vào những chỗ khác nữa trên người nàng.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Nhạ Hôi liền cảm thấy hồ thẹn, chút lý trí còn sót lại trong đầu nàng gào rú: “Đồ mập chết tiết nhà người, dám hạ xuân được ta ở chỗ thế này! Muốn biểu diễn đã họp cho ai xem thế hả?!”

Nhạ Hôi cố gắng muốn rút tay mình ra khỏi tay Nhạ Hôi, nàng nhìn tay mình chăm chăm, trong lòng cố ép bản thân mình buông tay một trăm lần, nếu không nàng sẽ bấm nát bàn tay ra luôn. Nhưng cuối cùng nàng lại phát hiện ra trong lòng nàng đã có đến một ngàn ý nghĩ luyến tiếc bàn tay khô ráo ấm áp của Thiên Diệu, nàng muốn nắm tay hắn thật chặt, thật chặt, sau đó...

Giữ làm của riêng.

Nhạ Hôi cảm thấy hình như mình điên rồi.

“Nhạ Hôi.”

Má nó... Đừng có gọi tên nàng, trái tim nàng như thành xóp mắt rồi!

“Ta nghĩ, chắc là cô...”

Đừng nói nữa, nàng cũng biết hình như nàng bỗng nhiên bị điên rồi.

“...Trúng mê hương của Hồ Yêu rồi.”

Nhạ Hôi ngẩn ra một lúc, sau khi những lời này truyền vào não nàng, Nhạ Hôi liền ngẩng đầu: “Huynh nói cái gì?” Sau đó nàng nhìn khuôn mặt của Thiên Diệu... Ông nội nó chứ! Khuôn mặt cứ như phát sáng ấy, thật là chói mắt!

“Thứ vừa rồi gã cho cô người chắc là thứ chúng ta vẫn luôn tìm kiếm, là thứ mê hương luyện từ máu Hồ yêu ấy.”

“Tên mập chết bầm này...” Nhạ Hôi dứt khoát dùng tay kia che ánh mắt của mình lại, không để mình nhìn thấy Thiên Diệu nữa, thành tâm thành ý giả bộ không thấy. Nàng yên lặng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Nhưng sao ta... Bây giờ trông thấy huynh lại choáng đầu hoa mắt, cả người không có chút sức nào, lại còn mê luyến huynh thế? Chẳng nhẽ hân ta hạ sai được à?”

Thiên Diệu nghe thấy Nhạ Hôi hình dung như thế thì cảm nín, hân hơi mất tự nhiên ho một tiếng, sau đó gạt bàn tay Nhạ Hôi hân còn đang nắm tay hân ra.

Trong tay Nhạ Hôi trống rỗng, nàng như vô thức “A” lên một tiếng.

Thiên Diệu làm như không nghe thấy gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy rồi mở miệng: “Gã cho cô người mê hương, thấy cô thất thần liền muốn nuốt mê hương kia, chắc hân là không phải ai cũng có thể hấp dẫn người trúng mê hương này, chắc hân là chỉ có thể bị một người hân dẫn, cho người khác người mê hương này, sau đó mình thì ăn mê hương thì liền có thể khiến người người mê hương say mê mình, cách này hơi giống cổ độc Tử Mầu trong cổ thuật.”

“Vậy nên... Vừa rồi hân ta không ăn được mê hương kia mà lại bị huynh ăn hết à?”

“Hân ta vừa muốn ăn thì bị ta ngăn lại, mê hương vô tình hân lên mặt ta, ta liền liếm môi nếm thử một chút...”

Nhạ Hôi nổi trận lôi đình cắt lời Thiên Diệu: “Không có trường bối nào dạy huynh đừng có ăn bữa cái gì hả?!” Nàng Nàng tức giận vỗ bàn, “Huynh nói đi, bây giờ ta yêu huynh mất rồi đó, phải làm sao bây giờ hả?!”

Nàng nói những lời này trắng tuột như vậy, Thiên Diệu quay đầu cảm nín hồi lâu: “Chắc là chỉ còn cách tìm được nguồn cơn chuyện mua bán yêu quái kia, tìm ra nơi luyện mê hương, lúc đó chắc sẽ tìm được cách phá giải.”

Nhạ Hôi suy nghĩ một lúc: “Cũng được, ít nhất thì tên béo kia cũng đã để lộ ra rằng hân ta nhất định có cấu kết với chỗ buôn bán yêu quái kia. Cứ tìm hân ta là được, xem như đã có cách.”

Thiên Diệu gạt đầu: “Hân ta vừa đi chưa lâu, chúng ta đi nhanh chút chắc còn có thể chặn đường hân.”

“Cho dù hân ta có về nhà cũng chẳng sao, ta vẫn còn nhớ rõ đường tới Thủ phủ của thành Vĩnh Châu này.”

“Vậy đi thôi.” Thiên Diệu đứng lên, nhưng Nhạ Hôi lại chẳng nhúc nhích, hân quay đầu nhìn Nhạ Hôi, chỉ thấy một tay nàng hân còn đang che mắt.

Nàng ngồi đó phát tay với Thiên Diệu: “Huynh đi trước đi, đừng để ta thấy huynh sẽ khiến ta xấu hổ tim đập, khó mà hành sự.”

“...” Thiên Diệu quay người đi. “Cô không nói những lời như vậy thì chắc sẽ tốt hơn đó.” Tuy là nói vậy nhưng hắn vẫn nghe lời Nhạ Hòì, ngoan ngoãn đi trước.

Đến lúc không nghe được tiếng bước chân của Thiên Diệu nữa, Nhạ Hòì mới buông bàn tay đang che mắt xuống, nàng vỗ ngực: “Ôi chao, cảm giác này đúng là khiến người ta mòn hết cả người.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nhạ Hòì rời khỏi Thủy tạ, chợt nhớ ra chắc Thiên Diệu không biết đường tới thủ phủ thành Vĩnh Châu.

Nàng vội đuổi theo chạy ra ngoài Vong Ngừ lâu, quả nhiên trông thấy Thiên Diệu đang đứng chấp tay đợi nàng ở ngoài cửa.

Lúc này, ánh mặt trời tỏa khắp chiếu lên bóng lưng hơi thon gầy nhưng vốn cao lớn của Thiên Diệu, hoặc có thể nói là từ sau khi hắn tìm được Long cốt, hắn quả thực đã cao hơn trước rất nhiều.

Nhạ Hòì lập tức nghe thấy tim mình đập “Bình bịch”. Nàng lắc đầu, đập mạnh một cái lên ngực mình: “Đừng ồn, kiềm chế.” Nàng nói xong lại thở sâu hít vào mấy hơi rồi mới cất bước tiến lên, “Tới nhà Thủ phủ đi bên này, tên béo kia nhất gan, bị huynh hù chắc sẽ chạy về nhà...”

Đi tới trước người Thiên Diệu, Nhạ Hòì vừa quay đầu lại đã trông thấy Thiên Diệu đang đeo một chiếc mặt nạ nửa mặt thì liền ngậy người.

Sau mặt nạ, Thiên Diệu nhìn Nhạ Hòì chăm chăm: “Vớ tình ình bây giờ, thế này mới dễ nói chuyện với cô.” Thiên Diệu giản lược giải thích đơn giản một câu, “Đi thôi.”

Nhưng Nhạ Hòì lại lui lại mấy bước, hai tay bịt chặt mắt nhưng lại chừa một khe hở rõ là to để lộ mắt: “Nhanh gỡ mặt nạ xuống, gỡ xuống đi, gỡ xuống!”

“...” Thiên Diệu nhẩn nhẩn nói, “Không phải cô nói không thấy mặt thì sẽ... không tốt sao?!”

“Vậy nên huynh nên lấy vải đen bịt cả mặt đi, mang nửa cái mặt nạ thì đáng là gì, huynh không biết thế nào gọi là ôm đàn tỳ bà che nửa mặt à! Huynh đây tuyệt đối là đang cố ý quyến rũ ta mà!” Nhạ Hòì lễ thẳng khí hùng nói, “Ta nói cho huynh hay, bây giờ ta là người trúng được đó, huynh còn ăn mặc lộ liễu như vậy, nếu ta không nhìn được mà làm gì đó với huynh thì cũng đừng có mà trách ta.”

“...” Thiên Diệu nghiêng răng, hắn chợt phát hiện ra đối với những lúc Nhạ Hòì lưu manh thế này, hắn lại... chẳng hề có năng lực mà chống đỡ nổi.

Thiên Diệu thờ dài một hơi, sau đó y lời Nhạ Hòì tháo mặt nạ xuống, sau khi cởi sợi dây sau gáy, một tay tháo mặt nạ xuống, Thiên Diệu đảo mắt, mái tóc hơi rối phát phơ trước trán: “Vậy là được rồi chứ gì?”

Hắn nhìn Nhạ Hòì, Nhạ Hòì cũng nom lại hắn, sau đó không hề có báo động trước, dưới mũi Nhạ Hòì chợt có hai vết đỏ tươi chảy xuống.

Quả nhiên là... Chảy máu mũi rồi.

Nhạ Hòì dùng tay áo bịt mũi lại: “Ta đi trước huynh là được. Huynh đi theo ta. Cố sức đừng để ta nhận rõ được sự hiện hữu của huynh.” Nhạ Hòì vừa bịt mũi vừa bước lên phía trước, bước chân vừa nhanh vừa vội như bị ma đuổi.

“...” Thiên Diệu nhìn bóng lưng hốt hoảng của Nhạ Hòì, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Sống đến chừng ấy năm, đây lại là lần đầu tiên hắn biết sau khi một cô gái yêu một người, phản ứng của cơ thể lại vừa khoa trương vừa... thành thật như vậy.

Nhạ Hòì bịt chặt mũi, máu mũi chảy ra đến là khoan khoái, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ cả tay áo nàng, người qua đường nhìn Nhạ Hòì như nhìn một con khỉ, Nhạ Hòì càng đi lại càng giận, trong lúc lửa giận đầy mình, nàng đã đuổi kịp tên Vương Mập tròn quay kia.

“Vương Bằng Viễn.” Nhạ Hòì bình tĩnh lại kêu lên một tiếng.

Vương Bằng Viễn quay đầu lại thì liền trông thấy Nhạ Hòì hùng hổ xông tới như ác quỷ từ địa ngục, anh ta lập tức quay đầu gọi hai thị vệ bên người: “Cẩn... Cẩn lại...” Lời còn chưa dứt, hai thị vệ kia còn chưa kịp phản ứng, Nhạ Hòì đã không nói hai lời liền tiến lên một bước, ra tay như gió, dùng

tay chém hai cái lên cổ hai tên thị vệ, hai tên thị vệ liền đứng đỡ người ra.

Mọi người ở cạnh đó còn chưa kịp chạy tới xem trò hay thì Nhạh Hòih đã túm áo tên béo, kéo hấn vào một cái ngõ sâu.

Nhạh Hòih chống tay bên tai Vương Bằng Viễn, híp mắt nhìn hấn, về mặt Vương Bằng Viễn kinh hoàng mà nom Nhạh Hòih: “Nhạh... Nhạh Hòih... Ta...”

“To gan thật đấy nhì.” Nhạh Hòih cười cười, nhưng về mặt lại đầy sát khí hung ác, “Nói, mê hương kia mua được từ đâu?”

Vương Mập dính sát vào vách tường, “Ta... mua hôm qua...”

“Mua ở đâu?”

Ánh mắt Vương Bằng Viễn đảo vòng quanh. Mắt Nhạh Hòih híp lại, đưa tay túm lấy tai anh ta: “Không nghe rõ ta hỏi à? Vậy lỗ tai này của ngươi vô dụng rồi, ta xé giúp ngươi nhé!”

“Không không không!”

Tuy rằng trước kia Vương Bằng Viễn luôn quán lấy Nhạh Hòih nhưng nàng vẫn ngại thân phận anh ta, không muốn làm mất mặt núi Thần Tinh nên vẫn luôn chịu đựng anh ta, phàm là lần nào tới thành Vĩnh Châu đựng phải anh ta đều chạy là thượng sách, nhưng lần này Nhạh Hòih đã nổi trận lôi đình, dù sao cũng chẳng còn là đệ tử núi Thần Tinh nữa, nàng chẳng buồn quan tâm nhiều làm gì, bởi vậy có thủ đoạn cường ép đe dọa nào nàng cũng lòi ra cho bằng hết.

Vương Bằng Viễn biết Nhạh Hòih lâu như vậy rồi mà bây giờ cũng bị dọa cho tái mặt, chân run như cây sậy: “Ta nghe câu hỏi rồi, nghe thấy rồi... Ta nói.”

Nhạh Hòih híp mắt: “Nói rõ ràng chút cho ta. Mua ở đâu? Mua của ai?”

“Ồ... Ở phường thuốc Thiên Hương thành Nam, mua của Phụng Minh đường chủ...”

Phụng Minh...

Nghe thấy cái tên này, mắt Nhạh Hòih hơi híp lại.

Nói đến cái tên này thì chẳng lạ lắm gì, thật ra Nhạh Hòih cũng chẳng xa lạ gì, phàm là người rùng đi lại trong giang hồ trên thế gian đều biết tới cái tên này. Đó là Phó đường chủ của Thất Tuyệt Đường, mạng lưới tình báo khổng lồ cả Võ lâm Trung nguyên, tính tình y tàn bạo, lạnh lùng kiêu ngạo, là một nhân vật độc ác người người trong giang hồ đều e sợ.

Nếu là người này thì Nhạh Hòih đã có thể lý giải chuyện giết yêu lấy máu luyện mê hương rồi.

Có điều... Thất Tuyệt Đường này...

Nhạh Hòih đang sa sầm cả mặt thì sau lưng chợt có giọng nói như âm thanh của trời với nàng lúc này vang lên: “Mê hương có giải được không?”

Giọng nói vừa vang lên, Nhạh Hòih chỉ cảm thấy hai chân nháy mắt tê rần...

Nàng vội lắc đầu, lại đập mạnh lên vách tường, trợn mắt nhìn Vương Bằng Viễn: “Mau lấy giải được ra cho ta!” Sống thế này thêm mấy ngày nữa chắc nàng điên luôn quá.

Vương Bằng Viễn nhìn Nhạh Hòih và Thiên Diệu bằng ánh mắt hoảng sợ, trong đôi mắt đã sắp trào lệ nóng: “Không có... Không có giải được.”

Nhạh Hòih ngậy người mắt một lúc lâu mới tiêu hóa được hết ý nghĩa của bốn chữ không có giải được này, sau đó nàng gắng sức khắc chế thôi thúc muốn bóp chết Vương Bằng Viễn: “Không có giải được mà ngươi cũng dám mua à? Không có giải được mà ngươi còn dám dùng trên người ta?”

“Ta... Ta muốn khiến cho cô yêu ta, sao có thể để cô giải được thuốc sẽ rời xa ta chứ!” Vương Bằng Viễn lớn tiếng nói: “Cô là của ta!”

“Của cái ông nội nhà ngươi đó!” Nhạh Hòih nghiêng răng, bụng đầy lửa giận, một chương đập nát tường bên tai Vương Bằng Viễn: “Có bản lĩnh thì hạ được chuẩn chút! Ngươi coi bây giờ ngươi bỏ thuốc cho ai rồi xem, đồ đầu heo!”

Thiên Diệu là Yêu long, là yêu quái bị một Chân nhân tu tiên lợi hại nhất thiên hạ rút gân lột da đó, hấn đã định sẵn là phải đi trên con đường báo thù, gió tanh mưa máu rồi, để nàng yêu một người như thế thì chẳng bằng yêu một tên đầu heo còn hơn, ít ra mỗi ngày còn được ăn đồ ăn ngon, ngủ trên giường lớn, cuộc sống an nhàn...

Gạch đá rơi lộp bộp xuống đất.

Vương Bằng Viễn sợ ngây cả người, sau đó hai mắt trào lệ: “Cô... Cô thực hung dữ...”

Nhạh Hòih chẳng buồn nghe lời anh ta nói, chỉ túm áo lôi anh ta đi: “Tới thành nam, trước tiên phải hỏi rõ cho ta xem có thảo dược hay không.”

“Ta... Ta không thích cô nữa.”

Nhận Hồi đầu thềm để ý xem anh ta có thích hay không, chỉ vô cảm lời anh ta đi.

Vương Bằng Viễn vừa khóc vừa giải thích: “Đừng mà, đừng mà... Lúc mua bọn họ đã nói rõ rồi, không có giải được.” Nhận Hồi dừng chân, lại nghe Vương Bằng Viễn vừa khóc vừa nói tiếp: “Hôm qua cô đã nói mà, cô đang ở bên người này, nếu hai người đang ở bên nhau thì mê... mê hương này hạ lên người anh ta thì có gì khác chứ?”

Nhận Hồi khựng lại, day mi tâm đau nhức.

“Đừng bắt ta tới Thiên Hương phường... Bọn họ nói mua mê hương này thì không thể nói cho người không được phép biết..”

Những lời này lại khiến cho Thiên Diệu và Nhận Hồi đồng thời chau mày.

Thiên Diệu hỏi: “Những người được phép biết là ai?”

“Quan... Quan viên trên tam phẩm, còn có những người đặc biệt...”

Trên tam phẩm... Xem ra chỉ có những người quyền quý thực sự mới có thể mua được mê hương này. Nhận Hồi trầm tư một chốc rồi buông lỏng tay thả Vương Bằng Viễn ra: “Được, ta không bắt người đi Thiên Hương phường nữa, chuyện hôm nay người cũng đừng có nhắc tới với người khác, chúng ta xem như chưa có chuyện này.”

Vương Bằng Viễn gạt đầu như giả vờ, có thể thấy anh ta cũng rất sợ hãi người của Thiên Hương phường.

“Từ rày về sau cũng đừng có tới mà chọc ta nữa, nếu không...” Nhận Hồi híp mắt lại, Vương Bằng Viễn vô thức rụt cổ, sau đó lui lại mấy bước.

“Không chọc không chọc!” Hắn lại lui thêm hai bước, “Không bao giờ chọc nữa. Ta đi đây!” Vừa dứt lời, anh ta lập tức chạy té khỏi.

Nhận Hồi phui tay, lại nghe Thiên Diệu sau lưng nói: “Chúng ta tới Thiên Hương phường xem sao.”

“Không gấp.” Nhận Hồi không quay đầu lại, chỉ chỉnh lại y phục trên người, “Chúng ta về Vong Ngự lâu một chuyến đã. Tìm Huyền Ca cùng ăn trưa,”

Thiên Diệu không hiểu nguồn cơn, Nhận Hồi cũng chỉ liếc hắn một cái chứ không có ý định giải thích, vốn định quảng sang một ánh mắt cao thâm khó lường, nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt Thiên Diệu, Nhận Hồi bất giác đỏ mặt, nàng chỉ đánh quay đầu đi, ôm mặt vội vã hét lên: “Đừng nhìn ta đừng nhìn ta, tìm lại bắt đầu đập rồi đây này!”

“...”

Lúc Nhận Hồi và Thiên Diệu trở về Vong Ngự lâu, hình như Huyền Ca mới rời giường, nàng ta ngồi cạnh bàn, mái tóc đen dài hững còn chưa buộc lại mềm mại phủ lên mặt đất, dáng vẻ lười biếng khiến nàng ta trông càng mềm mại đáng yêu.

Nàng ta liếc Nhận Hồi một cái: “Biết ta dậy muộn mà còn đưa đàn ông vào phòng ta à?”

Nhận Hồi không quay đầu nhìn Thiên Diệu mà chỉ thuận miệng nói: “Hắn không thích phụ nữ đâu.”

Thiên Diệu: “...”

Thật ra Nhận Hồi nói không sai, sau khi trải qua chuyện như vậy, phạm là động vật có cảm tính thì đều khó có thể yêu lại được, cho dù người trước mặt như thiên tiên thì trong mắt Thiên Diệu cũng chỉ như một đóa hoa mà thôi.

Nhưng Huyền Ca nghe Nhận Hồi nói xong thì lại “A” lên một tiếng đầy thâm ý, cho dù là Thiên Diệu giỏi ẩn nhẫn cũng có xúc động muốn khâu miệng Nhận Hồi lại.

Huyền Ca vẫy tay: “Ngồi xuống trước đi đã, nghe nói lúc sáng Vương công tử lại tới tìm cô à, cô còn đuổi theo người ta nữa cơ mà, đã làm gì rồi?”

“Vương Mập hạ mê hương luyện từ máu hồ yêu lên người ta, nhưng vì quá ngu ngốc nên đã khiến ta yêu tên này.” Nhận Hồi chỉ vào Thiên Diệu sau lưng, “Sau đó ta liền đi đánh cho Vương mập một trận, để hắn ta đưa giải được ra cho ta.”

Huyền Ca vốn cũng chỉ thuận miệng hân huyền, nhưng nghe được đáp án này, tay nâng chum trà của nàng ta hơi khựng lại. Nàng ta ngước mặt lên, ánh mắt đảo sang mặt Nhận Hồi: “Ồ...”

“Ta hỏi hắn mua mê hương ở đâu, hắn ta nói mua ở Thiên Hương Phường thành Nam, mua từ Phụng Minh.”

Huyền Ca thổi trà rồi nhấp một ngụm, không tiếp lời.”

“Nếu ta nhớ không lầm thì Phụng Minh là Phó đường chủ của Thất Tuyệt đường, mà Huyền Ca, Vong Ngự lâu này của cô hình như cũng thuộc về Thất Tuyệt đường nhỉ.”

Thiên Diệu nghe vậy thì cả kinh, nhưng hai người trong cuộc là Nhạn Hồi và Huyền Ca thì không mấy ngạc nhiên.

Thiên Diệu chau mày, trong lòng thầm nghĩ Nhạn Hồi bông bột, nếu Huyền Ca này và Thất Tuyệt đường cùng một giuộc, vậy chuyện họ thăm dò được manh mối mê hương sao lại trực tiếp cho Huyền Ca biết!

Nhưng Thiên Diệu còn chưa nghĩ xong thì Huyền Ca đã buông chén trà xuống, cười vẻ bất đắc dĩ: “Đã khuyên cô đừng có tự lợi bần làm gì, vậy mà cô vẫn còn bước chân vào. Quay đầu lại thì đã hăm sâu mất rồi, ta cũng chẳng kéo nổi cô lên.”

Lời này của Huyền Ca mang ý trêu ghẹo, còn Nhạn Hồi thì không hề có vẻ cá lờ phất phơ như ngày thường mà nghiêm mặt nói: “Việc này can hệ tới danh dự của núi Thần Tinh, Huyền Ca cô biết rất rõ quan hệ giữa ta và sư... Lăng Tiêu, đừng nói tới lợi bần, cho dù phía trước là chảo dầu sôi thì ta cũng sẽ nhảy vào.”

“Huyền Ca thờ dài: “Khờ.”

Nhạn Hồi lúc này mới nở nụ cười: “Như nhau cả.”

Huyền Ca buông chén trà, liếc Thiên Diệu: “Không phải nói là hạ được trên người hấn sao, cô không quan tâm tới “Người trong lòng” mà lại lo lắng chuyện núi Thần Tinh như vậy, mê hương kia không có tác dụng với cô à?”

“Có tác dụng chứ, bây giờ ta nhìn hấn cứ như nhìn mặt trời ấy, cứ sáng lóa lóa.”

Thiên Diệu day trán như mang gánh nặng.

Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện chính.”

Bởi vì đối với Nhạn Hồi, núi Thần Tinh và Lăng Tiêu không chỉ đơn giản là ngưỡng mộ và yêu thích. Mà đó còn là...

Khúc mắc chất chứa bao tình cảm vĩnh viễn không thể buông tay của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

“Nói vào chuyện chính đi.” Nhạn Hồi nói, “Xưa nay ta biết rõ tuy rằng Thất Tuyệt Đường vừa chính vừa tà, trả tiền công thì sẽ làm, nhưng cũng không phải đã quên hết nhât tính đại nghĩa, chuyện mua bán mê hương Hồ Yêu kia nhìn sao cũng chẳng giống phong cách của các người.

Thất Tuyệt Đường vốn là một tổ chức thần bí trên giang hồ, mười mấy năm trước vẫn chưa có danh tiếng gì, trong mười năm, tổ chức này đã phát triển lớn mạnh dần, trở thành một tổ chức tình báo và ám sát tiếng tăm lẫy lừng.

Danh tiếng lan rộng, thế lực có mặt ở khắp nơi, không chỉ trong giang hồ mà cả trong tiên môn cũng có người của bọn họ, có lời đồn rằng chỉ cần trả đủ tiền, cho dù muốn biết hoàng đế tối qua ôm hôn phi tử nào cũng được. Ngoại trừ không giết người trong hoàng thất và người trong tiên môn ra, những chuyện khác thì không có chuyện gì là họ không tiếp.

Thiên Diệu này ở trong sơn thôn trên núi Đồng La hơn mười năm, chỉ loáng thoáng nghe tới vài tin tức trên giang hồ, cho dù có nghe thì tâm tư của hấn cũng đặt cả vào tiên môn, nào có tâm trạng chú ý tới những tin tức về môn phái trên giang hồ này.

Có thể nói, hấn chẳng hề hay biết chút gì về Thất Tuyệt Đường này.

Còn Nhạn Hồi thì từ lúc quen Huyền Ca năm đó, nàng đã hiểu sơ về những chuyện này rồi.

Vong Ngữ lâu là một chi nhánh của Thất Tuyệt Đường ở thành Vĩnh Châu, vì ưu thế địa lý của thành Vĩnh Châu này, mọi người vào nam ra bắc đều tụ lại ở đây, tin tức từ nam chí bắc đương nhiên cũng đều tập trung ở đây. Trong Vong Ngữ Lâu này, từ những cô nương, gã sai vặt, cả đầu bếp hậu viện hay đại nương quét rác cũng đều là tai mắt của Thất Tuyệt Đường.

Huyền Ca nâng chum trà lẳng lẳng cân nhắc trong một chốc rồi nói, “Không bằng cô nói cho ta biết trước một chút, sao cô lại biết chuyện này?”

“Một hồ yêu bị giết báo mộng cho ta, muốn ta tới đây cứu con gái cô ta cũng đã bị bắt để lấy máu.” Nói tới đây, Nhạn Hồi thuận miệng nói thêm, “Thôi thì nếu việc này là do Thất Tuyệt Đường làm, Huyền Ca cô cứ mặc kệ những thứ khác đi, giúp ta chuyện này trước, cô thả hồ yêu Bạch Hiểu Lộ kia ra đây trước để mẹ cô bé an tâm, ta thấy mẹ cô bé đã sắp biến thành ác quỷ rồi, tuy hai ngày nay đã chạy đi đâu đó mà không tới tìm ta nữa, nhưng cách đây mấy ngày...”

“Chỉ e là không được.” Huyền Ca đặt chén trà xuống, gõ chén xuôi theo, “Ta nói thật với cô vậy, mê hương kia quả thực là do Thất Tuyệt Đường làm, nhưng lại không qua tay ta, ta biết việc này, nhưng chỉ đành giả bộ như không biết.

Nhận Hồi nhún mày: “Vì sao?”

Huyền Ca liếc nhìn Thiên Diệu.

Nhận Hồi cũng không quay đầu lại, chỉ nói với Huyền Ca: “Cô cứ dứt khoát như ta bây giờ đi, xem hắn ta như người chết ấy, hắn chẳng có bất kỳ liên quan gì với bất kỳ ai trên đời này đâu, cho dù hắn nghe được tin gì, muốn ra ngoài loan tin cũng chẳng biết tìm ai mà nói đâu.” Nhận Hồi tổng kết lại, “Sống cô độc tới vậy đó.”

“...”

Thiên Diệu lại phát hiện ra mình chẳng tài nào phân bác lại được lời của Nhận Hồi.

Huyền Ca bị Nhận Hồi chọc cho mỉm cười, sau đó lại nghiêm mặt lại nói: “Nhận Hồi cô rút cuộc cũng chẳng phải là người của Thất Tuyệt Đường, cũng không hiểu biết cũng không hiểu được hết tình huống trong đường phái chúng ta bây giờ. Lúc lão đường chủ qua đời, Thiếu chủ của chúng ta quá nhỏ tuổi, thúc phụ Phụng Minh của Thiếu chủ lấy danh nghĩa phò tá thiếu chủ mà khống chế hầu hết tất cả quyền lực của Thất Tuyệt Đường.”

“Ta hiểu, tranh quyền đoạt lợi, nếu ta là Phụng Minh, có khi ta còn tìm cách giết trừ Thiếu chủ của các cô từ ngay lúc cậu ấy còn nhỏ ấy chứ.” Nhận Hồi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Nhưng thiếu chủ Phụng Thiên Sóc của các cô bây giờ sống cũng khá tốt đó chứ, ăn uống chơi bời không tệ, nạp tới những hơn 100 tiêu thiếp, có khi còn hơn cả hậu cung của hoàng đế ấy chứ, trước kia lúc còn ở trên núi, ta còn nghe được không ít lời đồn kinh thế hãi tục đó.”

Đôi mắt Huyền Ca hơi tối lại, nhưng lại bình tĩnh lại ngay sau đó, nàng ta cười cười, cũng không tiếp lời Nhận Hồi mà chỉ nói tiếp.

“Mấy năm nay, nhờ mấy vị trưởng lão nâng đỡ, Thiếu chủ cũng đã từ từ lấy lại đường quyền quản lý tình báo của Thất Tuyệt Đường, nhưng quyền lực chân chính của Thất Tuyệt Đường vẫn nằm trong tay Phụng Minh. Mà chuyện mua Hồ Yêu chế mê hương này quả thực cũng đã mang lại tài phú khá quan cho Thất Tuyệt Đường.”

“Nhưng cho dù có mang lại bao nhiêu tiền tài đi chăng nữa thì Thiếu Chủ cũng vẫn lo sợ, nếu để Yêu Tộc bên Thanh Khâu biết chuyện giết hồ yêu lấy máu luyện mê hương này, chỉ e bọn họ sẽ căm phẫn tới cùng. Lúc đó cho dù Yêu tộc e ngại tiên môn, nhưng đám quan lại quý tộc chắc chắn sẽ đẩy những người luyện chế mê hương ra gánh tội, tuy rằng Thất Tuyệt Môn cũng có chỗ đứng trên giang hồ, nhưng nếu bị Yêu Tộc ghi thù thì chỉ e là tai họa ngập đầu.”

Nhận Hồi trầm tư một chốc: “Bởi vậy nên Phụng Thiên Sóc muốn Phụng Minh dừng chuyện này lại, nhưng lại chẳng có cách nào để lệnh y dừng lại đúng không?”

Huyền Ca gật đầu: “Tuy rằng ngay từ đầu, thiếu chủ và mấy vị trưởng lão, cộng thêm cả ta đều biết chuyện này, nhưng quyền lực của Phụng Minh vẫn còn đó. Chúng ta chỉ đành giả bộ như không biết chuyện này. Thiếu chủ không muốn cho phép chuyện này để tránh sau này bị Yêu Tộc biết, lại không tìm được ra có nào để đẩy trách nhiệm lên đầu Phụng Minh, ngại ấy cũng không thể công khai ép buộc dừng chuyện này lại, nếu như Phụng Minh làm phản thì Thất Tuyệt Đường tất sẽ đại loạn. Tình cảnh như hôm nay, chúng ta chỉ đành mở một mắt nhắm một mắt như thế này.”

Nhận Hồi khẽ gật đầu, những chuyện tính toán thâm trầm trong việc giao tranh quyền lực này, nàng tuy có thể hiểu nhưng không muốn can dự.

“Bởi vậy ta không thể giúp cô đòi người, chỉ có thể giả vờ như chẳng biết chút gì về chuyện này.”

Thiên Diệu đứng sau hai người trầm tư, Nhận Hồi lại đứng lên nói: “Không phải tin tốt cũng chẳng phải tin xấu, ít ra bây giờ ta cũng đã biết cho dù ta có cướp người từ tay Phụng Minh thì cũng chẳng mâu thuẫn gì với cô.”

Huyền Ca nghe vậy thì chau mày: “Cô muốn xông vào Thiên Hương phòng của Phụng Minh sao?”

“Đương nhiên là không lộ liễu như vậy rồi.” Nhận Hồi khoát tay, “Cô đừng lo, chuyện còn lại ta sẽ tự nghĩ cách, cô chỉ cần tiếp tục giả vờ như không hay biết gì là được.”

Lúc quay người lại, Nhận Hồi nhắm tịt mắt nói với Thiên Diệu: “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi một chút.” Huyền Ca khẽ gọi.

Nhận Hồi thở dài: “Cô đừng lo lắng, cũng đừng ngăn cản, dù thế nào ta cũng phải tra cho ra nhẽ chuyện này.”

“Cứng đầu.” Huyền Ca khẽ khiển trách một câu, sau đó bước tới trước tủ trang điểm lấy một túi thơm màu vàng nhạt ra, “Ta biết không ngăn được cô, hôm qua không phải cô muốn tìm ta xin thứ này sao, ta đã bảo người mang tới rồi, cô cầm lấy đi.”

Lúc này Nhận Hồi mới xoay người nhìn lại, đó là một túi thơm trông rất bình thường, không có mùi thơm, ngay cả kiểu dáng màu sắc cũng chẳng khác túi thơm bình thường là bao, nàng nhận lấy rồi quay người đưa cho Thiên Diệu: “Huỳnh mang vào thử xem.”

Thiên Diệu nhận lấy túi thơm, ngón tay vô tình chạm vào ngón tay Thiên Diệu, hắn chẳng cảm thấy gì, nhưng Nhận Hồi lại như bị sét đánh, cả người run

lên, bèn vội thu tay lại.

Thiên Diệu bây giờ như thể điều cấm kị với Nhạn Hồi, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm, ngay cả nói cũng phải hạn chế, vừa nghe tiếng đã thấy chân nhũn cả ra...

Thiên Diệu đeo túi thom lên, chẳng bao lâu sau đã như có một cơn gió nhẹ thổi qua, khí tức kì lạ trên người Thiên Diệu đã chẳng thấy đâu.

Nhạn Hồi gật đầu: “Quả là rất có tác dụng.”

Thiên Diệu chớp mắt nhìn thẳng vào Nhạn Hồi: “Cô thì sao?”

Nghe thấy Thiên Diệu nói chuyện với mình, Nhạn Hồi vô thức nhìn hẩn, sau đó lại tiếp xúc với ánh mắt của hẩn nên lại đỏ mặt: “...Ta ta ta, ta cái gì. Huynh quay đầu đi chỗ khác đi! Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó!”

Thiên Diệu theo lời nghiêng đầu qua chỗ khác, nghiêm mặt nói: “Mê hương này cũng không phải loại hương đơn thuần mà giống như cổ thuật vậy.”

“Nếu mê hương này dễ giải như thế thì đám người kia cũng không mặc kệ giá cả trên trời mà tìm mua cho được chút mê hương này như vậy.” Huyền Ca nói, “Phụng Minh đã điều không ít đệ tử tiên môn trông coi hồ yêu, nếu hai người muốn tới Thiên Hương phường cứu người thì cần phải chú ý cẩn thận, ta sẽ sai người vẽ một bản đồ Thiên Hương phường cho hai người, tới đêm hãy đi.”

“Ừ.” Nhạn Hồi nép vào người Huyền Ca bốn cợt, “Cám ơn tiểu nương tử nghe.”

“Ba hoa.” Huyền Ca cười cười, “Ăn cơm trưa ở đây với ta đi.”

“Không được. Bây giờ ta còn phải đi tìm người. Bao giờ về xong, cô sai người mang tới phòng ta là được.” Nhạn Hồi nói xong thì phát tay với Huyền Ca rồi đi ra khỏi tòa lầu các.

Trở lại phòng, Thiên Diệu đi theo Nhạn Hồi vào phòng nàng, hỏi: “Vừa rồi cô nói muốn đi tìm người, là người nào thế?”

Nhạn Hồi vừa vào cửa liền vội vàng đóng kín hết cửa sổ, ánh sáng trong phòng trầm xuống, Thiên Diệu chau mày: “Cô làm gì đó?”

“Làm chuyện chính.” Nhạn Hồi nói, “Nếu huynh còn nói nữa thì ta sẽ xử huynh đó.”

“...” Vì thế thiên ngôn vạn ngữ của Thiên Diệu đều mắc lại trong cổ họng như xương cá.

Nhạn Hồi đổ chút nước trà ra bàn, sau đó vẽ trận pháp trên mặt đất, trận pháp này giống hệt trận pháp Nhạn Hồi vẽ trong rừng liễu hôm đó, lúc này Thiên Diệu mới nhận ra, chắc hẳn nàng đã muốn gọi hồn phách của Tam Vi Hồ ra.

Lần này Nhạn Hồi dùng chén trà làm mất trận, bởi vậy Thiên Diệu tự giác đứng bên cạnh chén trà, Nhạn Hồi liếc Thiên Diệu một cái, hai người đều không nói chuyện nhưng vẫn hiểu rõ ý đối phương.

Nhạn Hồi yên tâm ngồi trong trận pháp, sau đó nàng niệm quyết.

Nhưng hình như lần này Hồ Yêu không ở gần Nhạn Hồi, nàng gọi ra được mấy cô hồn dã quỷ rồi mà vẫn chẳng tìm được hồn phách của hồ yêu. Cuối cùng là một tiểu dã quỷ nói với Nhạn Hồi rằng mấy hôm trước có một ác quỷ trông rất giống với miêu tả của Nhạn Hồi xông vào Thiên Hương phường thành Nam phá phách một trận, sau đó bị một đạo cô rất lợi hại thu lại rồi.

Chẳng trách mấy ngày nay nàng ta không tới quán lấy nàng, Nhạn Hồi hỏi tiếp: “Ác quỷ kia bị bắt đi đâu rồi?”

“Ta cũng chẳng biết.” Tiểu dã quỷ bay vòng vòng trên không trung, “Cô tìm ác quỷ làm gì, chúng đều hung dữ lắm đó.”

“Trong Thiên Hương Phường thành Nam có người xấu đang làm chuyện xấu. Ta tìm ác quỷ tới phá bọn họ.”

Tiểu dã quỷ khẽ gật đầu: “Đám hồ yêu trong Thiên Hương phường chết thật thê thảm, quỷ hồn trong thành Vĩnh Châu vốn chẳng là bao, bây giờ lại thêm cả một đám quỷ hồn của hồ yêu. Cứ tới đến là chúng lại khóc lóc, lệ khí trên người ngày càng nặng, khiến đám quỷ chúng ta cũng hoảng sợ.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì đôi mắt sáng ngời: “Người nói mới có thêm rất nhiều quỷ hồn hồ yêu à?”

“Đúng vậy.”

“Có thể tìm tới giúp ta hai con không?”

Tiểu dã quỷ gật đầu: “Ta biết một tỷ tỷ hồ yêu, để ta đi tìm tỷ ấy.”

Nói xong, tiểu dã quỷ liền đi ngay.

Nhạn Hồi thầm tính toán trong trận pháp, Thiên Diệu nhìn sườn mặt của nàng, nhìn vẻ chăm chú tính kế của nàng, thoáng chốc lại như nhìn thấy được bóng lưng thẳng tắp của Nhạn Hồi dưới ánh trăng lơ mờ đêm đó, còn có lúc nàng nghiêng đầu nhìn sắc mặt của hẩn.

Cô nương này bình thường tùy ý đùa nghịch như lưu manh, nhưng lúc nghiêm túc lại thì chẳng hiểu sao lại mang tới cho người ta cảm giác vừa đang tin lại vừa an tâm.

Chẳng mấy chốc, tiểu dã quỷ đã quay lại, nó kêu lên: “Tỷ tỷ, ta nói với hồ yêu tỷ tỷ là tỷ muốn đi phá Thiên Hương phường, mấy tỷ ấy đều kéo nhau tới đây rồi.”

Nhận Hồi ngây người, cái gì gọi là... đều kéo nhau tới đây rồi thế?

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên, giữa trận pháp có một làn sương trắng, bóng dáng tiểu dã quỷ thoáng cái đã bị bao trọn trong đó, chỉ trong chớp mắt, trong trận pháp của Nhận Hồi đã đầy những quỷ hồn mờ mờ của hồ yêu.

Chúng vây lại thành một vòng, vây Nhận Hồi ở giữa.

Nhận Hồi nhìn bốn phía đều là âm khí chất chứa chút oán khí của hồ yêu thì yên lặng nuốt nước miếng: “Mọi... Mọi người khỏe không, đông quá ta...”

Giọng nói của tiểu dã quỷ truyền ra từ trong đám hồ yêu: “Tỷ tỷ cứ nói chuyện từ từ nha, ta đi đây.”

Nhận Hồi dờ khóc dờ cười, ánh mắt nàng đảo một vòng quanh mình, đếm sơ sơ cũng khoảng hai ba mươi quỷ hồn, đã có nhiều quỷ hồn như vậy, xem ra Thiên Hương Phường đã lấy không ít tính mạng của hồ yêu.

“Cô muốn đi đối phó với Thiên Hương phường à?” Một hồ yêu mở miệng hỏi.

Nhận Hồi ho một tiếng: “Ta muốn đi cứu người, sau đó trộm thứ mấu chốt giúp chúng hút linh khí của hồ yêu, giúp cho việc luyện chế mê hương.”

Vừa nói xong, Thiên Diệu ngoài trận pháp đã thấy nao nao, hẩn nhìn Thiên Diệu qua đám quỷ hồn mờ mờ, cho tới bây giờ Nhận Hồi vẫn chỉ nói về chuyện muốn cứu người, muốn điều tra vấn đề này, muốn chứng minh sự trong sạch và chính trực của Lăng Tiêu, nhưng lại chẳng hề nhắc nửa câu về chuyện tìm sừng rồng cho hắn.

Nhưng nàng vẫn nhớ kỹ trong lòng...

Thiên Diệu hơi sụp mắt xuống.

Hắn chỉ cảm thấy trái tim đã băng lạnh bao năm hơi ấm áp vì câu nói này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Nhận Hồi cũng không biết Thiên Diệu đứng đó nghĩ cái gì khi nghe thấy nàng nói chuyện với đám hồn phách hồ yêu như thế, nàng chỉ nói với nữ hồ yêu cầm đầu: “Ta muốn mọi người giúp ta một việc, nhưng mọi người có đồng ý không đã?”

Hồ yêu nhìn thẳng vào mắt Nhận Hồi, không có lấy một chút do dự: “Cô muốn chúng tôi giúp cái gì?”

Trong mắt bọn họ đều là lừa hận, rực cháy đến nỗi như thể thiêu đốt được cả hồn phách.

Nhận Hồi chỉ Thiên Diệu ngoài trận pháp: “Ta muốn mọi người đánh yểm hộ cho ta và hắn.

Nửa đêm.

Thành Vinh Châu ban ngày náo nhiệt lâm vào khoảng thời gian yên tĩnh nhất.

Trong Thiên Hương phường thành Nam, công việc vẫn chưa dừng lại, ánh đèn trước phường hắt ánh sáng mờ nhạt, trên một mảnh bát bằng phẳng giam giữ hồ yêu, mỗi hồ yêu bị nhốt trong một lồng sắt, chung quanh không có bất cứ thứ gì che đậy. Một hồ yêu duỗi chân cũng có thể bị tên đệ tử tiên môn đi tuần tra trông thấy.

Tên đệ tử tiên môn sẽ hung dữ gõ lưới sắt: “Động đậy cái gì, vội đi đầu thai à?!”

Hồ yêu đành phải thu chân lại, cuộn tròn trên mặt đất chờ cái chết tới gần.

Cả khoảng đất tràn ngập áp lực sợ hãi.

Bỗng, một đám đệ tử tiên môn mặc quần áo không giống nhau đi tới, đám hồ yêu trong lồng càng thêm khản trương, bọn họ biết lúc những người thế này đến thì chứng tỏ đêm nay lại có hồ yêu bị mang đi.

Bạch Hiểu Lộ co người trong góc lồng sắt, hoảng hốt nhìn ba người đang đi tới phía này rồi sau đó đứng trước cửa lồng sắt bên cạnh chỗ nàng.

“Mở khóa.” Người cầm đầu ra lệnh, tên còn lại lập tức tìm chìa khóa trong một chùm chìa khóa to, khóa vừa tra vào ổ, Bạch Hiểu Lộ đã trông thấy hai mắt của hồ yêu bên cạnh tròn tròn, môi tái nhợt, không nói nổi một câu, sợ hãi đến nỗi co rụt cả thân lại.

Nhìn hấn bị người ta xách đi, Bạch Hiểu Lộ cúi gằm mặt chứ không đành lòng nhìn.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Chẳng biết nàng đã gọi như thế biết bao lần. Nhưng mãi vẫn chẳng có ai đáp lời.

Bỗng nhiên khoảng đất bằng rung chuyển dữ dội, hơi lạnh không bình thường ủa vào. Bạch Hiểu Lộ đang cúi đầu chợt nghe tiếng ầm ỹ, cửa lồng giam đang bị gió lớn rung chuyển lắc lư.

Tất cả những lồng nhốt chúng hồ yêu đều bị rung đập như thế, khoảng đất nhanh chóng ầm ỹ.

Tên đệ tử tiên môn thấy kỳ lạ nên chạy qua chạy lại xem xét, nhưng lại chẳng phát hiện ra có chuyện gì không đúng, những hồ yêu ở đây đều đã bị móc nội đan, bọn họ cũng chẳng phát hiện ra được chút yêu khí nào.

Nhưng cửa lồng giam vẫn lắc lư dữ dội, tiếng động càng lúc càng lớn, dần biến thành tiếng nổ ầm ỹ, như thể có thứ gì đó vô hình mà bọn họ không thấy được đang rung mạnh cửa lồng giam, như thể âm thanh đầy phần nộ từ thế giới khác...

Đám đệ tử tiên gia đều bối rối, nhất thời đất dưới chân đã phủ bụi mù, ai nấy đều kinh hoảng không biết thứ gì đang quấy phá.

Vào lúc mọi người đang hoảng sợ tột cùng, ở một nơi tối tăm hẻo lánh không ai để ý tới, hai tên đệ tử tiên gia đã bị đánh ngã xui, quần áo bị lột sạch, sau đó bị nhét vào một cái bao tải lớn rồi chất vào trong góc.

Nhận Hồi và Thiên Diệu thay quần áo đệ tử tiên môn rồi trà trộn vào hàng ngũ, họ vờ bối rối xuyên thẳng qua lớp bụi mù mịt. Nhận Hồi hết nhìn đông rồi lại ngó tây để tìm Bạch Hiểu Lộ.

Thiên Diệu thì cố gắng cảm nhận khí tức của Sùng rỗng.

“Ta thấy Bạch Hiểu Lộ rồi.” Nhận Hồi nói khẽ, “Sùng rỗng của huynh thì sao, có ở đây không?”

Thiên Diệu lắc đầu, hấn khép hờ mắt, trong đầu như đang vẽ bản đồ, hấn nói: “Đi thẳng vào phường, qua ba tiểu viện, sùng rỗng của ta ở trong phòng.”

Nhận Hồi kinh ngạc: “Sao cứ như huynh từng tới đây rồi thế?”

“Ta cảm giác được nó.” Thiên Diệu nói bằng giọng bình thản, “Nó là một phần cơ thể của ta.”

Vây hộ tâm trong ngực nàng cũng là một phần cơ thể của hấn đó. Nhận Hồi bĩu môi, thuận miệng nói: “Ta sẽ phụ trách đám đệ tử tiên môn đang rối loạn này, huynh giả bộ hoảng hốt chạy bừa đi gọi người, có hồn phách hồ yêu sẽ đi cùng huynh, chờ tới được chỗ đó rồi, bọn họ sẽ đánh yểm trợ cho huynh như bây giờ, huynh chỉ cần để ý đến chuyện lấy sùng rỗng, sau đó cứ cầm sùng rỗng mà đi, ta thả những hồ yêu này ra, mang theo bọn họ sẽ liên lụy.”

Thiên Diệu chau mày: “Cô muốn thả hết chúng sao?”

“Thuận tay.”

Nàng nói xong thì đi lại chỗ Bạch Hiểu Lộ rồi hô to: “Có... Có quý!” Tiếng hô này khiến cho đáy lòng đám người vốn đang phát hoảng chợt lạnh ngắt.

Có người hô theo: “Là quý hồn của hồ yêu tìm về rồi!”

Nhận Hồi không sợ thiên hạ chưa đủ loạn, thêm vào một câu: “Đến lấy mạng chúng ta rồi!”

Nhất thời ai nấy đều hoảng sợ, có người hoảng hốt quay đầu chạy té khỏi.

Nhận Hồi liếc mắt ra hiệu cho Thiên Diệu, nhưng lúc thấy hấn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, cái liếc mắt của nàng lại thành nháy mắt đá lông nheo.

Thiên Diệu: “...”

Nhận Hồi kịp phản ứng lại: “...” Nàng che mặt, “Đi nhanh đi.”

Lời còn chưa dứt thì đã cảm thấy một luồng gió ập tới.

Sắc mặt Thiên Diệu biến đổi, thân hình khựng lại, hấn bình tĩnh nhìn về chân trời. Nhận Hồi nhìn hấn, chẳng hiểu sao lúc này hấn lại như bị sét đánh, nàng

đang muốn hỏi thì bỗng thấy ánh sáng ngưng tụ thành trận pháp.

Tràng cảnh như thể mây đen vây kín ánh trăng bị xua đi, xua tan đêm tối đục ngầu.

Tiếng ồn ào chung quanh biến mất, Nhạ Hò nghe thấy đám quỷ hồn hồ yêu kinh hãi hét lên như bị đánh mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, trên khoảng đất bằng đã chẳng còn lại bất cứ quỷ hồn nào.

Nhạ Hò kinh hãi, đây là nhân vật cỡ nào chứ...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc đồ trắng toát phiêu diêu, tay áo phát phơ, tóc mây bồng bềnh, đôi mắt như làn nước mùa thu mang theo cảm giác trong trẻo nhưng lại ánh lên vẻ lạnh lùng. Mũi chân nàng ta khẽ hạ xuống, không nhiễm chút bụi trần.

Tổ... Tổ Ảnh Chân Nhân!

Nhạ Hò càng hém ngạc nhiên! Cô ta... Sao cô ta lại tới chốn thế này?!

Nhưng sau khi giật mình, Nhạ Hò vô thức nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy Thiên Diệu đang nhìn Tổ Ảnh chân nhân chăm chăm, đôi mắt đen khóa chặt hình ảnh cô ta, đôi mắt vẫn đục vô ngần, trong đó là những cảm xúc hỗn tạp, có phần nộ, có kinh ngạc, có cả thù hận.

Nhạ Hò hoàn toàn không biết tâm trạng của Thiên Diệu khi gặp Tổ Ảnh mà không chút phòng bị thế này rốt cuộc là ra sao. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là không thể để Tổ Ảnh thấy Thiên Diệu được.

Thiên Diệu như mất hồn, chỉ nhìn chăm chăm vào Tổ Ảnh, hai mắt hấn dần đỏ ngầu. Hấn như hận không thể nhào tới cắn xé Tổ Ảnh ngay bây giờ.

Trong lòng Nhạ Hò âm thầm than khổ, sự thật quá tàn khốc mà! Nếu như Thiên Diệu nhào tới thật thì người bị cắn xé chính là hấn đó!

Nói không chừng là cả hai người họ ấy chứ!

Trong lúc Nhạ Hò đang hoảng sợ thì bước chân của Thiên Diệu khẽ động, dường như muốn lao lên giết chóc như mũi tên rời cung.

Nhạ Hò túm chặt tay hấn, ngăn trước người hấn, nàng quay đầu nhìn hấn, lúc này mê hương hồ yêu gì đó cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi, trước sự sống và cái chết, ánh hào quang trên đỉnh đầu Thiên Diệu cũng phải biến mất, nàng nhìn Thiên Diệu chăm chăm, mở to mắt lác đác, ánh mắt chỉ có bốn chữ đề hỏi hấn: “Huynh muốn chết à?”

Huynh muốn chết à? Huynh muốn chết à? Lao ra như thế, huynh muốn chết thật thảm thiết sao?

Thiên Diệu không có pháp lực, hấn không thể đánh bay Nhạ Hò được, vì thế hấn dời ánh mắt khỏi Tá Dịch mà nhìn thẳng vào Nhạ Hò.

Bốn mắt tiếp xúc với nhau, lúc này Nhạ Hò mới trông thấy được rõ ánh mắt của Thiên Diệu, đáy mắt lạnh như băng, ánh mắt như châm băng rét thấu xương đâm vào da nung, càng đâm càng sâu, như thể có thể đâm vào tận xương tủy.

Nhạ Hò không thể không thừa nhận rằng cho dù là nàng trước nay luôn lớn mật bốc đồng cũng bị ánh mắt này của Thiên Diệu dọa sợ.

Đây quả thực là Yêu Long ngàn năm chân chính, không phải là giả.

Đến giờ khắc này Nhạ Hò mới tỉnh ngộ, lúc trước hấn chưa từng nghiêm túc tức giận với nàng bao giờ.

Mà bây giờ hấn cũng chỉ chưa kịp thu lại nỗi hận với Tổ Ảnh nên để nàng trông thấy mà thôi.

Nhưng cho dù ánh mắt của hấn có đáng sợ cỡ nào, có khiến nàng rung động ra sao thì nàng cũng không thể để hấn lao ra được.

Bởi vậy Nhạ Hò không nhìn thẳng vào mắt hấn nữa mà quay đầu, chỉ kiên quyết chắn trước mặt hấn, túm lấy tay hấn không buông.

Nàng không biết phản ứng của Thiên Diệu sau lưng nàng là gì, nhưng dần dần, sự lạnh lẽo sau gáy đã bắt đầu bót xuống...

Có lẽ Thiên Diệu cũng đã tỉnh táo lại một chút.

Hai người trao đổi ánh mắt, không có động tác dư thừa gì nữa, lúc này Tổ Ảnh cách bọn họ rất xa, nhờ cảnh đêm che giấu, lại mặc quần áo của đệ tử tiên môn nên bọn họ cũng không bị phát hiện.

Tổ Ảnh đi qua mấy cái lồng, đứng giữa mảnh đất, nàng ta liếc qua mấy tên đệ tử tiên môn: “Chỉ là đám huyền hư tà vật mà lại khiến cả đám đệ tử tiên môn chạy tán loạn, thật không ra thể thống gì.” Nàng ta mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Nghe thấy giọng Tổ Ảnh, Nhạ Hò chỉ cảm thấy bàn tay mình đau đớn, nàng cúi đầu nhìn thì thấy Thiên Diệu đang xiết chặt tay nàng, các đốt ngón tay cũng trắng bệch cả lên.

Cũng được... Xiết tay nàng còn hơn là lao ra liều mạng.

Nhạh Hòh chỉ đành cấn rắh chịu đựng.

“Chân... Chân nhàn dạy chỉ phải.”

Có tên đệ tử tiên môn tiếp lời Tổ Ảnh, mọi người bắt đầu cúi người tung hô.

Nhìn đám người dần cúi rạp xuống, Nhạh Hòh liền lo lắng không thôi, nếu mọi người cúi xuống hết mà Thiên Diệu vẫn còn ngẩng người đứng sừng thế này thì chỉ sợ sẽ để Tổ Ảnh nhìn thấy, như vậy...

Bàn tay khẽ buông ra, Thiên Diệu thả tay Nhạh Hòh ra, Nhạh Hòh ngẩng người, nhất thời không kịp túm tay hấn lại, trong lòng nàng như có hòn đá rớt “Độp” một tiếng, nhưng chỉ thấy Thiên Diệu cũng học theo những người khác, cúi thấp đầu trước Tổ Ảnh.

Nhạh Hòh nhìn lưng hấn cong cong, nghĩ tới lúc trước hấn đã từng nói ới nàng rằng hấn yêu một người, nhưng lại bị người nọ rút gân lột cốt, trong lòng Nhạh Hòh chợt thấy tê rần, như thể mê hương quấy phá, lại như thể vấy họ tâm khảm sâu trong tim nàng quấy phá, nàng lại có thể cảm nhận được sự không cam lòng, oán hận, còn có sự ảm nhẫn hai mươi năm không ai hiểu thấu của Thiên Diệu...

Nay chỉ vì bất đắc dĩ mà hấn lại phải cúi đầu trước người hấn từng yêu sâu đậm khiến hấn thống hận như thế.

Nhạh Hòh chỉ thấy ngực mình đau đớn, sống mũi cay xè.

Đôi khi sự thật quả là quá tàn nhẫn.

Nhạh Hòh phát tay khom người xuống hành lễ với Tổ Ảnh. Nàng mở miệng như bao đệ tử tiên môn kia: “Chân nhàn dạy chỉ phải.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Đám đệ tử tiên môn trong này đều hành lễ với Tổ Ảnh Chân Nhân, ngoài viện lại có một đám người đang vội vã đập cửa xông tới.

Người cầm đầu mặc một chiếc áo choàng máu tím, vạt áo trước ngực có hình hổ được thêu bằng tơ vàng, tỏa sáng lấp lánh dưới ngọn lửa trong bóng đêm, nổi bật khí chất phú quý.

“Đang làm cái trò gì thế hả?” Y vừa rảo bước vào tiểu viện đã trầm giọng hỏi, giọng nói như sấm rền, “Nửa đêm nửa hôm rồi còn ồn ào cái gì?”

Nghe giọng y, chúng đệ tử trong tiên môn đều quay lại hành lễ: “Phụng đường chủ.”

Thì ra người này chính là chủ nhân của Thiên Hương phường, là phó đường chủ Phụng Minh nắm trong tay thực quyền của Thất Tuyệt đường: “Tổ Ảnh Chân Nhân?” Nhìn thấy cô gái đang đứng yên trong nội viện, Phụng Minh hơi ngẩng ra, “Sao người lại tới nơi này>:

Tổ Ảnh nghiêng đầu quay sang: “Phụng đường chủ.” Giọng nói nàng ta mang theo vẻ lạnh lùng trong trẻo riêng biệt, “Ta nghỉ ngơi trong phường, cảm thấy khí tức nơi này khác thường nên tới đây, mong đường chủ chớ trách.” Tuy lời thì xin lỗi nhưng lại chẳng có chút ý xin lỗi nào.

Thân phận của Tổ Ảnh thế nào chứ, ngay cả người ngồi trên Long y kia cũng phải khách khí mấy phần khi nói chuyện với nàng ta. Phụng Minh lúc này liền tươi cười: “Chân nhàn nói gì vậy, Chân nhàn có thể lưu tâm tới chuyện trong phường đã khiến tôi cảm kích không thôi rồi, nào dám trách tội.” Phụng Minh nhìn quanh ra bốn phía.

Lúc ánh mắt y quét gần tới chỗ Nhạh Hòh và Thiên Diệu, Nhạh Hòh vô thức chắn trước mặt Thiên Diệu thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nàng vẫn sợ sự nhạy cảm quá đời của những người này, nhờ như không có túi thơm của Huyền Ca thì bọn họ cũng chẳng tài nào khiến bản thân mình trở nên vô thanh vô tức(*) được...

(*)Vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng, không tiếng động, không hơi thở...

Cũng may ánh mắt Phụng Minh chỉ lướt qua, Tổ Ảnh lại càng chẳng buồn nhìn tới chỗ bọn họ, đối với những người đã quen đứng trên đài cao mà nói thì nào ai nghiêm túc để ý tới những người bên dưới bao giờ.

“Có hồ yêu nào chạy mất hay tổn thất gì không?”

Phụng Minh hỏi người bên cạnh, người bên cạnh vội vàng đáp không có, Tổ Ảnh Chân Nhân lại nói: “Chỉ là giết chóc nơi này nhiều quá, có mấy yêu quái chết không nhắm mắt tới quấy phá mà thôi.

Nhưng đám đệ tử nghe thấy đúng thật là quỷ hồn quấy phá thì đều tái mét cả mặt, gọn họ chỉ từng bắt mấy tiểu yêu trong địa bàn tiên môn trên Trung Nguyên mà thôi, vẫn có sự kính sợ với những chuyện quỷ thần khó giải thích này, đối với những người như Tổ Ảnh, bọn họ có một loại sùng bái gần như là mù quáng.

Mặc dù ai cũng tu tiên nhưng cũng có rất nhiều người cho tới cuối đời vẫn chẳng đạt được gì.

Cảm nhận được sự sợ hãi của họ, Tổ Ảnh thân nhiên nói: “Đám yêu quái này lúc sống còn chẳng làm được gì, chết rồi càng không cần phải sợ. Ta đã bố trí trận pháp trừ tà ở đây rồi, đám tà mị khó lòng mà tới gần được nữa. Mọi người chỉ cần quản lý tốt đám hồ yêu trong lòng là được.

Phụng Minh bên cạnh lập tức nói: “Tổ Ảnh chân nhân đã nói vậy, mọi người có thể an tâm rồi, làm việc cho tốt vào, mấy tên quỷ hoang không làm loạn nổi đại cục đâu.

Đám đệ tử tiên môn đều vỗ tay đồng ý.

Phụng Minh bước tới bên người Tổ Ảnh: “Chân Nhân, vừa lúc tôi có chuyện muốn đi tìm người.”

“Chuyện gì?”

Phụng Minh hạ giọng: “Về mê hương kia...”

Ánh sáng trong mắt Tổ Ảnh khẽ chuyển động, để lộ chút nhân khí trong chớp mắt.”

“Qua bên này hẵng nói.” Phụng Minh cung kính đi trước dẫn đường, Tổ Ảnh liền cất bước đi theo.

Hai người đi xa dần, tiếng nói đã gần tắt hẳn, dần dà cũng chẳng thấy người đâu nữa.

Trong lòng Nhạn Hồi suy nghĩ bây giờ Tổ Ảnh Chân Nhân đang ở nơi này, trong lời nói đã để lộ rằng cô ta đã ở đây được mấy hôm, bây giờ Phụng Minh còn chủ động bàn chuyện mê hương với cô ta, nói vậy cô ta cũng có can hệ trong chuyện mê hương này. Nhạn Hồi muốn tra ra kẻ chủ mưu chuyện này, đương nhiên không thể dễ dàng để manh mối biến mất ngay trước mặt mình như thế được.

Trong lòng nàng mặc niệm tâm pháp mà Thiên Diệu dạy cho lúc trước, nhất thời tiếng từng cái chuyển động của cây cỏ đều truyền tới rõ ràng trong tai nàng, ban đầu hơi ồn ào, nhưng nàng nhanh chóng ngưng thần thì đã tìm thấy chỗ Tổ Ảnh, nhưng nàng chỉ kịp nghe Phụng Minh nói một câu: “... Máu của con hồ yêu kia khó luyện quá, có lẽ phải đợi tới chín chín tám mươi một ngày...”

Phụng Minh còn chưa dứt lời, bước chân của Tổ Ảnh đã khựng lại: “Người phương nào dùng yêu pháp?”

Một tiếng quát nhẹ này khiến Nhạn Hồi vội thu khí tức, cuống quýt rút giác quan của mình về, tim nàng đập mạnh, không ngờ Tổ Ảnh Chân Nhân lại nhạy cảm tới vậy, dùng tâm pháp của Thiên Diệu dạy xa tới vậy mà cũng có thể cảm giác được...

Không hổ là chân nhân đứng đầu một môn phái.

Tim nàng đang đập lô tô thì Tổ Ảnh đã quay lại, cô ta đứng trước cửa ra vào tiểu viện rồi đảo mắt quanh những lồng hồ yêu trong viện, cô ta quay đầu hỏi Phụng Minh: “Những hồ yêu ở đây đều bị móc nội đan rồi đúng không?”

Phụng Minh ngẩng người: “Người tiên môn đã móc ra cả rồi.”

Tổ Ảnh khẽ gật đầu, Nhạn Hồi trông thấy vàng sáng trong mắt cô ta nháo lên một cái thì thầm nghĩ không xong, cô ta đích thị là đang xem xét khí tức của mỗi người, Nhạn Hồi vốn tu tiên nên cũng không sợ, nhưng Thiên Diệu thì...

Nếu như túi thơm này quả thực có thể khiến cho cả đại tiên cũng chẳng nhận ra nổi khí tức của hấn thì bây giờ hấn chẳng khác gì một người bình thường, một người bình thường mặc đồ của đệ tử tiên môn, dù sao cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ!

Nhạn Hồi lo lắng đến nỗi tim như sắp vọt lên cổ. Năm đó Tổ Ảnh Chân Nhân có thể làm ra chuyện như vậy với Thiên Diệu, chứng tỏ cô ta chẳng phải là loại người ra tay nhân từ gì...

Trong lòng đang loạn cào cào, Nhạn Hồi chợt thấy bàn tay hơi ngứa, Thiên Diệu đang viết nhanh mấy chữ trong lòng bàn tay nàng: “Độ khí cho ta.”

Hấn viết rất nhanh, đổi lại là người khác thì chắc Nhạn Hồi vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng đổi lại là Thiên Diệu, dường như nàng và hấn có một loại ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau.

Độ tiên khí cho Thiên Diệu quả thực có thể giải quyết vấn đề cấp bách bây giờ, nhưng nếu cách này làm trước khi Thiên Diệu tìm được Long Cốt thì chẳng liên quan gì, dù sao cũng là cơ thể của người bình thường, có điều bây giờ hấn đã tìm được Long cốt, cơ thể đang chậm rãi thích ứng khí yêu lỏng, nếu cưỡng ép rót tiên khí vào, nhẹ thì hỗn loạn khí tức, nặng thì kinh mạch đảo chiều, đây cũng không phải là cách hay.

Nhưng sống có thể nào thì vẫn hơn chết.

Nhận Hồi cắn răng, nắm chặt tay Thiên Diệu, tiên khí trong người nàng lưu chuyển qua lòng bàn tay.

Cả người Thiên Diệu run lên, có lẽ là đang rất khó chịu.

Nhưng hần vẫn chỉ mím môi cúi thấp đầu, ánh mắt không lộ ra chút đau đớn nào. Như thể đã thành thói quen, cơ thể có đau đớn không khỏe ra sao cũng chẳng sao, đau đớn cỡ nào hần cũng đã trải qua rồi.

Nhận Hồi buông tay ra, tiên khí lưu chuyển quanh người hần, túi thơm chưa kịp thu nạp khí tức của hần thì ánh mắt của Tổ Ảnh đã đảo qua chỗ bọn họ.

Tránh được một kiếp, tạm thời không ngại.

Tổ Ảnh tiến lên một bước, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Không thể chần chờ quá lâu, trong lòng Nhận Hồi biết rõ, tiên khí độ lên người Thiên Diệu không thể chịu đựng được sự dò xét cụ thể. Nhưng bọn họ phải thoát thân thể nào trong tình cảnh này đây...

“Môn chủ.”

Đúng lúc này, có người cất tiếng gọi, một cô gái mặc quần áo của Quảng Hàn Môn nhanh nhẹn bước vào, sắc mặt nàng ta hơi vội vàng, bồi rối tới bên người Tổ Ảnh rồi thì thầm với cô ta mấy câu. Khuôn mặt lạnh lùng của Tổ Ảnh lập tức trở nên như mặt băng bị đánh nát.

Cô ta sừng sốt hồi lâu, không kịp nói một câu nào, khí tức quanh người đã nổi lên, thoáng cái đã biến mất tại chỗ, ngay cả cô ta đi hướng nào cũng chẳng ai hay.

Đệ tử đến thông báo kia cũng vội vã đi theo.

Nhất thời những tiếng bàn tán xì xào nổi lên bốn phía, mọi người đều bàn tán lí do vì sao Tổ Ảnh chân nhân lại vội vã bỏ đi như thế, Nhận Hồi đứng tại nghe thấy ai cũng nhắc đến hai chữ thù sinh.

Tổ Ảnh Chân Nhân tìm được người chuyển thể của người cô ta yêu sao?

Trong lòng Nhận Hồi hăng còn đang suy nghĩ, Thiên Diệu bên cạnh đã nhũn cả chân lui ra sau, Nhận Hồi quay đầu lại thì chỉ thấy sắc mặt Thiên Diệu trắng bệch, đáng vẻ như nội tức đang đại loạn.

Nàng nhìn đám đệ tử tiên môn trong viện, Phụng Minh ở cửa viện khoát tay nói: “Được rồi được rồi, mọi người yên tĩnh chút đi, vừa rồi Tổ Ảnh chân nhân đã nói nơi này có người dùng yêu pháp, mọi người đều phải kiểm tra lại một chút xem có phải có yêu vật đâu đây không, tin rằng với năng lực của chư vị sẽ không để đám yêu tà này làm xằng làm bậy.

Theo lời Phụng Minh, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

“Hôm nay không cứu người được rồi, chúng ta đi thôi.”

Thiên Diệu gật đầu.

Nhận Hồi đi sau Thiên Diệu để đỡ cho hần, làm bộ đi vào góc như mọi người rồi trốn vào một góc chết, nàng giữ eo Thiên Diệu rồi thì thuật độn thổ, chẳng mấy chốc đã ra khỏi tiểu viện, đợi đến lúc thi xong thuật thì họ đã về tới phòng của Nhận Hồi ở Vong Ngự lâu.

Vừa vào tới phòng Nhận Hồi, Thiên Diệu đã ói ra một búng máu tươi.

Nhận Hồi sợ hãi la lên: “Không phải là huynh bị đao mạch sắp chết rồi đó chứ?”

Thiên Diệu không đáp lời nàng, chỉ tự ngồi xếp bằng xuống giường hồi tức một chốc rồi sắc mặt mới dần dần tốt lên.

Nhận Hồi vẫn đứng cạnh nhìn hần chăm chăm, càng nhìn càng cảm thấy Yêu Long này sống được tới hôm nay cũng thật không dễ gì, đến lúc Thiên Diệu mở mắt ra, bốn mắt tiếp xúc với nhau thì Nhận Hồi mới vô thức hỏi: “Huynh không sao chứ?”

Thiên Diệu lắc đầu: “Chỉ là hỗn loạn khí tức một chút mà thôi, không sao.”

Thật ra nàng muốn hỏi rằng hôm nay gặp người đó, trong lòng hần không sao chứ. Nhưng nhìn Thiên Diệu ra vẻ không muốn nhắc tới, Nhận Hồi hiếm khi hiểu ý không hỏi thành lời, nàng chỉ chớp mắt yên lặng một chút rồi mới lại đưa tay sờ đầu Thiên Diệu rồi nói: “Đau lòng quá.”

Vừa nói xong, Thiên Diệu đã ngất người, Nhận Hồi cũng ngất người.

Dưới ngọn đèn dầu chập chờn trong phòng, lúc này Thiên Diệu liền nhìn thấy hình ảnh khuôn mặt mình dần đỏ lên trong đôi mắt đen của Thiên Diệu.

Sau đó Nhận Hồi liền áp tay lên má Thiên Diệu, xoay mặt hần sang chỗ khác để hần không thể dùng đôi mắt quá đổi xinh đẹp kia nhìn nàng: “Này, biết điều chút đi, bây giờ ta là người trúng mê hương đó.”

Nếu là bình thường thì có đánh chết Nhạn Hồi, nàng cũng không tài nào sờ nổi đầu người khác rồi mở miệng nói hai chữ đau lòng này với một người đàn ông!

Thiên Diệu cũng thuận thế để Nhạn Hồi đẩy đầu hẳn qua chỗ khác, lòng bàn tay của Nhạn Hồi như bị bỏng, lúc dán vào khuôn mặt lạnh buốt vì khí tức hỗn loạn của hẳn chỉ khiến Thiên Diệu cảm thấy thật ấm áp. Thoáng chốc, trong lòng hẳn sinh ra nỗi thôi thúc muốn cọ vào lòng bàn tay nàng.

Biết rằng có người đau lòng vì mình, biết rằng có người đang an ủi mình, mặc dù đó không phải là thuốc nhưng cũng có thể khiến Thiên Diệu đã quen cuộn mình trong bóng tối lạnh như băng cảm giác được tình cảm ấm áp không cách nào nói nên lời.

Thật ra mới ở cạnh Nhạn Hồi chưa được bao lâu nhưng hẳn đã cảm nhận được độ ấm từ đôi tay này biết bao nhiêu lần rồi.

Hắn cup mắt: “Cảm ơn cô.”

“Cái gì cơ?”

Thiên Diệu lại yên lặng, thật ra hẳn rất muốn nói cảm ơn Nhạn Hồi rất nhiều, nhưng cuối cùng lại chỉ nói, “Cảm ơn cô hôm nay đã kéo ta lại.”

“Có gì mà phải cảm ơn chứ.” Nhạn Hồi rút tay lại, bởi vì nàng cảm thấy nếu cứ dán tay lên mặt Nhạn Hồi thế này thì tay nàng sẽ bỏng chết mất, “Chẳng lẽ ta còn có thể nhìn huynh lao ra đó chịu chết rồi liên lụy tới ta à?”

Nhạn Hồi lau tay lên áo như thể muốn lau hết lửa trong lòng bàn tay.

“Có điều, hình như Tổ Ảnh Chân Nhân kia bị chúng ta gạt thật rồi.” Nhạn Hồi có vẻ không hiểu nổi, “Nếu ta là cô ta, làm ra những chuyện như thế với người khác thì đừng nói tới chuyện đêm nào cũng ngủ trong sợ hãi, chỉ e là lương tâm cũng chẳng yên nổi ngày nào, chỉ cần có chút gió thổi lay có thôi chắc cũng khiến ta thấp thỏm như chim sợ cành cong rồi. Cô ta cũng to gan thật đó.”

Thiên Diệu yên lặng, cũng đúng, Tổ Ảnh cũng thật to gan.

Chỉ mới hai mươi năm không gặp mà cô ta đã không nhìn ra được hẳn nữa.

Nhưng nếu là Tổ Ảnh thì cho dù cô ta có đổi thân thể, che khí tức, đổi thân phận đi chăng nữa, cho dù có cách cả trăm năm, Thiên Diệu cũng sẽ không bao giờ quên ánh mắt của cô ta.

“Dù sao cũng không giống nhau.” Thiên Diệu mở miệng, sắc mặt đã mang vẻ trào phúng, “Đối với Tổ Ảnh thì ta cũng chỉ là yêu quái, là ván câu, là công cụ lợi dụng mà thôi. Ai lại nhớ ra được hình dáng một chiếc đĩa đã dùng hai mươi năm trước đâu chứ?”

Hắn thù hận một người, nhưng trên đời này, bất lực nhất là hẳn chưa kịp trả thù thì người kia đã quên mất hẳn rồi.

Khiến cho người ta vừa bất lực vừa mệt mỏi cỡ nào chứ, vậy mà lại chẳng thể làm được gì.

“Vậy thì khiến cho cô ta nhớ lại thôi.” Nhạn Hồi nói. “Để cô ta biết rõ huynh không phải chiếc đĩa mà cũng là con nười biết cười biết đau, biết đau lòng khổ sở như cô ta.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi thật lâu, mãi đến khi ánh trăng ngoài cửa lên cao dần, soi sáng cả khuôn mặt nàng. Trong nháy mắt này, Thiên Diệu bỗng nhiên lý giải được trước kia nàng nói nhìn người ta lóe ánh sáng là thế nào.

Quả thực chói mắt.

Hắn nhìn Nhạn Hồi chằm chằm, trông thấy nàng từ từ đỏ mặt, khoe miệng hẳn bỗng khẽ cong lên, ngay cả hẳn cũng chẳng phát hiện ra được: “Cô nói vậy là muốn tìm hết cho bằng được những phần cơ thể còn lại của ta giúp ta sao?”

Nhạn Hồi ngây người, sau đó sắc mặt nàng nghiêm túc: “Ta vừa nói gì ấy nhỉ?” Đôi mắt nàng đảo tròn, “Chuyện hôm nay không thành, ngày mai chúng ta bàn kế khác, khuya rồi, huynh ngủ ở đây đi, ta đói bụng, muốn đi tìm chút gì đó ăn. Tạm biệt.”

Nhạn Hồi vừa nói vừa lui ra khỏi phòng.

Thiên Diệu nghe tiếng bước chân xuống lầu vội vã của Nhạn Hồi thì bất giác bật cười.

Sau cảm giác vui vẻ, hẳn ngẩng đầu bỗng thấy căn phòng trống rỗng, vừa này không thấy lạnh, chẳng hiểu sao Nhạn Hồi vừa đi, hẳn đã lại cảm thấy chung quanh trống rỗng vô ngần.

Lạnh đến thấu cả xương, chẳng tài nào áp chế nổi.

Chương 37

Hôm qua không cứu được Hồ yêu, sừng rồng cũng không lấy được, Nhạ Hối và Thiên Diệu công cốc trở về.

Nhạ Hối ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn phải đi một lần nữa, có điều hiện giờ Tổ Ảnh chân nhân đang đóng giữ ở Thiên Hương phường, bất luận thế nào nàng cũng không dám tùy tiện tìm mấy hồn ma yểm hộ để chạy vào.

Nếu lại bất gặp như hôm đó, e là không may mắn thoát thân được nữa.

Sáng hôm sau, Nhạ Hối một mình đi tìm Huyền Ca.

Hôm nay Huyền Ca dậy sớm, tay bưng ly trà, tay cầm một mảnh giấy đọc cẩn thận.

Lúc Nhạ Hối đẩy cửa bước vào, thấy Huyền Ca đang đặt ly trà bên môi nhẹ vắn về chứ không uống, vẻ mặt chăm chú nhìn tờ giấy, vô tình để lộ vẻ mê hoặc quyến rũ.

“Huyền Ca.” Nàng cất tiếng gọi, đôi mắt cất chứa làn sương trời sinh của Huyền Ca ngược lên nhìn nàng, Nhạ Hối nhảy tới mấy bước, ngồi bên cạnh Huyền Ca, hi ha cười đùa, “Này, cô nói đám nam nhân kia gặp được mỹ nhân như cô rồi có còn thích được cô nương nào khác nữa không, nếu ta là nam nhân thì cô không cần dùng mê hương gì đó với ta đâu, chỉ cần liếc nhìn ta một cái thì ta đã yêu cô rồi.”

Huyền Ca cười: “Miệng cô lúc nào cũng ngọt, cô mà là nam nhân chẳng phải đã lừa hết cô nương trong thiên hạ ăn sạch rồi sao?” Huyền Ca liếc nhìn sau lưng Nhạ Hối, “Lâu la của cô sao hôm nay không cùng tới?”

“Lâu la? Hắn là kẻ kéo thì có. Hắn đang bị thương nằm trong phòng nên ta không gọi hắn tới.”

“Bị thương à?”

Nhạ Hối thở dài, “Hôm qua ta tới Thiên Hương phường điều tra kết quả gặp phải Tổ Ảnh chân nhân, chưa làm được gì hết, Thiên Diệu còn bị thương nữa.”

“Vậy thì tình đường.” Huyền Ca vừa nói vừa hươ hươ mảnh giấy trong tay,

“Nhưng cũng không phải không làm được gì, ít ra tai mắt của ta đã được cài vào đó hết rồi.”

Nhìn mảnh giấy nhỏ trong tay Huyền Ca, Nhạ Hối ngẩn ra.

Huyền Ca tiếp tục nói: “Hôm qua cô làm âm ỉ ở hậu viện của họ mới tạo cơ hội cho ta.”

“Được lắm...” Nhạ Hối nhớ lại chuyện trước đó, lập tức hiểu ra ngay, “Ngay từ đầu cô đã biết Tổ Ảnh chân nhân có ở Thiên Hương phường, cô ý không nói cho ta biết vì muốn ta làm âm ỉ lên để ta thu hút sự chú ý của họ, sau đó tiện cho cô cài người vào Thiên Hương phường chứ gì?”

Huyền Ca cũng không giấu mà gật đầu thừa nhận, “Nói với cô thì quá phiền phức, vậy nên ta quyết định giấu cô kế hoạch này, dù sao Tổ Ảnh chân nhân cũng là người trong tiên môn, biết thân phận của cô, ta nghĩ bà ta không làm khó cô đâu.”

Phải... Nếu chỉ có mình nàng, nói không chừng Tổ Ảnh chân nhân thật sự sẽ không làm khó nàng, nhưng nàng đi cùng Thiên Diệu...

Huyền Ca không biết ân oán giữa Thiên Diệu và Tổ Ảnh, hơn nữa trước đó cũng đưa cho Thiên Diệu túi thơm Vô Túc, trong mắt Huyền Ca, Tổ Ảnh là chương môn tiên nhân, bà ta sẽ không làm gì quá đáng với một đệ tử tiên môn dẫn theo người bình thường, bởi vậy theo lý giải của Huyền Ca, sắp xếp này không... thất đức lắm...

Nhưng mà...

“Cô lợi dụng ta vậy đó à?” Nhạ Hối bĩu môi, thoáng không vui, “Cô cho ta biết tính toán của cô, làm sao cô biết ta không phối hợp tốt chứ, làm vậy nếu như xảy ra sai sót, cô không nghĩ thử xem, nếu Tổ Ảnh chân nhân thấy ta đi cứu yêu quái, coi ta là phản đồ của tiên môn, thật sự giết ta thì sao? Cho dù Tổ Ảnh không giết ta, Phụng Minh phát hiện ra giết ta thì sao?”

Cho dù không giết nàng mà giết Thiên Diệu...

Vậy thiệt thòi biết mấy. người ta dấy dựa liều mình thôi thóp hơi tàn sống hai mươi năm, suýt chút nữa thì bị chơi đến mất mạng...

Huyền Ca thoáng suy nghĩ: “Ta tin cô.”

“...” Nhạh Hòh nhĩn Hùynh Ca hòh lầu, “Nề tĩnh cồ xĩnh đẹp nờn ta mới nhĩn khỏng đắnh cồ đố.”

Hùynh Ca bậh cườh, “Đừng gĩận nửa, hỏm qua cho dù khỏng cồ Tồ Ắnh chẵn nhẵn ở đố, cáh ngườh cũng chừa chắh cứ đượh ngườh từ tay Phụng Mĩnh đầu.

Hùynh Ca hươ hươ mắnh gĩấy trong tay, “ Chắng phắh cồ muốh đĩều tra ngon ngườh chuyẻn này sao? Xỏng vầo nhữ cồ hỏm qua khỏng đĩều tra đượh gĩ cả.” Nằng ta cong mớh cườh, “Nề, ngườh của ta đầ gĩúp cồ đĩều tra rồi. Nhờ hỏm qua cồ lầm lỏn đố.”

Nhạh Hòh vớh đón lắy tờ gĩấy xem rồi cắ mắh: “ Qầu nhĩn là vĩ chuyẻn thề gĩ đố của ngườh bà ta yẻu.”

Thĩ ra chuyẻn thề của ngườh Tồ Ắnh yẻu mà bà ta tỏn rắt nườh cồg sức tĩm về lắ khỏng yẻu bà ta, Tồ Ắnh tức tồh nờn mới tĩm ra bí phươg thắ đức này, gĩa cho Phụng Mĩnh luyẻn thầnh thuốc.

Nhạh Hòh đắp tờ gĩấy lờn bằn, cắ mắh nỏh: “Rồh cườh bà ta cồ ý gĩ? Vĩ ếp mớh ngườh khỏng yẻu mĩnh phắh yẻu mĩnh mà gĩết bao nườh Hỏ yẻu nhữ vậy?”

Hùynh Ca nhắh mớh ngụm trà, nhắh nhắp mớh chắh mới chắh rắi nỏh: “Ta cũng tườg thắh dò chuyẻn của Tồ Ắnh chẵn nhẵn. Trờn gĩang hồ cồ rắt nườh lờh đờn liẻn quần tồh bà ta, cồ ngườh nỏh bà ta yẻu yẻu quắh, cồ ngườh nỏh bà ta cồ tĩnh vớh Thanh Quầg chẵn nhẵn của nủi Thầh Tĩnh cồ, những đầ sỏ lờh đờn đầu khỏng cồ thắh, chỉ cồ tĩn chỏh ta là thắh nhắh.”

Nhạh Hòh gồ tay lờn bằn: “Nỏh ta nghe thừ.”

“Chừng hai mườh ba mườh nằm trước, Tồ Ắnh chẵn nhẵn tườg cồg tầu hỏa nhắp mầ, khĩẻn kĩnh mắch nghĩ hằnh, tĩn phắp toần thần mắh hẻt, đượh mớh tườg quần ngườh phầm cứh gĩúp trong chỏn nủi sầu, bà ta mề đắh ngườh đố, hai ngườh tĩnh đầu ý hỏp, ắn ắi vồ cườg. Những lứ đố Trung Nguyẻn khắh chiẻn vớh Bắh Những, tườg quần ra trắn gĩết đĩch bị tọng thườg, Tồ Ắnh chẵn nhẵn vĩ cứh ngườh đố mà đừng đầ mớh cáh, những cuốh cũng tườg quần kĩa vắn xuỏh tay xuỏg sườh vằg.”

Nhạh Hòh sỏ cắ mắ suy ngĩ, tĩnh ra thĩ cũng khỏp vớh thời gĩa Thĩn Đĩệu nỏh, hai mườh nằm trước lứ hắh gắp Tồ Ắnh chẵn nhẵn chắh hắh cũng chĩnh là lứ Tồ Ắnh chẵn nhẵn đĩ khắp thĩn hạ tĩm cáh tặ mẻnh cho tườg quần, bởi vậy bà ta mới cồ ý đĩnh chề tầo khắh gĩa vắ rỏng, rồi ra tay vớh Thĩn Đĩệu. . .

Những cuốh cũng khắh gĩa vắ rỏng vĩ thĩu chĩẻk vắ Hỏ Tầm trong ngườ nằng mà khỏng thầnh hĩnh, bởi vậy tườg quần kĩa mới chẻt.

Nhạh Hòh xoa ngườ mĩnh, cắ mắh nhĩp đắp mắnh mề bẻn trong, nhắ thời tầm trắg hỏi phức tặp.

“Chắh kỏỏng chừng nửa nằm trước, Tồ Ắnh chẵn nhẵn đầ tĩm đượh chuyẻn thề của tườg quần.”

Nhạh Hòh lắh đầu, “Chuyẻn chuyẻn thề rắ huyẻn hỏc, đầu ắi biẻt ngườh nầo chuyẻn thề thầnh ắi, nhĩn mắh nhĩn mườ là nhậh ra sao? Đố là nhậh con thỏh.”

Nhạh Hòh bườ mớh, “Chuyẻn của Tồ Ắnh chẵn nhẵn khỏng đắng tĩn.”

“Khỏng đắng tĩn thĩ sao, Tồ Ắnh chẵn nhẵn thắ tĩn rắng ngườh bà ta tĩm đượh chĩnh là chuyẻn thề của tườg quần.” Hùynh Ca tĩếp tặ nỏh, “Kĩếp này tườg quần trở thầnh mớh thừ sĩnh, tẻn Lực Mỏ Sĩnh, là mớh ngườh tĩnh tĩnh ỏn hỏa. Trước kĩa gắp Tồ Ắnh chẵn nhẵn, Lực Mỏ Sĩnh đầ cồ ý trung nhần. Những Tồ Ắnh chẵn nhẵn là ắi chừ? Bà ta cườg ếp đầ Lực Mỏ Sĩnh về Quầg Hằn mỏn, ngắy đẻm hĩnh bỏng khỏng rồi, khỏng đẻ hắh cồ cồ hỏi tĩếp xúh vớh cườg sỏng trước kĩa nửa.”

Nhạh Hòh khỏng nhĩn đượh nỏh: “Nuỏh chó ằ...”

“Chắh Lực Mỏ Sĩnh cũng ngĩ gỏg cồ đố.” Hùynh Ca ỏg mớh ngụm trà, “Bỏi vậy đầ mắ thắg rồi mà vắ chừa cồ bắ kĩ tĩn tức nầo nỏh Lực Mỏ Sĩnh cắ mắ đượh trướ chắn tĩnh của Tồ Ắnh chẵn nhẵn nờn đón nhậh bà ta.”

“Đầu ắi đón nhậh tĩnh yẻu kĩẻu đố...”

“Đừng vậy, đầu ắi đón nhậh tĩnh yẻu kĩẻu đố.” Hùynh Ca cặp mắh, “Những vĩ tĩnh tĩnh quắ cườg rắh, khỏng ngườ ra cáh nầo khắh, bởi vậy Tồ Ắnh chẵn nhẵn liẻn ngườ tồh vĩẻ chề tầo thuốc này. Trước kĩa chề thuốc phắh thừ ngườh, cần mớh lượg lỏn mắu Hỏ yẻu. Rắ nườh tĩn mỏn muốh gĩa hỏo vớh Quầg Hằn mỏn nờn thầm gĩa tầg cườg sắ gĩết yẻu vậh, những cồ lẻ phần lỏn đầu khỏng biẻt mứch đĩch của Quầg Hằn mỏn bắh Hỏ yẻu đẻ lầm gĩ.”

“Thừ ngườh?” Nhạh Hòh nhườ mầ, “Cồ nỏh những mề hườg đầ chề tầo xỏng hĩẻn gườ, cho dù bắn gĩa trờn trờn cũng vắ chỉ là vậh thừ ngườh thỏh ằ?”

Hùynh Ca gắh đầu, đón lắh mắnh gĩa trong tay Nhạh Hòh, vắ mớh ít nườc trà lờn trờn, liẻn thắh trờn tờ gĩa hĩẻn lờn mớh hằg chừ khắh.

“Mề hườg thắ sứ phắh đừng mắu vớh Cườ Vĩ Hỏ mới luyẻn thầnh.”

Nhạh Hòh nghe vậy ắm lằg.

Gĩết Hỏ yẻu thĩ là mớh chuyẻn, những gĩết Cườ Vĩ Hỏ lắ là mớh chuyẻn khắh, đố là vườg thắ chĩnh thỏg của Yẻu tộc, Yẻu tộc rắ cồ tọng huyẻt thỏg, nỏu mắo phầm đầ Cườ Vĩ Hỏ, nỏh khỏng chừng sẻ đầ đầ đầ chĩn tĩn yẻu.

“Tổ Ảnh...” Nhạn Hồi bất giác nghiêm mặt, “Bà ta không điên đến mức đó chứ?”

“Không biết.” Huyền Ca vò tờ giấy trong ly trà, khiến nó hoàn toàn ướt đẫm, để chữ bên trên chìm vào trong nước, “Nhưng cũng may là xem ra hiện tại họ vẫn chưa có được mê hương thật sự.”

“Đối với cô cũng là một tin tốt.” Huyền Ca cười cười, “Đối với mê hương hiện giờ, liều lượng bao nhiêu thì người bị bỏ thuốc sẽ yêu người bỏ thuốc bấy nhiêu. Ta thấy mức độ của cô cũng chỉ là yêu vẻ ngoài của thanh kẹo kéo kia thôi. Không cần tìm thuốc giải, mấy ngày nữa chắc là sẽ hết công hiệu.”

Đây đúng là tin tốt, Nhạn Hồi phải chịu đựng việc cứ nhìn thấy Thiên Diệu là đỏ mặt đã đủ rồi.

Thật sự rất mất mặt.

“Được rồi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Nhạn Hồi nói tiếp, “Cho dù đã biết được tiền nhân hậu quả của chuyện này, nhưng ta vẫn phải cứu đám Hồ yêu đó, Huyền Ca, cô có giúp ta không?”

Sừng rồng của Thiên Diệu cũng phải lấy lại, nếu không hôm nay nàng cứu được đám Hồ yêu này, ngày mai họ sẽ bắt Hồ yêu khác thế vào, trị ngọn không trị tận gốc thì cũng như lúc trước nàng cứu Bạch Hiểu Lộ ở núi Thần Tinh, sẽ phí công vô ích.

Huyền Ca chậm rãi uống trà, sau đó khẽ ngước lên, ánh mắt quuyền rũ: “Không giúp cô thì ta cài tai mắt vào Thiên Hương phường làm gì?” Huyền Ca buông ly trà, “Nhưng mà chuyện này phải chờ vết thương của tiểu ca kẹo kéo nhà cô lành lại rồi mới bàn được, mấy ngày nay ta thấy bản thân Tổ Ảnh chân nhân cũng có phiền phức.”

Nhớ lại tình cảnh cuối cùng tối qua, Tổ Ảnh chân nhân vội vàng theo người tìm tới chạy đi, Nhạn Hồi gật đầu đứng dậy: “Nếu cô đã cài tai mắt vào, vậy chắc mấy hôm nay sẽ không mất tin. Hôm qua ta đi đánh rắn động cỏ, nghỉ mấy ngày cũng tốt, vậy bây giờ ta về trước đây.”

“Đi đi.”

Huyền Ca vừa nói xong, ngoài cửa có một tiểu nha hoàn bước vào, mang theo một lá thư: “Lâu chủ, đường chủ có thư.”

Nhạn Hồi đảo mắt qua lá thư, mấy chữ “Gửi Huyền Ca” rỗng bay phượng múa hiển hiện rõ ràng tính cách phô trương của người đó. Nhạn Hồi liếc nhìn, thấy Huyền Ca đón lấy lá thư từ nha hoàn, cho dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn lộ ra chút nóng lòng khác với vẻ điềm nhiên thường ngày.

Huyền Ca đọc thư, giống như hòa mình vào một thế giới khác, không màng tất cả mọi thứ xung quanh.

Nhạn Hồi âm thầm rời đi, trước khi đóng cửa phòng, bỗng nhiên nghe Huyền Ca dùng giọng điệu hân hoan như một tiểu cô nương nói: “Mấy ngày nữa đường chủ sẽ đích thân tới Vong Ngữ lâu, từ hôm nay phải chuẩn bị nghênh đón cho tốt.”

“Dạ.”

Nhạn Hồi đóng cửa thờ dài, Huyền Ca à Huyền Ca, đường chủ Thất Tuyệt đường Phụng Thiên Sóc đã có cả trăm tiểu thiếp rồi, có thể nói là một kẻ háo sắc nổi danh khắp thiên hạ...

Rốt cuộc cô thích hán chỗ nào chứ...

Nàng thờ dài, bất ngờ bên cạnh có một ánh mắt đang nhìn nàng, Nhạn Hồi nhìn lại, người đang dựa vào tường kia chính là Thiên Diệu.

Nhạn Hồi chỉ thoáng nhìn hán một cái đã cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng vội dời mắt, vừa đi xuống dưới vừa nói: “Xem ra túi thơm Vô Túc thật sự có tác dụng nhỉ, người đứng ngoài cửa nghe lên bao lâu rồi mà ta chẳng hề cảm giác được sự tồn tại của người. Đúng rồi, người tới làm gì?”

Thiên Diệu mấp máy môi, hán muốn nói sáng nay tình dậy không thấy Nhạn Hồi nên hán đi tìm nàng khắp nơi, nghe các cô nương ở đây nói nàng đến chỗ này, hán bèn tìm tới ngay không suy nghĩ.

Nhưng câu này xoay tới xoay lui trong cổ họng, nhớ lại vừa nãy nghe thấy Huyền Ca gọi mình là “kẹo kéo”, Thiên Diệu thoáng suy nghĩ... rồi nuốt những lời này xuống.

Cũng may Nhạn Hồi không bắt buộc hán trả lời, hán không đáp nàng cũng liền bỏ qua, bước mấy bước tới trước mặt hán, nghiêm mặt bản chính sự: “Lời ta và Huyền Ca nói ban nãy người nghe được bao nhiêu?”

“Nghe hết rồi.”

“Ồ.” Nhạn Hồi suy nghĩ, “Vậy thì không có gì để nói với người nữa, tiếp theo người hãy nghĩ xem thử xem mấy ngày rảnh rỗi này muốn làm gì đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hôm sau Nhạh Hồi ngủ một giấc đến khi trời sáng, còn chưa kịp nghĩ ra hôm nay muốn làm gì thì nha hoàn của Vong Ngừ lâu đã đến gõ cửa phòng nàng, đưa nàng đi gặp Huyền Ca.

Nhạh Hồi vừa theo tiểu nha hoàn ra khỏi cửa, cửa phòng bên cạnh bỗng “két” một tiếng mở ra, vừa khéo Thiên Diệu cũng từ trong bước ra ngoài.

Chiếc áo Vong Ngừ lâu cho hẳn đẹp hơn y phục rách rưới hẳn mặc lúc ở sơn thôn trước kia rất nhiều, sau khi tìm được xương rồng, thân hình Thiên Diệu cũng dần dần phát triển từng ngày, tuy vẫn chưa đến mức cường tráng, nhưng đã không còn cảm giác mỏng manh nữa.

Nhìn chính diện hết như một công tử ngời ngời phong độ.

Nhạh Hồi vừa nhìn xong lập tức xoay mặt thở dài, tay xoa xoa ngực: “Thứ thuốc quý này sao vẫn chưa tan...”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt chỉ thoáng dừng trên mặt nàng, nhưng cũng không có phản ứng gì khác, chỉ hỏi: “Đi đâu vậy?”

Nhạh Hồi ngoẹo đầu không nhìn hẳn, “Vẫn lo ta vứt người lại chạy mất à.” Nàng khựng lại rồi nói tiếp: “Nhưng cũng vừa khéo, Huyền Ca gọi ta tới chắc có chuyện muốn nói với ta, cùng đi đi, để sau này khỏi phải nói lại với người lần nữa.”

Thiên Diệu gật đầu. Hai người cùng đi về lầu gác của Huyền Ca.

Vừa bước vào, vòng qua bình phong, Huyền Ca thấy Thiên Diệu và Nhạh Hồi cùng vào cũng không có ý kiến gì, chỉ hươ hươ mảnh giấy trong tay với Nhạh Hồi: “Hôm qua ta đoán mấy ngày nay Tổ Ảnh chân nhân có phiền phức, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, phiền phức của bà ta đã tìm tới rồi.”

Nhạh Hồi nhìn Thiên Diệu, thấy vẻ mặt hẳn vẫn bình thản, bèn hỏi: “Phiền phức gì vậy?”

“Vào đêm các người đến Thiên Hương phường làm loạn, thứ sinh Lục Mộ Sinh mà Tổ Ảnh chân nhân yêu đã tự cắt cổ mình chết ở trong gác lầu.”

Nhạh Hồi nghe vậy giật mình: “Thứ sinh đó chết rồi à?”

“Vậy thì chưa, cũng may Tổ Ảnh chân nhân về nhanh, dùng tiên khí giữ mạng cho Lục Mộ Sinh. Nhưng khổ nỗi hẳn ra tay với bản thân quá tàn nhẫn, cho dù là Tổ Ảnh chân nhân muốn cứu sống hẳn cũng không dễ dàng, thành Vĩnh Châu chẳng có mấy tiên thảo, hôm qua đều bị điều tới Thiên Hương phường hết, nhưng hình như Lục Mộ Sinh kia cũng không mấy khởi sắc, bởi vậy tới qua Tổ Ảnh chân nhân đưa thứ sinh sống đó chết dở kia về Quảng Hân môn trị liệu trong đêm rồi.”

Nghe thấy tin tức này, mắt Nhạh Hồi bắt gặp sáng lên, “Nếu thứ sinh kia bị thương nặng đến vậy, nhất thời bà ta không quay lại thành Vĩnh Châu nữa đâu nhỉ?”

Huyền Ca cười nhẹ, “Đương nhiên rồi.”

Nhạh Hồi vẫn còn đang suy nghĩ, Thiên Diệu sau lưng đột nhiên hỏi: “Mê hương đó còn điều chế không?”

“Đương nhiên không thể ngừng, rất nhiều vương tôn quý tộc đã đặt mua với Thiên Hương phường, Phụng Minh vẫn phải tranh thủ thời gian chế tạo để giao hàng.”

Nếu nói vậy, sừng rồng của Thiên Diệu chắc hẳn vẫn còn ở Thiên Hương phường.

Nhạh Hồi đoán Tổ Ảnh chân nhân đích thân tới Thiên Hương phường một là muốn nhanh chóng lấy được mê hương, còn một nguyên nhân nữa chắc là tới canh giữ sừng rồng. Vì lúc Thiên Diệu lấy được xương rồng, hẳn có nói Tổ Ảnh không thể không hay biết gì về chuyện hẳn tìm được xương rồng, Tổ Ảnh chân nhân vẫn đang đề phòng Thiên Diệu.

Nhưng vì bà ta lo cho thứ sinh đó nên vội vàng bỏ đi, so với bình thường, lớp bảo vệ sừng rồng chắc hẳn đang ở mức yếu nhất.

Lần trước Nhạh Hồi cùng Thiên Diệu tới Thiên Hương phường, Thiên Diệu đã thăm dò được vị trí cụ thể của sừng rồng, nếu lần này vào được, họ sẽ chạy thẳng tới chỗ sừng rồng.

Đến lúc họ trộm được sừng rồng rồi, mê hương kia sẽ không còn cách nào tiếp tục được nữa, đám Hồ yêu Phụng Minh bắt đương nhiên cũng không còn tác dụng, có khi không cần họ đi cứu, Phụng Minh cũng sẽ tự thả hết đám Hồ yêu đó đi.

Nhạh Hồi tính toán như vậy, nhìn sang Thiên Diệu, bốn mắt chạm nhau, cơ hồ là tâm linh tương thông, nàng hiểu ngay cách nghĩ của Thiên Diệu cũng giống hết nàng.

Vậy là Nhạh Hồi lập tức nói: “Đám hồn ma Hồ yêu lần trước ta triệu tập đi làm loạn chắc bị Tổ Ảnh chân nhân đánh tứ tán rồi, mấy ngày nay không thấy bóng dáng chúng đâu, lần này chắc không dùng được, Huyền Ca, tối nay tại mắt cô gái trong Thiên Hương phường có cách nào...”

Nhạh Hồi còn chưa nói hết, Huyền Ca đã cười cười: “Không cần cô nói, chẳng phải đã sắp xếp cho cô hết rồi sao, đây nè.” Huyền Ca vừa nói vừa lấy trong tay áo ra hai lệnh bài.

Nhạn Hồi sùng bái nhìn Huyền Ca như Bồ Tát, “Huyền Ca, cô thật thần thông quảng đại!”

Thấy đáng vẻ kinh ngạc của Nhạn Hồi, Huyền Ca cười tươi tắn, “Cô tưởng ta gọi cô tới đây làm gì, chỉ thông báo tin tức này cho các người thôi à? Cảm lệnh bài đeo trên người đi, mỗi người một tấm, ban ngày ban mặt cũng có thể quang minh chính đại bước từ cửa chính vào. Đừng làm trộm cướp nữa.”

Nhạn Hồi cảm lấy hai tấm lệnh bài, “Huyền Ca, cô chờ đó, sau này khi nào ta biến thành nam nhân ta sẽ đập mây bảy màu tới cưới cô!”

Nghe thấy lời nhỉnh bợ của Nhạn Hồi, Thiên Diệu thật sự không thể không ngoái đầu nhìn nàng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Nhạn Hồi cảm lệnh bài trong tay tươi cười vui vẻ như trẻ con.

Sau đó nàng nhét cho hắn một tấm, nghiêm túc dặn dò: “Cầm cho kỹ, không được làm mất.”

Đúng là... tưởng hắn cũng trẻ con như nàng sao...

Huyền Ca nhấp một hớp trà, “Nè, lần trước ai nói nếu không nể tình ta xinh đẹp thì sẽ đánh ta?”

“Ta đùa thôi mà. Ta đi ngay đây. Cáo từ!” Để khỏi kéo dài thời gian, Tố Ảnh lại phái người tới gia cố phong ấn gì đó cho sùng rỗng, lúc đó mới phiền phức. Nhạn Hồi nghĩ vậy nên vội vàng ra ngoài, vẫn là tác phong hùng hùng hổ hổ thường ngày của nàng.

Thiên Diệu đang định đi theo, Huyền Ca sau lưng đột ngột lên tiếng: “Vị tiểu ca này.” Thiên Diệu xoay người lại, thấy Huyền Ca uống một hớp trà rồi nói với hắn: “Nhớ phải bảo vệ cô ấy nhé.”

Bảo vệ Nhạn Hồi?

Đây là chuyện Thiên Diệu chưa bao giờ nghĩ tới, từ sau khi quen Nhạn Hồi, lúc bắt đầu hắn luôn nghĩ tới chuyện lợi dụng Nhạn Hồi thế nào, tính kế Nhạn Hồi ra sao, bắt nàng làm chuyện hắn muốn. Sau này, hắn khiến nàng thương hại hắn, sau đó bảo vệ hắn, cùng hắn đi làm những chuyện khác.

Thời gian qua, Nhạn Hồi vẫn luôn bên cạnh bảo vệ và giúp hắn thoát khỏi tuyệt vọng, cứu hắn trong nguy nan.

Dường như chưa có thời khắc nào Nhạn Hồi để hắn bảo vệ nàng.

Vậy nên Thiên Diệu nghe thấy câu này bèn ngậy ra không đáp, Nhạn Hồi phía dưới đã kêu âm lên: “Thiên Diệu, ngươi còn lè mề gì đó, đi theo ta.”

Thiên Diệu nhả nhận gật đầu đáp lại: “Cáo từ.”

Để lại một mình Huyền Ca uống trà trong phòng.

Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu đi, vừa đi vừa nói bố trí của mình: “Sau khi chúng ta cảm lệnh bài vào được Thiên Hương phường rồi thì đừng làm gì hết, cứ đi tìm sùng rỗng của ngươi. Lần trước ngươi nói cảm nhận được vị trí cụ thể của sùng rỗng rồi phải không, ngươi có nhớ bố cục bên trong Thiên Hương phường không? Sau khi vào trong phải nhờ ngươi dẫn đường đó.”

Thiên Diệu gật đầu đồng ý.

Nhạn Hồi lại suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên bước chân khựng lại, nàng thỉnh thoảng quay người, Thiên Diệu vẫn đang theo sau Nhạn Hồi không kịp dừng lại, thoáng chốc đắm sâu vào nàng, Nhạn Hồi liền ngã về phía sau, Thiên Diệu cũng lập tức đưa tay kéo nàng lại.

Vừa khéo ôm nàng vào lòng.

Cơ thể của Nhạn Hồi ấm nóng hệt như lòng bàn tay nàng.

Nhạn Hồi không động đây, cơ thể ngày càng nóng hơn. Thiên Diệu biết nàng lại sắp nói nàng là người bị bỏ thuốc. Vậy là trước khi nàng lên tiếng, Thiên Diệu lý trí lui ra sau một bước, phui phui ngực để phui hết cảm giác mềm mại Nhạn Hồi để lại trước ngực mình.

Thiên Diệu ngược mắt, trên mặt không có vẻ gì bất thường, hắn nhìn Nhạn Hồi như không hề xảy ra chuyện gì, hờ hững nói: “Lại sao nữa?”

Nhạn Hồi đỏ mặt một lúc rồi hít sâu mấy lần mới cúi đầu nhìn xuống đất, rõ ràng có hơi xấu hổ, “Lần này lấy sùng rỗng ngươi không đâm ta thêm mấy đao nữa đó chứ?”

Thiên Diệu: “...” Dùng thái độ như vậy để hỏi câu này, thật sự có nghe thế nào cũng thấy không hài hòa.

Một lúc sau không thấy Thiên Diệu đáp, nghĩ rằng hắn ngầm thừa nhận, Nhạn Hồi giật mình ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngươi thật sự muốn lấy máu tim ta nữa sao?”

Thiên Diệu bước đi, hắn nói: “Lần trước lấy máu tim cô để phá phong ấn ngũ hành, lần này Tố Ảnh lấy sùng rỗng của ta để hút linh khí Hồ yêu, chắc chắn đã tự giải phong ấn, không cần dùng máu tim cô cũng có thể lấy sùng rỗng.”

Nhạn Hồi nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại, nàng bùi ngùi nói: “Tố Ảnh chân nhân thật sự liều mình vì thư sinh này, ngay cả sùng rỗng của

ngươi cũng dám lấy ra dùng, có thể thấy bà ta thật sự nặng tình với thư sinh đó.”

Thiên Diệu nghe vậy chỉ cười lạnh, “Nhưng cô ta chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của người khác.” Giọng Thiên Diệu trầm thấp lạnh lẽo, “So với hai mươi năm trước chẳng thay đổi gì cả.”

Nhận Hồi thoáng im lặng, không nhắc tới Tổ Ảnh nữa, “Đi thôi, bây giờ chuyện quan trọng trước mắt là phải tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng của ngươi.”

Nhận Hồi và Thiên Diệu đeo lệnh bài trên ngực, đi đến trước cửa Thiên Hương phường, thủ vệ hung ác hai bên chỉ liếc nhìn lệnh bài trên ngực họ liền để mặc họ đi vào trong.

Nhận Hồi bên cạnh Thiên Diệu cười, “Tiểu Huyền Ca nhà ta lợi hại nhỉ.”

Thiên Diệu không buồn nghe, chỉ xoay bước chân, “Đi bên này.”

Nhận Hồi bĩu môi, khen cũng keo kiệt, thật chẳng đáng yêu chút nào.

Có lệnh bài bên ngực, con đường phía trước của hai người rất thoải mái, người hầu ở đây đều được huấn luyện nghiêm ngặt, cơ bản đều không nhìn thẳng vào mặt họ. Nhưng khi đi đến trung viện, sắp tới gần sân nhỏ Hồ yêu, Nhận Hồi cảm giác rõ ràng ánh mắt người xung quanh đều quan sát nàng và Thiên Diệu từ trên xuống dưới.

Thiết nghĩ muốn đi tiếp sẽ càng khó hơn.

Nàng kéo Thiên Diệu lui vào một chỗ kín đáo, “Ta thấy tuy chúng ta đã vào được, nhưng vẫn phải thay y phục của người ở đây. Ít ra nhìn vào sẽ không thấy kỳ quái.”

Thiên Diệu gật đầu, xuyên qua cây cỏ trong viện, hẩn thẩn dò phía trước rồi chỉ hai người bước vào, “Hai thị vệ này đi. Thân hình không khác chúng ta lắm.”

Nhận Hồi lập tức xắn tay áo lên, “Đề ta.” Nàng vừa nói vừa vù vù xông ra ngoài.

Thiên Diệu mấp máy môi, ngay cả thời gian nói thêm một câu cũng không có, lại nhớ đến lời Huyền Ca kêu mình bảo vệ Nhận Hồi... Nhưng hẩn cũng phải đuổi kịp nàng mới được chứ...

Nhận Hồi vừa đánh ngất hai thị vệ, vừa kéo hai người vào góc kín, đột nhiên ngoài viện truyền đến giọng hùng hổ của Phụng Minh: “Khách quý ta mời? Hôm nay ta mời hai vị khách quý tới đây lúc nào?”

Một người khác vội cúi đầu thấp giọng đáp: “Nhưng mà... hai người đó đích thực đeo lệnh bài khách quý, bọn họ đi vào ngang nhiên, thị vệ ở cửa thấy họ như vậy... nên không dám can.”

Vừa dứt lời, bên ngoài có người bước vào sân viện.

“Khốn kiếp.” Phụng Minh tát lên mặt người hầu, “Tại sao không thông báo trước cho ta một tiếng?”

Người đó bị đánh cũng không dám phản kháng, “Tiểu nhân... tiểu nhân đến thông báo cho ngài rồi đây, có thị vệ nói nhìn thấy hai người họ bước vào viện này.”

Nhận Hồi nhìn Thiên Diệu rồi lập tức ngồi xổm sau bụi cỏ, thu lại khí tức lảng lạng quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Đôi mắt sắc bén của Phụng Minh lướt qua sân viện, quay sang hỏi người hầu: “Người đâu rồi?”

Người hầu nhìn trái nhìn phải, “Kỳ lạ... tiểu nhân rõ ràng vừa báo hai thị vệ tới đây để xem xét tình hình mà, sao ngay cả hai thị vệ kia cũng biến mất rồi.”

Phụng Minh nghe vậy khề nhu mắt, ông ta rào một vòng quanh sân viện, sau đó vẫy tay gọi một thị vệ khác,

“Bao vây sân viện này lại cho ta.”

Nhạh Hòilập tức dùng khuytay nhẹ huých Thiên Diệu, nhỏ giọng thì thầm: “Chút nữa ta sẽ thu hút chú ý của họ, người nhân lúc sân viện này còn chưa bị bao vây hoàn toàn, mau đi tìm sừng rồng của người đi.”

Nhạh Hòinói rất tự nhiên, thật ra Thiên Diệu cũng sắp làm quen với an bài kiểu này, vì hiện giờ Nhạh Hòicó pháp lực, năng mạnh mẽ hơn hẳn một chút, dễ ứng phó với tình huống phiền phức hơn, bởi vậy chuyện nguy hiểm hơn đương nhiên phải giao cho nàng.

Nhưng nghĩ kỹ, thật ra chuyện này chẳng phải lẽ đương nhiên, kẻ mạnh vốn không cần phải dấn thân vào nguy hiểm vì kẻ yếu, Nhạh Hòilàm vậy vì nàng muốn làm, nàng muốn... bảo vệ người khác.

Hay đúng hơn là bảo vệ hãh.

Thiên Diệu cụp mắt.

Tuy nhiên Nhạh Hòidã độn thổ ra ngoài, thoáng chốc đã đáp xuống góc Đông Nam của sân viện, vừa khéo ngược với hướng của nơi này, nàng cười to: “Tìm ai vậy, tìm ta hả?”

Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều bị nàng thu hút. Thiên Diệu không hề do dự, xoay người nhảy lên bức tường phía sau.

Nhạh Hòikhông nhìn hãh mà bắt chuyện với Phụng Minh ngay: “Phụng đường chủ, nghe danh đã lâu.”

Ánh mắt Phụng Minh lạnh lẽo nhìn Nhạh Hòihỏi, bỗng khoe môi cong lên một nụ cười lạnh, chiếc mũi ưng khoằm quá mức khiến nụ cười lạnh của ông ta trở nên nam hiểm xảo trá khác thường: “Bút cùn tài mọn mà dám vọng tưởng gạt được ta?”

Còn chưa dứt lời ông ta đã đưa cánh tay lên, chỉ nghe “ầm” một tiếng, một luồng khí đánh thẳng vào bức tường Thiên Diệu nhảy qua, bức tường lập tức đổ sập.

Nhạh Hòicả kinh, lập tức lắh mình nhảy tới phía trước, xông vào trong đám bụi.

Đến khi bụi rơi xuống hết, Nhạh Hòikéo Thiên Diệu lui về phía sau ba bước, vừa kéo vừa lui ra bên ngoài bức tường gạch đỏ, nàng chắn trước mặt hãh, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Phụng Minh.

Dù sao cũng là phó đường chủ của Thất Tuyệt đường, lăn lộn trong giang hồ đã nhiều năm, tuy không tu tiên nhưng công phu của phạm nhân lại cực cao, nội lực hùng hậu, khí thế này đừng nói là đệ tử tiên gia mới nhập môn, cho dù là mấy sư thúc của Nhạh Hòie cũng chỉ có thể thủ hòa.

Tình hình không hay rồi.

“Nha đầu nhãi nhép cũng có chút bản lĩnh nhĩ.” Phụng Minh cười lạnh mấy tiếng, “Công pháp nội tức của người hãh là người của Tiên gia, nói thử xem rốt cuộc là đệ tử của Tiên gia nào mà lại dám tới địa bàn của ta làm loạn.”

Nhạh Hòihíp mắt cười, vẻ mặt thản nhiên nhưng sống lưng lạnh toát mồ hôi, chỉ là chút công phu đơn giản mà ông ta đã nhìn ra nàng là người của Tiên môn chứ không phải nhân sĩ võ lâm, cũng may vẫn chưa ra tay quá nhiều, nếu không bị ông ta nhìn ra tâm pháp của núi Thần Tinh thì mới thật sự phiền phức.

Vì những chuyện nàng làm không thể để người của núi Thần Tinh biết.

Nhạh Hòithoảng im lặng, sau đó mặt không đổi sắc nói dối: “Ta là đệ tử của Tề Vân chân nhân, phụng lệnh sư phụ đến điều tra chuyện một số lượng lớn Hồ yêu mất tích.”

Phụng Minh nghe vậy quả nhiên thoáng ngáp ngừng.

Chuyện nói dối không thể dùng bừa, nếu không chắc chắn mười phần là sẽ không bị vạch trần, vậy chi bằng nói thật. Nhạh Hòichọn nói mình là đệ tử của Tề Vân chân nhân vì trước đó ở núi Đồng La, nàng đã từng tiếp xúc với Tề Vân chân nhân, nàng biết Tề Vân chân nhân từng thái Xà yêu, từng đưa Xà yêu về biên giới Thanh Khâu. Bà ấy không tham gia vào những đợt Tiên môn tổ chức truy giết yêu quái, thậm chí bà ấy còn dùng mạng sống cuối cùng để nói lời cảm tạ với Xà yêu.

Có thể thấy trong lòng Tề Vân chân nhân không chấp nhận cách nói Yêu là kẻ ác, nếu bà ấy là người như vậy, chắc chắn bà ấy cũng không cho phép đệ tử môn hạ mình tham dự vào chuyện bức hại Hồ yêu này.

Trong Tiên môn cũng có nhân sĩ giang hồ thông thạo tin tức, trong tình huống chưa rõ tính tình người khác hãh sẽ không đường đột tìm ai giúp đỡ. Mọi người đều nhìn ra được tính cách của Tề Vân chân nhân, vậy chuyện Hồ yêu có khả năng lớn là những người này vốn không hề cho Tề Vân chân nhân biết.

Thế nên hà tất kiểm chuyện không vui, nói không chừng Tề Vân chân nhân còn trợ lực cho họ.

Suy đoán như vậy, nhìn lại tình cảnh trước mắt, Nhạh Hòinói nàng là đệ tử của Tề Vân chân nhân là quyết định sáng suốt vô cùng.

Một là, Tề Vân chân nhân đã biến mất mấy tháng nay, tuy có lời đồn bà ấy đã tiên du, nhưng trong giang hồ không ai dám chắc chắn. Người biết Tề Vân

chân nhân tiên du chỉ có Nhạn Hồi, Thiên Diệu và Xà yêu không biết đã đi đâu.

Những người khác đều không biết Tề Vân chân nhân đang ở đâu, bà ấy đang bế quan hay đang vân du? Không ai có thể nói rõ ràng.

Hai là, Tề Vân chân nhân xưa nay luôn phản cảm với việc vô cớ truy giết yêu quái. Vậy thì bà ấy lệnh cho người điều tra chuyện này chắc chắn cũng là đương nhiên.

Phụng Minh không có lý do nghi ngờ.

“Nhìn không ra nhì.” Phụng Minh cười, “Thì ra là cao đồ của Tề Vân chân nhân.”

“Không dám. Tại hạ chẳng qua chỉ là một đệ tử nho nhỏ mà thôi, trong Tiên môn cũng không có địa vị gì. Chân nhân tin tưởng nên giao cho ta điều tra chuyện này, thời gian qua ta điều tra ngày đêm, vô tình tra đến chỗ Phụng đường chủ.” Nhạn Hồi khựng lại cười cười, “Chân nhân ngờ rằng có tu tà giết một số lượng lớn Hồ yêu, lấy nội đan để tu luyện...”

Có quan hệ với giới tu tà không phải là chuyện tốt lành gì, Phụng Minh lập tức xua tay, “Tiểu đạo hữu vu oan cho lão phu rồi, Hồ yêu ở đây là do các Tiên môn bắt, để tránh yêu quái làm loạn nên các Tiên môn mới lấy nội đan Hồ yêu đi, hơn nữa tất cả nội đan đã giao hết cho núi Thần Tinh tiêu hủy, không hề có ai liên quan đến tu tà. Còn bọn ta chỉ dùng máu Hồ yêu luyện chút hương cung cấp cho vương tôn quý tộc tìm thú vui thôi. Nội đan đều giao cho núi Thần Tinh hết.”

Nhạn Hồi chau mày, nếu hai tháng trước, mẫu thân Bạch Hiểu Lộ đã chết ở Thiên Hương phường, vậy cũng tức là hai tháng trước, mẫu thân Bạch Hiểu Lộ đi tìm Nhạn Hồi cứu Bạch Hiểu Lộ đang bị giam ở đỉnh Tâm Túc núi Thần Tinh, Thiên Hương phường đã bắt đầu chế tạo mê hương này rồi.

Lúc đó chắc cũng có rất nhiều nội đan Hồ yêu được chuyển tới núi Thần Tinh. Tiêu hủy nội đan không phải là chuyện đơn giản, cũng không cảm nhận được ở xó xỉnh nào phát ra yêu khí tiêu hủy nội đan.

Đều do... các sư thúc thực hiện sao?

Làm chuyện này nhất định phải thông qua sự đồng ý của Lăng Tiêu, cũng không có ai có tư cách giấu Lăng Tiêu.

Tức là những chuyện này đều đã được Lăng Tiêu gật đầu rồi sao, bắt Hồ yêu, lấy nội đan, bán chúng cho Phụng Minh...

Nhạn Hồi bỗng thất thần.

Mãi đến khi Thiên Diệu sau lưng huých nàng, Nhạn Hồi mới sực tỉnh, nghe thấy Phụng Minh đang hỏi từ xa: “Nếu muốn biết tác dụng của Hồ yêu, tiểu đạo hữu có thể đường đường đến hỏi lão phu, tại sao có hành động thế này?” Phụng Minh nhủ mảy, “Hiện giờ người đã điều tra được chuyện người muốn biết, thử cho lão phu hỏi một câu, lệnh bài trên người người từ đâu mà có?”

Vừa dứt lời, sát khí nổi lên bốn phía.

Nhạn Hồi thầm đề phòng, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Chuyện này không quan trọng.” Nàng nói tiếp. “Phụng đường chủ, có điều chuyện ông giết Hồ yêu lấy máu luyện mê hương, nay Tiên môn không có ý kiến gì, nhưng nếu để người của Yêu tộc biết được...”

Phụng Minh cười ha ha: “Chuyện này không đến lượt người lo.” Ông ta bước lên một bước, sát khí mãnh liệt xộc thẳng vào người Nhạn Hồi, “Tiểu đạo hữu, nhưng nếu hôm nay người không nói ra lai lịch của lệnh bài, ta sẽ coi như người trộm đồ trong Thiên Hương phường. Sư phụ người Tề Vân chân nhân không dạy dỗ người từ tể, ra giang hồ tất sẽ có người giúp bà ta dạy dỗ người.”

Khí thế này không ra tay không được rồi.

Lòng Nhạn Hồi trùng xuống, nàng nói với Thiên Diệu: “Tìm một chỗ trốn đi, tự bảo vệ mình.”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt thoáng dừng trên gò má sáng bóng của nàng, còn chưa kịp nói gì thì bên kia sân viện bỗng truyền tới tiếng cười sang sảng: “Phụng Minh thúc thúc có chuyện gì vậy? Tại sao trong sân viện này lại sát khí kinh người, thật khiến tiểu diệt giật mình.”

Chỉ nghe câu nói thôi Nhạn Hồi đã biết thân phận của người đến. Người có thể gọi Phụng Minh là thúc thúc, còn tự xưng là tiểu diệt, ngoài đường chủ Thất Tuyệt đường Phụng Thiên Sóc thì còn ai.

Nhạn Hồi từng nghe Huyền Ca nhắc đến Phụng Thiên Sóc rất nhiều lần nhưng chưa một lần gặp mặt, nay chỉ vừa nghe giọng Nhạn Hồi lập tức hiểu ngay tại sao người này có thể dễ dàng lấy được trăm tiểu thiếp.

Đến khi Nhạn Hồi ngoảnh đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt và khí độ của Phụng Thiên Sóc, càng hiểu hơn lý do tại sao mỹ nhân tuyệt thế như Huyền Ca lại si mê người này.

Đây là một nam nhân khiến người ta vừa nhìn đã thăng thốt.

Hắn mặc trường bào màu ánh trắng, tay cầm quạt giấy, eo đeo ngọc bội, đôi mắt đan phụng dường như nhìn đến đâu là hoa đào nở đến đó.

Khác với sự thăng thốt của Nhạn Hồi khi nhìn thấy người này, Phụng Minh chỉ cười lạnh mấy tiếng, “Kỳ lạ thật, hôm nay rốt cuộc ngọn gió nào mà trước

đó thổi đến đạo hữu Tiên môn, giờ lại thổi tiểu diệt nhi của ta đến đây. Thật khiến lão phu không tài nào tiếp đón.”

Phụng Thiên Sóc phẩy quạt, chậm rãi đi vào trong đình, nhìn thấy Nhạn Hồi, hần cười sang sảng: “Không ngờ ở đây lại có một mỹ nhân.” Nói xong hần đi tới trước mặt Nhạn Hồi, nhìn trái nhìn phải ra vẻ hiếu kỳ, sau đó xoay người đối diện với Phụng Minh nói: “Tiểu diệt không nên đến đây.”

Hần đứng trước mặt Nhạn Hồi, tựa như vô tình chắn giữa Nhạn Hồi và Phụng Minh, sát khí trên người Phụng Minh cũng không tiện phô ra trước vị “đường chủ” trên danh nghĩa này.

“Có điều, trong Đường truyền đến mấy tin, các trưởng lão nghe được rất lo lắng nên cứ nhắc lại mãi, do đó tiểu diệt mới phải đến chỗ này thúc đẩy.”

Phụng Minh hí mắt: “Tin tức gì mà lại kinh động đến các trưởng lão và Thiên Sóc vậy?”

“Tin thứ nhất là nước Thanh Khâu hình như mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.” Phụng Thiên Sóc cười hí mắt nói, “Thúc thúc cũng biết tộc Cửu Vĩ Hồ của nước Thanh Khâu rồi, bọn họ rất coi trọng huyết thống, ằm ở biên cảnh không dứt, đã phái mấy đợt người xâm nhập vào Trung Nguyên để điều tra tin tức công chúa của họ.”

Nụ cười trên mặt Phụng Minh khẽ thu lại.

“Còn tin thứ hai, tiểu diệt nghe nói hình như thúc thúc đang có một mối làm ăn nguy hiểm.” Phụng Thiên Sóc thu lại chiếc quạt, “bộp” một tiếng rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta giật mình, “Những thám tử của nước Thanh Khâu hình như đã xâm nhập vào thành Vĩnh Châu rồi. Mê hương, mê hương gì đó, không biết họ có thăm dò được tin tức này chưa.”

Phụng Thiên Sóc nhìn thấy nụ cười trên mặt Phụng Minh đã hoàn toàn tắt ngóm, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện làm ăn của thúc thúc không khiến Thất Tuyệt đường của chúng ta gặp họa diệt môn đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Phụng Minh im lặng nhìn Phụng Thiên Sóc một lúc, bỗng nhiên lại bật cười: “Được, được, được.” Ông ta nói, “Nếu các trưởng lão và đường chủ đều lo lắng, vậy bất luận thế nào Phụng Minh cũng không nên làm chuyện này nữa.”

Phụng Minh ra lệnh cho người bên cạnh: “Giết hết Hồ yêu nhốt trong viện đi.”

Nhạn Hồi nghe vậy cả kinh, còn chưa lên tiếng, Phụng Thiên Sóc đã thần nhiên cướp lời: “Giết hết e là không thỏa.”

“Ồ?” Phụng Minh nhíu mắt, “Ồ Trung Nguyên đại địa này, ta giết vài con yêu quái cũng có điều không thỏa sao? E là đường chủ quá lo rồi.”

“Bình thường giết vài con yêu quái đương nhiên không sao, nhưng thúc thúc à...” Phụng Thiên Sóc bước tới mấy bước, vẻ mặt như vô cùng khó xử, “Yêu quái của nước Thanh Khâu thật sự không dễ dây vào, thúc lo chuyện trong thành Vĩnh Châu nên chưa kịp thám thính tin tức ở biên giới Thanh Khâu. Ta nghe thám tử hồi báo, rất nhiều Tiên môn nhỏ ở biên cảnh đều gặp tai ương vì chuyện công chúa Cửu Vĩ Hồ mất tích. Lúc này thúc còn muốn giết nhiều Hồ yêu như vậy, nếu có thể giấu được thám tử của Thanh Khâu thì không sao, nếu không may để họ biết được...” Phụng Thiên Sóc lắc lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, thờ dài, “E là sẽ vô cùng không thỏa.”

Phụng Minh nghe xong thì cười cười, động đậy vai, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh lùng: “Vậy theo diệt nhi thì phải làm sao?”

“Chỉ bằng để ta áp giải ra khỏi thành, vứt chúng ngoài thành Vĩnh Châu. Đám yêu quái mất nội đan này không hề có sức phản kháng, tự nhiên sẽ có đệ tử tiên môn giải quyết chúng, lúc đó là đệ tử Tiên môn giết chúng thế nào cũng không liên quan đến Thất Tuyệt đường ta, cho dù Yêu tộc hay biết, muốn tính sổ cũng không tính tới Thất Tuyệt đường ta được.” Phụng Thiên Sóc đập chiếc quạt trong tay, nói chậm rãi cứ như đang đùa.

Phụng Minh thoáng trầm ngâm, “Nếu vậy phiền diệt nhi giúp thúc thúc đưa đám yêu quái này đi.”

Phụng Thiên Sóc cười cười, “Thúc thúc và ta vốn là thúc diệt, lại là đồng môn, tiểu diệt làm chút chuyện cho thúc thúc nào có phiền gì.” Hần tự nhiên ra lệnh cho người sau lưng Phụng Minh,

“Đi đếm số lượng Hồ yêu trong viện, chút nữa lúc ta rời đi thì đem theo.”

Người hầu bên cạnh nhìn Phụng Minh, ông ta gật đầu, xua tay nói: “Đi đi.” Người đó mới gật đầu khom lưng đi.

“Ta đã đồng ý với yêu cầu của Thiên Sóc rồi, sau này con trở về hãy nói với các trưởng lão, để họ khỏi lo lắng sự vụ trong đường nữa, ta sẽ dốc lòng

phò trợ cho con.”

Nụ cười giả tạo đến mức tê mõi cả má lại còn phối hợp những lời giả tạo hơn cả nụ cười, Nhạ Hòì nghe mà cảm thấy gai ốc đều rơi hết xuống đất, vậy mà Phụng Thiên Sóc vẫn cùng Phụng Minh duy trì về mặt khách sáo nói: “Điệt nhi đương nhiên hiểu tâm ý của thúc thúc, vậy diệt nhi xin cáo từ trước.”

Hắn nói xong bèn vòng tay, nhắc chân bước đi.

Nhạ Hòì thoáng suy nghĩ, nàng và Thiên Diệu đều đã lộ mặt ở đây, hơn nữa lại còn bị Phụng Minh nhìn thấy, hôm nay chỉ e không dễ gì lấy được sừng rồng, chỉ bằng dứt khoát cùng Phụng Thiên Sóc bỏ đi trước, thiếu đường chủ này vừa nhìn đã biết trong bụng toàn ý đồ xấu xa, thương lượng một chút có khi sẽ có mưu kế cao thâm hơn.

Nào ngờ Nhạ Hòì vừa bước đi, Phụng Minh đã trầm giọng nói: “Khoan đã.”

Phụng Thiên Sóc ngoan ngoãn xoay người lại, “Thúc thúc còn có chuyện gì vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến diệt nhi.” Phụng Minh chỉ Nhạ Hòì, “Không biết tại sao trên người vị tiểu đạo hữu này lại có lệnh bài khách quý của Thiên Hương phường ta, ta phải giữ họ lại để hỏi cho ra lẽ. Xem thử Thiên Hương phường ta quản lý không nghiêm hay là có người nào đó trộm đồ của Thiên Hương phường, mưu đồ bất chính.”

Phụng Thiên Sóc liếc vật trên người Nhạ Hòì, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Cô nương xinh đẹp thế này sao có thể trộm đồ được.”

Nhạ Hòì nhìn Phụng Thiên Sóc, “Không sai, ta không trộm, lệnh bài này ta nhặt được đó.”

Phụng Thiên Sóc liền nói với Phụng Minh: “Thúc thúc, mỹ nhân nói cô ấy không trộm, lệnh bài này là nhặt được.”

Phụng Minh hừ lạnh: “Ăn nói bừa bãi!”

“Nhưng cô nương thế này sao có thể giương mắt nói bừa được chứ.” Phụng Thiên Sóc gạt lệnh bài trên người Nhạ Hòì xuống, tiện tay gạt luôn cái của Thiên Diệu, hắn nhìn Phụng Minh mặt hơi tím xanh, nói: “Thúc thúc xem đi, cũng chỉ là hai tấm lệnh bài thôi, ta đã lấy trả lại cho thúc rồi. Nể tình tiểu diệt, thúc thúc tha cho họ nhé.”

Phụng Minh cất giọng điệu quái gở hỏi Phụng Thiên Sóc, “Điệt nhi thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ vậy, đã quen biết hai vị này từ trước rồi sao?”

“Sao lại là lo chuyện bao đồng chứ?” Phụng Thiên Sóc vừa nói vừa sờ lên mặt Nhạ Hòì trên chòm tóc, “Tiểu tiên cô yêu kiều thế này thì phải thương yêu, sao ta có thể để cô ấy chịu khổ trước mặt ta được.”

Nhạ Hòì im lặng, thầm mắng trong lòng, mẹ nó, chà trách cưới được trăm tiểu thiếp.

Nếu không phải thuốc trên người nàng vẫn còn công hiệu đối với Thiên Diệu, e là lúc này nhìn thấy chủ nhân của giọng nói này, gương mặt này nói với mình câu đó, chắc chắn nàng cũng đi theo hắn ngay không suy nghĩ. . .

Không ai chú ý đến Thiên Diệu vẫn im lặng bên cạnh lúc này lại đảo mắt, nhìn chăm chăm vào tay Phụng Thiên Sóc, một hồi lâu sau không nói lời nào mà bỏ đi.

Phụng Thiên Sóc từ lâu đã nổi danh phong lưu bên ngoài, hắn nói vậy nên Phụng Minh thật sự không tiện “giành mỹ nhân” với hắn nữa. Để ông khỏi phải mang tiếng đường đường là người nắm quyền mà lại dung tục háo sắc.

Bởi vậy cho dù bất mãn đến đâu ông ta cũng phải nhẫn nhịn, xua tay để Phụng Thiên Sóc đưa Nhạ Hòì cùng đi.

Sau khi đám người đó đi hết, Phụng Minh nhìn sân viện bị hủy một bức tường, siết chặt nắm tay.

Người hầu đi đếm Hồ Yêu trở lại, nhưng thấy những người đến đều đã đi, hắn không khỏi rầu rĩ: “Đường chủ, chúng ta thả họ đi như vậy sao? Đám Hồ yêu cũng thả đi sao?”

“Không cần lo về Hồ yêu.” Phụng Minh vân vê chiếc nhẫn trên ngón tay cái, “Chỉ cần báu vật vẫn còn nằm trong tay chúng ta, cứ để chúng đưa Hồ yêu đi, các môn phái Tu tiên sẽ nghĩ cách bù lại chỗ thiếu cho chúng ta. Còn mấy người này...”

Phụng Minh suy nghĩ: “Ta trông coi Phụng Thiên Sóc từ nhỏ tới lớn, không có gì đáng sợ. Hai người còn lại, đặc biệt là nha đầu mồm mép kia, người hãy điều tra kĩ cho ta à có phải là đệ tử của Tề Văn chân nhân không, nếu phải thì hãy điều tra xem rốt cuộc Tề Văn chân nhân đang ở đâu, nếu không phải thì hãy moi thân phận thật sự của ả ra cho ta.”

Người hầu nhận lệnh: “Dạ.”

Nhạ Hòì theo Phụng Thiên Sóc rời khỏi Thiên Hương phường, vừa đi tới phố chợ, người xung quanh đang ồn ào huyên náo, nàng không nhận được hỏi: “Phụng đường chủ.”

Phụng Thiên Sóc nhìn Nhạ Hòì: “Hồ? Thấy thích thú gì à? Ta mua cho cô nhé.”

Mẹ nó... Đùng là biết nhìn người! Lời nói êm tai thật!

Nhận Hồi thầm nghĩ rằng, nên nhin thôi thúc muốn ca ngợi, sau đó hắng giọng mấy tiếng, nghiêm túc nói: “Tại sao hôm nay ngài lại giải vây giúp ta và Thiên Diệu?” Lại còn tìm đủ cách giúp nàng.

Phụng Thiên Sóc suy nghĩ chốc lát: “Cô là cô nương, đương nhiên ta phải bảo vệ cô.” Hấn ngừng đầu, nhìn Thiên Diệu phía sau Nhận Hồi, “Còn hấn ấy à, tiện tay thôi.”

Thiên Diệu “...”

Thấy Thiên Diệu sa sầm mặt, Phụng Thiên Sóc cười cười, nụ cười ấm áp trong sáng, “Đùa thôi, cô là bằng hữu của Huyền Ca, đương nhiên phải giúp các người rồi.”

Thì ra là vì Huyền Ca. Nhận Hồi gật đầu, thầm nghĩ, có lẽ hấn không như nàng vẫn tưởng, đường chủ Thất Tuyệt đường này phải chăng cũng không đa tình bạc nghĩa như vẻ bề ngoài, thật ra hấn cũng yêu Huyền Ca?

Nếu không tại sao ngay cả bằng hữu của Huyền Ca cũng bao che.

Nhận Hồi vừa nghĩ xong, Phụng Thiên Sóc lại nói, “Nhưng mà cho dù vì nguyên nhân gì thì ta cũng đã giúp cô rồi.” Phụng Thiên Sóc nhìn Nhận Hồi cười rạng rỡ, “Nhận Hồi cô nương này, cô có từng nghĩ phải báo đáp tại hạ như thế nào không?”

“...” Nhận Hồi ngẫm nghĩ ý trong lời này, “Lẽ nào... ngài muốn ta lấy thân báo đáp sao?”

“Nhận cô nương bằng lòng không?”

“Không bằng lòng.” Nhận Hồi chỉ Thiên Diệu, “Ta đang yêu hấn.”

Thiên Diệu sững sốt, hấn vẫn chưa thích ứng kịp với hành động nói bày tỏ là bày tỏ ngay này của Nhận Hồi.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy thờ dãi: “Đáng tiếc quá, vị công tử này trông có vẻ như không trân trọng cô lắm, chỉ bằng cô thay đổi sở thích được không?”

Có những người thật sự dung hòa việc trêu chọc cô nương vào tất cả mọi việc trong cuộc sống, đối với họ, biểu hiện này thật sự đơn giản tự nhiên, cứ như ăn với ngủ vậy.

Vậy là Nhận Hồi cũng tự nhiên đáp như ăn cơm, không hề do dự dứt khoát từ chối: “Không được. Tuy người rất đẹp, nhưng trong mắt ta hấn vẫn là người đẹp nhất, không ai có thể so bì.”

“Thảm mĩ thật ra là một thói quen, cô cảm thấy hấn đẹp có lẽ là vì nhìn quen, chỉ bằng cô nhìn ta thêm đi. Lỡ như sau này nhìn lâu rồi cô lại thay đổi thảm mĩ thì sao?”

Nhận Hồi nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu: “Có lý!”

Cuối cùng Thiên Diệu cũng không nhin được nữa, trầm giọng nói: “Không phải mang Hồ yêu ra khỏi thành sao?” Hấn cắt ngang đối thoại của hai người, “Vòng tới phố chợ làm gì?”

“Chút nữa sẽ có người đưa Hồ yêu tới Vong Ngừ lâu.” Phụng Thiên Sóc nghe thấy Thiên Diệu nói vậy cũng nghiêm túc hơn đôi chút, “Cho chúng nghị chân ở Vong Ngừ lâu, còn hơn vừa thả ra khỏi thành đã bị đám người tu tiên bắt nhốt trở lại.”

Nhận Hồi thoáng im lặng: “Ngài biết sẽ bị bắt lại sao vẫn cứu?”

“Có lúc cứu hay không chẳng qua chỉ cần tò thái độ thôi. Nhận cô nương không cần biết đến những toan tính này.”

Nhận Hồi gật đầu, nàng cũng không thật sự muốn biết, “Chút nữa sau khi đưa Hồ yêu đến Vong Ngừ lâu, ta muốn gặp một con trong số đó. Nó tên Bạch Hiểu Lộ.”

“Hồ yêu đưa đến Vong Ngừ lâu, Nhận cô nương muốn sắp xếp thế nào cũng được.”

Chuyển chuyển vẫn vẫn lâu như vậy, cuối cùng coi như nàng đã cứu được nha đầu này, dù sao cũng phải gặp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Đi đến cửa Vong Ngữ lâu, từ xa xa Nhạn Hồi đã nhìn thấy có một bóng người áo đỏ đứng ở cổng lớn Vong Ngữ lâu, nhướn cổ nhìn về phía họ.

Nhạn Hồi chỉ thoáng nhìn tư thế đó đã nói: “Đường chủ Thất Tuyệt đường dù sao cũng khác, bình thường ta chẳng bao giờ thấy đại mỹ nhân Huyền Ca xuống gác bao giờ, vậy mà hôm nay lại ra cổng nghênh đón ngài.”

Phụng Thiên Sóc chỉ phẩy phẩy chiếc quạt trong tay cười cười, sau đó bước tới phía trước gọi: “Huyền Ca.”

Huyền Ca nghe tiếng gọi, cảm xúc xao động trong mắt ngay cả Nhạn Hồi bên cạnh cũng nhìn thấy rõ ràng, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn chọn im lặng cúi đầu, lễ phép nhún người, “Huyền Ca cung nghênh đường chủ.”

“Lâu quá không gặp nàng cũng quá xa lạ với ta rồi.” Phụng Thiên Sóc cười gòn già, “Đừng đứng ở giữa cửa nữa, vào trong đi.” Nói xong hất tay mình vào trước.

Khi Phụng Thiên Sóc lướt qua vai Huyền Ca, nàng ta khẽ cup mắt, Nhạn Hồi cảm giác được vẻ mặt nàng ta tối đi mấy phần một cách hiếm thấy.

Nhưng Phụng Thiên Sóc lại dừng trước Huyền Ca một bước, hất xoay người nhìn Huyền Ca đưa tay về phía nàng, “Quá lâu ta không đến nên nàng không muốn nắm tay ta nữa sao?”

Huyền Ca ngậy người, đặt tay mình vào lòng bàn tay hất ta, Phụng Thiên Sóc nhẹ nhàng nắm lại, dắt Huyền Ca đi, nụ cười và ánh mắt đông đầy nét dịu dàng khiến mấy vị cô nương bên cạnh ngưỡng mộ đến đỏ mặt.

Nhưng chắc là chẳng ai để ý đâu, nhìn theo bóng họ dẫn tay nhau bước vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi bất giác nghĩ rằng, xứng đôi vừa lứa chính là như họ đây.

Tuy nhiên Nhạn Hồi bỗng dừng nghĩ lại, nam nhân này còn có một trăm tiểu thiếp chờ hất ở khắp trời Nam đất Bắc nữa... Nàng lại không khỏi thờ dãi, cảm thấy thương tiếc cho Huyền Ca.

Thiên Diệu bên cạnh theo hai người phía trước đi vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi kéo hất lại, sau đó vội vàng buông ra, xoa tay, như thể xóa đi cảm giác tê dại trong lòng bàn tay mình.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng lấy làm khó hiểu: “Sao vậy hả?”

“Người bám theo làm gì?” Nhạn Hồi nói, “Không thấy người ta đi như một bức tranh sao?”

Thiên Diệu cố gắng nén nhịn vẻ mặt chế giễu, mấp máy khóe môi: “Không thấy.”

Nhạn Hồi liếc nhìn hất, “Ta thấy gương mặt này của người nói không chừng sau này còn mê người hơn đường chủ kia nữa, nhưng tính cách của người so với người ta... Ngoài ta bị bỏ thuốc ra, chắc không có cô nương nào bằng lòng đi theo người đâu.”

Thiên Diệu nghe vậy thì lạnh lùng cong môi, vẻ mặt loáng thoáng mỉa mai: “Như vậy càng tốt, ta chỉ nghĩ đời này không bao giờ dây vào tình yêu nữa.”

Nhạn Hồi nhìn bóng hất, âm thầm bĩu môi rồi cũng đi theo sau.

Vào Vong Ngữ lâu, Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc lên gác lầu thượng chuyện của họ. Nhạn Hồi và Thiên Diệu chờ một lúc, nghe người hầu tới báo, Hồ yêu của Thiên Hương phường đều được bí mật đưa vào hậu viện của Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi tìm tới hậu viện.

Hồ yêu vẫn bị nhốt trong lồng sắt, bên ngoài trùm một lớp vải đen, không cho người ngoài nhìn rõ bên trong vận chuyển thứ gì.

Nhạn Hồi lật giờ vải đen từng chiếc lồng ra, nhìn thấy Hồ yêu bên trong không con nào không nhếch nhác, đáng về tuyệt vọng chờ chết. Có lẽ trong suy nghĩ của chúng, chúng vốn không phải được cứu, mà là hàng hóa được tạm thời chuyển tới một sân viện khác, có lẽ chỉ ở đây mấy ngày thôi, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mạng bị giết.

Lúc Nhạn Hồi giờ tấm vải, Hồ yêu nào cũng giật mình, sau đó vội run cầm cập rút về góc lồng xa nàng nhất, hoảng hốt bất an nhìn nàng.

“Muốn đưa ta đi sao? Mạng của ta sắp hết rồi sao? Chết cũng tốt, còn hơn sống thế này.”

Ý nghĩ trong lòng chúng đều được viết hết lên mặt.

Nhạn Hồi buông tấm màn, cảm thấy lòng nặng nề đến mức sắp khiến nàng không gượng nổi. Không chỉ có hoàn cảnh của Hồ yêu khiến nàng cảm thấy buồn bã nặng nề, mà vì do lòng nàng còn có một suy đoán đáng sợ nữa, đáng sợ đến mức khiến nàng không muốn nghĩ đến lần thứ hai...

Khi lật tấm vải đen của chiếc lồng cuối cùng, Nhạn Hồi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ đang co rúm bên trong, giống như không còn sống được bao lâu nữa. Ngay cả khi Nhạn Hồi giờ tấm vải lên cũng không có phản ứng.

“Bạch Hiểu Lộ?” Nhạn Hồi gọi nó.

Bạch Hiểu Lộ khẽ cử động, nó nhìn Nhạh Hôi, tựa như một lúc lâu thật lâu mới nhận ra đáng về nàng: “Nhạh... ỷ ỷ?”

Nhạh Hôi gật đầu: “Là ta đây.”

Nó ngây ra hồi lâu rồi rồi ngồi bật dậy, ánh mắt u ám như được thấp sáng, nó không dám tin nhào tới bên chiếc lồng, túm lấy song sắt: “Ỗ lại đến cứu muội à? Là mẹ kêu ỷ tới cứu muội nữa sao?”

Nhạh Hôi ngây người, bất chợt nhớ tới chuyện nghe nói mẹ Bạch Hiểu Lộ đã bị một đạo cô lợi hại bắt đi, nghĩ lại thì đạo cô lợi hại kia chắc là Tổ Ảnh rồi.

Cũng không biết khi Tổ Ảnh đi có luôn tiện đưa theo Hồ yêu ba đuôi kia đi luôn không.

Nhạh Hôi không đáp, mở cửa lồng nói: “Muội ra đây đi, nghỉ ngơi một lúc trước đã.”

Trải qua kiếp số này, Bạch Hiểu Lộ cũng không còn tâm trạng hỏi nhiều, nó nắm tay Nhạh Hôi ra khỏi lồng, nó không biết đã qua bao lâu mình chưa đứng bên ngoài lồng như thế này.

Nắm bàn tay run rẩy của Bạch Hiểu Lộ, Nhạh Hôi chỉ im lặng cụp mắt.

Nhiều Hồ yêu như vậy, Nhạh Hôi không thể tha hết toàn bộ. Vì cho dù Vong Ngử lâu là địa bàn của Huyền Ca, nhưng đây vẫn là nơi người phạm ở, đến tối sẽ càng có nhiều người phạm tới Vong Ngử lâu mua vui.

Hồ yêu mất đi nội đan tuy không nguy hại gì, nhưng không chắc trong số đó vẫn còn có yêu quái tâm tư xảo trá, muốn hút tinh khí người phạm để tái tạo nội đan. Bởi vậy ngoài Bạch Hiểu Lộ, Nhạh Hôi vẫn cho người trông coi những Hồ yêu khác, để chúng ở yên trong lồng.

Nhạh Hôi đưa Bạch Hiểu Lộ về phòng mình, hỏi han đại khái mấy câu về những chuyện nó từng trải trong thời gian qua, cũng không khác mấy so với dự đoán của nàng.

Lần trước Nhạh Hôi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ trong nhà lao, rồi bị Lăng Tiêu ra lệnh đưa về giam giữ, Bạch Hiểu Lộ không bị giết như Lăng Phi nói. Sau khi mấy sư thúc khác thương lượng xong, tất cả đều bị bán tới Thiên Hương phường.

Nhạh Hôi nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa, đỡ nó ngủ xong, về mặt nàng nặng nề ngồi bên giường rất lâu.

Thiên Diệu vẫn ở bên cạnh nhìn nàng, thấy Nhạh Hôi như vậy, hần chợt hỏi: “Cô đang nghĩ gì vậy?”

Nhạh Hôi thoáng im lặng, cố ra vẻ nhẹ nhàng cười nói: “Ta đang nghĩ đây là lần thứ hai chúng ta tới đó rồi, nhưng vẫn chưa trộm được sừng rồng của người. Phụng Minh nhất định sẽ canh phòng Thiên Hương phường nghiêm ngặt hơn, lần tới chúng ta phải làm sao mới lấy được sừng của người, để bọn chúng không dùng cách này làm ăn được nữa.”

Thiên Diệu nhìn Nhạh Hôi: “Còn gì nữa?”

“Còn gì nữa?” Nhạh Hôi nhìn hần, “Còn điều gì quan trọng hơn chuyện này sao?”

Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo: “Còn sư phụ cô, còn mối liên quan giữa núi Thần Tinh với chuyện này.”

Bị chọc trúng tâm sự, nụ cười Nhạh Hôi nặn trên môi lập tức cứng đờ, có lẽ là vì tấm vải Hộ Tâm trong tim nàng, Thiên Diệu luôn nhìn thấu cảm xúc trong lòng nàng một cách rõ ràng...

Kể từ lúc ở Thiên Hương phường, nghe Phụng Minh nói tất cả Tiên môn đều lấy nội đan của Hồ yêu giao cho núi Thần Tinh, trong lòng, Nhạh Hôi không khỏi dấy lên một suy đoán đáng sợ.

Xem ra chuyện mua bán Hồ yêu chế tạo mê hương này, nếu nói không hề liên quan đến núi Thần Tinh chắc chắn là chuyện không thể. Tổ Ảnh muốn làm chuyện này, cho dù bà ta có thể che giấu tất cả các Tiên môn trong thiên hạ, cũng không thể giấu được núi Thần Tinh.

Các Tiên môn khác không biết mua bán Hồ yêu dùng để làm gì, nhưng núi Thần Tinh và Quảng Hàn môn là một trong các thống soái của môn phái tu đạo, làm sao có thể không biết.

Cũng tức là chuyện này đã được nội bộ núi Thần Tinh thảo luận và đồng ý. Thanh Quảng chân nhân đã ẩn dật từ lâu, sự vụ lớn nhỏ của núi Thần Tinh đều do Lăng Tiêu quyết định, vậy chuyện chế tạo mê hương nhất định cũng phải được Lăng Tiêu gật đầu...

Nhạh Hôi đã có thái độ khẳng định với chuyện này, nếu nói không thất vọng về Lăng Tiêu thì là giả. Nhưng chuyện này không đủ khiến Nhạh Hôi cảm thấy sợ hãi, điều thật sự khiến nàng sợ hãi là những lời Phụng Minh nói hôm nay và suy đoán của bản thân nàng...

Tất cả nội đan của Hồ yêu đều được đưa tới núi Thần Tinh, nhưng núi Thần Tinh lại không hề có bất kỳ dấu vết tiêu hủy nội đan yêu quái nào, vậy nội đan để lại đã đi đâu? Nếu bị cất giữ lại, nếu bị người ta dùng để nâng cao tu vi thì sao?

Người tu đạo kiểu này, giang hồ gọi là tu tà.

Núi Thần Tinh...

“Có lẽ núi Thần Tinh có người đang dùng nội đan yêu quái để tu luyện.” Thiên Diệu vạch chân suy đoán trong lòng Nhạ Hôi, nàng nghe mà không khỏi lạnh lòng, “Nếu Lăng Tiêu biết chuyện này nhưng không ngăn cản, vậy có lẽ Lăng Tiêu cũng đang tu luyện kiểu này.”

“Không thể nào.” Nhạ Hôi vô thức lắc đầu, “Không thể nào...”

“Còn hơn vậy nữa, cái chết của Tề Vân chân nhân...”

Nhạ Hôi đứng bật dậy trừng Thiên Diệu, ánh mắt lạnh lẽo: “im miệng.”

“Tự cô cũng biết mà, Nhạ Hôi.” Hấn nói, “Nếu đây là sự thật, cô đành phải tiếp nhận mà thôi.”

Nhạ Hôi siết chặt nắm đấm.

Không phải tận đáy lòng nàng không có suy đoán này. Hai tháng trước Tề Vân chân nhân mất tích. Lúc đó núi Thần Tinh đang mở đại hội tu đạo, cũng chính là lúc nội đan của Hồ yêu được chuyển về núi Thần Tinh, với địa vị của Tề Vân chân nhân, rất có khả năng bà ấy được thông báo chuyện này. Thế nhưng với tính cách của Tề Vân chân nhân, cũng rất khả năng bà ấy kiên quyết phản đối.

Bởi vậy...

Khi Nhạ Hôi gặp lại, toàn thân bà ấy lạnh lẽo vì trúng Sương Hoa thuật...

Nhạ Hôi lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp.

“Ngươi ra ngoài đi. Chuyện tìm sừng rồng mai hẵng tính.” Giọng nàng hơi khàn khàn.

Thiên Diệu nhìn thân hình mỏng manh của Nhạ Hôi trong sắc đêm, đột nhiên hấn không còn muốn tiếp tục tranh luận với nàng nữa. Cô nương này rất thông minh, chuyện hấn có thể nghĩ tới chắc chắn nàng cũng có thể nghĩ tới được.

Thiên Diệu rõ hơn ai hết, phải đập tan ảo tưởng trong lòng mình là một chuyện tàn khốc dường nào, nhưng có lúc hiện thực thật sự tàn khốc như vậy.

Người mình yêu thực tế và hình tượng người mình yêu trong lòng hoàn toàn khác nhau.

Ngoài việc cam phận đón nhận thì không còn cách nào khác. Vì có lẽ, bất kỳ chuyện gì trên thế gian này đều có thể thay đổi vì nỗ lực của bản thân, nhưng thay đổi trái tim người khác là điều khó thực hiện nhất trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Sáng hôm sau, Nhạ Hôi dậy từ sớm, ăn một bữa sáng đầy bụng xong đã tự điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó tới gõ cửa phòng Thiên Diệu gọi hấn, hai người cùng tới tìm Huyền Ca.

Khi đi cùng nhau, Thiên Diệu cơ hồ đã quên đi sau Nhạ Hôi nửa bước, như vậy có thể tránh cho nàng nhìn thấy hấn lại nói năng lưu manh không suy nghĩ, khiến hấn không chống đỡ nổi.

Nhìn bóng Nhạ Hôi, lưng nàng vẫn thẳng như cán bút, bước đi toát ra anh khí mà nữ nhân bình thường hiếm có. Cứ như những lời hôm qua vốn không lọt vào tai nàng, tổn thương đến nàng.

Xem ra trong một số chuyện, Nhạ Hôi cũng rất giỏi che giấu.

Lúc Huyền Ca mở cửa cho Nhạ Hôi, vừa khéo Phụng Thiên Sóc cũng ở trong phòng, hấn phe phẩy quạt ngồi trên ghế giữa phòng, cười híp mắt nhìn nàng: “Mới sáng đã đến tìm Huyền Ca, Nhạ Hôi cô nương, cô ưng Huyền Ca nhà ta rồi sao?”

“Đúng vậy.” Nhạ Hôi phóng khoáng đáp, “Phụng đường chủ có bằng lòng từ bỏ sở thích không?”

Phụng Thiên Sóc thu quạt, đánh “phạch” một tiếng, “Vậy thì không được.”

Nhạ Hôi bĩu môi, “Dù sao ngài cũng có cả trăm tiểu thiếp rồi mà, giao Huyền Ca cho ta có bớt miếng thịt nào đâu.” Nhạ Hôi cười hì hì nhìn Huyền Ca, “Phải không Huyền Ca, cô có bằng lòng theo ta chứ?”

Huyền Ca thò tay chọc vào mi tâm Nhạh Hôi, đang định dạy dỗ thì nghe Phụng Thiên Sóc nói: “Thật thì không thiếu, nhưng tâm hồn ta hoàn toàn bị cô ấy lấy mất rồi.” Phụng Thiên Sóc vẫy tay với Huyền Ca, nàng ta ngây người, ngoan ngoãn bước sang, bị Phụng Thiên Sóc kéo vào lòng. Hắn ôm Huyền Ca như một bảo vật, “Cho dù cô là cô nương cũng không thể giành với ta.”

Nhạh Hôi nhìn gò má ửng đỏ của Huyền Ca, lòng không khỏi bất lực thở dài, Huyền Ca ơi Huyền Ca, cô thông minh như vậy, sao lại không biết hấn gấp dịp vui thì nói những lời êm tai này cho cô nghe, vậy mà cô lại...

Cam lòng chấp nhận.

Nhạh Hôi đảo mắt, Thiên Diệu bên cạnh bước lên một bước, ngồi ở bên kia bàn, hấn không hứng thú với những lời vừa rồi mà đi thẳng vào vấn đề: “Thiên Hương phường chế tạo mê hương nhất định phải có một bảo vật bí mật mới thành, ta muốn lấy bảo vật đó, Phụng đường chủ có bằng lòng giúp đỡ không?”

Hấn vừa lên tiếng, không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Phụng Thiên Sóc dời mắt sang nhìn Thiên Diệu, “Hôm qua quên hỏi, vị này là...”

Thiên Diệu không đáp, nhìn sang Nhạh Hôi, dáng vẻ như chờ Nhạh Hôi giới thiệu về mình.

Đúng là... muốn gạt người ta mà không muốn động não, bắt nàng làm thay nữa chứ...

Nhạh Hôi tức tối nói: “Hấn tên Thiên Diệu, là một thiếu niên tới từ một ngọn núi nghèo hẻo lánh, mang theo rất nhiều phiền phức, nhưng tạm thời coi như là một người tốt.”

Phụng Thiên Sóc nhìn Huyền Ca, thấy Huyền Ca nhẹ gật đầu, hấn nói: “Nếu Nhạh Hôi cô nương nói là người tốt, vậy ta tin cũng không sao. Có điều, vị Thiên Diệu công tử này, huynh nói muốn ta giúp đỡ, nhưng không biết là muốn ta giúp cách nào?” Phụng Thiên Sóc vuốt tóc Huyền Ca, nói đùa như chẳng mấy may để tâm: “Trong giang hồ chắc không ai không biết hoàn cảnh của ta. Hôm qua Phụng Minh nể mặt ta và trưởng lão trong đường mới thả Hồ yêu cho ta, vì việc đó không tổn hại đến căn nguyên của hấn, nhưng nếu như Thiên Diệu công tử nói... Muốn lấy đi bảo vật bí mật cần thiết để chế tạo mê hương, e là ta lực bất tòng tâm.”

Thiên Diệu trầm giọng: “Không cần phiền Phụng đường chủ bắt Phụng Minh trực tiếp giao ra bảo vật bí mật đó. Ngài chỉ cần chọn một thời gian, mượn cớ dụ Phụng Minh ra khỏi Thiên Hương phường bọn ta tự sẽ có cách lấy được bảo vật.”

Phụng Thiên Sóc đắn đo một hồi, “Chuyện huynh nói không khó, chỉ là, nếu ta dụ Phụng Minh ra, khi ông ta trở về, bảo vật biến mất, há chẳng phải ông ta sẽ tính nợ lên đầu ta sao? Thiên Diệu công tử, thỉnh cầu này của huynh thật sự làm ta khó xử.”

Thiên Diệu gõ nhẹ ngón trỏ lên bàn mấy cái, nhịp điệu chậm rãi nhẹ nhàng hiển hiện cảm xúc trầm tư của hấn, nhưng đến tiếng gõ thứ ba, Thiên Diệu ngược mắt nhìn Phụng Thiên Sóc, giọng nói trầm ổn: “Phụng đường chủ chỉ cần kéo Phụng Minh ra ngoài là được, chờ bọn ta lấy được bảo vật rồi, cho dù Phụng Minh trở về phát hiện bọn ta cũng không sao, ta tự sẽ có cách bắt hấn sau này không thể làm khó Phụng đường chủ nữa.”

Đôi mày Phụng Thiên Sóc khẽ động, “Thiên Diệu công tử lớn giọng thật.”

Còn phải nói nữa sao!

Nhạh Hôi bên cạnh nghe cũng giật mình, nếu muốn Phụng Minh sau này không thể làm khó Phụng Thiên Sóc nữa, một là cướp đi quyền lợi của Phụng Minh, không thì...

Giết Phụng Minh đi.

“Chuyện này đối với ta không hề khó.”

Không khó cái đầu nguoi ấy!

Nhạh Hôi bên cạnh lườm Thiên Diệu, tẩm thân này của hấn, chỉ tìm lại được xương rồng thôi thì chắc chắn trong người vẫn chưa hồi phục pháp lực. Tuy hình như hấn biết rất nhiều trận pháp, có thể mượn sức trận pháp làm chút chuyện, nhưng làm sao có thời gian cho hấn vẽ trận pháp bên cạnh Phụng Minh chứ, người ta có ngọc đâu!

Nhạh Hôi từng giao thủ với Phụng Minh, nàng biết sự lợi hại của ông ta. Nếu để Thiên Diệu đấu với ông ta, kết quả chỉ có chế tan xác ngay lập tức mà thôi!

“Thúc phụ Phụng Minh của ta lúc còn trẻ cũng từng được đưa tới Tiên môn tu đạo một thời gian, muốn đối phó ông ta, không dễ dàng vậy đâu.” Hiển nhiên Phụng Thiên Sóc cũng kiêng dè như Nhạh Hôi.

“Ta dám nói lời này, bằng lòng mạo hiểm tới Thiên Hương phường, vậy mà Phụng đường chủ lại không dám tin ta sao?”

Hừm, kẻ khích tướng.

Nhạh Hôi liếc nhìn Thiên Diệu.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy dường như bị pha trò, cười ha ha mấy tiếng: “Nếu ta không nhận lời huynh, rõ ràng đường chủ này chẳng hề có khí phách gì.” Hần thoáng im lặng, “Huynh và Nhạn Hồi cô nương về nghỉ trước đi, chờ ta cân nhắc đôi chút.”

Haiz, ra lệnh đuổi khách rồi sao? Nhạn Hồi ngờ ngác, dường như nàng... không hề có tác dụng gì trong cuộc thảo luận này. Vì dường như Thiên Diệu đã tự có kế hoạch sẵn rồi.

Đến khi ra khỏi gác lầu của Huyền Ca, Nhạn Hồi không nhìn được, hiếu kỳ hỏi Thiên Diệu ngay: “Ngươi có thể đối phó với Phụng Minh à? Vậy sao lần trước ở Thiên Hương phường không thấy ngươi nhẹ nhàng điềm tĩnh như vậy?”

“Ta không thể.” Thiên Diệu thờ ơ nói, “Sừng rồng không có trên người ta, ta không thể hấp thu linh lực trời đất để sử dụng, trong cơ thể ta không có nội tức.”

Nhạn Hồi sừng sốt: “Vậy vừa rồi ngươi còn ăn nói hùng hồn...”

Bước chân Thiên Diệu khẽ khựng lại, hần ngoái đầu nhìn Nhạn Hồi: “Nhạn Hồi.”

Hần gọi tên Nhạn Hồi một cách nghiêm túc, giọng nói êm tai đến mức khiến lòng nàng chấn động, chăm chăm nhìn hần, sau đó âm thầm đỏ mặt trước ánh mắt của hần. Nàng hắng giọng, giọng gào đòi mắt đi: “Có gì ngươi nói thẳng đi.”

“Ta không đối phó được Phụng Minh, nhưng cô thì được.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, sau đó bỗng hiểu ra.

Ồ! Thì ra nói cả buổi, hần nói chuyện này đối với hần không khó, không phải vì hần rất lợi hại mà hần vốn không hề định ra tay! Hần muốn nàng làm thay! Để nàng đi đánh với Phụng Minh!

Vậy thì đối với hần, đối phó với Phụng Minh đích thực không khó! Vì vốn dĩ hần đâu cần ra tay!

Khó là nàng! Là nàng thôi!

Nhạn Hồi lập tức cảm thấy hình như mê hương trên người mình đã mất đi hiệu quả, vì nàng đột nhiên rất muốn bóp chết Yêu long này...

Nhạn Hồi nghiêng răng liên hồi, nén nhịn thôi thúc trong lòng, cố gắng nở nụ cười ôn hòa, định nhẫn nại bàn bạc từ từ với Thiên Diệu, “Sao ngươi biết ta bằng lòng lấy đá chọi đá đánh với Phụng Minh chứ?”

“Cô sẽ bằng lòng.”

“Ta!” Nhạn Hồi vốn định giằng co, nhưng nghĩ một hồi...

Mẹ nó, vậy mà nàng lại thật sự bằng lòng!

Cuối cùng Nhạn Hồi chỉ im lặng nhìn Thiên Diệu: “...”

Nếu nghĩ cách khác quá khó khăn, thôi chi bằng dứt khoát trực tiếp cho đỡ đau đầu, lấy đá chọi đá cho xong. Đơn giản thô bạo, dứt khoát gọn gàng, giải quyết bằng thực lực, đây là tác phong xưa nay của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi bực bội lầm bầm mấy câu, nhưng nghĩ kỹ, nàng lại nhủ mầy: “Nếu ta sử dụng toàn lực chiến đấu với Phụng Minh cũng chưa chắc sẽ thua đâu.” Nhạn Hồi nói. “Thế nhưng ta sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, vừa ra tay sẽ bị nhận ra ngay lập tức...” Nàng khựng lại, “Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc thì không có gì, vì họ biết ta rành rành rồi, nhưng tạm thời ta vẫn chưa muốn người khác biết ta là người của núi Thần Tinh.”

Chống đối với Phụng Minh, thả Hồ yêu, trộm bảo vật, sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, nếu người ngoài biết những tin này, thì chi cần là người khá thông thạo nội vụ của núi Thần Tinh đều sẽ biết, người làm những chuyện này chắc chắn chỉ có Nhạn Hồi mới vừa bị đá ra khỏi cửa thôi.

Đến lúc đó Từ Nguyệt sẽ biết, Lăng Phi sẽ biết, Lăng Tiêu... cũng sẽ biết.

Nàng không muốn để Lăng Tiêu biết, sau khi rời khỏi núi Thần Tinh nàng thật sự ở chung với yêu quái, làm việc giúp yêu quái.

Cho dù... việc này đối với Lăng Tiêu hình như không hề quan trọng.

Thiên Diệu khẽ trầm ngâm, hần không hề nghĩ tới chuyện núi Thần Tinh. Tuy nhiên, đúng là thân phận của Nhạn Hồi không thể bị lộ vào lúc này, không nói chuyện khác, nếu để Tổ Ảnh biết người trộm sừng rồng là Nhạn Hồi... Chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ biết tệ hại dường nào.

Bởi vậy không thể để người khác biết thân phận thật sự của nàng.

“Nếu không dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, ta hoàn toàn không có khả năng thắng Phụng Minh.” Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, “Vừa rồi ngươi khoác lác với Phụng Thiên Sóc, nhân lúc này mà mau thu đi.”

Thiên Diệu thoáng im lặng, không tiếp lời Nhạh Hôi mà chỉ nói: “Trước đó cô nói với ta cô học rất nhanh đúng không?”

Nhạh Hôi chớp mắt mấy cái, “Đúng vậy.”

“Vậy không dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, để ta dạy cô, học pháp thuật mới bây giờ luôn đi.”

“Bây giờ?” Nhạh Hôi sùng sốt, “Được thì được... nhưng mà... học cái gì, nhờ tấm vải Hộ Tâm này học pháp thuật của Yêu long người sao?”

“Không.” Thiên Diệu khẽ nhún mày, biểu hiện ra vẻ tính toán tinh minh, “Cô hãy mạo nhận là người của Thanh Khâu, ta sẽ dạy cô pháp thuật của Cửu Vĩ Hồ.”

Trong một khoảnh khắc Nhạh Hôi nghi ngờ mình đang nghe nhầm chuyện gì đó, “Người muốn dạy ta cái gì?”

“Tâm pháp của tộc Cửu Vĩ Hồ.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Nhạh Hôi không khỏi lấy làm lạ, “Không phải người là Yêu long à? Sao lại biết pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ?”

Thiên Diệu thờ ơ nói: “Năm mươi năm trước, vùng đất dồi dào linh khí bị người tu tiên tu đạo chiếm cứ, Yêu tộc bị đẩy về phía Tây Nam, hai bên lấy Thanh Khâu làm ranh giới, thế cục thiên hạ chia đôi, nhưng ước định của Yêu tộc và người tu đạo không hề liên quan gì tới ta.”

Nhạh Hôi chớp mắt hỏi hần: “Người không tới Tây Nam sao?”

“Không đi.” Thiên Diệu đáp: “Ta đã tu hành trong cốc ngàn năm, không muốn đổi nơi khác.”

Cũng đúng, hần là Yêu long ngàn năm to lớn mà. Lúc đó người tu đạo đại chiến với Yêu tộc, tuy thắng được Trung Nguyên đại địa, nhưng bản thân cũng tổn thất nghiêm trọng, nào ai còn tâm trạng chọc vào con rồng lớn này chứ.

Thiên hạ này luôn luôn dựa vào thực lực.

“Ngàn năm nay ta độc hành trong thế gian, nhưng thời gian đó có không ít yêu quái không cam tâm rời Trung Nguyên tới tìm ta. Ta không đuổi chúng đi, chúng coi như được ta bảo vệ nên vẫn tu hành ở Trung Nguyên đại địa.”

“Vậy thì sao...”

Thiên Diệu liếc nhìn Nhạh Hôi: “Trong số yêu quái được ta bảo vệ vừa khéo có người của tộc Cửu Vĩ Hồ. Đôi bên ngoài việc tu hành, người đó còn thường tìm ta trao đổi, cứ vậy nên ta cũng tập được tâm pháp của họ.”

Thiên Diệu còn có đoạn quá khứ này nữa sao?

Nhạh Hôi nghe vậy gật đầu hiểu ra.

Nghĩ lại năm xưa hần cũng là một đại yêu quái hô mưa gọi gió, chỉ dựa vào sức một mình mình mà bảo vệ một đám yêu quái ở Trung Nguyên. Còn bây giờ...

Nhạh Hôi rũ sạch suy nghĩ trong đầu, nhìn Thiên Diệu, “Bởi vậy kế hoạch của người là để Phụng Thiên Sóc dụ Phụng Minh đi trước, sau đó chúng ta xông vào Thiên Hương phường cướp sừng rồng, đến khi Phụng Minh hay tin quay về thì đánh với hần một trận à?”

Thiên Diệu gật đầu.

Nhạh Hôi suy nghĩ một lúc, “Có mấy vấn đề ta phải bàn với người. Đầu tiên, người chắc chắn là trong thời gian ngắn như vậy ta có thể học được bao nhiêu pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ? Thứ hai là, dùng nó đối phó với Phụng Minh thật sự không thành vấn đề chứ?”

“Ta sẽ dạy cô, không thành vấn đề. Hơn nữa đến lúc đó nếu ta lấy lại được sừng rồng thì cũng có thể giúp cô một tay.”

Tự tin vậy kia à... Nhạh Hôi thoáng im lặng, trong chuyện tu đạo đánh nhau, năng lực tạm thời tin tưởng Yêu long ít nhiều cũng sống hơn năng lực một ngàn năm này, “Nhưng nếu cuối cùng Phụng Thiên Sóc không đồng ý đề nghị của người thì sao?”

“Hần sẽ đồng ý.” Thiên Diệu lắc đầu nhìn về phía gác lầu của Huyền Ca khẳng định, “Vì bản tính con người luôn tham lam.”

Quan hệ giữa Phụng Thiên Sóc và Phụng Minh từ lâu chỉ là duy trì vẻ bề ngoài, trở mặt là chuyện sớm muộn, mà lần này Phụng Thiên Sóc lại có cơ hội trừ đi đại họa trong lòng...

Cho dù phải mạo hiểm hấn cũng sẽ bằng lòng.

Quả nhiên, đúng như Thiên Diệu dự đoán, sáng sớm hôm sau, Phụng Thiên Sóc cho người tới truyền tin cho Thiên Diệu.

Phụng Thiên Sóc mời Phụng Minh mười ngày sau tới Vọng ngữ lâu dự tiệc bình phẩm rượu. Phụng Minh vui vẻ nhận lời.

Chắc là Phụng Minh nghĩ, diệt nhĩ này của ông ta không có năng lực hại được ông ta.

Chuyện muốn Phụng Thiên Sóc làm thì hần đã làm được. Thiên Diệu dạy Nhạn Hồi pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ cũng nhanh. Pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ đúng là cao thâm khó học, nếu bảo Nhạn Hồi cầm sách đọc, nói không chừng một pháp thuật nhỏ cũng khiến nàng học mười mấy ngày. Nhưng Thiên Diệu dường như luôn tìm được cách thích đáng để Nhạn Hồi học được pháp thuật này một cách dễ dàng hơn, có lúc chỉ trong một ngày, Nhạn Hồi đã có thể thành thạo nắm bắt được hai pháp thuật cơ bản.

Nhưng điều khiến Nhạn Hồi phiền não là mỗi ngày nhìn Thiên Diệu dạy nàng, nhìn gương mặt đó, thân hình đó, nhìn ngón tay thon dài đó, đối với Nhạn Hồi đúng là một loại dày vò khôn tả.

Trong lúc Thiên Diệu nghiêm túc chỉ giảng cho nàng điểm trọng yếu của pháp thuật, nàng rất muốn ôm lấy hần. Trong lúc bàn tay Thiên Diệu đang giúp nàng sửa chữa kết ấn, nàng rất muốn tóm lấy tay hần, mười ngón tay đan chặt vào nhau mãi không buông.

Nàng không dưới một vạn lần muốn đi hỏi Huyền Ca, chẳng lẽ mê hương hiện giờ chỉ là bán thành phẩm thôi sao? Chẳng phải chỉ sau một thời gian được tính sẽ tự biến mất sao? Tại sao đến hôm nay nàng vẫn cảm thấy được tính của mê hương này mạnh đến kinh người?

Hơn nữa, điều đáng sợ nhất là...

Trong lúc dạy nàng pháp thuật, thỉnh thoảng Thiên Diệu rảnh rỗi, Nhạn Hồi thấy hần ngồi ở một nơi không ai chú ý, nhìn tay mình ngơ ngác. Lòng bàn tay siết chặt thành quyền, sau đó vô lực buông ra...

Lúc nhìn thấy cảnh ấy, Nhạn Hồi phát hiện mình bất chấp tất cả liên tưởng tới quá khứ của hần, hình dung sự bất lực của hần, sau đó cảm thấy thương xót hần một cách quái lạ...

Quái lạ nhất là nàng cơ hồ không thể phân rõ, nàng thương xót Thiên Diệu do tác dụng của thuốc, hay đồng cảm với hần xuất phát từ nội tâm.

Thế nhưng cho dù cảm xúc trong nội tâm Nhạn Hồi có giằng co thế nào, thời gian tập luyện pháp thuật cũng trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã tới ngày thứ chín, Nhạn Hồi đã tu luyện được pháp thuật cơ bản của tộc Cửu Vĩ Hồ, tuy vẫn chưa sử dụng tinh thông, có điều, ở Trung Nguyên đâu có mấy ai từng giao thủ với tộc Cửu Vĩ Hồ. Nàng bịp bợm gạt người chắc không thành vấn đề.

Điều duy nhất khiến nàng bất an, hỏi lại Thiên Diệu. “Ta thật sự đánh lại Phụng Minh sao?”

Thiên Diệu thoáng suy nghĩ, “Dựa theo tình hình lần trước cho thấy, cô dùng pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ đánh với Phụng Minh, có lẽ có năm phần thắng.”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, “Vậy nếu ta đánh thua thì sao?”

“Vậy thì xem thử ý trời sắp đặt thế nào thôi.”

“...” Nhạn Hồi giờ thanh kiếm trong tay lên, “Vậy tới nay chúng ta phải tập luyện thêm cho tốt, lỡ như ngày mai có sáu phần thắng thì sao!”

Thiên Diệu nghe vậy ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy trời đã chập tối, hần chau mày, “Cô luyện đi, ta về trước đây.” Nói xong hần bỏ đi mất, không cho Nhạn Hồi thời gian để phản ứng lại.

Nhạn Hồi ngây người tại chỗ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, tính toán ngày tháng, nàng bỗng nhớ ra, đúng rồi, hôm nay lại là đêm trăng tròn.

Trong đêm trăng tròn lần trước, Thiên Diệu vẫn còn trên núi Đồng La, trong đêm đó, hần đã nhào lên người nàng, cắn lên miệng nàng một cái thật đau...

Đêm nay lại là kiếp số của Thiên Diệu.

Nhạn Hồi nén nhịn cảm xúc trong lòng, không theo hần về, mãi đến khi trăng neo giữa trời nàng mới trở về phòng. Lúc ngang qua phòng Thiên Diệu, Nhạn Hồi bất giác dừng bước chân, nàng nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe thấy trong phòng hần phát ra bất kì động tĩnh gì.

Biết Thiên Diệu là một người giỏi nhẫn nhịn, Nhạn Hồi thầm thờ dài trong lòng, cất bước về phòng mình, vừa bước vào phòng nàng liền ngây người.

Nàng thấy Thiên Diệu đang cuộn mình trên giường nàng, trằm chằm của nàng, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp, mỗi một lần hít thở hần đều thở ra khói trắng vẩn vơ.

Hắn giống như một đứa trẻ bị bệnh, không nơi nương tựa, chỉ có thể nương nhờ nệm chăn lấy chút hơi ấm.

Vậy mà lại chạy đến phòng nàng...

“Thiên Diệu?” nàng gọi, không nghe hắn đáp, nàng thấy trên mi tâm hắn tựa như ngưng tụ hàn băng, tim nàng thất lại, Nhạn Hồi bất giác đưa tay ra chạm vào má hắn.

Từ đầu ngón tay truyền đến khí lạnh thấu xương, còn hơn cả hàn băng.

Trong lòng Nhạn Hồi không ngừng cảnh cáo mình, không thể như vậy, không thể tội nghiệp hắn thêm nữa, chỉ là, lòng bàn tay nàng đã bất giác áp lên mặt hắn từ lúc nào rồi, như muốn truyền cho hắn một chút hơi ấm chẳng thấm vào đâu của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: chương 44

Nhìn bàn tay mình đang áp lên mặt Thiên Diệu, lòng Nhạn Hồi đang âm thầm đấu tranh phải để như vậy bao lâu nữa, Thiên Diệu như tựa theo bàn năng, đưa tay ra đón lấy tay nàng.

Bàn tay hắn cũng lạnh cóng như một khối băng, Nhạn Hồi tự nói với mình phải rút tay lại, nếu không chút nữa hắn sẽ kéo nàng lên giường...

Khi ý nghĩ này của nàng vẫn còn đang ở trong đầu, Thiên Diệu đã đưa tay kéo Nhạn Hồi xuống.

Đôi tay như đứa trẻ tìm mẹ, tự nhiên ôm Nhạn Hồi vào lòng siết mạnh, mạnh đến mức khiến Nhạn Hồi gần như nghe thấy xương mình phát ra tiếng kêu.

Lần trước Thiên Diệu phát bệnh, Nhạn Hồi chưa hồi phục pháp lực, nàng không gãy giữa được, cũng không thoát ra được, nhưng với tu vi pháp lực hiện giờ của nàng, muốn đẩy Thiên Diệu ra là chuyện đơn giản nhất, chỉ là...

Nàng lại không muốn làm như vậy.

Vòng tay này tựa như hàm băng, siết chặt khiến toàn thân nàng khó chịu, Nhạn Hồi vốn không thể nào ngủ được, song nghĩ lại, người ôm nàng đây còn khó chịu hơn nàng gấp mười lần. Nghĩ tới quá khứ của hắn, hai mươi năm sống một mình cô độc, Nhạn Hồi chỉ có thể thở dài.

Nàng đưa tay vòng qua ôm lấy hắn, nhẹ vỗ lên lưng hắn, “Ngủ đi ngủ đi, không đau không đau.”

Giống như đang dỗ một đứa trẻ.

Chắc là do tác dụng của mê hương thôi, Nhạn Hồi nghĩ, nhất định là tác dụng của mê hương thôi mà.

Nếu không thì một người vô tâm vô tính như nàng, sao đột nhiên lại... thương xót một người chứ.

Sáng hôm sau.

Thiên Diệu mở mắt, nhìn thấy Nhạn Hồi đang trợn trắng mắt, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Ngủ đi ngủ đi, không đau không đau.”

Có một khác, hắn thật sự muốn đập Nhạn Hồi xấu như ma này xuống giường.

Nhưng hắn nhanh chóng nhẫn nhịn.

Vì hắn cảm giác được, tay Nhạn Hồi vẫn đang vô thức vỗ lên lưng hắn.

Nàng đã chống chọi lại cơn buồn ngủ, vỗ về hắn suốt một đêm như vậy.

Khóe miệng Thiên Diệu khẽ động, hắn lui về phía sau một chút, bấy giờ mới phát hiện tay mình vẫn tóm chặt cổ tay kia của Nhạn Hồi, đến khi hắn buông tay, da thịt trên cổ tay nàng đã tái nhợt.

Động tác này của hắn khiến Nhạn Hồi nửa tỉnh nửa mê toàn thân chấn động, sau đó lập tức mở to mắt: “Sao vậy? Hừm? Lại nữa sao hả?”

Thiên Diệu ho nhẹ: “Cô đè lên áo ta.”

Nhạn Hồi xanh mặt nhìn Thiên Diệu một hồi lâu, sau đó lên tiếng: “Đúng là phí lời, giường này chật như vậy, ta ngủ chung với người nhất định phải đè lên

áo người chứ.” Nàng bắt mẫn bò xuống giường, miệng cắn phần cầu nhàu, “Đúng là... Đã hầu ngủ rồi mà còn bị chê, chẳng biết lý lẽ gì hết đêm trắng tròn lần sau, cho dù người khóc lóc bò tới cầu xin ta, ta cũng không cho người ôm ngủ đâu...”

“...”

Thiên Diệu quay lưng ho thêm mấy tiếng, vành tai hôm qua lạnh cóng giờ đây lại có cảm giác hơi nóng nóng.

Nhận Hồi bực bội nói: “Ta đã nhường người rồi mà người còn không xuống giường đi, ta định nhân lúc còn sớm ngủ bù thêm một hai canh giờ nữa, tối nay chúng ta phải đi trộm sùng rồng, nếu ta không đánh nổi thì người có đánh thay được không? Đi đi, đi đi.”

Thiên Diệu vội vàng dứt khoát xuống giường, cứ như có đao kẻ trên lưng vậy.

Nhận Hồi chẳng chút e dè, Thiên Diệu còn chưa đứng vững nàng đã nằm ngay ra trên giường, cuộn chăn, vắn mình mấy cái, tìm một tư thế thoải mái, rồi cứ vậy mà đi ngủ dưới ánh nhìn đăm đăm của ai đó.

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhận Hồi một lúc thật lâu, nhất thời không dám tin vừa rồi mình bị chế nhạo mà lại chẳng nói được câu nào...

Bị chế nhạo một cách trắng trợn trần trụi...

Hắn lắc đầu cười cười, định về phòng tắm, còn chưa cất bước đã có một đôi bàn tay ấm nóng đột nhiên nắm ngón tay hắn.

Thiên Diệu ngậy người, không biết từ lúc nào hắn cảm thấy quen thuộc với độ ấm này, thế nên hắn không hất tay nàng ra.

Tay Nhận Hồi lần theo ngón tay Thiên Diệu tìm đến lòng bàn tay hắn, nắm chặt rồi thăm dò, kẻ đó không hề do dự rút tay lại: “Bình thường rồi.” Trong chân truyền ra giọng nói lười nhác khàn khàn của nàng: “Đi đi, đi đi.”

Thiên Diệu lại cảm thấy như có một mồi lửa còn lưu lại trong lòng bàn tay, cứ cháy, cháy mãi, cháy đến tận sau khi hắn tắm xong điều chỉnh nội tức, cảm giác nóng bỏng đó cũng không biến mất.

Đây chắc là khoảnh khắc dịu dàng hiếm có của cô nương Nhận Hồi này.

Nhưng cũng chính vì thường ngày nàng không biết dịu dàng, bởi vậy một khi trở nên chu đáo liền khiến người ta cảm thấy... khó lòng chống đỡ.

Thiên Diệu nắm chặt bàn tay, cặp đôi mắt đen.

Lúc Nhận Hồi tỉnh lại đã là buổi chiều. Nàng thu dọn phần mình rồi tới căn nhắc thời gian với Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc, sau đó gọi Thiên Diệu cùng xuất phát tới Thiên Hương phường.

Nhận Hồi đã tính kỹ thời gian, bắt đầu từ lúc Phụng Thiên Sóc mở tiệc bình phẩm rượu, nàng và Thiên Diệu sẽ xông vào Thiên Hương phường từ cửa sau.

Thiên Hương phường không có Phụng Minh, chỉ có ít đệ tử Tiên môn canh giữ mà thôi, Nhận Hồi nghĩ đối phó với họ sẽ rất dễ dàng.

Đúng như Thiên Diệu và Nhận Hồi dự tính, lúc họ xông vào Thiên Hương phường, tất cả đệ tử Tiên môn đều ra ngăn chặn, không ai chặn được Nhận Hồi. Người thật sự tu tiên trên thế gian vốn đã hiếm, muốn những người “hiếm có” này đến cửa, cũng đâu dễ dàng gì.

Đệ tử Tiên môn đều bị pháp thuật Thanh Khâu của Nhận Hồi đánh lui.

Nhận Hồi vốn dĩ còn cảm thấy chột dạ, sợ bị nhìn ra chân tướng, nhưng rất nhanh đã có đệ tử Tiên môn hét lên.

“Cô ta sử dụng pháp thuật của Hồ yêu!”

“Đâu chỉ là của Hồ yêu... Đó là... pháp thuật của Cửu Vĩ Hồ! Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu!”

Tiếng kêu này khiến tất cả mọi người đều ớn lạnh, có ai chưa từng nghe tới uy danh của Cửu Vĩ Hồ, đó là đại yêu quái ăn thịt không nhả xương trong truyền thuyết. Quả nhiên chẳng mấy chốc, những đệ tử Tiên môn kia đều chạy trốn hết, không ai dám giao thủ chính diện với Nhận Hồi.

Sau khi tất cả mọi người chạy mất không còn manh giáp trước mắt nàng, Nhận Hồi thân từng là đồng đạo, thấy bọn họ như vậy lòng cũng nổi giận: “Tu tiên gì mà vô dụng quá vậy, ta mà là sư phụ các người thì ta sẽ giải quyết đám phế vật các người trước, đồ phải thả ra ngoài mắt!”

Thiên Diệu thờ ơ liếc nàng: “Toàn là người trần mắt thịt, cô tưởng ai cũng không sợ bị thương, không sợ chết như cô sao?”

“Như ta đây gọi là có trách nhiệm, có cốt khí.” Nhận Hồi nói xong bèn khựng lại, “Sau này có cơ hội ta sẽ cho người gặp đại sư huynh của ta, lúc đó người sẽ biết cái gì gọi là ngoan cố bảo thủ không sợ chết.”

Hai người vừa nói vừa tìm vào sân viện có sùng rồng mà Thiên Diệu cảm ứng được.

Họ đã đến đây ba lần, cuối cùng cũng bước vào được sân viện này.

Cả hai cùng nghĩ, Phụng Minh đang ở Vong Ngữ lâu chắc đã nghe được tin tức Thiên Hương phường xảy ra chuyện, ông ta sẽ vội vã trở về, chỉ cần Thiên Diệu vào được sân viện, lấy sừng rồng ra, đặt nó vào trong cơ thể, chờ khi Phụng Minh trở về giải quyết hẳn là được.

Khi vừa đẩy cửa phòng trong sân viện, bước chân Thiên Diệu khựng lại, Nhạn Hồi cũng lập tức lui về phía sau ba bước: “Hồng rồi.”

Trong phòng bỗng bùng sáng. Một tiếng gáy giòn giã vang đến tận chân trời, Nhạn Hồi bày ra một kết giới chắn lại lực đạo của âm thanh trước mặt.

Sau ánh hào quang, Nhạn Hồi trấn tĩnh nhìn lại, trước mặt có một con chim cao bằng người đang đứng ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Thanh Loan.” Ánh mắt Thiên Diệu sầm xuống.

Nhạn Hồi nghe thấy hai chữ này liền ngăn ra: “Cái gì?”

“Thần điều Thanh Loan, tọa kỵ của Tổ Ảnh.”

Không ngờ Tổ Ảnh lại để tọa kỵ của mình ở đây canh giữ sừng rồng, chẳng trách bà ta yên tâm rời khỏi Thiên Hương phường, thì ra còn để lại một chiêu.

Nhạn Hồi tính toán thời gian: “Không được, chút nữa Phụng Minh quay về, bọn họ họp lại càng không thể đối phó, ta dụ con chim này đi trước, ngươi vào lấy sừng rồng, nếu còn cơ quan ám khí gì nữa thì... ngươi xem ý trời thế nào đi.”

Chia ra hành động đúng là cách tốt nhất.

Thiên Diệu gật đầu, “Thanh Loan không dễ đối phó đâu, cẩn thận.”

Nhạn Hồi không phí lời nữa, ngưng tụ pháp thuật Cửu Vĩ Hồ thành một ngọn lửa, ném thẳng về phía Thanh Loan, “Đại điều, nhìn ta này!”

Thanh Loan là thần điều, trời sinh đã là thiên địch của yêu vật, Nhạn Hồi dùng pháp thuật của Yêu tộc đánh nó, đương nhiên khiến toàn bộ sự chú ý của nó đặt lên người nàng.

Nhạn Hồi dụ được Thanh Loan, tức tốc chạy ra bên ngoài. Còn Thiên Diệu xông vào trong phòng.

Trong phòng tối om, đối với Thiên Diệu, bóng tối cũng không ngăn được cảm giác của hắn, đi đến đây, mỗi khi gần sừng rồng của hắn thêm một bước, hắn có thể cảm nhận được trái tim trống rỗng mười mấy năm bắt đầu nhảy nhót.

Từng hồi từng hồi, dồn máu hắn chảy khắp toàn thân.

Đôi sừng rồng của hắn đang được thờ phía sau bức màn, không có vật gì nâng đỡ, nhưng tự nó có thể lơ lửng trong không trung. Vì đó là vật chí linh của thế gian, có thể tự hấp thu linh khí xung quanh, vĩnh viễn oai phong hào quang chói mắt.

Sừng rồng, sừng rồng thất lạc hai mươi năm của hắn, năm đó bị người ta chặt trên đầu xuống ngay trước mắt hắn.

Hắn đưa tay, trước khi chạm vào được đôi sừng rồng chỉ cách hắn một bức màn, toàn thân Thiên Diệu bỗng cứng đờ.

Phía sau bức màn, hình bóng của Tổ Ảnh đột nhiên xuất hiện!

Là ảo giác! Thiên Diệu nhắc nhở mình. Nơi này vẫn bị Tổ Ảnh bày pháp trận ảo giác. Hắn phải phá trận...

Ảo ảnh của Tổ Ảnh sau bức màn đưa tay ra, làm ra tư thế y hệt Thiên Diệu, sau đó dùng ngón tay áp vào ngón tay Thiên Diệu, cách một bức màn nhưng hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo từ nơi đó truyền tới.

“Thiên Diệu.” Tổ Ảnh lên tiếng, “Cuối cùng ngươi vẫn tìm đến.”

Thiên Diệu quắc mắt, nhìn vào Tổ Ảnh phía sau bức màn, thấy vẻ mặt nàng ta lạnh nhạt như đang nhìn con sâu cái kiến thấp hèn.

“Hai mươi năm rồi, ngươi lại xuất hiện.” Tổ Ảnh nói, “Làm sao ngươi trở lại được?” Tổ ảnh ngẩng đầu, đôi mắt chứa sương lạnh trời sinh nhìn Thiên Diệu, “Không, điều này không quan trọng. Hiện giờ ngươi cho rằng ta nên sợ ngươi phải không? Tuy nhiên ta lại muốn cảm tạ ngươi.”

Không phải ảo giác.

Đôi mắt Thiên Diệu càng lạnh hơn, đây là lời Tổ Ảnh để lại cho hắn.

“Hồn phách của ngươi thoát ra, ngươi đã tìm lại được xương rồng, bây giờ ta sẽ trả sừng rồng lại cho ngươi. Có được sừng rồng, ngươi hãy cố gắng hơn nữa, nhanh chóng tìm ra những bộ phận khác của cơ thể ngươi. Sau đó...” Tay Tổ Ảnh bỗng cử động, xuyên qua bức màn, ngón tay chạm vào tim Thiên Diệu: “Tìm được vậy Hộ Tâm của ngươi.”

Tổ Ảnh ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt trở nên cổ chấp, “Ta sẽ không để mất nó nữa đâu.”

Thiên Diệu đưa tay phát lên, gạt bức màn xuống, đánh nát hình bóng Tổ Ảnh.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, “Cô cũng sẽ không có được gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: chương 45

Tấm màn rơi tung tóe trên đất, Thiên Diệu đứng trước sừng rồng, chỉ cách một bước nhưng hần lại không bước tới được. Trong đầu vẫn không ngừng xoay vần câu nói của Tổ Ảnh, “Đi tìm đi, tìm những bộ phận khác của cơ thể người đi. Sau đó...”

Vậy Hộ Tâm, cô ta vẫn muốn vậy Hộ Tâm của hần, cô ta vẫn chưa bỏ cuộc... Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo như băng giá, lòng bàn tay siết chặt thành quyền.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động lớn, cơ thể Nhận Hồi như một quả cầu bị ném vào trong phòng, va thẳng vào lưng Thiên Diệu khiến hần loạn choạng. Sau đó Nhận Hồi lăn sang một bên, còn chưa kịp kêu đau tiếng nào đã lăn tròn dưới đất, chân đạp xuống đất xông lại ra ngoài.

Tay nàng kết ấn nhảy lên lưng Thanh Loan vừa theo nàng xông vào phòng, tóm lấy phần dưới của hai cánh nó, khiến nó có vùng vẫy nhảy nhót thế nào cũng không hất được nàng xuống.

Sau khi ổn định thân hình, Nhận Hồi phân tâm nhìn Thiên Diệu đang lè mề bò dậy, nàng lập tức nổi nóng: “Người lại nổi máu sến sẩm nhớ chuyện xưa gì nữa vậy! Sừng rồng kia, người đi lấy cho ta mau! Cái lên đầu ngay! Ngần ra đó chờ hoa nở à?”

Vừa nãy Thiên Diệu bị Nhận Hồi va vào rất mạnh, hần ho mấy tiếng, quả là bị Nhận Hồi mắng nên mới sực tỉnh.

Cho dù sừng rồng có phải do Tổ Ảnh cố ý để lại cho hần không, cho dù sau này Tổ Ảnh còn có bao nhiêu toan tính, hần cũng buộc phải lấy sừng rồng này.

Đây vốn là một phần cơ thể hần, là thứ thuộc về hần. Nếu sau này muốn đối phó với âm mưu quỷ kế của Tổ Ảnh hần cũng nhất thiết phải nhờ vào sừng rồng của mình. Những thứ bị phong ấn hần đều phải lấy lại hết, không thiếu phần nào.

Thiên Diệu đưa tay ra, ngón tay chạm vào đỉnh sừng rồng trong không trung.

Lập tức một luồng hơi ấm từ ngón tay theo huyết mạch chui vào trong tim hần.

Sừng rồng cũng đang run rẩy.

Cuối cùng cũng quay về. Đây là một phần cơ thể của hần.

Thiên Diệu đưa hai tay ra, một tay chạm vào một chiếc sừng rồng, lòng bàn tay tuy không có pháp lực, nhưng tự động dấy lên kim quang, lập tức linh khí tràn ngập căn phòng khiến Thanh Loan đang giao tranh với Nhận Hồi cũng lập tức phát giác.

Ngoài việc linh khí trở nên dày đặc, Nhận Hồi còn cảm giác có một luồng hơi ấm, giống như một đốm lửa thật to bùng cháy trong ngực nàng.

Nhận Hồi lập tức cảm thấy có một sức mạnh tràn ngập cơ thể. Thanh Loan bên dưới vẫn không ngừng giãy giụa, nàng nghiêng rặng, dồn hết sức lực lên cánh tay xé rách cánh Thanh Loan, hét lên một tiếng gần như khản giọng.

“Phụt”, hai cánh Thanh Loan bị Nhận Hồi xé ra.

Song, không hề có máu nhỏ ra, hai chiếc cánh bị xé liền hóa thành linh khí sắc sỡ mà mắt thường nhìn thấy được, lơ lửng bay đến bên cạnh Thiên Diệu.

Nhận Hồi xé đứt hai cánh Thanh Loan, bản thân cũng bị mất đi chỗ để tóm lấy nó, bèn nhảy từ lưng Thanh Loan xuống lăn sang bên cạnh.

Không còn cần thiết phải đánh tiếp nữa, Thanh Loan mất đi đôi cánh, sức mạnh linh hồn tổn thất, nó vuron cổ gãy giữa gãy lên mấy tiếng thật cao trước khi chết, sau đó ngã xuống đất bất động.

Chẳng mấy chốc, thi thể Thanh Loan cũng dần dần hóa thành linh khí sắc sỡ, tự nhiên trôi về phía Thiên Diệu.

Linh khí vây quanh như mây lành bảy màu bên cạnh hần, tôn hần lên như một tiên nhân sắp phi thăng, đang nhận lễ rửa tội trời ban.

Nhận Hồi bên cạnh nhìn cảm thấy cảnh tượng đẹp mắt đến kinh người, chỉ là, vì biết những chuyện Thiên Diệu đã từng trải qua, nàng cảm thấy vẻ đẹp này chỉ bằng đường nhìn thấy thì hơn.

Lúc Nhận Hồi đang suy nghĩ như vậy, bên ngoài bỗng truyền vào một tiếng quát trầm thấp: “Tiểu yêu phương nào dám xông vào Thiên Hương phòng của ta?”

Nghe giọng nói hùng hồn này... Phụng Minh đã quay về rồi!

Nhận Hồi giật mình, nhìn Thiên Diệu, tuy không biết Thiên Diệu cụ thể đang làm gì, chỉ nhìn dáng vẻ của hắn thì rõ ràng sừng rồng vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể, khí tức xung quanh vẫn xoay chuyển quanh hắn. Thiết nghĩ đây là thời khắc then chốt để vận công và cơ thể đang dần hấp thu năng lượng.

Lúc vận công nếu bị gián đoạn, nhẹ thì kinh mạch nghịch hành, nặng thì cơ thể nổ tung mà chết, dù không phải là Thiên Diệu đang vận công, nhưng nếu bị gián đoạn, ắt hẳn là kết cục không thể nào tốt được.

Không thể để Phụng Minh vào.

Nhận Hồi nghiêng rặng, trong đầu ghi nhớ lại thuật kết giới của Cửu Vi Hồ mà Thiên Diệu dạy mình, trong lúc nàng còn đang vội vàng bày kết giới, chỉ gần nhận thành hình thì Phụng Minh đã lấy pháp khí ra, một quả cầu sắt lớn mang theo lửa đập thẳng vào kết giới còn chưa thành hình của Nhận Hồi.

Cầu lửa bị bật trở lại, kết giới Cửu Vi Hồ còn dang dở của Nhận Hồi cũng theo đó vỡ tan.

Bấy giờ Phụng Minh đã xuất hiện ở cửa, “Không ngờ lại là pháp thuật của tộc Cửu Vi Hồ!” Ông ta giận giữ nhìn Nhận Hồi, “Ta còn đang nghĩ tại sao lần trước các ngươi lén lút lút, thân là Yêu hồ mà còn dám mạo xưng đệ tử của Tề Văn chân nhân hòng trộm bảo vật của ta...”

Vừa dứt lời, Phụng Minh nhìn ra phía sau Nhận Hồi, thấy ông ta chau mày, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Nhận Hồi than thầm, ông ta đã nhìn thấy dáng vẻ Thiên Diệu dung hợp sừng rồng, lần này tuyệt đối không thể để ông ta sống nữa!

Nhận Hồi nghiêng rặng hét lên: “Lão già ngươi nham hiểm độc ác giết quá nhiều Hồ yêu, hôm nay ta phải tỉ thí với ngươi, xem thử rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.” Nói thì lớn tiếng, thật ra trong lòng Nhận Hồi không hề nắm chắc, mà cho dù có không nắm chắc cũng phải mặt dày mày dạn xông lên.

Nàng không chờ Phụng Minh đáp đã ra tay trước chiếm thế thượng phong, xông thẳng lên phía trước giao chiến với ông ta.

Thế nhưng vừa rồi nàng đấu với Thanh Loan nguyên khí chưa hồi phục được bao nhiêu, lại phải dùng pháp thuật Cửu Vi Hồ mình chưa quen thuộc, bởi vậy không bao lâu Nhận Hồi đã rơi vào thế hạ phong.

Song, khi ở núi Thần Tinh cũng trau dồi với các sư huynh đệ nhiều năm, cơ bản nàng vẫn có thể dùng cơ trí hóa giải hết các chiêu thức của Phụng Minh.

Dần dà Phụng Minh cũng mất kiên nhẫn, ông ta đảo mắt nhìn sang Thiên Diệu: “Tiểu tử, xem ngươi còn kiên cường nữa không!”

Ông ta vừa hét lên vừa một tay tiếp chiêu của Nhận Hồi, tay kia ném pháp khí về phía trước. Thiên Diệu vẫn đang nhắm nghiền đôi mắt trong linh khí, ngưng thần tụ khí không chút phân tâm.

Thấy quả cầu kia sắp va vào mặt hắn, Nhận Hồi lập tức hốt hoảng không màng gì nữa, lách người đáp xuống trước mặt Thiên Diệu, vận động tiên pháp trong người, không chế pháp khí chế yêu này, sau đó đập mạnh nó xuống đất, xuyên qua mặt đất cắm vào trong đất.

“Thuần Ảnh thuật của núi Thần Tinh.” Phụng Minh lắm bảm, “Quanh co một hồi thì ra thật sự là đạo hữu.”

Nhận Hồi đứng dậy, vừa rồi giao đấu nên đầu tóc hơi rối, nhưng như vậy lại tăng thêm cho nàng mấy phần khí khái, nàng nhếch miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh bén nhọn: “Người biết nhiều quá thường chết rất sớm.”

“Ngông cuồng, uống cho ngươi phí hết tâm cơ che giấu.” Phụng Minh cười lạnh, “Trước mặt ta...”

Nhận Hồi động thân hình, không tiếc pháp lực của mình nữa, tức tốc tấn công Phụng Minh.

Dù sao ông ta cũng đã biết môn phái của nàng, không cần che giấu nữa. Hơn nữa những kẻ tu tiên bên ngoài đã chạy gần hết, nàng dùng pháp thuật của núi Thần Tinh đánh với Phụng Minh cũng không ai thấy, thế nên Nhận Hồi không kiêng dè nữa.

Lòng nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ, muốn bảo vệ bản thân, bảo vệ Thiên Diệu, chỉ có cách giết lão già nham hiểm này. Cho dù...

Phải lưỡng bại câu thương.

Mất nàng rực lửa, lòng bàn tay ngưng tụ pháp lực, dùng tư thế chỉ công không thủ xông về phía Phụng Minh. Ông ta giật mình, nhất thời không chống đỡ được, càng lui càng bị Nhận Hồi ép đến cùng. Phụng Minh nghiêng rặng: “Nhãi ranh, hôm nay ta bắt ngươi phải bỏ ra ngoài!”

Vừa dứt lời, ông ta không tránh nữa, mạo hiểm để Nhận Hồi tung chưởng trúng ngực mình để thừa cơ vùng quỳ vào bụng Nhận Hồi.

Nhận Hồi trúng quyền đau, bật kêu “hự”, dù vậy lực đạo trên tay vẫn không giảm, đánh lên ngực Phụng Minh.

Phụng Minh liền tiếp thoái lui ba bước, cảm thấy một cơn đau rất lan tỏa khắp lực phủ ngũ tạng.

Nhận Hồi cũng không dễ chịu, nàng cảm thấy bụng quặn đau, nhưng lúc này là thời cơ tốt nhất để giết Phụng Minh. Nàng nghiêng rặng, cố gắng phốt lờ cơn đau, đang định xông lên phía trước thì phía sau bỗng bùng lên kim quang.

Nhận Hồi cảm thấy có hơi ấm từ tim trào ra, tràn ngập mỗi một tấc máu xương trong cơ thể. Bước chân nàng khựng lại, không bước tiếp được nữa.

Phụng Minh đang đau đớn tột cùng thấy vậy thẳm nói không hay, hôm nay ông ta không còn sức giao đấu nữa. Tiểu tử kia tuy không biết đang làm gì, lại khiến ông ta bất giác cảm thấy nguy hiểm.

Ông ta không thể lấy một địch hai, nhân lúc Nhận Hồi ngập ngừng liền bỏ chạy ra khỏi phòng.

Ông ta vẫn còn chỗ dựa, ông ta làm việc cho Tổ Ảnh, Tổ Ảnh sẽ không bỏ mặc ông ta...

Phụng Minh khắp khiêng khó nhọc chạy ra khỏi sân viện, vừa ngang một ngã rẽ, định lớn tiếng gọi đám người tu tiên trong viện tới, đưa mắt nhìn quanh, bốn bề đã thanh vắng đến mức ruồi muỗi cũng không còn.

“Một đám... phé vật vô dụng.”

“Thúc thúc đang nói ai vậy?”

Ngoài viện truyền vào tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi.

Phụng Thiên Sóc cười híp mắt phẩy quạt, đưa một đoàn người bước vào, chắn trước mặt Phụng Minh.

Phụng Minh nhìn Phụng Thiên Sóc đang cười híp mắt, khoe miệng giết giết: “Diệt nhi à, có hai kẻ tới đây, một là yêu quái trộm bảo vật của Tiên tộc, kẻ còn lại một người tu tiên phản bội Tiên tộc giúp yêu quái! Chúng đã bị thương nặng, chỉ bằng con hãy lập công cho Tiên tộc để bảo vệ địa vị giang hồ của Thất Tuyệt đường ta.”

“Thúc thúc nói có lý.” Phụng Thiên Sóc gật đầu, đi lướt qua vai Phụng Minh, “Đề diệt nhi đi gặp bọn họ thử. Nếu vậy...”

Phụng Thiên Sóc khẽ quay đầu, nụ cười ôn hòa bỗng mang sát khí, “Phiền thúc thúc đến Diêm Vương điện chờ trong giây lát.”

Phụng Minh trợn mắt, ngực đã bị một thanh đại đao xuyên qua. Đại đao được rút ra không hề do dự, hai gó Phụng Minh khụy xuống đất, đổ ập xuống: “Hay lắm...” Phụng Minh nói, “Hay lắm... tàn nhẫn hơn cả phụ thân ngươi.”

Phụng Thiên Sóc xoa quạt, quạt đi mùi máu tanh trong không khí, “Đời này của ông, ngoài gương mặt ra cũng còn khen ta được một câu. Thật hiếm có!” Hắn vừa than vừa thở phào nhẹ nhõm.

Thúc thúc của hắn, cuối cùng cũng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Nhận Hồi vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, ý nghĩ duy nhất trong lòng nàng là giết Phụng Minh để trừ hậu họa. Khổ nỗi trong tim lại có một luồng hơi ấm cứ dâng lên hết hồi này đến hồi khác. Không biết qua bao lâu, luồng khí ấy dần dần hòa vào cơ thể, lan khắp tứ chi, Nhận Hồi thờ nhẹ, cuối cùng cũng cất bước được.

Nàng nhìn về phía sau, Thiên Diệu vẫn đang nhắm mắt đứng yên ở đó, thật ra kể từ sau đêm trăng tròn hôm qua, trên mặt Thiên Diệu vẫn nổi sắc xanh đen không khỏe mạnh, giống như bị lạnh, nhưng giờ đây đã hồng hào hơn mấy phần.

Hắn đứng vững vàng, không biết là đang cảm nhận luồng không khí trong cơ thể hay suy nghĩ về cuộc đời. Nhận Hồi chỉ cần biết hắn không sao, sau đó xoay người phóng ra ngoài.

Nếu để Phụng Minh chạy tới nơi đông người, nàng sẽ không tiện dùng pháp thuật núi Thần Tinh nữa...

Nhận Hồi nghĩ vậy, lại không ngờ lúc xông ra khỏi phòng nàng va vào người ở cửa, khiến người đó loạng choạng thoái lui liên tiếp mấy bước.

Ai đó lên tiếng: “Sao lại hoảng hốt quá vậy?” Nhận Hồi định thần nhìn lại, là Phụng Thiên Sóc, nàng lập tức thở phào, Phụng Minh bị thương gặp phải

Phụng Thiên Sóc, chắc chắn là chẳng còn đường sống.

Ân oán giữa đôi thúc diệt này, cho dù Nhạn Hồi chưa từng tận mắt chứng kiến, chỉ dựa vào suy đoán từ những tin đồn, nàng cũng biết Phụng Thiên Sóc nhất định hận không thể xé xác Phụng Minh từ lâu.

Tất cả tranh đoạt quyền lợi đều là không chết thì không thôi như vậy.

Nhưng vừa yên tâm, Nhạn Hồi liền giật mình nhìn về phía sau Phụng Thiên Sóc, ấy thế mà hắn lại bật cười: “Nhạn cô nương, đừng nhìn nữa, lẽ nào ta không hiểu chuyện đến mức ấy, để thủ hạ vào phòng trông thấy cô sao?” Hắn phe phẩy quạt, “Chẳng qua ta chỉ đến cho cô biết thúc phụ của ta đã về trời rồi, cô không cần lo lắng nữa.”

Nhạn Hồi thật sự yên tâm.

Chẳng ngờ ngay sau đó, nàng lập tức cảm thấy tất cả sức lực đều tan biến, bụng quặn đau, toàn thân rã rời, trán toát mồ hôi, nàng ôm bụng khụy xuống: “Mẹ nó... Ngải cứu giá thì đến sớm một chút chứ!”

Phụng Thiên Sóc vẫn tươi cười, “Chẳng phải ta tin vào bản lĩnh của Nhạn cô nương đó sao?” Nói xong thấy Nhạn Hồi thật lâu vẫn chưa ngẩng đầu lên, thầm biết nàng thật sự bị thương rất nặng, hắn thu lại thần sắc, cúi xuống quan sát nàng, “Nhạn cô nương còn tự đi được không?”

Phụng Thiên Sóc không thể cho thuộc hạ đưa Nhạn Hồi đi, tuy bọn họ đều là thân tín của hắn, nhưng việc nàng xuất hiện ở đây ít người nhìn thấy thì hơn.

Nhạn Hồi thế mà xua tay, “Ngải cứu người của mình đi đi, coi như không hề nhìn thấy ta. Ta còn có việc.”

Phụng Thiên Sóc hơi nghi hoặc, đúng lúc này sau lưng Nhạn Hồi bỗng truyền tới giọng nói của một người khác, “Cô còn có việc gì nữa?”

Là Thiên Diệu cuối cùng cũng hấp thu toàn bộ sùng rỗng vào cơ thể bước ra, nhìn Nhạn Hồi đang ngồi dưới đất không đứng dậy được, mày khẽ chau, sau đó bước tới nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh nàng.

Thấy Thiên Diệu căng thẳng như vậy, Phụng Thiên Sóc bèn cười cười đứng lên: “Thiên Diệu công tử có thể dìu cô về được, nếu vậy ta cũng không cần nhọc lòng nữa. Ta đi trước, hai vị đi đường bảo trọng.” Nói xong hắn thật sự không chút lưu luyến, dứt khoát đi ngay, bên ngoài truyền đến tiếng hắn cao giọng ra lệnh: “Đem hết những mê hương đã điều chế đi.”

Thiết nghĩ là, Phụng Thiên Sóc cũng không muốn lãng phí mê hương đã điều chế kia.

Thiên Diệu và Nhạn Hồi cũng không có tâm trạng quan tâm mục đích của mê hương còn sót lại kia. Dù gì đã không còn sùng rỗng nữa, Phụng Thiên Sóc có muốn chế tạo mê hương cũng không được, cùng lắm hắn chỉ có thể bán lượng mê hương còn lại mà thôi.

Nhạn Hồi chỉ quan tâm đến bụng mình, ruột và dạ dày nàng có phải đã bị đòn vừa nãy đánh nát rồi không? Sao lại đau quá vậy...

Thiên Diệu thấy trán Nhạn Hồi toát mồ hôi, hắn khẽ siết chặt quyền, “Bị thương nặng không?”

“Thì ra ngươi cũng biết ta bị thương à?” Hắn nói đến chuyện này lại khiến Nhạn Hồi nổi cáu, “Hôm nay rốt cuộc ngươi lẻ mề cái quái gì vậy?”

Trong đầu lướt qua những lời của Tổ Ảnh về vầy Hộ tâm, Thiên Diệu khẽ cup mắt, khi lên tiếng lại nói: “Sùng rỗng là vật chí linh, cũng như xương rỗng, phải mất một thời gian mới có thể hòa nhập vào cơ thể.”

Đúng rồi, lần trước Thiên Diệu rơi xuống hồ băng một thời gian lâu không ra, Nhạn Hồi suýt chút tưởng hắn chết mất rồi.

“Ta chỉ tạm thời không thể cử động thôi, nhưng thần thức vẫn còn.”

Giống với lúc này Nhạn Hồi bỗng nhiên cảm thấy tim ấm lên, sau đó bỗng như bị định thân, không thể cử động.

Nàng thoáng suy nghĩ, cũng không tiện trách hắn nữa, có lẽ do nàng đau quá nên mới cáu giận, “Chúng ta khoan đi đã, ta phải tìm một thứ.”

Thiên Diệu dường như rất bất mãn, “Cô bị thương nặng, lo cho bản thân trước đã, muốn tìm gì thì đi sau đi.”

“Không được, phải tìm mẹ của Bạch Hiểu Lộ, nếu sau này chúng ta giải quyết xong mọi việc, cô ta đã trở thành ác quỷ mất rồi thì oan lắm.”

Nhạn Hồi chộp tay vào không trung mấy cái, khiến cho Thiên Diệu vô thức đón lấy rồi dìu nàng đứng lên. Thân hình nàng loạn choạng, ngã nhào vào lòng hắn.

Nhạn Hồi đau đến mức mất cảm giác nên không kêu oai oái cũng không xấu hổ bắt Thiên Diệu buông ra. Nàng chạm vào cơ thể hắn nhưng không có phản ứng như vậy, khiến hắn không quen.

Hắn ngậy người, đến khi tỉnh táo thì phát giác Nhạn Hồi đã bước đi bèn vội vã theo sau, sợ nếu không dìu thì nàng sẽ ngã mất.

“Lúc đó Tổ Ảnh đi vội, để Thanh Loan ở lại, đối với bà ta, hờn phách của Hồ yêu ba đuôi chỉ là chuyện nhỏ. Bà ta không nhớ đến việc đưa theo hờn phách của nó đâu, bởi vậy Hồ yêu ba đuôi nhất định còn bị phong ấn ở một góc nào đó trong Thiên Hương phường.” Nhạn Hồi lăm bằm một mình, nói

xong lại đau đến mức xuýt xoa hít mấy hơi, “Có điều Thiên Hương phùng quá lớn, lại không biết lúc đó Tổ Ảnh dùng pháp khí gì, làm sao tìm đây?”

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi hỏi: “Quý khí đều có màu đen ô trọc như lúc cô gọi Hồ yêu ba đuôi trong rừng liễu sao?”

Nhạn Hồi đưa mắt nhìn quanh, lơ đãng đáp: “Đúng vậy.”

Bên cạnh lại im lặng, đến khi Thiên Diệu lên tiếng, Nhạn Hồi nghe thấy hần hỏi: “Ồ bên kia. Theo ta.”

Nàng sùng sốt, theo bước chân kiên định của hắn đi về hướng đó: “Làm sao ngươi biết?”

“Sùng rồng là vật tối cao để hấp thụ linh khí trong trời đất, vô cùng nhạy bén đối với tất cả các loại khí tức trên thế gian, sùng rồng đã trở về với ta, tuy có hơi chậm chạp, nhưng muốn thăm dò những thứ khác với dương khí chỉ là chuyện nhỏ.”

Nhạn Hồi nghe Thiên Diệu nói đơn giản ngắn gọn, mắt lập tức sáng lên: “Vậy mang sùng rồng của ngươi đi đào mộ, đào cái nào trúng cái đó, những vật phẩm chôn theo há chẳng phải là của chúng ta hết sao?”

“...” Đúng là không sửa được bản tính lời lẽ kinh người không chết không thôi... Thiên Diệu liếc Nhạn Hồi, “Lo tìm hồn yêu đi.”

Hai người đến một căn phòng có chuông gió, Nhạn Hồi quả nhiên cảm giác được từng hồi âm khí vô cùng mạnh mẽ.

Chuông gió không gió vẫn rung, phát ra tiếng leng keng khiến sân viện không một bóng người càng trở nên đáng sợ hơn.

Xem ra hồn phách bị phong ấn bên trong đã cách ngày trở thành ác quỷ không còn xa nữa. Nhạn Hồi không chậm trễ, bước tới một bước ngưng tụ pháp lực, phá phong ấn chuông gió. Chuông gió lập tức rơi xuống đất, đồng thời một tiếng rít chói tai vang lên.

“Ồn chết được!” Nàng bật tai và gần như phải hét lên với Hồn yêu ba đuôi, nhưng vừa dùng lực ở bụng để cất giọng nàng lại cảm thấy có một cơn đau kịch liệt lan tỏa khắp người, “Đừng kêu nữa, con gái cô được cứu rồi.”

Chỉ một câu này đã khiến lệ khí trong sân viện tan mất không ít. Nhạn Hồi ôm bụng cong người than thở: “Thật sự cứu được rồi, ở Vong Ngữ lâu, còn sắp xếp phòng ở trong gác lầu nữa, sung sướng hơn những Hồ yêu khác, cô có thể đi thăm con gái bất cứ lúc nào.”

Bấy giờ Hồ yêu ba đuôi mới yên lặng, nàng ta cách ngày trở thành ác quỷ đã không còn xa, xiêm y rách nát, mái tóc dài rũ rượi phết đất, còn có gương mặt xanh mét và hai vệt nước mắt máu như khắc sâu trên gò má.

Nàng ta không làm gì cả, chỉ đứng yên nhìn Nhạn Hồi, khiến bụng nàng càng đau đớn khó chịu hơn.

“Theo ta, nếu ta gạt cô thì cứ việc kéo ta đi cùng.”

Nàng không thể dùng thuật Độn Thổ nữa, Thiên Diệu bèn dìu nàng, dưới quan sát của Hồ yêu ba đuôi, từng bước từng bước âm thầm ra khỏi Thiên Hương phùng từ cửa sau, trở về Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi chỉ cho Hồ yêu ba đuôi một gian phòng nhỏ bên cạnh phòng mình: “Chắc là vẫn ở trong đó đó.” Nàng còn chưa dứt lời, cửa phòng đã được mở ra, Bạch Hiểu Lộ nhìn Nhạn Hồi hốt hoảng: “Nhạn tỷ tỷ, tỷ... tỷ bị thương rồi sao?”

Tiểu cô nương này đang lo lắng cho nàng.

Lòng Nhạn Hồi dịu lại, nàng nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy Hồ yêu ba đuôi ban nãy còn như ác quỷ, thời khắc này đã dần khôi phục dáng vẻ bình thường. Nàng ta nhìn Bạch Hiểu Lộ, ánh mắt triu mến khó nói nên lời. Bao nhiêu vẫy vùng chưa xót đáng cay lúc này đều không còn nữa, chỉ còn lại an ủi ngập tràn và xót thương không che giấu nổi.

Phải rồi, làm sao có thể không xót thương, đây chắc là lần cuối cùng nàng ta gặp con gái, không còn ý nghĩ cố chấp lưu lại trên thế gian, nàng ta phải đi đầu thai. Còn con của nàng ta, bão táp mưa sa sau này đều phải một mình đối diện, mẹ nó...

Đã mất rồi!

Khí đen quan người Hồ yêu ba đuôi bắt đầu trở nên trong sạch, nàng ta đã trở lại dáng vẻ mà lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy.

Nếu nàng ta còn sống, chắc chắn là một Hồ yêu rất xinh đẹp.

“Hiểu Lộ!” Giọng Nhạn Hồi rất nhẹ, “Ta không sao, tỷ tỷ muốn muội làm một việc, muội phối hợp với ta được không?”

Bạch Hiểu Lộ nhìn nàng nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, Nhạn Hồi nắm tay thành quyền, đặt trước mặt Bạch Hiểu Lộ: “Muội nhìn tay ta, đừng dời mắt.”

Bạch Hiểu Lộ y lời làm theo.

Sau đó nắm tay Nhạn Hồi dần dần chuyển động, đến khi dịch lên đầu Hồ yêu ba đuôi.

Bạch Hiểu Lộ vốn nhìn chăm chú vào tay Nhạn Hồi, lại giống như đang nhìn mẹ mình. Bọn họ tựa hồ đang nhìn nhau qua vách ngăn sinh tử.

Khóe mắt Hồ yêu ba đuôi dâng trào hai dòng lệ nóng. Ngoài Nhạn Hồi, không ai có thể nghe thấy lời nàng ta, tuy vậy nàng ta vẫn bịt miệng, sợ mình sẽ làm con gái hốt hoảng: “Cảm ơn cô.” Nàng ta cơ hồ khóc không thành tiếng, chỉ lập đi lập lại: “Cảm ơn cô, cảm ơn cô.”

Nghe thấy nàng ta liên tiếp cảm ơn, nắm tay Nhạn Hồi hơi run rẩy.

Sau đó nàng buông tay, lòng bàn tay đốt lên một đốm lửa, ngọn lửa hóa thành hình một tiểu Hồ yêu: “Muội xem, tỷ làm xiếc cho muội xem này.” Nàng giải thích với Bạch Hiểu Lộ như vậy.

Chia xa một lần đã đau khổ lắm rồi, Nhạn Hồi không muốn con bé và mẹ phải nếm trải biệt ly lần nữa. Vậy nên lựa chọn lửa gạt, đối với Bạch Hiểu Lộ, nàng không biết thế nào mới là tốt nhất.

Quả nhiên Bạch Hiểu Lộ nở nụ cười, “Nhạn tỷ tỷ thật tốt.”

Nhạn Hồi gật đầu, “Ta về phòng trước đây.”

Thiên Diệu ở bên cạnh trầm ngâm, hôm nay không bày trận pháp nên không thấy Hồ yêu ba đuôi, nhưng hẳn có thể đoán được Nhạn Hồi đã làm chuyện gì. Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn bất giác rơi trên mặt nàng.

Vào phòng, Nhạn Hồi đứng tựa cửa thất thần một lúc rồi chợt hỏi: “Thiên Diệu, ngươi có mẹ không?”

Thiên Diệu lắc đầu: “Có, song chưa từng gặp.”

“Trời sinh trời nuôi cũng tốt.” Nhạn Hồi lẩm bẩm, “Ta bỗng nhớ mẹ quá...”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Nhạn Hồi nằm trên giường một đêm, đau đớn trong bụng đã dịu đi nhiều. Nhưng sáng hôm sau ăn sáng, vừa xong một cái bánh bao, lúc đang định lấy cái thứ hai, nàng bỗng bịt miệng, vội vã tìm một cái chậu lớn nôn ra.

Khó chịu như muốn nôn luôn cả dạ dày.

Cửa phòng bên cạnh kêu kết, là Thiên Diệu nghe thấy động tĩnh. Vừa đi vào đã thấy Nhạn Hồi đang quặn bụng nôn, hắn nhíu mày: “Sao thế hả?”

“Đừng... đừng bắt ta nói chuyện.” Nhạn Hồi nói xong, ôm bụng ngồi bệt xuống đất không màng hình tượng, “Đau bụng...”

Thiên Diệu bước tới, chộp lấy cổ tay nàng, kiểm tra xong càng nhíu chặt mày hơn, “Vết thương của cô có pháp lực.”

“Phí lời.” Nhạn Hồi vung tay mấy cái hất Thiên Diệu ra, tự mình nhóm dậy ngồi bên bàn, “Không có pháp lực mà ta điều tức cả đêm không khỏi sao?” Nói xong nàng tiện tay bưng trà lạnh trên bàn định uống.

Thiên Diệu thấy vậy liền giật lấy chiếc cốc trên tay nàng, “Trà lạnh bụng, cô còn dám uống.”

Nhạn Hồi trợn mắt nhìn hắn, đoạt lại ly trà, vừa vô tội vừa ngạc nhiên, “Nhưng ta khát mà.”

Thiên Diệu mặc kệ nàng không nói một lời lại giật chiếc cốc, bưng luôn chỗ bánh bao kia. Nhạn Hồi thoáng ngáy người, sau đó đập bàn: “Trà đồ ăn cho ta, ngươi lấy đi làm gì?”

Thiên Diệu cũng chẳng quay đầu, thân nhiên đẩy cửa bước ra, mãi đến trước khi đóng cửa hắn mới liếc nhìn Nhạn Hồi, bỏ lại hai chữ: “Chờ đó!”

Thức ăn bị đoạt mất, nếu chỉ an tĩnh ngồi đó chờ thì không phải là Nhạn Hồi nữa. Nàng ôm bụng vội vã đi theo.

Đến cầu thang, Thiên Diệu lần nữa ngoảnh nhìn Nhạn Hồi, có lẽ cảm thấy nàng đi lại cũng không thành vấn đề nên hắn mặc kệ, tiếp tục mang đồ đi một mạch tới hậu viện vào nhà bếp.

Vừa ăn sáng xong, người trong bếp Vong Ngữ lâu đều đang chuẩn bị bữa trưa, vẫn chưa có ai đốt lửa, Thiên Diệu tự mình thành thạo sử dụng nồi niêu chén bát.

Nhạn Hồi đứng ngoài cửa quan sát, thấy hắn đồ trà, đặt bánh bao xuống tìm gạo vo sạch, nhóm lửa đặt nồi lên, tay chân nhanh nhẹn mổ một con cá, mỗi

dao một miếng gọn gàng róc hết xương, rồi lại vỗ vỗ sống dao, lấy hết xương đảm dọc theo xương sống cá ra.

Cuối cùng trộn thịt cá đã xử lý với mấy sợi gừng rồi băm nhuyễn, đổ nước vào một nồi khác khử mùi tanh rồi mới bỏ vào nồi cháo, thêm vào ba khúc hành, chậm rãi khuấy.

Thủ pháp của hắc thành thạo nhanh nhẹn, hẳn là mười năm nay Thiên Diệu phải sống trong sơn thôn nhỏ trên núi Đồng La, trên người lại không có pháp thuật, chuyện nấu nướng giặt giũ, ngoài việc phải tự làm thì còn ai giúp nữa, đương nhiên lâu ngày sẽ trở nên tháo vát.

Bóng dáng bận rộn của Thiên Diệu không biết vì sao lại khiến Nhạn Hồi nhìn hắc đến thất thần. Nàng từng ăn bánh bao hắc làm, mùi vị khá ngon, đáng tiếc lúc đó ở chốn thôn dã hẻo lánh không có nguyên liệu tốt, nếu không những món hắc nấu có lẽ còn hấp dẫn hơn Trương mập của núi Thần Tinh nữa.

Hơn nữa tư thế hành động cử chỉ này, cho dù khuấy cháo cũng phóng khoáng tự nhiên, tuần tú bất mất, Trương mập có đi ngựa cũng không đuổi kịp...

“Nếu ngươi là nữ nhân thì ta sẽ cưới ngươi về.”

Câu này không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà thốt ra từ miệng Nhạn Hồi.

Chiếc muôi của Thiên Diệu quét qua đáy nồi đánh “xoẹt” một tiếng, cho dù là có cháo cũng không giấu nổi âm thanh này.

Hắc lại liếc nàng, “Cô phải là nam nhân thì mới có tư cách nói lời đó.”

Nhạn Hồi đáp ngay không suy nghĩ, “Có nam nhân nào đối xử với ngươi tốt hơn ta đâu chứ?”

“...”

Hình như rất có lý, nhưng sao cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng!

Thiên Diệu hết nói nôm, không nhìn nàng nữa, tập trung nấu cháo, đến khi cháo dậy mùi thơm, bên cạnh bỗng truyền tới tiếng Nhạn Hồi hít hà: “Thơm quá.” Nàng thò đầu từ bên cạnh Thiên Diệu, nhìn cháo trong nồi không chớp mắt.

“Ngươi không bỏ thứ gì khác mà sao lại thơm quá vậy?”

Trương mập trong lòng Nhạn Hồi lại tụt thêm một hạng nữa.

Thiên Diệu cúi đầu, thấy Nhạn Hồi hoàn toàn bị nồi cháo thu hút, mặt áp lên cánh tay hắc cũng không hề phát giác. Hắc bèn đứng dịch sang một chút, lần này thì hay hơn nữa, Nhạn Hồi cho rằng hắc nhường chỗ nên lại chen lên phía trước, vẫn áp sát vào hắc.

Sao không nói nàng là người bị bỏ thuốc, không bắt hắc tránh ra đừng chạm vào nàng khiến nàng mặt đỏ tim loạn nữa?

Mê hương gì đó đối với Nhạn Hồi chỉ là phù du so với nồi cháo cá này...

Đứng sát như vậy cũng không nhìn hắc lấy một lần...

Thiên Diệu lại khuấy nồi, thật ra thì cháo phải để lửa nhỏ thêm một lúc mới ngon, nhưng không biết vì sao, Thiên Diệu múc ngay mấy muỗng lớn ra chén: “Ăn đi.” Hắc để cháo sang một bên, âm thanh đặt lên bệ bếp hơi vang.

Nhạn Hồi như một con cún chăm chú vào thức ăn, đầu di chuyển theo hướng chén cháo, tức thì rời khỏi Thiên Diệu, tự mình bung chén cháo ăn ngay trong bếp.

Thiên Diệu bên cạnh nghiêng đầu nhìn nàng. Thấy Nhạn Hồi thổi mấy cái, ăn một muỗng, sau đó ngậy ra hồi lâu, lúc nhìn sang hắc, ánh mắt rom-rom: “Thì ra ngươi nấu ăn ngon đến vậy sao?”

Biểu hiện của nàng giống như cảm động lắm, “Ấm hết cả bụng rồi, bắt đầu sùng bái ngươi rồi đó.”

Thiên Diệu ho khẽ rồi nhìn phong cảnh ngoài cửa, một lúc sau mới nói: “Vốn dĩ còn ngon hơn nữa, có điều, thấy cô thèm quá nên múc cho cô đó.”

Nhạn Hồi đâu có nghe được gì, vội vã gạt đầu mấy cái rồi lại tiếp tục ăn.

Thiên Diệu không nghe thấy tiếng nàng đáp, quay đầu nhìn lại, Nhạn Hồi đã ăn chén thứ hai, hắc bắt lực nhưng khóe miệng vẫn cong lên, nở nụ cười nhàn nhạt không ai nhìn thấy.

“Ăn ít thôi, coi chừng lại đau bụng.”

Lời này lúc mới lọt tai, Nhạn Hồi không có cảm giác, tuy nhiên đến khi có phản ứng, nàng vừa ăn cháo vừa ngẫm nghĩ, sao lại thấy có ý cung chiêu vậy nhỉ...

Nàng liền ngừng đầu lên... trong nhà bếp không còn ai nữa.

Chỉ có cháo nóng bốc hơi vẫn vút, ấm cả không khí.

Buổi chiều Nhạ Hôi cảm thấy bụng khá hơn đôi chút nên không rảnh rồi nữa, một mình chạy đi tìm Phụng Thiên Sóc.

Phụng Thiên Sóc đang ở trong phòng, Nhạ Hôi tới vừa khéo có một nữ nhân đứng bên cạnh hắn, dung nhan tuyệt sắc, nhưng so với Huyền Ca không biết còn kém bao nhiêu.

Nàng liếc nhìn mỹ nhân kia rồi lại nhìn Phụng Thiên Sóc.

Hắn ta cũng quan sát Nhạ Hôi từ trên xuống dưới rồi cười nói: “Người tu tiên tu đạo đúng là khác, hôm qua bị thương nặng vậy mà mới chỉ một đêm lại bắt đầu nhảy nhót được rồi. Năng lực hồi phục của Nhạ cô nương thật khiến ta mở rộng tầm mắt.”

“Phụng đường chủ thật sự coi ta là tiên sao, vết thương đó đâu khỏi nhanh vậy được, bụng ta vẫn còn đau đây này.”

Phụng Thiên Sóc phẩy quạt cười cười, “Ồ, vậy Nhạ cô nương sao không ở yên trong phòng dưỡng thương, đến đây tìm ta làm gì?”

“Trước khi vào phòng ngài, ta vốn dĩ có hai chuyện muốn nói, sau khi vào rồi ta bỗng có ba chuyện muốn nói.”

Phụng Thiên Sóc bật cười, “Nhạ cô nương cứ nói thử xem.”

“Chuyện thứ nhất, Phụng Minh đã chết, Thiên Hương dường như không còn cách chế tạo mê hương nữa, chắc cũng không có ai bắt đám Hồ yêu đâu. Phụng đường chủ hãy tìm một ngày cho người nhốt chúng lại đưa đến biên giới đi. Ta sợ cứ thả ở ngoại thành, lỡ như đám Hồ yêu mất nội đan nhất thời nghĩ quẩn, bày trò hại người thì không hay.”

Hắn ta gật đầu, “Chuyện này đương nhiên rồi. Chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai chính là muốn thương lượng với Phụng đường chủ, ta mới vừa rời khỏi môn phái, chuyện này chắc ngài cũng biết. Ta một mình xuống núi, không một xu dính túi, đương nhiên cuộc sống rất vất vả. Tuy không phải ta cố ý đến giúp ngài, nhưng dù sao cũng đã giúp Phụng đường chủ giải quyết một phiền phức lớn, ngài xem thử...”

Phụng Thiên Sóc tất nhiên nghe hiểu, ha ha cười lớn, “Được, được, không cần nói đến việc Nhạ cô nương thật sự giúp được tại hạ, cô còn đang bị thương, mỹ nhân gặp nạn ta nhất định tương trợ không nói một lời.” Hắn khép chiếc quạt trong tay chỉ về phía Nam: “Trong tiểu trấn nhỏ ở ngoại thành Nam năm mươi dặm ta có một ngân lâu nhỏ. Mấy năm nay việc buôn bán ở đó cũng khá, nếu Nhạ cô nương đã lên tiếng, vậy ngân lâu đó tặng cho cô.”

Mắt Nhạ Hôi lập tức sáng rực, hết như nhóm lửa: “Ngân lâu?”

“Đúng!” Phụng Thiên Sóc gật đầu khẳng định, “Nhạ cô nương có vừa ý không?”

Nhạ Hôi vốn chỉ định tới kiếm chút bạc xoay xở lộ phí để tiện sau này hành tẩu giang hồ thôi, nào ngờ tên này lại biết cách cảm tạ người ta như vậy!

Không hổ là bậc thầy dụ dỗ các cô nương. Thủ pháp này cho dù là nữ nhi nhà lành cũng chạy theo hắn thôi, phẩy tay một cái là có một ngân lâu nhỏ rồi. Không theo cũng không còn cách nào!

“Vừa ý!”

Rất vừa ý!

Phụng Thiên Sóc vẫn cười ôn hòa, “Vậy còn chuyện thứ ba sau khi vào phòng mới có là gì?”

Hắn ta vừa hỏi, vẻ mặt Nhạ Hôi liền cứng lại, suy ngẫm một hồi mới nói: “Tuy ngài giàu có lại rộng rãi, vẻ ngoài cũng ưa nhìn, tuy nhiên ngài đã có cả trăm tiểu thiếp, cứ tiếp tục thế này chắc ngài sẽ còn có hai trăm tiểu thiếp nữa, ta nghĩ rồi, ta muốn Huyền Ca.”

Nụ cười trên mặt Phụng Thiên Sóc vẫn còn, nhưng giọng điệu đã trở nên cứng rắn: “Không được.”

Nhạ Hôi bĩu môi, “Ta cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng. Ta biết Huyền Ca thật lòng yêu ngài, một trăm tiểu thiếp của ngài sau này nói không chừng còn tiếp tục gia tăng. Ta cảm thấy như vậy quá thiệt thòi cho Huyền Ca. Cô nương như cô ấy, không thể nói xứng đáng có người tốt hơn, mà phải nói là xứng đáng có người một lòng một dạ. Ta biết Huyền Ca ở chỗ ngài còn có khế ước bán thân. Không phải ta muốn Huyền Ca theo ta đi ngay bây giờ. Dù sao đi hay ở hay theo ai khác đều không do người ngoài như ta quyết định, cô ấy muốn làm gì là lựa chọn của cô ấy. Chỉ là, ta hi vọng nếu có ngày Huyền Ca muốn đi, không có bất kỳ vật gì ngoài thân có thể cản chân cô ấy.”

Phụng Thiên Sóc im lặng thật lâu, chiếc quạt trong tay khép lại, không mở ra cũng không gõ trong tay, hắn chỉ cảm như vậy mà nói: “Nếu ta không cho thì Nhạ cô nương có cướp không?”

“Chúng ta là quan hệ hảo hữu. Phụng đường chủ, làm sao ta có thể cướp của ngài được?”, Nhạ Hôi cười, “Nhưng quan hệ hảo hữu của chúng ta được xây dựng vì ta là bằng hữu của Huyền Ca, hơn nữa lại là trong tình trạng quan hệ giữa ngài và Huyền Ca rất tốt. Nếu có một ngày Huyền Ca không muốn qua lại với ngài nữa, vậy ta sẽ cướp thôi.”

Phụng Thiên Sóc bật cười, “Nhạ cô nương muốn cho Huyền Ca chỗ dựa, luôn tiện cảnh cáo ta sao?”

“Không dám!” Nhạh Hòh nói, “Vậ nếu chuyệ cuối cùng Phụng đường chủ không đồng ý, ta cũng không còn cách nào, đành cáo từ trước thôi.”

Phụng Thiên Sóc vẫn cười, “Không tiến.”

Nhạh Hòh đi rồi, hắh ta mới tới đứng bên cửa, nhìn nàng ra khỏi tiểu lâu, xuyên qua đình viện, trở về tiểu lâu của mình. Ở đó, bên cửa sổ lầu hai, Thiên Diệu đang tựa vào khung cửa sổ, chăm chú nhìn Nhạh Hòh phía dưới không dời mắt.

Phụng Thiên Sóc lúc này mới lạnh lùng nói một câu không đầu không đuôi: “Nói tiếp đi.”

Nữ nhân tuyệt sắc bên cạnh hành lễ đáp: “Lăng Tiêu đạo trưởng nhờ thuộc hạ chuyển lời cho Đường chủ, nhất định phải trông coi đệ tử bị trục xuất Nhạh Hòh này, đừng để cô ấy rời khỏi tầm mắt ngài.”

Hắh nhúh đôi mắt phụng: “Vậ cô cũng chuyển lời ta cho Lăng Tiêu, đồ đệ ngài ấy hình như đây vào nhân vật phiền phức ghê gớm nào đó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Nhạh Hòh đau bụng hết ba ngày. Trong ba ngày này nàng cơ bản không ăn thứ gì khác, mỗi lần nghe tiếng cửa phòng bên cạnh vang lên, nàng bèn đẩy cửa xông ra, chặn Thiên Diệu lại, giơng mắt nhìn hắh: “Xuống bếp à?”

Thiên Diệu liếc nhìn nàng không nói lời nào, nhưng cũng thật sự đi vào bếp.

Nhạh Hòh tự nguyện theo sau. Ngày nào cũng có món ngon dâng tới miệng là sung sướng nhất.

Nàng chưa khỏe hắh, ở Vong Ngữ lâu lại có ăn có uống nên đương nhiên không muốn đi. Còn Thiên Diệu hình như cũng không vội đi tìm những bộ phận khác của cơ thể, hắh không nhắc tới chuyệ này với Nhạh Hòh. Nàng cũng vờ như không biết, coi như nghỉ ngơi một thời gian.

Bám theo Thiên Diệu ăn chực ba ngày, đột nhiên có một tin tức truyền ra.

Cái chết của Phụng Minh đã lan truyền rộng rãi, tin tức Thất Tuyệt đường công khai là Phụng Minh bệnh chết. Song bất kỳ ai có đầu óc cũng đều ko tin, nhất thời trong giang hồ bàn tán xôn xao về cái chết của ông ta, đa phần đều nói ông ta bị diệt nhi của mình mưu quyền sát hại. Cách nói này hợp tình hợp lý không chê vào đâu được, dù vậy vẫn còn hai cách nói khác.

Một là Phụng Minh chết dưới tay Hồ yêu Thanh Khâu, hai là Phụng Minh chết dưới tay người tu tiên.

Có điều, người tu tiên này lại giết Phụng Minh, có người đoán là tu tà, cũng có người chữa mũi dùi về phía Nhạh Hòh.

Thế nhưng đây chỉ là suy đoán, không ai có thể làm được gì.

Lúc nghe được tin này từ Huyền Ca, Nhạh Hòh đang uống canh gà Thiên Diệu hầm, một hơi uống cạn chén canh lớn. Xong xuôi nàng mới ngẩng đầu đáp lời Huyền Ca: “Chỉ là suy đoán thôi mà. Không sao, cứ để họ đoán đi, thích thế nào thì đoán thế ấy, không tiết lộ tin tức gì thì thôi, nhưng nếu tin này đã lộ rồi, tốt nhất là cứ như hiện giờ, mấy phần thật mấy phần giả, để người ta không phân biệt được phần nào là giả phần nào là thật. Dù sao là ta thì cuối cùng ta cũng chữa mũi dùi về phía Phụng Thiên Sóc...”

“... Huyền Ca, cô lo cho Phụng Thiên Sóc đi còn hơn. Ta cũng chỉ là một trong số các suy đoán thôi, không sao không sao.” Nhạh Hòh liếm thìa, còn chưa đã thèm, nàng nhìn sang Thiên Diệu, giống như không hề nghe đoạn hội thoại này, “Canh gà hôm nay hết rồi sao?”

Thiên Diệu đang tự đánh cò trên bàn, không buồn để ý tới nàng.

Nàng bĩu môi: “Nhỏ nhen!”

“Cô đã uống nhiều lắm rồi, uống nữa sẽ đau bụng đó.” Huyền Ca thấy nàng thêm thường như một con cún, không khỏi khuyên can, “Cho cô ăn ít là tốt cho cô thôi. Ta cho cô biết tin đó, cô đừng lo lắng quá.” Nàng ta gõ lên đầu Nhạh Hòh, “Cô đó, đừng là thích gây họa, sau này muốn đi lại trên giang hồ thì phải chú ý nhiều hơn mới được. Nếu không để người ta nắm được thóp thì không ai bảo vệ cô nữa đâu.”

Nhạh Hòh cũng không quan tâm gật đầu lấy lệ: “Biết rồi biết rồi.” Nàng áp mặt lên cánh tay Huyền Ca, “Huyền Ca thương ta mà.”

Huyền Ca bật cười, vô tình đảo mắt, vừa khéo bắt gặp Thiên Diệu đang nghiêng mắt quan sát họ.

Bốn mắt nhìn nhau, Thiên Diệu giống như bị bắt quả tang, ho một tiếng rồi quay đầu đi, có điều quân cờ trong tay cầm một hồi cũng không đặt xuống.

Huyền Ca cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười, nàng vỗ vỗ đầu Nhạh Hôi.

Sau này người thương Nhạh Hôi e là không chỉ mình nàng nữa.

Nhạh Hôi không quan tâm tin tức Huyền Ca mang đến, chẳng ngờ, còn chưa được mấy ngày, báo ứng vì không nghe lời đã đến.

Nhạh Hôi cảm thấy mấy hôm nay vết thương của nàng đã đỡ nhiều, đến lúc phải thu dọn hành lý, tìm thời gian thích hợp rồi rời khỏi Vong Ngử lâu. Bây giờ nàng là người có ngân lâu, nàng phải đi trông coi “chuyện làm ăn” của mình trước. Sau đó...

Nàng muốn về quê một chuyến, dâng hương cho mẹ.

Vừa khéo tiểu trấn Phụng Thiên Sóc nói cũng gần thôn trang của nàng, trên đường tới ngân lâu có thể ngang qua thôn trang, luôn tiện về thăm mẹ.

Nhạh Hôi vừa dạo phố chợ vừa suy nghĩ nên mua gì, thỉnh thoảng có một bóng đen phía trước chắn đường nàng, ánh mắt Nhạh Hôi vẫn rơi trên những món hàng được bày bán ven đường. Lúc suýt chút va phải bóng người kia mới giật mình, người kia lại đột ngột đưa tay muốn tóm lấy nàng.

Nhạh Hôi vô thức lui về phía sau, vung tay định đánh người đó, lại không ngờ người này lại có nghề, sau mấy đòn vẫn không để nàng chiếm tiện cơ.

“Nhạh Hôi!”

Tiếng hét này làm Nhạh Hôi giật mình, động tác trên tay lập tức dừng lại. bây giờ mới nhìn thẳng người kia.

Người đến thân mặc trường bào màu trắng xanh, là cách ăn mặc tiêu chuẩn của người núi Thần Tinh. Tóc y chải hết lên đỉnh đầu, thẳng tắp không rơi một sợi, áo mũ ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, eo đeo bạch ngọc, tay cầm trường kiếm Thất tinh, toàn thân chính khí凛凛.

“Đại... đại sư huynh?”

Người đến chính là Tử Thần đại đệ tử của Lăng Tiêu. Y nghiêm túc nhìn Nhạh Hôi một lúc, quan sát nàng từ trên xuống dưới: “Khí tức trên người muội sao lại phức tạp như vậy?”

Nhạh Hôi ngây người nhìn y thật lâu mới phản ứng lại, không đợi y nói xong, nàng đã quay người chạy mất.

Tử Thần ngẩn người, nhanh tay tóm lấy vạt áo Nhạh Hôi, “Chạy cái...” Còn chưa dứt lời, bên cạnh đột ngột có một bàn tay giữ chặt cổ tay y, động tác nhanh đến mức Tử Thần không kịp phản ứng.

Tử Thần quay đầu, nhìn thấy trước mặt có một thanh niên tuấn tú đang lạnh lùng nhìn hắn, tuy thân hình người đó hơi gầy ốm, nhưng ánh mắt rất kinh người.

Tử Thần chau mày, Nhạh Hôi đang chạy bên kia bỗng dừng bước, ngoảnh mặt la lớn: “Thiên Diệu! Sao ngươi không theo ta, thôi đi thôi đi, không hỏi ngươi chuyện này...” Nàng kéo tay Thiên Diệu, “Đi đi đi.”

Nghe Nhạh Hôi hét phải đi, Tử Thần đầu chịu thua cho nàng: “Đứng lại!” Tay kia của y vung lên, tóm lấy bàn tay đang trong không trung của nàng. Thiên Diệu muốn ngăn, khổ nỗi một tay đang kéo Tử Thần, một tay bị Nhạh Hôi kéo...

Vậy là ba người kéo tay nhau thành một vòng tròn, giằng co tại chỗ hồi lâu...

Người qua lại trên phố đều liếc nhìn họ.

Một lúc sau, da mặt Nhạh Hôi cuối cùng không chịu nổi nữa, nàng thở dài: “Được được, muội không chạy, chúng ta đều buông tay, từ từ nói, được không?”

Tử Thần nghiêm túc nhìn nàng, thấy Nhạh Hôi nói được làm được, nàng buông tay Thiên Diệu, sau đó nhìn y nói: “Đại sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

Bàn tay đang nắm cổ tay Nhạh Hôi khẽ nơi lỏng, Thiên Diệu cũng buông tay y ra, Tử Thần mới chịu buông tay: “Ta tới phía Tây Nam chấp hành một nhiệm vụ do Lăng Phi sư thúc dẫn đầu, hai mươi tám núi mỗi núi chọn hai đệ tử cùng đi, ta và Tử Nguyệt...”

Lời y còn chưa nói hết, Nhạh Hôi đã đưa tay tóm lấy Thiên Diệu.

Nhưng động tác của nàng không nhanh bằng Thiên Diệu, lúc cổ tay nàng khẽ cử động, hắn đã cầm tay nàng, mười ngón đan chặt, Nhạh Hôi vốn không chú ý chi tiết này, sử dụng thuật Độn Thổ, lập tức biến mất trước mặt Tử Thần.

Tử Thần im lặng đứng yên tại chỗ, gió thổi tung vạt áo...

Nhạh Hôi độn thổ trở về Vong Ngử lâu, vừa đến sân viện đã bắt đầu cười: “Ngươi có thấy sắc mặt đại sư huynh vừa nãy không?”

Thiên Diệu nhìn bàn tay mười ngón đan nhau của hai người, cảm giác ấm áp kia lại từ nơi tiếp xúc truyền vào tim. Hắn thấy nàng cười vui vẻ, lại âm thầm siết chặt thêm chút nữa.

“Đi thôi, chúng ta về phòng đã.” Nhận Hồi hoàn toàn không biết gì, cứ vậy mà nắm tay hắn đi tới cửa phòng, lúc sắp đẩy cửa nàng mới phản ứng được tay mình vẫn còn bị Thiên Diệu nắm.

Nhưng Thiên Diệu đã cực kỳ tự nhiên buông tay ra, cũng giống như lúc nắm tay ban nãy.

Nhận Hồi cũng không để tâm, vừa đẩy cửa vừa nói: “Hôm nay người phản ứng cũng nhanh quá nhỉ, nghĩ kỹ lại, chúng ta phối hợp cũng ăn ý lắm đó.”

Đúng vậy, rất ăn ý!

Chỉ cần hắn nhìn nàng là biết ngay trong lòng nàng đang có ý đồ quỷ quái gì, muốn làm chuyện xấu xa gì, lúc nào giờ trò vật vãnh, lúc nào thông minh hơn người.

Giống như... nàng là một phần trong cơ thể hắn.

Nhưng mà vốn dĩ, nàng cũng coi như là một phần cơ thể hắn.

Nhận Hồi vào phòng, bắt đầu lật rương mở tủ thu dọn đồ đạc.

Thiên Diệu an tĩnh đứng nhìn. Nhận Hồi vừa gấp quần áo vừa nhìn hắn, nói: “Ta vốn định chờ bụng hết đau hắn rồi mới đi, ở đây khá thoải mái, người lại nấu ăn rất ngon, chẳng ngờ đại sư huynh tìm tới. Đại sư huynh của ta chính trực, năng lực cũng mạnh lắm, nếu ta không chạy thì sau này sẽ bị huynh ấy bắt mất.”

Thiên Diệu nhướn mày: “Y bắt cô làm gì?”

Nhận Hồi bĩu môi: “Với tính cách của huynh ấy... Lúc xưa ta bị đuổi khỏi núi không có mặt đại sư huynh. Hiện tại huynh ấy đã quay về, ra ngoài làm nhiệm vụ lại cố ý rời đội vòng vèo tìm ta, nhất định là trên đường nghe thấy lời đồn gì liên quan tới ta nên muốn bắt ta về núi Thần Tinh.”

“Ta biết muội không phải là loại người đó, theo ta về núi Thần Tinh, ta sẽ giúp muội cầu xin sư phụ.” Nhận Hồi bắt chước vẻ mặt nghiêm nghị của Tử Thần, sau đó lại bĩu môi, “Đại sư huynh tìm ta ngoài nói lời như vậy nhất định không còn lời nào khác.” Nàng thở dài, khóe miệng cong lên một nụ cười, ba phần mĩa mai bảy phần bất lực, “Đầu óc ngoan cố, không cần đoán cũng biết huynh ấy đang nghĩ gì.”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt lạnh đi: “Đại sư huynh của cô hình như rất tốt với cô.”

“Huynh ấy đối với ai cũng tốt hết.” Nhận Hồi không để ý đáp, “Trách nhiệm quá nặng, chuyện gì cũng thích ôm về phía mình. Rất nhiều sư thúc nói huynh ấy là đệ tử giống sư phụ ta nhất...”

Chưa nói hết câu này, Nhận Hồi đã im lặng, động tác trên tay cũng dừng, đôi mắt rũ xuống, không biết nghĩ tới điều gì, nàng lại hít một hơi thật sâu, y phục trên tay nhanh chóng được gấp chỉnh tề: “Không nói với người nữa.” Nàng ngừng đầu nhìn hắn: “Hay là nói chuyện ta phải đi đi.”

Thiên Diệu nhìn nàng, im lặng chờ nghe.

“Ngay từ đầu ta đã không muốn xen vào ân oán giữa người và Tổ Ảnh, người biết mà.” Ngữ điệu của Nhận Hồi không nhanh không chậm, “Người đã có xương rồng, có sừng rồng, có thể hấp thu linh khí trời đất tu luyện trở lại. Những phần tiếp theo người tự đi tìm thôi, ta thật sự phải đi rồi.”

“Nhận Hồi!” Thiên Diệu hiếm khi nghiêm túc gọi tên nàng như vậy, bởi vậy hai chữ này vừa thốt ra, Nhận Hồi bắt giác ngẩng người, nhanh chóng lấy lại khí thế nói tiếp: “Người đừng mong thuyết phục ta, ta nghĩ lâu lắm rồi, tuy đúng là ta có vậy Hộ Tâm của người, đúng là người đã cứu mạng ta, cũng đúng là quan hệ rất sâu xa...,” Nàng tự nói phần mình, giọng hơi yếu hơn, nàng không thể không ho nhẹ nhẹ, tìm lại tự tin, “Tuy nhiên thời gian qua coi như ta cũng lấy mạng đổi mạng trả hết tất cả rồi. Dù sao chúng ta cũng không phải là người chung đường, bởi vậy ai đi đường nấy, quay lại vị trí vốn có của mình đi.”

Thiên Diệu im lặng một hồi, cất tiếng: “Trên nhân thế này, ta vốn đã không còn chốn dung thân.” Hắn cup mắt, nhìn lòng bàn tay mình, ở đó vẫn còn vương hơi ấm, “Nhưng cô...”

Hắn chăm chú nhìn Nhận Hồi, giọng nhẹ nhàng chậm rãi: “...đã giúp ta lấy lại chỗ đứng.”

Bởi vậy, ‘vị trí vốn có’ đối với Thiên Diệu rốt cuộc là ở đâu...

Nhận Hồi nghe thấy lời này bắt giác lại thất thần.

Có người cần nàng đến vậy, dựa dẫm vào nàng đến vậy, trên thế gian này, đối với một người nào đó, thì ra nàng có ý nghĩa quan trọng như vậy...

Mẹ nó, sao nàng lại cảm thấy tim mình như một con chim nhỏ đang ca hát vui vẻ nhỉ...

Mẹ nó, sao nàng lại cảm thấy thần quang trên người Thiên Diệu lại bùng lên hơn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Nhận Hồi vẫn luôn cho rằng mình quyết đoán không băn khoăn suy nghĩ, thậm chí có lúc vì dứt khoát quá mức nên vô tâm vô tính.

Lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh, bước xuống bậc thang dài trước cửa núi, mỗi một bước đều mang theo ký ức ngày xưa. Khoảnh khắc Lăng Tiêu đưa nàng về cửa núi, nói với nàng rằng, “Nhận Hồi, từ nay về sau đây sẽ là nhà con!” Giống như mảnh hổ mai phục trong chỗ tối, đột nhiên xông ra cắn nàng máu thịt lẫn lộn.

Cho dù hồi ức dâng trào thế nào, cảm xúc buồn bã đến đâu, Nhận Hồi cũng không thể dừng bước.

Lúc đó nàng cảm thấy, cả đời này có lẽ bất kỳ điều gì cũng không thể ngăn cản bước chân nàng khi nàng muốn bỏ đi.

Thế gian này luôn có những điều kỳ quái lạ lùng khiến người ta khó lòng dự liệu. Lúc Thiên Diệu chăm chú nhìn nàng nói những lời dựa dẫm như vậy, Nhận Hồi bất chợt cảm thấy mình không cất bước nổi.

Nàng... phát hiện bản thân không thể nào vứt bỏ một người cần đến mình như vậy.

Nhận Hồi dời mắt không nhìn hấn, lòng thầm nguyện rửa mê hương đáng ghét đến nay còn chưa tan!

“Mặc... mặc kệ người nói thế nào, dù sao ta cũng không cùng người đi tìm những bộ phận khác nữa đâu. Trên giang hồ đã có tin ta thả Hồ yêu, tuy mọi người vẫn chỉ suy đoán thôi, nhưng chắc là ta cũng đã trở thành đối tượng chú ý của các môn phái, thậm chí là núi Thần Tinh, tiếp tục đi chung với người cũng không tốt cho người.” Nhận Hồi vác tay nải đã được thu dọn gọn gàng, đi lướt qua vai Thiên Diệu ra cửa, “Ta đi đây, người đừng theo ta nữa.”

Tuy nói vậy nhưng Nhận Hồi không sử dụng thuật Độn Thổ, chỉ cất bước đi, nhanh chóng xuống lầu.

Thiên Diệu thấy vậy cũng không nói một lời, không hề chậm trễ quay người theo sau nàng. Hấn cũng chẳng buồn về phòng thu dọn hành lý, vì thật ra hấn cũng chẳng có gì để thu dọn.

Ngoài Nhận Hồi, hấn chẳng cần mang theo gì hết.

Bước ra khỏi gác lầu, Nhận Hồi bỗng khựng lại, quay đầu nhìn hấn. Thiên Diệu cũng dừng lại, mặt không đổi sắc để mặc nàng nhìn.

Nàng sải bước rời Vong Ngử lâu, không chào hỏi bất kỳ ai. Thiên Diệu thấy vậy bèn hỏi: “Cô bỏ đi mà không định từ biệt Huyền Ca cô nương à?”

Nhận Hồi ra khỏi Vong Ngử lâu, liếc nhìn Thiên Diệu: “Giao tình giữa ta và Huyền Ca xưa nay chưa bao giờ câu nệ những điều tầm thường này.” Nói xong, nàng khựng lại một chút: “Người cũng nhiều chuyện quá nhỉ...”, rồi im lặng, dứt khoát dừng bước, quay người nhìn Thiên Diệu: “Đường vừa rộng lại vừa dài, ta đã nói sẽ không cùng người đi tìm các bộ phận cơ thể thì nhất định sẽ không đi. Nhưng người cứ đi theo ta, chân ở trên người người, ta không quản được người. Sau này nếu người không theo kịp ta, ta cũng không dừng lại chờ người đâu. Nếu có yêu quái tìm tới ăn thịt người, ta cũng không cứu người đâu. Nếu ở bên cạnh ta gặp xui xẻo thì người tự chịu lấy, ta không hứa hẹn gì với người đâu đó.”

Đáng nói là, nàng không dùng thuật Độn Thổ.

Tuy Thiên Diệu đã tìm được xương rồng và sừng rồng, có thể hấp thu linh khí của trời đất, nhưng cho dù sừng rồng có lợi hại đến đâu, muốn hấn đã thông kinh mạch trong thời gian ngắn, thay đổi thể chất người phàm, khiến pháp lực có thể ngưng tụ trong người để hấn có thể sử dụng pháp thuật, đó là chuyện gần như không thể.

Nhận Hồi hấn là biết rõ, chỉ cần nàng sử dụng thuật Độn Thổ hay thuật Ngự Kiếm, với tính lực của nàng hiện giờ, chỉ cần đi một ngày, cho dù trên người có chú của hấn, tuy vậy nếu muốn tìm được nàng cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Mà nàng không hề làm vậy.

Thiên Diệu cúi mày cup mắt, tuy miệng đang nói chính sự, nhưng ánh mắt lại dịu hơn thường ngày một phần: “Lúc xưa Tổ Ảnh dùng phong ấn ngũ hành phong hôn phách, sừng rồng, xương rồng, tim rồng và gân rồng của ta. Trong năm vật này ta đã tìm được ba, hai vật còn lại đến nay ta cũng không có manh mối. Thế gian rộng lớn, ta cũng không biết phải tìm ở đâu. Cô muốn đi đâu thì cứ đi, cô chỉ cần biết là ta sẽ không rời khỏi cô là được.”

Câu này như có lực đạo đẩy Nhận Hồi một cái, khiến nàng bất giác lui về phía sau một bước, vội vã quay người, xoa xoa ngực.

“Người... muốn theo thì cứ theo, dù sao ta cũng mặc kệ người.”

Nói xong Nhận Hồi cúi đầu đi về phía trước. Thiên Diệu nhìn bóng nàng bực bội bỏ đi, khóe miệng khẽ động, chỉ chốc lát sau trở lại bình thường.

Hấn ngoảnh nhìn Vong Ngử lâu...

Lúc này cách thời điểm Vong Ngữ lâu náo nhiệt vẫn còn sớm, ngay cả các cô nương ngồi trò chuyện cũng chưa xuất hiện trên lầu. Thiên Diệu nhìn lên lầu hai một hồi rồi cũng xoay người, đi theo Nhạn Hồi.

“Phụng đường chủ.” Nữ nhân áo nâu sau khung cửa sổ lầu hai nhẹ giọng nói, “Lăng Tiêu đạo trưởng đặc biệt dặn dò nhiều lần, không thể để Nhạn Hồi rời khỏi tầm mắt ngài. Ngài thả cô ấy đi vậy sao?”

Phụng Thiên Sóc đứng trong bóng lầu hai, phe phẩy quạt cười, “Tầm mắt của ta dài lắm.” Hần nói. “Cản cô ấy thì rõ ràng quá, chỉ bằng để cô ấy dạo chơi khắp nơi, dù sao...” Phụng Thiên Sóc trêu đùa chầm chìa khóa ngân lâu treo trên eo, “Chẳng phải ta đã sắp xếp nơi cô ấy muốn đi rồi sao?”

Nhạn Hồi và Thiên Diệu một mạch ra khỏi thành Vĩnh Châu, dọc đường năng đi rất nhanh, đúng là có hơi vội, vì nàng vô cùng muốn thoát khỏi đại sư huynh. Thế nhưng lúc sắp rời khỏi ngoại thành bước lên quan đạo, Nhạn Hồi cảm thấy xung quanh dậy tiếng gió xào xạc.

Ánh mắt nàng lạnh đi, lui lại một bước, vừa định chặn Thiên Diệu đằng sau, thỉnh thoảng thấy trên trời lóe lên một luồng sáng, một dải kim quang lấp lánh đáp xuống đất, lòng Nhạn Hồi bất lực: “Đại sư huynh...”

Vẫn bị đuổi kịp...

Xoay vạt áo, Tử Thần cầm kiếm đứng trước dải kim quang, vẻ mặt nặng nề: “Nhạn Hồi, đừng quấy nữa.” Hần nói, “Theo ta về núi.”

Nhạn Hồi thờ dãi vô cùng bất lực, “Đại sư huynh, lần này thật sự không phải muội quấy phá. Muội đã là người bị trục xuất khỏi sư môn rồi, suốt đời không được phép tới gần núi Thần Tinh. Huynh muốn muội theo huynh về chẳng phải làm khó muội sao, rõ ràng huynh đang muốn bắt cóc muội mà.”

Tử Thần nhíu chặt mày, “Sư phụ không thật sự nhấn tâm trục xuất muội ra khỏi sư môn...”

Nhạn Hồi ngắt lời hần, “Người đã làm vậy rồi.”

“Chẳng qua người chỉ nhất thời nóng giận thôi, muội theo ta về đi, ta giúp muội cầu xin, chờ sư phụ nguôi giận nhất định sẽ tha thứ cho muội.”

“Chuyện này thật ra sư phụ có tha thứ cho muội hay không cũng chẳng sao nữa.”

“Muội lo về Lăng Phi sư thúc à? Phía Lăng Phi sư thúc, ta tin vào con người muội, muội không bao giờ vô duyên vô cớ làm chuyện đại nghịch bất đạo với trưởng bối như mọi người nói. Chỉ cần muội theo ta về giải thích...”

“Muội thật sự đánh cô ta, hơn nữa còn đốt cháy tóc cô ta.” Nhạn Hồi không chút kiêng dè, “Hơn nữa đến giờ vẫn cảm thấy rất hả lòng hả dạ.”

“...”

Nàng bĩu môi, “Bởi vậy đại sư huynh, huynh thấy rồi đó, muội thật sự không thể làm người của núi Thần Tinh nữa, huynh thả muội đi đi, muội cảm thấy bây giờ mình sống cũng tốt lắm.”

“Ăn nói bừa bãi!” Tử Thần nghiêm giọng trách mắng, “Muội có biết người trong giang hồ đồn đại muội như thế nào không?”

“Tư thông yêu quái, phản bội chính đạo gì đó chứ gì, có gì to tát lắm đâu.” Nhạn Hồi gãi mặt: “Muội không hề quan tâm họ đồn đại muội thế nào. Họ đâu có chứng cứ, muốn nói thì cho họ nói mấy câu đi, muội cũng đâu thiệt thòi gì.”

“Bừa bãi! Muội là một cô nương, sao có thể chịu bị bôi nhọ như vậy được? Theo ta về, ta và sư phụ sẽ nghĩ cách giúp muội chứng minh.” Tử Thần nói xong, tuy sắc mặt nóng giận nhưng vẫn chia tay ra với Nhạn Hồi, “Qua đây.”

Nhìn bàn tay chia ra của Tử Thần, Nhạn Hồi ngây người hồi lâu, vẻ mặt lơ đãng trên mặt cũng thu lại nhiều.

Đại sư huynh của nàng...

Người mà đến nước này vẫn chia tay ra với nàng, tìm khắp giới tu đạo chỉ có mình đại sư huynh nàng thôi. Khóe miệng Nhạn Hồi khẽ nhếch, ba phần cay đắng bảy phần bất lực.

Trong lúc Nhạn Hồi im lặng, bỗng cảm thấy phía trước tối đi, là Thiên Diệu đứng trước mặt nàng, “Cô ấy không muốn về thì ngươi đừng cưỡng ép nữa.”

Nghe Thiên Diệu nói vậy, Tử Thần nhíu chặt mày, y quan sát Thiên Diệu từ trên xuống dưới: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Trên người Thiên Diệu vẫn còn túi thơm Vô Túc lấy chỗ Huyền Ca, bởi vậy Tử Thần hoàn toàn không phát tác được khí tức trên người Thiên Diệu, y chỉ cảm nhận được người này thân phận thần bí, lại lịch quỷ quái, hơn nữa lại còn...

Có cừ chi thân mật với sư muội y.

Thiên Diệu mặt không đổi sắc nói dối: “Ta chỉ là một người phạm tội...”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi bị chặn sau lưng bỗng nảy ra một ý, vội kéo cánh tay Thiên Diệu, áp đầu lên vai hần: “Là tình yêu đích thực muội tìm được

khi xuống núi.”

Thiên Diệu: “...”

Từ Thần nghe thấy giống như bị định thân, ngây người một lúc: “Muội...”

Nhận Hồi vô cùng nghiêm túc, “Đại sư huynh, huynh về đi, mặc kệ muội, muội đã tự ý định ước chung thân với người này rồi, người là của huynh ấy, tìm cũng là của huynh ấy! Nếu bây giờ huynh bất chấp ý muội, đưa muội về núi Thần Tinh, đó chính là chia duyên rẽ thụy, chia rẽ tình nhân, kiếp sau sẽ không tìm được nương tử đâu!”

Thiên Diệu quay đầu nhìn Nhận Hồi, thấy nàng bám cánh tay mình rất chặt, đầu còn cọ cọ lên vai mình như một tiểu nương tử đang làm nũng.

Tuy hiểu cô nương này đang diễn kịch hơn ai hết, lại không biết làm sao, tim hần dường như thật sự bị mái tóc mềm mại của Nhận Hồi cọ tới cọ lui, vừa tê lại vừa ngứa.

Hắn vốn dĩ... rất ghét bị người ta đụng chạm mà...

Sau khi hết sững sờ, Từ Thần mới quan sát kỹ Thiên Diệu, lúc ban đầu thật sự không thăm dò được khí tức trên người hắn, y còn cho rằng hắn là một phạm nhân, nhưng nhìn kỹ lại, Từ Thần nắm chặt kiếm, mày càng nhíu chặt hơn, nói với Nhận Hồi: “Trên người không hề có khí tức, ngay cả mùi khói lửa cũng không có. Làm sao có thể là người phạm binh thường? Nhận Hồi, muội đừng nghĩ diễn kịch gạt ta!” Từ Thần vừa nói lại vừa quan sát Nhận Hồi từ trên xuống dưới, lập tức lửa giận như tăng thêm mấy phần, “Suốt ngày muội làm bữa bên ngoài thế nào mà khí tức trên người lại hỗn tạp như vậy, còn nói không muốn theo ta về nữa!”

Nhận Hồi đảo mắt: “Muội không muốn về, đây là tình yêu đích thực của muội. Muội muốn ở bên huynh ấy.”

Từ Thần lạnh mặt, dừng trường kiếm trong tay: “Vậy để ta xem thử tình yêu đích thực của muội rốt cuộc là nhân vật thế nào.” Nói xong y thỉnh linh đâm kiếm về phía Thiên Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Nhận Hồi cũng giật thót. Nàng biết đại sư huynh nhà mình nghiêm túc chính trực, nhưng không ngờ là chỉ có mấy tháng không gặp, sao tính tình lại trở nên nóng nảy thế này, chưa nói được mấy câu đã nổi giận ra tay với người ta rồi!

Nhận Hồi vội tiến lên ngăn cản: “Đại sư huynh! Huynh bình tĩnh đi!”

Từ Thần như đang lửa giận ngút trời, tay ngưng tụ pháp lực đẩy Nhận Hồi ra: “Tránh ra!”

Nhận Hồi bất cẩn, thật sự bị đẩy sang một bên.

Thiên Diệu thấy vậy chau mày.

Nhận Hồi vừa ổn định thân hình xong, quay đầu đã thấy Từ Thần đâm kiếm về phía Thiên Diệu, thân hình Thiên Diệu khẽ nghiêng, động tác không mạnh lắm nhưng có thể tránh được hết ba kiếm Từ Thần đâm tới. Đến khi Từ Thần sắp thu thế, Thiên Diệu đưa tay, nhẹ đánh lên chỗ yếu nhất trên xương cổ tay hắn, lực đạo không mạnh nhưng lại khiến cả cánh tay Từ Thần tê dại.

Từ Thần bất giác lui lại, ôm cổ tay mình cười lạnh: “Người phạm binh thường?”

Bị vạch trần ngay tại chỗ, Nhận Hồi cảm thấy da mặt nóng bừng, cổ chống đỡ nói: “Huynh ấy... huynh ấy chỉ giỏi võ công thôi, không có pháp lực đâu...”

Từ Thần không muốn nghe Nhận Hồi nói bừa nữa, nhìn Thiên Diệu hỏi: “Khí tức hỗn tạp trên người sư muội ta cũng do người dạy muội ấy hấp thu phải không?” Ánh mắt Từ Thần lạnh lẽo, “Rốt cuộc người có ý đồ gì?” Câu hỏi của y không còn chút hơi ấm nào nữa.

“Ý đồ?” Thiên Diệu đứng mực nhìn Từ Thần, tuy quanh người không hề có pháp lực, nhưng không ảnh hưởng đến khí thế của hắn: “Ta dạy cô ấy hấp thu khí tức của ta thì đã sao, núi Thần Tinh người dạy dỗ mười năm không bằng một ngày chỉ giáo của ta. Nói ra không thấy xấu hổ sao?”

Từ Thần đã thực sự nổi giận, “Ngông cuồng!” Để ta xem rốt cuộc người có bản lĩnh gì mà to gan lớn mật như vậy.”

Trường kiếm trong tay y ngưng tụ khí tức, không khí xung quanh chuyển động, tốc độ ngày càng nhanh, hơn nữa trên kiếm của Từ Thần còn xuất hiện thêm mấy lưỡi đao gió.

Nhạh HòibiếttừThầntừnhỏđãtuhànhphápthuậthệMộc,tìnhhìnhtrướcmắtdườngnhưythực sựmuốnsửdụngbảnlìnvớithiêndiệuh. Nhạh HòibiếtmìnhnhinquanquảnkếtquảtìmthấymộthònđádướidấttệncầndámmộtcuốckhôngđáđậpvàocổtaychỗtừThầnmớibithiêndiệudánhban này, từThầnbịđau,phântâmnhìnvềphíanàng.

Nhạh Hòilắcnghườitrongsíctắclậptứcdi chuyểndếnp hápsauy,động táccực nhanh,đưataythànhđạodánh mạnhvào sảugáyy.

Cúđáchnangtheopháplựcbựpmộttiếng,mộtnghọn lửamàuđỏtheokinh mạchtừThầncầylankhắptoàn thâny.

Lườidạogiótrênkiếm từThầnlậptứcbiếnmấtkhôngkhíxungquanhkhôiphụcvềbìnhyên. Thânhình từThầncứngđờ tạichỗ,lửagiậnbùngtháycháyytrongđoimắtt.

“Nhạh Hòib!”

Nhạh Hòithờphảoliềntiếpxinlỗi: “Xinlỗixinlỗi,khoákinhmạch củahuyñhmộtlúcnữacanhgiờsaur làcóthểcửđộng đượcrồidạisurhuyñhđừngnóng.”

Làmsaocóthểkhôngnóng,xuânay từThầntầmtĩnhngheĩntúct,đứngđắnhon là cảLắngTiêu,hôm naybịNhạh Hòichợcgiậndếnnghieĩnrằg: “Muộil... muộil...” Nghĩmộthòivẫnkhoĩngbiếtnên nổinắgthế nào.

Nhạh Hòithờdài,búcsangbên cạh tiếntaynhấtmộtcầncây, “Dạisurhuyñh,huyñhđừngépmuộil,muộikhoĩngthế nàoquay vềnúiThầntĩnh đượcnữadầ,huyñh cũgđứngtớitìmmuộlnữa, để tráh saur này cácsurthúcsurbá có ýkiếnvớihuyñh. từlúcrờikhoĩnúiThầntĩnh muộil đãkhôĩngnghĩ đếnthuyể Quay vềnữa. Chứngta gặpnhau lầnnày,huyñhcoinhưbù cho lúcmuộlrờikhoĩnúiThầntĩnhđi. từnay vềsaurnúi rộngsôngdài,hệngặpnhau chồngianghồ.”

Nhạh Hòithậtsựquyếtdìnhrũsắhquanhệ vớinúiThầntĩnh.

TráiquathuyểHòiyêunày,nàngkhôĩngmuốnvàkhôĩngbằglòngnghe thêmbắtkỳtintúcgìliềnquan tồLắngTiêu,nữa,sợsaur nàychỉcầncóthêm mộthúttintúcgìđónữathìhìnhtượgsurphụđang đượcnàngdề dặtcầnthậnbảovệ tronglòng sẽhoàntoàn sụpđỏ.

LúcdìnhrờikhoĩVongNgũlầurờikhoĩnoinậptrungtintúctđó,Nhạh Hòidãkhôĩngmuốndiềutra “chầntướng” nữa.

Nàngsợthậtsự sẽcó mộtnghày,khinnàngbiếtdượctắtcầncầntướng sẽkhôĩngchịu nổi. Vậynềnnàngđứtkhoá tráh né,đứtkhoá tráhđi, giảvòkhôĩngbiếtgì cả, thế này... hình như là cách tốt nhất nàng nghĩ ra đượcl.

từThầnnghethấylờinày củaNhạh Hòivềmặtbiếndộng,chưakíp lểntiếgthìnàng đã vổvổ mộtnhánh câynếmnó lểntrờinhánh câylậptứclorlĩng trongkhôĩngtrung.

Nàngkéo tay thiêndiệuthầnnhẹ nhưyểnnhắylểnnhánh câykhoĩngquay đầunhìntừThầnlấymộtlầnlấynhánh câylàmkiếm,hóara mộtlườg gióngựkiểmbayđi.

từThầnbịkhóákinhmạchđứngyên tạichỗ,chỉ cógió nhẹlaytóc y,ngoàiphầnnộ, tronglòngvừabắtlựcvừaxúcdộngbùinghi.

Tĩnh đếnhiệngiờ, trongthếhệbộnhọ,ngườicóthể tiếntaybềcây làmkiếm,tùy ýbayđie chỉ cómình Nhạh Hòil. Tưchấtcủanàng cựccao,nếunàng cóthể ở lạinúiThầntĩnh,ấthầnsaur nàycóthể theokípTổÁnhchầnnhầ.

Hon nữayhi vọngNhạh Hòicóthể ở lạinúiThầntĩnh...

Làmsaocóthể tùy tiếnhọc từmộtnghườilạilệhbắtmình nhưvậđượcl, lờđó làngườixấuthìsaur, lờngườidó...

Có mừđồ bắtkhếnvớinàng thìsaur...

Nhạh Hòidưathiêndiệugựkiểmkhoĩngngừngngheĩsuốtmộtcanhgiờ. Trongkhôĩngtrung,chỗđứngtrênnhầncây cóhạnthầnhình Nhạh Hòinỏhonthiêndiệu,tuy do nàngdùngpháplựckhốgchếphương hướngnhưng cảngườinàng như đượckhắmvàològ hầ.

Hainghườitựavàonhau,bồivậyhơĩầmtrêngườinạh Hòicứ nhưvậtruyểnsangngườithiêndiệu.

Tócnhạh Hòibịgióhấttung làm mờánhmắthầ,hầnhìnnúi ở xa xavà mâyđầumàu sắcbồgđungnổil: “Chắgphảicô nổisẽ mắckệta saur?”

Tầmtừ Nhạh Hòikhôĩngđặptrêngườithiêndiệu,nhưngnghe hầnnổivậ,nàngngắnrar,saurđó quay đầulieckhầ: “Cồnnổivớivẫnthìta khôĩngngạithảngườixuốgđầudầ.”

Thiêndiệugongkhóemổil, nổisangthuyểkhắc, “Cồraratay vớisurhuyñhmàchắgkhắcsáochútnào.”

“Tadầudìnhraratay.” Nhạh Hòicũgrấtkhóhiểul, “Tacồntướngchỉcầntroĩnthoátlà đượcrồil, nàogờhuyñhấylạinổigiậnnhưvậ,khôĩngbiếtdanggiậncáigìnữa.”

Thiêndiệuvềmặtkỳ lạngheĩthầ,đứngrồil, tốt nhấtđừngnênbiếthầđanggiậncáigì.

Đi vội vã lại phải vòng vèo, mãi đến khi Nhạn Hồi xác định Từ Thần không thể đuổi kịp, nàng mới xác định phương hướng bay về phía Nam.

Nàng vốn nghĩ Thiên Diệu đi theo nàng nên nàng không ngại kiểm, nhưng nào ngờ xảy ra chuyện này, dù sao cũng đã tự vả vào mặt mình rồi, chi bằng một mạch bay tới trấn Tương Lý cho xong.

Ngự kiếm đương nhiên rất nhanh, trước khi trời tối hai người đã tới được trấn Tương Lý.

Nơi này thật ra cũng coi như là quê của Nhạn Hồi, nơi nàng ở lúc nhỏ là một thôn làng bên ngoài trấn không xa. Có điều hôm nay vẫn chưa chuẩn bị về nhà, nàng định ở chỗ này một đêm trước.

Trả tiền hai phòng trong khách điếm, tuy Nhạn Hồi đã được coi như là một chủ ngân lâu nhỏ, nhưng ngân lâu cũng chưa thấy đâu, nàng vẫn cảm thấy xót của theo thói quen.

Nàng dặn dò Thiên Diệu: “Bây giờ ngươi không trả tiền cũng được, nhưng sau này nếu ngươi phát đạt thì đừng quên trả cho ta tiền ăn uống ngủ nghỉ thời gian trước và tiền ăn uống đi lại trong thời gian này đó.”

Thiên Diệu tuy không đáp, nhưng lúc lên lầu hẩn cụp mắt, trong mắt ẩn giấu mấy phần suy tư.

Nhạn Hồi thấy vậy lòng căng lên, lần nào Thiên Diệu lộ ra vẻ mặt này cũng có chuyện không hay: “Sao vậy?” Nàng nhìn khắp xung quanh, rồi lại hít hít mũi, dùng giọng điệu như thi thăm hỏi: “Ồ đây có yêu quái à? Sao ta không cảm giác được?”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi: “Ta không phải yêu quái sao?”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, phải... Đại gia đây có sừng rồng rồi nên nói năng cũng lớn tiếng.

“Không có gì, về phòng đi.” Thiên Diệu lên lầu, quay đầu nhìn lại, cuối đường đi có một cửa sổ, khe hé ra một khe hở, khiến không khí bên ngoài lọt vào trong khách điếm, “Ta chỉ cảm thấy không khí nơi này rất quen thuộc thôi.”

Nhạn Hồi ngây người: “Quen thế nào?”

Thiên Diệu lắc đầu.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ngươi đừng tưởng ra vẻ sến sẩm là có thể phốt lờ chuyện ban nãy ta kêu ngươi trả tiền đó nhé.”

“...” Thiên Diệu liếc nàng rồi tự đẩy cửa về phòng.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi tự giác thức dậy từ sớm, hiếm khi chải chuốt ăn mặc một phen, đầu tóc cũng nghiêm túc hơn thường ngày, vừa ra cửa đã đụng phải Thiên Diệu.

Hắn thoáng ngây người, nhưng Nhạn Hồi không hề phát giác, tâm tư đặt hết vào bữa sáng của khách điếm: “Thiên Diệu, ngươi dậy sớm nấu cháo à?”

Ở đây không phải bếp của Vong Ngữ lâu, đương nhiên không thể tùy tiện cho người ngoài mượn dùng.

Thiên Diệu lắc đầu: “Không có.”

Nhạn Hồi vô cùng tiếc nuối, không cần ngự kiếm, hai người nhàn nhã bước trên đường của tiểu trấn. Ra khỏi trấn, đi về phía Nam, nhà cửa ngày càng ít, ruộng đồng ngày càng nhiều, không khí đậm mùi cỏ xanh ngan ngát.

Bờ ruộng đã có nông dân làm việc từ sớm.

Nhạn Hồi đi rất chậm, Thiên Diệu cũng không lên tiếng. Hiếm khi họ yên lặng cùng nhau đi trên đường thế này, không tranh chấp hay đấu khẩu, không có truy sát hay nghi ngờ.

“Sắp tới thôn rồi.” Nhạn Hồi đưa mắt nhìn về phía trước, mỉm cười lộ ra chiếc răng khểnh nho nhỏ khiến nàng trở nên nghịch ngợm, “Cây to phía trước chính là dấu hiệu sắp tới thôn nhà ta. Trước đây rậm rạp lắm, nhưng sau đó bị cháy hết rồi.”

Thiên Diệu theo lời Nhạn Hồi nhìn về hướng đó, lập tức nheo mắt lại.

Gốc cây to bên kia đã gãy, chỉ còn để lại rễ cây lẩn lộn và thân cây to đứt gãy, thân cây ước chừng phải năm người mới ôm xuể, có thể suy đoán trước khi bị thiêu cháy, cây này rậm rạp dường nào.

Hai người đang nói thì đã đi tới gốc cây to, nhìn kỹ lại, trên thân cây vẫn còn những vết cháy đen sì, trải qua nhiều năm đã bị gió sương mài vừa nhẵn vừa cứng.

Thiên Diệu im lặng quan sát thân cây gãy, nghe Nhạn Hồi nói: “Năm xưa ta đã quen biết Lăng Tiêu và đại sư huynh Từ Thần ở đây.” Nhạn Hồi đưa tay chạm vào thân cây, vỏ cây thô ráp cang tòn lên mu bàn tay trắng mịn của nàng, “Nói ra thì cây này đã bị ta đốt cháy, nghĩ cũng có lỗi với nó.”

Thiên Diệu nghe vậy ngây người, dường như không dám tin quay đầu nhìn Nhạn Hồi: “Cô đã đốt cây này?”

Có lẽ giọng điệu hân quá mức không dám tin, khiến Nhạn Hồi quay phắt đầu lại: “Đúng vậy, ta đốt đó.”

Có được câu trả lời này, Thiên Diệu sững sốt nhìn nàng thất thần như bị Nhạn Hồi bắt mất hồn phách.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nếu hỏi Nhạn Hồi bái Lăng Tiêu làm sư phụ thế nào, thật ra đã là chuyện của mười năm trước.

Đối với một người, mười năm là khoảng cách rất xa, chuyện năm đó Nhạn Hồi đã không còn nhớ nhiều, nhưng hôm gặp Lăng Tiêu, bất kể chuyện lớn nhỏ nàng đều ghi khắc trong lòng, đến nay vẫn không quên.

Nàng nhớ lại đầu hạ năm đó, nàng là một đứa trẻ hoang không có mẹ, người cha ma men của nàng ngày nào cũng say túy lúy ở nhà, không hề quan tâm Nhạn Hồi lẽ ra ở chôn nào trong thôn.

Lúc đó nàng cảm thấy chắc mình sẽ sống vô tri hồ đồ như vậy, chờ đến lúc trưởng thành sẽ giống các tỷ tỷ khác trong thôn, tìm một người để lấy, sinh mấy đứa con, nuôi con khôn lớn, sau đó nhìn các con sống những ngày tháng ngây ngô như mình.

Nàng chưa từng nghĩ, đời mình có ngày gặp được một người tên Lăng Tiêu.

Đó là người cao quý tựa thần linh, roi trúng cuộc sống tầm thường của nàng.

Hôm đó Lăng Tiêu đưa Từ Thần xuống núi rèn luyện, đuổi theo một tên quái tà ác đến cửa thôn, vừa khéo Nhạn Hồi đang chơi đùa với mấy đứa trẻ khác trên cây gần đó.

Có lẽ yêu quái bị dồn đến đường cùng nên bắt một trong số bọn trẻ, phanh ngực mở bụng, móc tim ăn sống ngay tại chỗ. Bọn trẻ chứng kiến cảnh này đều kinh sợ dờ người.

Tuy lúc nhỏ Nhạn Hồi thường thấy ma, nhưng vẫn không chống đỡ nổi trước cảnh máu tanh như vậy, lập tức nôn thốc tại chỗ. Yêu quái ăn tim một đứa trẻ không thấy đủ, đưa tay chộp sang bên cạnh, tích tắc đã bắt được Nhạn Hồi ở gần nhất.

Nó không phí một lời, ngón tay rạch một lỗ trên ngực nàng, máu tươi tí tách nhỏ lên bộ rễ lẫn lộn của gốc cây to.

Nhạn Hồi cảm thấy mình sắp chết rồi, đó là lần đầu tiên nàng trực tiếp đối diện với cái chết, nàng nhìn thấy cơ thể mình có khí đen bốc lên liên sọ đến tái mặt, tim như đã ngừng đập. Nhưng vào lúc này, băng sương trên trời giáng xuống, Sương Hoa thuật bùng ánh hào quang.

Nhạn Hồi nhìn tay yêu quái bị lưỡi dao băng chặt đứt rồi, còn nàng rơi vào một vòng tay lạnh lạnh.

Sương lạnh đông cứng vết thương trên ngực nàng, tích tắc sau thì nàng được trao sang tay Từ Thần, nhưng hình dáng Lăng Tiêu trong khoảnh khắc đó đã khắc sâu trong đầu nàng, kể từ đó, tâm trí nàng không thể in bóng người nào khác được nữa.

Lăng Tiêu giao đầu với yêu quái, nhưng yêu vật đó dường như không sợ bị thương, chỉ trong phút chốc, vết thương chỗ bàn tay bị Lăng Tiêu chặt đứt lại mọc ra một bàn tay khác.

“Từ Thần, cứu bọn trẻ.”

“Dạ! Sư phụ!”

Từ Thần lớn tiếng đáp rồi đặt Nhạn Hồi xuống đất, dặn dò nàng: “Muội cố gắng chạy về phía sau càng xa càng tốt, đừng tới đây.” Nói xong y lao nhanh về phía đám trẻ.

Yêu quái thấy vậy muốn đi ngăn cản Từ Thần, mắt Lăng Tiêu lạnh đi, trường kiếm trong tay bùng lên hào quang, tựa như băng sương cực lạnh trong ngày đông giá, thăm thẳm hàn khí. Kiếm vung lên, hàn khí liền dựng lên một bức màn chặn yêu quái bên ngoài. Yêu quái đành tro mắt nhìn Từ Thần tay ẵm một đứa, lưng cõng một đứa, đưa đám trẻ chạy xa.

Nó nổi giận, xông thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu một bên kết ấn, một bên phất tay áo, yêu quái như hứng một đòn nặng nề, bị hất bay lên trên gốc cây to, lực đạo mạnh đến mức khiến gốc cây cũng chấn động, lá cây rơi rụng. Nó ngã xuống đất, choáng váng lắc lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh bỗng truyền tới tiếng một đứa trẻ khóc thét lên.

Thì ra vẫn còn một đứa trẻ trốn bên gốc cây, yêu quái lại ngã ở nơi rất gần nó, khiến nó quá sợ hãi mới khóc lên thành tiếng. Tiếng khóc thu hút sự chú ý của yêu quái, nó xoay tay lăn sang bên cạnh, định phanh ngực đứa bé này móc tim ăn sống như lúc này!

Lăng Tiêu nhủ mày, khề lắc người, trong chớp mắt đã đáp xuống trước mặt yêu quái, nhưng không trực tiếp đối diện mà xoay lưng về phía nó, đưa tay ôm lấy đứa trẻ đang gào khóc. Móng tay bén nhọn của yêu quái kia tưởng chừng như rạch rách lưng Lăng Tiêu.

Từ Thần cũng không nén được kinh sợ, lớn tiếng hét lên: “Sự phụ.”

Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh lùng, tay động hàn khí, nhưng còn chưa kịp ra tay, bỗng từ xa có một quả cầu lửa đánh tới, đập thẳng lên đầu yêu quái.

Yêu quái dường như trời sinh sợ lửa, ngọn lửa vừa chạm vào đầu nó đã bùng lên. Nó đau đớn ngửa đầu về phía sau, ngọn lửa trên đầu hòa với máu đầm vào gốc cây to.

Lăng Tiêu ngạc nhiên quay đầu, thấy Nhạn Hồi toàn thân đầy máu đứng dậy, trong tay kết ấn mà vừa nãy hắn chỉ từng làm một lần, hoang mang nhìn hắn, sau đó lại nhìn yêu quái.

Nhạn Hồi lúc đó không hề biết, pháp thuật Lăng Tiêu sử dụng là điều động lực ngũ hành trong cơ thể, trong cơ thể có lực ngũ hành gì thì sẽ sử dụng pháp thuật đó, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Mỗi người đều có lực ngũ hành, và đặc tính của mình, nhưng không phải ai cũng có thể mượn lực ngũ hành để sử dụng pháp thuật. Có người tu tiên cả đời cũng không thể khiến quanh người nổi gió, ngón tay kết băng.

Còn Nhạn Hồi... chẳng qua nhìn thấy Lăng Tiêu kết ấn một lần đã có thể học theo, chỉ khác là pháp thuật của nàng thuộc hệ Hỏa.

Từ Thần bên cạnh nhìn đến sững sốt: “Đây... đây là...”

Nhưng họ không có thời gian để kinh ngạc.

Ngọn lửa trên đầu yêu quái bên kia vẫn cháy, nó như đang giãy chết, thỉnh linh bò dậy tấn công Lăng Tiêu một cách lộn xộn. Lăng Tiêu nhanh nhẹn tránh được, nhưng trong tay còn đang ôm một đứa trẻ, không thể thi triển được gì, buộc lòng rời khỏi gốc cây.

Ngay lúc hắn rời đi, Nhạn Hồi kết ấn lần thứ hai, so với lần đầu đã thành thạo hơn đôi chút, một con rồng lửa từ ngón tay nàng rít gào bay ra, quần lên người yêu quái, toàn thân yêu quái bùng cháy, đau đớn không cùng.

Nó bỏ loạn khắp nơi trên cây, khiến ngọn lửa trên người đốt hết thân cây, sau đó nó cũng theo gốc cây to biến thành tro bụi.

Nhắc lại chuyện năm xưa, Nhạn Hồi vẫn còn mấy phần cảm xúc: “Đã mười năm qua rồi, người trong thôn đều nói cây này rất linh, đốt nó sẽ bị báo ứng. Lăng Tiêu thấy thái độ người trong thôn nói ta rất có năng khiếu tu luyện đạo pháp, hỏi ta có muốn cùng người về núi Thần Tinh tu luyện pháp thuật của Tiên gia không.” Nhạn Hồi cười cười, “Ta vẫn còn nhớ, lúc đó đại sư huynh ở bên cạnh gạt đầu thật mạnh, chỉ sợ ta nói không.”

Nhạn Hồi vỗ vỗ vào cây thô ráp: “Phải cảm tạ cây này, nếu không có nó, chỉ dựa vào chút pháp thuật ít ỏi do nóng lòng chắc là không thể thiêu chết được yêu quái đâu...” Nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, “Hơn nữa, ta còn phải cảm tạ người mới đúng, lúc đó ta thật sự rất sợ chết, cũng sợ ân nhân cứu mạng mình chết, bởi vậy không ngờ liệu mình một phen lại thật sự khiến ta sử dụng được pháp thuật. Trước đây ta cảm thấy chắc ta có tư chất trời cho, giờ đây coi như đã hiểu rõ, có lẽ công lao thuộc về vậy Hộ Tâm của người!”

Nàng vừa dứt lời, Thiên Diệu đang im lặng lắng nghe bất ngờ nói: “Không!” Ánh mắt hắn giữ chặt nàng, “Phải là ta cảm tạ cô mới đúng.”

Lời này dường như không hề liên quan tới chuyện Nhạn Hồi kể, nàng bị kéo ra khỏi hồi ức, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn khó hiểu: “Người cảm tạ ta? Người cảm tạ ta làm gì?”

Thiên Diệu bước tới một bước, đặt bàn tay bên cạnh bàn tay Nhạn Hồi, tay hắn to hơn nàng rất nhiều, da cũng đen hơn nhiều, hắn vịn vào vỏ cây cháy đen, sau đó lòng bàn tay bắt giắc nắm lại thành quyền, nhẹ đâm lên cây một cái: “Dùng Thủy giam xương, dùng Thổ trấn sừng, dùng Hỏa đốt gân, dùng Kim khóa tim, dùng Mộc trời hồn.” Thiên Diệu nói xong, cong môi nở nụ cười: “... Dùng Mộc trời hồn, Nhạn Hồi, chính cô đã thả ta ra khỏi Phược Hồn Mộc này.”

Thiên Diệu nói không nhanh, nhưng Nhạn Hồi ngậy ra một hồi mới phản ứng được: “Người... đây là.. Phược Hồn Mộc mà Tổ Ảnh phong ấn hồn phách người sao?”

Thiên Diệu nắm mạnh lên cây gãy: “Đây chính là Phược Hồn Mộc.”

Nhạn Hồi sững sốt nhìn hắn thật lâu.

Thì ra từ trước tới khi nàng gặp Thiên Diệu, duyên phận của họ đã bắt đầu được viết rồi sao...

Nhạn Hồi sờ ngực mình, ở đó trái tim vẫn đập như bình thường, nếu không nói, không ai biết trong ngực nàng đang khảm vấy Hộ Tâm của người trước mặt, không ai biết nguồn cội giữa họ lại sâu đến vậy.

“Đúng thật là duyên phận.” Nhận Hồi nói, “Vây Hộ Tâm của người tục mệnh cho ta, còn ta lại phóng thích hồn người ở tại đây.”

“Đúng vậy.”

Sao lại không chứ, nếu không phải mười năm trước hồn rỗng được giải thoát, làm sao hắn có thể tìm được khí của xương rỗng, làm sao tìm được cơ thể thiếu niên ngọc ngà ở núi Đồng La, làm sao có thể kéo dài hơn tàn trong cơ thể này đến nay, làm sao có thể tìm được xương rỗng sừng rỗng của hắn, thậm chí có hi vọng tìm lại được tất cả các bộ phận khác của cơ thể.

Thì ra, Nhận Hồi chính là khởi điểm hắn chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Là khởi đầu cho bước ngoặt vận mệnh của hắn.

Vậy bảo hắn làm sao không cảm tạ nàng được?

Thiên Diệu cup mắt nhìn nàng, ánh sáng trong đôi mắt đen cực kỳ trầm lặng.

Bốn mắt nhìn nhau, một lúc sau, Nhận Hồi hơi mắt tự nhiên dời mắt đi.

Nàng không nói được cảm giác trong lòng là thế nào, rất gần với cảm giác lúc mới bắt đầu trúng mê hương, nhưng nghĩ kỹ lại có hơi khác, nhưng rốt cuộc khác chỗ nào, Nhận Hồi cũng không nói rõ được.

Nàng háng giọng, “Ồ, nợ nần giữa chúng ta chắc đã chất đống rồi, muốn tính cũng không tính rõ được, thôi đừng tính toán nữa. Nhưng ta cũng phải nói, sau này nếu người phát đạt thì tiền người thiếu ta nhất định phải trả đó.”

Thiên Diệu nghe vậy cười nhẹ, Nhận Hồi cũng nghe thấy tiếng cười của hắn.

“Nhận Hồi.” Hắn nói, “Nếu đời này Thiên Diệu có ngày thái bình, tất cả tài phú của ta sẽ là vật trong túi cô hết.”

Điều mà hắn cầu mong, từ rất lâu đã không còn là hai chữ tiền tài kia nữa.

Nhận Hồi nghe Thiên Diệu nói vậy, hai mắt tròn trĩnh kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy bóng mình trong mắt hắn, chẳng mấy chốc nàng lại dời mắt đi, dịch sang bên cạnh mấy bước: “Nữ nhân chiếm giữ toàn bộ tiền tài của người làm của riêng chỉ có thể là thê tử người thôi, ta không phải là người tham tiền mà bán rẻ bản thân đâu, người đừng hòng lợi dụng ta, chút ngân lượng này người cứ trả là được.”

Nói xong nàng phui phui tay, phui hết bụi vừa rồi từ trên Phược Hồn Mộc dính trên tay. Nhận Hồi vẫn như bình thường lơ đãng cột nhà đi về phía trước. Tựa như dù biết được chuyện hôm nay, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa nàng và Thiên Diệu.

Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng chẳng bao lâu, không để nàng một mình đi xa đã vội theo ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Một phần của mẫu thân Nhận Hồi nằm trên một dốc núi nhỏ ngoài thôn, lúc hai người đi lên dốc núi, mặt trời đã sắp lên chính ngọ.

Không khí hơi nóng, nhưng chính những lúc như vậy bầu trời mới xanh đến trong suốt, khắp nơi nở đầy những bông hoa nhỏ li ti. Nhận Hồi hít một hơi thật sâu, đi lên dốc núi, nhìn thấy ngôi mộ cô độc không biết đã bao lâu không ai quét dọn, nàng im lặng đứng rất lâu, sau đó quỳ xuống, nhưng không quỳ nghiêm túc như người khác khi quỳ trước mộ.

Nàng bẩm sinh đã có tính tự do tàn mạn, không kính trọng quá mức nhưng cũng không mất đi lễ phép.

“Mẹ.” Nàng nhìn sang bên cạnh, có một bia mộ khác được dựng xiêu vẹo, không ngay ngắn như bia mộ nàng đang quỳ, bữu môi gọi, “Lão già ma men.” Nàng khầu đầu, “Con gái hai người về thăm hai người đây!”

Tay nàng xách bình rượu mua ở chỗ Tử nương trong thôn, mở nắp ra, đổ trước bia mộ xiêu vẹo kia, “Con lười nên không nhớ cô trước mộ hai người đâu, vì sau này cô cũng mọc lên lại.”

Thiên Diệu nghe vậy im lặng một hồi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng chê bai: “Ngán dặm xa xôi đến đây mà sao không chịu dọn dẹp cô trước mộ cha mẹ?”

“Lúc mẹ qua đời nhà quá nghèo, ngay cả một cỗ quan tài mỏng cũng mua không nổi nên chôn dưới thảm cỏ.” Nhận Hồi chúi chúi chữ trên bia mộ, “Lỡ như cô này mẹ ta trồng thì sao.”

Thiên Diệu nghe vậy không biết nên nói gì.

Mẹ Nhạn Hồi mất sớm, thật ra không để lại cho nàng quá nhiều hồi ức, nhưng nàng vẫn nhớ cảm giác lúc nhỏ ngồi bên cạnh mẹ, vừa nhìn bà may áo vừa nghe bà hát đồng dao.

Từ đó về sau không có ai dịu dàng bảo vệ Nhạn Hồi như mẹ nữa.

Từ sau khi mẹ mất đi, cha nàng suốt ngày nát rượu, cả ngày chìm đắm trong cơn say, nàng sống như một đứa trẻ hoang. Cho dù sau đó được Lăng Tiêu đưa về núi Thần Tinh, nhưng hơi ấm mà mẹ cho nàng vẫn không ai thay thế được.

Ngồi trước mộ một lúc lâu, Nhạn Hồi phúi phúi mũi đứng dậy: “Đi thôi.”

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng: “Đi đâu?”

Nàng móc túi, bên trong có chìa khóa đang kêu leng keng: “Bái tể cha mẹ xong xuôi rồi, đương nhiên là phải lấy tiền công thời gian qua liệu mình kiếm được chứ.”

Trần Phong Nhai thật ra cũng khá xa quê Nhạn Hồi, nhưng ngự kiếm chỉ mất nửa ngày đường. Nàng thầm nói, dù sao cũng ngự kiếm một lần rồi, thôi mặc kệ lần hai ba bốn sau đó. Chỉ cần Thiên Diệu đừng nhiều chuyện hỏi nàng gì đó thì nàng có thể giả ngu giả ngơ đưa hấn theo, dù sao...

Hấn cũng không mang vướng bận gì cho nàng.

Ngự kiếm đến được trấn Phong Nhai đã là chiều tối, hai người dường như rất quen thuộc đường đến khách điểm, tuy chưa ai từng đến trấn này, nhưng vừa nhìn biển hiệu là có thể thành thạo tìm được một khách điểm, thuê hai gian phòng vào ở.

Nhạn Hồi vốn định yên lặng ngủ một đêm ổn thỏa. Nhưng nào ngờ ngủ đến nửa đêm, bất ngờ nghe thấy trên nóc nhà truyền đến âm thanh sột soạt.

Giống như có một người đang đuổi theo một người lướt trên mái nhà.

Sau đó hai người này nói chuyện với nhau ngay trên nóc phòng nàng.

Theo lẽ thường, nàng sẽ không nghe rõ âm thanh này, nhưng nàng dùng tâm pháp Thiên Diệu dạy, lập tức nghe được tiếng thì thầm.

“Tiểu Thế tử, Thế tử ơi, chào ôi, ngài theo nô tài về đi, đừng tìm kiếm ở Trung Nguyên này nữa, nếu không tìm được mà ngài còn bỏ mạng, nô tài phải về ăn nói với Thất vương gia thế nào đây!”

“Người tùy tiện đối phó mấy câu là được rồi, không tìm thấy tiểu cô cô ta sẽ không về đâu.”

Nghe thấy giọng đứa trẻ này, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy quen tai một cách kỳ quái.

“Ôi chào, tiểu tử tông, lần trước ngài bị tiểu đạo sĩ núi Thần Tinh bắt, khiến nô tài sợ chết được, cũng may ngài không sao, nhưng đã lâu vậy rồi ngài vẫn chưa tìm được, thôi bỏ cuộc đi, Quốc chủ tự nhiên sẽ phái người khác đi tìm thôi!”

Nghe thấy câu này, Nhạn Hồi nhướn mày, tạm thời tỉnh giấc, ngồi dậy một tư thế oai phong dựa vào tường.

“Không, ta nhất định phải tìm được tiểu cô cô mới về. Trong trấn này sẽ có cách!”

“Tiểu tử tông! Ngài quay lại đây đi! Trời tối rồi! Lỡ như có đạo sĩ sẽ bị bắt đó!”

Tiếng bước chân hai người đập qua nóc nhà, giọng nói cũng ngày càng xa dần.

Nhạn Hồi sờ cằm ngẫm nghĩ những lời nghe được vừa rồi.

Sợ bị người tu đạo bắt, nếu không phải yêu quái thì chính là tu tà, vừa rồi lại nhắc đến Quốc chủ, nô tài và tiểu Thế tử, theo điều này suy đoán, đó chắc chắn là người của Yêu tộc, hơn nữa có lẽ còn là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, vì trong số người tu tà không ai có bối phận như vậy.

Tiểu Thế tử muốn tìm cô cô, vậy cô cô của nó là... Công chúa?

Công chúa Cửu Vĩ Hồ của nước Thanh Khâu.

Nhạn Hồi bỗng nhớ lại, lúc ở Thiên Hương phường, lần đó Phụng Thiên Sóc tới cứu nàng và Thiên Diệu, khi bàn điều kiện với Phụng Minh chẳng phải đã nói một câu sao – “Nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.”

Xem ra đích thực là có chuyện này rồi!

Đây thật sự là một chuyện lớn. Nhưng hình như không hề liên quan gì tới nàng, Nhạn Hồi chép miệng, ngáp một cái rồi lại đi ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu tới ngân lâu nhỏ của Thất Tuyệt đường trong tiểu trấn, nàng phải lãnh bạc trước, sau đó mới suy nghĩ đi đâu vui chơi.

Ngân lâu nhỏ của Thất Tuyệt đường nằm trên con đường náo nhiệt nhất của tiểu trấn, trước cửa có hai đại hán khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc đang canh, ai vào cửa cũng bị chặn lại hỏi một lần. Lúc Nhạ Hối đi qua cũng không ngoại lệ, họ đưa tay ra chặn nàng lại: “Có chuyện gì?”

Nhạ Hối móc chìa khóa trong túi ra: “Ta tới lĩnh tiền.”

Hai đại hán thấy vậy ngẩn ra, sau đó lập tức thu tay, lui về phía sau một bước, khom người hành lễ: “Thuộc hạ thất lễ, mời đại nhân vào.”

Một chiếc chìa khóa đã có tác dụng như vậy rồi, Nhạ Hối thầm nghĩ khoái trong lòng, nhưng vẫn giả vờ giả vịt gật đầu: “Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Nàng nhìn Thiên Diễm phía sau, cười đắc ý với hắn, giống như đang huênh hoang oai phong của mình, Thiên Diễm chỉ liếc nhìn nàng, không có biểu hiện gì khác.

Trước đây hắn cũng được tôn kính như vậy.

Thiên Diễm chẳng buồn để ý đến thái độ huênh hoang của nàng, Nhạ Hối vừa vào cửa, chương quầy Ngân lâu đã nhào tới bọ đỡ ngay: “Đại nhân, đại nhân là người ở trên phái xuống thị sát công việc ngân lâu phải không?”

Nhạ Hối lắc đầu: “Ta tới lấy chút tiền rồi đi ngay.”

“Dạ được được.” Chương quầy liên tiếp đáp lời, “Chỉ bằng đại nhân tới hậu viện nghỉ ngơi trước đã, tiểu nhân sẽ đi rút tiền cho đại nhân ngay.”

Nhạ Hối gật đầu đồng ý, để chương quầy đưa nàng ra hậu viện.

Vừa đi tới hậu viện, Nhạ Hối thỉnh tai nghe thấy một giọng nói khá quen thuộc đang vô cùng cảm phẫn bi thương nói: “Không tìm được tin tức ở đâu hết, nhất định là tiểu cô cô đã xảy ra chuyện rồi!”

“Tiểu tử tông ơi, không không, ngài đừng nghĩ như vậy nhé.”

Nhạ Hối ngẩng đầu nhìn, phía trước có hai người một già một trẻ đi tới, hai người đều đội nón, người già khẽ khom lưng, thái độ nhún nhường theo sau một đứa trẻ ngẩng đầu ưỡn ngực.

Còn đứa trẻ kia...

Nhạ Hối nhíu mày, đúng là giang hồ chẳng đâu không gặp gỡ, đây chẳng phải là thiếu niên Hồ yêu bị giam trong lồng trên đỉnh Tâm Túc sao?

Thì ra đây là tiểu Thế tử của nước Thanh Khâu. Chả trách trong số một bầy Hồ yêu bị nhốt trong lồng lúc đó, rõ ràng thiếu niên này có nét đặc biệt, là vì trách nhiệm và khí độ của Hoàng tộc sao?

Ánh mắt Nhạ Hối thoáng dừng trên mặt nó, vốn dĩ có tình không muốn gây phiền phức, nàng trốn sau lưng Thiên Diễm, định tránh không chạm mặt với tiểu Thế tử này.

Nào ngờ nàng muốn trốn, nhưng đối phương lại chẳng màng đến tâm trạng nàng. Nhạ Hối nghe một tiếng hét giòn giã vang lên: “Là cô!”

Nhạ Hối trốn sau lưng Thiên Diễm, thở dài một hơi, người trẻ tuổi thật chẳng biết rằng tránh mà không gặp, đi lướt qua nhau thật ra cũng là một sự dịu dàng.

Tiểu Thế tử bước tới hai bước, nhưng lập tức bị ông lão sau lưng kéo lại: “Tổ tông!” Ông lão nhỏ giọng nhưng cảm xúc cực kỳ căng thẳng, “Trên người cô nương ấy có Tiên khí!”

Tiểu Thế tử quả nhiên dừng bước.

Có người kéo lại là tốt nhất.

Nhạ Hối hắng giọng, bước ra từ sau lưng Thiên Diễm. Nàng liếc bên đó một cái, đang định kéo Thiên Diễm đi mau, lại nghe tiểu Thế tử kia lẩm bẩm: “Cô ta không giống bọn Tiên nhân kia.” Sau đó hất tay ông lão ra, bước mấy bước tới trước mặt Nhạ Hối, chặn đường nàng lại.

Nhạ Hối thờ dài, haizz, thiếu niên, ngoan ngoãn nghe lời người lớn mới không thiệt thòi.

Nó thấp hơn nàng một chút, đứng trước mặt nàng phải ngẩng đầu nhìn nàng: “Sau lần đó ta tìm cô lâu lắm rồi.”

Nhạ Hối nghe vậy chỉ muốn thờ dài, nàng quay đầu nhìn Thiên Diễm, lại thấy hắn nhìn nàng với vẻ mặt kỳ lạ. Nhạ Hối đương nhiên không biết hắn đang kỳ lạ nổi gì, chương quầy phía trước hơi nghi hoặc, cất tiếng gọi: “Đại nhân?”

Tiếng gọi này khiến mắt tiểu Thế tử khẽ sáng lên: “Cô là người ở đây à?”

Nhạ Hối lại hắng giọng, ánh mắt trong sáng nghiêm túc nhìn tiểu Thế tử: “Vị công tử này, ta không quen người. Có phải người nhận làm người rồi không?”

Tiểu Thế từ ngây người, biểu hiện tươi tắn trên mặt trong phút chốc có hơi ngơ ngác, sau đó nó nhũn mảy: “Không, là cô, cô đừng hòng giả vờ không quen, ta vẫn nhớ đáng về cô, không một ngày nào quên.”

Nhận Hồi bực bội, nói nhận lầm thì người cứ nhận lầm là được rồi, còn tò về gì nữa! Nhưng ngoài mặt nàng vẫn thản nhiên diễn: “Người nhận lầm người rồi.” Nàng quay đầu nói với chương quây, “Chương quây, vị công tử này...”

Chương quây vội vã đáp: “Nhận lầm, nhận lầm rồi, công tử, chắc ngài thật sự nhận lầm người rồi.”

Mồm miệng trường quây tất nhiên vô cùng tròn trịa, chỉ đôi ba câu đã khiến tiểu Thế từ ngêch ra, thật sự tin rằng đã nhận lầm người rồi. Ông lão bên kia lại kéo nó thật mạnh, một chốc sau cuối cùng cũng kéo vị tiểu Thế từ đi.

Nhận Hồi thở phào một hơi.

Nàng quay đầu hỏi chương quây: “Họ là ai vậy? Tới ngân lâu này làm gì?”

Chương quây vội cười đáp Nhận Hồi: “Đại nhân, ở đây chúng ta không chỉ mở ngân lâu mà còn mua bán tin tức nữa. Người tới hậu viện này đa phần đều tới mua tin tức. Còn về thân phận của họ, đó là người mua, đại gia chi tiền, đương nhiên chúng ta không dám hỏi nhiều.”

Nhận Hồi gật đầu, chắc muốn thông qua đường tin tức của Thất Tuyệt đường để thám thính tung tích của công chúa Cửu Vĩ Hồ kia đây mà.

Chương quây đưa hai người ra phía sau, Nhận Hồi đi theo mấy bước, phát hiện Thiên Diệu không đi theo, nàng quay đầu nhìn, thấy hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt vẫn có cảm giác kỳ lạ mà Nhận Hồi không thể nói rõ như ban nãy: “Nợ đào hoa của cô nhiều thật.”

Nhận Hồi ngẫm lại biểu hiện của hắn: “Thiên Diệu, lẽ nào... người đang ghen?”

Mấy chữ này giống như đánh bốp vào tim hắn, da mặt hắn căng lên, thần sắc nặng nề, trong mắt không còn điều kỳ lạ như ban nãy: “Cô cả nghĩ rồi.” Hắn bước qua nàng, “Ta không làm những chuyện đó đâu.”

Nhận Hồi bĩu môi, nghĩ cũng đúng, Thiên Diệu từng nói đời này không bao giờ dấy vào tình yêu nữa, người từng bị phản bội tình cảm như vậy làm sao còn yêu ai được.

Nếu hắn vẫn còn có thể yêu một người khác, vậy sức hút của người đó phải rất ghê gớm, còn hắn... cũng phải hạ quyết tâm rất lớn.

Nhận Hồi tự thấy đúng là nàng không có đủ sức hút ghê gớm đến vậy.

Ngồi uống trà ở hậu viện ngân lâu chưa được mấy chốc, chương quây đã đem tiền tới, ba đỉnh bạc lớn nặng trĩu trên tay, còn có một xấp ngân phiếu thông dụng và một túi bạc vụn.

Nhận Hồi cảm những thứ này cảm thấy hạnh phúc trào dâng từ tận đáy lòng, ấm áp chảy khắp toàn thân. Nhưng còn chưa hoàn toàn hưởng thụ hết cảm giác tê dại khi có được một món tiền lớn, đỉnh bạc trong tay đã bị Thiên Diệu lấy đi.

Nhận Hồi tức thì nổi giận, nhưng nghe hắn bên cạnh nói với chương quây: “Nếu ta muốn mua tin tức chỗ các người thì đỉnh bạc này có đủ không?”

Chương quây cũng ngây người, “Chuyện này...” Ông ta nhìn Nhận Hồi, thấy nàng giật lại đỉnh bạc trong tay Thiên Diệu, ôm tiền nhìn mình nói, “Ta mua tin tức ở đây cũng phải trả tiền sao?”

Chương quây vuốt mồ hôi, “Đại nhân muốn biết điều gì... tiểu nhân biết thì sẽ nói hết. Không cần trả tiền đâu...”

Nhận Hồi huých huých Thiên Diệu, “Vậy chuyện hắn muốn hỏi cũng chính là chuyện ta muốn hỏi, ông cứ trả lời hắn đi.” Nàng lườm Thiên Diệu, vẻ mặt như đang nói “Người muốn biết gì ta sẽ giúp người, nhưng đừng đụng vào tiền của ta.”

Chương quây cười khỏ, bụng rùa thâm, ở trên phái xuống người kiểu gì đây...

Thiên Diệu dường như đã lấy làm quen với hành động này của nàng, mặt chẳng hề biến sắc.

Chương quây vẫn duy trì tôn nghiêm khí độ của một chương quây, hành lễ với hai người, “Tiểu nhân không quản lý mảng tin tức, tiểu nhân sẽ gọi người tới, đại nhân muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Chờ chương quây đi, Nhận Hồi ôm tiền lo lắng hỏi Thiên Diệu: “Lẽ nào người muốn hỏi về tung tích của gân rồng sao, hai mươi năm trước Thất Tuyệt đường còn chưa có, ta đoán chắc họ cũng không biết gân rồng của người bị phong ấn ở nơi nào đâu.”

“Không.” Ngón tay Thiên Diệu gõ nhẹ lên bàn, “Ta cũng muốn nghe ngóng tung tích của công chúa Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu.”

Nhận Hồi ngây người, “Tại sao?”

Thiên Diệu liếc nàng, “Vị mê hương thật sự chỉ dùng máu của Cửu Vĩ Hồ mới có thể luyện thành.”

Mới nghe lời này, Nhận Hồi vẫn chưa phản ứng được, đến khi nghĩ kỹ lại, nàng cảm thấy như bị tát một chậu nước lạnh giữa mùa đông, lạnh lẽo thấu

xương, kinh ngạc quay đầu nhìn Thiên Diệu.

“Người nghỉ ngơi...”

Thiên Diệu không nói gì thêm.

Nhận Hồi lập tức hoảng sợ như đang ngồi trên bàn chông.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Trong quá trình chờ người quản lý tin tức tới, Nhận Hồi cảm giác lòng mình như nung như nấu.

Nghĩ kĩ lại, nếu mê hương thật sự chỉ có thể dùng máu Cửu Vĩ Hồ mới luyện thành, còn công chúa Cửu Vĩ Hồ này lại mất tích một thời gian dài... Hiện giờ Thanh Khâu tuy ở phía Tây Nam, nhưng chắc chắn không thể nào hoàn toàn không có thể lực ở Trung Nguyên, với sức mạnh của họ mà vẫn không thể tìm được tung tích của công chúa Cửu Vĩ Hồ, thì nàng ta...

Có khi nào công chúa Cửu Vĩ Hồ này đã bị Tổ Ảnh bắt rồi không, hay thậm chí... đã bị ả ta móc nội đan lấy máu luyện hương rồi không?

Nếu vậy, tộc Cửu Vĩ Hồ coi trọng huyết thống nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ, hai giới Tiên Yêu không dễ gì mới tạm thời ổn định, có khi sẽ vì vậy mà nảy sinh xung đột lớn cũng không chừng...

Nhận Hồi càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, năm mươi năm trước người tu đạo và Yêu tộc giao tranh, tuy nàng không tham dự, nhưng chỉ nghe người xưa kể lại đã đủ khiến người ta giật mình.

Cuối cùng tuy người tu đạo chiếm lĩnh Trung Nguyên, đẩy lùi Yêu tộc, nhưng chiến tranh hỗn loạn lại khiến dân chúng lưu lạc khắp nơi, sinh linh đồ tán. Người và Yêu đều phải ăn quả đắng.

Thế gian bình yên nghỉ ngơi mấy chục năm, không dễ gì mới khôi phục lại trật tự, nếu bị phá hoại bởi chút lòng riêng của Tổ Ảnh, vậy thật sự...

Nhận Hồi càng nghĩ càng thấy hoảng hốt, trong khi nàng lo lắng thì Thiên Diệu bên cạnh lại nhàn nhã uống trà.

Một chốc sau, bên ngoài truyền tới tiếng người mắng mỏ, hòa lẫn với tiếng bước chân hỗn loạn hướng về phía căn phòng này: “Đã nói cứ cho bọn tùy tùng ứng phó với khách là được rồi mà, đại nhân vật nào mà bắt ông phải đón tiếp, ông đang bận lắm!”

Nói xong có một đại hán cường tráng mắt to mày rậm xách một bình rượu say mềm đi vào. Vào phòng rồi cũng chẳng nhìn ai mà vén áo tùy tiện ngồi xuống ghế, chiếc ghế kêu cọt kẹt mấy tiếng khi ông ta ngồi xuống. Ông ta cũng mặc kệ, ngẩng đầu dậm chân, duỗi thẳng người trên ghế, sau đó ngáy o o.

Thấy đáng về người đến, Nhận Hồi sùng sốt, Thiên Diệu cũng khẽ nhú mắt.

Chường quỳ sau lưng lập tức theo vào, đứng trước mặt người trông như ăn mày kia, cười hùa nói: “Đại nhân, đây là chủ sự tỉnh báo phân đường này, người này tính tình hơi quái lạ, nhưng có chút bản lĩnh, tin tức cô cần...”

Còn chưa dứt lời, đại hán như đang ngủ kia lập tức tỉnh dậy, hần nổi giận đập một cước lên mông chường quỳ, khiến chường quỳ loạn choạng ngã thẳng về phía Thiên Diệu và Nhận Hồi. Hai người đang ngồi đều tránh ra, chường quỳ chúi đầu lên ghế, ôm mũi một hồi không nhồm dậy được.

“Láo toét!” Gã mắng lớn, “Đô Tri Đạo này làm gì có chút bản lĩnh, bản lĩnh của lão tử từ đùng đấy! Bay trên trời hay chạy dưới đất, cái gì... ợ... lão tử cũng biết hết!”

Thiên Diệu lập tức tiếp lời gã, “Huynh đài có bản lĩnh như vậy, vậy tin tức ta muốn biết không biết huynh đài có biết không?”

“Đã nói lão tử tên Đô Tri Đạo (biết hết), cái gì cũng biết!”

Nhận Hồi cảm thấy người này chỉ nói bừa, hoàn toàn không đáng tin, nàng tiện miệng hỏi một câu: “Người biết ta là ai không?”

Đôi mắt say của Đô Tri Đạo liếc nhìn Nhận Hồi từ trên xuống dưới: “Nha đầu tới từ núi Thần Tinh, tính cách ngang bướng bất kham, nhất định là nữ đệ tử mới bị đuổi thời gian trước, Nhận...”

“Im miệng!” Nhận Hồi hét lên, thân hình Đô Tri Đạo chấn động, sau đó chép miệng: “Hét... hét cái quái gì chứ, làm lão tử giật cả mình!”

Nàng nói vậy đương nhiên chương quây tình mất bên cạnh nhìn là hiểu ngay, Nhạ Hôi không muốn ông ta ở đây nghe nữa, vậy nên chương quây ôm mũi vòng tay, tội nghiệp nói: “Đại nhân, tiểu nhân còn có việc ở phía trước, tiểu nhân đi trước đây.”

Không ai buồn ngó ông ta, chương quây ức chế lui đi.

Nhạ Hôi còn đang kinh ngạc, nếu trước đây người này vừa nhìn đã nhìn ra nàng tu luyện tâm pháp của núi Thần Tinh thì không có gì là kì lạ. Nhưng gần đây vì đấu với Phụng Minh, nàng đã học từ Thiên Diệu tâm pháp của Cửu Vĩ Hồ, ngoài ra còn có yêu pháp, hiện giờ khí tức trên người nàng rất hỗn tạp, bởi vậy khi Từ Thần nhìn thấy mới trách mắng nàng.

Nhưng trong tình huống như thế, một người hoàn toàn xa lạ trong thoáng chốc đã nhận biết được khí tức trên người nàng, nhất định tu vi phải cao hơn nàng rất nhiều, hơn nữa còn có thể nói chính xác tên nàng...

Xem ra “Đô Tri Đạo” này cũng không phải chỉ nói suông.

Nhạ Hôi thoáng suy nghĩ, sau đó nảy ra một mẹo, chỉ vào Thiên Diệu hỏi: “Ngươi biết hắn là ai không?”

Đô Tri Đạo lại mở đôi mắt say mê quan sát Thiên Diệu từ trên xuống dưới, gã nhìn một lúc, sau đó dụi mắt, ngồi hoi ngay ngắn lại, nhíu mắt nhìn Thiên Diệu: “Ừa?” Gã đứng lên, dường như đã hơi tỉnh rượu, “Không đúng, không đúng...” Miệng lẩm bẩm nói mấy câu, sau đó vỗ tay, “Ngươi đeo túi thơm Vô Túc đúng không?” Gã đi về phía Thiên Diệu, “Ngươi tháo túi thơm ra thì ta sẽ biết ngươi là ai.”

Gã đưa tay muốn thăm dò trên người Thiên Diệu, hắn nhảy bèn lui về phía sau một bước, Đô Tri Đạo chụp hụt nhưng vẫn không bỏ cuộc, lại chộp về phía hắn, đột nhiên có một bàn tay đưa ra kéo cánh tay thô to kia lại.

Bàn tay nhỏ nhắn của Nhạ Hôi đặt trên bàn tay gã tròn càng nhỏ hơn, nhưng nàng không hề khiếp sợ: “Người này là do ta bảo vệ, đừng đụng vào hắn.”

Thiên Diệu nghe vậy, từ phía sau nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng của nàng. Nhìn thấy ánh mắt kinh người của nàng đang nhìn Đô Tri Đạo, toàn thân ngập tràn khí thế chờ che bảo vệ hắn.

Đúng là... bảo vệ hắn như gà con thật sao...

Đô Tri Đạo nhìn Nhạ Hôi, tuy vô cùng muốn biết nhưng vẫn không muốn xung đột với nàng, gã hậm hực thu tay về, bĩu môi nói: “Ghét nhất là loại người hời rỗi lại không cho đáp án chính xác như các ngươi.” Gã ngửa đầu uống rượu, sau đó chép miệng ngồi xuống lại, “Nói đi, rốt cuộc các ngươi muốn biết chuyện gì, hỏi xong rồi lão tử còn phải về uống rượu tiếp nữa.”

Bấy giờ Nhạ Hôi và Thiên Diệu mới ngồi xuống, nàng không lên tiếng, nghe hắn trầm giọng hỏi: “Nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ, ta muốn hỏi ngươi có biết hành tung của công chúa Cửu Vĩ Hồ đó không?”

“Biết chứ.”

Mắt Nhạ Hôi sáng lên, nôn nóng muốn nghe tiếp, nhưng Đô Tri Đạo lại chậm rãi uống thêm một ngụm rượu, chép miệng lắc đầu ngồi một lúc mới chui mép, nước bọt bắn tung tóe, nói: “Hơn một năm trước, từ núi Tây Nam nhảy qua núi Xích Dương lên chạy vào Trung Nguyên, sau đó đi lên phía Bắc, đến trấn này hình như ở bên một thư sinh hay sao ấy. Không có hành động gì khác, lão tử cũng lười để mắt đến tin của một yêu quái.”

Nhạ Hôi thầm suy nghĩ, theo cách nói này, công chúa Cửu Vĩ Hồ kia lẽ ra vẫn còn ở một nơi nào của Trung Nguyên mới đúng, tại sao người của Thanh Khâu...

Ngón tay của Thiên Diệu gõ nhẹ lên bàn: “Tin này đã bao lâu rồi?”

“Lần cuối cùng biết tin của công chúa Cửu Vĩ Hồ kia là hai ba tháng hay ba bốn tháng trước gì đó, lão tử uống rượu suốt ngày nên không nhớ thời gian nữa.”

Nhạ Hôi bĩu môi: “Ngươi nói mà không biết ngại à..”

Thiên Diệu nhíu mày hỏi: “Thư sinh ở với công chúa Cửu Vĩ Hồ kia tên gì, ngươi có biết không?”

“Biết chứ.” Đô Tri Đạo lắc đầu suy nghĩ một lúc, “Tên Lục Mộ Sinh, trông cũng tuấn tú lắm. Da còn trắng hơn răng ông đây nữa.”

Lời này của hắn rất buồn cười, nhưng Nhạ Hôi lại chẳng còn lòng dạ để cười.

Nếu nàng không nhớ lầm, thư sinh ở bên cạnh Tổ Ảnh cũng tên Lục Mộ Sinh. Ba bốn tháng trước, vừa khéo là thời gian Tổ Ảnh tìm được Lục Mộ Sinh, sau đó công chúa Cửu Vĩ Hồ mất tích, sau đó nữa Tổ Ảnh đưa Lục Mộ Sinh đến núi Thần Tinh, tiếp đến là mê hương...

Tất cả các manh mối đó dường như đều có thể liên kết lại, Nhạ Hôi nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

“Công chúa Cửu Vĩ Hồ... hiện giờ đang ở đâu, ngươi biết không?” Nhạ Hôi lên tiếng hỏi, nàng phát hiện giọng mình hơi lơ lửng.

“Điều này ông thật sự không biết...” Đô Tri Đạo đặt mạnh bình rượu xuống bàn, hậm hực phẫn nộ, “Mẹ nó, nói đến chuyện này lão tử lại nổi giận! Lão tử có bản lĩnh như vậy! Nếu tên Phụng Thiên Sóc kia điều lão tử lên trên để lão tử quản lý tình báo của Thất Tuyệt đường, lão tử tuyệt đối không để

Thất Tuyệt đường thành ra bộ dạng như hiện giờ đâu. Hấn sợ lão tử quá giỏi giang, khí thế vượt hấn, bởi vậy không chuyển vị trí cho lão tử. Lão tử không phục.”

Thiên Diệu liếc nhìn Đô Tri Đạo, hồ hững nói: “E là hấn không muốn để Thất Tuyệt đường biết quá nhiều.”

Đô Tri Đạo không nghe thấy lời này của Thiên Diệu, gã tiếp tục chìm đắm trong phần nộ, ừng ực uống hết bình rượu, rồi lại chùi mép nắc một cái: “Nhưng mà lão tử vẫn biết hiện giờ thư sinh đó đang nằm trong tay Tổ Ảnh chân nhân, hai nữ nhân cướp một chồng, không chết cũng bị thương. Hiện giờ công chúa kia đã mất tích, ta đoán một là vị công chúa kia đã chết, không thì cũng bị Tổ Ảnh chân nhân bắt rồi. Mới đây chẳng phải Phụng Minh luyện mê hương gì đó sao, lão tử đoán Tổ Ảnh chân nhân đã lấy công chúa Cửu Vĩ Hồ kia đi luyện hương rồi cũng không chừng.”

Nhạn Hồi lập tức nhớ lại lần đầu tiên mình và Thiên Diệu xông vào Thiên Hương phường, tình cờ gặp Tổ Ảnh, lúc đó nàng dùng pháp thuật Thiên Diệu dạy mình nghe trộm Tổ Ảnh nói chuyện với Phụng Minh, sau đó bị Tổ Ảnh phát hiện.

Trước đây không cảm thấy đối thoại giữa Tổ Ảnh và Phụng Minh rất kỳ lạ, lúc này nghĩ lại, khi đó Phụng Minh nói “Máu của Hồ yêu kia quá khó luyện, có lẽ phải chờ chín chín tám mốt ngày...”

Kết hợp với tình hình hiện giờ, Hồ yêu mà Phụng Minh nói chắc là công chúa Cửu Vĩ Hồ rồi...

Nghĩ kĩ lại, lúc đầu Phụng Thiên Sóc tới đưa nàng và Thiên Diệu đi khỏi cũng yêu cầu Phụng Minh thả Hồ yêu với lý do “Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.”, bởi vậy lúc đó Phụng Minh thả Hồ yêu không hoàn toàn là vì nể mặt Phụng Thiên Sóc, mà là... ông ta thật sự chột dạ.

Ông ta thật sự sợ tộc Cửu Vĩ Hồ sẽ gây phiền phức cho mình.

Nhạn Hồi nhắm mắt, bình ổn cảm xúc: “Hai người vừa rồi cũng tới hỏi tin tức của công chúa Cửu Vĩ Hồ, người có nói những chuyện này cho họ biết không?”

“Người nào?” Đô Tri Đạo bữu môi suy nghĩ hồi lâu, “Hôm nay lão tử chỉ gặp hai người các người thôi.”

“Những người mua bán tin tình báo bình thường có biết hết những tin này của người không?”

“Đùa à, thân phận của lão tử cao như vậy, những tin ta biết đều là tình báo cao cấp đó nhé! Đám tiểu tử kia sao có thể so với lão tử?” Đô Tri Đạo vênh váo rung chân: “Nếu không phải chương quây cứ bắt lão tử đến gặp các người, nói là người ở trên phái xuống, lão tử sẽ không tiết lộ cho các người đâu. Tình báo của Thất Tuyệt đường chỉ báo lên chứ không truyền xuống, ở đây ngoài lão tử không ai biết những chuyện này.”

Tin tức của Thất Tuyệt đường chỉ báo lên chứ không truyền xuống...

Vậy tức là Phụng Thiên Sóc... có lẽ ngay cả Huyền Ca cũng biết những tin này lâu rồi.

Nghĩ cũng đúng, tại sao Phụng Thiên Sóc lại nói với Phụng Minh chuyện nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ chứ, nhất định cũng đã nắm được thóp Phụng Minh, chắc chắn chuyện này có thể uy hiếp ông ta, bởi vậy mới nói câu đó.

Ai cũng là tay lão làng cả, câu nào trông cũng êm đềm không gọn sóng, nhưng sau khi xâu chuỗi quan hệ bên trong Nhạn Hồi mới biết, thật ra lại ngầm ẩn chứa những chuyện chấn động kinh người như vậy.

Tạm thời đè nén cảm xúc, Nhạn Hồi nói: “Tốt lắm.” Nàng đứng lên, “Vậy bắt đầu từ bây giờ, những chuyện vừa rồi người không được nói cho bất kì ai nghe nữa.”

Hiếm khi nàng thu lại vẻ tàn mạn, ánh mắt lộ sự rét lạnh: “Ta hỏi người câu cuối cùng, người có biết người trên giang hồ dễ chết vì chuyện gì nhất không?”

Đô Tri Đạo bữu môi: “Người trên giang hồ đều dễ chết, không có lý do.”

“Hôm nay ta cho người biết một lý do rất phổ biến.” Nhạn Hồi nhìn gã, “Vì người biết quá nhiều.”

Đô Tri Đạo tự hỏi mình cường tráng cả đời, chưa bao giờ sợ hãi điều gì, nhưng lúc này nhìn ánh mắt của Nhạn Hồi, gã bỗng cảm thấy sờn gai ốc.

Nhạn Hồi không nói thêm, cũng không nhìn Thiên Diệu mà tự mình ra khỏi phòng. Thiên Diệu trầm ngâm trong thoáng chốc rồi theo nàng ra ngoài.

Nhạn Hồi thoăn thoắt bước ra đường, Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng cúi đầu đi, cất tiếng gọi: “Nhạn Hồi.”

Nàng khựng lại, quay đầu nhìn hấn. Về mặt Thiên Diệu trầm tĩnh, hấn lạng lẽ đứng đó, thản nhiên nhìn nàng, để tâm trạng nàng tạm thời ổn định lại.

“Chuyện này không hề liên quan đến cô, cô không cần hoảng hốt.”

Nói ra câu này, Thiên Diệu dường như nghe thấy trái tim cứng hơn đá của mình bị đá đập vào một phát, chấn động từng hồi...

Hấn đang an ủi nàng.

Hắn lại... chủ động an ủi người khác.

Nhưng nhìn thấy Nhạ Hôi sau khi nghe thấy câu này, sóng mắt thoáng động, Thiên Diệu lại cảm thấy rằng, an ủi thì an ủi, có gì lạ đâu. Những lúc thế này, hẳn nên an ủi Nhạ Hôi chứ...

Nhạ Hôi cúi đầu: “Ta biết, ta không có gì phải hoảng hốt.”

Nhưng mà... chuyện mê hương và núi Thần Tinh đã có quan hệ kéo cắt không đứt nói không rõ rồi, chuyện công chúa Cửu Vĩ Hồ, chắc núi Thần Tinh cũng... tránh không thoát.

Hay có lẽ, Lăng Tiêu...

Chắc chắn cũng liên quan không ít tới chuyện này.

Một khi liên quan đến Lăng Tiêu, Nhạ Hôi liền khó lòng kiềm chế, không thể không lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Lúc trước không có tiền, Nhạ Hôi một lòng chạy đi kiếm tiền, nhưng hiện giờ có tiền rồi, lại còn là một món tiền đủ để nàng mua một ngôi nhà trong trấn này, nuôi mười đầu bếp như Trương mập, thế mà nàng lại không biết nên đi đâu về đâu.

Nhạ Hôi đưa Thiên Diệu tới khách điểm tốt nhất trong trấn, kêu chương quầy lấy cho nàng gian phòng tốt nhất, đang chờ tiểu nhị đưa nàng lên lầu hai, bên cạnh bỗng truyền tới một giọng nói mang theo kinh ngạc vui mừng không nén nổi: “Cô cũng ở đây à!”

Nghe thấy âm thanh này, Nhạ Hôi lập tức cảm thấy nhức đầu. Nàng quay lại, thấy bên cạnh quả nhiên là tiểu Thử tử của nước Thanh Khâu đang đứng.

Hiện tại người nàng không muốn gặp nhất là người này đây. Nhạ Hôi dôi mắt, hoàn toàn coi như mình không nhìn thấy nó.

Tùy tùng bên cạnh tiểu Thử tử cũng liếc nhìn mình kéo nó lại, nhưng ba lần bốn lượt đều bị nó vùng ra, nó kiên định bước thẳng về phía Nhạ Hôi: “Ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy là cô, tại sao cô lại giả vờ không biết ta?”

Nàng thờ dài, đang định đỡ đòn chính diện, nhưng bên cạnh có một bóng người bước vào, là Thiên Diệu tới chắn trước mặt nàng, vừa khéo chặn tiểu Thử tử đang đi tới.

Tiểu Thử tử ngẩn ra. Nhạ Hôi cũng ngây ngời, chưa kịp phản ứng thì cổ tay bỗng nóng lên, là Thiên Diệu nắm cổ tay kéo nàng đi lên lầu.

Nhạ Hôi nhìn vào gáy hắn, không kịp phản ứng với vị trí kẻ đi trước người đi sau của họ.

Vì bình thường... luôn là nàng đi trước mà.

Có lẽ phát giác được ánh mắt ngạc nhiên của Nhạ Hôi, hắn khẽ quay đầu nhìn nàng: “Tiểu nhị đang dẫn đường ở phía trước kia, cô không muốn về phòng sao?”

Hình như nói cũng có lý, tiểu nhị còn đang bận mà, không thể làm lỡ thời giờ của người ta...

Nàng bị Thiên Diệu kéo đi một lúc, tiểu Thử tử phía sau dường như đột nhiên sực tỉnh, vội bước nhanh theo, hỏi: “Người này là ai, tại sao lại ở chung với cô?”

Thiên Diệu không quay đầu, phớt lờ sự tồn tại của nó, Nhạ Hôi cũng không đáp nó, vậy là tiểu Thử tử tiếp tục theo lên lầu, kiên trì bèn bí nói: “Từ sau lần đó ta thật sự vẫn luôn tìm cô, tộc Cửu... tộc ta là người có ơn phải báo, lúc đó cô cứu ta, ta nhất định sẽ báo đáp cô.”

Cuối cùng Nhạ Hôi cũng không nhịn được nữa, trước lúc đi hết cầu thang bèn quay đầu nói với nó: “Báo đáp tốt nhất là đừng đi theo ta nữa. Coi như không có chuyện trước đây, đi mau đi.”

Bước chân tiểu Thử tử khựng lại, lát sau nghiêm túc nói tiếp: “Chuyện đã xảy ra tức là đã xảy ra, ta không thể coi như nó không tồn tại, ta nói sẽ báo đáp cô thì nhất định sẽ báo đáp.” Nó chỉ phòng bên cạnh, “Ta ở đây, mấy ngày tiếp theo vẫn còn có chuyện ở tiểu trấn này nên không đi, nếu cô muốn làm chuyện gì thì ta đều có thể giúp cô.”

Tiểu Thử tử vừa nói xong thì Thiên Diệu đã đưa Nhạ Hôi vào phòng, đóng “cách” cửa lại.

Cửa phòng ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại Nhạn Hồi và Thiên Diệu, cổ tay vẫn còn bị hấn nắm, nàng cảm thấy hơi kỳ quái nên cử động tay.

Thiên Diệu là người nhạy bén hơn ai hết, lập tức buông tay nàng ra, giả vờ như không có chuyện gì, bước vào trong, sau đó ngồi bên bàn, châm trà uống.

Nhạn Hồi nhìn hấn: “Ta lấy hai phòng, người ở bên cạnh.”

“Mệt.” Thiên Diệu nói, “Nghỉ một lúc mới đi.”

Nàng cũng không nghĩ gì khác mà ngồi xuống theo, nhưng về mặt vẫn còn nặng nề. Hấn liếc nhìn nàng, ánh mắt nàng tiếp xúc với ánh mắt hấn, bất giác thờ dài. Thiên Diệu đặt ly trà xuống: “Cô thật sự không cần phải phiền não vì biết chuyện vừa rồi. Chuyện đó không phải cô làm, cô cũng chẳng lo nổi.”

“Người biết người ngoài kia...” Nhạn Hồi trề môi về phía cửa phòng “... là ai à?”

“Biết.” Thiên Diệu hớp một ngụm trà, “Tuy trên người không hề có chút khí tức nào, nhưng nghe lời lẽ, thêm vào phản ứng của cô cũng có thể đoán được đại khái, chắc đó là một trong số Hồ yêu mà cô thả trong nhà lao của núi Thần Tinh.” Ánh mắt Thiên Diệu hờ hững liếc nhìn nàng, trong ánh mắt bỗng có mấy phần kỳ lạ, “Cũng may thật, cô lại cứu được người của tộc Cửu Vĩ Hồ.”

“Ta xui xẻo mới đúng!” Nhạn Hồi nói, “Biết thân phận của nó mà người không thấy hoảng sao? Trước đó nó đã từng tới ngân lâu, chắc cũng biết là có thể thăm dò được tin tức từ đó. Theo ta thấy, miệng tên Đồ Tri Đạo kia cũng chẳng kín lắm đâu, tuy cuối cùng ta có uy hiếp gãi mấy câu, nhưng nói không chừng gãi uống nhiều kẻ hết chuyện này ra thì sao. Nếu để người đó...” Nhạn Hồi lại chỉ ra bên ngoài, “... biết được, truyền tin tức về nước Thanh Khâu thì phải làm sao.”

“Phải làm sao gì chứ?” Thiên Diệu nói, “Chuyện nên biết thì sớm muộn cũng biết, cô không làm chuyện xấu, sao lại hoảng?”

“Thế cuộc trong thiên hạ này, một sợi tóc sẽ dẫn động toàn thân...”

Nhạn Hồi còn chưa nói hết, Thiên Diệu đã đặt ly trà xuống, phát ra một tiếng “bịch”, “Tổ Ảnh dám làm chuyện đó, nhất định cũng ý thức được hậu quả phải gánh, cô đang sốt ruột thay ai vậy? Kẻ giết người thì yên dạ yên lòng, còn kẻ bàng quan như cô lại cuống quýt muốn sửa chữa lỗi lầm thay cô ta.”

“Ta...” Nhạn Hồi há miệng nhưng không nói được lời nào.

Không phải nàng muốn giúp Tổ Ảnh sửa chữa lỗi lầm, nàng và Tổ Ảnh có quan hệ gì đâu, người nàng muốn giúp chẳng qua là người nàng đã gọi “sur phụ” mười mấy năm nay đó thôi.

“Đã hơn năm mươi năm kể từ khi phân chia ranh giới, các bên đã nghỉ ngơi dưỡng sức đủ rồi. Yêu tộc quanh năm cư ngụ ở vùng Tây Nam xa xôi, nhất định rất không cam lòng, còn người tu đạo sao có thể để kẻ khác ngủ bên giường mình, lúc trước không có thực lực thôn tính, nhưng hiện giờ...” Thiên Diệu nhẹ xoay ngón tay theo mép ly, “Tiền Yêu nhất định có chiến tranh.” Nhạn Hồi im lặng một hồi, lên tiếng: “Có chiến tranh thì có chiến tranh, ta chỉ hi vọng cuộc chiến này chậm lại một chút.. một chút nữa thôi.”

Thiên Diệu không nói gì thêm, căn phòng chìm vào im lặng, đến khi sắc trời tối dần, hấn cũng lặng lẽ bỏ đi.

Sau khi tắm rửa, Nhạn Hồi ngồi bên giường, trần trọc trần trờ suốt đêm.

Đến hôm sau, nàng tỉnh lại, cảm giác trống rỗng không có chuyện gì làm lại nổi lên, bỗng dưng nghe thấy bên ngoài có tiếng vó ngựa hoảng loạn lướt qua, xen lẫn với tiếng người hét lớn, có điều tiếng hét quá mơ hồ nên Nhạn Hồi nhất thời không nghe rõ.

Khi nàng đi đến mở cửa sổ ra, nhìn thấy hai bên đường phía dưới mặt đất, bá tánh đang đứng kinh hoàng, về mặt hoảng sợ không biết làm sao.

Nhạn Hồi vẫn đang buồn ngủ, bỗng lại nghe thấy có tiếng vó ngựa từ bên kia đường phi nhanh tới, nàng nghe thấy rõ ràng tiếng hét của người trên ngựa: “Thanh Khâu tuyên chiến! Yêu tộc tuyên chiến!”

Nàng ngạc nhiên, tóc còn chưa kịp chải qua đã quay đầu chạy về phía ngân lâu. Nhưng vừa mở cửa lại va vào một thiếu niên, đầu thiếu niên kia vừa khéo đập vào vùng ngực mềm mại của nàng, bị nàng hất loạn choạng lui mấy bước.

Ông lão phía sau đỡ nó lại, nó đỏ mặt đứng vững, sau đó có ra vẻ trấn tĩnh nói với Nhạn Hồi: “Cô tên Nhạn Hồi đúng không?”

Nhìn người trước mặt, nàng ngây ra một lúc, sau đó tóm cổ áo, lôi nó vào phòng, đóng mạnh cửa lại: “Chuyện là thế nào?” Giọng nàng cuống quýt hơn bao giờ hết, “Người nhất định biết nguyên do, chuyện là thế nào?”

“Lần này không giả vờ không biết ta nữa à?”

Nhạn Hồi đập mạnh lên chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn phát ra một tiếng động lớn rồi lập tức nứt ra thành hai mảnh gỗ rơi xuống đất: “Nói!”

“Tổ Ảnh hại tiểu cô cô của ta, nước Thanh Khâu ta nhất định bắt bà ta nọ máu trả bằng máu.” Dù sao cũng là Hoàng tộc Thanh Khâu, không bị khí thế của Nhạn Hồi hù dọa, lúc nó nói ra lời này, trong mắt lóe ánh sáng đỏ, là dấu hiệu đặc trưng khi Yêu tộc động sát khí.

Lúc này Nhạn Hồi chỉ cảm thấy trong lòng ngón ngang trăm mối, nhưng khi nghe lời này nàng lại cảm thấy hiện giờ có nóng lòng đi nữa cũng vô ích, trong

lòng chỉ còn lại bất lực dần dần tích tụ, nàng lui mấy bước, về mặt âm đạm: “Các người... làm sao biết được? Cái thám tử ở Trung Nguyên thăm dò được tin à?”

“Có người cho ta biết.” Tiểu Thế tử nói, “Tùy tùng của ta sai người điều tra trong đêm, người đó nói câu nào cũng là sự thật, sáng sớm nay ta đã dùng pháp thuật truyền tin tức về Thanh Khâu, báo cho Đại quốc chủ biết.”

Là tác phong của tộc Cửu Vĩ Hồ...

Họ rất coi trọng huyết thống sau khi biết được tin tức nhất định sẽ có phản ứng này.

Tiểu trấn này cách biên giới Tây Nam không xa, hai bên trao đổi tin tức cũng không mất nhiều thời gian.

Nhận Hồi im lặng, tiểu Thế tử thẳng lưng nhìn nàng: “Tộc ta đã tuyên chiến với Quảng Hàn môn, các Tiên môn khác nhất định không khoan tay đứng nhìn. Đến lúc đó nỗ lực đại chiến người tu đạo trong thiên hạ sẽ không khỏi gặp nạn, ta nghe nói trước đây cô vì cứu ta và người của Yêu tộc nên bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh.” Tiểu Thế tử khựng lại, có lẽ nó không quen với tác phong làm ra vẻ này, nó nắm tay lại, giọng lớn hơn, giống như đang lấy thêm can đảm cho mình, “Ta muốn đưa cô về Thanh Khâu, bảo vệ cô, cô có đồng ý đi với ta không?”

Nhận Hồi vốn đang suy nghĩ những chuyện nặng nề, bỗng nhiên nghe thấy lời này liền nhìn tiểu Thế tử, sững sờ không phản ứng được.

Thấy nàng không phản ứng, nắm tay tiểu Thế tử toát mồ hôi, nó siết chặt quyền nói: “Ta là trưởng tử Chúc Ly của Túc Thanh vương nước Thanh Khâu, tuy cô là người tu tiên nhưng cô cũng là ân nhân cứu mạng ta, người tộc ta nhất định không thất lễ với cô.”

“À... ta...”

“Ta sẽ ở đây chờ cô ba ngày, ba ngày sau, nếu cô vẫn không bằng lòng theo ta về Thanh Khâu, ta cũng không miễn cưỡng cô nữa.” Chúc Ly nhìn Nhận Hồi một lúc, sau đó cúi đầu rầu rĩ nói, “Hết rồi.” Nó cúi đầu đi ra, đóng cửa lại, sờ lên khung cửa, sau đó đi ra ngoài, cùng lão tùy tùng xuống lầu, không biết đi đâu.

Nhận Hồi ở trong phòng nhìn chiếc bàn bị mình đập nát, tâm trạng phập phồng, ngón ngang trăm mối, cuối cùng cười khổ không rõ mùi vị, ngồi xuống ghế dựa đầu nhìn trời.

Chuyện gì thế này...

Ngồi chưa bao lâu, ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

Nhận Hồi không nhìn đã hỏi: “Tại sao người lại cho họ biết tin này?”

Giọng nàng không quá trầm bổng, thậm chí không khác gì bình thường, nhưng Thiên Diệu nhạy bén phát giác được Nhận Hồi đang giận, hơn nữa lửa giận không nhỏ.

“Hôm qua ta đã nói rồi, Tiên Yêu định sẵn sẽ đại chiến. Cho dù không phải hiện giờ, đến lúc ta tìm lại được toàn bộ pháp lực, ta nhất định cũng bắt Tổ Ảnh trả lại món nợ này.”

Giọng Nhận Hồi hơi lạnh: “Đó chỉ là ân oán giữa người và Tổ Ảnh, người không cần thiết phải kéo nhiều người vào như vậy.”

“Không phải ta kéo nhiều người vào chuyện này, Nhận Hồi.” Thiên Diệu nói tiếp: “Tổ Ảnh tâm cơ thâm sâu, cô ta không thể nào không biết giết một công chúa Cửu Vĩ Hồ sẽ mang lại hậu quả nghiêm trọng dường nào. Có lẽ cô ta đã âm mưu ở một thời điểm tuyệt đối có lợi cho mình, đem chuyện này công cáo thiên hạ, núi Thần Tinh sư môn của cô và những môn phái khác không thể nào không hay biết gì.” Ánh mắt Thiên Diệu càng nói càng lạnh, “Nghĩ lại đại hội ở núi Thần Tinh ba tháng trước, cùng với cái chết của Tề Vân chân nhân đi. Những chuyện đó cô không nghi ngờ gì sao? Ta có suy đoán của ta, còn cô không có thật sao? Dã tâm của môn phái tu đạo cũng không nhỏ...”

“Đừng nói nữa.” Nhận Hồi ngắt lời hần.

“Chỉ là, lúc này ta đứng về phía Yêu tộc, giúp họ một chút để họ chuẩn bị xong trước khi Tổ Ảnh còn chưa mưu tính hết thôi. Còn cô... cô có suy nghĩ của riêng mình, cô không muốn nghĩ suy tường tận chuyện này, cũng không muốn bị người ta vạch trần.”

Đến lúc này, Nhận Hồi không thể không thừa nhận, Thiên Diệu rất hiểu nàng, hiểu nàng hơn cả bản thân nàng nữa.

Hần nhìn nàng im lặng không nói, “Tiên và Yêu định sẵn không thể nào cùng tồn tại trên thế gian. Năm mươi năm trước, tổ sư Thanh Quảng chân nhân của Tiên môn cô và Đại quốc chủ Thanh Khâu đã dùng hành động để nói rõ đạo lý này, không đầu đến lúc cả chết lưới rách, đến lúc cả hai bên đều không còn sức lực tiếp tục thì Tiên Yêu không thể nào đội trời chung.”

Thiên Diệu nhìn Nhận Hồi một lúc thật lâu, hồ hững bỏ sung thêm: “Nhận Hồi, tâm tính như cô nên theo ta vào Yêu đạo mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Theo Thiên Diệu vào Yêu đạo?

Nhận Hồi nghe xong thì thờ ơ quay đầu nhìn hấn, coi như hấn nói bừa. Từ sau khi nàng được Lăng Tiêu đưa về núi Thần Tinh, mười năm nay chỉ tu đạo thuật Tiên môn, trong xương cốt thấm nhuần linh khí, nếu tu Yêu pháp há chẳng phải cắt gân tủy, bỏ mất nửa mạng trước rồi mới vào được Yêu đạo sao...

Vậy há chẳng phải bắt nàng phải chịu khổ hay sao? Có điên mới theo Thiên Diệu vào Yêu đạo.

Nhận Hồi lập tức chép miệng, vớt chuyện này đi.

Hôm sau tin tức Thanh Khâu tuyên chiến đã truyền đi khắp Trung Nguyên đại địa.

Các môn phái tu tiên đều vô cùng kinh ngạc, một là ngạc nhiên vì Tổ Ảnh âm thầm giết chết một công chúa Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu, hai là ngạc nhiên vì nước Thanh Khâu sau khi biết tin tức, không nói một lời, không chừa đường lui mà tuyên chiến ngay.

Các Tiên môn đều hỗn loạn, có người lớn tuổi muốn mời Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh đến chủ trì đại cuộc, nhưng Thanh Quảng chân nhân đã bế quan mấy tháng chưa ra, ngay cả người của núi Thần Tinh cũng không thấy tung tích. Chúng Tiên môn như quần long vô chủ.

Tổ Ảnh ở Quảng Hàn môn cao ngạo buông lời, nói cứ để Thanh Khâu mặc sức đến chiến.

Nhất thời các môn phái tu đạo và Yêu tộc đều grom nổ sẵn sàng.

Tiểu trấn Nhận Hồi ở cũng cách biên giới Thanh Khâu một đoạn, nhưng mấy ngày nay, người tu đạo ngự kiếm trên trời tới đây đã nhiều hơn trước gấp ba lần.

Nhận Hồi trầm suy nghĩ, e là không thể ở trấn này lâu thêm nữa. Chiều tối, nàng đã tính toán xong chuyện trong lòng định đi tìm Thiên Diệu ngửa bài. Nàng nghĩ, nếu Thiên Diệu tìm lại được cơ thể sẽ quyết chiến với Tổ Ảnh thì thôi, nhưng nếu muốn giúp Yêu tộc khai chiến với Trung Nguyên, vậy nàng và Thiên Diệu nên sớm đường ai nấy đi thì hơn.

Không cùng chí thì cũng chẳng thể chung đường.

Nhưng lúc sắp mở cửa, nàng lơ mơ nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh chấp nhỏ nhỏ truyền đến, là tiểu Thế tử Chúc Ly của nước Thanh Khâu lại đang ở bên ngoài tranh chấp với lão tùy tùng.

“... Theo tình thế này, nếu ngài còn không về, qua đêm nay e là bên kia không dễ đi đâu!”

“Ta đã nói là chờ cô ấy ba ngày.”

“Ôi chào ôi! Ông trời ơi! Tiểu tổ tông! Nếu cô ấy muốn đi với ngài thì đã đi từ sớm rồi! Còn rề rà mấy ngày này làm gì chứ! Ngài ấy, đừng làm mình làm mất, theo lão bộc về đi!”

Một hồi sau Chúc Ly bên ngoài chỉ nói một câu: “Ngày mai sẽ đi.”

Vẫn còn cứng đầu, Nhận Hồi thờ dài, mở cửa ra nhìn thẳng vào Chúc Ly nói: “Hôm nay ngại về đi, chờ tới ngày mai cũng vô ích.”

Chúc Ly nghiêng răng, cuối cùng tính trẻ con cũng phát tác, “Tóm lại ta sẽ chờ cô tới ngày mai mới đi.”

Nhận Hồi thấy nó bắt đầu giờ thói bá đạo, lòng biết những người tính như vậy sẽ không thể nào khuyên được, nên cũng không để ý tới nó nữa, nàng gõ cửa phòng Thiên Diệu gọi hấn: “Xuống lầu ăn cơm, có chuyện nói với ngại.”

Thiên Diệu trong phòng vốn đang tĩnh tọa điều tức, cũng không có chuyện gì làm, Nhận Hồi vừa gọi hấn bèn ra ngay.

Vừa ra ngoài, hấn đã cảm giác được một ánh mắt chăm chú nóng bỏng từ bên cạnh nhìn sang. Thiên Diệu liếc nhìn, thấy ánh mắt của Chúc Ly đang chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt vừa ghen tức vừa không cam, ba chữ “Không được vui” hiển hiện rất rõ ràng.

Thiên Diệu nhìn nó, sau đó cong môi cười với nó, nụ cười cứ như đã nhìn thấu tất cả, khiến lửa giận trong lòng Chúc Ly bùng lên.

Nhận Hồi cầm đầu xuống lầu, đương nhiên không nhìn thấy giao tranh giữa hai người phía sau, nàng tới ngồi ở chiếc bàn trong góc, đắm đắm nhìn Thiên Diệu.

Thiên Diệu thờ ơ nhìn nàng, tựa như đã lấy làm quen với cảm xúc thiên biến vạn hóa của nàng, không chút mây may cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ lật giờ thực đơn trong tay, nói như đang trò chuyện: “Sau khi lấy được sừng rồng, mấy ngày nay ta tĩnh tọa điều tức, lơ mơ cảm giác được có khí tức của ta tồn

ra từ phía Tây Nam, tuy không biết ở đó rốt cuộc bị phong ấn vật gì nhưng vẫn phải đi thăm dò.”

Hắn nói rất tự nhiên, Nhạ Hôi sững sốt, nhất thời vút chuyện mình định nói với Thiên Diệu ra sau đầu, chỉ sửa lời hắn: “Hình như ta chưa bao giờ hứa với ngươi là giúp ngươi đi tìm các bộ phận khác của cơ thể thì phải, sao ngươi lại có dũng khí thẳng thừng ra lệnh cho ta vậy?”

Thiên Diệu nghe vậy liếc nhìn nàng: “Ồ, cô ngự kiếm không cần đưa ta theo, ăn uống ngủ nghỉ cũng không cần lo cho ta...” Hắn vừa nói vừa liếc thực đơn, tranh thủ hỏi, “Cô ăn sườn xào chua ngọt không?”

“Ăn.” Đáp xong Nhạ Hôi ngẩn ra, sau đó đập thực đơn xuống bàn, “Ta đang bàn chính sự với ngươi đó! Ngươi muốn đi tìm đồ của mình thì tự đi mà tìm, tóm lại ta sẽ không đi đâu.”

“Chúng ta từ biệt ở đây đi.” Thiên Diệu nói trước.

“Chúng ta từ biệt ở...” Nhạ Hôi còn chưa nói hết, Thiên Diệu đã nói trước điều nàng muốn nói. Nhạ Hôi nhìn hắn, cảm thấy Yêu long này đã hoàn toàn hiểu được tính tình nàng, chỉ chịu mềm không chịu rắn, miệng dao găm lòng đậu hũ... Không có gì là hắn không biết.

Hắn có thể nắm bắt được tính tình của nàng, nhược điểm của nàng, phản kháng của nàng đối với hắn luôn vô lực như đắm vào bông gòn.

Nghĩ vậy, Nhạ Hôi liền cảm thấy lòng lại nổi lửa, nàng đập bàn đứng dậy: “Bây giờ ta đi thật đó!”

“Nhạ Hôi?”

Một giọng nữ từ bên cạnh truyền tới, dường như trong giọng nói cất chứa hồi ức nhiều năm, thân hình Nhạ Hôi khẽ khựng lại, nàng quay đầu nhìn.

Một đoàn mười người đi tới, mặc y phục nàng quen thuộc, cảm bảo kiếm đặc chế của núi Thần Tinh mà nàng quen thuộc, ăn mặc kiểu tiên phong đạo cốt mà nàng quen thuộc, đang đứng trước cửa khách điểm, Nhạ Hôi vừa nhìn thấy ba người đi trước là đầu lập tức to hơn cả mộng.

Một là Tử Thần nàng vừa gặp mấy hôm trước ở thành Vĩnh Châu, hai là sư tỷ Tử Nguyệt ân oán oán ngủ chung phòng với nàng mười năm, ba là...

Lăng Phi.

Phải rồi, lúc tước gặp Tử Thần, hình như huynh ấy cũng nói lần này xuống núi cùng Lăng Phi thực hiện nhiệm vụ gì đó, lúc đó nửa đường huynh ấy chạy mất, nhưng sau khi bị Nhạ Hôi bỏ rơi, đương nhiên huynh ấy vẫn phải quay về tìm Lăng Phi.

Lần này thì hay rồi.

Gặp hết cả rồi...

Mẹ nó.

Nhạ Hôi chỉ có thể thăm chửi trong bụng mà thôi.

Người vừa rồi gọi tên nàng chính là sư tỷ Tử Nguyệt, chuyện nàng dè Tử Nguyệt lên vách núi hù dọa lúc sắp rời khỏi núi Thần Tinh, nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng, thiết nghĩ Tử Nguyệt cũng không quên. Bởi vậy hôm nay Tử Nguyệt gặp nàng, mảy liễu dựng ngược, giọng nói vút cao, vẻ mặt căm phẫn.

Haiz...

Nhạ Hôi chỉ biết thờ dài, tuy trước đây ở núi Thần Tinh, nàng cũng thường đấu khẩu với Tử Nguyệt, đôi lúc còn đánh nhau, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh lại hù dọa Tử Nguyệt phát khốc. Nàng thừa nhận lúc ra đi nàng có hơi tuyệt tình, nhưng mà...

Mẹ nó chứ, ai ngờ sau này còn gặp lại đâu!

Nhạ Hôi không giỏi ứng phó với những trường hợp lâu ngày gặp lại, nàng nhìn thoáng qua, liền nghĩ cách làm sao thoát khỏi nơi này.

Nàng muốn trốn nhưng người ta lại không muốn để nàng trốn.

Lăng Phi thấy Nhạ Hôi liền nhướng mắt: “Là ngươi à?” Giọng điệu khẽ vút cao, vô cùng bất mãn.

Nhạ Hôi nghe thấy, lòng cảm thấy phiền phức sinh sôi, hết sức phiền phức.

Nhạ Hôi đang nhúc nhúc, Thiên Diệu bên cạnh lại thản nhiên như không hỏi: “Có ăn sườn xào chua ngọt nữa không?”

Nàng quay đầu, vẻ mặt hắn vẫn như ban nãy, không hề thay đổi, không hề lay động vì không khí xung quanh. Nhất thời Nhạ Hôi cũng cảm thấy có gì đâu mà mình phải căng thẳng, có gì đâu phải ngưng ngệu chứ, chẳng qua chỉ là chút chuyện con con thôi mà, không đến thời khắc sống chết, cũng chẳng phải cướp túi tiền của nàng...

“Đem lên phòng ăn đi.” Nhạ Hôi đáp, Thiên Diệu gật đầu, gọi tiểu nhị đang ngờ ngác sợ hãi trước tình huống này, thản nhiên chọn mấy món ăn. Sau đó dặn dò tiểu nhị đem lên lầu rồi đứng dậy, vòng qua bên cạnh Nhạ Hôi, giúp nàng chắn lại ánh mắt kinh người của mười người bên kia.

Hắn cúi đầu nhìn nàng: “Lên lầu nhé?”

Thân hình Thiên Diệu chấn hết ánh sáng từ cửa rọi vào, bên cạnh hắn, Nhạn Hồi cảm nhận được sự yên lòng hiếm khi có được từ một người nào đó...

Cách đây đã rất lâu, người khiến nàng có được cảm giác như vậy chính là Lăng Tiêu.

Khiến nàng cảm thấy an toàn, khiến nàng cảm thấy bình yên.

Bắt đầu từ lúc nào mà... thân hình thiếu niên vàng vọt gầy ốm thâm trầm ít nói thuở ban đầu gặp gỡ... đã trở nên cao lớn như vậy...

Nhạn Hồi đáp: “Ờ”

Vừa nhắc chân định đi, phía trước bỗng có một thanh hàn kiếm chìa tới: “Khoan đã.” Từ Nguyệt chắn trước mặt hai người, vẻ mặt nghiêm túc.

Người hay gây sự với nàng rốt cuộc vẫn tự tìm tới nàng gây sự. Nhạn Hồi thở dài, điều chỉnh tâm trạng ngẩng đầu nhìn nàng ta, đúng mực hỏi: “Chuyện gì?”

Thái độ Từ Nguyệt cao ngạo: “Nhạn Hồi tuy người bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh, nhưng dù sao cũng từng là người của núi Thần Tinh, nhất cử nhất động của người vẫn liên quan tới thanh danh núi Thần Tinh ta. Gần đây giang hồ đồn rằng người rất thân thiết với yêu vật, thậm chí ở thành Vĩnh Châu còn thả đi những Hồ yêu gây nhiều chuyện ác. Người làm vậy sao không nghĩ xem đã làm ô danh sư môn đến mức nào? Gây phiền phức cho sư phụ đến nhường nào?”

Đầu khẩu bao nhiêu năm nay, cách biệt mấy tháng, lúc này đây gặp lại, Nhạn Hồi vẫn không thể không thừa nhận, sư tỷ này của nàng thật sự chẳng tiến bộ chút nào.

Nhạn Hồi nhìn nàng ta, cười cười: “Ồ, vậy các người tự đi mà ứng phó. Ta bận.”

Đổi lại một đáp án cộc nhả như vậy, Từ Nguyệt sừng sốt, thấy Nhạn Hồi lại cất bước định đi, nàng ta nổi nóng: “Đứng lại!”

“Còn chuyện gì nữa?” Câu này không phải Nhạn Hồi hỏi mà là Thiên Diệu lên tiếng, hắn lên tiếng khiến Nhạn Hồi cũng có mấy phần kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn hắn. Nhưng Thiên Diệu lại không đặt tâm tư ở chỗ nàng, lạnh lùng nhìn Từ Nguyệt, khí thế khiến Từ Nguyệt nhất thời sợ đến nghẹn lòng.

Nhạn Hồi hiểu ra, cho dù Thiên Diệu mất hết pháp thuật, không có tu vi, nhưng ánh mắt hắn trước sau vẫn ẩn giấu hào quang được thời gian tôi luyện, lúc nổi giận có thể khiến lòng người khiếp đảm.

Những người của núi Thần Tinh từng ứng phó với yêu quái đang có mặt ở đây, e là ngay cả chân của Thiên Diệu cũng chưa từng chạm tới được.

Từ Nguyệt khề lui một bước, nàng ta không nói, nhưng bên cạnh có một giọng nói lạnh lùng cao ngạo xen vào: “Không đơn giản nhì, xuống núi chỉ hơn một tháng mà đã tìm được trợ thủ thế này rồi.”

Khóe môi Lăng Phi nở nụ cười mỉa mai.

Từ Thần bên cạnh thấy vậy khề nhú mày, khề nói với Lăng Phi: “Sư thúc, chính sự quan trọng hơn.”

Lăng Phi đưa tay chặn Từ Thần lại: “Ta thấy đây mới là chính sự quan trọng hơn hết.” Lăng Phi bước mấy bước tới trước mặt Nhạn Hồi, nhưng không nhìn nàng chỉ nhìn Thiên Diệu, “Có khí phách nhưng chẳng có chút khí tức, nếu nói các hạ là người bình thường thì làm sao tin được. Chi bằng tỏ rõ thân phận để bọn ta xem thử, đệ từ núi Thần Tinh ta trục xuất sau khi xuống núi rốt cuộc đi lại với nhân vật nào?”

Nhắc đến chuyện này, Nhạn Hồi nghiêm mày.

Thân phận của Thiên Diệu là một đại kị trong đại kị, trước khi hắn tìm lại được cơ thể hoàn chỉnh, không thể để ai biết thân phận của hắn.

Nhạn Hồi xoay bước, cơ hồ vô thức chặn trước Thiên Diệu.

Ánh mắt Thiên Diệu khề động, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Vừa rồi còn nói là phải đi. Nàng thật sự có thể đi được sao.

Nói một đằng nghĩ một nẻo.

“Ha.” Lăng Phi thấy Nhạn Hồi như vậy bất giác bật cười, “Thú vị chưa. Ta chẳng qua chỉ muốn biết thân phận của người này thôi. Nhạn Hồi, tại sao người căng thẳng như vậy?” Nói xong ánh mắt Lăng Phi bỗng lạnh đi, “Lẽ nào thân phận của người này có chỗ nào không thể cho ai biết? Là yêu hay tu tà?”

Nàng ta vừa dứt lời, mười đệ tử núi Thần Tinh sau lưng đều đồng loạt đặt tay trên đốc kiếm, ra vẻ grom nở sẵn sàng.

Nhạn Hồi liếc nhìn họ, bên trong cũng có mấy gương mặt quen thuộc, đều là đệ tử cấp cao của núi Thần Tinh, pháp thuật tu vi đều không kém Từ Thần.

và Từ Nguyệt. Hơn nữa ở đây còn có Lăng Phi, nếu ra tay, chỉ dựa vào một mình nàng còn phải bảo vệ Thiên Diệu... chắc chắn là không thể thắng.

Lòng Nhạn Hồi căng thẳng, nhưng khoe miệng vẫn nở nụ cười, nói: “Lăng Phi, mâu thuẫn giữa ta và ngươi ở núi Thần Tinh còn có ai không biết, ngươi muốn vấy nước bẩn lên người ta thì cứ mặc sức vấy đi. Tướng công của ta khô ngô tuần tú, khí độ bất phàm, ngươi cứ nhìn chàng như hồ rình mồi, ta không bảo vệ chàng lẽ nào chờ ngươi đến cướp sao?”

Hai chữ “tướng công” vừa thốt ra, mọi người có mặt đều im lặng, Từ Thần chau mày nhìn nàng.

Thiên Diệu vừa nghe thấy hai chữ “Lăng Phi”, ánh mắt nhìn sang Lăng Phi lập tức trở nên kỳ lạ. Sát khí nặng thêm mấy phần, sự lạnh lẽo trên mặt cũng đậm hơn rất nhiều.

Lăng Phi lại cười lạnh: “Tướng công? Nhạn Hồi, ngươi thật sự đã xuống núi ở chung với yêu vật, ngày càng không biết xấu hổ.”

Từ Nguyệt cũng góp lời sau lưng ả: “Xuống núi một tháng đã có tướng công? Nhạn Hồi, ngươi từng mơ tưởng đến sư phụ, tâm tư ghê tởm tội cùng, ngươi tưởng núi Thần Tinh thật sự không ai biết sao?”

Nàng ta vừa nói xong, các đệ tử khác đều nhìn nhau, ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo hơn bao giờ hết, Từ Thần bèn lớn tiếng mắng: “Từ Nguyệt!”

Từ Nguyệt lại không chịu ngừng: “Tâm tư giấu mười năm mà lại tan biến trong một sớm một chiều ả? Chẳng qua ngươi muốn che chở cho yêu vật bên cạnh này thôi! Ta nhỏ vào! Đúng là tự hạ thấp bản thân!” Từ Nguyệt cảm hận nói thêm, “Nếu phụ mẫu ngươi còn tại thế cũng nhất định mắng ngươi là thứ không ra gì!”

Từ Thần nghiêm giọng quát lớn: “Từ Nguyệt! Mọi người đang nói bừa gì đó!”

Ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo khôn cùng: “Nếu phụ mẫu ngươi còn tại thế, nhất định phải dạy dỗ lại ngươi lễ tiết đối nhân xử thế.” Vừa dứt lời nàng bèn lắc người, chỉ trong chớp mắt, gần như không có người nào trong phòng phản ứng kịp. Nhạn Hồi đã lắc mình tới bên cạnh Từ Nguyệt.

Từ Nguyệt giật mình, vừa lui ra phía sau đã cảm giác thanh chủy thủ thường đeo bên mình bị Nhạn Hồi rút ra khỏi vỏ, Từ Nguyệt kinh hô, chốc sau cảm đã bị không chế, răng bị dùng lực vạch ra, không thể nào khép miệng lại được.

Nhạn Hồi sắc mặt lạnh lẽo đứng trước mặt nàng ta, “Lưỡi ngươi để lại cũng tổn hại âm đức, chỉ bằng ta giúp ngươi cắt xuống cho xong.”

Sắc mặt Từ Nguyệt liền tái xanh, Nhạn Hồi đưa tay lên hạ đao xuống.

Từ Thần bên cạnh lớn tiếng gọi tên Nhạn Hồi, nhưng nàng hoàn toàn không lay chuyển, lúc mũi chủy thủ rơi xuống miệng Từ Nguyệt, bỗng bên cạnh có một lực đạo đánh tới, hất Nhạn Hồi ra, nàng xoay người, đáp xuống trước mặt Thiên Diệu.

Chủy thủ trên tay nàng lúc này đã dính máu, lưỡi dao đã cắt rách môi Từ Nguyệt, cũng đâm lưỡi nàng ta bị thương, nhưng rốt cuộc vẫn không cắt lưỡi nàng ta xuống.

Máu dính đầy miệng, nàng ta bặm miệng mình, sau đó buông tay nhìn máu trong lòng bàn tay, nhất thời sợ hãi tưởng Nhạn Hồi đã cắt đứt lưỡi mình xuống, kêu “A a”, mấy tiếng rồi ngất xỉu tại chỗ.

Sắc mặt Nhạn Hồi u ám, ánh mắt hung dữ nhìn Lăng Phi: “Ai dám cản ta!”

Không khí xung quanh lập tức trở nên hung ác như chốn Diêm La địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tuy Nhạn Hồi hỏi vậy, nhưng ai cũng biết người đến chặn nàng lại không ai khác ngoài Lăng Phi.

Lăng Phi thấy Nhạn Hồi lúc nổi giận sắc mặt hung dữ cực độ, nhớ lại lúc xưa trong nhà lao trên đỉnh Tâm Túc đã chịu thiệt vì nàng, thù cũ hận mới gặp chung, lòng ả cũng nổi lửa, ả cười lạnh: “Đầu khẩu đôi lời đã muốn cắt lưỡi đồng môn. Nhạn Hồi, ngươi còn nhân tính không? Không lẽ ngươi đã trở thành tu tà rồi?”

“Ngậm máu phun người.” Nhạn Hồi mắng, “Ta thấy lưỡi ngươi để lại cũng vô ích.” Nàng vút thanh chủy thủ dính máu trên tay về phía Lăng Phi.

Thanh chủy thủ bay đi như ánh chớp, nhưng Lăng Phi đã có chuẩn bị, ả phát tay về phía sau, tay áo rộng cuộn lấy chủy thủ, vút nó sang bên cạnh.

Lăng Phi khẽ nhủ mày nhìn Nhạn Hồi: “Lần trước nhân lúc ta không đề phòng rồi đánh lén, lần này ngươi nghĩ xem ta có trả món nợ đó không?”

Lăng Phi chộp tay vào không trung, trên tay xuất hiện phát trần, ả phẩy phát trần, toàn thân dồi dào tiên khí, “Để ta xem thử từ khi ngươi xuống núi đến nay rốt cuộc đã học được tà thuật đạo pháp gì.”

Vừa dứt lời, thân hình Lăng Phi biến mất, Nhạn Hồi thầm đánh chuông cảnh giác trong lòng, nàng lập tức lui về phía sau chắn trước mặt Thiên Diệu, nhưng Thiên Diệu cũng theo về phía sau một bước, vội vàng hét: “Cẩn thận.” Hắn đưa tay đẩy Nhạn Hồi một cái.

Nhạn Hồi loạng choạng bỏ về phía trước một bước, tránh được phát trần quét tới từ phía sau.

Thân hình Lăng Phi xuất hiện, đứng phía sau cách Nhạn Hồi nửa bước, nhưng ả không tiếp tục tấn công nàng, ánh mắt liếc về phía Thiên Diệu: “Nhân lực khá lắm!”

Vừa dứt lời, phát trần mang theo khí lạnh hướng về phía Thiên Diệu.

Lăng Phi dù sao cũng là muội muội của Tổ Ảnh, tuy lúc còn rất nhỏ đã được Tổ Ảnh đưa tới núi Thần Tinh, nhưng ả vẫn tập tâm pháp của Quảng Hàn môn, bởi vậy vừa ra tay, cả phòng chìm trong hàn khí lạnh thấu xương.

Pháp thuật của Thiên Diệu chưa hoàn toàn phục hồi, nhưng mấy hôm nay đã điều tức được chút tu vi, đủ để thân pháp của hắn nhanh hơn người tu đạo bình thường rất nhiều.

Nhưng lúc Lăng Phi vừa ra tay, rõ ràng Thiên Diệu đã tránh được ả, nhưng thân hình lại cứng đờ.

Những ký ức hắc đốc sức muốn quên trong đầu đã trở thành một vết sẹo trong sâu thẳm linh hồn hắn, phát trần mang theo hàn ý của Lăng Phi như một lưỡi dao, cứa hết sức xé rách vết sẹo của hắn.

Khung cảnh mặt trăng không lồ, tuyết bay đầy trời lại xuất hiện trước mặt Thiên Diệu. Đồng tử Thiên Diệu co lại, nhất thời không thể rời bước. Phát trần mang theo pháp thuật lạnh lẽo sắp đánh lên đầu hắn!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người lác mình qua trước mặt Thiên Diệu, phát trần quét tới bị người đó nắm hết trong lòng bàn tay.

Khí lạnh bị một ngọn lửa mãnh liệt chặn hết lại. Giống như một bức bình phong an toàn bảo vệ hắn lại phía sau.

Là Nhạn Hồi đang nắm chặt phát trần của Lăng Phi.

Lửa nóng và sương lạnh đang giao chiến trong lòng bàn tay nàng, ma sát ra những ánh sáng kỳ dị biến ảo, màu sắc đan xen in vào mắt Nhạn Hồi, thật sự tôn lên mấy phần yêu khí tà ác của nàng: “Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ hắn.”

Tám chữ này Nhạn Hồi nói rất kiên định, nặng như ngàn cân rơi vào tai mỗi người.

Lại là Nhạn Hồi, lại là bóng lưng này, lần trước giúp hắn chặn ánh trăng trên trời, lần này giúp hắn cản cái lạnh thấu xương.

Cho dù không tiếp xúc cơ thể, cho dù mười ngón tay không đan vào nhau, nhưng Thiên Diệu vẫn cảm nhận được nhiệt lượng mà cô nương trước mặt này truyền vào lòng hắn một cách thần kì đến mức quái lạ...

Đầy áp, ngập tràn trái tim, ấm áp cơ thể.

Tuy nhiên, Thiên Diệu hiểu, Nhạn Hồi chắc là không biết hành động này của nàng đã ảnh hưởng đến hắn nhiều dường nào.

Nàng cứ luôn vậy, chỉ làm những chuyện mình nên làm và muốn làm, hiếm khi để tâm đến ánh mắt của kẻ khác. Thế nên nàng mới vô tâm vô tính đến khác thường, nhưng cũng chính vì thế mà những chuyện nàng làm vô cùng tự nhiên, khiến người ta chấn động chân tâm.

Nhạn Hồi nhìn Lăng Phi, cảm nhận được lực kéo trên phát trần truyền tới, Nhạn Hồi sao có thể để ả ta giật lại phát trần đơn giản như vậy được, chờ ả giật về rồi lại nhìn ả đánh tới sao? Nàng đâu có ngốc!

Vậy nên nàng cũng kéo lại không nương tay.

Sau khi độ sức một cách đơn giản thì tới giao đấu pháp lực, rồi dần dần mãnh liệt hơn.

Khí cực lạnh của Lăng Phi và ngọn lửa nóng bỏng của Nhạn Hồi va đập vào nhau tạo thành những luồng gió mạnh mẽ, lật tung bàn ghế xung quanh hai người, ngay cả cột kèo trên nóc khách điếm cũng phát ra âm thanh “cột kết”.

Mười đệ tử núi Thần Tinh bên kia thấy vậy định tới giúp, Từ Thần vội lớn tiếng khuyên: “Nơi này rất nhiều bá tánh bình thường, mọi người ra tay e sẽ có ngộ thương!” Hắn quay đầu hét với Lăng Phi, “Sư thúc, chúng ta đi làm chuyện chính sự quan trọng hơn!”

Lăng Phi chẳng buồn để ý tới hắn, miệng nghiêng răng hung ác nói với Nhạn Hồi: “Ngươi tưởng ta sẽ lại bại dưới tay ngươi sao?”

Ánh mắt Nhạn Hồi chăm chú, thấy tay kia của Lăng Phi bỗng rút ra từ eo một thanh nhuyễn kiếm, “soạt” một tiếng đâm thẳng về tim Nhạn Hồi, nàng giật mình, trước lúc nàng thoái lui, Thiên Diệu phía sau đã đưa tay che qua eo nàng, kéo nàng lui về phía sau mấy bước.

Nhưng cho dù là vậy, mũi kiếm bất ngờ này của Lăng Phi vẫn rạch rách má Nhạn Hồi.

Vết thương không nông, từ cằm vạch tới xương gò má một đường sâu hoắm, máu tươi lập tức thuận theo mặt Nhạn Hồi nhỏ xuống, có giọt rơi trên y phục nàng, có giọt rơi xuống đất, có giọt rơi trên cánh tay đang ôm eo Nhạn Hồi của Thiên Diệu.

Máu nhỏ tí tách thấm vào tay áo Thiên Diệu, rõ ràng đã lạnh đi nhưng vẫn như thiêu đốt, cháy vào tận tim hần.

Nhưng lần này không ảm áp mà bông rất.

Hần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy vết thương trên mặt Nhạn Hồi. Nàng vẫn nhìn Lăng Phi, ngay cả vòng tay lại cũng không. Gương mặt của một cô nương là quý giá nhất, nhưng dường như bản chất nàng không hề giống những cô nương khác! Nàng không hề thương xót bản thân!

Buồn cười là nàng không xót, ấy vậy mà hần lại...

Không những thấy xót.

Hơn nữa còn phần nộ.

Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo chăm chăm nhìn Lăng Phi.

Vừa rồi, lúc Nhạn Hồi thoái lui mấy bước đã buông phát trần của Lăng Phi ra, nàng ta hát phát trần, phát trần biến mất trong không trung, trong tay chỉ cầm thanh nhuyễn kiếm vừa rạch rách mặt Nhạn Hồi, trên lưỡi kiếm vẫn còn máu tươi nhỏ tí tách.

Lăng Phi nhìn Nhạn Hồi, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh mĩa mai.

À đang khinh miệt nàng.

Nhạn Hồi đương nhiên cũng nhìn thấy nụ cười này của Lăng Phi, vết thương trên má không phải không đau. Thanh nhuyễn kiếm tùy thân của Lăng Phi hình như còn có hàn độc, kiếm này khiến nửa mặt Nhạn Hồi mất tri giác, nhưng nhìn nụ cười mĩa mai của ả, Nhạn Hồi cảm thấy vết thương của mình không thành vấn đề, mà cảm giác như mặt mình bị xé hết da.

Mẹ nó, vết thương thì có thể nhin, nhưng nụ cười kia thì không thể nhin.

Nhạn Hồi nghiêng răng, hát tay Thiên Diệu ra, một mình xông lên phía trước, tung chiêu cận chiến với Lăng Phi, chỉ là Nhạn Hồi không ngờ, trên thanh nhuyễn kiếm của Lăng Phi dường như thật sự được thi pháp lực, chỉ cần Nhạn Hồi lại gần ả thì sẽ bị hàn quang trên nhuyễn kiếm đâm vào da thịt, vết thương trên mặt như bị lá bùa chú kéo giật khiến nàng không thể mở mắt ra.

Lăng Phi ra tay không hề lưu tình, nhân lúc Nhạn Hồi hoa mắt, ả không hề tiếc sức, đâm thẳng một quyền vào bụng nàng, Nhạn Hồi bị đánh bay ra, đập vào cột trụ của khách điểm, ho ra một ngụm máu.

Thiên Diệu nhú mày, định tiến lên dìu nàng, nhưng Nhạn Hồi dường như bị khơi dậy đầu chí, nàng không nhìn Thiên Diệu lấy một lần, chân giẫm xuống, thân hình như ánh chớp, chông phong mang theo lửa một lần nữa tiến lên giao chiến với Lăng Phi.

Không ngoài dự liệu, nàng tự nhiên lại bị đánh về, lần này nàng bị đánh thẳng vào lòng Thiên Diệu, một hồi lâu cũng không mở mắt nổi.

“Ha.” Lăng Phi phát ra tiếng cười lạnh, vẫn là dáng vẻ cao ngạo vốn có cầm kiếm đứng đó, y phục dường như không dính bụi trần, đối lập hoàn toàn dáng vẻ nhếch nhác dơ bẩn như vừa lăn lộn trong ao máu và bùn của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi vừa lắc lắc đầu vừa chớp chớp mắt, vẫn kiên trì đẩy tay Thiên Diệu ra, nàng khuyu một gối xuống đất, nghỉ ngơi một lúc lâu, sau đó lại đứng thẳng lên, tuy mắt vẫn còn nhòe máu, nhưng nàng vẫn tìm được hướng Lăng Phi, nhìn thấy vẻ mặt mĩa mai của ả, nghe thấy tiếng cười mĩa mai của ả.

Câu “Mẹ nó” của Nhạn Hồi không nhin được, bật ra khỏi miệng.

Từ Thần sốt ruột khuyên can, tuy nhiên Nhạn Hồi không nghe thấy rõ giọng của y nữa, bên tai ong ong từng hồi, nàng chỉ có cảm giác có người kéo mình về phía sau, loạng choạng một cái, quay đầu nhìn người kéo mình, liền thấy sắc mặt của Thiên Diệu âm trầm khác thường, lạnh lẽo kinh người: “Còn muốn xông lên nữa sao?”

Nhạn Hồi khó hiểu, chắc là... không làm Thiên Diệu bị thương đó chứ...

Nhưng tại sao trông hần lại giận dữ đến vậy...

“Cô không trốn một lúc được sao?”

Nhạn Hồi hoang mang: “Trốn đi đâu?”

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi đáp: “Sau lưng ta.”

Nhận Hồi chỉ coi như hấn đang nói đùa. Suốt dọc đường, nếu nàng trốn sau lưng hấn, chắc là hai người họ đã chết mất xác từ lâu.

Từ Thần thấy Lăng Phi còn muốn ra tay, hấn bèn bắt chấp tất cả, xông lên chắn trước mặt Lăng Phi: “Sự thúc...”

Nhưng hấn không ngờ, còn chưa dứt lời, khí tức xung quanh bỗng biến đổi. Từ Thần tu pháp thuật hệ Mộc, sở trường là điều khiển gió, bởi vậy hấn phát giác được không khí xung quanh biến đổi trước Lăng Phi.

Hấn quay đầu, thấy bàn ghế xung quanh đều khẽ rung chuyển, đùa trên bàn đều bay lên một cách kỳ lạ.

Lăng Phi thấy vậy nhú mắt: “Yêu thuật.”

Hai chữ này thốt ra, không khí đột ngột đại loạn, chén đĩa lơ lửng trong không trung và bàn ghế dưới đất bỗng bị những lưỡi đao khí ngưng tụ trong không trung chém đứt!

Mười đệ tử của núi Thần Tinh cũng đã có người kinh hô, có người đột nhiên bị rách áo, có người bị chém đứt mào roi xuống đất, có người thất lưng bị cắt làm đôi...

Trong lúc chúng nhân đều kinh ngạc, Từ Thần nghe bên tay phát ra tiếng “keng”, trực giác hấn cảm thấy không lành, lập tức quay đầu lại.

Lăng Phi cũng cảm thấy kì quái trước động tác đột ngột của Từ Thần: “Sao vậy?” Á ta vừa nhú mày, bỗng mi tâm đau nhói, máu từ mi tâm ả túa ra.

Ánh mắt Từ Thần nhìn ả cũng dần dần trở nên kinh hãi.

Từng giọt từng giọt máu từ khắp nơi trên mặt ả liên tiếp túa ra, chẳng bao lâu máu từ mặt ả đã tí tách nhỏ xuống đất. Tay ả run run vuốt lên mặt, ngón tay chạm đến đâu đều đau đớn đến đó, ả đau đớn thét lên: “Á...”

“Sự thúc!” Từ Thần kinh hô.

“Yêu thuật!” Lăng Phi ôm mặt khom người giấu mặt mình đi, “Yêu thuật của người đó!” Tiếng kêu thét của ả cơ hồ như xé rách màng nhĩ người khác.

Mười đệ tử núi Thần Tinh đều kinh hãi nhìn Thiên Diệu, ngạc nhiên vì người này có thể hóa không khí thành lưỡi đao, giết người một cách vô hình... Pháp thuật này không phải yêu tà bình thường nào cũng có thể vận dụng...

Ngay cả Nhận Hồi thần trí hơi mơ hồ cũng biết tình hình kỳ lạ, nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn hấn: “Người...”

Về mặt Thiên Diệu vẫn như thường: “Ta làm sao?” Nếu không phải mấy ngày nay tinh tảo điều tức chưa tích lũy được bao nhiêu, hấn cũng không phải yêu quái ra tay “dịu dàng” đến vậy.

Nhận Hồi nhìn hấn không nói.

Đây có lẽ là... lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thiên Diệu ra tay với người khác, thủ pháp gọn gàng, không cần kết ấn, ngay cả niệm chú cũng không cần. Nàng biết có lẽ hấn chưa hồi phục được một phần vận sức mạnh vốn có của hấn, nhưng một pháp thuật nho nhỏ đã đủ khiến những đại đệ tử có mặt mũi của núi Thần Tinh cảm thấy kinh ngạc, vậy nếu hấn hồi phục...

Yêu long ngàn long quả nhiên không phải chỉ nói suông.

Đều tại biểu hiện của Thiên Diệu trước đó quá sức yếu mềm, bởi vậy Nhận Hồi cũng suýt chút quên mất chuyện này...

Không bao lâu sau, mười đệ tử của núi Thần Tinh bên kia đường như ý thức được mình đang đối diện với một yêu quái ghê gớm, ai nấy rút kiếm ra khỏi vỏ, ngay cả Từ Thần cũng sững sờ nhìn Nhận Hồi, về mặt không dám tin, biểu hiện đó cứ như đang hỏi nàng: Sự muội của hấn tại sao lại ở chung với yêu quái thế này...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Thế grom nó sẵn sàng lan tỏa trong khách điểm nhỏ.

Khiếp sợ trước sức mạnh đòn vừa rồi của Thiên Diệu, đệ tử núi Thần Tinh chưa lập tức ra tay, Nhận Hồi ôm bụng cùng Thiên Diệu đứng đối diện với họ, ánh mắt nàng lần lượt lướt qua gương mặt những người kia, cuối cùng dừng trên mặt Từ Thần, thoáng im lặng rồi dùng truyền âm nhập mật nói với Thiên Diệu: “Đối phó với Lăng Phi xong ngươi còn bao nhiêu nội tức?”

“Hết rồi.”

Giọng Thiên Diệu truyền vào đầu nàng, Nhạ Hối liền trầm ngâm, chỉ nói: “Chút nữa ta giữ chân bọn họ, ngươi đi đi.” Nàng bước tới phía trước một bước, nhưng cổ áo bị kéo lại.

“Quay lại đây.” Giọng Thiên Diệu điềm tĩnh, hân hờ hững nhìn lên lầu hai khách điểm: “Chúng ta có thể cùng đi.”

Chúc Ly đang đứng phía sau cột trụ trên đó tiếp xúc với ánh mắt Thiên Diệu, ánh mắt nó tối sầm, đứng ra ngoài.

Lão bộc phía sau muốn kéo Chúc Ly lại, nhưng bị Chúc Ly hất tay ra, thấy Chúc Ly muốn rút trường kiếm trên eo, lão bộc vội cuống quýt đè tay nó xuống, nghiêng răng nhìn các đệ tử núi Thần Tinh phía dưới, mắt lộ ánh sáng đỏ, gương mặt đầy nếp nhăn lập tức trở nên hung ác.

Cùng lúc này, Tử Thần bỗng quay đầu về phía lầu hai: “Yêu khí!”

Nơi Chúc Ly và lão bộc đang đứng lập tức bốc lên khói trắng, chẳng mấy chốc khói trắng miên man khắp khách điểm, trong đám đệ tử núi Thần Tinh hỗn loạn, giọng Lăng Phi tuy vẫn đau đớn, nhưng lại cố trấn tĩnh hét lên: “Đừng tự loạn trận tuyến, bày trận.”

Cánh tay Nhạ Hối bỗng nhiên bị siết chặt, quay đầu nhìn lại, là Chúc Ly thấp hơn nàng một cái đầu đang kéo nàng: “Đi theo ta.”

Nhạ Hối không có cơ hội phản kháng, nàng tức thì cảm thấy quanh người nổi gió, vừa chớp mắt, trước mặt đã là mây trắng vẩn vít, gió mạnh rít gào.

Nhạ Hối cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới chân mình không phải đám mây cũng không phải ngọn kiếm, mà là lông da màu xám rất mềm mại.

Chúc Ly bên cạnh Nhạ Hối nói: “Đừng hoảng, Triệu thúc đi nhanh lắm, bọn người kia không đuổi kịp đâu, chúng ta nhất định có thể an toàn rời khỏi đây.”

Lúc này Nhạ Hối mới phát hiện mình đang đứng trên lưng một Hồ yêu khổng lồ.

Còn chưa kịp thở phào, lòng nàng đột nhiên thất lại: “Thiên Diệu đâu?” Nàng quay đầu, hoảng hốt tìm kiếm bóng dáng Thiên Diệu, nhưng lại phát hiện người nàng muốn tìm đang điềm nhiên như không ngồi xếp bằng phía sau, nhắm mắt điều tức.

Nghe thấy tiếng hét, Thiên Diệu ngoảnh đầu lại nhìn nàng. Hân không nói câu nào, nhưng đã đủ để về mặt của Nhạ Hối dịu lại.

Nàng bỗng dưng rã rời, ngồi bệt xuống: “Đau chết ta rồi...” Nàng xoa xoa bụng, lại đưa tay định sờ mặt, nhưng tay còn chưa chạm vào vết thương trên mặt đã bị một bàn tay thò ra hất đi.

Nhạ Hối quay lại, thấy Thiên Diệu vẫn đang nhìn mình: “Tay bẩn, đừng đụng vào.”

Hân vừa dứt lời, Chúc Ly bên cạnh cũng ngồi xổm xuống, nó móc trong ngực ra một chiếc bình bạch ngọc: “Ở đây ta có chút thuốc, không thể trị hết nhưng ít ra cũng có thể xoa dịu, uống vào sẽ giảm đau, thoa ngoài sẽ cầm máu.” Nó nhìn vết thương trên má Nhạ Hối, nhíu mày nói, “Hàn khí của kiếm kia sao lại nặng quá vậy.”

“Vật của Quảng Hàn môn đều như vậy.” Thiên Diệu đáp một câu rồi không nói nữa.

Kiếm đó là của Quảng Hàn môn? Nhạ Hối nhớ lại, lúc trước ở núi Thần Tinh chưa từng thấy Lăng Phi sử dụng nhuyễn kiếm quán quanh eo này, thiết nghĩ là gần đây mới có, lẽ nào là gần đây đã lấy từ chỗ Tổ Ảnh tỷ tỷ nàng ta?

Chúc Ly nghe vậy càng nhíu chặt mày hơn: “Vết thương này vốn đã sâu, hiện giờ lại không xoa được hàn khí... Ta thấy cho dù vết thương lành lại, chỉ e cũng sẽ để lại một vết sẹo tím xanh...”

Nhạ Hối không để tâm xoa tay: “Để lại sẹo thì có gì ghê gớm đâu, ăn chẳng ảnh hưởng ngủ cũng không ảnh hưởng để sẹo thì để sẹo thôi.”

“Để lại dấu hiệu cô đã từng bị nữ nhân đó đánh bại à?” Thiên Diệu không mặn không nhạt xen vào một câu, “Để mỗi lần soi gương đều nhớ lại sao?”

Nhạ Hối im lặng, sau đó liếc nhìn Thiên Diệu.

“Mẹ nó...”

Đối với Nhạ Hối, vết sẹo đích thực không có gì to tát, nhưng nếu biến thành dấu hiệu của sỉ nhục thì đương nhiên là chuyện khác.

Nàng giắt lấy bình thuốc trong tay Chúc Ly, mở nắp bình đổ ra hai viên thuốc, một viên nghiền nát bôi lên vết thương, viên kia thì uống. Vừa nhai thuốc trong miệng, vị đắng chất lập tức tràn ngập cổ họng.

Nàng vừa nhai vừa chịu đựng vị đắng vừa thầm không cam lòng.

Lần này bại dưới tay Lăng Phi, tuy là do Lăng Phi rút nhuyễn kiếm khiến nàng trở tay không kịp, hành động này có hơi dễ tiện, nhưng trong thực chiến vốn không thể nói có dễ tiện hay không, thua là thua, tài nghệ không bằng ai tức là tài nghệ không bằng ai, không có gì đáng biệt bạch.

Lòng Nhạn Hồi xưa nay vẫn luôn kiên định ý nghĩ này, thắng mới là vua.

Thật ra trong lòng Nhạn Hồi rất rõ, cho dù lần này Lăng Phi không có duyên kiếm kia, nàng cũng chưa chắc thắng được ả.

Rời khỏi núi Thần Tinh một tháng nay, không nói tới chuyện tĩnh tọa tu luyện, mỗi ngày nàng đều phải bôn ba vất vả, thứ duy nhất học được lại còn là yêu thuật Cửu Vi Hồ từ chỗ Thiên Diệu.

Còn Lăng Phi từ sau lần bại dưới tay nàng lúc trước, nhất định ngược lại với nàng, không nói đến chuyện ngày đêm chăm chỉ tu luyện tâm pháp của núi Thần Tinh, với thân phận của ả ta, một Tàng thư các đồ sộ cho ả ta mặc sức học. Hiện giờ Thanh Quảng chân nhân tuy không rõ tung tích, nhưng nếu ả ta có ý muốn học hỏi Tố Ảnh, năng lực nhất định cũng được nâng cao.

Nhạn Hồi nghiêng răng, nhìn lại mình, hiện tại nàng không tìm được tâm pháp để học, cũng không ai có thể chỉ dạy cho nàng...

Nghĩ đến đây, Nhạn Hồi khẽ khựng lại, sau đó quay đầu nhìn Thiên Diệu.

Từ nãy đến giờ Thiên Diệu vẫn luôn nhìn nàng, nàng vừa đảo mắt thì tự nhiên tiếp xúc với ánh mắt hắn.

“Ngươi có biết tiên pháp đạo pháp không?” Nàng hỏi hắn.

“Không.”

“Vậy ngươi dạy ta yêu pháp đi.”

Thiên Diệu khẽ nhướn mày, “Muốn theo ta vào yêu đạo sao?”

Hắn vừa hỏi vậy, mắt Chúc Ly bên cạnh cũng sáng lên: “Cô muốn vào Yêu đạo sao?”

“Tỷ tỷ đau lắm.” Nhạn Hồi từ chối không nghĩ ngợi, “Ngươi chỉ cần dạy ta yêu thuật là được, tự ta sẽ thấu hiểu.”

Chúc Ly dường như vô cùng không tán đồng: “Nếu muốn tu luyện yêu thuật, đương nhiên phải tẩy tủy thanh cốt, nếu cô muốn lấy nội tức tu tiên chế ngự yêu thuật, có ngày sẽ tẩu hỏa nhập ma...”

“Đó là những người tu tiên khác.” Lời Nhạn Hồi tuy ngông cuồng, nhưng đích thực cũng là sự thật. Lời Chúc Ly nói có lý, nhưng nó không biết trong tim nàng khảm vậy Hộ Tâm của Thiên Diệu, nàng học yêu thuật khác có khi sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu muốn học thuật pháp của Thiên Diệu, đương nhiên không thành vấn đề.

Bởi vậy Thiên Diệu cũng chỉ giữ im lặng, coi như ngầm đồng ý với Nhạn Hồi.

Chúc Ly vốn còn muốn khuyên, nhưng thấy hai người trong cuộc đều không lên tiếng, nó cũng ngừng lại, im lặng một lúc rồi nói: “Vậy hiện giờ cô có theo ta về Thanh Khâu không?”

Nhạn Hồi thoáng ngây người, lúc này mới nhớ ra chuyện trước khi gặp Lăng Phi, nàng vốn dĩ... định từ biệt Thiên Diệu mà! Sau đó núi rộng sông dài đường ai nấy đi, không xen vào chuyện phân tranh giữa Tiên Yêu ở Trung Nguyên này nữa!

Sao hiện giờ...

Hình như bị trời càng chặt hơn nữa rồi.

“Hình như bọn họ đã nhận định cô chung hàng với bọn ta rồi.”

Đúng vậy.

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy bất lực từ đầu tới tận, vốn dĩ không có chứng cứ thật sự nào chứng minh nàng tư thông với Yêu tộc, nhưng hiện giờ thì hay rồi...

Thiên Diệu dùng yêu thuật rách rách mắt Lăng Phi, nàng lại được yêu quái dùng yêu thuật cứu đi, thật sự nhảy xuống sông nào cũng rửa không sạch... Nhưng mà rửa không sạch thì rửa không sạch, dù sao... sự tình cũng đã vậy rồi...

Nhạn Hồi nghiêng răng: “Theo!”

Không tới Thanh Khâu thì còn đi đâu được chứ, Tiên đạo Trung Nguyên từ nay về sau e là không còn chỗ đứng cho nàng rồi.

Thiên Diệu nghe vậy cũng không có ý phản đối. Dù sao so với Trung Nguyên hiện giờ, nước Thanh Khâu mới đúng là nơi hắn nên tới.

Chúc Ly nghe câu trả lời của Nhạn Hồi, vẻ mặt thoáng hân hoan nhảy nhót, nhưng rồi lại cố nén xuống, làm ra vẻ nói: “Vào... vào Thanh Khâu rồi phải tuân thủ quy tắc của bọn ta. Tộc dân oán hận người tu tiên rất sâu, cô... cô đừng gây rối, đến lúc đó ta không xuống nước giúp cô đâu!”

Nhạn Hồi còn chưa kịp đáp, Chúc Ly dường như rất vui vẻ, chạy về phía đầu hồ ly, nói mấy câu vào chiếc tai cao bằng đầu nó, theo gió, những lời ngắt quãng rơi vào tai Nhạn Hồi: “Chờ ba ngày là đúng, ta biết cô ấy sẽ đi với ta mà.”

Nhạh Hòib ấumôi: “Đúng là trẻ ranh...”

Thiên Diệu bên cạnh lặng lẽ đáp một câu: “Rất giống cô.”

Nhạh Hòib mĩa mai: “Chẳng phải ngườic cũng có lúc như vậy sao?”

Thiên Diệu không nói nữa, chỉ xoay mặt nhìn về phương xa, tà dương đã xuống núi, phía Tây Nam lấp lánh ánh nắng tàn. Hắh tĩnh tâm lại, cảm nhận được trong không khí đang lưu chuyển khí tức hắh quen thuộc hơn ai hết, càng về phía Tây Nam càng mãnh liệt.

Rốt cuộc là phần nào của cơ thể hắh đây...

Thiên Diệu cụp mắt trầm tư, thứ bị chôn ở đó là gân rỗng hay tim rỗng.

Lúc xuyên qua biên giới nước Thanh Khâu cũng gặp chút chướng ngại không nhỏ, nhưng vì thân phận của Chúc Ly, lúc tới gần biên giới phía Yêu tộc liền có người tiếp ứng. Hồ yêu màu xám không lồ chảy trên mây, bên dưới có người Yêu tộc đang giao đấu với người tu tiên, không có ai tới cản đường họ.

Trước khi vào nước Thanh Khâu phải bay qua một ngọn núi lớn cuối cùng – Tam Trùng sơn.

Nhạh Hòib từ trên mây nhìn xuống, dưới Tam Trùng sơn vẫn còn vết tích Tiên Yêu tranh đấu năm mươi năm trước, đá vụn lờm chờm, cỏ dại cũng chưa mọc, là một vết nứt vừa dài vừa sâu như một vết sẹo đen sì không thấy đáy trên mặt đất.

Năm mươi năm trước, Thanh Quảng chân nhân và Đại quốc chủ Thanh Khâu đã đấu trận cuối cùng ở đây rồi phân chia ranh giới.

Vết nứt từ trên trời cũng nhìn thấy rõ ràng này chính là ranh giới lúc đó để lại.

Nhạh Hòib đang nhìn “Chứng tích lịch sử” bên dưới, bỗng nhiên thấy Thiên Diệu đang ngồi đột nhiên đứng dậy.

Nhạh Hòib vô thức hỏi: “Sao vậy?”

Mắt Thiên Diệu lấp lánh ánh sáng khe khẽ: “Là gân rỗng.”

Nhạh Hòib ngỡ người: “Cái gì?”

Thiên Diệu cong khóe môi: “Gân rỗng của ta bị giam ở chỗ này.”

Nhạh Hòib chớp mắt, sau đó nhìn xuống dưới: “Tam Trùng sơn?” Nàng khó hiểu, “Nhưng chẳng phải ngườinói gân rỗng của ngườibị Hóh giam giữ sao, trong núi này làm gì có...”

Còn chưa dứt lời, dưới mặt đất đã không còn nhìn rõ vì sắc trời tối đen đột ngột có một ánh lửa chui ra, Nhạh Hòib nhìn xuống, ngẩn người.

Nàng nhìn thấy trong biên giới sâu không thấy đáy ban nãy chảy ra nhám thạch nóng bỏng, nhám thạch chậm chậm chảy phía dưới, sau đó dần dần lấp đầy khe nứt, cuối cùng phun lên trên, dung nhám bắn ra, rơi xuống đá lạnh bên cạnh. Sau đó nhám thạch dưới đáy vẫn tiếp tục cuộn cuộn chảy, chẳng mấy chốc nhám thạch lấp đầy khe nứt kia lại biến mất.

Khe nứt không bị nhám thạch nguội lạnh lấp đầy, còn đá bên cạnh lại đỏ đỏ rực, có thể thấy dung nhám chảy dưới đáy kia nóng đến mức nào.

Tam Trùng sơn này...

Là một ngọn núi lửa còn hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Biết được gân rỗng ở đâu, nhưng lúc này Thiên Diệu không nóng lòng xuống thăm dò ngay.

Một là vì Tam Trùng sơn là vùng đất do Tiên môn canh giữ, hôm nay tuy có người của Yêu tộc tới tiếp ứng Chúc Ly, nhưng nhân số không nhiều, có lẽ có thể ngăn cản được người tu tiên trong phút chốc, nhưng đưa được Chúc Ly vào biên giới Thanh Khâu rồi họ cũng có thể tự mình rời đi. Thiên Diệu vốn không thể nào đi thám thính Tam Trùng sơn trong tình hình này.

Hai là... hiện giờ Nhạh Hòib đang bị thương, hắh cũng thiếu đi trợ thủ đắc lực nhất. Hắh thăm thuyết phục mình như vậy, nhưng sâu thẳm trong đầu lại có

một ý nghĩ bất ngờ xuất hiện.

Hắn không thể để Nhạn Hồi trong tình trạng này theo mình đi mạo hiểm.

Ý nghĩ này rất rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến hắn không dám dùng lý trí nghĩ kỹ, chỉ thoáng bỏ qua rồi đảo mắt, vững vàng ngồi lại trên lưng Hồ yêu.

Nhạn Hồi lấy làm lạ: “Người cảm giác được cơ thể của mình ở dưới rồi sao không đi xem thử?”

Thiên Diệu nhắm mắt, “Không vội gì lúc này, Tam Trùng sơn lớn như vậy, muốn thám thính tung tích gần rộng chắc chắn không dễ, nơi này gần Thanh Khâu như vậy, nói không chừng trong nước Thanh Khâu cũng có chút tin tức, tới Thanh Khâu thám thính trước rồi thương nghị sau.”

Nhạn Hồi cảm thấy hắn nói cũng có lý, vậy là nàng cũng gật đầu ngồi xuống, rảnh rỗi chọc ghẹo Thiên Diệu mấy câu: “Kỳ lạ thật, lúc trước nếu phát hiện tin tức như vậy, mắt người nhất định sáng như đốt đèn, mấy hôm nay chệch tìm được quá nhanh à? Sao lại trở nên điềm tĩnh quá vậy?”

Chệch tìm được quá nhanh?

Không, hắn chỉ sợ không đủ nhanh, hắn tham lam hận không thể chỉ trong chớp mắt là khôi phục lại được như trước kia.

Hắn nào chệch nhanh. Chỉ là...

So với lúc trước, khi hắn không có gì cả, giờ đây hắn đã có thêm lo lắng do dự...

Sắc đêm nuốt chửng tất cả ánh sáng, Nhạn Hồi và Thiên Diệu đến Thanh Khâu trong bóng tối.

Sau khi Hồ yêu màu xám không lồ đáp xuống đất, trong khu rừng rậm rạp tĩnh lặng phía trước bỗng sáng lên mấy ngọn lửa, là người của Yêu tộc đốt đuốc chờ Chúc Ly ở cửa rừng.

Toàn thân Hồ yêu màu xám bốc lên một làn khói, sau một tiếng pháp thuật nhẹ vang lên, ông ta lại biến thành ông lão khòm lưng, ông ta vỗ vỗ ngực, thở dốc mấy hơi rồi nói với Chúc Ly: “Tiểu tử tông ơi, lão bộc già rồi, không chịu nổi hành hạ như vậy đâu! Lần sau ngài cũng phải suy nghĩ đến tâm trạng của lão bộc chứ!”

Chúc Ly lấp liếm gạt đầu rồi quay sang nhìn Nhạn Hồi, cố ý làm ra vẻ, “E hèm... Địa giới của Yêu tộc chừng khí nặng hơn Trung Nguyên mấy phần, nếu lúc này cô vận khí chống đỡ có khó khăn thì cứ nói thẳng, ta có thuốc có thể giúp cô chống đỡ đôi phần.”

“Không yếu đến mức đó đâu.” Nhạn Hồi xua tay, “Đi mau thôi.”

Gương mặt của Chúc Ly thoáng ngượng ngùng, nó lại ho một tiếng rồi mới đi về phía trước.

Người cảm đuốc thấy Chúc Ly liền tiến lên khom người hành lễ: “Thế tử, Thất vương gia sai chúng tôi đến đây chờ hộ tống ngài về phủ.”

Chúc Ly gật đầu, nó vừa đi về phía trước ba bước, phía sau thỉnh thoảng xuất hiện ba bóng người màu đen chắn trước mặt Thiên Diệu, không cho hắn vào rừng.

Nhạn Hồi lấy làm lạ, “Bọn ta cùng tới với tiểu Thế tử của các người mà. Sao lại không cho vào?”

Ba người chắn trước mặt Thiên Diệu liếc nhìn Nhạn Hồi: “Kẻ thân phận không rõ không thể vào Thanh Khâu.”

Do vậy chỉ cần Thiên Diệu chứ không cần nàng sao, vì cho dù nàng là tiên nhân, nhưng thân phận cũng rõ ràng, còn trên người Thiên Diệu đang mang túi thơm Vô Túc, những người này không thăm dò được khí tức của hắn nên cần hắn lại.

Nhạn Hồi nhìn Chúc Ly phía trước, Chúc Ly khẽ nhủ mảy: “Đây đúng là quy tắc của Thanh Khâu...” Nó nhìn Thiên Diệu, “Chi bằng các hạ lấy túi thơm Vô tước xuống đi.”

Nghe thấy Chúc Ly nói ra chính xác mấy chữ này, Nhạn Hồi kinh ngạc như ong mảy, bèn nghĩ lại, người của Yêu tộc muốn đi lại trong Trung Nguyên, không thể che giấu khí tức đương nhiên không nói. Nhưng yêu quái thân phận như Chúc Ly, để tiện hành động đương nhiên phải nghĩ cách che giấu khí tức trên người.

Có điều là, không ngờ nó cũng dùng túi thơm Vô Túc.

“Người là khách ta mời đến Thanh Khâu, không cần che giấu thân phận ở đây”

Nhạn Hồi quay đầu nhìn Thiên Diệu, nàng trầm ngâm, Thiên Diệu bộc lộ thân phận trước mặt người Yêu tộc hình như đúng là không có gì đáng sợ. Sự là khi tin tức Yêu long ở Thanh Khâu truyền tới tai Tổ Ảnh, vậy há chẳng phải Tổ Ảnh sẽ biết Thiên Diệu sống lại sao. Chắc sẽ... tới gây chuyện thôi.

Nhạn Hồi thoáng trầm ngâm “Hay là...”

Nàng vừa cất lời, Thiên Diệu đã tự tháo túi thơm trên eo xuống, đưa cho nàng “Ồ đây cô cần cái này hơn ta”

Nhận Hồi đón lấy, từ khi túi thơm rời khỏi cơ thể Thiên Diệu, một luồng khí tức lảng lảng tản mát trong gió đêm khu rừng.

Ba người chấn Thiên Diệu kinh ngạc, Chúc Ly và tùy tùng theo sau cũng đều kinh ngạc. Nhận Hồi nghĩ thấy khí tức này cũng không thể không kinh ngạc.

Suốt dọc đường, nàng không hề cảm thấy Thiên Diệu có gì khác với trước, mãi đến lúc Thiên Diệu tháo túi thơm xuống, nàng mới sững sờ phát giác rằng, thì ra yêu khí trên người hắn đã nặng đến mức này. Ở bên cạnh hắn thậm chí còn lờ mờ cảm thấy bức bối.

Nhận Hồi biết cảm giác này là gì. Lúc tu tiên, tiên khí trên người sẽ theo tu vi gia tăng mà trở nên nồng đậm, khiến người ta có cảm giác bức bối.

Mấy năm trước, Nhận Hồi ở bên cạnh Lăng Tiêu, cảm giác này đã đặc biệt rõ ràng. Lúc tức giận nhất, Lăng Tiêu chỉ cần khẽ cau mày, khí ấy, khí tức xung quanh sẽ theo gió chuyển động, đè nén khiến các đệ tử đều không ngẩng đầu lên nổi.

Sau đó theo công pháp tăng tiến, người tu tiên dần dần thu lại khí tức trên người, cuối cùng sẽ đạt đến cảnh giới như Thanh Quân chân nhân. Những nơi có mặt Thanh Quân chân nhân đều không hề khiến người ta cảm thấy có áp lực, ngược lại cảm thấy ấm áp và tươi vui, đây chính là tu vi tiên pháp đạt đến cảnh giới tối cao, quay về tự nhiên chân thực.

Còn yêu khí trên người Thiên Diệu, tuy vẫn còn kém khí thể trên người Lăng Tiêu mấy năm trước, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, chẳng qua hắn chỉ mới tìm lại được hai phần cơ thể mà đã có hiệu quả như vậy rồi.

Nhận Hồi không thể không cảm thấy kinh ngạc.

“Long khí...” Chúc Ly trầm trầm thành tiếng “Ngươi là...”

Thiên Diệu nhìn ba người trước mặt “Ta là Yêu long Thiên Diệu, có thể vào địa giới Thanh Khâu được chưa?”

Ba người kia nhìn nhau, tiếp đó thân hình hoá thành một chiếc bóng trong đêm đen, mất tăm mất tích. Trong rừng chỉ còn lại ngọn đuốc rực cháy thỉnh thoảng phát ra tiếng “tí tách”. Cuối cùng là Thiên Diệu lên tiếng trước “Sao không đi?”

Chúc Ly bị tiếng gọi này thức tỉnh, đáp một tiếng rồi mới cho người đốt đuốc dẫn đường trước.

Trong đêm tối, đoàn người đi rất im lặng dưới áp lực yêu khí trên người Thiên Diệu, cho dù hắn đã cố ý đi sau bọn họ mấy bước.

Nhận Hồi thầm chọc chọc cánh tay hắn “Dù sao cũng đi vào địa giới Thanh Khâu rồi, hay là ta đưa túi thơm Vô tức này cho ngươi đeo trước nhé, ngươi nhìn mọi người đi đường vất vả biết mấy.”

Thiên Diệu đảo mắt liếc túi thơm trong tay Nhận Hồi “Không cần, để họ quen là được”

Nhận Hồi thu lại túi thơm, nghĩ một lúc, nàng hơi lo lắng chau mày “Ngươi bảo thân phận mình như vậy không sợ sau khi Tổ Ảnh biết được sẽ tìm ngươi gây chuyện sao?”

Thiên Diệu thoáng trầm ngâm “Cô ta biết lâu rồi”

Nhận Hồi giật mình “Lúc nào?”

“Lúc lấy sừng rồng” Nói xong, Thiên Diệu im lặng, trong đầu nhớ lại những lời Tổ Ảnh để lại, Tổ Ảnh vốn không quan tâm Thiên Diệu đang làm gì, nàng ta chỉ quan tâm thứ trong tim Nhận Hồi, vậy Hộ Tâm của hắn...

“Bà ta biết từ lâu rồi sao?” Nhận Hồi giật mình “Vậy há chẳng phải bà ta đang quyết tâm muốn tiêu diệt ngươi sao?”

Thiên Diệu cười lạnh “Đối với cô ta, e là ta không đáng sợ” Mắt Thiên Diệu khẽ nhú lại “Cô ta vốn không quan tâm ta đang ở đâu, trong thế nào, ta có tìm cô ta báo thù hay không, thứ cô muốn vẫn chỉ có vậy Hộ Tâm” Hắn mỉm cười “Giống như hai mươi năm trước”

Hai mươi năm trước, nàng ta muốn móc tim hắn, hai mươi năm sau, nàng ta muốn móc tim Nhận Hồi. Không phải nhắm vào hắn mà nhắm vào vậy Hộ Tâm, để hoàn thành bộ khai giáp cứu ý trung nhân của nàng ta.

Lần trước thì thôi, chỉ là lần này hắn tuyệt đối không để Nhận Hồi bị hại thậm thê như hắn lúc trước...

“Thiên Diệu” Sau khi Nhận Hồi im lặng, bỗng nghiêm túc nói “Nếu Tổ Ảnh chân nhân giống như ngươi nói, trong lòng không hề có gánh nặng và sợ hãi, vậy tại sao trong tình huống phải đi vội vã như vậy, bà ta vẫn để toạ kỵ của mình chỗ sừng rồng?”

Thiên Diệu im lặng.

“Toạ kỵ của bà ta không hề đơn giản, bên ngoài còn có nhiều đệ tử Tiên môn canh giữ Thiên hương phường, nếu chỉ có một mình ngươi, làm sao ngươi có thể lấy được sừng rồng?”

Thiên Diệu nhìn mắt Nhận Hồi, tâm tư bay xa, ánh mắt sâu thẳm.

“Bà ta đang sợ ngươi” Nhận Hồi nói “Sợ ngươi báo thù”

Thiên Diệu im lặng, kể đó cong môi, nụ cười ba phần mĩa mai ba phần lãnh đạm, ngoài ra có nhiều cảm xúc không rõ khác “Nghe cô nói vậy ta không giấu nổi niềm vui”

Khiến Tổ Ảnh bất an, khiến nàng ta sợ hãi, khiến nàng ta sống trong suy đoán, chỉ nghĩ thôi cũng khiến hấn tìm được một phần an ủi đáng khinh. Hãy đợi đây, những ngày tháng như vậy mới chỉ là khởi đầu thôi.

Hắn sẽ đòi lại hết toàn bộ từng món nợ của hai mươi năm trước.

Khu rừng phía trước bỗng sáng lên.

Một toà nhà cao cao bỗng xuất hiện trước mặt mấy người. Đã đến nơi Chúc Ly ở.

“Hôm nay trời đã tối, các người nghỉ ngơi trước đã” Chúc Ly lại nói “Chút nữa ta sẽ cho người đem thức ăn tới phòng các người. Nhạn Hồi, vết thương trên mặt cô hôm nay ta sẽ sai người xử lý qua, ngày mai sẽ đưa y sư tới xem kỹ cho cô. Hôm nay ta cáo từ trước đây” Nói xong, nó bèn quay người theo một người khác đi về phía đại sảnh. Triệu thúc bên cạnh nó lẩm bầm “Tiểu tử tông ơi, ngài đưa một người tu tiên về, còn dắt theo một Yêu long, ngài làm sao giải thích với Thất vương gia đây!”

“Yêu long thì sao...”

Chúc Ly và Triệu thúc vừa nói vừa đi xa, chắc là đi bẩm báo với phụ thân nó về quá trình Trung Nguyên lần này.

Nghĩ kỹ lại, thân phận của Thiên Diệu hiện tại ở Yêu tộc cũng rất đáng ngại.

Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu vì muốn đạt được sức mạnh to lớn nên đã thống nhất Yêu tộc, hơn nữa đã thành một hệ thống tới nay tự nhiên đưa một nhân vật ghê gớm vào, nếu Thiên Diệu không có yêu cầu thì thôi, tuy tiện vớt ở chỗ nào cũng được, nhưng nếu hấn muốn chiếm một vị trí trong tầng lớp thống trị của Yêu tộc thì phải sắp xếp thế nào đây. Sức mạnh của Thiên Diệu sẽ góp sức cho ai...

Giang hồ triều đình không nơi nào không có tranh đoạt lợi ích, người đã vậy, yêu quái đương nhiên cũng vậy, tính toán quyền lợi tất cả đều là sợi tóc dẫn động toàn thân.

Nhạn Hồi chẳng buồn quan tâm tới những chuyện chỉ có người suy nghĩ nhiều mới thấu tỏ, nàng nhìn Thiên Diệu, hấn cũng không mấy hứng thú với những suy đoán kia, hai người đi theo người hầu cùng tới một tiểu viện.

Hiu hiu chương trước lỗi kĩ thuật nên mấy bạn ko vào cmt được làm ad buồn thiu, nên cmt bù vào chương này đền bù ad nhaz mấy nàng :D

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Thiên Diệu và Nhạn Hồi thoải mái nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau, Chúc Ly tới gõ cửa phòng Thiên Diệu.

Phòng Nhạn Hồi và Thiên Diệu rất gần, phía Chúc Ly vừa có động tĩnh, Nhạn Hồi đã thức dậy trước, nàng vừa ngồi dậy, bên ngoài đã có người vào hầu hạ. Nhạn Hồi không quen với đãi ngộ như vậy, vốn muốn bảo họ ra ngoài, nhưng một người hầu trong số đó nói: “Cô nương hôm nay cô phải gặp Vương gia, tốt nhất là nên chải kiểu tóc của Thanh Khâu.”

Nhạn Hồi suy ngẫm, cảm thấy cũng có lý, dù sao cũng đã đến địa bàn của người ta, những người Yêu tộc này không kỳ thị nàng là người tu tiên đã tạ ơn trời đất rồi, những chuyện khác nàng vẫn nên cố gắng nhập gia tùy tục vậy.

Vậy là nàng đứng trước gương trang điểm, để mặc mấy thị nữ chải tóc mặc váy cho nàng.

Đến khi xong xuôi, nàng ôm vết thương trên mặt nhìn thử, cảm thấy ăn mặc của Thanh Khâu cũng rất thích hợp với mình.

Lúc Nhạn Hồi ra ngoài, Chúc Ly và Thiên Diệu đều đang chờ trong sân. Trông thấy Nhạn Hồi, ánh mắt Chúc Ly lập tức sáng lên, má nó đỏ bừng, vội dời mắt sang nơi khác, giọng nói có hơi run: “Cô... cô cũng thích hợp với...”

“Vết thương trên mặt thế nào rồi?” Chúc Ly đang nói nửa chừng thì bị Thiên Diệu cắt ngang, “Tối qua không băng lại à?”

Hấn hỏi rất đúng lúc, không chỉ Nhạn Hồi, lần này ngay cả Chúc Ly cũng không để ý tại sao Thiên Diệu lại ngắt lời mình.

Nhận Hồi sờ cảm, “Hôm qua người hầu đắp thuốc giúp ta, nói là sợ ảnh hưởng tới trị liệu hôm nay nên không băng lại.”

Chúc Ly gật đầu, “Ta tới đưa các người đi tìm đại y sư đây, hôm nay y sư ở phủ Tam hoàng thúc ta trị bệnh cho thúc ấy, ta đưa cô đi coi vết thương, vừa khéo Tam thúc ta muốn gặp Thiên Diệu.”

Muốn gặp Thiên Diệu? Nhận Hồi suy ngẫm, cũng đúng, chắc là người của Thanh Khâu ai cũng đều muốn gặp Thiên Diệu.

Chúc Ly nói tiếp: “... Sau đó sẽ đi gặp Đại quốc chủ.”

“Gặp... ai?” Nhận Hồi sững sốt, “Đại quốc chủ? Đại quốc chủ của nước Thanh Khâu các người hả?”

Chúc Ly gật đầu.

Nhất thời lòng Nhận Hồi có chút rụt rè.

Nàng là người tu tiên, từ nhỏ đã được giáo dục rằng tộc Cửu Vĩ Hồ rất ghê gớm, không nên đụng vào, đặc biệt là Đại quốc chủ của họ, là một đại yêu quái không biết đã sống bao nhiêu năm, một hơi ăn hết mười người cũng không nhả xương.

Nhận Hồi to gan hơn người tu tiên bình thường một chút, nhưng không to gan đến mức nghe thấy phải đi gặp đại yêu quái lợi hại nhất thiên hạ cũng không run chân. Đặc biệt là trong tình thế Tiên Yêu lưỡng giới đang giương nỏ sẵn sàng, nếu có câu nào không nói rõ, không chừng sẽ mất mạng như chơi...

Nếu nàng chết ở Thanh Khâu, thì ngay cả người kêu oan cho nàng cũng không có.

“Ta không đi.” Nhận Hồi lắc đầu nguầy nguậy, “Đại quốc chủ các người nhất định muốn gặp hẳn, người kêu hẳn đi là được rồi, một mình ta đi về đường thương đây.”

Thấy Nhận Hồi kiên quyết bán đứng mình như vậy, đầu mày Thiên Diệu khẽ động, Chúc Ly vội nói: “Cô không cần sợ, người tộc ta ân oán phân minh, trước đó ở núi Thần Tinh cô đã cứu ta, là ân nhân của ta, Hoàng gia gia chỉ cảm kích cô thôi.”

“Cảm kích ta thì đơn giản lắm, cho ta tiền là được rồi.”

Chúc Ly hơi giận: “Mạng của ta há có thể dùng tiền tài đo đếm?”

“Đối với ta thì có thể đó.”

Chúc Ly: “...”

“Trị thương cho cô ấy trước đi.” Thiên Diệu lên tiếng bước ra khỏi tiểu viện trước.

Tam vương gia này của tộc Cửu Vĩ Hồ mấy năm trước đã không còn nhìn thấy rõ, sức khỏe cũng yếu, phải dùng tới thuốc tục mạng mấy năm, cứ năm ba ngày y sư lại phải tới phủ, bởi vậy trong phủ còn đặc biệt xây một sân viện cho y sư, để y sư nghỉ ngơi ở đây.

Nhận Hồi tới nơi liền vào thẳng sân viện của y sư, chưa ngồi trong phòng bao lâu đã có người truyền đại y sư sắp tới.

Chúc Ly bên cạnh Nhận Hồi ho khẽ, nhắc nhở nàng: “Ta nghe nói hôm nay hình như tâm trạng đại y sư không tốt lắm, chút nữa chỉ để y sư coi vết thương, đừng nói gì với y sư hết. Đừng nói gì hết nhé.”

Nhận Hồi nhượng mảy: “Người sợ y sư đó à?”

“Nực cười!” Chúc Ly mắng, nhưng giọng lại yếu ớt, “Ta chỉ là... người tộc ta rất kính trọng y sư cứu người”

Vừa dứt lời, y sư đã xách rương tới.

Nhận Hồi không ngờ rằng, đại y sư được Thanh Khâu sùng bái lại là một nữ nhân. Nàng ta đặt rương thuốc trong tay lên bàn đánh “ầm” một tiếng.

Sắc mặt nàng ta rất khó coi, những người khác đều hành lễ với Chúc Ly, nàng ta lại không nhìn Chúc Ly lấy một lần, bước mấy bước tới trước mặt Nhận Hồi “Người bị thương là cô à?” giọng điệu nghe vô cùng bức bối.

Mặt Nhận Hồi phải để nàng ta chữa trị, vậy nên nàng bèn im lặng không nói nhảm nhặn.

Nữ nhân kia bóp cảm Nhận Hồi, không khách sáo xoay sang trái, trong thoáng chốc Nhận Hồi cơ hồ nghe thấy tiếng cổ mình kêu răng rắc...

Mẹ nó... nếu dùng sức thêm một phần nữa, chắc cổ nàng bị vặn gãy mất...

Nhận Hồi toát mồ hôi, đang định nói đổi người trị thương thì nữ nhân kia nói “Vết thương do kiếm có hàn độc, bị thương một ngày, hàn độc thấm vào xương hai phần, dùng kim châm cứu chín ngày, uống thuốc chín ngày để khử hàn độc” nàng ta vừa nói, tiểu đồng bên cạnh bèn ghi lại.

Nàng ta nói rất nhanh, không biết tiểu đồng kia có nhớ được không, nói xong phần mình bèn xách rương thuốc đi. Không ai dám cản nàng ta, ngay cả

Chúc Ly cũng chỉ có thể nhìn, mọi người đều im lặng, duy chỉ có Thiên Diệu nhủ thầm xen vào “Sau khi vết thương lành có để lại sẹo hay gì không?”

Bước chân nữ nhân kia khựng lại, ánh mắt lạnh đi, quay đầu nhìn hắn “Trị thương là trị thương, ta đâu có lo chuyện sửa sang sắc đẹp để lại sẹo hay không liên quan gì đến ta?”

Thiên Diệu còn chưa lên tiếng, Chúc Ly bên cạnh đã nói “Y sư, hôm nay trị cho Tam thúc ta xong rồi sao?”

“Trị cái con khi ấy” nàng ta thô lỗ nói, khiến Nhạn Hồi tưởng rằng người trước mặt mình là một hán tử “Đề hấn ta chết cho xong, Lão tử không muốn phí sức kéo dài nửa mạng tàn của hấn đâu”

Chúc Ly nuốt nước bọt, âm thầm lùi một bước. Bên cạnh lập tức có người hầu chớp thời cơ lui ra ngoài, xem ra là mời cứu tinh. Thiết nghĩ... vị y sư này bình thường cũng hay nổi nóng lắm

Xem ra chuyện này mọi người quen thuộc lắm.

Nhạn Hồi thầm nhận định trong lòng đây tuyệt đối là một hán tử.

Mắng Chúc Ly xong, dường như nàng ta còn chưa hả giận, quay đầu nhìn Thiên Diệu, quan sát hán tử trên xuống dưới “Hả, Yêu long à!” Nàng ta thoáng im lặng, tiếp đó giọng điệu mỉa mai một cách kì quái “Yêu khí nồng đậm nhưng nội tức nồng cạn, nghe nói hai mươi năm trước ngươi đã yêu một tiên nhân lạnh lùng, bị hại không ít...”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều giật mình.

Nhạn Hồi cũng kinh ngạc, chuyện của Thiên Diệu và Tổ Ảnh, trên giang hồ chưa từng có lời đồn, bởi vậy đến nay tất cả mọi người trong giới tu tiên đều không biết Tổ Ảnh và Thanh Quảng chân nhân lúc xưa đã liên thủ giết Yêu long ngàn năm. Thấy vẻ mặt Chúc Ly, hiển nhiên Yêu tộc bình thường cũng không biết chuyện này.

Thiên Diệu chỉ nhìn đại y sư, ánh mắt lạnh lẽo.

“Không phải đồng tộc ắt có dị tâm” Lúc nói chuyện, vẻ mặt y sư vô cùng kì quái, giống như đang mỉa mai châm chọc Thiên Diệu, nhưng ánh mắt nàng ta cũng có mấy phần đau đớn “Yêu những tiên nhân vô tâm vô phế như vậy, hại mình đến bước đường này, tất cả là do ngươi tự làm tự chịu thôi...”

Thiên Diệu chỉ nghe, không phản bác lấy một câu.

Nhạn Hồi vẫn luôn biết chuyện bị Tổ Ảnh “phanh thủy” là nỗi đau âm ỉ trong sâu thẳm tận đáy lòng Thiên Diệu, hấn không tha thứ cho Tổ Ảnh, cũng không tha thứ cho bản thân lúc đó đã yêu Tổ Ảnh. Hấn không phản bác đại y sư, vì hấn vốn không thể nào phản bác. Vết thương của hấn bị vạch ra trước chốn đông người mà không hề báo trước, nhưng hấn không tránh né, là vì...

Hấn cũng muốn nhân chuyện này trừng phạt bản thân.

Trừng phạt con người trú ngụ trong lòng hấn, con người trước đây đã ngu xuẩn yêu Tổ Ảnh.

“Đáng đời ngươi!”

“Đủ rồi” Nhạn Hồi đập bàn đứng dậy, chắn trước mặt Thiên Diệu, ánh mắt nhìn đại y sư, đồng tử đen láy lộ hàn quang “Có gì mà đáng đời”

Bị Nhạn Hồi ngắt lời, đại y sư vô cùng giận dữ “Khi ta nói chuyện lúc nào mà tới người ngoài nước Thanh Khâu chen vào!” Nàng ta tiện tay ném một viên thuốc về phía Nhạn Hồi, nàng neho mắt, từ thủ pháp này có thể nhìn ra, đại y sư này y thuật cao minh nhưng thân pháp công phu thật sự...

Quá vụng về.

Nhạn Hồi tùy tiện vung tay, viên thuốc kia lập tức được Nhạn Hồi chặn lại, đánh lên người đại y sư, lực đạo còn mạnh hơn lúc nàng ta vút sang, đập lên vai khiến nàng ta kêu đau, viên thuốc nổ tung, vai nàng ta lập tức bắt đầu thấy ngứa ngáy khó chịu.

Đại y sư nghiêng răng, vội buông rương thuốc lúng túng tìm thuốc bên trong.

“Người ngoài nước Thanh Khâu như ta nói tiếp đây. Người sau lưng ta có gì mà đáng đời” Nhân lúc nàng ta hoảng loạn, Nhạn Hồi từ trên cao nhìn xuống nàng ta nói “Yêu thì yêu, bị thương thì bị thương, ngọc thì ngọc, có liên quan gì tới người qua đường như cô đâu? Đừng nói người trước đây hấn yêu là tiên nhân, cho dù hấn yêu heo gà chó hay yêu hòn đá vút ngoài đường cũng chẳng liên quan gì tới cô. Hấn không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với người khác, có lỗi với đạo đức, có lỗi với trái tim. Thật sự đáng đời, đáng bị cô mắng, đáng bị cô giày vò chính là kẻ bỉ ổi mưu quyền tính kế, chà đạp trái tim người khác kia. Kẻ bỉ ổi như vậy không liên quan tới thân phận tiên nhân hay yêu quái, cũng không liên quan tới thân hình cao thấp mập ốm, chỉ liên quan tới trái tim thôi”

“Không liên quan tới cô, không liên quan tới ta, cũng không liên quan tới hấn”

Sau một tràng này, căn phòng im lặng không tiếng động.

Đại y sư đang tìm thuốc cũng chỉ cầm bình thuốc không có động tác gì nữa, dường như thuốc nàng tự chế cũng không có hiệu quả trị ngứa.

”Bồ Phuong?” Bên ngoài bỗng truyền vào tiếng quát hơi yếu ớt của một nam nhân.

Đại y sư nghe vậy đột nhiên sực tỉnh, chớp lấy rương thuốc, lập tức chạy ra cửa như một con thỏ.

”Người càng ngày càng không biết phép tắc, quay lại đây cho ta” Người đó hét lớn, nhưng Bồ Phuong đã chạy mất. Sau đó truyền tới tiếng ho của nam nhân kia.

Chúc Ly lập tức bước ra cửa, Nhạn Hồi hiềm khi thấy đứa trẻ choai choai thích làm cao này hành lễ với ai, nó cung kính gọi “Tam thúc”

Nam nhân kia đang ho bên ngoài được diu vào phòng, Chúc Ly cũng vội tới diu.

Nhạn Hồi nhìn thấy người đến, không thể không than, yêu quái của tộc Cửu Vĩ Hồ thật sự quá đẹp, quá đẹp...

Cho dù đôi mắt kia ánh màu xám, không hề có chút thần thái, nhưng ngũ quan thân hình anh tuấn này phàm phu tục tử còn lâu mới sánh kịp.

Chúc Ly diu người đến vào ngồi trong phòng, tuy Chúc Ly gọi người này là Tam thúc, nhưng trông y chẳng khác gì thanh niên hai mươi tuổi, có điều giữa đôi mày có chút từng trãi mà thanh niên không hề có.

”Thiên Diệu đó à...”

Nhạn Hồi vẫn còn đang mê đắm dung nhan y, bỗng nghe y như than thở cảm thán gọi tên Thiên Diệu “Cách biệt hơn hai mươi năm, người có khoẻ không?”

Thả thính mai có chương mới “Chiêu diêu”, ai đón thính không ?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

23h:51' và chương mới về làng, edit xong là đăng liền cho nóng luôn, chỉ miêu tả bằng vài chữ thôi “ngọt ừ chịu được” :))))

Vừa dứt lời, Nhạn Hồi liền ngăn ra.

Ban nãy Nhạn Hồi còn đang trầm suy nghĩ, trước đây Thiên Diệu có quen người của tộc Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu, lần này đến Thanh Khâu có khi sẽ gặp cố nhân của hắn.

Lần này quả nhiên đã gặp, nhưng không ngờ cố nhân của hắn lại có thân phận là Hoàng tộc Cửu Vĩ Hồ...

”Vẫn khoẻ.” Thiên Diệu đáp, hắn nhìn Tam vương gia rồi thoáng im lặng, “Trường Lam thế nào?”

”Ha.” Trường Lam bật cười, “Còn một mạng, sống tạm bợ mà thôi.” Nói xong y vỗ vỗ Chúc Ly, “Ta và cố nhân phải hàn huyên chuyện cũ, A Ly có thể giúp ta truyền tin cho Quốc chủ, nói Thiên Diệu ngày mai tới tấn kiến được không?”

Chúc Ly nghe vậy đầu lễ nào không chịu: “Con sẽ đi nói với Hoàng gia gia ngay.”

Chúc Ly lui ra khỏi phòng, những người hầu khác cũng đi. Đồng tử đại y sư kia để lại cũng mời Nhạn Hồi sang một phòng khác chăm cứu cho nàng. Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu, thấy hắn không có ý giữ mình lại, vậy là nàng cũng theo đồng tử kia đi.

Ai cũng cần giữ cho mình chút bí mật của quá khứ.

Chúc Ly nhanh chóng quay lại, Đại quốc chủ đồng ý yêu cầu của Trường Lam, cho Thiên Diệu và Nhạn Hồi ngày mai mới vào Vương cung. Kéo dài thêm một ngày thì hay một ngày, Nhạn Hồi thăm thờ phào.

”Vậy giờ cô theo ta về đi, Tam thúc và Thiên Diệu chắc còn trò chuyện một lúc nữa.”

Lúc này tiểu đồng tử đã chăm cứu cho Nhạn Hồi xong đang đứng bên cạnh, nó nhún mình rồi chen vào một câu: “Thế tử, Đại y sư nói vết thương của cô nương phải trị chín ngày, chín ngày này tốt nhất là ở lại trong phủ Tam vương gia, để y sư tiện tới coi bất cứ lúc nào.”

Nhận Hồi thoáng suy nghĩ: “Cũng đúng, ta ở đây xem bệnh, Thiên Diệu ở đây hàn huyên với cố nhân. Ở lại đây cũng tiện.”

Chúc Ly mấp máy miệng, nhưng lại phát hiện ra mình chẳng có lí do để đưa Nhận Hồi đi. Thấy Nhận Hồi đã bắt đầu chỉ tay năm ngón với mình, kêu nó chút nữa sai người đem đồ của nàng tới đây, Chúc Ly nghiêng răng nhin một hồi, cuối cùng nổi cáu quay đầu đi: “Tự đi mà lấy, ta không có nhiều người để cô sai khiến vậy đâu.”

“Haiz...” Nhận Hồi nhìn Chúc Ly ra cửa, bữu môi lắm bầm, “Trẻ ranh vừa lùn vừa nhỏ mọn, tính tình lại nóng nảy.”

Chúc Ly vừa bước ra khỏi cửa bị lời này của Nhận Hồi đâm xuyên gối, nó nghiêng răng nhin, hạ quyết tâm khi về sẽ vứt hết đồng đồ của Nhận Hồi đi.

Lúc chiều tối, phủ Thất vương gia có hai người tới, dọn hết hành lý không nhiều lắm của Nhận Hồi và Thiên Diệu qua, Nhận Hồi vừa áng chừng ngân lượng trong tay nải mình vừa nghĩ, thì ra đưa trẻ ranh Chúc Ly này cũng thích nói một đàng làm một nẻo.

Hôm nay mãi đến lúc dùng bữa tối cũng chưa thấy Thiên Diệu ra khỏi căn phòng kia.

Hai nam nhân chung một phòng hàn huyên suốt một ngày... Nhận Hồi trưởng thành ở núi Thần Tinh với muôn vàn tin vĩa hè, khó tránh nảy sinh chút suy đoán kỳ quái.

Suy đoán đến nhập thần, ngay cả cơm tối cũng ăn không ngon. Đến đêm, bụng nàng lại đói. Chần chừ một hồi, nàng mò xuống bếp định trộm chút bánh bao lấp bụng.

Nàng vừa vào nhà bếp đi một vòng quanh lò thì nghe thấy bên trong truyền tới tiếng sột soạt.

Không phải chuột...

Nhận Hồi đi về phía trước mấy bước, vòng qua hồ nước, nàng tóm được một người đang ngồi xổm dưới đất gặm đùi gà mặt mũi đầy dầu mỡ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau lâu thật lâu.

Nhận Hồi quyết định bỏ hết tất cả nghi vấn khác, chỉ tập trung hỏi một việc: “Chẳng phải cô là đại y sư được tôn kính hết mực sao? Tại sao lại rơi vào tình cảnh đi trộm đồ ăn tệ hại thế này.”

Bồ Phuong nuốt thịt trong miệng, chùi mép nói: “Chẳng phải cô cũng là khách quý sao, việc gì phải lén lút trộm thức ăn như ta. Thích hưởng thụ khoái cảm này lắm sao?”

Nhận Hồi không biết đáp gì. Nàng chỉ sợ mình muốn ăn thì sẽ đánh thức cả bếp dậy chuẩn bị cho nàng. Làm phiền người khác thật sự khiến lương tâm àng áy náy.

Ất hẳn đại y sư này cũng nghĩ như nàng...

Nghĩ vậy, Nhận Hồi thay đổi đôi chút cách nhìn về đại y sư có thái độ tệ hại này.

“Gà lấy đâu ra vậy?”

Bồ Phuong không ngần đầu “Trong chiếc nồi thứ ba tính từ bên trong ra”

Nhận Hồi y lời tìm, quả nhiên tìm được nửa con gà còn lại, còn có đùi gà nữa!

Vậy là Nhận Hồi càng thân thiện với Bồ Phuong hơn một chút nữa. Hai người ôm gà dưới đất gặm, cứ gặm, gặm mãi, Nhận Hồi không lên tiếng, còn Bồ Phuong bên cạnh cân nhắc hồi lâu rồi nói “Những lời ta nói hôm nay... thật ra không phải xuất phát từ nội tâm đâu...”

Nhận Hồi quay đầu nhìn nàng ta “Ta biết”

“Cô biết à?”

“Khi nói những lời giận dữ ai cũng có đáng về như cô hết” Nhận Hồi chùi mép “nhưng những lời đó tổn thương người khác nhất ở chỗ nghĩ sao nói vậy, hơn nữa còn gây tổn thương rất lớn. Thật sự ta không nghe tiếp được nữa mới phản bác cô”

Bồ Phuong nghe vậy thoáng im lặng “Lời cô nói hôm nay rất có lí”

“Lời ta nói xưa nay đều có lí”

“... Ta quả nhiên vẫn không thể buông bỏ”

Nhận Hồi hơi sững sốt, nhưng thấy Bồ Phuong nghiêng răng, dường như hạ quyết tâm gì đó nói “Ta vẫn yêu chàng, vẫn muốn tìm chàng”

Nhận Hồi chớp mắt “Tình huống gì đây?”

Bồ Phương nhìn Nhạ Hòl gấml đầi gầ mặl đầi dầi mỗl, trong tình cầnh hầi ngườì cùng lén lút trộm gầ ấnl nênl sìn h lòn g tình tưởn g Nhạ Hòl hơnl “Nê tình nhữn g lờì cồ nờì hờm nay cồ lĩ, tầ mớì cho cồ biếl đố...” Nằn g tầ khựn g lặì, nìn h xuốն g đấl, hờì xấu hỏ “Tầ yêu mỗt ngườì tu tìen cầnh giữ Tam Trùng son”

Nhạ Hòl sừn g sỗt.

”Hờm nay trị thươn g cho Tam vươn g gầ, ngàì ấyl đầ nờì chuyệnl vớì tầ rấl lầu, cứ nờì Tìen Yêu khỏn g đờì trờì chũn g. Cồ lấì chuyệnl Yêu lòn g trướcl kầì lầm ví đứ?” Bồ Phươn g bữ mớì “Lần nầo cũn g nờì nhữn g chuyệnl nầy, nhũn g tầ vẫnl yêu tìen nhần đố, tầ cồ cầnh gầ đầu”

”Nghे nhữn g lờì cồ nờì hờm nay, tầ nghĩ kầ lặì thì đứn g là nhũ vậì, yêu ngườì đố là tầ, cồ liền quần g tồì ngườì khắcl đầu, tầì sầo phầì n ghề nhữn g lờì củà ngườì khắcl đề điều k히려 tình cầm củà tầ.” Mắl Bồ Phươn g khề lốề ấn g sắn g “Tầ yêu chằn g, khỏn g liền quần g tồì chằn g hếtl, tầ chỉ tắcl thầnh cho bầnl thầnl thỏì”

Nhạ Hòl thỏắn g suy nghĩ rồì ngắpl nừn g nờì “Khỏn g lầ... vì hờm nay cồ muốnl lén đầì Tam Trùng son thầm ngườì đố, bởì vậì mớì bị Tam vươn g gầ mắn g đố chứ”

Bồ Phươn g khỏn g nờì.

Nhạ Hòl cầnl nắcl lờì nờì rồì nờì “Tuy tầ cầm thầì yêu mỗt ngườì thì thầnl phậnl đầì vậì khỏn g quần trọng, nhũn g vẫnl phầì suy nghĩ tồì tình huốն g thầtl tể, gầnl đầyl thể củoc giữầ Tìen Yêu rấtl cần g thắn g, mắì ngày nay Tam Trùng son tắn g thềnh rấtl nhữn g thể lựcl Tìen mỗn đեն cầnh giữ, thườì phắpl củà cồ tề nhũ vậì, bớtl đầì tồì đố thì tồì hỏn”

Mắl Bồ Phươn g khề tồì, mỗl lúcl sầu lắml bắml

”Nhũn g tầ nớì chằn g”

Nhạ Hòl gấml hếtl nửầ cồnl gầ, vớì vầì Bồ Phươn g, lần tìen chũì tầì lầì vầì nằn g tầ “Yêu thì phầì nắnl nặì, nắnl nặì trướcl đầì, đầì sầo phầì cồnl sỏn g mớì yêu đượcl chứ”

Nhạ Hòl lắpl bựn g xon g liềnl cầo biếtl Bồ Phươn g.

Vầì đầì vầìo tầìu vậìn liềnl thầì mỗn g ngườì đứn g trong sầnl, thầnl hìn h cồ đốcl đườì ấn g trắn g.

”Thầnl Điềul?”

Lúcl nầy ngườì đần g ngắn g đầu nìn h trắn g mớì đờì mắtl nìn h Nhạ Hòl, đờì mắtl đեն vầnl sầu thầm nhũ thườn g ngày, Nhạ Hòl tồì phầì trướcl khề nừoc đầu nìn h hầnl “Sầo nờì chuyệnl lầu quầ vậì? Khỏn g ầì đầì ngườì về phỏn g ầ?”

Thầnl Điềul khỏn g đắpl, chỉ lắn g lầì nìn h nằn g.

Nhạ Hòl ngắnl rầì “Sầo vậì?”

Thầnl Điềul gầì tầì rầì, gầì thỏì tồì k히려 Nhạ Hòl nừn g thầì mầì rượì nỏn g nặcl trên ngườì hầnl “Nừn g và Tam vươn g gầì uốն g rượì ầ?” Nhạ Hòl nừn g nừn g, sắpl tồì phầì trướcl quầnl sắtl kầì sắcl mắtl Thầnl Điềul “Uốն g bầo nhữn g? Sầì rồì sầì? Rượì củà Yêu tộcl nỏn g khỏn g? Lầnl sầu đề lặì cho tầ mỗl chứ...”

Cồnl chầìl đứtl lờì, tầì Thầnl Điềul đầì vòn g quầì sầu lựn g Nhạ Hòl, ồml trỏn nằn g vầì lòn g.

Nhạ Hòl sừn g sỗt, nắtl thờì quầnl đầì Thầnl Điềul rầì.

Trong tầìu vậìn tình mặì, gầì nặì lầì độn g k히려 mầì rượì vầnl vắtl quầnl mầì Nhạ Hòl, xầì khỏn g tầì. Nhạ Hòl cầm thầì hìn h nhũ mìn h bị mầì rượì nầy hũn sầì, nếul khỏn g tầì sầì nằn g cầm thầì hờì chỏắn g vắn g trong vòn g tầì nầy nhũ vậì...

”Thầnl... Thầnl Điềul?”

Nhạ Hòl cầm thầì mầì mìn h đốì bừn g, tầì đắpl rấtl nằnl, phầnl ứn g nhũ lúcl nìn h thầì Thầnl Điềul kầì vầì mớì trùng mề hươn g.

Nhạ Hòl đừn g lầì trồì khỏn g chề đờì tầì mìn h, chỏn g lầì nừc Thầnl Điềul đầì hầnl rầì xầì “Bồn g... bồn g tầì rầì! Nếul khỏn g tầì đắpl nừn g đốì!”

”Nhạ Hòl!”

Gầì nờì khắnl đặcl trườìn vầìo tầì k히려 mầì Nhạ Hòl tề đầì, bầnl tầì đừn g sắcl đầì Thầnl Điềul nắtl thờì hỏà mềml nầì.

”Ầ...hầì?” Nằn g cầì gầì nừc trườìn thầnl thềì, “Chuyệnl gầì?”

Thầnl Điềul siếtl chắtl nằn g vầìo lòn g hỏn, độn g tắcl mằnl mề nhũ nằn g lặì cồ cầm gầì hầnl đần g lầì nừn g.

Mắtl mầì đẹp nhũ vậì mầì lầì nừn g... Phầml quầì rồì!

Ấy thế nhưng trái tim kém cỏi của Nhạh Hòì phút giây này lại mềm như nước.

”Ngươi...”

Còn chưa kịp nói lời gì khác đã nghe Thiên Diệu nhẹ thổi một luồng gió bên tai nàng.

”May là có cô”

Bốn chữ rành mạch này được thổi lộ bên tai Nhạh Hòì rất rõ ràng.

Nhạh Hòì ngậy người, đứng yên không động đậy. Thiên Diệu lặp lại bên tai nàng “May là...”

Giống như hần thật sự cảm thấy may mắn và biết ơn ông trời đã cho hần sống sót sau khi trải qua kiếp nạn sống còn, bốn chữ đơn giản này khiến Nhạh Hòì nghe hiểu rằng: hần luôn dựa dẫm và cần nàng.

Tình cảnh này thật sự khiến nàng cảm thấy...

Rất vui vẻ!

”Thiên Diệu” Nhạh Hòì đè nén cảm xúc, nghiêm túc nói “Ngươi biết vậy thì tốt”

”Ha...” Thiên Diệu cười nhẹ thành tiếng bên tai Nhạh Hòì “Nhạh Hòì à...” Còn chưa nói hết, đầu hần đã nặng trĩu gác trên vai Nhạh Hòì, tiếp đó cả người nhũn ra.

Nhạh Hòì vội đỡ lấy hần.

”Nói xong... hăng ngủ chứ...” Nhạh Hòì nghiêng rặng “Nặng chết được!”

Nửa đêm canh ba, Nhạh Hòì không biết rốt cuộc Thiên Diệu được sắp xếp ở phòng nào, suy nghĩ trong chốc lát, Nhạh Hòì bèn vác Thiên Diệu về phòng mình gần đó nhất. Ném hần lên giường, sau đó lấy hai chiếc ghế xếp lại ngủ tạm trên đó.

Hôm sau tỉnh lại, Nhạh Hòì cảm giác được có người đang nhìn mình. Ngoảnh đầu lại, Thiên Diệu trên giường đã tỉnh.

Nhạh Hòì ngáp một cái, vươn vai đứng dậy “nhìn ta làm gì, hôm qua ngươi uống say, không tìm được chỗ ngủ ở nên ta vác ngươi vào phòng ta. Ta không làm gì ngươi hết”

Thiên Diệu đảo mắt, im lặng không nói.

Nhạh Hòì vừa đặt ghế lại vừa nói “Hôm qua ngươi với Tam vương gia trò chuyện với nhau gì mà uống đến say khướt vậy”

”Ta không say” Thiên Diệu thờ ơ nói ba chữ.

Nhạh Hòì ngậy người.

Còn chưa kịp suy nghĩ, Thiên Diệu đã nói “Trường Lam là một trong số yêu quái được ta bảo vệ trong cốc ở Trung Nguyên hai mươi năm trước. Hôm qua hần nói với ta, sau khi ta rời khỏi cốc, yêu quái trong cốc bị tiên nhân Trung Nguyên căn quét” Hần khựng lại “Mất hần cũng bị hại mù vào lúc đó”

Câu chuyện buồn khiến Nhạh Hòì chẳng biết nói gì cả.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Nhạh Hòì gãi đầu “Ta đi kêu người chuẩn bị nước rửa mặt”

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài. Lúc này Thiên Diệu sau lưng bỗng gọi một tiếng “Nhạh Hòì”

”Có lúc thậm chí ta nghĩ rằng, hai mươi năm trước, nếu người ta gặp là cô thì hôm nay...”

Lời này...

Có ý gì.

Nhạh Hòì không nghĩ kĩ, chỉ xua tay lơ đãng nói “Thôi đi, hai mươi năm trước ta còn chưa chui ra khỏi bụng mẹ đâu”

Nói xong nàng bước ra ngoài, để lại Thiên Diệu trên giường cong môi “Gia ngục”

Ngủ ngon nha mấy cú

Chương 61

Hôm nay Thiên Diệu và Nhạn Hồi cùng đi gặp Đại quốc chủ.

Lúc Chúc Ly tới đón họ, Nhạn Hồi rất không muốn đi. Rề rà trong phòng hồi lâu, mãi đến khi Chúc Ly nhin không được nữa, đứng ở cửa nhìn Nhạn Hồi nói: “Còn không đi sẽ trễ đó, sao có thể để Quốc chủ chờ được?”

Về mặt Nhạn Hồi hết sức khổ não.

Thiên Diệu bên cạnh thấy vậy nói: “Không có gì đáng sợ đâu.”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Người là yêu quái, đương nhiên cảm thấy không có gì đáng sợ. Bất người đi gặp Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh ta thì người có sợ không? Chút nữa gặp Đại quốc chủ xảy ra chuyện, yêu quái của Yêu tộc đâu có ai bảo vệ ta.”

Chúc Ly nghe vậy giống như bị chọc vào cột sống, ngẩng cao đầu nói: “Ta...”

“Ta sẽ bảo vệ cô.”

Thiên Diệu ngắt lời, nói không hề để tâm, giống như đang nói hôm nay thời tiết đẹp thật. Giọng điệu bình thường nhưng lại mang sức mạnh rung động lòng người,

Chúc Ly bị cướp lời bèn ngẩn ra, nhìn Thiên Diệu hồi lâu, bỗng nghe Nhạn Hồi hắng giọng lắm bảmx: “Vội công phu quên của người hiện giờ...” Nhưng cuối cùng nàng cũng bước ra khỏi tiểu viện.

Thiên Diệu cụp mắt, liếc nhìn Nhạn Hồi đang khó chịu bước đi, hần xoa mi tâm, giọng điệu vẫn là vẻ lạnh nhạt nghiêm túc thường ngày: “Có lẽ Quốc chủ biết tung tích thứ ở Tam Trùng sơn.”

Thứ Thiên Diệu nói đương nhiên là chỉ gân rồng của hắn.

Nhạn Hồi vừa nghe lập tức nghiêm mặt: “Đúng rồi, ông ấy là người có khả năng biết nhất ở Thanh Khâu này.” Chuyện xảy ra ở biên giới Thanh Khâu có thể thoát khỏi mắt của tất cả mọi người, nhưng không thể nào thoát khỏi tai mắt của Đại quốc chủ. Trận pháp phong ấn gân rồng của Thiên Diệu không thể nào là một trận pháp nhỏ, Quốc chủ Thanh Khâu không thể không hay biết gì.

Thiên Diệu liếc nhìn Nhạn Hồi: “Đi thôi.”

Nhạn Hồi gật đầu, cất bước đi theo.

Lúc đi lên đỉnh núi Đại quốc chủ ở, Nhạn Hồi mới sực tỉnh lại, Thiên Diệu muốn lấy gân rồng, muốn tìm Đại quốc chủ lấy tin thì có liên quan quái gì đến nàng đâu chứ!

Một là nàng không đồng ý giúp hắn, hai là không có hiệp nghị ước định gì với hắn, hiện giờ tại sao nàng phải nghe chuyện của hắn, cảm thấy thân mang trọng trách, muốn gánh vác thiên hạ cho hắn, không cảm lòng được mà tự nhiên đứng mũi chịu sào chứ?

Đây là thói quen quái quỷ gì vậy!

Nhạn Hồi thầm mắng chửi bản thân, nhưng vào lúc này một luồng gió mát từ trên đỉnh núi thổi xuống, thông thả lướt qua tai Nhạn Hồi, khiến nàng trở nên thanh tĩnh hơn.

Khí tức trong sạch quá...

Nhạn Hồi sững sốt. So với Trung Nguyên, vùng đất Tây Nam nơi Yêu tộc cư ngụ này có rất nhiều chương khí, gió mát từ đâu thổi đến mà sạch trong thế này...

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn theo hướng gió, tất cả người của Yêu tộc đều khom lưng cung kính hành lễ về hướng đó, bao gồm cả Chúc Ly, về mặt ai nấy cũng đầy kính trọng và trang nghiêm.

Thì ra đó chính là Đại quốc chủ của Thanh Khâu, Cửu Vĩ Hồ lợi hại nhất trên thế gian.

Một yêu quái có thể tu luyện đến mức khí tức trên người cực thanh cực thuần, ngoài cổ găng của bản thân, có thể không thể nào thiếu thiên bẩm. Yêu tộc ngàn năm chỉ có một người tu được đạo hạnh này...

Nghĩ tới đây, Nhạh Hòh vô tình đảo mắt sang mặt người bên cạnh.

Về mặt Thiên Diệu không hề xao động, dường như không hề cảm thấy kì lạ trước khí tức này.

Nếu như hai mươi năm trước Thiên Diệu không gặp đại kiếp, hiện giờ hẳn sẽ có dáng vẻ thế nào? Khí tức trên người hẳn chắc cũng cực kì thanh khiết, gió thổi qua người hẳn chắc cũng có sức mạnh khiến tâm linh trong sạch, dù sao hẳn cũng từng sắp phi thăng rồi...

Nhạh Hòh nhìn gương mặt của hắn đến xuất thần, ánh mắt nóng bỏng khiến Thiên Diệu không thể nào phớt lờ, vậy là Thiên Diệu cũng đảo mắt, trong đồng tử đen sâu thẳm in hình bóng nàng.

Hắn không nói, giống như hôm qua lúc uống say.

Nhìn nhau trong im lặng ngược lại càng khiến Nhạh Hòh thêm ngượng ngùng, tim nàng lại đập thình thịch, giống như hôm qua bị Thiên Diệu ôm lấy, đập đến mức khiến Nhạh Hòh cảm thấy gột mình một cách kì lạ.

“Nếu hai mươi năm trước, người ta gặp là cô thì sẽ thế nào?”

Câu hỏi này của Thiên Diệu bỗng xuất hiện trong đầu, Nhạh Hòh lập tức thảm hại như trốn chạy, dời ánh mắt như đang dán trên mặt Thiên Diệu: “E hèm...” Nàng mắt tự nhiên ho mấy tiếng. Trong lòng không ngừng gào thét: Mẹ nó... Lẽ nào mê hương nhen nhóm trở lại rồi sao?

Chuyện này không ổn! Rất không ổn!

Nhạh Hòh nhìn lên vách núi, vừa khéo mọi người đều hành lễ xong, nàng cuống quýt tìm cách phá vỡ cảm giác im lặng kì quặc này: “À này... Hiện giờ tại sao Đại quốc chủ của các ngươi lại đứng trên kia? Chút nữa chúng ta cũng lên vách núi kia gặp ông ấy sao?”

“Lát sau Quốc chủ sẽ xuống.” Tất cả mọi người đều hành lễ xong, Chúc Ly lại dẫn đường phía trước, vừa đi vừa nói: “Mỗi sáng sớm, lúc mặt trời mọc Quốc chủ sẽ đứng trên vách núi để nhớ Quốc chủ phu nhân, Hoàng tổ mẫu của ta.”

Nhạh Hòh “À” một tiếng.

Nói đến phu nhân Quốc chủ Thanh Khâu, đó lại là một đề tài hay khiến người của núi Thần Tinh bàn tán say sưa suốt buổi chiều.

Quốc chủ Cửu Vĩ Hồ hung ác đáng sợ trong truyền thuyết, không biết đã sống bao nhiêu năm này chỉ cưới một phu nhân. Vị phu nhân này sinh cho ông ấy bảy người con trai, hai người con gái, mà thân kỳ nhất là Quốc chủ phu nhân này chỉ là một người phạm binh thường.

Theo lý thì sau khi huyết mạch của yêu quái và người phạm kết hợp, yêu lực trong máu sẽ bị tiêu tan. Nhưng Quốc chủ Thanh Khâu lại là một ngoại lệ, có lẽ sức mạnh to lớn đã đủ để phá vỡ quy tắc, chín người con của ông ấy, không ai không giống các Cửu Vĩ Hồ khác, có điều so với ông ấy, các con của ông ấy đích thực kém rất xa.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tình yêu sâu đậm Quốc chủ Thanh Khâu dành cho phu nhân của mình. Nhưng là người phạm thì nhất định sẽ bị sinh lão bệnh tử ràng buộc, mấy chục năm đối với yêu quái chẳng qua chỉ là cái búng tay, nhưng đủ để đoạt đi tuổi xuân, dung mạo, thậm chí là tính mạng của một nữ nhân người phạm.

Quốc chủ Thanh Khâu đã nghĩ rất nhiều cách để kéo dài mạng sống cho phu nhân mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể địch nổi thanh đao thời gian, từng đao từng đao khắc lên người nữ tử phạm nhân, mãi đến khi bà ấy ngừng thở.

Trong phiên bản Nhạh Hòh nghe được còn bao gồm chuyện Quốc chủ Thanh Khâu vì kéo dài mạng sống cho phu nhân mà thử những cách kinh hoàng như ăn thịt người, uống máu người, hầm thịt em bé, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được mạng sống người đó. Đệ tử núi Thần Tinh lúc nhắc tới chuyện này luôn dùng giọng điệu hả hê, yêu quái cũng hung cực ác, đáng kiếp phải cô độc suốt đời, càng không cầu được người ông ta yêu thương càng khiến người ta hả dạ.

Thật ra sau khi xuống núi đi một vòng, Nhạh Hòh nghĩ lại những bình luận về Quốc chủ Thanh Khâu trên núi Thần Tinh, dùng hết trên người Tổ Ảnh cũng vô cùng thích hợp.

Nhạh Hòh nhìn lên vách núi, Quốc chủ Thanh Khâu vẫn lặng lẽ đứng bên gốc cây: “Quốc chủ phu nhân được chôn trên vách núi đó sao?” Nhạh Hòh hơi hiếu kỳ.

“Hoàng tổ mẫu không để lại thi thể.”

Nhạh Hòh sùng sốt: “Tại sao?”

“Khi ấy ta còn nhỏ nên không nhớ rõ chuyện này lắm, chỉ nhớ phụ vương kể qua loa mấy câu. Lúc đó Hoàng tổ mẫu già rồi, đi lại đã khó khăn, bà ấy biết mạng mình không kéo dài lâu, ngày cuối cùng, bà ấy uống kịch độc khiến cơ thể khôi phục dáng vẻ khi còn trẻ rồi mặc hi phục, che mặt đứng trên vách núi múa cho Quốc chủ xem. Đến lúc mặt trời lên, trước mặt Quốc chủ, Hoàng tổ mẫu nhảy xuống vách núi, cơ thể của bà bị kịch độc xé nát, hóa thành hoa tuyết dưới ánh mặt trời.”

“Tộc ta ở vùng đất Tây Nam, thời tiết nóng bức, chưa bao giờ có tuyết rơi, nhưng thời gian đó tuyết phủ khắp núi, rơi suốt mười ngày mười đêm. Trời

đất trắng xóa giống như đang bày tỏ lòng thương tiếc Quốc chủ phu nhân.”

Chúc Ly im lặng một đoạn, lòng thoáng dâng trào cảm xúc, “Kể từ đó về sau, mỗi đêm Quốc chủ đều đứng trên vách núi chờ mặt trời lên, mãi đến giờ Thìn mới đi, mãi mãi không người tưởng nhớ Hoàng tổ mẫu.”

Nhận Hồi không biết Quốc chủ Thanh Khâu còn có câu chuyện thê lương đẹp để đến như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng. Những chuyện này sao có thể truyền tới Trung Nguyên chứ, trong Tiên môn Trung Nguyên những lời đồn liên quan tới Yêu tộc đều cực kì không hay, lẽ dĩ nhiên Yêu tộc đối với người tu tiên cũng như vậy. Vì vậy mà lúc xưa khi Chúc Ly ở trong lòng trên đỉnh Tâm Túc mới đề phòng người đến cứu Hồ yêu như Nhận Hồi đến vậy.

“Lần này người bị Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn giết hại là tiểu cô cô của ta.”

Chúc Ly bỗng đổi giọng, giọng nói lạnh lẽo khôn cùng, “Là con gái cuối cùng phu nhân sinh cho Quốc chủ, tính tình dung mạo giống Quốc chủ phu nhân nhất. Trước khi tiểu cô cô đi Trung Nguyên còn nói sẽ mang quà về cho ta, nào ngờ...” Nó nghiêng rặng, còn chưa nói hết nhưng hận ý đã ngập tràn.

Nhận Hồi im lặng, liếc nhìn Thiên Diệu, thấy hấn cũng vẻ mặt vô cảm, khó phân cảm xúc trong mắt.

Dọc theo con đường nhỏ bên dưới ngỏang ngoèo lên đỉnh núi, trên đỉnh núi có rất nhiều cây to, yêu quái của Thanh Khâu đã nối những cây to trên đỉnh núi thành một tòa cung điện, giữa cây với cây là các loại cầu nối, dưới rễ cây cũng có đường đi, đất đá dưới đất cũng xây thành phòng.

Nhận Hồi nhìn con đường đan xen phức tạp, chỉ cảm thấy nếu một mình nàng đi trong này, đi qua vài ba ngã rẽ nhất định sẽ không tìm được đường quay lại.

Dọc đường không ngừng có các Hồ yêu lông đủ màu từ bên cạnh chui ra, Hồ yêu trông rất nhỏ, có con nghịch ngợm chui tới trước mặt mấy người, mở to đôi mắt đen uơn ướt nhìn Nhận Hồi và Thiên Diệu. Thiết nghĩ rất ít người bên ngoài vào đây.

Nhận Hồi nghiêng đầu nhìn tiểu Hồ yêu, tiểu Hồ yêu cũng nghiêng đầu nhìn nàng, nhìn xong còn vẫy đuôi sáp lại bên chân Nhận Hồi, sau đó cọ đầu vào nàng. Bị lông nhung của con vật nhỏ chạm vào, tim Nhận Hồi lập tức nhũn ra: “Nó đang làm nũng với ta nè!”

Mắt nàng sáng rực quay đầu nhìn Thiên Diệu.

Cái quay đầu này quá đột ngột, nàng bỗng nhìn thấy mắt Thiên Diệu lướt qua một tia dịu dàng, ánh mắt đó hệt như lúc này nàng nhìn tiểu Hồ yêu...

Nhưng nhìn kỹ lại, Thiên Diệu vẫn giống như thường ngày, vẻ mặt thờ ơ, cứ như không hề có hứng thú, không hề quan tâm tới bất kỳ cử chỉ nào của nàng.

“Yêu tộc yêu khí nặng, tiểu Hồ yêu không dễ sinh tồn.” Chúc Ly cong người ôm tiểu Hồ yêu bên chân Nhận Hồi ra, tiểu Hồ yêu giận dữ cào mặt Chúc Ly, khổ nổi tay ngắn chân ngắn, giãy giụa thế nào cũng không với tới, Chúc Ly ném nó vào tay người hầu phía sau, “Nơi Quốc chủ ở là nơi sạch sẽ nhất, bởi vậy mới đem bọn chúng tới đây.”

Cung điện của Quốc chủ còn là phòng sinh em bé lớn nhất của Yêu tộc nữa...

Tiểu Hồ yêu bị người hầu ôm nhưng lại không ngoan, cứ mãi thò đầu sáp lại gần Nhận Hồi. Nhận Hồi quay đầu nhìn lại: “Ta ôm nó được không?”

Chúc Ly còn chưa kịp từ chối, Nhận Hồi đã ôm lấy tiểu Hồ yêu, vừa vào lòng Nhận Hồi, tiểu Hồ yêu bèn yên lặng, cảm đặt lên ngực Nhận Hồi, thoải mái nhắm mắt.

Nhận Hồi chỉ coi nó như một con vật nhỏ, cảm thấy nó đáng yêu, nhưng hai người bên cạnh sắc mặt đều không tốt.

Mãi đến khi đi tới bên rễ gốc cây to nhất, người hầu theo sau đều tự nhiên dừng bước, cung kính chờ hai bên đường. Chúc Ly còn chưa lên tiếng, Thiên Diệu đã nói: “Nó không thể vào đây.” Nói xong bèn xách tiểu Hồ yêu ném ra đằng xa, nó rơi xuống bụi cỏ kêu thảm, mãi một lúc mà vẫn không bò ra.

Nhận Hồi giật mình: “Té chết rồi sao?”

Chúc Ly vội đưa nàng vào trong: “Tiểu Hồ yêu té nhẹ lắm, không chết được được.”

Thiên Diệu nắm cổ tay Nhận Hồi, kéo nàng vào sau một cánh cửa lớn.

Trong cửa là một đại sảnh làm từ thân cây khoét rỗng. Nhận Hồi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cành lá bên trên, ánh nắng xuyên qua lá cây chỉ chít rọi xuống đất, chiếu rọi khiến cả đại sảnh óng ánh sắc sỡ.

Nhận Hồi kinh ngạc nhất thời quên mất tiểu Hồ yêu kia: “Lòng cây khoét rỗng nhưng cây lại không chết, các người làm cách nào vậy?”

“Linh khí của Quốc chủ đã nuôi dưỡng tất cả cỏ cây ở đây?”

Đại yêu quái trấn giữ một phương.

Nhận Hồi lại không kìm được ngoai đầu nhìn Thiên Diệu, son cốt trước đây hấn trần giữ cũng như vậy sao...

Không biết tại sao, nàng đối với Thiên Diệu trước đây hình như ngày càng hiếu kỳ.

Thiên Diệu nhận được ánh mắt của Nhận Hồi, hấn không biết nàng đang nghĩ gì bèn buông tay Nhận Hồi ra, động tác này không điểm tình ung dung như sự thần nhiên thường ngày.

Nhận Hồi cũng cảm thấy cổ tay trống trải, đang ngây người, Chúc Ly bên cạnh bỗng hành lễ với Vương tọa ở giữa: “Quốc chủ.”

Lòng Nhận Hồi rất căng thẳng, nhưng gió mát thổi tan bất an trong lòng nàng. Nhận Hồi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, tóc dài bạc trắng, khí tức lạnh nhạt mang chút hàn ý che lấp đi dung mạo đẹp cực kỳ.

Nhìn vẻ đẹp không nhuộm bụi trần kia, khiến Nhận Hồi tưởng mình như đang nhìn thấy Thánh giả Tiên gia đã phi thăng, sau khi tu thành chính quả đại thừa.

Đây là đại yêu quái chỉ cần cử động là có thể thay đổi cục diện thiên hạ.

Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu nhìn hai người khẽ dừng trên ngực Nhận Hồi: “Yêu long Thiên Diệu, không ngờ ngươi lại có thể xưng phá được phong ấn.”

Ông ấy quả nhiên biết chuyện của Thiên Diệu! Nhận Hồi thầm nói, gân rờn... có lẽ không chỉ gân rờn, ngay cả quả tim còn lại của Thiên Diệu ở đâu cũng có hi vọng biết được.

Thiên Diệu đối diện với Quốc chủ Thanh Khâu vẫn như đối với những người khác, nhìn thẳng đứng thẳng, đúng mực nói: “Chẳng qua là ý trời tác thành thời.”

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng trầm ngâm: “Tộc ta đang lúc cần dùng ngươi, ngươi trở lại nhân thế, có bằng lòng góp sức cho Yêu tộc không?”

“Ta không bằng lòng góp sức cho bất kỳ ai.” Thiên Diệu nói, “Nhưng ta cũng muốn tìm người của Tiên môn đòi lại một món nợ máu.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Quốc chủ Thanh Khâu không tỏ thái độ gì trước câu trả lời của Thiên Diệu. Sau một thoáng im lặng thì nói: “Yêu khí trên người ngươi tỏa ra bên ngoài, cơ thể rất khó giữ lại khí tức vẫn chưa tìm đủ các bộ phận của cơ thể sao?”

“Còn thiếu gân rờn và sừng rờn là đủ.” Nếu Quốc chủ Thanh Khâu đã biết quá khứ của hấn, Thiên Diệu cũng không có gì phải giấu, tránh phải giải thích tiền nhân hậu quả, càng không muốn phí tâm tư vòng vèo, Thiên Diệu thẳng thắn nói, “Trước đó tuy đã tìm được sừng rờn, có thể hấp thu linh khí trời đất, nhưng không có gân rờn phối với xương, không thể tụ khí ngưng thần, khiến yêu khí không khống chế được mà phát tiết ra ngoài. Hôm trước ngang qua biên giới Thanh Khâu, tình cờ thăm dò được có lẽ gân rờn bị phong ấn trong Tam Trùng sơn. Thật không giấu gì, lần này đến đây là muốn hỏi Quốc chủ về tung tích của gân rờn.”

Quốc chủ Thanh Khâu nghe vậy thoáng trầm ngâm: “Tam Trùng sơn nằm ở biên giới Thanh Khâu, phong ấn lớn nhỏ nhiều không kể xiết. Nhưng đủ để phong ấn gân rờn của ngươi chắc chắn phải có pháp trận lớn.” Ông ấy thu lại ánh mắt, “Pháp trận lớn nhất của Tam Trùng sơn chính là Trảm Thiên trận kết thành kết giới của Trường Thiên kiếm.”

Nghe thấy tên này, Nhận Hồi sững sốt, là người tu đạo của núi Thần Tinh, nàng quen thuộc với mấy chữ Trường Thiên kiếm Trảm Thiên trận này hơn ai hết.

Năm mươi năm trước, sau trận chiến giữa Thanh Quảng chân nhân và Quốc chủ Thanh Khâu, thiên hạ chia đôi, Thanh Quảng chân nhân dùng bảo kiếm tùy thân Trường Thiên kiếm làm mất trận, bảy Trảm Thiên trận trong núi để trấn áp quần yêu. Từ đó đặt Tam Trùng sơn làm biên giới để phân chia lãnh thổ.

Từ sau trận chiến đó, nhân thế được năm mươi năm hòa bình đến nay. Còn Thanh Quảng chân nhân thì tịnh tâm quay về núi Thần Tinh, về sau không dùng kiếm nữa.

Còn Trường Thiên kiếm được để lại ở biên giới Thanh Khâu hầu như trở thành quân kỳ trong mắt nhiều người tu đạo, nó tượng trưng cho thắng lợi của người tu đạo năm đó, cổ vũ chí khí của người tu tiên trừ ma vệ đạo giữ gìn chính nghĩa.

Năm đó Nhận Hồi nghe được câu chuyện về thanh kiếm này trong lớp học núi Thần Tinh, mặc dù tuổi tác còn nhỏ nhưng cũng cảm thấy máu nóng sục sôi, không thể không cảm thấy vui mừng cho thắng lợi của Tiên gia.

Tuy sau đó các môn phái Tiên gia ngày càng uốn nắn quá tay, hiện giờ từ lâu Nhạn Hồi đã phát hiện chân lý “Yêu” là ác không đúng, nhưng địa vị của Trường Thiên kiếm trong lòng nàng vẫn chưa bao giờ thay đổi.

“Hai mươi năm trước Thanh Quảng từng xuất hiện là ở biên giới Tam Trùng sơn, hành động cực kỳ kín đáo, không ai biết mục đích hẳn đến đây.” Quốc chủ Thanh Khâu nói, “Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ là đến vì phong ấn.”

Phải rồi, năm xưa Tổ Ảnh đối phó với Thiên Diệu đã mời Thanh Quảng chân nhân đi cùng.

Tổ Ảnh hành sự cẩn mật, với sức của một mình nàng ta đối phó với Thiên Diệu có lẽ không nắm chắc mười phần, bởi vậy mới mời Thanh Quảng chân nhân trợ lực.

Sau khi Thanh Quảng chân nhân ẩn cư núi Thần Tinh cách nay năm mươi năm thì chỉ chuyên tâm dạy dỗ đồ đệ, hiếm khi xuất sơn, cơ hồ không màng tới việc của Tiên môn giang hồ. Thanh Quảng chân nhân liền giao hết sự vụ trong núi, đến giờ hầu như đã trao quyền toàn bộ cho Lăng Tiêu.

Hai mươi năm trước chính là lúc Thanh Quảng chân nhân dần thôi quản lý Tiên môn, nhưng nếu Tổ Ảnh mời Thanh Quảng chân nhân xuất sơn, là để đối phó với Yêu long bảo vệ yêu quái trong sơn cốc ở Trung Nguyên, với cương vị của Thanh Quảng chân nhân chắc không có lý do từ chối.

So sánh với thời gian địa điểm hiện tại, mười phần hết tám chín là gân rỗng của Thiên Diệu bị trấn áp trong Trảm Thiên trận.

Vậy lần này muốn lấy lại gân rỗng thật sự là phiền phức cực lớn.

Không nói đến Trảm Thiên trận vốn đã không dễ đối phó, chỉ nói đến then chốt hiện giờ, hai tộc Tiên Yêu vừa mới tuyên chiến, biên giới Tam Trùng sơn nhất định có trọng binh canh giữ, họ muốn tiếp cận Trảm Thiên trận cũng là một vấn đề, đừng nói đến việc phá trận.

Nhạn Hồi sầm nảo nhú mày.

So với tình huống hiện tại, lúc trước tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng thật sự đơn giản như ăn một chiếc bánh bao ước.

“Nếu ta muốn tới Tam Trùng sơn lấy lại gân rỗng, Quốc chủ có bằng lòng giúp ta một tay không?” Thiên Diệu nhìn Quốc chủ Thanh Khâu, trầm giọng nói.

Đúng rồi, sao lại quên mất chuyện này, Nhạn Hồi bừng tỉnh, hiện giờ họ đã có người kết minh rồi, một trợ lực mạnh mẽ đang bày ra ở đây mà!

“Ngươi muốn thế nào?”

“Hiện giờ ta ở biên cảnh, gân rỗng và ta đã có cảm ứng đến, trăng tròn là lúc các bộ phận cơ thể ta cảm ứng với ta mãnh liệt nhất cho dù ở trong Trảm Thiên trận, ta vẫn có thể thăm dò được vị trí chính xác”

Thiên Diệu nói mà không chớp mắt một lần, Nhạn Hồi bất giác nhìn sang hán, định nói đêm trăng tròn chẳng phải lúc trong người hán đau đớn nhất sao...

Nhưng thấy vẻ mặt Thiên Diệu kiên nghị, Nhạn Hồi cắn môi nuốt lời này xuống lại.

Trải qua cuộc sống hai mươi năm, chắc Thiên Diệu rõ hơn ai hết, đêm trăng tròn cơ thể hán phải chịu đựng đau đớn kinh hồn đường nào. Nhưng hán vẫn tàn nhẫn tính luôn cả cơ thể mình vào trong dùng nó để bố cục...

Nhưng có gì mà không thể tàn nhẫn được chứ, Nhạn Hồi nghĩ lại, nếu nàng là Thiên Diệu, chắc nàng cũng sẽ tàn nhẫn với bản thân hơn ai hết.

“Hiện giờ phong ấn ngũ hành đã phá được ba, ta có đủ sức để khống chế gân rỗng bên ngoài cơ thể, lúc đó ta sẽ khiến gân rỗng làm loạn trong Trảm Thiên trận. Tuy nhỏ nhưng đủ để quấy nhiễu tiên nhân canh giữ ngoài trận, còn ngài cho ta mượn sức Yêu tộc, nhất loạt phá trận pháp bên ngoài, ta lấy được gân rỗng, còn Yêu tộc cũng có thể đánh trọng thương quân canh giữ Tam Trùng sơn. Quốc chủ thấy thế nào?”

Hán vừa nói hết, Quốc chủ còn đang trầm ngâm, Chúc Ly luôn im lặng lắng nghe bên cạnh lập tức lên tiếng “Không được!” Chúc Ly lỗ mãng nói xong lập tức hành lễ với Quốc chủ, vẻ mặt còn non nớt có hơi sốt ruột “Tam Trùng sơn có nhiều tiên nhân như vậy, Trảm Thiên trận lại cực kỳ hung ác, làm sao c1o thể dễ bình sĩ Yêu tộc theo người mạo hiểm được!”

Đại sảnh nhất thời hơi trầm lặng, là cây trên đỉnh theo gió bên ngoài lay nhẹ, khiến bóng cây bên trong trở nên loang lổ.

“Ta không chắc chắn có thể thành công” Thiên Diệu thẳng thắn nói “Chẳng qua chỉ cuộc một ván thôi” Hán nói tiếp “Theo ta thấy, hiện giờ có lẽ Yêu tộc cũng không có năng lực đối kháng chính diện với Tiên gia. Chỉ một Quảng Hàn môn có lẽ không đáng sợ, nhưng hiện tại Lăng Tiêu chương quản núi Thần Tinh và Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn có lẽ đã đạt thành hiệp nghị nào đó”

Nhạn Hồi nghe vậy, thân hình khẽ cứng lại.

“Trước khi tới Thanh Khâu ta đã có một suy đoán, cho dù Thanh Khâu không vì chuyện của Công chúa mà tuyên chiến với Quảng Hàn môn, không bao lâu nữa có lẽ Tiên môn cũng sẽ chủ động ra tay, đánh tới Thanh Khâu”

Nhắc đến chuyện này, mọi người có mặt đều im lặng.

Quốc chủ Thanh Khâu khẽ cụp mắt, rèm mi nhẹ rung.

”Không ai không biết tộc Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu rất coi trọng huyết thống, nhưng Tổ Ảnh vẫn làm chuyện này, ngoài tư tâm, dã tâm cũng lớn bằng trời”

Theo ý hấn, Lăng Tiêu và Tổ Ảnh định phá vỡ cục diện hoà bình hiện tại, khơi dậy chiến tranh, để Yêu tộc không thể nào sinh tồn ở Tây Nam. Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu nhìn Thiên Diệu sâu thêm mấy phần “Chấp nhận yêu cầu của ngươi”

Mấy chữ rất nhẹ nhàng, Thiên Diệu cong khoé môi, Chúc Ly vẻ mặt không dám tin “Quốc chủ!”

Chớp mắt, thân hình Quốc chủ Thanh Khâu đã hoá thành một luồng khói trắng, mất tăm mất tích.

Ông ấy vừa biến mất, đừng nói bóng dáng, ngay cả khí tức Nhận Hồi cũng không bắt được.

Thiên Diệu nhìn Chúc Ly đang tức giận bên cạnh, không nói gì thêm, xoay người rời khỏi gốc cây to.

Nhận Hồi nhìn theo Thiên Diệu xuống núi về phủ Tam vương gia, hai người đi một đoạn đường dài cũng không lên tiếng, ai nấy đều đang suy nghĩ chuyện trong lòng, cuối cùng vẫn là Nhận Hồi không nhịn được, thất thần nói trước “Lúc chúng ta rời khỏi Trung Nguyên, các Tiên gia đã đi mời Thanh Quảng chân nhân ra chủ trì đại cuộc, nhưng đến nay vẫn chưa nghe nói Chân nhân xuất quan” Ánh mắt Nhận Hồi ngẩng nhìn Thiên Diệu, “Nghĩ kĩ lại, tuy Thanh Quảng chân nhân rất ít xuất hiện, nhưng lần này triệt để bề quan không ra ngoài là kể từ lúc đại hội núi Thần Tinh bắt đầu vào ba tháng trước, lúc đó Tề Văn chân nhân cũng mất tích...”

Nhận Hồi cụp mắt “Thiên Diệu, có khi nào là Tổ Ảnh và... Lăng Tiêu đã giam giữ Thanh Quảng chân nhân...”

Thiên Diệu khẽ nghiêng mắt nhìn Nhận Hồi “Nếu là nhân vật bậc này, tự nhiên sẽ có cách ứng phó, không cần cô lo”

Nhận Hồi im lặng, ngoảnh đầu nhìn Thiên Diệu “Hai mươi năm trước, Thanh Quảng chân nhân giúp Tổ Ảnh phong ấn ngươi, nhưng ngươi không hận ông ấy sao?”

”Đời ta chưa bao giờ sợ đối thủ, cũng không oán hận người chiến thắng mình” Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo “Ta chỉ hận người lừa ta, gạt ta, lòng dạ hiểm ác đoạt tính mạng ta để mưu lợi riêng”

Bởi vậy hấn hận Tổ Ảnh, truy cứu đến cùng cũng vì trước đây hấn đã thật sự yêu Tổ Ảnh sâu sắc.

Nhận Hồi không thể nào lĩnh hội được hận ý của Thiên Diệu, nhưng nổi thất vọng pha lẫn trong lòng hấn, hiện giờ dường như nàng đã có thể lĩnh hội được rồi. Người nàng yêu, thì ra... không đẹp đẽ như nàng nghĩ.

Thiên Diệu không dừng lại ở đây, chỉ vừa đi vừa nói “Tuy vẫn còn nửa tháng nữa mới tới đêm trăng tròn, nhưng cũng coi như gấp gáp, ta có thể dạy cô ít pháp thuật, trong khi ta sắp xếp mọi việc, cô có thể tự mình luyện tập, để đến lúc đó có thể dùng khi cần thiết”

Bước chân Nhận Hồi hơi khựng lại “Ngươi đã được Quốc chủ Thanh Khâu trợ giúp rồi, lần này vẫn cần ta sao?”

Nghe thấy lời này, bước chân Thiên Diệu lập tức dừng lại, lòng Nhận Hồi đã đoán được phần nửa phản ứng của hấn, nên trước lúc hấn dừng nàng đã dừng lại trước, bởi vậy khoảng cách giữa hai người lúc này đã xa thành ba bước.

”Cô không đi?”

Nhận Hồi lắc đầu “ Trước đó đã có một đoàn đại đệ tử núi Thần Tinh theo Lăng Phi đến tiểu trấn gần biên cảnh lúc đại sư huynh khuyên Lăng Phi có nói “làm đại sự”, ta đoán chắc cũng là tới biên cảnh này. Nếu không phải họ, những người khác của núi Thần Tinh chắc cũng phải người trấn giữ Tam Trùng sơn, dù sao Trảm Thiên trận cũng do Thanh Quảng chân nhân để lại, không môn phái nào có trách nhiệm hơn núi Thần Tinh”

Nhận Hồi cụp mắt “Ta không muốn lại nảy sinh xung đột, thậm chí có liên quan gì tới người của núi Thần Tinh”

Bất lực và thất vọng trong vẻ mặt Nhận Hồi khiến Thiên Diệu bất ngờ, cô nương trước mặt hấn từ đầu đến cuối chưa bao giờ lộ vẻ chán nản như vậy. Nàng sẽ mềm mỏng tranh biện với người khác, sẽ lưu manh vô lại đến mức khiến người khác nghiến răng, cũng sẽ anh dũng mạnh mẽ bảo vệ kẻ yếu, thần sắc như vậy rất hiếm khi xuất hiện trong mắt nàng.

Tuy Nhận Hồi không nói, nhưng nàng đích thực đã thất vọng cùng cực đối với sư phụ mình.

Nhất thời Thiên Diệu bỗng có một thôi thúc hơi ấu trĩ, hấn muốn bắt Lăng Tiêu tra hỏi một phen, rốt cuộc ngươi làm sư phụ kiểu gì vậy, sao lại để Nhận Hồi có vẻ mặt đó, sao lại nỡ... để nàng thất vọng.

Nhưng tất cả mọi thôi thúc thể hiện trên mặt Thiên Diệu cũng chỉ khiến hấn cau mày. Hấn vốn không có kĩ năng an ủi người khác, thậm chí không biết lúc này nên nói gì, vậy là hấn nói “Phá trận ta cần máu tim cô”

Nói xong thì im lặng.

Hấn hơi mất tự nhiên, xoay mặt đi, nhưng lại len lén quan sát Nhận Hồi, nàng không có phản ứng gì, chỉ đáp “Hôm ngươi đi ta sẽ tự lấy máu cho ngươi

đem theo, đừng đột ngột lấy dao đâm ta nữa”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Bồ Phuong vốn định giao chuyện châm cứu Nhạn Hồi hàng ngày cho tiểu đồng làm, nhưng sau đêm cùng ăn vụng một con gà thì bèn tự làm việc này.

Mỗi lần châm cứu cho Nhạn Hồi, Bồ Phuong đều bảo mọi người lui hết, ngay cả tiểu đồng theo học việc cũng không được ở lại. Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, sau đó nàng ta mượn thời gian châm cứu cho Nhạn Hồi, đem nỗi tương tư không nơi thổ lộ kể tất cả cho nàng nghe.

Lúc bắt đầu Nhạn Hồi từ chối.

”Ừm, cô đi Tam Trùng sơn hái thuốc, bị đạo sĩ đi tuần bắt gặp, sau đó cô hoảng hốt trốn chạy nhưng bị tiểu đạo sĩ đuổi theo, cô đánh nhau với tiểu đạo sĩ, các người sai sót nhầm lẫn vào trong một pháp trận, trong trận các người đánh nhau rồi yêu nhau, kế tiếp các người ra ngoài, không ngờ hẳn không giết cô mà thả cô đi, tiếp theo...”

Nhân lúc Bồ Phuong đổi kim, Nhạn Hồi vẻ mặt vô cảm nói một tràng: “... Rồi cô trở thành như bây giờ... Ồi!”

Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, vì bị Bồ Phuong đâm một cái rất mạnh.

”Ta không có ai để nói những chuyện này, chỉ có thể tìm cô thôi.” Bồ Phuong nói, “Cô muốn chê ta phiền cũng không sao, song đừng nói ra, ta biết cô chê ta phiền hơn ai hết, chỉ là cô không cần nói với ta. Nếu thật sự cô không nhịn nổi nữa thì cứ than thở cũng không sao, cứ như vừa nãy, ta châm cứu sẽ đâm cô mạnh một chút. Nếu cô than thở nữa, tâm trạng ta không tốt có khi sẽ châm ra máu đỏ, vết thương của cô nếu ra máu thì ta không đảm bảo không để lại sẹo đâu.”

Nề tình cô nương này trông cũng đẹp... Nhạn Hồi nghiêng răng chịu đựng cơn giận này. Dù sao mặt nàng còn phải để nàng ta châm cứu mấy ngày.

Bồ Phuong lại châm lên mặt Nhạn Hồi rồi lại than thở: “Ta lại nhớ chàng rồi... Thật muốn biết hiện giờ chàng đang làm gì, gặp những ai, nói những chuyện gì, tuồng của người phàm hay hát tương tư như độc, trước đây ta không biết, giờ đây coi như hiểu hết rồi.”

Nhạn Hồi liếc đôi mắt cá chết nghe nàng ta kể nỗi tương tư, có điều nói xong câu này, Bồ Phuong lại than thở u oán nói: “Muốn gặp chàng quá.”

Nhạn Hồi đảo mắt, nhìn gương mặt xuất thần của Bồ Phuong, thật lòng khuyên: “Đừng làm chuyện ngốc nghếch.” Giọng Nhạn Hồi nghiêm túc hơn thường ngày trêu chọc Bồ Phuong mấy lần, “Quan hệ giữa hai tộc Tiên Yêu căng thẳng, biên giới Tam Trùng sơn trọng binh canh giữ ngày đêm không ngừng tuần tra, đừng nghĩ trước đây cô chạy tới chạy lui bao nhiêu năm quen thuộc địa hình.” Nhạn Hồi nghiêm túc nhìn nàng ta, “Bây giờ đã không còn như xưa nữa.”

Lòng Bồ Phuong bị ánh mắt Nhạn Hồi chấn động, giống như bị ánh mắt sắc bén của Nhạn Hồi nhìn vào nơi sâu thẳm nhất của nội tâm, tay nàng ta run lên, đâm Nhạn Hồi chảy máu.

Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, trở người dậy: “Chuyên nghiệp một chút được không! Lúc làm việc có thể nghĩ tới công việc thôi, đừng nghĩ tới nam nhân được không? Làn này chảy máu rồi đó! Để lại sẹo rồi đó! Đền tiền đi!”

Nghe thấy giọng Nhạn Hồi rơi vào câu cuối cùng, khóe miệng Bồ Phuong giật giật: “Cô đòi tiền y sư đó à? Đền cái gì? Châm lại cho cô là được rồi, nằm xuống đi!” Nàng ta đè Nhạn Hồi xuống, giơ tay hạ châm xuống, châm bù cho Nhạn Hồi một kim cực kỳ gọn gàng dứt khoát, “Ta đường đường là đại y sư mà không trị được vết thương nhỏ này của cô sao?”

”Chảy máu rồi, chẳng phải cô nói không đảm bảo không để lại sẹo sao?”

”Dọa cô thôi! Nằm xuống. Trả treo nữa thì ta sẽ châm thêm cho cô một kim thật đau.”

Nhạn Hồi: “...”

Bồ Phuong đè Nhạn Hồi xuống, đưa ngón tay nhẹ vuốt lên miệng vết thương nàng chui đi giọt máu thấm ra, bỗng nhiên mũi nàng ta động dậy: “Cô theo Yêu long kia học pháp thuật của hắn, đúng không?”

”Đúng vậy, nhưng chỉ học chút pháp thuật để ngũ quan trở nên nhạy bén thôi, với lại có chút thuật pháp Cửu Vĩ Hồ mà hắn biết nữa.” Nhạn Hồi liếc nhìn Bồ Phuong, “Sao cô biết?”

”Trong mũi máu cô có long khí.” Mũi Bồ Phuong động dậy, “Chắc là do theo hắn học pháp thuật nhi, nhưng mà cũng lạ thật, người tu tiên bình thường không tẩy tủy theo yêu quái học yêu thuật ư là đã tẩu hỏa nhập ma lâu rồi, nhưng cô vẫn thần trí tỉnh táo như không có gì xảy ra, người mũi máu này khiến

ta cảm thấy so với tu đạo, cô thích hợp vào yêu đạo hơn đó.”

Tam vương gia không biết quan hệ giữa Nhạn Hồi và Thiên Diệu, vậy nên Bồ Phương không biết cũng bình thường. Hiện giờ ở nước Thanh Khâu này, ngoại trừ Quốc chủ kia, ắt là không ai nhìn ra nàng và Thiên Diệu liên kết với nhau bởi một tấm vải Hộ Tâm.

”Nếu cô tiếp tục theo Yêu long học pháp thuật, long khí trong cơ thể sẽ trở nên rõ ràng hơn, tuy nhiên trong tình huống đeo túi thơm Vô Tức và không chảy máu, người khác sẽ không phát giác ra được.”

Nhạn Hồi nghe vậy thoáng im lặng, đến khi lên tiếng lại nói sang chuyện khác: “Sao các người đều biết ta đeo túi thơm Vô Tức vậy?”

”Người của tộc Cửu Vĩ Hồ để tiện hành sự ở Trung Nguyên đều đeo vật này”

Nhạn Hồi gật đầu, không nói gì thêm, sau khi căn phòng im lặng một chút, Bồ Phương lại bắt đầu kể chuyện tiểu đạo sĩ.

Câu chuyện truyền vào tai trái Nhạn Hồi, rồi chui ra qua tai phải, lòng suy nghĩ chuyện của mình.

Thời gian ở Thanh Khâu trôi qua cũng nhanh, mỗi ngày Thiên Diệu đầu lo thương nghị cùng người của tộc Cửu Vĩ Hồ chuyện xông vào Trảm Thiên trận đêm trăng tròn, bận tới mất tới mũi. Lúc Nhạn Hồi thức dậy hần đã rời khỏi tiểu viện, lúc Nhạn Hồi ngủ hần vẫn chưa về, bởi vậy mấy hôm nay hai người không gặp nhau đến một lần.

Nhạn Hồi cũng không để ý, nàng cũng rất vừa lòng với cuộc sống ở đây, cơm no áo ấm, trên thế gian chắc không còn nơi nào thích hợp để Nhạn Hồi ăn chực chờ chết như nơi này. Còn Tiên Yêu phân tranh và núi Thần Tinh đều đã là quá khứ, nàng không muốn nghĩ tới nữa, chờ vết thương trên mặt lành sẹo, nàng sẽ khép lại quá khứ, lật sang trang mới để viết tiếp chuyện tương lai của mình.

Chớp mắt đã qua ngày thứ chín, vết thương trên mặt Nhạn Hồi đã kết vảy khô, nàng cầm gương nhìn trái nhìn phải “Sau này chờ rụng vảy là được phải không, chắc chắn không để lại sẹo chứ?”

Bồ Phương liếc mắt phì cười, đưa cho Nhạn Hồi một chén thuốc đen ngòm “Uống chén nước này rồi tự xem đi”

Nhạn Hồi nhìn màu chén thuốc, đoán nhất định là rất đắng, lập tức nheo mắt lại “Không uống được không?”

”Cô nói thử xem?”

Nhạn Hồi thờ dãi, cuối cùng vẫn đón lấy chén thuốc, ngửa đầu nốc cạn một hơi, thuốc đương nhiên vẫn đắng như nàng nghĩ, Nhạn Hồi uống xong thì nhăn mặt thè lưỡi, Bồ Phương liền nhét một miếng mứt vào miệng nàng.

Vị ngọt lập tức che lấp vị đắng.

Nhạn Hồi ngây người, ngẩng đầu nhìn nàng ta, Bồ Phương kiêu ngạo nhướn mày “Bình thường ta cũng đối phó với các tiểu yêu quái không ngoan như thế này, đừng nghĩ ta đặc biệt tốt với cô nhé”

Nàng ta nói xong, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy vảy sẹo trên mặt hơi ngứa, nàng nhìn vào gương, cả vảy sẹo màu nâu rơi xuống lộ ra da thịt nguyên vẹn như xưa, ngay cả vết tích đậm màu hơn một chút cũng không thấy.

Nhạn Hồi sờ mặt mình kinh ngạc, đặt gương xuống vội nói với Bồ Phương “Ngực ta còn có một vết sẹo nữa, cô giúp ta xoa luôn nhé”

”Cô đâu trả tiền thuốc” Bồ Phương dọn rương, “Làm việc thiện cho cô xong rồi, ngày mai ta không đến đây nữa đâu”

Nhạn Hồi nghe vậy thôi không thèm nhìn gương nữa mà nhìn theo Bồ Phương, nàng ta xách rương không nói gì thêm, cất bước ra khỏi phòng.

Đêm khuya, trong khu rừng nhỏ tối đen, một bóng người màu đen bước nhanh trong rừng, đêm nay nhiều mây, mặt trăng thoát ẩn thoát hiện sau đám mây, vừa khéo trở thành vật yểm hộ tốt nhất cho người đó.

Lúc người đó ngang qua một cây to, thỉnh thoảng một cành cây nhỏ phía trên đánh trúng đầu, nàng ta “Ồi da” kêu đau một tiếng, chắc bị đánh không nhẹ.

Nhưng sau khi xoa xoa đầu, nàng ta vẫn định tiếp tục đi về phía trước.

”Vừa rồi nếu là một thanh đao rơi xuống thì cô đã bị chém làm hai rồi” Trên cây bỗng dưng có một người nhảy xuống chặn đường Bồ Phương, Nhạn Hồi khoanh tay, nửa dựa trên cành cây, tự nhiên như không nhìn vào nàng ta, giọng điệu tàn mát cợt nhả “Dựa vào chút bản lĩnh này của cô, giờ muốn tới Tam Trùng sơn tìm chỗ chết sao?”

Bồ Phương im lặng.

Nhạn Hồi tiến lên một bước “Được rồi, đừng phá nữa, theo ta về đi” Nàng đưa tay kéo Bồ Phương.

Nhưng Bồ Phương nghiêng người tránh đi “Ta tưởng cô hiểu ta” giọng Bồ Phương uất ức “Họ đều không hiểu ta, ta tưởng ít ra còn có cô hiểu ta”

Nhạn Hồi bĩu môi liếc xéo “Đêm hôm khuya khoắt mà còn diễn bi kịch gì nữa, cô tưởng giả vờ tội nghiệp thì ta sẽ tha cô đi sao, đưa tay ra, tới đây”

”Chặc!” Bò Phuong thè lưỡi, quả nhiên không giả vờ nữa “Con người cô sao chẳng có chút lòng thương người gì hết vậy!”

”Ta thương người mới cần cô lại đó! Vẫn là câu nói đó, còn sống mới có thể yêu, theo ta về”

Bò Phuong nghiêng rặng, vẻ mặt không cam lòng nhưng đành bất lực, nàng đưa tay ra, Nhạn Hồi chớp lấy tay nàng ta, nhưng trước khi bị tóm, nàng ta bỗng đưa tay lên tung một vốc bột trắng vào mặt Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi thăm nói không hay, bịt mũi lui lại, nhưng nàng ta vẫn hít phải một mùi hương kì lạ.

Chỉ trong chốc lát đã khiến nàng choáng váng đầu óc, thân hình ngã về sau.

”Không có độc, chỉ khiến cô ngủ một lúc thôi!” Bò Phuong nhảy qua người nàng “Ta quen thuộc con đường này lắm, ta biết, sáng mai ta sẽ về!”

Nhạn Hồi nằm dưới đất cảm thấy mí mắt nặng ngàn cân, trong khoảnh khắc cuối cùng giữa nhắm mắt, nàng nhìn thấy bóng Bò Phuong tung tăng chạy đi.

Khoảnh khắc đó, Nhạn Hồi bỗng hiểu tâm trạng cầu đại sư huynh khi bị nàng giở trò vút lại..

Nha... nha đầu thối này.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại vẫn là đêm khuya, nàng liếc nhìn trên trời, lòng thầm tính cách ban nãy mới hơn một canh giờ, vì trước đó nàng rút nhanh nên không hít bao nhiêu bột thuốc.

Nàng chống người ngồi dậy, vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, vội điều chỉnh nội tức một lúc rồi đứng dậy đi lần theo dấu chân Bò Phuong

Xem ra Bò Phuong thật sự quen thuộc với nơi này, Nhạn Hồi đuổi dọc suốt dọc đường cũng không gặp thủ vệ nào của Yêu tộc.

Sắp đến biên giới, vết nứt khổng lồ để lại sau trận đấu giữa Quốc chủ Thanh Khâu và Thanh Quảng chân nhân năm mươi năm trước vẫn còn, bên dưới nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, giống như một vết thương đang chảy máu dưới đất. Bên kia vết nứt, Nhạn Hồi nhìn thấy trên ngọn núi vốn đen sì có ánh lửa tụ lại một nơi.

.... Giống như đang căng thẳng ứng phó với tình huống bất thường gì đó.

Lòng Nhạn Hồi thất lại.

Nàng vút túi thơm Vô Tức, thay đổi gương mặt. Cẩn thận nhảy xuống bên cạnh vết nứt, mượn hơi nóng dưới đất tung mình bay sang bên kia vết nứt, Nhạn Hồi bị hơi nước hun toàn thân đầy mồ hôi, y phục cũng dính đầy bụi đất.

Nàng bò lên trên đỉnh núi, vừa mới đứng vững thì thấy ngoài mười trượng có một người tu đạo cầm kiếm, vẻ mặt đề phòng nhìn nàng “Lại... lại là yêu nghiệt phương nào?”

Lại là?

Lòng Nhạn Hồi đánh trống, nhưng vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, nàng ra vẻ hoảng loạn loạng choạng chạy về phía người đó mấy bước “Tiên hữu? Gần đây còn tiên hữu nào khác không?”

Người đó nhìn Nhạn Hồi “Người... người tu đạo?”

Nhạn Hồi gật đầu “Ta vốn phụ trách tuần tra canh giữ phía Đông, nhưng hôm nay bị một yêu quái đánh lén, không dễ gì ta mới thoát ra được” Tam Trùng sơn lớn như vậy, Đông Tây cách nhau một trăm dặm, người bên này không thể nào biết ngay tình hình bên kia, ít ra... thủ vệ phụ trách canh giữ cũng không thể nào biết được. Quả nhiên người kia nghe vậy hoảng hốt “Tối nay phía Đông cũng có yêu quái đánh lén sao? Có thương vong không?”

Nhạn Hồi lắc lắc đầu lấp liếm “Bên này thì sao, cũng có yêu quái à?”

”Có một Cửu Vĩ Hồ vượt qua biên giới, người bị thương không nhiều, nhưng không ít tiên hữu trúng độc, cũng may hiện giờ yêu quái bị Hề Phong đạo trưởng và Lăng Phi đạo trưởng liên thủ bắt rồi”

Lòng Nhạn Hồi kêu ‘bùm’. Đương nhiên không phải vì Lăng Phi, nàng dám vượt qua biên giới tới đây thì đã có chuẩn bị sẽ gặp bất cứ ai của núi Thần Tinh, nàng giật mình là vì cái tên Hề Phong này, chín ngày nay ngày nào Nhạn Hồi cũng nghe thấy tên này bên tai..

Tiểu đạo sĩ Bò Phuong yêu.

Mai có “Chiêu diêu” chương mới, ai hóng giờ tay nào (๐~๐)๐♥'

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Đuốc cháy mãnh liệt, các môn phái canh giữ Tam Trùng sơn trong rừng đều có hai ba đệ tử tới, mọi người tụ lại một chỗ, ánh lửa sáng rực cả một vùng trời.

Nhận Hồi đi theo đệ tử canh giữ kia tới đây, trà trộn vào đám người, nàng mượn những người phía trước che chắn, cúi đầu đứng phía sau. Nhưng ở nơi nàng đứng đã đủ để nhìn rõ tình thế.

Bồ Phuong bị vây giữa đám người, hai mắt nàng vẫn đỏ rực, ranh nanh mọc dài trên miệng, móng tay bén nhọn lở mờ vẫn còn vết máu. Yêu khí quanh người nàng ta bùng lên, ngực phập phồng kịch liệt, giống như một con thú bị vây khốn, ánh mắt vừa phần nộ vừa tuyệt vọng.

Xem ra đang đấu tranh lần cuối. Nhận Hồi nghiêng răng, ngoài việc thăm mắng một câu nha đầu ngốc, cũng không thể trách nàng ta bất kỳ điều gì.

Đứng trước mặt Bồ Phuong là Lăng Phi đang đội nón rộng vành, tấm sa trên nón rũ xuống che hết cả gương mặt ả. Gió đêm thỉnh thoảng thổi tung tấm sa mỏng che mặt, Nhận Hồi có nhìn thấy rõ ràng trên mặt ả vẫn còn vết thương bị Thiên Diệu dùng lưỡi đao gió rạch hôm trước, vết thương đã kết vảy, chỉ chít cả gương mặt như một lưới nhện khiến ả trở nên âm trầm đáng sợ.

Có lẽ cũng chính vì vết thương trên mặt chưa lành, giọng điệu Lăng Phi bớt đi vẻ lạnh lùng cao ngạo vợi vợi trên cao như thường ngày, nhưng lại thêm ba phần nóng nảy bày phần khắt khe: “Trước khi tới Tam Trùng sơn, Tổ Ảnh chân nhân đã truyền tin cho ta, đặc biệt dặn ta chuyện này phải chú ý những yêu quái dòm ngó Trảm Thiên trận.”

Nhận Hồi nghe vậy thì ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, từ câu nói này của Lăng Phi, Nhận Hồi không biết rốt cuộc Tổ Ảnh có nói chuyện năm xưa với muội mình không, nhưng Tổ Ảnh đề ý đến Thiên Diệu là sự thật. Bà ta không thần nhiên trấn tĩnh như Thiên Diệu nghĩ, đối với việc Thiên Diệu trở về báo thù, bà ta cũng hoảng hốt, nếu không sao lại dặn dò Lăng Phi chuyện này.

“Ta còn nghĩ không có yêu quái nào lại muốn chết mà xông vào Trảm Thiên trận, không ngờ đêm nay lại có một con.”

Nói vậy thì ra Trảm Thiên trận rất gần nơi này...

“Nói, Yêu tộc các ngươi muốn do thám Trảm Thiên trận, rốt cuộc có mục đích gì?”

Nhận Hồi cảm thấy câu nói này thật sự ngu xuẩn đến mức không giống một người ngang hàng với sư phụ ở núi Thần Tinh nên hỏi.

Yêu tộc và người tu đạo sắp khai chiến, Yêu tộc phái người đến do thám Trảm Thiên trận, ngoài việc lúc đánh các người đánh cho sáng khoái một chút, còn có mục đích gì nữa.

Chỉ khổ cho Bồ Phuong, mục đích của nàng ta rất đơn thuần...

Bồ Phuong quả nhiên không đáp, ánh mắt đỏ rực của nàng đảo quanh đám người, sau đó dừng lại trên người một nam nhân, người đó đứng sau Lăng Phi mấy bước, đạo bào màu xám, rất kín tiếng, nếu Bồ Phuong không chăm chăm nhìn hắn ta, Nhận Hồi vốn không chú ý đến người này.

Hắn nhận được ánh mắt Bồ Phuong, im lặng không nói. Tựa như một lão tăng nhập định, không dao động vì mọi thứ xung quanh.

“Ha.” Im lặng chưa được bao lâu, Lăng Phi đã cười lạnh, “Được, không nói cũng không sao. Giết ngay tại chỗ cho xong.”

Nàng ta vừa dứt lời, đệ tử tiên môn phía sau đã tức tốc kết trận, pháp trận dưới đất vạch ra từng đạo từng đạo kim quang, kim quang dừng lại dưới chân Bồ Phuong, vây thành một vòng tròn nhốt nàng ta bên trong.

Nhận Hồi siết chặt quyền, thăm nghĩ nhân lúc sát trận còn chưa kết xong, đây là lúc nàng ta tay cứu người...

Nhưng vào lúc này, cả người Bồ Phuong bỗng bùng lên huyết khí, yêu khí thậm chí nồng hơn trước đó mấy phần, Bồ Phuong chăm chăm nhìn Hề Phong, khóe mắt nhỏ xuống một giọt huyết lệ trông rất hung tợn trên mặt nàng ta: “Ta đến để gặp chàng, ta nhớ chàng.. Bối vậy ta bất chấp tất cả đến đây.”

Nàng ta chưa nói hết, xung quanh trở nên ồn ào.

Cầm kỵ Tiên Yêu chỉ e còn sâu đậm hơn cầm kỵ giữa sư đồ.

Trong đôi mắt vốn đã đáng sợ của Bồ Phuong ẩn chứa uất ức và thất vọng ngập tràn, giống như không hề nghe thấy âm thanh ồn ào xung quanh, nàng ta chỉ nhìn một mình Hề Phong: “Ta thật lòng với chàng, chàng có từng thật lòng với ta, dù chỉ một chút nào không?”

Hề Phong ngược mắt, cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng chỉ nói một câu: “Người của Yêu tộc không nên đến Tam Trùng sơn.”

Khỏe miệng Bò Phuong mím lại, Lăng Phi bên cạnh cười lạnh một tiếng: “Nực cười, yêu tà nhỏ nhoi làm sao xứng với hai chữ thật lòng?”

Bò Phuong không nhìn ả, vẫn nhìn Hề Phong, sắc môi tái nhợt, run rẩy nói: “Chàng cũng nghĩ vậy sao?”

Yêu tà nhỏ nhoi làm sao xứng với hai chữ “thật lòng”...

Rất nhiều người nghĩ vậy.

Hề Phong chau mày, còn chưa trả lời thì Lăng Phi đã phẩy tay, phóng pháp thuật về phía trước đánh lên người Bò Phuong khiến nàng ta khẽ lui lại, chân đạp lên kim quang sau lưng, ngay tức thì về mặt nàng ta trở nên cực kỳ đau đớn.

Ánh mắt Hề Phong khẽ động, nhưng vẫn không ngăn cản, Bò Phuong bật cười, vai run run “Ta chưa bao giờ cảm hận đường này, thì ra Tiên đạo chàng tu lại lạnh lẽo bạc tình đến vậy”

Giọng điệu nàng ta âm ỉ toát ra sát khí sau khi thất vọng cùng cực.

Nhận Hồi thầm nói không hay, sở dĩ yêu bị coi là tà đạo vì tính tình biến hoá vô thường, yêu quái tu vi càng thấp kém thì càng dễ bạo động vì cảm xúc bị ảnh hưởng.

“Chàng muốn tu tiên đạo, ta sẽ quấy rối đạo hạnh của chàng”

Nói xong, khí tức quanh người nàng ta vút lên, sức mạnh can quét khiến kim quang trên mặt đất nổ tung, trong mắt huyết lệ cuộn cuộn, nàng ta dùng hết tinh nguyên để xông phá sát trận!

Thân hình nàng ta như một con gió, lao thẳng về phía Hề Phong, trên đường có người tu đạo muốn cản, Bò Phuong bất chấp tất cả, trao đâm qua ngực đối phương, ném người đó sang bên cạnh như một con búp bê vải.

Bò Phuong tựa như ác quỷ từ Địa ngục, toàn thân đều là sát khí.

Chúng nhân thấy vậy cả kinh, Lăng Phi đưa tay vào không trung, tóm lấp phát trần vừa ngưng tụ thành, quét về phía mặt Bò Phuong, Bò Phuong không tránh không né, hứng trọn một chiêu của Lăng Phi, bị văng ra xa. Lăng Phi nào dễ dàng buông tha như vậy, phát trần đảo lại, một đạo pháp lực nữa đánh về phía Bò Phuong.

Bò Phuong nổi giận, đôi mắt đỏ rực đến thâm đen, chăm chăm nhìn Lăng Phi, trao ngưng tụ yêu lực định tấn công ả.

Lòng Nhận Hồi lạnh đi, thầm biết lúc này Bò Phuong có hung hăng hơn nữa thực lực cũng không bằng Lăng Phi, nàng vừa định ra tay, Hề Phong đột ngột lắc người, chắn trước mặt Lăng Phi, chắn lại chiêu tấn công của Bò Phuong.

Trao chớp mạnh lên vai Hề Phong, vết thương sâu đến thấu xương.

Hề Phong không nhú mày lấy một lần, xoay tay đánh mạnh lên vai Bò Phuong, thân hình Bò Phuong ngã về phía sau, đất bằng nổi gió, cuộn nàng ta về phía sau, nếu thuận theo lực đạo lúc này, Bò Phuong sẽ bị thổi đi rất xa.

Nhận Hồi sửng sốt, đạo trưởng này đang giúp Bò Phuong.

Hắn muốn giúp nàng ta trốn thoát...

Nhưng bàn tính còn chưa kịp kêu, Lăng Phi bị Hề Phong cản lại sau lưng rút nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ, nhuyễn kiếm trong đêm như một con rắn bạc lập tức cuộn lấy eo Bò Phuong, lưỡi kiếm rạch qua eo Bò Phuong, máu tươi bắn ra, động tác trên tay Lăng Phi vẫn chưa dừng, lưỡi kiếm “xoẹt xoẹt” đảo lại, từ mềm như một dải lụa, lập tức cứng rắn như băng, chỉ nghe “bụp” một tiếng cắm vào tim Bò Phuong.

Một loạt kiếm biến hoá này diễn ra trong thoáng chốc.

Nhận Hồi không ngờ, tất cả mọi người có mặt đều không ngờ động tác của Lăng Phi lại nhanh như vậy!

Nhìn thấy cơ thể Bò Phuong rơi xuống, đồng tử Hề Phong phóng to lên.

Nhận Hồi nghiêng răng, vận khí chuyển động, thân hình như ánh chớp đáp xuống bên cạnh Bò Phuong, nàng kéo tay Bò Phuong, đưa tay điểm vào huyệt vị toàn thân Bò Phuong để cầm máu, vác Bò Phuong đã mềm nhũn trên vai, sử dụng thuật Độn thổ định chạy trốn.

Bên tai bỗng nghe tiếng Lăng Phi hừ lạnh “Muốn trốn ả?”

Nhận Hồi muốn trốn đi một cách nhanh nhất, hoàn toàn không đề phòng đạo pháp thuật từ không trung đánh tới của Lăng Phi, nên bị đánh thẳng vào ngực.

Nàng liền cảm thấy nội tức trống rỗng, không thi triển thuật pháp được nữa.

Nhận Hồi thăm dò trong cơ thể, cảm thấy kinh mạch đau nhói, nếu cố sử dụng pháp thuật cũng có thể xông phá, có điều tự khí lại e là phải mất một thời gian.

Tuy nhiên, thời khắc này đây chỉ cần chậm trễ trong chốc lát cũng đủ mất mạng.

Nhận Hồi cảm thấy thuật Dịch dung trên mặt cũng lập tức biến mất, nàng ngược đầu nhìn Lăng Phi, trong ánh lửa, nàng không nhìn thấy sắc mặt Lăng Phi sau tấm sa, nhưng nàng có thể cảm nhận được khí tức oán hận đang dâng lên quanh người nàng ta.

”Nhận Hồi”

Nàng ta gọi tên nàng, giọng điệu căm hận.

Phải, cùng bị huỷ dung, nhưng hiện giờ nàng đã khỏi, còn Lăng Phi lại phảo đội nón, không thể để ai thấy dung nhan.

Cao ngạo như nàng ta làm sao để cuộc đời mình xuất hiện thất bại nhục nhã như vậy.

Họ vốn đã tích oán, hiện giờ chỉ e là đã thành kẻ thù thật sự.

”Hiện giờ ngươi đang giúp người của yêu tộc sao?” giọng Lăng Phi lạnh lẽo, “Đúng là sỉ nhục của Tiên môn, hôm nay ngươi và Hồ yêu này đều đừng hòng chạy trốn”

Nhận Hồi ôm Bò Phuong, cảm nhận khí tức của nàng ta ngày một yếu ớt, trong lòng vô cùng sốt ruột, nàng vốn không nhìn Lăng Phi, chỉ nói với Hề Phong bên cạnh “Cô ấy sắp chết rồi. Ngày nào cô ấy cũng nhớ tới ngươi, nay cuối cùng gặp được ngươi, vậy mà ngươi lại lấy mệnh của cô ấy”

Sắc mặt Hề Phong tái nhợt dưới ánh lửa.

”Chỉ là yêu vật mà thôi, chết không đáng tiếc” Lăng Phi thờ ơ nói với Hề Phong “Đạo trưởng đừng mềm lòng vì yêu vật này, làm trái với đạo nghĩa của người tu tiên tu đạo ta”

”Đại nghĩa?” Nhận Hồi tựa như nghe thấy chuyện cười “Đại nghĩa là gì?”

Nàng vốn còn muốn nói nhiều, nhưng bỗng cảm thấy tim âm lên, nàng vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy trong không trung có một Hồ yêu khổng lồ đập gió bay đến, Nhận Hồi bỗng yên lòng một cách kì lạ.

Thiên Diệu tới rồi.

Trong sự kinh ngạc của chúng nhân, một người từ trên lưng Hồ yêu nhảy xuống, đáp bên cạnh Nhận Hồi, không cho bất kì ai cơ hội nhìn rõ gương mặt hắn.

Một ngọn lửa nhanh chóng bùng lên quanh người hắn, tựa như một vòi rồng gột rửa tất cả, quét hết người tu tiên sang một bên.

Ở trung tâm ngọn lửa chỉ có Lăng Phi và Hề Phong đang chống đỡ ngọn lửa kia.

Thiên Diệu cúi đầu nhìn Nhận Hồi, thấy toàn thân nàng dính máu, hắn chau mày “Bị thương rồi sao?”

Nhận Hồi lắc đầu “Máu của Bò Phuong, ta chỉ tạm thời bị phong kinh mạch thôi, không sao” Nàng dìu Bò Phuong dậy, không nói thêm lời nào, bước lên lưng Hồ yêu.

Chú Ly cũng ở trên lưng Hồ yêu, thấy Nhận Hồi và Bò Phuong toàn thân đầy máu, lập tức kinh ngạc thất sắc “Hai người... hai người...”

”Bò Phuong bị thương nặng hơn” Nhận Hồi đặt Bò Phuong xuống, Chúc Ly lập tức thăm dò kinh mạch nàng ta, sắc mặt khó coi thêm mấy phần “Sao lại như vậy! Sao lại như vậy! Chúng ta mau về thôi!”

Nhận Hồi ngoái đầu, thấy Thiên Diệu đã đi về phía này, Hề Phong đạo trưởng cũng theo về phía trước mấy bước, Lăng Phi hét lên “Yêu tộc thật quá hỗn xược! Dám xông vào Tam Trùng sơn ta!”

Thiên Diệu nghe vậy, bước chân khựng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng ta.

Tựa như nhớ lại pháp thuật của Thiên Diệu hôm đó, Lăng Phi khẽ lui lại.

Không giằng co nữa, Thiên Diệu bước lên lưng Hồ yêu, Hồ yêu khổng lồ cười gió bay lên không trung, thẳng về hướng Thanh Khâu.

Chúc Ly nhìn Bò Phuong đang thoi thóp, Nhận Hồi cúi đầu nhìn đôi tay dính máu Bò Phuong của mình, im lặng một hồi rồi hỏi Thiên Diệu “Mấy ngày rồi không gặp ngươi, sao hôm nay ngươi lại nghĩ tới chuyện tìm ta?”

”Thấy cô không ở trong phòng, thăm dò khí tức của cô, phát hiện cô đã tới Tam Trùng sơn”

Phải rồi, lúc đầu Thiên Diệu đã thi chú thuật theo dõi hành tung trên người nàng, lúc đó không có năng lực giải, sau đó sai sót nhầm lẫn thế nào lại quên giải, cứ để mãi trên người, đến giờ không cần phải giải nữa, đề thì đề thôi.

Nhận Hồi gật đầu, nhưng nghĩ lại, lại ngừng đầu hỏi “Sao người biết ta không ở trong phòng?”

Thiên Diệu ngược đầu nhìn phương xa, dường như không nghe thấy câu hỏi của Nhận Hồi.

Chỉ có hấn thâm biết trong lòng tại sao lại phát hiện được, Nhận Hồi ngủ không thích đóng cửa sổ, mỗi đêm hấn trở về đều nhìn qua cửa sổ, ngắm nàng đang ngủ say trong màn.

Nhiều ngày không gặp, nhưng chỉ có nàng không gặp hấn mà thôi.

Như đã đăng bên “Chiêu chiêu” khi nhà mình tròn 500 thành viên thì sẽ có quà mừng siêu lớn mà ad đã rờng rã chuẩn bị, quà mừng gồm 3 phần:

◀.▶ 2 chương 64, 65 của “Hộ tâm”

◀.▶ Chương mới của “Cùng tấn Trường An”

◀.▶ Cuối cùng là tác phẩm mới ad ấp ủ bấy lâu mà giờ mới dám đào hố “Phật tội” của Đăng Bình hy vọng sẽ được mn ủng hộ Link: [s://.wattpad.com/story/88228362-edit-ph%E1%BA%ADt-t%E1%BB%99i-%C4%91%E1%BA%B1ng-b%C3%ACnh](https://www.wattpad.com/story/88228362-edit-ph%E1%BA%ADt-t%E1%BB%99i-%C4%91%E1%BA%B1ng-b%C3%ACnh)

Đến dịp nhà mình tròn 1000 member chắc ad ăn lớn hơn, haha, nhớ like và comment chúc mừng nhaz mấy nàng (づ◡◡)づ♥

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Lúc đáp xuống Thanh Khẩu trời đã gần sang, Chúc Ly kéo Bò Phuong đến phủ Tam vương gia.

Một là Tam vương gia Trường Lam quanh năm bệnh tật, trong phủ thuốc thang đầy đủ, hai là các đồng tử Bò Phuong dạy dỗ thường ngày đều ở đây.

Đoàn người còn chưa đến vương phủ phía trước đã có đuốc soi đường, là Trường Lam đưa các đồng tử trong phủ chờ trên đường. Mắt hấn không nhìn thấy, nhưng cảm quan của hấn nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, còn cách một đoạn đã ngửi thấy mùi máu tanh.

”Mau đi xem vết thương cho sự phụ các người.” Hấn ra lệnh cho các đồng tử bên cạnh, “Mau đưa vào trong phủ.”

Đồng tử lập tức đi ngay, đón lấy Bò Phuong đang được Chúc Ly cõng, khiêng nàng về phủ.

Đoàn người theo Bò Phuong đi, Nhận Hồi vẫn đi ở cuối, không tiến lên phía trước, vẻ mặt dường như cũng không sốt ruột nữa.

Thiên Diệu cùng đi với nàng phía sau, lúc này không ai chú ý đến Nhận Hồi, chỉ có hấn nhìn nàng: “Cô dám liều mạng một mình đi cứu cô ấy, giờ cứu về rồi cô lại không sốt ruột nữa sao?”

Nhận Hồi không ngoảnh đầu, chỉ đáp sáu chữ: “Tận sức người, nghe mệnh trời.”

Nghe hơi bạc bẽo vô tình, nhưng ngẫm lại, những lúc như vậy thê lương bất lực nhất cũng chỉ là sáu chữ này mà thôi.

Nàng liều cả tính mạng, nhưng chỉ cứu được một “khả năng”. Thiên Diệu thoáng im lặng: “Nhận Hồi, cô có nhân tâm.”

Lúc này Nhận Hồi mới nhìn Thiên Diệu: “Thánh nhân mới có nhân tâm, ta không phải, ta chỉ có nhân tính mà thôi. Yêu mỹ sắc, tham tiền tài, biết đồ kỵ, biết oán hận, cũng có máu nóng sục sôi, cũng có lòng thương người, cũng xả mạng cứu giúp.”

Đối với Nhận Hồi, nàng cảm thấy mình sống không hề cao thượng, nàng chỉ sống như một người phạm tục, không bỏ được thất tình lục dục, không vứt được trần thế phù hoa, nàng cũng chỉ mong được làm một người phạm tục vui vẻ.

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhận Hồi, không nói gì thêm.

Vết thương của Bò Phuong trị hết ba ngày ba đêm, nhưng đồ đệ nàng ta dạy dỗ không ai y thuật cao hơn nàng ta, cuối cùng đại đệ tử của Bò Phuong quỳ trước giường nàng ta khóc: “Chỉ có sự phụ mới cứu được mình...”

Nhưng y sư làm sao có thể chữa cho bản thân.

Cuối cùng đến sang sớm ngày thứ tư, lúc ánh sáng vừa lọt vào phòng, Bò Phuong tỉnh lại, nàng ta nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, phía đó có bóng của Tam Trùng sơn, Bò Phuong nhìn hồi lâu, cuối cùng nhắm mắt lại.

Một lát sau thì không còn hơi thở.

Tam vương gia Trường Lam ngồi trước giường Bò Phuong im lặng ngồi một lúc lâu, cuối cùng vẫn ra lệnh chôn Bò Phuong, chôn trên gò cỏ xanh.

Hôm chôn Bò Phuong, Thiên Diệu và Nhạn Hồi cũng đi, mai táng ở Thanh Khâu quá đơn giản, đặt vào quan tài xuống đất lấp đất lên, dựng một tấm bia là xong. Người đưa tiễn đều đi hết, cuối cùng chỉ còn Thiên Diệu, Nhạn Hồi và Tam vương gia Trường Lam.

“Ở đây không có cây cối che ánh nắng, chỉ cần không mưa, lúc nào cũng có thể phơi nắng, gió cũng tự do, nó sẽ thích.” Trường Lam cong môi cười khỏ: “Hai mươi năm trước ta cũng như vậy, nhìn họ từng người rời đi, ta tưởng quay về Thanh Khâu sẽ không phải đối diện với ly biệt nữa, không ngờ cách hai mươi năm, Bò Phuong... cũng bắt ta phải nhìn cảnh này.”

Thiên Diệu im lặng không nói.

Trường Lam khẽ thở dài, như mĩa mai như hòn mẫn: “Lúc nhặt về nó như một nha đầu hoang, nuôi đến chừng này, mất ta còn chưa trị khỏi đã đi...” Giọng Trường Lam khựng lại, không nói được nữa. Hắn xoay người bỏ đi không nói thêm một lời nào nữa.

Thiên Diệu cùng Nhạn Hồi lặng lẽ đứng một lúc, gió trên gò cỏ xanh đúng như Trường Lam nói, Đông Tây Nam Bắc đều thổi, vô cùng tự do. Có điều khiến mái tóc Nhạn Hồi trở nên rối bời.

“Thiên Diệu.” Nhạn Hồi bỗng hỏi, “Năm xưa Tổ Ảnh hại ngươi, rốt cuộc ngươi có tâm trạng thế nào?” Không chờ Thiên Diệu đáp, Nhạn Hồi đã xua tay, “Không không, ta không nên hỏi. Ngươi coi như chưa nghe thấy đi.”

Thiên Diệu cũng không đáp.

Lại im lặng dừng một lúc, Nhạn Hồi nói: “Ngươi về trước đi, ta đứng thêm một lúc.”

Tuy không muốn đi, nhưng Nhạn Hồi đã hạ lệnh đuổi khách quá rõ ràng, Thiên Diệu cũng không nói gì thêm..

Dù sao hấn đứng đây cũng không giải quyết được gì.

Bốn phía không còn ai, Nhạn Hồi nhìn hòn phách sau bia mộ nói: “Cô không đi đầu thai, định ở đây thành cô hồn dã quỷ sao?”

Thân hình Bò Phuong đang đưa trong gió, nàng ta nhìn Nhạn Hồi, có hơi kinh ngạc: “Cô vẫn còn nhìn thấy ta sao?”

“Ta không muốn nhìn thấy cô nữa.” Nhạn Hồi nói, “Cô biến thành như vậy chứng minh trong lòng cô vẫn còn chuyện xưa không buông bỏ được, nhưng chuyện đó đối với cô đã trở thành quá khứ không nên theo đuổi nữa.”

Bò Phuong cup mắt: “Ta không đi được.” Nàng ta khựng lại, “Cô không mắng ta sao... Hôm đó rõ ràng cô đã can ta, Trường Lam cũng nói với ta như vậy, nhưng ta vẫn không nghe, cô không cười ta sao, cô nên nói, cô nhìn đi, ta đã nói với cô từ sớm rồi mà, đáng đời cô không nghe...”

“Nói những lời này có thể khiến cô sống lại thì ta sẽ ngồi trước mộ phần cô ngày đêm lái nhai không ngừng” Nhạn Hồi tiến tới mấy bước, bắt lấy bông hoa đại bị gió thổi đến trên bia mộ Bò Phuong “Ta cười cô cũng vô ích, cô tự cười mình cũng vô ích, điều cô có thể làm là chỉnh sửa đầu tóc, vuốt lại y phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới nơi tiếp theo cô nên tới”

Sau đó chuyện còn lại hãy để người còn sống giải quyết.

Nhạn Hồi cũng thầm biết, Bò Phuong đã biến thành ma lưu lại thế gian, đương nhiên không chỉ vì vài câu khuyên giải của nàng là buông bỏ được vướng mắc trong lòng, vậy nên nàng im lặng ở cùng nàng ta một lúc rồi cũng phẩy tay bỏ đi.

Hôm sau, tin tức đại y sư của Thanh Khâu bỏ mạng truyền ra. Cả Yêu tộc xôn xao.

Bò Phuong thân là y sư, địa vị ở Yêu tộc rất cao, nàng ta từng cứu mạng không ít yêu quái, những yêu quái đó coi nàng ta là ân nhân cứu mạng, tin tức nàng ta chết dưới tay Tiên nhân Tam Trùng sơn truyền ra, không khí guom nò sẵn sàng ở biên giới lại càng thêm căng thẳng.

Mang theo phần nộ bao năm bị người tu đạo ở biên giới Tam Trùng Sơn chèn ép, không ít yêu quái tự động tập hợp thành một đội, nhày qua vực sâu trước biên giới vào Tam Trùng sơn, gây không ít giao tranh lớn nhỏ với người tu đạo.

Mấy hôm nay Nhạn Hồi cũng không rảnh, lúc Thiên Diệu đi tìm người của Yêu tộc thượng nghị chuyện tập kích Trảm Thiên trận, nàng cũng đi theo khoanh tay đứng nghe, nhìn họ huấn luyện, không nói một lời, tối về cũng bắt đầu điều tức tĩnh toạ.

Thiên Diệu thấy hết nhưng cũng không vạch trần, thỉnh thoảng dạy nàng mấy câu, chỉ dạy của Thiên Diệu đối với Nhạn Hồi còn hơn mấy năm các sư phụ khác dạy.

Chưa được mấy ngày, Thiên Diệu đã bố trí xong nhiệm vụ cho các yêu quái khác, yêu quái nào cũng bận rộn chuyện của mình, hẳn bên dạy tâm pháp cho Nhạ Hôi trong rừng, Nhạ Hôi không muốn tu tâm pháp, về mặt hơi bức bối “Ngày nào cũng tu tâm pháp, nội tức ta đâu có yếu, người chỉ cần dạy ta chiêu thức là đủ, đủ lợi hại đủ mạnh là được.”

Thiên Diệu hờ hững liếc nhìn nàng “Nội tức cô đủ à?”

Giọng hần hơi mỉa mai “Nội tức đủ mà lúc vận công vẫn bị người ta làm gián đoạn? Nếu nội tức đủ thì có thể dùng pháp thuật đánh bật lại rồi?”

Nhắc đến chuyện này, Nhạ Hôi hơi giận, không phải nàng chưa từng thua người khác, nhưng thua Lăng Phi nàng rất không thoải mái.

“Đó là do ta nhất thời sơ ý! Sau đó điều tức một lúc chẳng phải xong rồi sao?”

“Thời gian đủ để lấy mạng cô”

Thiên Diệu vừa nói hết, bỗng trong rừng dần dần miên man một luồng sát khí, Nhạ Hôi nhăn mày, Thiên Diệu nói “Từ phía biên giới truyền ra”

Hai người nhìn nhau, không cần nói gì thêm bèn tìm tới đó.

Lúc tới nơi Nhạ Hôi hơi kinh ngạc, bên này Yêu tộc đang nghiêm trang, cầm đầu là Trường Lam vẻ mặt lạnh lùng, còn đối diện chỉ thấy một người..

Hề Phong.

Có lẽ lúc này đã từng động thủ, Hề Phong quý một gói, khoẻ mọi chảy máu tươi, chắc đã bị thương đến nội tạng.

“Ta chỉ xin phép được gặp Bồ Phươg một lần” giọng Hề Phong khản đặc “Sau đó tùy các người xử lí...”

“Người không có tư cách gặp nó” Nhạ Hôi chưa thấy vẻ mặt Trường Lam lạnh lùng như vậy bao giờ “Nếu thật sự muốn gặp nó thì người đi chết đi” Tiếp đó sát khí toàn thân Trường Lam lại bùng lên, đây chính là khí tức họ cảm nhận được trong rừng ban này...

Phần nộ của Cửu Vĩ Hồ.

Hề Phong quý dưới đất không tránh né, cũng không còn sức lực tránh né.

Nhưng vào lúc này, Nhạ Hôi bỗng cảm thấy bóng đen trong suốt đây âm khí chắn trước mặt Hề Phong. Hai mắt Nhạ Hôi sầm xuống, lập tức chuyển động thân hình chắn trước mặt Hề Phong, vận đủ nội tức chặn một đòn của Trường Lam.

Lực đạo đòn này mạnh đến mức khiến bốn phía bụi đất tung toé, đến khi bụi rơi xuống hết, Nhạ Hôi vẫn đứng trước mặt Hề Phong không hề thương tổn.

Người của Yêu tộc đều kinh hãi, họ tưởng rằng Nhạ Hôi là một đệ tử tu tiên bình thường, chẳng qua may mắn cứu được Chúc Ly một mạng nên mới tới Thanh Khâu, không ai ngờ nàng có thực lực chặn được một đòn của Trường Lam.

Đối với kết quả này, Nhạ Hôi cũng thầm kinh ngạc, nàng vốn nghĩ dù thế nào cũng phải có một chút thương tích...

Nàng nhìn Thiên Diệu, tâm pháp hẳn dạy nàng, cho dù không tinh toạ hàng ngày cũng dần dần tăng trưởng trong cơ thể nàng, trước đó ở Thiên Hương phường lúc dạy cho nàng hẳn đã nói, hít thở đi lại đều là tu hành, lúc đó nàng vẫn không tin, thì ra cần phải có một thời gian dài, đến ngày nào đó sẽ có hiệu quả này...

Nhưng kết quả này rõ ràng nằm trong dự tính của Thiên Diệu, người khác đều kinh ngạc, duy nhất có hẳn ngay cả đôi mày cũng không cử động.

Tuy Trường Lam không nhìn thấy, nhưng cảm giác lại vô cùng nhạy bén, hẳn khẽ nghiêng đầu, lắng tai nghe âm thanh bên này, Nhạ Hôi lập tức giải thích “Không phải ta giúp hẳn đâu” Nàng nhìn thấy bóng đen bên cạnh có gương mặt Bồ Phươg thoát ẩn thoát hiện.

“Tam vương gia, thời gian ta tiếp xúc với Bồ Phươg không lâu, nhưng cô ấy đã kể với ta không ít tâm sự, xin thứ cho ta dùng tâm tư nữ nhân suy đoán, nếu Bồ Phươg có mặt ở đây, ta nghĩ cô ấy bằng lòng để người này gặp mình. Vì phút cuối cùng trước khi chết, Bồ Phươg nhìn về hướng Tam Trùng sơn”

Thân hình Hề Phong sau lưng chấn động, trong ánh mắt dường như ngập tràn đau đớn, đến mức khiến hẳn nhíu mày thật lâu, không cách nào buông lỏng.

Trường Lam im lặng thật lâu, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi “Sao ta lại không biết tính tình Bồ Phươg chứ” Lời nói ra vừa bất lực lại vừa đau xót. Dù sao hẳn vẫn thương xót Bồ Phươg, kim nén lửa giận thả người đi gặp nàng ta.

Nhạ Hôi kéo Hề Phong “Đi theo ta”

Nàng đưa Hề Phong lên gò cỏ xanh, hòn phách của Bồ Phươg đã bay đến sau mộ mình, nàng ta nhìn hẳn, nhưng Hề Phong chỉ nhìn thấy tấm bia.

“Cuối cùng cô ấy có nhắc tới ta không?”

”Không có” Nhận Hồi nhìn Bò Phuong đang im lặng “Không nói lời nào” Nhận Hồi quay lưng bỏ đi “Ngươi thăm cô ấy đi”

Hề Phong im lặng đứng một lúc lâu rồi quỳ xuống trước mộ “Ta theo sư phụ ta tu đạo từ nhỏ, ghi nhớ lời giáo huấn của người tu đạo, trăm yêu trừ ma, không làm chuyện trái với đạo nghĩ... Ta chưa từng cảm thấy mình sai, nhưng lúc nghe tin nàng chết, ta lại cảm thấy đời này ta đã làm sai ba chuyện lớn”

”Một là hối hận vì đã cầu tiên luận đạo, hai là hối hận vì đã vào Tiên môn nhưng khi gặp nàng lại không nhẫn tâm giết nàng” Hần nói, khoe môi khẽ động “Ba là hối hận vì đã động lòng, nhưng hôm đó lại không xả mạng vì đạo nghĩa, bảo vệ cho nàng”

Bò Phuong sau tấm bia ghen ngào.

”Ta vốn không muốn phụ đại nghĩa, không phụ chân tâm, nhưng lại phụ tất cả...”

Hần đưa tay vuốt lên bia mộ Bò Phuong “Nếu đã không tìm lại được gì nữa, vậy để ta cùng nàng đi chung đoạn đường cuối cùng”

Nhận Hồi bước xuống gò cỏ xanh, bỗng cảm thấy quanh mình nổi gió, nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên gò ánh nắng chói mắt, trong ánh nắng, hai bóng đen đứng cách tấm bia nhìn nhau, đến khi gió lặng, hai bóng người đó ôm lấy nhau.

Sau đó dần dần tan biến trong ánh sáng.

Nhận Hồi nhìn đến ngây người, đến lúc lên dốc núi, Hề Phong quỳ trước mộ Bò Phuong, trán nhẹ tựa lên tấm bia, không còn hơi thở.

Nhớ like và ủng hộ nhaz bà con ☺ • ◡ • ☺

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Nhận Hồi đẩy cửa vào phòng kêu “à” một tiếng, Thiên Diệu đang ngồi bên trong uống trà, nghe tiếng động thì khẽ kinh ngạc, hắn quay sang nhìn nàng, tiếp đó nhíu mày.

“Cô đi đâu mà cả người đầy bùn đất vậy?”

“Đi đào mộ.” Nhận Hồi vào phòng, dáng vẻ nghiêm túc ngồi trước mặt Thiên Diệu, “Các người định lúc nào tập kích Trảm Thiên trận?”

Thiên Diệu buông ly trà, cũng nghiêm túc đáp lại: “Mười ngày sau, vào đêm trăng tròn, gân rồng sẽ chịu ảnh hưởng của ta, khiến nham thạch dưới Tam Trùng sơn dâng lên, lúc đó có thể dẫn dụ sự chú ý của đệ tử Tiên môn canh giữ, giờ Tý bọn ta vào trận, một canh giờ sau lấy được gân rồng, giờ Sửu phá trận ra.”

“Ngươi biết gân rồng ở đâu rồi sao?”

“Lần trước tới Tam Trùng sơn đưa cô và Bò Phuong về, luôn tiện thăm dò vị trí cụ thể của gân rồng, chắc là ở cách chỗ đó một dặm về phía Đông, có điều giấu hơi sâu, có lẽ là dưới đất.”

Nhận Hồi khẽ cau mày: “Dưới đất của Tam Trùng sơn đều là dung nham nóng chảy, ngươi nói gân rồng của ngươi có lẽ bị phong ấn trong dung nham sao?”

Thiên Diệu chậm rãi uống trà: “Điều này chẳng phải bình thường sao?” Nhắc đến chuyện này, thần thái của hắn đã tự nhiên hơn trước nhiều, “Dung nham là vật cực nóng, phong ấn gân rồng của ta ở đó chẳng phải tiện lắm sao?”

“Ngươi muốn lấy gân rồng, ta sẽ giúp ngươi.” Nhận Hồi nói rất kiên định, không hề do dự.

“Được.” Từ lâu Thiên Diệu đã có chuẩn bị rằng Nhận Hồi sẽ cùng đi với mình, bởi vậy không hề cảm thấy kinh ngạc, điều khiến hắn hiếu kỳ là, “Tại sao lại đột nhiên có quyết định này?”

Hắn tương với tính tình Nhận Hồi, có thể nào cũng lẽ mề tới hôm xuất phát mới không nói một lời theo sau hắn, cùng hắn hành động.

Nhận Hồi thoáng im lặng, giọng điệu hơi lạnh đi: “Hề Phong đạo trưởng đã tự cắt đứt kinh mạch trước mộ Bò Phuong.”

Thiên Diệu cũng im lặng một lúc rồi hỏi: “Tự sát rồi à?” Dường như hắn cũng không dám tin, “Tiên nhân đó?”

Nhận Hồi gật đầu: “Đúng, người tu đạo đó.”

Thiên Diệu không hỏi thêm gì nữa.

“Ta bằng lòng theo ngươi vào Trảm Thiên trận, thậm chí phá Trảm Thiên trận, máu tim ta cũng cho ngươi lấy, gân rồng cũng tìm giúp ngươi, có điều...”
Thiên Diệu hiếm khi thấy sát khí lóe lên trong mắt Nhận Hồi, “Ngươi phải giúp ta bắt Lăng Phi.”

Thiên Diệu nhượng mắt, “Tại sao đột nhiên lại muốn bắt á?”

“À đã làm sai. Không có á xen vào, Bồ Phuong sẽ không bỏ mạng ở đó, đạo sĩ kia cũng sẽ không bị đạo nghĩa trong lòng ràng buộc.” Nhận Hồi nói, “Ta muốn á khẩu đầu nhận lỗi.”

Thiên Diệu nhìn nàng: “Cô muốn á nhận lỗi gì?”

“Ta muốn cho á biết, yêu quái hay bất kỳ ai cũng đáng được thật lòng đối đãi, trừ những người lòng dạ ác độc, ví như á.” Nhận Hồi chăm chăm nhìn Thiên Diệu, nhìn bóng mình trong đồng tử đen tuyền của hắn, trong mắt Thiên Diệu, bóng dáng nàng dường như vẫn luôn rõ ràng. Nàng khựng lại rồi nói, “Còn tỷ tỷ á nữa.”

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ động.

“Họ đều là người làm sai. Có một ngày ta cũng bắt Tổ Ảnh xin lỗi ngươi.”

Hắn cúi mặt như tránh né, nhìn nước trà trong ly, không để Nhận Hồi tiếp xúc với ánh mắt mình. Nước trong ly gợn sóng tựa như trái tim hắn lúc này bị khuấy động.

Nàng muốn che chở hắn...

Rõ ràng là một ý nghĩ vừa không thực tế lại ngây thơ, nhưng nghe nàng nói câu này, Thiên Diệu nhìn thấy khóe môi mình trong ly trà không nén được mà cong lên.

Nàng muốn bảo vệ hắn...

Như một anh hùng.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Thiên Diệu lắc lắc ly nước, xua tan bóng mình trong ly. Hắn nói: “Năm ngày này phải chăm chỉ tu luyện tâm pháp.”

Thời gian năm ngày trôi qua nhanh như chớp, giờ Hợi ba khắc đêm trăng tròn, đoàn người Thanh Khâu đã lên vào trong khu rừng ở biên giới.

Nhận Hồi nhìn mặt trăng sáng lung linh trên trời, quay đầu lại, thấy Thiên Diệu trán lấm tấm mồ hôi, sắc môi tím đen, Nhận Hồi từng nhìn thấy đáng vẻ đau đớn toàn thân run rẩy của Thiên Diệu đêm trăng tròn, bởi vậy tối nay có thể cảm nhận được hắn phải chịu đựng vất vả đường nào.

“Hay là ta cắt máu cho ngươi uống trước nhé?” Nàng nói, “Có dịu đi được chút nào không?”

Thiên Diệu liếc nhìn nàng, hắn thấy đôi mắt Nhận Hồi trong sáng đến khác thường dưới ánh trăng, còn đôi môi hồng của nàng trông cũng đầy mê hoặc, dường như trong cơ thể hắn có máu và sức mạnh khiến hắn nhẹ nhõm hơn nhiều...

Thiên Diệu xoay người nhắm mắt điều chỉnh một lúc: “Trước khi vào Tam Trùng sơn không thể để lộ mùi máu tanh, tránh bị người ta phát hiện.”

“Vậy ta dắt ngươi đi nhé?”

Nhận Hồi đưa tay ra, Thiên Diệu khẽ ngậy người, một hồi lâu không động đậy, Nhận Hồi chờ đến hết kiên nhẫn, nàng chớp lấy tay hắn: “Trước đây không cho ngươi đụng vào thì ngươi hết ôm lại cắn, giờ chủ động cho ngươi nắm tay ngươi lại lè mề. Hôm nay nể tình đang làm chính sự ta mới cho ngươi nắm đó, chút nữa chẳng phải ngươi còn phải vận khí dẫn dụ sức mạnh của gân rồng sao?” Mười ngón tay của Nhận Hồi và Thiên Diệu đan chặt vào nhau, giọng nàng nghiêm túc hơn rất nhiều: “Nếu ta có thể khiến ngươi dễ chịu hơn một chút thì ngươi cứ dùng ta đi. Từ lâu chúng ta đã là châu chấu chung một sợi dây rồi.”

Phải, từ lâu bọn họ đã kết một... duyên phận sâu sắc.

“Nhận Hồi.” Giọng Thiên Diệu hơi trầm, “Ta từng nói, ta nghĩ nếu hai mươi năm trước ngươi ta gặp là cô thì hiện giờ sẽ thế nào.”

Nhận Hồi ngậy người, ngoảnh mặt nhìn hắn, lòng lấm bầm, giờ muốn thế nào đây, bày tỏ với nàng trong tình huống này sao? Nàng im lặng không đáp.

Thiên Diệu cũng đảo mắt: “Cô rất thông minh, không thể không hiểu ý ta.” Hắn khựng lại, nhìn nhận đau đớn trong cơ thể, “Nếu cô hiểu thì không nên như vậy nữa. Dù sao ta cũng sẽ không như hai mươi năm trước...”

Nhận Hồi nghe lời này lại ngậy người, như hai mươi năm trước?

Như thế nào?

Sẽ không thật lòng với một người như hai mươi năm trước nữa sao?

Nhận Hồi nhìn hần chau mày. Rõ ràng từ lúc bắt đầu hần đã cưỡng ép, bất chấp ý muốn của nàng, mặt dày mày dạn bám theo nàng, dù làm bất cứ chuyện gì với nàng cũng cho là hợp tình hợp lý. Bây giờ nàng tốt với hần một chút, hần không kìm nén nổi mà động lòng... lại trở thành lỗi của nàng sao?

Nhận Hồi cảm thấy mình bị lý luận thần thánh này vu oan, bởi vậy trong tình huống này cũng hơi giận: “Ta hiểu ý ngươi rồi.” Nàng vẫn kéo tay Thiên Diệu không buông, “Nhưng ta đối tốt với ngươi là chuyện của ta, ngươi muốn động lòng đó là chuyện của ngươi, chúng ta ai lo phận nấy, ngươi tự mà khắc chế tâm trạng của mình, đừng đổ lên người ta.”

Lại còn nói không yêu một người như hai mươi năm trước. Nhận Hồi thầm hừ lạnh, ai thêm vào hảo cảm của ngươi, ai thêm ngươi yêu chứ.

Nói cứ như nàng sẽ yêu hần vậy...

Nhận Hồi quay đầu đi không nói nữa. Thiên Diệu cũng không nói gì thêm.

Giờ Tý, trăng treo giữa trời.

Đầu đón gầy vò trong cơ thể Thiên Diệu cơ hồ lên đến đỉnh điểm, hần nắm tay Nhận Hồi càng mạnh hơn.

Vào lúc này, nham thạch bên dưới Tam Trùng sơn cũng bắt đầu sôi sục dâng trào.

Qua bàn tay đang nắm chặt tay mình của Thiên Diệu, Nhận Hồi có thể cảm nhận được khí tức trong cơ thể hần cuộn cuộn chuyển động, nàng khẽ nghiêng mặt, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh lẽo, đôi mắt Thiên Diệu đỏ bừng, mang theo sát khí khát máu khiến người ta bất giác cảm thấy ớn gan rùng mình.

Chỉ sau thoáng chốc, nham thạch dâng trào dưới Tam Trùng sơn càng mãnh liệt.

Đến khi trong mắt Thiên Diệu bùng huyết quang, nham thạch bên đó lập tức chảy thành một con rồng, thân rồng nhảy lên khỏi khe nứt, rít gào giương oai trong không trung.

Cho dù vẫn còn cách một đoạn, nhưng Nhận Hồi đã cảm nhận được sức nóng bên đó truyền tới.

Người tu đạo rồi loạn trên ngọn núi đen sì, từ dấu vết của đuốc di chuyển cho thấy, họ đang rút khỏi nơi hỏa long dung nham bay lên.

“Vào trận.”

Thiên Diệu ra lệnh, tiếng gió bốn phía chuyển động, ngay cả Nhận Hồi cũng không nhìn rõ người của Yêu tộc xung quanh hành động thế nào, chỉ cảm thấy từng bóng đen mang theo gió xuyên qua bên cạnh nàng, xông tới biên giới phía trước Tam Trùng sơn.

Thiên Diệu đứng dậy, nhưng cảm thấy tay mình vẫn còn kéo tay một người khác, ánh mắt hần sâu thẳm nhìn Nhận Hồi, hiếm khi nói được một câu: “Vào trận rất nguy hiểm, hãy tự bảo vệ mình.”

Nhận Hồi vẫn còn cảm xúc ban nãy, nàng liếc xéo hần: “Dù sao cũng phải cho ngươi đâm một đao vào tim, còn gì khác phải sợ nữa?”

Ngũ hành của Thiên Diệu và Nhận Hồi đều thuộc Hỏa, đối với Thiên Diệu hiện giờ đã lấy lại hầu hết các bộ phận cơ thể, nhiệt độ của dung nham không đủ để tổn hại đến hần, Nhận Hồi càng không phải nói, trong quá trình cùng Thiên Diệu tu luyện tâm pháp mấy hôm nay, nội tức đã nâng cao rất nhiều, đối phó với sức nóng của nham thạch đương nhiên không thành vấn đề.

Trong kế hoạch bố trí trước đó, người của Yêu tộc đi quấy rối trận pháp của Trảm Thiên trận ở khắp nơi, còn hần và Nhận Hồi thì xông vào sâu trong Trảm Thiên trận.

Vào Tam Trùng sơn, hai người ngang qua nơi lần trước Bồ Phương bị vây, lúc này trong rừng đã không còn tiên nhân nào, mọi người đều bị sức nóng của nham thạch dâng trào ép lui, tạm thời không ai quấy rối kế hoạch của họ.

Nhận Hồi chỉ dừng ở nơi này trong chốc lát rồi lại cất bước về phía trước, mãi đến khi tìm được một cửa động tỏa ra sức nóng và ánh sáng đỏ khe khẽ trong rừng.

“Ở đây hả?” Nhận Hồi hỏi Thiên Diệu.

“Ừ.” Trong mắt Thiên Diệu phản chiếu ánh lửa trong động khiến đôi mắt vì vận dụng yêu lực mà lấp lánh ánh đỏ của hần càng trở nên khát máu.

Không do dự thêm, hai người cùng nhảy vào trong động.

Hang động hướng xuống dưới, càng rơi xuống nhiệt độ càng cao, Nhận Hồi cũng cảm thấy pháp lực quanh người mình đang dần dần tan biến.

Là sức mạnh của Trảm Thiên trận đang phát huy tác dụng, chém đi sức mạnh của người xông vào trận, dùng sức mạnh tự nhiên để tiêu diệt.

Nhận Hồi thầm nói không hay, trước lúc rơi xuống đất bèn thi triển thuật Đằng Tường phía dưới, tạo thành một chỗ đỡ mềm mại trước khi hai người đáp xuống, khiến họ không đến nỗi ngã sóng soài dưới đất, biến thành một đồng bùn.

Đáp xuống đất, lúc này Nhận Hồi không thể không cảm thấy may mắn, cũng may thời gian vừa rồi Thiên Diệu bắt nàng chăm chỉ tu luyện nội tức tâm pháp, nếu không khi này, e là chưa tới nửa đường nội tức của nàng đã không chịu được, không thể sử dụng pháp thuật.

Trong hang động là một mái vòm khổng lồ, giống như trận pháp Thủy năng và Thiên Diệu cùng phá ở phía sau sơn thôn nhỏ trên núi Đồng La.

Có điều so với nơi băng tuyết phủ đầy đó, ở đây đặt chân xuống là bốc khói, mỗi một tấc đất đều nóng rực như chảo sắt.

Cho dù ngũ hành thuộc Hỏa, nhưng ở nơi này Nhận Hồi cũng bị sức nóng hun đến không mở mắt nổi.

“Gân rồng của ngươi đâu?”

Thiên Diệu nhìn dung nham đang trào trước mặt: “Ồ trong đó.”

Nhận Hồi nghếch mặt nhìn dung nham sục sôi sủi bọt “Ừng ục”: “Trong đó?”

Thiên Diệu gật đầu khẳng định: “Trong đó.”

“...”

Đùa à?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

“Xuống được không?”

Giống như chứng nhận nghi vấn của Nhận Hồi, dung nham sôi sục bỗng phun lên một ngọn lửa cực cao, đối thẳng lên tới đỉnh, khiến đá trên đỉnh lập tức hóa thành dung nham, tiếp đó ngọn lửa biến mất, dung nham rơi xuống.

Tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng Nhận Hồi vẫn giật mình trước cảnh này: “Nóng quá.” Nhận Hồi nhủ mày, “Pháp thuật hộ thân của ta chống đỡ đến đây đã hết sức rồi, nếu như vào trong dung nham, e là không đánh cũng bị phá.”

“Ta tự đi lấy gân rồng.” Trong mắt Thiên Diệu bùng lên huyết sắc: “Trước tiên phải lấy Trường Thiên kiếm ở mắt trận, phá Trảm Thiên trận.”

Ánh mắt Thiên Diệu nhìn lên chính giữa mái vòm.

Nhận Hồi nhìn theo ánh mắt hần... Giữa nham thạch này tuy đôi lúc lại có cột lửa chui ra, nhưng chỉ có một cột lửa từ đầu đến cuối không hề biến mất.

Trước đó nàng bị hơi nóng hun hoa mắt, lúc này nhìn kỹ phía đó mới hiểu ra, ở đó không phải là một cột lửa, rõ ràng là Trường Thiên kiếm bị thiêu đốt toàn thân đỏ rực như vàng chảy.

Đó chính là đệ nhất kiếm vang danh thiên hạ...

Nhận Hồi còn hơi ngơ ngác, bỗng nhiên một luồng sóng nhiệt quét tới, chém thẳng vào cổ nàng.

Thiên Diệu nheo mắt, phản ứng cực nhanh đẩy nàng một cái, Nhận Hồi đảo người, chỉ nghe “phập” một tiếng, hơi nóng đập vào vách đá sau lưng nàng, chém trên vách đá một khe nứt đỏ lửa.

Nhận Hồi ngoái đầu nhìn lại, cảm thấy vẫn còn sợ hãi, nếu không phải Thiên Diệu đẩy nàng, e là đầu nàng đã rơi xuống đất, hay thậm chí là... bị thiêu chín rồi.

Nơi này thật sự hung hiểm!

Nhận Hồi lập tức sức tỉnh ngưng thần, không dám tùy tiện lơ đãng.

“Nó phát hiện có người tới rồi.”

“Ài?” Nhạh Hòih suy nghĩ một lúc, “Ngươi nói Trườg Thiên kiểmh à?”

Không cho Thiên Diệuh thời gian trả lời, lại một luồng sóng nhiệt chém tới, Thiên Diệuh kéo Nhạh Hòih phủ phục xuống đất, sóng nhiệt lại đánh mạnh lên vách đá sau lưng, vách đá nứt ra khe dài một trườg, đá vụn tan chảy, hóa thành dung nhạh màu đỏ rơi xuống.

Đòn này còn nóng bức mãnh liệt hơn lúc nầy!

Nhạh Hòih cũng chưa có thời gian chú ý vách đá sau lưng mình bị đập thành thế nào, bàn tay bị Thiên Diệuh kéo xuống đất còn chưa kịp bám quyết độ thân, chỉ nghe “xì” một tiếng, lòng bàn tay nằp áp lên mặt đất nóng bỏng, Nhạh Hòih nhất thời ngay ngừi thấy mùi thơm thịt mình bị nườg..

“Đây là nơi quý quái gì vậy!” Nằp vội bò dậy, dùng Hộ Thân quyết bọc kín toàn thân hết lần này tới lần khác.

Còn Thiên Diệuh đã tìm được xương rồng và sừng rồng, trải qua thời gian điều hòa tu luyện đường như đã không hề quan tâm tới sức nóng như thế nào, thậm chí hằn còn có mấy phần thích thú với cái nóng này.

Dù sao cơ thể hằn... đã lạnh lẽo quá lâu rồi.

Bồg nhiên, không biết xảy ra chuyện gì, màu sắc nhạh thạch trong hang động bồg tối đi, ngọn lửa phun ra cũng lập tức dịu lại.

Ánh mắt Thiên Diệuh trầm xuống: “Họ đã không chế được trận pháp bên ngoài. Tốc chiến tốc thắng.” Hằn ra lệnh, tiếp đó lướt người, nhằp qua dung nhạh tuy không còn phun lửa nhưng vẫn nóng bỏng, xông thẳng về phía Trườg Thiên kiểmh.

Nhạh Hòih thấy vậy nghiểmh mặt vội vã đi theo. Đến khi nằp đáp xuống bên cạnh Thiên Diệuh, lúc này mới nhìn thấy Trườg Thiên kiểmh đang ở một vùng đất còn nguyên vẹn mặc dù bị dung nhạh bao bọc. Thanh kiểmh cắm dưới đất, không biết đã một mình canh giữ ở đây bao nhiêu năm.

Thiên Diệuh tay không nắm lấy Trườg Thiên kiểmh bị lửa thiêu trắng bệch.

Trườg Thiên kiểmh chấn động dữ dội, tựa như đang bài xích Thiên Diệuh.

Thiên Diệuh không dao động, Nhạh Hòih có thể nhìn thấy lòng bàn tay hằn bốc khói, da thịt nứt vỡ, nhưng hằn dường như không có cảm giác gì, khí tức quanh người bay lên, khuấy động không khí chết chóc trên đỉnh, từng hồi từng hồi gió lốc nổi lên, cùng hằn kéo lấy Trườg Thiên kiểmh cắm chặt dưới đất. Đây chính là sức mạnh đối kháng của trận pháp.

Nhưng với sức mạnh hiện giờ của Thiên Diệuh, muốn rút Trườg Thiên kiểmh cơ hồ vẫn vô cùng vất vả.

“Máu.” Thiên Diệuh hét lên một tiếng.

Nhạh Hòih không hề do dự, nằp lật tay lại, một thanh chủy thủ xuất hiện trong lòng bàn tay, nằp không hề nhúh mằy, đâm chủy thủ lên ngực mình, máu tươi theo vết rạch của chủy thủ chảy xuống, nhỏ tí tách lên đốc Trườg Thiên kiểmh.

Đốc kiểmh bùng lên ánh sáng, sức gió toàn thân cũng càng mãnh liệt hơn, kéo y phục Nhạh Hòih phát ra tiếng kêu phàn phật.

Máu tươi chảy vào trong Trườg Thiên kiểmh, chẳng bao lâu, vết máu biến mất, hào quang trên thân Trườg Thiên kiểmh cũng tối đi. Thiên Diệuh vận động khí tức toàn thân, khiến sức gió chỉ tăng không giảm, Trườg Thiên kiểmh bị cắm xuống đất không biết bao nhiêu năm bị Thiên Diệuh rút ra từng chút.

Nhạh Hòih thu lại chủy thủ, ném nó đi, tức tốc cầm máu cho mình, sau đó không hề chậm trễ quan sát mùi kiểmh: “Rời khỏi mặt đất rồi!”

Nằp còn chưa dứt lời, Trườg Thiên kiểmh đã bị Thiên Diệuh rút hằn ra, mùi kiểmh rời khỏi mặt đất, thanh thần kiểmh này lập tức mất đi hào quang chói mắt, biến thành sắt như thường bị khí tức không ngừng quanh người Thiên Diệuh cuốn lấy, “keng” một tiếng cắm vào vách núi.

Mất trận đã phá, màu sắc của dung nhạh bốn phía càng tối hơn mấy phần, nhiệt độ nóng bức trong động cũng hạ xuống nhiều.

Nhạh Hòih nhìn màu sắc dung nhạh vui vẻ nói: “Không có pháp thuật khống chế cũng không nóng nữa, nếu vậy ta cũng có thể niệm Hộ Thân quyết cùng ngươi xuống dưới tìm gân rồng.”

Sóng gió qua đi, Thiên Diệuh lại không vội nhằp vào dung nhạh, hằn nhìn Nhạh Hòih ngực còn đang chảy máu. Ánh mắt cụp xuống: “Ta đi là được...”

Hằn còn chưa dứt lời, bồg một luồng sát khí ngập tràn hang động, Thiên Diệuh và Nhạh Hòih đều sừng sốt, hai người vừa mới được thả lỏng tâm trạng lúc này chưa phản ứng được, Nhạh Hòih thấy một luồng sáng chói mắt lướt qua tai, nhanh như chớp giạt đánh vào ngực Thiên Diệuh.

So với tốc độ của kiểmh, ánh mắt Nhạh Hòih chậm chạp xoay lại, sau đó nhìn thấy Thiên Diệuh bị Trườg Thiên kiểmh tắt hào quang kia đâm xuyên qua ngực, máu tươi còn chưa chảy ra bao nhiêu, Thiên Diệuh đã bị thế đến của thanh kiểmh đẩy từ mặt đất rơi xuống dung nhạh.

“Tồmh” một tiếng, toàn thân Thiên Diệuh chìm vào dung nhạh.

Hai mắt Nhạh Hòih kinh hãi tròn to, nằp gọi: “Thiên Diệuh!” Lúc hét lên hai chữ này, giọng nằp khản đi. Nằp vô thức đưa tay vớt hằn, nhưng lúc ngón tay sắp chạm vào dung nhạh, dung nhạh vừa dịu đi ban nầy tức thì phun lên một ngọn lửa, ép Nhạh Hòih lui lại.

Tiếp đó Trường Thiên kiếm dường như có ý thức, tự bay ra từ trong dung nham, thân kiếm vẫn lấp lánh, không thấy vết máu nào, nhưng Thiên Diệu đã mất đi khí tức.

Chết rồi sao? Cơ thể bị tan chảy hoàn toàn rồi sao?

Vừa nghĩ tới Thiên Diệu có kết quả này, Nhạ Hò cảm thấy vô cùng hốt hoảng.

Trong lúc hoang mang, trên Trường Thiên kiếm mờ mờ ngưng tụ thành hình dáng một người. Thân hình người đó thoát ẩn thoát hiện, nhưng giọng nói rất rõ ràng: “Kẻ nào xâm phạm Trảm Thiên trận của ta, giết không tha.”

Kiếm linh!

Nhạ Hò vô cùng kinh ngạc, trăm tính ngàn toán, ai ngờ được kiếm này lại là kiếm linh!

Nó không phải là một thanh kiếm chết! Nó đang sống! Nó biết suy nghĩ, biết giả vờ, biết ra tay bất ngờ để giành phần thắng! Bởi vậy vừa rồi nó mới giả vờ bị đánh ra, khi cơ hội bèn cho Thiên Diệu một đòn chí mạng!

Song, Trường Thiên kiếm giết Thiên Diệu xong không thỏa mãn, nó chĩa mũi về phía Nhạ Hò, không nói một lời, đâm thẳng tới hướng Nhạ Hò.

Tuy vừa rồi Nhạ Hò rạch tim đã chảy không ít máu, nhưng máu đã cầm lại được, thời gian này dưới sự đôn đốc của Thiên Diệu, nàng chăm chỉ tu luyện tâm pháp, lúc này nội tức sung mãn, có điều Thiên Diệu mất tích khiến nàng lo lắng, bởi vậy nàng chỉ dùng chủy thủ trong tay sơ sài đỡ hai sát chiêu của Trường Thiên kiếm.

Thế bại đã rõ.

Nhạ Hò thầm biết, lúc chiến đấu kỳ nhất là lòng bất an, nếu tiếp tục như vậy nàng bị Trường Thiên kiếm đâm xuyên tim chỉ là chuyện sớm muộn.

Nàng cố ép mình ổn định tâm trạng, định đánh một trận tử tử với Trường Thiên kiếm. Vì nàng biết chỉ có thắng nàng mới có cơ hội vớt Thiên Diệu đang dưới dung nham lên.

Cho dù chỉ là một bộ xương bị hằm nhừ, nàng cũng muốn biết Yêu long cùng nàng đi một đoạn đường dài, trải qua biết bao sinh tử rốt cuộc có phải đã chết ở đây không.

Mất Nhạ Hò ngưng thần, mặt lộ sát khí, ánh mắt như chim ưng chăm chăm nhìn Trường Thiên kiếm. Dùng tâm pháp trước đó Thiên Diệu dạy nàng để các giác quan trở nên nhạy bén, kiếm pháp trước đây học ở núi Thần Tinh nàng cũng dùng.

Yêu thuật và Tiên thuật sử dụng cùng lúc, tuy là lần đầu tiên nhưng Nhạ Hò không hề cảm thấy có gì không ổn.

Cho dù là một chuyển động rất nhỏ của Trường Thiên kiếm Nhạ Hò cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bỗng nhiên Trường Thiên kiếm tấn công Nhạ Hò, giống như lúc này đâm Thiên Diệu, tốc độ cực nhanh, thế đánh mạnh mẽ, chủy thủ trong tay Nhạ Hò rất ngắn, đối phó với Trường Thiên kiếm vốn đã bất lợi, nhưng nàng dường như có thể sử dụng nó một cách linh hoạt, nàng nghiêng người dùng chủy thủ chặn lưỡi kiếm.

Chủy thủ và lưỡi kiếm ma sát phát ra tia lửa, Nhạ Hò sử dụng Thái Cực Âm Dương Thủ thuận thế trả đòn, thế đánh mạnh mẽ của Trường Thiên kiếm không đấu lại với chủy thủ của nàng, chỉ đôi ba chiêu đã bị nàng nắm trong tay.

Độc kiếm phục lửa, khiến Nhạ Hò cảm thấy bỏng rát.

Vừa rồi Thiên Diệu... cũng chịu đựng cảm giác bỏng rát này rút Trường Thiên kiếm ra sao...

Nhạ Hò nghiêng răng, cương quyết không buông tay, Hộ Tâm quyết toàn thân cơ hồ bao bọc bàn tay, nàng nắm Trường Thiên kiếm, mãi đến khi kiếm linh từ bỏ không gãy giữa trong tay nàng nữa.

Sau khi Nhạ Hò nắm được nó, không nói gì khác mà gõ lên mặt đất thật mạnh cho hả dạ: “Còn trò gì nữa? Làm đi!”

Kiếm linh thoát ẩn thoát hiện trên Trường Thiên kiếm bị Nhạ Hò đánh đến sừng sốt, đến khi hồi thần lại, tựa như thấy nhục nhả: “Đồ trộm cắp nhà người!”

Nó vừa mắng một tiếng, Nhạ Hò lại gõ nó thật mạnh mấy cái, có điều lần này gõ xong kiếm linh còn chưa lên tiếng, trên đỉnh bên phải bỗng truyền tới một tiếng “ầm”, là cửa đá cơ quan bị mở ra, tiếp đó một hàng đệ tử giữ núi dùng vải bịt mũi nối đuôi nhau vào đây.

Đi ở giữa là người khiến Nhạ Hò vừa nhìn bèn lạnh mặt, Lăng Phi.

“Ha, Nhạ Hò.” Bên kia cũng cười lạnh một tiếng, “Lại là người nữa.”

Thật sự là kẻ thù gặp nhau, mắt long sòng sọc.

Nhận Hồi cảm Trường Thiên kiếm không nói.

Có đệ tử Tiên môn bên cạnh nhanh mắt nhìn thấy kiếm trong tay Nhận Hồi: “Cô ta! Cô ta phá Trảm Thiên trận! Cô ta muốn trộm Trường Thiên kiếm!”

Ánh mắt Nhận Hồi lạnh lẽo nhìn đệ tử đang hét lên: “Kẻ lừa dối thường chết nhanh, sư phụ ngươi không dạy ngươi sao?” Về mặt nàng u ám, khiến đệ tử Tiên môn chưa từng trải nhiều kia khẽ lui lại phía sau.

Lăng Phi đẩy đệ tử lui một bước kia ra khỏi phía trước mình: “Tên phản đồ ngươi, trước tư thông Yêu tộc, sau xông vào Tam Trùng sơn muốn cứu yêu nghiệt, giờ đây lại giúp người của Yêu tộc trộm Trường Thiên kiếm sao?”

Nhận Hồi chau mày: “Ta chỉ giải thích một lần, ta chưa bao giờ có ý trộm Trường Thiên kiếm, nó là của ai thì vẫn là của người đó.”

“Phản đồ toàn lời nói giả dối.” Lăng Phi nghiêng răng nói, “Thật sự khiến người nghe cảm thấy ghê tởm! Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá vì những chuyện ác ngươi làm trước đây!”

Nói xong, vốn không cho bất kỳ ai thời gian phản ứng, Lăng Phi vung tay chớp lấy phát trần quét về phía Nhận Hồi.

Nhận Hồi cảm Trường Thiên kiếm: “Kẻ nên trả giá vì làm chuyện ác là ngươi, còn có tỷ tỷ ngươi nữa.” Nàng đã không còn là người bị Lăng Phi bắt ngờ rút nhuyễn kiếm huy gương mặt trong khách điểm một tháng trước nữa.

Lúc này vừa khéo các giác quan của Nhận Hồi vô cùng nhạy bén, Nhận Hồi cơ hồ không cần nhìn Lăng Phi, tay vung kiếm đỡ phát trần của Lăng Phi, tiếp đó phát trần biến mất, Lăng Phi lập tức rút nhuyễn kiếm trên eo, cận chiến với Nhận Hồi.

Hai người tranh đấu không ai tiếc sức, khiến đá xung quanh rào rào rơi xuống nham thạch.

Đến khi bụi đất rơi xuống hết, các đệ tử Tiên môn nhìn lại, trên bục chỉ đủ đặt chân ở giữa, Lăng Phi bị Nhận Hồi giẫm dưới chân.

Bùn đất nóng bỏng khiến Lăng Phi kinh hô.

Ánh mắt Nhận Hồi lạnh lẽo: “Nóng không, đau không, lúc ngươi làm khổ người khác cũng nên nghĩ tới cảm giác hiện giờ.”

Lăng Phi hận đến nghiêng răng: “Phường vô sỉ như ngươi có tư cách gì nói lời này?”

Lăng Phi gặp nạn, các đệ tử Tiên môn đều muốn tiến lên can lại, tuy nhiên tất cả mọi người đều không nói nên lời trước tư thế giẫm Lăng Phi dưới chân của Nhận Hồi. Ai nấy khiếp sợ không dám tiến lên.

Nhận Hồi cong môi cười lạnh: “Trả cho ngươi một câu, ngươi tưởng ta sẽ bại dưới tay ngươi nữa sao?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một pháp trận băng tuyết xuất hiện dưới chân. Hàn khí lập tức ngập tràn động huyệt nóng nực.

Nhận Hồi nhìn hình vẽ trận pháp quen thuộc dưới chân, máu trong tim lập tức dâng lên đầu, song, giống như nửa đường bị đóng băng khiến đầu óc nàng nhanh chóng bị tê liệt.

Trận pháp này...

Lăng Tiêu tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Hàng đã về với buôn làng, mấy chương gần đây hồi hộp quá

Pháp trận băng tuyết lấp lánh ánh sáng lam khiến lòng người lạnh lẽo, giống như hôm Nhận Hồi rời khỏi núi Thần Tinh. Hàn khí từ trong pháp trận ủa ra khiến dung nham nóng bỏng trong hang động tối đi mấy phần.

Trong khi Nhận Hồi vẫn còn thất thần, bỗng thấy một luồng sáng màu lam từ trong pháp trận bắn ra, đánh thẳng lên bụng nàng, đẩy nàng lui về phía sau ba bước, trước khi rơi vào dung nham Nhận Hồi mới dừng bước được.

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Lăng Phi vừa rồi bị nàng chế phục dưới đất đã mất tích.

Thay vào đó là khí tức Nhạn Hồi quen thuộc hơn bao giờ hết lưu chuyển trên mũi, Nhạn Hồi nheo mắt, tiền nhân áo trắng ôm Lăng Phi đáp xuống nơi các đệ tử tiền môn đang đứng.

Về mặt hân lạnh lẽo, khí thế vẫn như cũ, cách biệt ba tháng nhân gian đã sang mùa mới, vậy mà sự phụ của nàng dường như chẳng hề thay đổi. Giống như mười năm trước, thời gian không hề khắc lên chút vết tích gì trên dung mạo hân.

“Sư huynh...” Lăng Phi nhìn Lăng Tiêu, khóe mắt đỏ lên, “Huynh đến rồi” giống như chịu tội nhục cực lớn.

Nhạn Hồi nghe vậy, tiếng cười lạnh ngán ngùi hừ ra không nén được.

Tiếng hừ lạnh cực kỳ khinh miệt của nàng không thoát được tai của tất cả người tu tiên có mặt, Lăng Phi nhìn nàng mắt dựng ngược, tựa như hận đến nghiêng rằng: “Nhạn Hồi này mấy tháng trước cầu kết Yêu tộc, lên thả Hồ yêu thì không nói, hiện giờ còn xuống núi giúp Yêu tộc làm chuyện ác, nay lại tới trộm Trường Thiên kiếm, đúng là gan to bằng trời” Nàng ta nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt ác độc, “Đur nghiệt này sư huynh đừng bao giờ niệm tình sư đồ ngày xưa mà mềm lòng với nó nữa.

Nhạn Hồi lại không nhịn được cười, nói cứ như lúc xưa Lăng Tiêu từng niệm tình sư đồ vậy.

Cổ sư của nàng chính trực liêm minh, công chính vô tư, đó là chuyện cả núi Thần Tinh, thậm chí cả giới tu tiên đều biết.

Nhạn Hồi ném Trường Thiên kiếm trong tay, mũi kiếm cắm xuống đất ba phân, thanh kiếm kêu ong ong, có thể thấy lực đạo nàng ném Trường Thiên kiếm không nhỏ: “Con không cần Trường Thiên kiếm. Trước đây ở núi Thần Tinh là con lên thả Hồ yêu, nhưng con không cầu kết với Yêu tộc. Hôm nay người nói con giúp Yêu tộc làm việc cũng không sai, có điều, con không trộm Trường Thiên kiếm.” Nàng chăm chăm nhìn Lăng Tiêu.

Sư đồ hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc.

Lời đã nói hết tin hay không tùy người.”

Lúc nói câu này, tay Nhạn Hồi lên kết ấn sau lưng, Thiên Diệu vẫn còn trong dung nham, nàng không có thời gian dầy dụa ở đây, nàng phải đi tìm hân: “Lăng Tiêu đạo trưởng...”

Nhạn Hồi gọi Lăng Tiêu, vốn định mượn cơ dịch chuyển sự chú ý của chúng nhân, nào ngờ bốn chữ này còn chưa dứt, thân hình Lăng Tiêu bỗng nhiên biến mất.

Nhạn Hồi thầm nói không hay, vô thức muốn trốn đi, nhưng nàng vừa lui một bước đã đâm sầm vào ngực một người Nhạn Hồi nhìn về phía sau, Lăng Tiêu đang đứng sau lưng lạnh lùng nhìn nàng.

Nhạn Hồi giật mình, một lần nữa rút ra chủy thủ đã được thu vào tay áo trước đó, nhanh tay đâm về phía sau.

Tuy nhiên động tác của nàng không nhanh bằng Lăng Tiêu, hay đúng hơn là Lăng Tiêu đã sớm đoán được chiêu tiếp theo của nàng.

Lúc nàng còn nắm chủy thủ trong tay áo, Lăng Tiêu đã đưa tay không chế khuỷu tay nàng, chẳng qua chỉ xoay nhẹ như đang đùa giỡn với trẻ con, Nhạn Hồi đã bị hân bắt lấy cánh tay từ phía sau, tay kia của Lăng Tiêu đánh lên khuỷu tay Nhạn Hồi. Nàng lập tức cảm thấy một con tê đại từ khuỷu tay truyền tới, truyền đến tận đầu ngón tay, khiến nàng không còn sức lực nắm chủy thủ.

Vậy là Nhạn Hồi buông tay, chủy thủ rơi xuống đất trượt nhẹ rồi rơi vào trong dung nham, tan chảy ngay tức khắc.

Cũng phải, luận công phu ngoại gia làm sao nàng có thể hơn Lăng Tiêu kia chứ, hân là sự phụ của nàng, mười năm nay có tiến bộ gì đều do Lăng Tiêu chỉ dạy, nàng ra chiêu gì, định làm gì, có thể hân còn rõ hơn cả nàng.

Còn nội công tâm pháp... càng không cần nói.

Bỗng nhiên trong đầu Nhạn Hồi lóe tinh quang. Không phải như vậy, nàng còn học nội công tâm pháp khác mà Lăng Tiêu không biết.

Về mặt hân lạnh lẽo, khí thế vẫn như cũ, cách biệt ba tháng nhân gian đã sang mùa mới, vậy mà sự phụ của nàng dường như chẳng hề thay đổi. Giống như mười năm trước, thời gian không hề khắc lên chút vết tích gì trên dung mạo hân.

“Sư huynh...” Lăng Phi nhìn Lăng Tiêu, khóe mắt đỏ lên, “Huynh đến rồi” giống như chịu tội nhục cực lớn. Nhạn Hồi nghe vậy, tiếng cười lạnh ngán ngùi hừ ra không nén được.

Tiếng hừ lạnh cực kỳ khinh miệt của nàng không thoát được khỏi tai của tất cả người tu tiên có mặt, Lăng Phi nhìn nàng mắt dựng ngược, tựa như hận đến nghiêng rằng “Nhạn Hồi này mấy tháng trước cầu kết Yêu tộc, lên thả Hồ yêu thì không nói, hiện giờ còn xuống núi giúp Yêu tộc làm chuyện ác, nay lại tới trộm Trường Thiên kiếm, đúng là gan to bằng trời” Nàng ta nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt ác độc “Đur nghiệt này sư huynh đừng bao giờ niệm tình sư đồ ngày xưa mà mềm lòng với nó nữa”

Nhạn Hồi lại không nhịn được cười, nói cứ như lúc xưa Lăng Tiêu từng niệm tình sư đồ vậy.

Nàng lập tức nén khí, gạt cánh tay, một lực đạo theo khuỷu tay nàng đẩy ra, đánh lên tay Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu chỉ tưởng Nhạh Hòì muốn giấỵ giặ, vận dụng chiêu thức ứng phó với nội công tâm pháp Tiên gia, nào ngờ sức mạnh đó lại xuyên thẳng qua chống đỡ của hắh, đánh vòa khớp cánh tay hắh, yêu khí lượng quanh cả cánh tay hắh.

Lăng Tiêu lập tức buông tay, Nhạh Hòì vộì vẫ lui ra, cách một khoảng ba trượng, lơ lửng đứng phía trên dung nham.

Nàng nhìn Lăng Tiêu. Thấy vẻ mặt lãnh đạm của Lăng Tiêu bị phá tan, Nhạh Hòì có một khoái cảm báo thù kỳ lạ.

Người xem đi không có người dạy con, con cũng có thể tiến bộ rất nhiều.

Nàng biết tâm trạng mình như vậy giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện đang huênh hoang bản lĩnh mình mới học được với người lớn, muốn người lớn phải kinh ngạc, chú ý tới mình.

Cho dù biết tâm trạng mình như vậy rất ấu trĩ dường nào, dù vậy, trước mặt Lăng Tiêu có lẽ Nhạh Hòì rất khó đối được tính trẻ con này.

Lăng Tiêu nhìn Nhạh Hòì rất lâu, cũng im lặng rất lâu, sau đó cup mắt, chỉ nhìn tay mình, ép yêu khí ra từng chút. Đến khi ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn Nhạh Hòì có thêm mấy phần sát khí “Con tu yêu pháp”

Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

”Thì đã sao?”

Sắc mặt Lăng Tiêu sầm xuống “Đúng là hoang đường!” Hắh mắh từng chữ gắh xuống giọng điệu phẫn nộ mà Nhạh Hòì rất hiếm khi nghe thấy trước đây.

”Có gì mà hoang đường?” Nhạh Hòì không hiểu “Con đã bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh, đã không còn là người núi Thần Tinh, con làm chuyện gì đương nhiên không liên quan tới núi Thần Tinh các người”

Lăng Tiêu mím môi, nhìn Nhạh Hòì quật cường thẳng lưng không nhận lỗi, hắh thoáng im lặng “Ta không nên để con rời khỏi núi Thần Tinh” giọng hắh lạnh giá, “Không ngờ con hỗn xược đến mức này” Vừa dứt lời, hai tay Lăng Tiêu khép lại chậm chậm kéo ra, một thanh trường kiếm từ băng khắc thành xuất hiện trong tay hắh.

Đó là kiếm hắh dùng để đối phó với yêu ma, Nhạh Hòì biết. Còn khoảnh khắc này đây, hắh dùng kiếm này để đối phó nàng...

Nhạh Hòì không cảm thấy mình hỗn xược chỗ nào, càng không biết mình sai ở đâu, đến mức khiến Lăng Tiêu phải dùng kiếm băng để đối phó nàng.

”Con là người bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh, con và núi Thần Tinh, cũng như với Lăng Tiêu đạo trưởng đã không còn quan hệ. Hiện tại con muốn tu đạo gì là do con quyết định. Người và Lăng Phi có tư cách gì để ra lệnh và xen vào chuyện của con” Nhạh Hòì đứng trong không trung, đứng mặc nói “Con càng không có lí do gì để chịu sự trừng phạt và quản thúc của các người”

Lăng Phi phía sau nghiêm giọng “Yêu là ác, tu yêu pháp là vào tà đạo, diệt trừ nguoi là đại nghĩa của thiên hạ, cần gì tư cách”

Nhạh Hòì im lặng nhìn Lăng Tiêu.

Người đã từng cho nàng biết, cho dù giết chóc cũng phải từ bi người đó cũng nghĩ vậy sao?

Chắc người đó cũng nghĩ vậy. Cho nên mới đồng ý chuyện buôn bán Hồ yêu, ngầm cho phép dùng máu Hồ yêu luyện mê hương để thoả mãn dục vọng của những kẻ “quý tộc” kia. Bởi vậy người đó cũng như Tố Ảnh, đang chuẩn bị khai chiến với Yêu tộc, muốn nuốt chửng Thanh Khâu, muốn thu nạp bản đồ Tây Nam vào lòng Trung Nguyên sao?

Nhạh Hòì không hỏi những vấn đề này, đương nhiên cũng không chờ được lời đáp, nhưng nàng chờ được một kiếm mang hàn ý và sát khí của Lăng Tiêu ập tới.

Ánh mắt nàng sa sầm xuống, không định an phận ở đây, nàng vận tất cả tâm pháp Thiên Diệu dạy cho mình, chắc vì chưa từng vận động sức mạnh lớn như vậy trong cơ thể, bởi vậy Nhạh Hòì cảm thấy được vậy Hộ tâm trong tim bùng cháy bỏng rất hơn bao giờ hết.

Trú ngụ trong tim nàng ủng hộ nàng cho nàng sức mạnh. Đấu với Lăng Tiêu, Nhạh Hòì không cần suy nghĩ cũng biết mình thua, nhưng nàng không thể thuyết phục bản thân không đấu vì không đấu dường như nàng cũng thừa nhận kết quả như vậy.

Bởi vậy cho dù thua nàng cũng phải trở thành một con vẹt chết còn cứng miệng trong mắt họ, vĩnh viễn không thừa nhận nàng làm chuyện trái với “chính nghĩa của bạn thân”. Cho dù cả thế gian đều đứng đối lập với nàng.

Chỉ đấu với Lăng Tiêu có ba chiêu, Hộ Tâm quyết của Nhạh Hòì đã bị phá, một kiếm của Lăng Tiêu đâm thẳng vào tâm mạch của nàng, nhưng lúc sắp đến đích lại xoay kiếm, dùng đốc kiếm đánh mạnh lên gáy nàng.

Sau đó Nhạh Hòì cảm thấy thế giới của mình tối đen, nàng ngã về phía trước, rơi vào vòng tay đưa nàng về núi Thần Tinh lúc nhỏ.

Nhiệt độ vẫn mát mẻ như xưa, có điều Nhạh Hòì không còn cảm thấy ẩn giấu bất kì hơi ấm nào nữa.

”Về núi Thần Tinh”

Lăng Tiêu đón lấy Nhạn Hồi bị đánh ngất, lạnh lùng ra lệnh.

Lăng Phi thấy Nhạn Hồi chỉ hôn mê, lập tức chau mày “Sur huynh, Nhạn Hồi làm nhiều chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, chuyện đến nước này tại sao vẫn không giết nó”

Lăng Tiêu ôm Nhạn Hồi đi ngang qua bên cạnh Lăng Phi, giọng trầm ngâm “Mười năm sư đồ giữ cho nó một mạng, lần này về núi ta tự có cách xử phạt nó”

Lăng Phi cuống quýt nói, “Trước đó trực xuất Nhạn Hồi ra khỏi núi Thần Tinh vốn phải đánh một trận, lần đó sư huynh tha cho nó, giờ đây vẫn muốn bao che sao?”

Bước chân Lăng Tiêu hơi khựng lại, nghiêng mắt liếc nhìn Lăng Phi, Lăng Phi tiếp xúc với ánh mắt hắc khê ngây người.

Đệ tử Tiên môn xung quanh vẫn còn ở đây, Lăng Tiêu thoáng im lặng tiếp đó nói “Sau khi về núi Thần Tinh tự tay ta sẽ cầm roi, liên tục chín ngày, ngày ngày đánh nó tám mươi một roi, đến khi pháp lực toàn thân nó mất hết, gân cốt tiên mạch đứt đoạn, đời này không thể tu tiên được nữa, lấy đó làm răn. Ta chỉ giữ cho nó một mạng, trong mắt Lăng phi đạo trưởng đây cũng là bao che sao?”

Đánh tan pháp lực, cắt đứt gân cốt tiên mạch, khiến nàng đời này không thể tu tiên được nữa...

Nếu thực sự như vậy, chỉ sợ tu gì cũng chẳng được, nửa đời còn lại đi đứng e cũng là vấn đề. Đối với người chưa từng tu tiên, đây có lẽ chẳng là gì, nhưng đối với người từng vào Tiên môn, từng ngự kiếm tự do bay lượn trong không trung, đây rõ ràng là một trừng phạt tàn nhẫn hơn bao giờ hết.

Nếu trừng phạt như vậy, chỉ bằng để nàng chết còn hơn...

Đệ tử chuyên môn xung quanh đều im lặng, Lăng phi cũng im miệng không nói nữa.

Lăng Tiêu ôm Nhạn Hồi, bước tới phía trước ra khỏi Viêm động dưới đất.

Không ai đi theo bởi vậy không ai biết, lúc ra khỏi Viêm động hắc im lặng nhìn mặt Nhạn Hồi thật lâu, sau đó nhìn xuống ngực nàng ở đó còn để lại vết máu do đã lấy máu tim

Huhu tội nghiệp Nhạn Hồi nhà tôi, Thiên Diệu mau đến cứu ty :’(

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Đến giờ lại lên muahhh muahhh :))))

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại không khí nàng hít thở đã không còn là của vùng đất Tây Nam ô trọc.

Nơi này linh khí mù mịt, là khí tức quen thuộc nàng hít thở từ nhỏ tới lớn.

Núi Thần Tinh.

Trong thoáng chốc Nhạn Hồi nhận ra được nơi mình đang ở. Có điều nơi hiện giờ nàng ở bốn phía tối đen tinh mịch, chỉ trên đỉnh có ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, rơi trên mặt đất thành những chiếc bóng đan xen.

Nhạn Hồi nhú mắt nhìn, bị ánh nắng làm hoa mắt. Cũng không biết hiện giờ rốt cuộc mình đang ở nơi nào của núi ThầnTinh.

Nàng muốn đứng dậy bước đi, nhưng phát hiện tứ chi mình bị bốn sợi xích nặng nề khóa chặt, vừa cử động đầu, trên cổ cũng có cảm giác bị một khối sắt cứng dờ bó buộc. Nàng đưa tay sờ, trên cổ quả nhiên cũng bị khóa xích sắt. Ngẩng đầu nhìn lên, năm sợi xích sắt khóa nàng đều được cố định ở cửa động, bên cạnh còn có pháp văn phong ấn.

Nhạn Hồi thử thăm dò trong cơ thể mình, quả nhiên trong cơ thể không hề có nội tức, chắc là đã bị phong bế. Muốn đề khí bay ra e là không thể, cũng

mây sợi xích khá dài, không ảnh hưởng tới việc nàng đi lại trong địa lao này.

Nhận Hồi ngồi xếp bằng không hiểu chuyện đến nước này rốt cuộc Lăng Tiêu đưa nàng về núi Thần Tinh là có ý đồ gì.

Còn Thiên Diệu bị rơi xuống dung nham Tam Trùng sơn, có thật đã bị hầm thành canh rồng rồi không...

“Sư phụ!” Nhận Hồi còn đang suy nghĩ, cửa động trên đầu bỗng truyền tới giọng Từ Thần, vừa nhanh vừa cuồng quít, “Sư phụ! Hình phạt đòn roi này thật sự quá nặng Nhận Hồi đã không còn là đệ tử núi Thần Tinh, tại sao sư phụ không tha cho muội ấy một lần?”

“Có gì mà quá nặng?”

Nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm của Lăng Phi, Nhận Hồi nhướng mắt, nghe ra bên ngoài hình như có không ít người tới. Lăng Tiêu sắp cầm roi đánh nàng bởi vậy đã mời nhiều người tới xem lễ hay sao?

“Hiện giờ Nhận Hồi này đã tu yêu pháp, tiến bộ rất nhanh, lại một lòng làm việc giúp Yêu tộc nếu tiếp tục buông thả, e sẽ làm hại thiên hạ. Nó là người từ núi Thần Tinh ra đi, sư huynh trừ hại cho chúng sinh có gì không thỏa.”

Nghe ra hình như cũng rất có lý.

Nhận Hồi thấy Từ Thần không biết nói gì nữa, đại sư huynh của nàng vốn dĩ không phải là người giỏi ăn nói, nào biết tranh luận gay với người ta.

Có thể nói giúp nàng vào những lúc như vậy đã không dễ dàng rồi.

Bên ngoài thoáng im lặng Lăng Tiêu nói: “Chính Ngọ rồi, thi hình.”

Vừa dứt lời, Nhận Hồi cảm thấy xích ở tứ chi bị siết lại, kéo nàng đi về phía cửa động rồi đưa nàng ra ngoài, sau đó xích sắt cứng lại từng đoạn từng đoạn, đến khi biến thành sức mạnh cố định cơ thể nàng lơ lửng trong không trung.

Nhìn xuống dưới, Nhận Hồi không khỏi nhướng mày, tất các sư thúc sư bá của núi Thần Tinh đều có mặt, ngay cả đại đệ tử của các đỉnh cũng đứng xếp hàng phía sau.

Đứng đầu tiên là Lăng Tiêu và Từ Thần, Từ Nguyệt, cùng với các sư huynh sư tỷ Nhận Hồi quen thuộc nhất.

Thật sự đến xem lễ sao...

Nhưng lúc Nhận Hồi nhìn thấy sợi roi trong tay Lăng Tiêu nàng lập tức hiểu ra rốt cuộc tại sao mọi người đều đứng đó.

Diệt Hồn Tiên, cắt gân cốt, diệt tiên căn, khiến hồn phách tổn thương, suốt đời không thể tu đạo được nữa, có lẽ sẽ biến nàng thành một phế nhân.

Đối với người tu tiên, chắc chắn đây là hình phạt nghiêm khắc nhất. Từ khi núi Thần Tinh lập phái đến nay, tuy có lập quy tắc Diệt Hồn Tiên này, nhưng chưa có ai bị xử phạt. Đồ đệ có lỗi làm thế nào đi nữa, rất nhiều sư phụ đều không nhẫn tâm.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình chăm nom trưởng thành, là đồ đệ mình tận tâm dạy dỗ.

Còn Lăng Tiêu lại có thể ra tay.

Nàng tu yêu pháp, trong lòng hẳn rốt cuộc đã phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ sao?

Lăng Tiêu bấm quyết, Diệt Hồn Tiên trong tay bay lên, sợi roi dài xoay trong không trung, múa thành một vệt sáng đỏ tươi, sau đó đánh “bốp” lên người nàng. Nhận Hồi lập tức cảm thấy nơi bị đánh trở nên tê dại, đến khi roi thứ hai sắp hạ xuống chỗ vết thương mới truyền tới cảm giác đau đớn như kim châm.

Roi thứ hai hạ xuống đánh vào cùng một chỗ, nơi đó vốn đã đau như kim châm, roi thứ hai khiến những cây kim đó như đâm xuyên qua xương nàng.

Sắc môi Nhận Hồi không thể khổng chế mà trở nên trắng bệch, nàng cắn môi, mắt ứa máu.

Roi thứ ba, vẫn là chỗ đó!

Nhận Hồi cắn rách môi, máu tươi chảy xuống khóe miệng nhưng nàng không thấy đau, vì mọi đau đớn mà cơ thể cảm nhận được đều ở nơi bị roi đánh vào.

Chín ngày, tám mươi một roi, mỗi ngày đánh một chỗ khác nhau, nhưng tám mươi một roi trong một ngày sẽ đánh vào cùng một chỗ.

Chẳng qua chỉ mới đánh được bảy tám roi, bên dưới đã có nhiều đệ tử không nhìn tiếp được nữa, cúi đầu im lặng.

Khóe môi Từ Thần run rẩy: “Sư phụ! Niệm tình sư đồ bao năm, sư phụ tha cho Nhận Hồi đi!”

Lăng Tiêu không hề dao động, Lăng Phi bên cạnh liếc mắt nhìn hắn, khóe môi khẽ động như muốn nói. Từ Thần vén áo quỳ xuống: “Nhận Hồi từ nhỏ cô

đơn lẻ loi, tính tình không khỏi lơ đãng, dẫn đến hành vi sai trái, nhưng cũng chưa làm chuyện hại người, dù sao cũng đã bầu bạn với sư phụ mười năm, sư phụ tha cho mọi lỗi lầm này đi!”

Nhận Hồi bị đánh đến mức thần trí hơi mơ hồ, nhưng giọng Từ Thần quỳ dưới đất khỏ sở cầu xin vẫn truyền vào tai nàng.

”Sư phụ...” bên cạnh Từ Thần cũng có đệ tử khác đứng ra mấy bước, “Tuy Nhận Hồi có lỗi, nhưng hình phạt này thật sự quá tàn nhẫn...”

Có người lên tiếng, đệ tử phía sau cũng nhỏ giọng bàn tán.

Lăng Tiêu chỉ ngẩng đầu nhìn Nhận Hồi đang thọ hình, tựa như không hề nghe thấy những lời khẩn cầu bên cạnh, không hề dao động mấy may.

Nhận Hồi cắn chặt môi, cho dù đã cắn đến nát môi, nhưng nàng vẫn không kêu đau một tiếng.

Quạt cường như một hòn đá.

Nhận Hồi không biết mình chịu đựng được hết tám mươi một roi của ngày đầu tiên như thế nào, nhưng nàng không hôn mê, cũng không nhắm mắt, cứ vậy mà mở mắt, nghiêng răng chịu hết tám mươi một roi.

Đến khi roi cuối cùng hạ xuống, tai Nhận Hồi bỗng nghe thấy tiếng khớp xương nứt gãy ở một nơi nào đó trên cơ thể mình. Nàng không biết rốt cuộc bị thương chỗ nào, vì cả cơ thể dường như đã đau đến mức không còn là của nàng nữa.

Thi hình xong, xích sắt dần dần hạ xuống đưa Nhận Hồi vào lại trong địa lao.

Nhận Hồi nằm dưới đất, nhìn trời bên ngoài, không bao lâu bên thấy gương mặt lo lắng của Từ Thần xuất hiện ở cửa động, hần nhìn Nhận Hồi bên dưới, không nói một lời.

Nhận Hồi dùng hết sức lực cuối cùng nhếch môi cười cười: “Đại sư huynh.” Giọng khàn đặc, “Đa tạ huynh.”

Sau đó, trời như đổ mưa, nước mưa rơi trên mặt Nhận Hồi. Từ Thần vuốt mặt, nói một tiếng xin lỗi rồi nghiêng răng bỏ đi.

Đại sư huynh này của nàng cứ thích ôm hết trách nhiệm về phía mình, huynh ấy có lỗi gì với nàng đâu. Cũng đâu phải huynh ấy đánh nàng, điều huynh ấy làm được cũng đã làm giúp nàng hết rồi.

Chiều tối, Nhận Hồi nằm dưới đất, bỗng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, là mùi do Trương mập nấu đã lâu không thấy.

Mùi Nhận Hồi cử động ngẩng đầu nhìn lên cửa động chỉ thấy một người đang kéo giỏ trúc từ từ thả đồ xuống rơi trên đầu Nhận Hồi.

Nhận Hồi neho mắt nhìn rõ bóng người đó, nàng hơi sững sốt: “Từ Nguyệt?”

Thân hình Từ Nguyệt cứng lại, không ngờ Nhận Hồi vẫn còn tỉnh, nàng ta dường như không muốn Nhận Hồi phát hiện mình nên ho mấy tiếng: “À ừm, là đại sư huynh kêu ta đưa cơm tối, người mau ăn đi, ăn xong ta sẽ đi.”

Nhận Hồi khẽ chống người dậy, nhìn vào trong giỏ, có cơm, có đùi gà, là hai đùi gà to.

Từ Nguyệt biết nàng thích ăn đùi gà, lúc trước cãi nhau, Từ Nguyệt thường cắt phần đùi gà của Nhận Hồi để răn đe. Hiện giờ Nhận Hồi là phạm nhân, cơm của phạm nhân sao lại có đùi gà được, không biết Từ Nguyệt làm sao trộm được từ chỗ Trương mập...

Nhận Hồi cười cười, lấy một đùi gà ra ăn, rồi lại lừa mấy miếng cơm vào miệng.

Thật ra nàng không đói, nhưng nàng vẫn ép mình ăn cơm, nếu không thì làm sao chịu nổi tám mươi một roi của ngày mai, nàng vẫn chưa muốn chết, cho dù gân cốt đứt hết, cho dù không thể tu tiên nữa nàng cũng không muốn chết.

Nàng còn phải... đi cứu Thiên Diệu nữa.

Đến khi thức ăn trong giỏ trúc vơi đi nhiều, Nhận Hồi mới nhìn thấy bên cạnh đùi gà còn có một bình thuốc nhỏ, là thuốc trị ngoại thương của núi Thần Tinh.

Thuốc này không hề có tác dụng gì với vết thương do bị roi đánh này của Nhận Hồi, nhưng nàng vẫn giữ lại.

”Ta ăn xong rồi.” Nàng nói, Từ Nguyệt đóng giỏ lại, thấy thuốc bên trong không còn, Từ Nguyệt gạt đầu, lúc đi còn lẩm bảm mấy câu: “Muốn chết sao mà tu yêu pháp, lần này bọn ta cầu xin cho người, nếu sư phụ chịu tha cho người, người ra ngoài đừng đi lại với yêu quái nữa, nếu người vẫn như vậy, thật sự chết không đáng tiếc.”

Nhận Hồi nghe vậy bật cười.

Một là cười trước đây nàng và sư tỷ làm âm ỉ như vậy, nhưng lúc này vận cầu xin cho nàng, hai là cười rằng muốn Lăng Tiêu tha cho nàng e còn khó hơn phi thăng, ba là cười nhưng lời của Từ Nguyệt...

Thật ra đệ tử của núi Thần Tinh đều không xấu người tu đạo ai nấy đều muốn diệt yêu trừ ma, bảo vệ chúng sinh thái bình, như Hề Phong như Tử Thần, thậm chí Tử Nguyệt, họ đều có một mặt dịu dàng, họ đều có tâm tính rất tốt, có điều...

Đã bị dạy sai.

Yêu cũng không hoàn toàn là ác.

Nhận Hồi nghĩ tới những chuyện lộn xộn này, mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Đến nửa đêm, vết thương lại đau thấu tim, trong lúc mơ màng nửa tỉnh nửa mê, nàng dường như nhìn thấy Thiên Diệu. Hắn ngồi bên cạnh nàng, im lặng nhìn nàng.

“Hai mươi năm trước ngươi cũng đau như vậy sao?” Nàng hỏi hắn, nhưng không có được câu trả lời.

Tuy nhiên Nhận Hồi cũng không cần câu trả lời, lúc trước nàng nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Thiên Diệu trong đêm trăng tròn, nàng cảm thấy mình cơ hồ đã cùng hắn cảm nhận được. Giờ đây Nhận Hồi mới biết thật ra không phải vậy. Đau đớn của Thiên Diệu chỉ mình hắn biết, còn đau đớn hiện giờ của nàng cũng chỉ mình nàng biết.

Bị người mình yêu tổn thương bằng cách tàn nhẫn nhất, đau đớn bao nhiêu cũng chỉ có bản thân linh hội được.

Nàng nắm lấy tay hắn bóp nhẹ; “Buồn cười, lúc này ta lại thấy... thương xót ngươi.”

Người bị nàng nắm tay chỉ im lặng.

Chính Ngọ ngày thứ hai đến rất nhanh, Nhận Hồi vẫn còn mơ màng thì đã bị kéo lên.

Cũng như hôm qua, tám mươi mốt roi, roi nào cũng đánh vào một chỗ, nhưng khác hôm qua là hôm nay các sư thúc sư bá đều không tới. Chỉ có Lăng Phi bên cạnh nhìn một lúc, nhưng chưa nhìn hết cũng bỏ đi.

Hôm nay Lăng Tiêu không cho bất kỳ đệ tử nào của mình tới.

Đến khi tám mươi mốt roi đánh xong Nhận Hồi cũng không nhìn thấy Tử Thần, Tử Nguyệt.

Xích sắt chậm chậm hạ xuống, đưa nàng vào trong địa lao, trước khi rơi xuống, Nhận Hồi nhìn thấy Lăng Tiêu đang đứng chấp tay môi hơi mím chặt, nàng bất giác nhỏ giọng gọi: “Sư phụ.”

Lăng Tiêu khẽ ngậy người, ánh mắt dừng lại trên người nàng.

Nhận Hồi cười: “Ngươi cũng thương xót con chứ?”

Nhận Hồi bị xích sắt kéo xuống địa lao. Khóe môi Lăng Tiêu khẽ động nhưng cuối cùng chỉ cụp mắt, hắn phẩy áo, gió hất tung y bào, tựa như vô cùng thân nhiên cất bước rời khỏi nơi này.

Xót Nhận Hồi quá, mấy chương này nhịp truyện buồn dần đều, truyện của má Cửu lúc nào cũng vậy, đầu vui thì đuôi khổ, chỉ giỏi ngược tâm người đọc :(

Bonus tin vui: Mai có chương mới “Chiêu diêu”, ai hóng hok nak ????

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Đêm khuya, Nhận Hồi lại mơ thấy Thiên Diệu, hắn ngồi bên cạnh không nói một lời, có lẽ là đêm khuya, lại là trong mơ, rốt cuộc Nhận Hồi cũng lùi bước: “Đau quá.”

Nàng nói. Đổi lại là Thiên Diệu khẽ cau mày.

Hắn im lặng rất lâu, rồi hỏi nàng: “Hối hận đã vào núi Thần Tinh không?”

Cho dù trong trạng thái mơ hồ như vậy, Nhận Hồi cũng kiên định lắc đầu không suy nghĩ: “Không hối hận.”

Đời này của nàng, cho dù bản thân chịu đau đớn gấp trăm lần đi chăng nữa, nàng cũng chưa bao giờ hối hận lúc nàng còn nhỏ đã gặp được tiên nhân áo trắng phiêu bồng đó, nắm bàn tay người đó, theo bước chân người đó, từng bước từng bước chập chững đến núi Thần Tinh.

Đó là ân nhân của nàng, là người thân của nàng, cũng là giấc mơ từ nhỏ đến lớn, giấc mơ không thể nói rõ của nàng.

Cho dù hôm nay, người ban cho nàng tất cả đã đập nát mọi thứ của nàng, nhưng cảm kích và rung động từng có ngày xưa vẫn còn tồn tại nguyên vẹn như buổi ban đầu, là Lăng Tiêu đã tác thành cho Nhạn Hồi hiện giờ, nàng chưa bao giờ hối hận đã gặp hắn, cũng chưa bao giờ hối hận đã vào núi Thần Tinh.

Thiên Diệu khẽ mím môi, không nói thêm gì nữa, đến khi Nhạn Hồi thiếp đi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, hình phạt mỗi ngày vẫn tiếp tục, khí tức Nhạn Hồi ngày càng yếu hơn, tới ngày thứ năm Từ Nguyệt đến đưa cơm, Nhạn Hồi đã không còn hơi sức ngẩng đầu, cơm đặt trước mặt, nàng mở mắt nhìn thấy được, nhưng không thể đưa tay ra lấy.

“Còn bốn ngày nữa... Người sẽ bị đánh chết mất thôi.”

Phải, Diệt Hồn Tiên cắt đứt tiên căn, nhưng không ai biết trước khi tiên căn bị cắt, người này có bị đánh chết không.

“Đại sư huynh đã quỳ trước cửa sư phụ ba ngày... Mặt cũng tái hết rồi. Nhưng sư phụ vẫn không hề dao động, bọn ta... cũng không còn cách nào nữa.”

Nhạn Hồi nghe vậy, khóe môi run run cong lên, Lăng Tiêu... thật sự nhẫn tâm, chuyện hắn đã quyết định thì không ai thay đổi được.

Nhạn Hồi nhắm mắt không nói, Từ Nguyệt thấy nàng không ăn bèn cất giọng lại: “Trước đây ta luôn cảm thấy đại sư huynh thiên vị người, bởi vậy càng ghét người hơn, nhưng chưa bao giờ ta nghĩ tới chuyện muốn người chết. Lần này ta sẽ giúp đại sư huynh, ta sẽ cùng huynh ấy cầu xin sư phụ.”

Từ Nguyệt thích Từ Thần. Nhạn Hồi vẫn luôn biết, nghe bước chân Từ Nguyệt đi xa, Nhạn Hồi không nghĩ chuyện gì khác nữa, đầu óc hỗn loạn, không bao lâu thì chìm vào hư vô.

Đã thọ hình năm ngày, cơ thể Nhạn Hồi rất lạnh, cũng chính vì vậy, nàng chưa bao giờ phát hiện tấm vải Hộ Tâm trong ngực lại nóng bỏng như hiện giờ. Giống như là phòng tuyến cuối cùng trong cơ thể nàng, truyền cho nàng hơi ấm duy nhất.

Nhạn Hồi cảm thấy mình chìm trong bóng tối hỗn tạp lạnh lẽo, bỗng nhiên tìm thấy ra hơi ấm nhiều hơn, dần dần lan tỏa khắp tứ chi nàng.

“Nhạn Hồi.”

Nàng nghe thấy Thiên Diệu đang gọi mình. Khác với những lúc bầu bạn trong im lặng kỳ lạ của mấy hôm trước, giọng nói nàng nghe thấy hôm nay rất giống Thiên Diệu mà nàng đã quen biết bấy lâu.

“Nhạn Hồi, đừng bỏ cuộc.” Giọng hắn xoay chuyển trong đầu nàng, “Kiên trì thêm chút nữa.”

Giọng hắn như một bàn tay, đỡ lấy Nhạn Hồi đang không ngừng rơi xuống. Tấm vải Hộ Tâm trong ngực càng nóng bỏng hơn, nóng đến mức khiến Nhạn Hồi bất giác nghĩ, nếu Thiên Diệu chưa từng bị tổn thương, vòng tay của hắn chắc cũng ấm áp thế này...

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy may mắn vì mình đã quen được một người tên Thiên Diệu, vào những lúc như bây giờ hắn có thể khiến lòng nàng vui đi sợ hãi, khiến nàng suy nghĩ lạc quan.

Chính Ngọ ngày thứ sáu, Nhạn Hồi vẫn bị xích sắt kéo ra, ngay cả mắt nàng cũng không mở nổi, im lặng chờ đợi đau đớn. Nhưng hôm nay rơi chưa hạ xuống, Nhạn Hồi đã nghe thấy tiếng gọi khẩn cấp từ xa đến gần: “Sư thúc! Lăng Tiêu sư thúc!”

Người đến vừa cuồng quát vừa hoảng hốt, tiếng gọi khiến Nhạn Hồi bất giác khẽ hé mắt về phía đó. Hôm nay không ai tới xem Nhạn Hồi chịu đòn, chỉ có đệ tử núi Thần Tinh ngự kiếm bay tới, hoảng hốt nhảy xuống kiếm, chưa kịp đứng vững đã nói với Lăng Tiêu: “Lăng Tiêu sư thúc, Yêu tộc Thanh Khâu tấn công Tam Trùng sơn, đêm qua đã vượt qua Tam Trùng sơn, hôm nay tiếp tục tiến về phía trước, Tiên môn ở biên giới dốc sức chống đỡ, thương vong nặng nề! Họ dự tính toàn bộ Yêu tộc sẽ hướng về Quảng Hàn môn!”

Lăng Tiêu nghe vậy chau mày.

Trước đó Yêu tộc tuyên chiến với Quảng Hàn môn, ra tay chỉ là chuyện sớm muộn, có điều không ai ngờ lại nhanh đến vậy, càng không ngờ Yêu tộc thật sự dốc sức toàn tộc tấn công Quảng Hàn môn.

“Tổ Ảnh môn chủ truyền tin tới, nói đêm nay thương nghị đại kế nghênh địch ở Quảng Hàn môn.”

Quảng Hàn môn cách núi Thần Tinh rất xa, nếu đêm nay muốn tới Quảng Hàn môn, vậy hiện giờ ngự kiếm xuất phát có lẽ vừa kịp, trận đòn của Nhạn Hồi phải hơn một canh giờ, đến lúc đó mới đi e sẽ chậm trễ thời gian.

Lăng Tiêu thoáng trầm ngâm rồi quyết định: “Nhờ Lăng Lô sư thúc của đình Trương Túc hôm nay và ngày mai hành hình Nhạn Hồi, lệnh Lăng Phi của đình Tâm Túc giám sát, nếu hôm kia ta chưa về, Lăng Lô sẽ thi hành hình phạt bốn ngày còn lại đến khi kết thúc.”

Đệ tử nhận lệnh rời đi. Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Nhạn Hồi.

Cuối cùng vẫn không nói gì cả, khép tay áo đập gió bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Lô và Lăng Phi đến. Ngoại trừ Lăng Tiêu, Lăng Lô là sư thúc có nội tức hùng hậu nhất của núi Thần Tinh, để ông ta hành hình đúng là thích hợp nhất, nhưng tính tình Lăng Lô khoan hậu, rất ít khi ra tay tàn nhẫn với đệ tử. Bởi vậy Lăng Tiêu còn phái Lăng Phi đến giám sát.

Lăng Phi có thù với Nhạn Hồi, Lăng Tiêu không thể không biết, núi Thần Tinh ai cũng có thể tha cho Nhạn Hồi, nhưng Lăng Phi thì không.

Chỉ trong tích tắc, Lăng Tiêu đã tính toán rõ ràng hết những chuyện này.

Lăng Lô cảm roi nhìn Nhạn Hồi đang thoi thóp, quả nhiên không nhẫn tâm, nhất thời chưa niệm quyết, nhưng Lăng Phi vẫn đội nón che mặt bàng quan đứng nhìn bên cạnh, thấy Lăng Lô do dự không ra tay, ả bèn lạnh lùng nói: “Lăng Lô sư huynh, nếu không hành hình nửa thời gian sẽ qua đó.”

Cuối cùng Lăng Lô đành thờ dài, niệm quyết thúc roi bay lên.

Nhạn Hồi đã không cần nghiêng răng nhin đau, không để mình phát ra tiếng kêu nữa, vì hiện giờ cho dù mở miệng, nàng cũng không còn sức kêu lên dù chỉ một tiếng.

Ngày thứ sáu hành hình xong, Nhạn Hồi lại rơi vào trong địa lao, nàng cảm thấy gân cốt toàn thân đứt hết, cơ thể như một đồng thịt nhão, ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

Nhạn Hồi nhắm mắt, lại chìm vào hôn mê.

Tất cả cảm quan đều biến mất, chỉ có tấm vải Hộ Tâm trong ngực vẫn kiên trì bền bỉ sưởi ấm cơ thể nàng, còn có giọng Thiên Diệu trong đầu luôn gọi tên nàng: “Nhạn Hồi, Nhạn Hồi.”

Khiến nàng cảm thấy lúc này nàng vẫn đang còn sống.

Thật tốt quá...

Đêm khuya, trăng sáng treo cao, ánh trăng vừa khéo chiếu vào Nhạn Hồi trong địa lao tối đen, thật sự quá chói mắt, mí mắt Nhạn Hồi chom chớp rồi mở ra, chỉ trong chớp mắt ấy, Nhạn Hồi bất chợt thấy một bóng đen lác người đến bên cạnh mình.

Nàng chớp mắt, thần trí tỉnh táo đôi chút: “Thiên Diệu?”

Tiếng gọi của nàng khàn đến tột độ, tựa như cổ họng đã bị xé nát.

Bóng đen bên cạnh khẽ khựng lại rồi thanh minh: “Là ta.”

Nghe thấy giọng nói này, Nhạn Hồi hơi sững sốt: “Đại sư huynh...”

Từ Thần ngồi bên cạnh Nhạn Hồi, tay cầm một vật gì đó vẽ chú lên sợi xích trên chân Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi khó nhọc xoay đầu, nhìn vào trong tay hắn, lúc này mới phát hiện Từ Thần đang cầm sợi Diệt Hồn Tiên đánh nàng hôm nay. Nhạn Hồi ngạc nhiên: “Sao...”

“Sư phụ không có ở đây, Lăng Lô sư thúc trông coi sợi roi không kỹ lắm, ta trộm nó tới đây.” Không cần nghe Nhạn Hồi hỏi hết, Từ Thần đáp, “Xích trên người muội phải có roi này vẽ chú mới cởi được, ta kêu Từ Nguyệt đi mở cửa núi rồi, chút nữa chờ xích trên người muội được cởi hết sẽ đưa muội đi.”

Hắn chăm chú vẽ bùa, không nhìn Nhạn Hồi lấy một lần.

Nhưng Nhạn Hồi biết Từ Thần là một người tuân thủ phép tắc, là một đồ đệ ngoan ngoãn nghe lời sư phụ. Hắn xưa nay chính trực, chưa bao giờ làm trái lệnh thầy. Hắn là đại đệ tử của Lăng Tiêu, bởi vậy luôn lấy mình làm gương, chưa bao giờ có ngày nào buông thả.

Nhưng lần này, hắn lại trộm roi của sư thúc, định lên thả Nhạn Hồi.

“Đại sư huynh...” Vành mắt Nhạn Hồi ươn ướt.

Nàng xưa nay không sợ gian khó hiểm nguy, không sợ bị lạnh nhạt mỉa mai, nàng chỉ sợ người ta tốt với nàng, nàng sẽ nợ mãi không trả được.

Lăng Tiêu quyết lòng muốn cắt đứt tiên căn của Nhạn Hồi, cho dù bản thân có chuyện quan trọng cũng không quên giao phó cho người khác tiếp tục hoàn thành chuyện này. Nhưng Từ Thần thả nàng đi như vậy, đến khi Lăng Tiêu trở về, huynh ấy phải đối diện với hình phạt thế nào đây, Nhạn Hồi không thể tưởng tượng.

Xích trên chân được Từ Thần cởi ra, nhưng Nhạn Hồi vẫn không khống chế được đôi chân mình, sáu trận đòn bởi Diệt Hồn Tiên đã khiến gân cốt nàng

bị tổn thương.

Từ Thần chăm chú cời xích trên tay Nhạn Hồi, lúc này hấn gần kề Nhạn Hồi hơn ban nãy nên nhỏ giọng dặn dò, “Sau khi rời khỏi núi Thần Tinh muối hãy tới chỗ Yêu tộc đi. Trung Nguyên không lưu muối, muối hãy đi nơi khác mà sống cho thật tốt.”

Nghe thấy lời này, Nhạn Hồi khẽ nghiêng đầu, lệ từ khóe mắt hào vào trong đất.

Từ Thần muốn nâng sông tiếp, bởi vậy bằng lòng vứt bỏ khác biệt Tiên Yêu trong suy nghĩ của hấn, để nàng tới chỗ Yêu tộc mà không hề kỳ thị, vì muốn nàng được sống tiếp.

Bùa trên tay trái đang vẽ nửa chừng, bỗng nhiên cửa động lóe lên bóng người, Từ Thần và Nhạn Hồi đều giật mình.

Từ Thần ngẩng đầu, thấy Lăng Phi đang đứng ngoài cửa động, áo trắng phản chiếu ánh trăng, ả cười lạnh: “Sur huynh không có đây, ta sợ có người có ý đồ riêng nên đi tuần tra một vòng, không ngờ thật sự có người gan to bằng trời.”

Từ Thần im lặng.

“Từ Thần, con thân là đại đệ tử của Lăng Tiêu sư huynh, nay lại làm trái với mệnh lệnh của sư phụ con sao?” Ả nói, “Giờ con khóa lại xích vào chân Nhạn Hồi rồi ra đây, ta sẽ coi như đêm nay không nhìn thấy cảnh này.”

Từ Thần cúi đầu, tiếp tục vẽ bùa trên xích tay Nhạn Hồi.

Lòng Nhạn Hồi chấn động: “Đại sư huynh.” “Ồ Tam Trùng sơn thúc ấy đã bị tổn thương nguyên khí, hiện giờ chưa chắc đã là đối thủ của ta.” Từ Thần thì thầm, “Chờ mở khóa xong ta sẽ cố đưa muối ra ngoài.”

Lăng Phi không nghe thấy lời Từ Thần, nhưng cũng nhìn ra Từ Thần không định nghe lệnh ả, vẻ mặt Lăng Phi lạnh đi, ả cười lạnh: “Được, vậy đừng trách ta độc ác.” Nói xong, ả lắc người né sang một bên.

Từ sau khi mặt bị thương, lệ khí quanh người Lăng Phi ngày càng nặng, không biết ả sẽ làm chuyện gì, Nhạn Hồi thăm cảm thấy không hay, nàng đẩy Từ Thần: “Huynh mau ra ngoài đi.”

Lúc này Từ Thần đã cời xong xích tay trái của Nhạn Hồi, còn lại xích trên cổ và tay phải chưa cời, hấn nào chịu ra.

Nhạn Hồi đẩy hấn không được, nàng định khuyên, bỗng cảm thấy mặt đất bốn phía lóe huyết quang, cả địa đạo miên man sát khí.

Lăng Phi đã khởi động Sát trận trong địa lao này! Nhạn Hồi kinh ngạc, ả ta muốn tung đòn sát thủ!

Ở Tam Trùng sơn, ả vốn cũng muốn giết Nhạn Hồi...

“Cô ta muốn giết muối, đại sư huynh, nhân lúc trận này chưa kết xong, huynh ra ngoài đi.”

Từ Thần không hề dao động, vẽ hết bùa chú trên xích tay phải Nhạn Hồi, xích trên tay nàng lập tức rơi xuống, chỉ còn xích trên cổ chưa lấy ra.

Nhưng chỉ chậm trễ trong thoáng chốc, địa lao bùng lên huyết quang, pháp trận xoay chuyển dưới đất, ánh sáng mãnh liệt xông thẳng ra ngoài cửa động.

Nhạn Hồi cảm thấy từng tác máu thịt của mình dường như đều bị trận này hút cạn, vô cùng khó chịu. Nàng không ngờ pháp trận của địa lao này lại ghê gớm đến vậy, nhưng nghĩ lại, đây là địa lao giam giữ người phạm lỗi lớn của núi Thần Tinh, Sát trận trong này là do Thanh Quảng chân nhân bày, đương nhiên không đơn giản.

Lăng Phi ngoài động cũng kinh ngạc vô cùng, ả thấy huyết quang ngút trời, nhuộm đỏ bầu trời trên đỉnh, ả vốn muốn giết Nhạn Hồi, trận pháp bình thường từ lúc khởi động đến khi hoàn thành đều có một thời gian, ả cũng vốn nghĩ Từ Thần sẽ ra ngoài trong thời gian đó.

Nhưng nào ngờ pháp trận này...

Trong địa lao, Nhạn Hồi và Từ Thần đều không biết tình hình bên ngoài. Hai mắt Từ Thần xung huyết. Hấn ẳm Nhạn Hồi lên, trong tay vẫn cầm Diệt Hồn Tiên, khó nhọc vẽ chú trên cổ Nhạn Hồi, quanh người hấn kết thành kết giới, bảo vệ hai người bên trong.

Nhưng kết giới của hấn đã chao đảo do va đập của pháp lực trong Sát trận, sắp không duy trì được bao lâu nữa.

Trong tim Từ Thần không có vảy Hộ Tâm của rồng, hấn chỉ là người tu tiên bình thường, tu vi pháp lực của hấn chỉ cao hơn người cùng trang lứa, hấn không hề đủ sức đối kháng với sức mạnh của pháp trận này!

Lòng Nhạn Hồi như lửa đốt: “Huynh ra ngoài đi.” Nàng khàn giọng hét lên, “Huynh ra ngoài đi!”

Nàng vừa dứt lời, kết giới của Từ Thần liền bị phá, sát khí cuốn tới, thất khiếu của Nhạn Hồi lập tức chảy máu.

Nhưng Nhạn Hồi vẫn bình an vô sự, vảy Hộ Tâm trong tim nàng nóng lên, nhất thời nàng vẫn tưởng là vảy Hộ Tâm đang phát huy tác dụng, nhưng lại phát hiện có gió khe khẽ xoay chuyển quanh người mình, hóa giải hết sát khí xông về phía nàng.

Gió dịu dàng thế này, là sức mạnh của Từ Thần...

Bùa chú trên cổ Nhạ Hôi vẫn chưa vẽ xong, nhưng Từ Thần đã không chống nổi thân hình, đầu gục lên vai Nhạ Hôi.

Nhạ Hôi dốc toàn sức chống đỡ cơ thể, nàng cảm nhận được máu của Từ Thần tuôn theo vai mình chảy xuống xương đòn, sau đó thấm đẫm y phục nàng từng chút từng chút: “Đại sư huynh...” Nhạ Hôi vô cùng kinh hãi, giọng nàng run rẩy hơn bao giờ hết, “Đừng khởi động pháp trận!”

Trong kinh hoàng, Nhạ Hôi dốc hết sức lực toàn thân khản giọng gào thét ra ngoài động, “Đừng khởi động pháp trận! Thả đại sư huynh ra, thả huynh ấy ra!”

Lăng Phi ngoài động nhìn mắt của Sát trận khẽ nhấp nháy ánh sáng đỏ, lúc này nếu ả dùng pháp lực cố ngăn mắt trận vận hành, có khi sẽ ngừng được pháp trận này, có điều... ả phải vứt bỏ tu vi nửa đời...

Ả do dự không quyết, giờ phút này Từ Thần trong địa lao cũng đã không cầm nổi Diệt Hồn Tiên trong tay nữa, rũ rượi thõng xuống.

Chú trên cổ Nhạ Hôi còn một nửa chưa vẽ xong.

“Nhạ Hôi...” Giọng Từ Thần yếu ớt, “Sư huynh vô dụng...”

Nhạ Hôi lắc đầu, nghẹn ngào không nói thành lời.

Vì có gió của Từ Thần luôn xoay chuyển quanh người nàng, bởi vậy Nhạ Hôi không cảm nhận được áp lực khổng lồ của Sát trận, nhưng cơ thể nàng vẫn không kìm được mà run bần bật, giống như cả linh hồn cũng đang run rẩy.

“... Ta không cứu được muội.”

“Không cần cứu nữa, không cần cứu nữa! Muội sai rồi.” Nàng hét lên, cả gương mặt đầy nước mắt, “Muội sai rồi, muội sai rồi! Lăng Phi! Ta bằng lòng lấy mạng đền tội! Người tha cho đại sư huynh đi! Xin người ta cho đại sư huynh!”

Nghe Nhạ Hôi gào thét như một con thú bị vây, Lăng Phi khẽ nghiêng răng, ả nhìn tay mình, rồi lại nhìn mắt pháp trận.

Nhưng vào lúc này, trong không trung bỗng truyền tới tiếng hét vang dội của Lăng Lô: “Nơi này tại sao lại như vậy?”

Những người khác sẽ phát hiện ra ả...

... khởi động Sát trận, giết chết Từ Thần...

Lăng Phi hoảng hốt, thi triển thuật Độn Thổ biến mất ngay tức thì.

Lúc Lăng Lô đáp xuống đất, xung quanh chẳng còn bóng người, ông ta nhìn vào trong động, mắt lập tức bị ánh sáng đỏ bên trong ủa ra đâm chói mắt, khó chịu như sắp mù.

Những tiên nhân trên các đỉnh khác lục đục kéo tới, ai nấy đều nghe Nhạ Hôi gào thét đau đớn như một con thú bị thương.

Cơ thể Từ Thần trong lòng Nhạ Hôi đã dần dần lạnh lẽo, giọng Nhạ Hôi đã khản đến mức cho dù nàng dốc hết sức lực toàn thân gào thét, nhưng âm thanh phát ra cũng chỉ có mình nàng nghe thấy.

Cổ họng nàng như đã bị cầm, mắt dường như cũng sắp mù, ngoài màu đỏ xung quanh thì nàng không nhìn thấy gì nữa.

Nàng tuyệt vọng, không ai giúp nàng, nàng càng không giúp được bản thân, chỉ có thể như vậy, trơ mắt nhìn khí tức của Từ Thần lặng đi từng chút từng chút trong lòng, sau đó bị Sát trận hút cạn máu thịt, hóa thành tro bụi.

Hai tay Nhạ Hôi trống rỗng.

Từ Thần... xương cốt đều không còn.

Nhưng nàng vẫn cảm nhận được pháp thuật cuối cùng của Từ Thần để lại quanh người nàng, đến khoảnh khắc cuối cùng Từ Thần cũng bảo vệ nàng.

Song, gió bao bọc quanh người nàng cũng dần dần lặng xuống, Nhạ Hôi biết, với tình trạng hiện giờ của cơ thể, chờ gió biến mất, trong thoáng chốc nàng cũng sẽ như Từ Thần, hồn phi phách tán.

Không ai cứu Từ Thần, cũng không ai tới cứu nàng...

Thôi thì cứ như vậy cho xong, không cần giãy giụa... Ánh mắt Nhạ Hôi lập tức trở nên âm trầm.

“Nhạ Hôi.” Vây Hộ Tâm trong tim dần dần bắt đầu nóng lên, tiếp đó ngày càng nóng, ngày càng nóng, tựa như một miếng sắt nung đỏ khảm vào tim nàng, khiến nàng cảm thấy mình vẫn còn là một người sống.

Một tiếng rùng rợn gầm từ chân trời bên ngoài động truyền vào.

Nghe rất nhỏ, rất xa, nhưng lại khẽ đánh thức chút ánh sáng trong mắt Nhạn Hồi.

Không lâu sau, tiếng rùng rợn gầm vang dội đất trời, trong Sát trận, dưới đáy địa lao, Nhạn Hồi cũng cảm nhận được sức mạnh khuấy động trời đất kia, dường như có thể khiến núi sông rung chuyển.

“Yêu long!”

“Là Yêu long!”

Bên ngoài có tiên nhân kinh hô, nhưng âm thanh này đã trở thành tạp âm trong tai Nhạn Hồi, dần dần bị vứt bỏ. Nàng chỉ nghe thấy sau tiếng rùng rợn gầm thứ ba, một sức mạnh khổng lồ bỗng dề xuống địa lao.

Mắt trận đỏ tươi ngoài cửa động “rắc” một tiếng nứt ra một đường. Ánh sáng đỏ trong địa lao lập tức tối đi.

Thân rồng từ chân trời phủ phục xuống, mang theo gió, đưa lửa tới, trấn áp sức mạnh của pháp trận, gạt rửa tất cả sát khí.

Mắt trận vỡ nát, ánh sáng đỏ biến mất. Địa lao tối đen như lúc đầu, ánh trăng trên trời vẫn như cũ.

Ánh trăng lạnh lẽo từ cửa động rọi xuống, Thiên Diệu thân mặc hắc bào đứng trước mặt Nhạn Hồi.

Bốn mắt giao nhau, Nhạn Hồi toàn thân nhếch nhác, Thiên Diệu khôi ngô tuấn tú, giống như một vị thần trên trời cao giáng xuống, nhưng cũng tựa như ác ma từ địa ngục bước ra. Giống hết lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Hắn không còn gầy ốm, không còn bất an, dường như hắn đã lấy lại được sức mạnh chấn động trời đất. Lúc này đây, hắn đã biến thành người như vậy, nhưng người đó lúc nhìn thấy Nhạn Hồi ủ rũ dưới đất lại không giấu nổi vẻ xót thương.

Hắn cúi người cong lưng, ẵm nàng lên như một đứa trẻ: “Ta đưa cô đi.”

Vẫn luôn là nàng cứu hắn.

Còn lần này, đổi lại là hắn đến cứu nàng.

HẾT QUYỂN 2

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi, cảm nhận toàn thân than nàng lạnh lẽo, cả người không còn chút sức lực, hắn không kim lòng được ôm chặt nàng hơn, áp sát cơ thể của mình vào nàng, giống như trước đây nàng truyền cho hắn hơi ấm, giờ phút này hắn muốn dùng sự ấm áp ít ỏi của cơ thể mình để an ủi nàng.

“Chúng ta đi thôi.”

Nhạn Hồi như bị lời này thức tỉnh, khản đặc thốt ra ba chữ cực khẽ: “Đại sư huynh...”

Nếu không phải miệng nàng đang kề bên tai Thiên Diệu, hắn sẽ không thể nào nghe thấy chút âm thanh thều thào này.

Lòng Thiên Diệu thất lại, tựa như bị giọng nói cơ hồ không thể nghe thấy của Nhạn Hồi siết đau.

“Đừng để... đại sư huynh lại đây.”

Thiên Diệu tìm kiếm khắp địa lao, nhưng không thấy bóng dáng Tử Thần, nhớ lại sát khí trong địa lao lúc vừa vào, còn có luồng gió như có như không vẫn quanh quẩn bên người nàng, hắn đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Diệu thoáng im lặng, ẵm Nhạn Hồi bước đi, “Hắn không còn nữa.”

Nhạn Hồi lập tức nắm cánh tay Thiên Diệu, “Huynh ấy còn.”

Các tiên nhân của núi Thần Tinh đang bày trận. Ai mở Sát trận trong địa lao đối với họ không còn quan trọng. Yêu long xông lên núi Thần Tinh cứu phạm

nhân, đây mới là chuyện cấp bách nhất họ cần phải xử lý.

Có người hét vang hỏi Thiên Diệu: “Yêu nghiệt phương nào dám lên xông lên núi Thần Tinh ta?”

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn trời: “Nhạ Hôi, chúng ta phải đi rồi.”

Nhạ Hôi nhắm mắt, Tử Thần có còn hay không nàng rõ hơn ai hết, tình thế ở đây lòng nàng cũng rõ, phải đi rồi, không thể để Thiên Diệu bỏ mạng tại nơi này.

Đã đến lúc nàng tử biệt đại sư huynh. . .

Tựa như có một chiếc riu sắc bén bổ vào tim, nàng nghiêng chặt răng, chặt đến mức trán nổi gân xanh, sau khi nhắm nhin lâu thật lâu nàng mở mắt, đáy mắt cất chứa sát khí, khàn giọng nói với Thiên Diệu: “Đi.”

Thiên Diệu chẳng chút do dự, toàn thân lóe lên ngọn lửa.

Cổ Nhạ Hôi vẫn còn buộc sợi xích cuối cùng, Thiên Diệu không buồn nhìn Diệt Hồn Tiên rơi dưới đất, nắm lấy sợi xích, trong tay bùng lên ngọn lửa hùng hực đốt sợi xích này tan chảy, đứt đoạn.

Chỉ trong tích tắc, khắp người hân phát ra yêu khí bức người như lúc mới đến, bay vút lên phía trên.

Ra khỏi địa lao, nhìn các tiên nhân núi Thần Tinh bên dưới, bàn tay níu chặt áo Thiên Diệu của Nhạ Hôi khẽ siết lại. Thiên Diệu cup mắt, ôm nàng xoay người trong không trung, thân hình lơ lửng ở lưng chừng trời, quanh người mở ra một kết giới yêu khí hình tròn, bao bọc hai người bên trong. Một tay hân ôm Nhạ Hôi, đưa yêu lực vào cơ thể nàng.

Khí tức ấm nóng dâng lên, trị liệu cỗ huyệt khô rât của nàng, khiến Nhạ Hôi có thể nói chuyện bình thường trở lại: “Lăng Phi.” Nàng nghiêng răng thốt hai chữ này, rõ ràng giọng nói không lớn, nhưng dường như có thể truyền khắp hai mươi tám đỉnh của núi Thần Tinh.

Lăng Phi đứng trên vách núi đỉnh Tâm Túc, nghe Nhạ Hôi gọi tên mình, cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Ả nhìn về hướng phát ra âm thanh, lò mờ nhận ra có một bóng người lấp loáng lơ lửng trong không trung. Ả biết chắc chắn Nhạ Hôi không trông thấy mình, cũng biết lúc này Nhạ Hôi không có năng lực làm bất kỳ chuyện gì nguy hại tới ả, nhưng đáy lòng ả chợt dạ bất an, sau khi nghe Nhạ Hôi gọi thì càng thêm run rẩy.

Cơ thể Nhạ Hôi yếu ớt rã rời, ánh mắt vô hồn, nhưng trong đôi mắt tựa như có một ngọn lửa đen đang hùng hực cháy: “Món nợ máu người thiếu ta hôm nay sẽ có ngày ta bắt người trả lại! Phàm là đệ tử môn hạ của Lăng Phi, ta gặp ai sẽ giết kẻ đó, phàm là vật Lăng Phi sở hữu, ta thấy vật gì sẽ hủy vật đó.” Nàng cắn hận gần từng chữ, “Từ nay về sau, Nhạ Hôi ta và núi Thần Tinh thề không đội trời chung.”

Giọng nói khàn đặc tỏa ra sát khí lạnh lẽo khiến toàn bộ các tiên nhân có mặt đều im lặng.

Nhạ Hôi vừa dứt lời, Thiên Diệu xoay tay, một thanh trường kiếm xuất hiện bên cạnh hân.

Có tiên nhân vừa nhìn rõ, lập tức kinh ngạc hét lên: “Là Trường Thiên kiếm!”

“Yêu long này đã đánh cắp Trường Thiên kiếm của Tam Trùng sơn!”

Thiên Diệu nhướn mày, vẻ mặt cao ngạo: “Ta vốn không hứng thú với Thần kiếm của các ngươi, tuy nhiên nếu các ngươi đã hiểu lầm, vậy ta sẽ tác thành cho hiểu lầm của các ngươi.” Nói xong, lòng bàn tay hân lóe lên ngọn lửa, tỏa ra nhiệt độ nóng hơn nham thạch của Tam Trùng sơn, bóp chặt đốc Trường Thiên kiếm

Thần kiếm run rẩy như khóc như than.

Đến khi thần kiếm bị nung đỏ hồng thì Thiên Diệu liền ném đi, nó lập tức nổ tung thành nhiều mảnh vụn trong không trung, vài tiên nhân núi Thần Tinh không tránh kịp, bị mảnh vụn Trường Thiên kiếm cứa rách áo rách da.

Các tiên nhân kinh hãi vô cùng, có người hét sức phẫn nộ với sự khiêu khích của Thiên Diệu, hét lớn, định tiến lên giao chiến.

Thiên Diệu chẳng mảy may để ý, lắc người hóa thành hóa long lao đi như con gió lốc, bay về phía chân trời, tốc độ nhanh đến mức khiến các tiên nhân núi Thần Tinh muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Nhạ Hôi nằm bò trên lưng rồng của Thiên Diệu, ngọn lửa trên người hân vừa nãy rõ ràng đã nung chảy Trường Thiên kiếm, giờ đây bao bọc quanh người Nhạ Hôi vậy mà lại không đốt cháy một sợi tóc nào của nàng, hơn nữa còn ấm áp như một chiếc chăn bông bao bọc nàng bên trong, khiến cơ thể lạnh lẽo dần dần ấm nóng từng chút. Cảm giác này dịu dàng như tình cảm mà Thiên Diệu dành cho nàng nhưng chưa bao giờ nói ra.

Nàng nhắm mắt, mặc kệ Thiên Diệu muốn đưa mình đi đâu, mệt mỏi thiếp đi, không còn sức lực nghĩ tới bất kỳ điều gì nữa.

Khi Nhạ Hôi tỉnh lại không biết đã là ngày thứ mấy, nắng ngoài cửa sổ chiếu sáng vào phòng, khiến bóng người ngồi bên cạnh nàng có vẻ mơ hồ.

Nhận Hồi nheo mắt.

“Nhịn đau một chút.” Người đó nói, “Sẽ lấy ra ngay.”

Nhận Hồi bất ngờ cảm thấy cổ họng mình nóng hổi, “rắc” một tiếng, xích sắt trói buộc trên cổ nàng bao nhiêu hôm cuối cùng cũng bị bẻ gãy.

Thiên Diệu lấy sợi xích ra xong thì nhú mảy: “Để lại sẹo trên cổ rồi.” Hắn đưa tay lên vuốt khẽ, nhờ lực đạo Thiên Diệu xoa dịu, Nhận Hồi dường như cảm giác được vết sẹo trên cổ là hai đường mảnh lõm vào, chắc là do đeo xích quá lâu nên da thịt trên cổ nàng bị rách. Thiên Diệu nói, “Trên sắt có gỉ, màu cũng đậm, để ta hỏi Thanh Khâu xem có ai biết xóa sẹo này không.”

“Để đó đi.” Giọng Nhận Hồi khản đặc, “Để vết sẹo này lại đi.”

Đề nàng luôn nhớ rằng, mình còn phải tìm người kia đòi lại món nợ máu.

Chứng cứ quan trọng như vậy nên để lại, vì đây là ân tình nàng đã nợ Tử Thần.

Thiên Diệu sao lại không biết trong lòng Nhận Hồi đang nghĩ gì, hắn chỉ lặng im.

Hắn hiểu Nhận Hồi, thế nên hắn biết đối với nàng, khó gánh vác nhất không phải là vết thương trên người, mà là ân tình nàng nợ người khác. Huống hồ món nợ ân tình này, Nhận Hồi không bao giờ trả được...

Thiên Diệu xưa nay không biết an ủi, cũng biết cho dù an ủi thế nào cũng không an ủi được Nhận Hồi. Hắn im lặng ở bên nàng thật lâu, cuối cùng chỉ nói một câu: “Nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Thiên Diệu.”

Trước khi hắn xoay người rời đi, Nhận Hồi gọi hắn.

Thiên Diệu ngoảnh lại, thấy đôi mắt nàng trống rỗng nhìn vào một nơi trong không trung, một lúc lâu sau mới nhìn hắn: “Cảm ơn người tới cứu ta.”

Thiên Diệu mấp máy môi, chưa thoát thành lời, Nhận Hồi đã hỏi: “Gân cốt ta đứt hết chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Có nối lại được không?”

“Hơi khó, nhưng không phải hoàn toàn không thể.”

Ánh mắt nàng tựa như ngân thương phát sáng, nhấp nháy hàn quang: “Nói gân xong ta muốn vào Yêu tộc.”

Đây là lần đầu tiên Thiên Diệu thấy nàng để lộ ánh mắt như vậy. Sau khi rời núi Thần Tinh, chuyện gì nàng cũng dùng thái độ làm được cũng không cũng được để đối diện, bởi vậy trong mắt người ngoài khó tránh thấy nàng lơ đãng, thấy nàng vô lại. Thế nhưng lần này Thiên Diệu nhìn thấy quyết tâm buộc phải làm trong mắt nàng, ngoài ra còn có...

Thù hận.

Hắn rất quen thuộc với ánh mắt này.

Đó là ánh mắt khi hắn nhìn mình trong gương sau giấc mộng mỗi đêm ở núi Đồng La.

Đó là thù hận muốn giết một người nào đó để trút hết phần nợ trong lòng, là thù hận lắng đọng trong xương tủy, không kích động điên cuồng, không thoát ra thành lời, mà lại khắc ghi sâu tận trong tâm.

Thiên Diệu nhìn Nhận Hồi một lúc lâu rồi gật đầu: “Được.”

Không hỏi nữa câu, cũng chẳng một lời thoái thác.

Nàng muốn nói lại gân cốt, hắn sẽ giúp. Nàng muốn tu luyện yêu thuật, hắn sẽ dạy.

Nhận Hồi ngoảnh đầu đi, nhắm mắt lại, một lần nữa nói: “Cảm ơn.”

Thiên Diệu không đáp, định im lặng lui ra khỏi phòng thì Chúc Ly đưa mấy y dược đồng tử vội vã từ ngoài viện vào, lên tiếng gọi: “Nhận Hồi?”

Y dược đồng tử vây quanh bên giường, nhanh nhẹn chữa trị cho nàng.

Nhận Hồi không đáp Chúc Ly, Chúc Ly nóng lòng nhìn Thiên Diệu: “Hôm nay binh sĩ từ tiền tuyến về có rất nhiều người bị thương, ta không dễ gì mới gọi được mấy y dược đồng tử tới đây, tới muộn hay xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Nhận Hồi chưa tỉnh?”

Nghe vậy Nhạn Hồi mở mắt khàn giọng hỏi: “Yêu tộc tấn công Quảng Hàn môn rồi sao?”

Chúc Ly giật mình, quay đầu nhìn nàng: “Cô tỉnh rồi à? Có chỗ nào không khỏe không?”

“Yêu tộc tấn công Quảng Hàn môn rồi sao?” Nhạn Hồi lặp lại câu hỏi lần nữa.

Chúc Ly đành đáp: “Đầu đơn giản vậy, Quảng Hàn môn tuy gần Tam Trùng sơn, nhưng ở giữa cũng cách mấy chục môn phái tu tiên lớn nhỏ, lần này vượt qua Tam Trùng sơn chẳng qua chỉ là đội tiên phong của Yêu tộc, thăm dò thử hiện nay rốt cuộc Tiên môn có bao nhiêu thực lực thôi. Đêm qua đội tiên phong đã dẫn rút về rồi.”

Nhạn Hồi nhắm mắt.

Nguy cơ của Quảng Hàn môn đã qua, chương môn các Tiên môn đều sẽ lục tục rời khỏi Quảng Hàn môn.

Lăng Tiêu...

Có lẽ cũng đã về núi Thần Tinh.

Sư phụ lạnh lùng này của nàng có giận không, có buồn không, đại đồ đệ của người, đại sư huynh của nàng... đã chết rồi.

Quả thật Lăng Tiêu đã quay về núi Thần Tinh.

Hắn đứng trên ngọn núi hành hình Nhạn Hồi một lúc rất lâu.

Trong đất ở đây vẫn còn lưu lại mảnh vụn của Trường Thiên kiếm, mảnh vụn cắm vào đất quá sâu, có mảnh vì quá nóng đã hòa làm một thể với đá, không ai có thể nhặt lên được.

Lăng Tiêu đứng chấp tay trên ngọn núi bừa bộn này, nghe tường thuật hết chuyện hôm đó. Từ Nguyệt quỳ bên cạnh địa lao lặng lẽ chùi nước mắt, cuối cùng Lăng Tiêu cất tiếng.

“Các người chính mắt nhìn thấy Yêu long giết Tử Thần à?”

Đệ tử bẩm báo ngay người, tiếp đó đáp: “Lăng Phi sư thúc... đã nói vậy.”

Hắn thoáng im lặng rồi hỏi: “Vậy Nhạn Hồi nói thế nào.”

“Chuyện này... Cô ta được Yêu long cứu đi. Lời cô ta... có lẽ...”

Lăng Tiêu còn chưa nghe hết đã phẩy áo, thân hình lập tức biến mất trên đỉnh núi, hào quang lưu chuyển, chỉ trong chớp lát đã đáp xuống đỉnh Tâm Túc, đệ tử xung quanh chưa kịp nhìn thấy bóng, hắn đã đi thẳng đến cửa điện, không dùng tay gõ cửa, khí tức quanh người bùng lên, tức thì có một sức mạnh cực lớn đẩy tung hai cánh cửa.

Lăng Phi đang xếp bằng tĩnh tọa trong điện, chợt thấy Lăng Tiêu tới liền giật mình run rẩy, khí tức suy yếu chút rồi loạn.

“Sư huynh...”

Trên trán Lăng Tiêu hiện gân xanh tựa như phần nộ cực độ, hắn nhìn Lăng Phi hồi lâu, mãi đến khi Lăng Phi không thể không khẽ cup mắt, cuối cùng hắn nghiêng răng nói từng câu từng chữ: “Lên khỏi động Sát trận, hại tính mạng đệ tử, lòng dạ độc ác vô cùng.”

Đón lấy ánh mắt không dám tin của Lăng Phi, Lăng Tiêu nói: “Núi Thần Tinh không mời nổi tượng phật lớn như cô, sau này cô hãy về Quảng Hàn môn xin Tổ Ảnh chân nhân che chở đi.”

Ý của lời này là muốn đuổi Lăng Phi ra khỏi núi Thần Tinh!

Lăng Phi kinh ngạc không nói nên lời, tiến lên muốn hỏi Lăng Tiêu, nhưng thân hình Lăng Tiêu đã biến mất khỏi đỉnh Tâm Túc, dường như không muốn nghe ả nói bất kỳ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Y được đồng tử coi vết thương cho Nhạn Hồi, nhân lúc những người này chưa đi, Nhạn Hồi hỏi: “Ta muốn tẩy tẩy vào Yêu đạo, cơ thể ta hiện tại có

chịu nổi không?”

Nàng vừa dứt lời, Chúc Ly bên cạnh liền giật mình: “Tắt tắt vào Yêu đạo lúc này? Cô...”

Y được đồng tử đứng đầu trông có vẻ nhỏ tuổi, giọng nói cũng non nớt, nhưng lời nói ra lại rõ ràng rạch rạch, đầy đủ lý lẽ: “Gân cốt của cô nương đứt hơn một nửa, theo lý thì với tình trạng này bọn ta không khuyên cô nương tu đạo, cho dù Tiên đạo hay Yêu đạo đều khiến cơ thể cô chịu đau đớn không cùng.”

Nhạ Hôi kiên định hỏi: “Còn tu được không?”

Y được đồng tử nghe vậy đành gạt đầu, “Nếu cô nương kiên trì vào Yêu đạo ngay bây giờ cũng không phải không được, đối với việc tắt tắt thì thời điểm này là tốt nhất, gân cốt đứt hết, tiên căn của cô nương cũng đứt hơn nửa rồi, nên việc tắt tiên căn rất dễ dàng. Sau khi tắt đi tiên căn, cô nương tu luyện tâm pháp của Yêu tộc thì có thể trực tiếp hình thành nội đan của Yêu tộc trong cơ thể, đến khi đó nói lại gân cốt là cô nương coi như đã vào được Yêu đạo, trở thành Yêu.”

“Được.” Nàng không hề do dự, “Nơi nào của Yêu tộc có thể tắt tắt?”

“Đi vào khu rừng phía Tây Nam của Thanh Khâu, có một dòng nước từ Hắc Sơn chảy xuống gọi là Hắc Hà, nước đó có thể tắt tắt.”

Y được đồng tử đáp xong, thấy Nhạ Hôi không hỏi gì nữa bèn lui ra.

Sau khi y được đồng tử đi, Chúc Ly không tán đồng đi tới bên cạnh Nhạ Hôi, “Từ Thanh Khâu đi về phía Tây Nam dân cư dần thưa thớt, chướng khí rất nặng, cơ thể cô thật sự chịu nổi sao?” Nó nói, “Cô không thể nghỉ ngơi chờ sức khỏe tốt hơn rồi mới nghĩ tới chuyện tắt tắt được sao?”

Nhạ Hôi bướng bỉnh lắc đầu, như không nghe lọt bất kỳ lời nào.

Chúc Ly nhìn sang Thiên Diệu, muốn nói Thiên Diệu hãy khuyên Nhạ Hôi, song Thiên Diệu chỉ im lặng đứng bên cạnh, thái độ này nói rõ hẳn sẽ không phản đối quyết định của nàng.

Chúc Ly bất lực, đành thở dài, “Đi về hướng Tây Nam yêu quái rất nhiều, ở đây ta có vật tượng trưng cho tộc Cửu Vĩ Hồ, cô đeo nó trên người, yêu quái khác sẽ không tới quấy nhiễu cô. Có điều, hiện giờ Thanh Khâu đang lúc dùng người, ta không thể phái ai đưa cô đi...”

Nhạ Hôi lắc đầu: “Không cần đâu, đa tạ.”

Thiên Diệu lên tiếng: “Chờ cô xuống giường đi được ta sẽ đi với cô.”

“Cũng không cần.” Nhạ Hôi nhắm mắt, cơ hồ từ chối ngay không suy nghĩ, “Ta đi một mình.” Nàng nói, “Nếu không có yêu quái khác quấy nhiễu, vậy để ta đi một mình đi.”

Nàng muốn ở một mình một thời gian, không muốn bất kỳ ai làm phiền.

Chúc Ly sầu não nhíu mày.

Ra khỏi phòng, Chúc Ly bức bối hỏi Thiên Diệu: “Ồ núi Thần Tinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao Nhạ Hôi lại như vậy? Người không để cô ấy một mình tới Hắc Hà thật đó chứ?”

“Ồn chết được.” Thiên Diệu bước một mạch ra khỏi viện, “Cho ta biết đường tới Hắc Hà.”

Chúc Ly giận ghén rằng: “Người nào cũng không chịu nói rõ, chỉ biết sai ta làm việc thôi, ta tới hầu hạ các người sao!” Chúc Ly chợt nhớ lại sắc mặt tái xám của Nhạ Hôi ban nãy liền im lặng.

Nàng vốn là một nữ tử phóng khoáng xác xược, nhưng giờ lại ủ rũ nản lòng đến cực độ, thật sự...

Khiến người ta xót xa.

Năm ngày sau, Nhạ Hôi đã có thể đi lại được. Nàng xin y được đồng tử bản đồ tới Hắc Hà rồi tự mình xuất phát mà không cho ai biết.

Trên đường vào rừng, Nhạ Hôi tiện tay bẻ một cành cây, nàng nhìn cành cây trong tay hồi lâu rồi ném lên không trung, muốn ngửa kiểm bay lên như lúc trước, nhưng khi đập lên được cành cây, chỉ bay được hai ba trượng nàng đã loạng choạng ngã nhào xuống đất.

Ngã rất thảm hại, Nhạ Hôi bật dậy phui đất trên người mình, nhặt cành cây lên nhìn rồi bật cười một tiếng, ba phần mìa mai, ba phần bất lực, ngoài ra còn có lạnh lẽo thể lương không kể xiết, nét trắng trẻo đầu bẻ giữa mi tâm nàng như được tô đậm hơn thêm.

Thì ra, dấu vết thời gian đã hằn lên khóe mắt và in lên gò má nàng.

Đối với nàng thì ngửa kiểm bay vốn chỉ là chuyện đơn giản như ăn cơm, thế mà giờ đây, đôi bàn tay dùng để ăn cơm của nàng đã bị đứt gãy.

Nhạ Hôi nắm chặt cành cây trong tay, dọc đường dùng nó rẽ lối, đi về phía nơi nàng muốn đến.

Đi suốt một ngày vẫn chưa tới Hắc Hà, Nhạh Hòih tìm một khoảng đất bằng phẳng bên đường ngòih nghỉ, vừa khéo đường như đêm trước có yêu quái nghỉ chân tại đây nên có củi vụn rải rác xung quanh, bên cạnh còn mấy quả đại chưa ăn hết.

Nhạh Hòih nhậh lên lau sạch rồi ăn, kể đó nhóm lửa, khoác áo nằm ngòih trên đất.

Cơ thể Nhạh Hòih vẫn chưa khỏe hẳn, cả ngày hôm nay đi suốt khiến nàng rất mệt, dù vậy nàng vẫn không ngủ say, trong mơ có rất nhiều âm thanh hỗn tạp huyền ảo khiến đầu óc nàng rối rắm. Có một bóng người dần dần bước về phía nàng trong cảnh ồn ào, Nhạh Hòih nhận ra đó là bóng Tử Thần, nhưng Tử Thần đi rất lâu mà vẫn không đến bên cạnh nàng được.

Nhạh Hòih liền bước tới, cố gắng chạy về phía trước : “Đại sư huynh ! Huynh vẫn còn sống phải không ? Muộih chỉ nằm thấy ác mộng thôi phải không ?”

Suốt đêm nàng chạy về hướng bóng người đó, nhưng mãi vẫn không thể đến gần. Nàng nhìn bóng Tử Thần, song có làm thế nào cũng không chạm vào được.

Ánh nắng rơi vào mắt, xé rách màn đêm, bóng người biến mất, Nhạh Hòih tỉnh lại, nhìn lá cây đong đưa một lúc nàng mới phản ứng được, thì ra đây mới là giấc mộng của nàng.

Nàng đã mơ một giấc mộng rất đẹp, Tử Thần vẫn còn, mọi chuyện vẫn như xưa.

Nhạh Hòih nheo mắt thích ứng với ánh nắng chói chang một lúc thật lâu, dập tắt đống lửa bên cạnh, phui phui y phục tiếp tục lên đường.

Yên lặng bình thản như trong lòng chẳng chút đau đớn hụt hẫng nào.

Nhạh Hòih đi hết ba ngày, ba ngày này coi như nàng may mắn, dọc đường luôn có quả đại rơi sẵn để ăn, có ống trúc để đựng nước uống, cũng dễ dàng gom được củi khô nhóm lửa.

Ngoài việc mỗi đêm đều ngủ không yên, Nhạh Hòih cảm thấy hình như mình rất thích hợp sống nơi hoang dã, vì nàng thật sự vô cùng may mắn.

Chiều tối thứ ba, Nhạh Hòih tính thời gian, đi suốt đêm nay tuy có thể tới được bờ Hắc Hà, nhưng lại không còn hơi sức tẩy tủy, chỉ bằng nghỉ một đêm trong hốc cây này, dưỡng sức để ngày mai chịu đựng cơn đau tẩy tủy.

Hốc cây cũng rất sạch sẽ, bên trong còn có ít cỏ khô không biết là do động vật hay yêu quái vứt xiêu xiêu vẹo vẹo, Nhạh Hòih chỉ cần trải ra là ngủ được.

Đêm đó, trong giấc mơ của Nhạh Hòih vẫn đầy tiếng ồn ào, nhưng có lẽ liên tục một mớih mấy ngày tích tụ lại, đêm nay âm thanh trong mơ của nàng đặc biệt to, đến mức ngay cả Nhạh Hòih chưa bao giờ nghe rõ lời mình nói trong mơ cũng nghe thấy âm thanh này.

Nàng giậh mình toát mồ hôi lạnh.

Giọng nói... là giọng nói của nàng.

Là tiếng hét của nàng trong địa lao núi Thần Tinh hôm đó, dư âm dai dẳng, hết hồi này tới hồi khác, vừa thê lương vừa đáng sợ. Nhạh Hòih nhìn bóng Tử Thần thoát ần thoát hiện, phát hiện Tử Thần không đi về phía nàng, ngược lại quay lưng về phía nàng mà đi. Ở hướng Tử Thần đi tới, ánh sáng đó ngút trời, tựa như khắp nơi đều là huyết sắc.

Lòng Nhạh Hòih biết rõ đó là gì, nàng chạy về phía Tử Thần, gắng sức gào thét, nàng muốn kéo hẳn lại, nàng muốn gọi tên hẳn đừng đi, đừng đi về phía đó, cứ để người nên ở trong ánh sáng đó kia tiếp tục ở đó, đừng cứu nàng, không cần lo cho nàng, đừng bỏ mạng vì nàng.

Người đáng chết...

Rõ ràng là nàng.

“Nhạh Hòih.”

Âm thanh lớn khiến mặt đất rung chuyển, đánh thức Nhạh Hòih từ trong mơ.

Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng rả rích và tiếng gió đêm thổi lá cây xào xạc, tất cả đều yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Nhạh Hòih có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch. Ánh mắt nàng vô hồn, đảo quanh bốn phía, lúc này mới nhìn thấy người bên cạnh.

Người đó vẫn đang ôm vai nàng, hai tay siết chặt, đầu mày hẳn cũng nhíu chặt hết như nàng.

“Thiên Diệuh.”

Nàng thất thần gọi tên hẳn, giọng diệuh tựa như không chắc chắn hẳn có phải là Thiên Diệuh không, không phân rõ mộng cảnh và hiện thực.

Sau khi đưa Nhạh Hòih từ núi Thần Tinh về, đây là lần đầu tiên Thiên Diệuh nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt tột cùng của nàng, trán đầy mồ hôi, cơ thể run rẩy, những cảm xúc bị nàng đè nén tận đáy lòng lúc này đều bộc lộ ra, không kịp che giấu.

Lòng Thiên Diệu thất lại: “Ta đây.”

Lời đáp này dường như khiến Nhạh Hồi bình tâm trở lại, nàng mượn sức Thiên Diệu ngồi dậy, nhìn sống lưng thẳng tắp, không cần tựa vào hân, tuy trong lòng Thiên Diệu không muốn, nhưng cuối cùng cũng buông vai nàng ra.

Nhạh Hồi ôm mặt, khi bình tĩnh lại đôi chút nàng liền hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?” Giọng nàng dường như không hề khác thường chỉ thoáng chốc sau, nàng đột nhiên hiểu ra tất cả.

“Chả trách ta đi đường lại thuận lợi đến vậy...”

Thiên Diệu nghĩ Nhạh Hồi sẽ trách mắng hân, hiểu rõ tính nàng nói sao làm vậy, Thiên Diệu giải thích: “Tuy có biểu tượng của Cửu Vĩ Hồ mà Chúc Ly đưa, nhưng vẫn có không ít yếu quái không nghe mệnh lệnh tộc Cửu Vĩ Hồ, với tình trạng cô hiện giờ thật sự không thích hợp bốn ba một mình...”

“Ta biết.” Nhạh Hồi không trách hân, “Cám ơn ngươi đã đi cùng ta.”

Cho nàng không gian, cho nàng tôn trọng, bố trí tất cả không để lộ dấu vết, chắc chắn Thiên Diệu đã tổn không ít tâm tư. Nhạh Hồi không ngốc, nàng có thể cảm nhận được. Im lặng một lúc nàng lại nói: “Cám ơn.”

Thiên Diệu dôi mắt, mấp máy môi nói: “Không cần cám ơn.” Hân dường như không thích ứng với những lời như vậy, vừa nói vừa đi ra ngoài hốc cây, đến khi đứng bên ngoài, quay lưng về phía Nhạh Hồi, hân nói rành mạch hơn: “Ta cũng có nhiều lời cảm tạ chưa bao giờ nói với cô.”

Nhạh Hồi khẽ ngậy người.

Thiên Diệu nghiêng đầu, ánh trắng soi đường cong hoàn mỹ trên gương mặt hân, nhìn về sừng sốt của Nhạh Hồi, hân khẽ thì thầm, “Chắc cô không biết là cô đã làm những chuyện gì cho ta đâu.”

Cứu hân, bảo vệ hân, vừa như khiên vừa như kiếm của hân.

Tuy nhiên, nàng lại chưa bao giờ nhận ra điều này.

Thiên Diệu ngồi ngoài hốc cây, đưa lưng về phía Nhạh Hồi, sống lưng thẳng tắp, chăm chú nhìn trời cao: “Ngày mai cô phải tẩy tủy, ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Sáng hôm sau, cuối cùng Nhạh Hồi và Thiên Diệu cũng tới Hắc Hà.

Từ xa đã thấy một con suối ngoằn ngoèo từ trong núi chảy ra, nước suối trong suốt thấy đáy, không hề vẩn đục như tên nó.

Nhạh Hồi khom người xuống thử dùng tay chạm vào nước suối, vừa chạm vào, nàng đã cảm thấy ngón tay đau nhói, tựa như bị cửa đứt, tiên lực trong cơ thể theo nước suối chảy đi.

“Là chỗ này.” Nhạh Hồi rút tay về, dùng tay xoa người nhìn Thiên Diệu, “Tiên lực trong cơ thể ta không còn nhiều, y được đồng tử nói có lẽ tắm trong nước này ba canh giờ là tẩy tủy xong. Ngươi ở đây chờ ta à?”

Thiên Diệu gật đầu.

Nhạh Hồi nhìn hân. Hai người nhìn nhau một lúc, Thiên Diệu khẽ nhượng mảy: “Sao vậy?”

“Ta phải cởi hết quần áo.”

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ chuyển, hân đi tới sau gốc cây bên cạnh, khoanh tay lẳng lặng đứng chờ. Thiên Diệu chỉ còn thiếu tìm rỗng chưa tìm được, thánh lực của hân nhảy bén hơn lúc trước rất nhiều, chỉ cần nghe tiếng Nhạh Hồi cởi y phục sột soạt, hân có thể biết nàng đang cởi gì.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, hân cảm thấy dường như có một số ý nghĩ đang cựa quậy dâng trào trong lòng mình, bèn đưa mắt nhìn trời, đến khi nghe thấy tiếng Nhạh Hồi đã bước xuống nước, hân cơ hồ không thể khống chế, đóng tai lên tập trung lắng nghe.

Nhạh Hồi ngâm mình trong nước, không biết là do nước lạnh hay bị sức mạnh trong nước kích thích, phát ra một tiếng hự nhẹ.

Âm thanh này khiến Thiên Diệu mất tự chủ, nghiêng đầu đưa mắt nhìn. Nhưng cuối cùng hân sức tỉnh, quay ngoắt đầu đi, không hiểu tại sao mình lại trở nên...

Dung tục như một kẻ trộm dòm ngó cô nương nhà người ta tắm.

Lúc vỡ tuồng trong lòng Thiên Diệu đang hồi vô cùng đặc sắc, đột ngột truyền tới tiếng kêu của Nhạ Hối, tiếp đó “tôm” một tiếng, hấn ngay cả người, đến khi nghe kĩ lại thì đã không còn động tĩnh gì nữa.

Thiên Diệu liền ngoảnh đầu, trên bờ Hắc Hà là y phục của Nhạ Hối cởi ra để đó, nhưng dưới suối không còn bóng nàng.

Hấn vội vàng bước đến bên suối, chẳng qua chỉ trong chốc lát thôi đã không còn cảm giác được khí tức của Nhạ Hối nữa.

Hấn nhủ mảy, cúi người chạm tay vào nước, cảm thấy ngón tay đau nhói, tiếp đó khí tức trong cơ thể không thể khống chế mà bị dòng nước hút, cuốn về phía xa xa.

Thiên Diệu thử thăm dò thêm một lúc, không vội rút tay về, chỉ trong chốc lát chậm trễ này, thỉnh thoảng có một sức mạnh khác kéo tay Thiên Diệu, lôi hấn xuống.

Trong nước Hắc Hà này có sức mạnh tẩy tủy, hơn nữa còn ẩn giấu một sức mạnh khác. Thiên Diệu đắm đắm nhìn dòng nước suối trong suốt thấy đáy, chẳng chút tạp chất.

Nhưng sức mạnh này đang kéo hấn xuống, Thiên Diệu ngày càng cảm giác được rõ ràng.

Nhạ Hối bị sức mạnh này kéo xuống rồi sao?

Nếu muốn tìm Nhạ Hối thì phải đi theo sức mạnh này, đây là cách nhanh nhất cũng là cách nguy hiểm nhất. Thiên Diệu nhìn chăm chú, chẳng chút do dự nhẩy “tôm” xuống lòng suối, để mặc sức mạnh kia kéo mình đi.

Khi thân hình Thiên Diệu hoàn toàn lặn vào trong nước, Hắc Hà lại trở về trạng thái trong suốt tĩnh lặng ban đầu, tựa như vừa rồi không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Còn Thiên Diệu khi xuống Hắc Hà thì bị sức mạnh kia kéo đi, chìm vào bóng tối, bốn phía xung quanh đều đen kịt.

Dần dà trong bóng tối đột nhiên xuất hiện rất nhiều hạt bụi nhỏ, mỗi lúc một nhiều, phủ trời ngập đất, sau đó ngưng tụ thành cây bên cạnh hấn, thành đất dưới chân hấn, thành người trước mặt hấn.

Nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc, Thiên Diệu thất thần.

Tổ Ảnh lặng lẽ nhìn hấn, giọng điệu cất chứa lạnh lùng trời sinh: “Sao vậy?”

Thiên Diệu nhìn quanh, cảnh tượng xung quanh rất quen thuộc, là sơn cốc hấn ở hai mươi năm trước. Hấn ở bên kia cốc, đôi lúc sẽ tới chỗ các yêu quái tụ họp trong cốc để nghiên cứu cách tu hành. Nhưng từ khi gặp Tổ Ảnh, hấn ít quay về cốc hơn.

Thiên Diệu nhìn cảnh sắc xung quanh hồi lâu, rồi quay đầu nhìn Tổ Ảnh.

Tổ Ảnh chậm rãi đi về phía hấn: “Tại sao lại nhìn ta như vậy? Tuy ngày mai ta phải quay về Quảng Hàn môn, nhưng ta sẽ không rời xa chàng đâu.”

Đúng, cách đây hai mươi năm, trước khi Tổ Ảnh về Quảng Hàn môn bày trận đã nói với hấn như vậy, Tổ Ảnh bước tới phía trước nhẹ ôm lấy hấn: “Mười ngày sau chàng nhất định phải tới Quảng Hàn môn cưới ta.”

Đó là lần đầu tiên Thiên Diệu ôm người mình yêu vào lòng, năm đó hấn chỉ cảm thấy tình ý ngập tràn trong tim, hạnh phúc tới mức không giống như một Yêu long tu hành ngàn năm, mà như một tên ngốc sắp cưới được thê tử.

Năm đó...

“Cưới cô, sau đó để cô phan thân róc vẩy, chế tạo khai giáp trường sinh cho người cô yêu sao?”

Tổ Ảnh không hề kinh sợ, ngẩng đầu nhìn hấn, như vô cùng khó hiểu: “Chàng nói gì vậy, người ta yêu chẳng phải là chàng sao?”

Thiên Diệu cười lạnh: “Huyền thuật nhỏ nhoi mà muốn mê hoặc lòng ta, để ta chìm đắm trong quá khứ à.” Một ngọn lửa bùng lên trong tay, hấn giờ tay bóp lấy mặt Tổ Ảnh, đốt cháy Tổ Ảnh, thân hình Tổ Ảnh hóa thành tro bụi trong tay hấn. Thiên Diệu phẩy tay, thiêu đốt hết tất cả mọi thứ xung quanh, “Đáng tiếc là cô chọn sai người rồi.”

Bốn phía lại trở nên tối tăm, lặng ngắt như tờ, ngay cả tro bụi cũng biến mất.

Thiên Diệu bước đi trong bóng tối, bỗng cảm thấy trăng trên trời sáng vàng vạc, hấn nghiêng đầu, sau lưng hấn là một gốc cây, còn trước mặt hấn là Nhạ Hối đang đứng đưa lưng về phía ánh trăng, tay nắm chặt kiếm che chắn cho hấn, dù gương mặt nghiêng nghiêng nhưng vẫn vô cùng oai phong.

Lòng Thiên Diệu se thắt, hấn chăm chú nhìn hình bóng Nhạ Hối.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi.” Nhạ Hối nói.

Ánh mắt Thiên Diệu bất chợt hóa dịu dàng. Dù phía trước Nhạ Hò là bóng tối bất tận ẩn chứa vô vàn âm mưu quỷ kế, nhưng nàng không hề thoái lui, vẫn đứng cảm đối mặt.

Thiên Diệu bước đến sau lưng Nhạ Hò, nàng nghiêng đầu nhìn hắ, “Ồ bên cạnh ta, đừng đi lung tung.”

“Không được.” Hắ phản đối, “Ta phải đi cứu cô.”

Nhạ Hò sừng sốt, ngoái đầu nhìn hắ: “Sao lại cứu ta?”

Có lẽ vì biết là ảo giác, nên hắ quên không giấu cảm xúc trong lòng mình, đưa tay vỗ vỗ đầu Nhạ Hò: “Cứu cô ra khỏi bi thương.”

Trong lúc Nhạ Hò còn chưa đáp, Thiên Diệu khẽ cup mắt, không nói thêm một lời nào nữa, ngọn lửa trong tay hắ lại cháy lên, đập tan bóng Nhạ Hò trước mặt.

Nhìn gương mặt Nhạ Hò vỡ vụn trước mặt mình, cho dù biết rõ đây chỉ là ảo giác, thế nhưng lòng hắ vẫn thất lại, một loại đau đớn không nói thành lời vô thanh vô thức dâng lên trong lòng hắ.

Sau khi ảo ảnh biến mất, đôi người Thiên Diệu co lại, toàn thân dấy lên sát khí, khí tức nóng bỏng tỏa ra dưới chân hắ, mỗi một bước của hắ đều khiến không gian rung chuyển kịch liệt.

Một bước đi là một ngọn lửa bùng lên trong bóng tối.

“Ra đây.” Giọng hắ cực lạnh, cũng cực kì dứt khoát, tựa như ẩn giấu ngàn lưỡi dao, có thể xuyên thủng bất kì ý đồ xấu xa nào ẩn giấu trong bóng tối, “Trốn thì đừng trách ta không khách sáo.”

Vừa dứt lời, hắ lại bước thêm một bước, một bước này lại sinh ra một ngọn lửa còn đáng sợ hơn trước mấy phần, loáng cái đã thiêu rụi hoàn toàn bóng tối xung quanh.

Tích tắc sau đó, bốn bề sáng sủa, có điều khí tức của huyền trận vẫn còn.

Thiên Diệu nhìn bầu trời xanh trên đỉnh đầu, lác đác vài con chim én chao liệng báo hiệu xuân về.

Trong huyền cảnh vẫn vút tiên khí, trên không trung đôi lúc xuất hiện bóng người ngự kiếm bay qua, phóng mắt nhìn, phía xa xa là hai mươi bảy ngọn núi sừng sững, tính cả ngọn núi dưới chân hắ, tổng cộng là hai mươi tám ngọn núi.

Núi Thần Tinh, Thiên Diệu chỉ đến đây một lần lúc cứu Nhạ Hò, dù vậy vẫn nhớ rất rõ nơi này.

“Nhạ Hò! Đừng chạy!” Một thanh niên vừa hét vừa lướt qua bên cạnh Thiên Diệu chạy về phía trước, tóm lấy một cô nương đang đứng đó, áo xám trên người cô nương này chẳng chút phù hợp với hoàn cảnh xung quanh: “Sao muội lại tranh chấp với Từ Nguyệt? Muội ấy là sư tỷ, muội phải tôn trọng muội ấy!”

Cô nương áo xám xoay người lại, quả nhiên là Nhạ Hò, nàng nhìn chàng trai trước mặt, ngây người hồi lâu: “Đại sư huynh.”

Tựa như không hề phát hiện xung quanh mình là huyền cảnh, Nhạ Hò thất thần nhìn Từ Thần nói: “Muội mơ thấy... huynh vì cứu muội mà bị hại chết...”

Từ Thần nhíu giọng mắ: “Nói bừa gì vậy! Lần này đừng hòng lấp liếm qua mặt ta, lần sau để sư phụ biết xem người có trị muội không!”

Nhạ Hò lắc đầu: “Sư phụ không quan tâm tới chúng ta đâu.”

Từ Thần chau mày: “Hôm qua muội luyện kiếm không thuận tay, hôm nay sư phụ đã cho muội thanh kiếm mới, sao muội có thể nói sư phụ không quan tâm muội, muội càng tu luyện càng mù mờ rồi! Ngày nào cũng nghĩ bừa.”

Nhạ Hò vẫn nhìn Từ Thần, cuối cùng gật đầu: “Đúng, là muội nghĩ bừa, mơ thấy những thứ vớ vẩn.” Nói xong, nàng mỉm cười, “Chút nữa muội sẽ tới nhận lỗi với Từ Nguyệt sư tỷ, sau này huynh tỉ kiếm với muội nhé, kiếm sư phụ mới cho muội vẫn chưa quen tay.”

Từ Thần gật đầu, Nhạ Hò bước theo sau hắ, khóe môi vẫn nở nụ cười.

Thiên Diệu thấy vậy nhíu chặt mày, hắ do dự đi theo Nhạ Hò một đoạn, cuối cùng không nhin được nữa, bước lên kéo Nhạ Hò lại.

Nhạ Hò ngoảnh đầu, nụ cười trên khóe môi vẫn còn vương, nàng nhìn hắ như thể hai người vốn không quen biết nhau. Mãi đến khi Thiên Diệu nghiêm mặt nhìn nàng thật lâu, Nhạ Hò tựa như nhớ ra điều gì đó, nụ cười trên mặt dần dần tắt.

“Buông tay ra.” Nhạ Hò nói, “Ta phải đi với đại sư huynh.”

“Cô biết đây là ảo giác.”

“Buông tay ra.”

Thiên Diệu không buồn nghe nàng nói, vẫn nắm chặt lấy nàng. “Cô không thể đi với hắn, nếu cứ như vậy, cô càng chìm đắm trong ảo giác, thời gian lâu dần sẽ chẳng thể nào thoát ra được.”

Nhận Hồi lắc đầu, giọng nói khẽ run rẩy: “Buông tay ra...”

“Ta không buông cô đâu.” Thiên Diệu kiên định nhìn nàng, “Lúc gặp cô thì đã định sẵn rồi, mỗi một giờ một khắc sau này ta vẫn luôn bám chặt cô.”

“Để ta ở đây đi.” Nhận Hồi nghẹn ngào, sau khi rời khỏi núi Thần Tinh, đây là lần đầu tiên nàng khóc, “Ở đây tốt lắm, ảo giác cũng được, để ta ở đây đi. Để tất cả vẫn nguyên vẹn.” Nàng cố thuyết phục hắn.

“Nhận Hồi.” Thiên Diệu không thuận theo lời nàng, cho dù khiến Nhận Hồi đau hắn cũng quyết không buông lỏng, “Đây là giả.”

“Giả thì đã sao!” Cuối cùng Nhận Hồi cũng hét lớn, “Giả thì đã sao chứ!”

Nàng giãy giụa kịch liệt, Thiên Diệu sầm mắt, siết chặt Nhận Hồi vào lòng để mặc nàng vừa đánh vừa đá trong lòng mình, tựa như cảm thấy chưa hả giận, nàng còn cắn lên cổ Thiên Diệu. Nhận Hồi cắn mạnh đến mức máu thịt lẫn lộn, vậy mà hắn vẫn im lặng không kêu đau tiếng nào.

Những đau đớn này chẳng thấm vào đâu, so với trăm ngàn vết thương từng xuyên thấu tim hắn.

Nhưng rồi sẽ ổn thôi.

Thiên Diệu ôm Nhận Hồi, vỗ vỗ vào gáy nàng, hết sức dịu dàng nhỏ giọng an ủi: “Nhận Hồi, rồi sẽ ổn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Động tác Nhận Hồi từ từ dịu lại, nàng không dám đá Thiên Diệu nữa, răng cũng chậm chậm buông ra, máu tươi nhuộm đỏ khiến cánh môi nàng tươi tắn khác thường.

Hơi thở nặng nề của Nhận Hồi phả lên cổ, khiến lòng hắn dấy lên cảm xúc, so với lúc bị Nhận Hồi cắn đau, cảm xúc như có như không này cơ hồ càng khiến hắn khó chịu hơn, sau cùng hắn khẽ đẩy nàng ra.

“Tỉnh táo rồi à?”

Một lúc sau Nhận Hồi vẫn không động, khi Thiên Diệu tưởng nàng ngủ rồi, Nhận Hồi mới cười khỏ: “Tại sao ngươi không để ta chìm đắm trong huyền cảnh? Ít ra ở đó không có lòng người hiểm ác. Cho dù ta biết đó là giả...?”

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi nói: “Chẳng phải cô còn phải báo thù cho sư huynh của cô nữa sao?”

Mắt Nhận Hồi khẽ lạnh.

Phải, đây chính là lý do khiến nàng kiên trì vào Yêu đạo, tu Yêu pháp.

Nàng muốn Lăng Phi trả giá cho những việc mà ả đã làm.

“Báo thù gì chứ, thật chẳng đẹp để chút nào.” Vào lúc này trong không trung bỗng truyền tới tiếng nói trẻ con giòn giã: “Hà tất suốt ngày nghĩ tới những chuyện chém giết, trong huyền cảnh mọi thứ đều đẹp đẽ, tốt biết dường nào, ở trong đó không có gì hại được các ngươi đâu, vĩnh viễn ngập tràn ánh nắng, vĩnh viễn khiến các ngươi vui vẻ, tại sao cứ phải muốn ra chứ.”

Ánh mắt Thiên Diệu tối lại, vung tay lên quát một ngọn roi ngưng tụ từ lửa về phía phát ra âm thanh.

“Á!” Ngọn roi lửa dài đánh trúng một luồng khí đen, tiếng trẻ con kêu thét vang lên, thoáng sau, huyền cảnh lập tức bị phá, cảnh sắc núi Thần Tinh xung quanh như một bức tranh bị đốt cháy, tích tắc hóa thành tro bụi, bị gió cuốn đi.

Ngoài huyền cảnh là một cung điện bằng đá ánh sắc lam, bên trong trống trải, nhưng nhìn lên thì đem ngòm, không thấy đỉnh. Còn ở nơi ngọn roi lửa của Thiên Diệu đánh vào, có một cô bé ăn mặc rách rưới đang ôm cánh tay ngồi trên bậc thềm, vẻ mặt sắp khóc nhìn Thiên Diệu và Nhận Hồi: “Các ngươi xấu quá! Ta chế tạo cho các ngươi bao nhiêu là viễn cảnh, các ngươi không vừa lòng mà còn đánh ta nữa! Đồ xấu xa!”

Thiên Diệu quan sát đứa trẻ trước mặt, Nhận Hồi bên cạnh chột nói: “Là Huyền yêu.”

Thiên Diệu liếc mắt sang, thấy trên khóe mi Nhận Hồi vẫn còn nước mắt chưa khô, nhưng ánh mắt nàng đã không còn bi thương tuyệt vọng, dù biết

trong lòng nàng vẫn buồn bã, những lúc nguy hiểm và đối mặt với kẻ địch, lúc nào Nhạn Hồi cũng tỉnh táo.

Nhạn Hồi luôn là người kiên cường.

“Đốt cháy tóc nó.” Nhạn Hồi nói với Thiên Diệu.

Thiên Diệu không hỏi tại sao, ném sang bên đó một quả cầu lửa, cô bé vẫn còn đang ôm cánh tay nằm dưới đất giả vờ tội nghiệp liền lập tức bật dậy, xoay người bỏ chạy.

Nó chạy rất nhanh, cơ hồ vừa lách người là đã trốn phía sau vương tọa, quả cầu lửa của Thiên Diệu chỉ đánh trúng hòn đá ngay trên vương tọa.

Cô bé nắm tóc mình, dè dặt thò đầu ra, hung dữ lườm Nhạn Hồi: “Mụ già kia, dám đập vào chỗ đau của ta.”

Nhạn Hồi không buồn nhòm nó, nói với Thiên Diệu: “Toàn bộ linh lực của Huyền yêu đều tập trung ở tóc, đốt hết tóc nó, nó sẽ không thể làm xằng làm bậy nữa.”

“Làm xằng làm bậy gì chứ!” Tiểu Huyền yêu rất tức tối, “Ta đã cho cô vào trong một huyền cảnh ngọt ngào, những điều các người nhìn thấy đều là những khoảnh khắc đáng nhớ trong đời, vậy mà cô nói ta là làm xằng làm bậy! Rõ ràng ta đã cho các người quay về quá khứ, ôn lại những thời khắc đẹp đẽ mà!”

“Phí lời nhiều quá.” Nhạn Hồi nói, “Cắt lưỡi luôn đi.”

Tiểu Huyền yêu nghiêng rằng, không biết nó đã vận cơ quan gì sau vương tọa, gạch dưới chân Nhạn Hồi đột ngột biến mất, khiến nàng suýt chút rơi xuống một thông đạo đen ngòm, Thiên Diệu nhanh tay tóm lấy Nhạn Hồi đẩy sang bên cạnh, cũng tiện tay ném một quả cầu lửa ra.

Tiểu Huyền yêu lại rút đầu vào sau vương tọa, chỉ là lần này nó không ngờ, quả cầu lửa đập lên đó không những không biến mất như lần trước mà lập tức nổ tung, bắn ra một ngọn lửa lớn, bao trùm cả vương tọa.

Ngay cả nó trốn phía sau cũng bị đốt.

Tóc tiểu Huyền yêu bị lửa đốt, nó lập tức kêu chí chóe liên tục, vọt chạy như gà bị đốt cháy lông, vừa chạy vừa phui tóc đồng thời xông về phía Nhạn Hồi đang đứng.

Nhạn Hồi thấy tiểu Huyền yêu cả người đầy lửa xông tới liền tránh sang một bên, nào ngờ tiểu Huyền yêu nhảy xổ về phía nàng: “Mụ già kia! Hôm nay ta phải chết chung với mụ!”

Trong người Nhạn Hồi vốn không còn bao nhiêu nội tức, trước đó còn ngâm trong Hắc Hà, nên lúc này đây tu vi của nàng ít ỏi đến tội nghiệp, cho dù ngũ hành của nàng thuộc Hỏa, nhưng với tình trạng này mà còn bị ngọn lửa của Thiên Diệu đốt thì hậu quả thật khó lường.

Thiên Diệu nhìn thấy vội búng ngón tay, ngọn lửa trên người tiểu Huyền yêu tức thì tắt ngóm.

Lúc này tiểu Huyền yêu đã nhào lên người Nhạn Hồi.

Tuy thân hình tiểu Huyền yêu không lớn nhưng sức lực lại không nhỏ, thoáng chốc đã đẩy Nhạn Hồi ngã xuống đất: “Mụ già kia! Xem ta có cào nát mặt mụ không!”

Hai người lăn một vòng, Nhạn Hồi cuối cùng cũng nổi giận: “Gọi một lần thì ta nhịn, gọi ba lần thì Thiên vương lão tử cũng không nhịn người nổi, hôm nay ta phải giật hết tóc người, dạy người làm yêu quái tử tế một lần!”

Nhạn Hồi túm tóc nó, tiểu Huyền yêu cũng không chịu yếu thế, túm lại tóc Nhạn Hồi, hai người cùng lăn dưới đất đánh tay đôi, không hề dùng chút pháp lực nào, chiêu thức loạn xạ, thật sự giống hệt như hai đứa trẻ đang đánh nhau loạn xạ.

Thiên Diệu bên cạnh thấy vậy cũng ngại ra, hẩn nhìn một lúc rồi khoanh tay chờ kết quả.

Cuối cùng, Nhạn Hồi hình như cảm thấy đánh với một đứa trẻ ranh như vậy thật quá mất hình tượng, nàng chống lên ngực tiểu Huyền yêu, muốn đẩy nó ra, nhưng không ngờ tiểu Huyền yêu bị nàng đẩy ra giận đùng đùng: “Mụ già này còn dám sờ ngực ta nữa!”

Nhạn Hồi ghen máu: “Ngực người ở đâu! Phẳng hệt như lưng, lão nương còn chưa phân rõ mặt trước mặt sau đây này!”

Tiểu Huyền yêu nghe vậy lửa giận càng ngút trời, đưa tay bóp cổ Nhạn Hồi.

Nhìn thấy động tác của nó gây khó dễ Nhạn Hồi. Thiên Diệu neho mắt, đang định ra tay thì Nhạn Hồi đã ý vào lợi thế tay dài, bóp cổ tiểu Huyền yêu trước, không ngờ vào lúc này ngón cái của nàng lại xuyên qua chiếc nhẫn tiểu Huyền yêu đeo trên cổ.

“Á!”

Tiểu Huyền yêu kinh ngạc kêu lên.

Nhạc Hối cảm thấy lực đạo trên tay tiểu Huyền yếu lỏng đi, vậy là nàng bóp cổ nó, hất nó ra. Lực đạo mạnh tới nỗi giật đứt sợi dây chuyền trên cổ tiểu Huyền yếu, chiếc nhẫn kia cũng vừa khéo đeo vào ngón cái nàng.

Nhạc Hối vừa đánh xong một trận thiếu trình độ nhất trong lịch sử, lòng đang bức bối, nàng bỏ dây xấn tay áo lên.

Tiểu Huyền yếu bị vút ra bên kia tung mình trong không trung rồi vũng vàng đáp xuống đất, hung dữ nhìn Nhạc Hối, nghiêng răng nói: “Khốn khiếp! Dám động vào nhẫn của ta!” Vừa nói xong, vẻ mặt nó đã trở nên vô cùng kỳ quái, toàn thân cũng bắt đầu co giật như chuột rút.

Nhạc Hối nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cái mình: “Trả cho ngươi là được chứ gì.” Nói xong nàng định tháo chiếc nhẫn ra, tiểu Huyền yếu lập tức biến sắc: “Đừng tay!” Nó hét lớn. Giọng nói như muốn thôi tung nóc nhà, “Đeo từ tể cho ta!”

Nhạc Hối bị dọa giật mình: “Gào cái gì!”

Tiểu Huyền yếu nghiêng răng: “Nhẫn đó... không thể tháo.”

“Dựa vào cái gì?” Nhạc Hối nhìn chiếc nhẫn vô cùng đơn sơ, “Ta không thèm đồ của ngươi, trả cho ngươi.”

“Đừng trả cho ta!” Nó vội ngăn cản, tiếp đó lại do dự lần nữa, cuối cùng nghiêng răng nói: “Đó là chiếc nhẫn nhận chủ của ta, tộc Huyền yếu cả đời chỉ nhận một chủ, nếu bị chủ nhân vút bỏ thì chỉ có con đường chết...”

Nhạc Hối sửng sốt, quay đầu nhìn Thiên Diệu, sau đó ngẫm nghĩ một lúc: “Vậy giờ ta là chủ nhân của ngươi rồi à?”

Tiểu Huyền yếu nghiêng răng không đáp.

Nhạc Hối nói: “Quý xuống gọi ta là chủ nhân xinh đẹp.”

Tiểu Huyền yếu cắn môi không lên tiếng.

Nhạc Hối đưa tay định tháo chiếc nhẫn ra.

Tiểu Huyền yếu liền quy xuống, gần như đập đầu xuống đất: “Vừa rồi mạo phạm, chủ nhân xinh đẹp, tiểu nhân sai rồi.”

Nhạc Hối thấy vậy cong môi bật cười, nàng ngoảnh đầu nhìn Thiên Diệu, vốn muốn cho Thiên Diệu thấy dáng vẻ tiểu Huyền yếu xuống nước, nào ngờ vừa quay đầu thì nhìn thấy Thiên Diệu nhìn nàng mỉm cười.

Như thể hần vẫn luôn ở bên cạnh nàng, mãi ngắm nhìn nàng, để mặc nàng chơi, để mặc nàng quậy phá, trên mặt đầy vẻ...

Yêu chiều.

Nhạc Hối sửng sốt, cảm thấy chắc mình đã mắc bệnh gì đó, yêu quái từng bị tổn thương, từng trải như Thiên Diệu làm sao có thể dùng ánh mắt đó nhìn nàng chứ.

Cùng lắm họ chỉ có quan hệ bằng hữu kết minh thôi.

Nhạc Hối vút mấy chuyện này ra sau đầu không suy nghĩ nữa, đi mấy bước về phía trước, hỏi tiểu Huyền yếu vẫn đang quỳ dưới đất: “Đây là nơi nào, tại sao ngươi ở đây, lại còn muốn hại bọn ta? Có mưu đồ gì?”

Tiểu Huyền yếu tựa như cảm thấy xấu hổ chết đi được, đầu cũng không ngước lên, quỳ dưới đất rầu rĩ nói: “Huyền yếu thì có mưu đồ gì chứ, tộc Huyền yếu chúng tôi đều lấy cảm xúc làm thức ăn, ban ơn chế tạo ảo giác để người ta chìm đắm bên trong, sau đó ăn cảm xúc này sinh của người đó khi nhìn thấy cảnh tượng trong ảo giác, như vậy sẽ khiến chúng tôi no bụng.”

“Ở đây là vương cung của Huyền yếu chúng tôi, năm mươi năm trước khi cuộc chiến Tiên Yêu xảy ra, biên giới Tam Trùng sơn bị rách ra một khe lớn, khiến mặt đất di chuyển, đẩy về phía Tây Nam, đến tận bờ Hắc Hà. Tộc Huyền yếu quanh năm sống dưới đáy Hắc Hà, do mặt đất bên trên bị thu hẹp nên cũng khiến lòng sông trở nên nhỏ lại, chèn ép nơi sinh sống của chúng tôi, tiếp đó là đủ các loại vấn đề nảy sinh, cuối cùng cả tộc di dời đi hết, tôi không muốn đi nên ở lại đây đến tận bây giờ.”

“Năm mươi năm trước?” Nhạc Hối nhú mày, “Cho dù yêu quái lớn chậm cũng đâu tới mức như ngươi, năm mươi năm vẫn giữ cơ thể trẻ con...”

“Có gì đâu.” Tiểu Huyền yếu ngắt lời nàng, “Huyền yếu chúng tôi ăn nhiều thì sẽ lớn nhanh, ăn ít sẽ lớn chậm, tôi ở đây mấy mươi năm dưới Hắc Hà đâu ăn được gì, đương nhiên vẫn còn là trẻ con thôi.”

Nhạc Hối chau mày: “Bối vậy không dễ gì mới bắt được ta, nên muốn lấy ta làm thức ăn à?”

“Phải đó, chẳng qua tôi tuyệt đối không hiếp yếu sợ mạnh, người bên kia ghê gớm như vậy mà tôi vẫn ăn được cảm xúc của hắn đấy, có điều, Huyền yếu chúng tôi ăn theo sở thích cá nhân. Có Huyền yếu tạo ra sợ hãi, có kẻ tạo ra đau thương, mỗi Huyền yếu đều có khẩu vị khác nhau, bởi vậy huyền cảnh tạo ra cũng khác nhau. Còn tôi thích ăn cảm xúc vui vẻ, đáng tiếc là cảm xúc vui vẻ của hắn quá ít, bởi vậy không thể trời được hắn.”

Thiên Diệu cũng bị thi huyền thuật?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Nhạ Hôi bắt giác nổi cơn tò mò: “Ngươi cho hắn nhìn thấy gì?”

“Không phải tôi cho hắn nhìn thấy, tôi thích ăn cảm xúc vui vẻ, bởi vậy trong huyễn cảnh, những gì các người nhìn thấy đều là những khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc sống của các người, cô nhìn thấy sư huynh cô, hắn nhìn thấy...”

“Còn không phá huyễn cảnh này đi, ngươi định để ta ra tay à?” Tiểu Huyền yêu chưa kịp nói hết đã bị Thiên Diệu ngắt lời, cũng thành công dịch chuyển sự chú ý của Nhạ Hôi.

“Hiện tại nơi này vẫn là huyễn cảnh sao?” Nhạ Hôi sừng sốt, nhắm mắt nhìn tiểu Huyền yêu, “Ngươi vẫn định tính kế bọn ta?”

Tiểu Huyền yêu nghe vậy thì phần nộ, nó uất ức nói: “Cô đã đeo nhẫn của tôi rồi, tôi còn làm gì được cô nữa sao?” Nó khựng lại, mắt khẽ nhìn xuống, vẻ mặt thoáng tối sầm, “Đây là huyễn cảnh tôi tạo ra cho mình thôi...”

Thiên Diệu chẳng chút thương tình: “Phá đi.” Đối với người lạ, từ đầu đến cuối hắn luôn phòng bị, trong lòng vẫn đa nghi.

Tiểu Huyền yêu nghiêng răng lườm Thiên Diệu, giận dữ nói: “Được thôi! Phá thì phá, tự ngươi kêu ta phá đó!”

Nói xong nó phẩy tay áo, cung điện bằng đá nhấp nháy ánh sáng lam xung quanh lập tức rung chuyển, ánh sáng dần dần mờ đi, nền đá sạch sẽ trên mặt đất xuất hiện vết nứt, đá vụn khắp mọi nơi, cột đá gãy đổ, chỉ có trên đỉnh đầu vẫn là màu đen mờ mờ, khiến người ta nhìn lên khó tránh khỏi cảm giác vắng vát.

Nơi này tuy là đất Hắc Hà nhưng không có nước, khi huyễn cảnh không còn nữa, Nhạ Hôi liền cảm thấy người mình lạnh lẽo.

Nhạ Hôi vẫn đang nhìn không gian đen kịt trên đỉnh đầu, bỗng dưng nghe tiếng tiểu Huyền yêu mỉa mai phì cười, tiếp đó một chiếc áo to rộng rơi xuống phủ lên đầu nàng.

Nhạ Hôi kéo chiếc áo trên mặt xuống, nghe thấy Thiên Diệu quay lưng về phía nàng, giọng khàn khàn căng thẳng nói mấy chữ: “Mặc vào đi.”

Nhạ Hôi vô thức cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện... Mẹ nó...

Nàng đang lỏa thể đứng đây!

Nhạ Hôi đỏ mặt, vội vã choàng áo của Thiên Diệu lên người, cuống quýt quần lại.

Tiểu Huyền yêu bên cạnh cười rộ: “Ngươi ngượng gì chứ, chẳng phải ngươi bắt ta xóa huyễn cảnh đi sao!”

Thiên Diệu siết chặt nắm tay, liếc mắt sang, một quả cầu lửa bắn về phía tiểu Huyền yêu, nó vội vàng tránh đi, quả cầu lửa đập thủng một lỗ trên mặt đất. Tiểu Huyền yêu liền tiếp gào lên: “Ta đã làm theo lời ngươi mà, ngươi thẹn quá hóa giận thì tự đánh mình ấy, trách ta làm gì!”

Thiên Diệu quát khế: “Im miệng cho ta.”

Nhạ Hôi mặc áo xong, liếc nhìn Thiên Diệu, thấy vành tai hắn vẫn còn đỏ hồng, thiết nghĩ thật sự là thẹn quá hóa giận.

Đây là lần đầu tiên Nhạ Hôi thấy Thiên Diệu như vậy.

Tiểu Huyền yêu chui tới bên cạnh Nhạ Hôi trốn Thiên Diệu, nắm chặt cánh tay nàng: “Cô là chủ nhân của tôi thì phải bảo vệ tôi chứ, tôi mà chết thì chiếc nhẫn sẽ chặt đứt ngón tay cái của cô đó.”

Nhạ Hôi giật mình, nào còn quan tâm đến Thiên Diệu có xấu hổ hay không, ngoái đầu nhìn tiểu Huyền yêu: “Quy tắc quái quỷ gì vậy?”

“Thường ngày tôi sẽ làm việc cho cô, cô đương nhiên cũng phải gánh trách nhiệm bảo vệ tôi. Tộc Huyền yêu chúng tôi ngoài việc bày huyễn cảnh ăn cảm xúc, thật ra cũng không có nhiều yêu lực lắm, so với các yêu quái khác, chúng tôi rất khó tự bảo vệ mình, bởi vậy mới muốn nương nhờ các yêu quái lớn mạnh, nếu cô không bảo vệ tôi, bị chiếc nhẫn chặt đứt ngón cái, đó là cái giá của cô.”

Nhạ Hôi: “... Ngươi có ích gì?”

Tiểu Huyền yêu suy nghĩ một đoạn: “Có thể bày huyễn cảnh, để cô mơ một giấc mộng đẹp.”

Nhận Hồi đưa tay định tháo chiếc nhẫn ra: “Vây bây giờ nguoi chết luôn đi, ta phải bảo vệ ngón cái của mình.”

Tiểu Huyền yêu vô cùng sợ hãi, vội vàng giữ chặt tay nàng lại: “Tôi có thể cho cô gặp đại sư huynh cô mỗi đêm!”

Tay Nhận Hồi khựng lại.

“Cô nhớ ai thì tôi sẽ cho cô gặp người đó, tôi nay cô muốn mơ thấy gì thì tôi sẽ cho cô mơ thấy ngay.” Tiểu Huyền yêu nghiêm túc nhìn Nhận Hồi, “Tôi tên Huyền Tiểu Yên, xin hãy gọi tôi là “người dẹt mộng”.”

Nhận Hồi im lặng, cúi đầu nhìn nó: “Nguoi còn có bản lĩnh gì khác nữa không?”

“Chờ tôi mạnh mẽ lên, tôi có thể xâm nhập vào tâm trí người khác khiến họ sinh ra ảo giác, thay đổi ký ức của người đó, tạo ra ảo giác giả, tôi làm được hết. Có điều, năm mười năm nay tôi không có gì để ăn, bởi vậy sức mạnh hơi yếu, hiện giờ không làm được.”

Nhận Hồi lấy làm lạ, đảo mắt nhìn cung điện đồ nát xung quanh: “Năm mười năm dưới đây Hắc Hà có quang cảnh như vậy, nguoi không ăn gì cũng không chết sao?”

Huyền Tiểu Yêu bối rối gãi đầu: “Chết chứ, mấy chục năm nay vẫn luôn đói mềm, bởi vậy tôi đành tạo ra huyền cảnh cho mình, để vương cung của Huyền yêu vẫn còn như lúc trước, bao nhiêu năm qua tôi ăn cảm xúc của mình để sống đó.”

Nhận Hồi nghe vậy bèn im lặng.

Huyền Tiểu Yên kia cũng im lặng, nhưng trong chốc lát lại nổi giận liếc xéo Thiên Diệu, chỉ mũi hần mắng: “Chỉ có ở trong huyền cảnh của mình tôi mới vui vẻ đôi chút, vậy mà ngay cả thú vui cuối cùng này cũng bị loại người hà khắc đa nghi như nguoi tước đoạt! Xấu xa!”

“Địa chấn năm mười năm trước khiến cha mẹ tôi đều bị chôn ở đây, tôi ở đây giữ mộ phần cho họ.” Huyền Tiểu Yên chỉ chiếc nhẫn trên tay Nhận Hồi, “Bây giờ cô thành chủ nhân của tôi rồi, nếu cô muốn đi, tôi cũng không thể tiếp tục ở đây nữa.”

Nhận Hồi nhìn tay mình: “Xin lỗi, đúng là tôi phải rời khỏi chỗ này.”

Huyền Tiểu Yên dẫu môi: “Tôi biết chứ, chuyện trong lòng các người tôi đều nhìn thấy hết mà.”

Vừa dứt lời, ba người đều im lặng, trong cung điện hoang tàn chỉ còn tiếng nước chảy bên trên không gian đen sì truyền tới.

Cuối cùng Thiên Diệu phá vỡ im lặng, hần hỏi Nhận Hồi: “Tu vi trên nguoi cô tẩy sạch chưa?”

“Vẫn còn chút ít.” Nàng đáp, “Nhưng cũng chỉ cần tới Hắc Hà thêm một chuyến nữa thôi.”

Thiên Diệu gật đầu: “Nếu vậy ra khỏi chỗ này, xuống Hắc Hà thêm một lần nữa là tẩy tủy xong.”

Nhận Hồi nhìn lên bóng tối gần như vô hạn trên đỉnh đầu: “Bên ngoài không biết có bao nhiêu âm mưu quỷ kế đang chờ chúng ta.”

Cách Tam Trùng sơn ngoài trăm dặm, Lăng Phi đứng trước mặt Tổ Ảnh, chiếc nón khiến nguoi ta không nhìn rõ mặt ả, nhưng khí tức trên nguoi ả lại cực kỳ u ám. Tổ Ảnh ngồi ở chủ vị, điểm hoàn toàn không hợp với đại diện nguy nga là bà ta đang tỉ mỉ thêu hoa trên một chiếc áo khoác màu xanh.

So với khí tức u uất của Lăng Phi, Tổ Ảnh điềm nhiên hơn rất nhiều: “Giết đại đệ tử của Lăng Tiêu, chuyện này muội thật sự quá đáng.” Tổ Ảnh ngẩng đầu, nói: “Chúng ta và Yêu tộc đang như nước với lửa, đây là lúc cần dùng nguoi, Từ Thần là nguoi thành tâm tu đạo, lòng đầy chính nghĩa, rất hiếm có.”

Lăng Phi siết chặt quyền, khẽ nghiêng răng: “Muội cũng không ngờ trợn pháp đó... lại ghê gớm đến vậy, muội cũng... không phản ứng kịp.”

Tổ Ảnh ngược lên nhìn Lăng Phi: “Trận do Thanh Quảng chân nhân bày, muội tưởng dễ đối phó sao?”

Lăng Phi thoáng im lặng, cắn hận nói: “Đáng tiếc chưa giết được ả Nhận Hồi kia.” ả nghiêng răng, “Ai ngờ có Yêu long lợi hại đến vậy tới cứu ả.”

Lời vừa dứt, tay Tổ Ảnh khẽ run, mũi kim đâm rách ngón tay bà ta, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống chiếc áo khoác, không để Lăng Phi nhìn ra ẩn tình, Tổ Ảnh âm thầm chùi đi vết máu. Kỳ lạ là giọt máu lại không thấm vào trong vải mà bị Tổ Ảnh lau sạch sẽ, trên chiếc áo không để lại chút dấu vết gì.

“Ồ?” Tổ Ảnh tiếp tục thêu hoa, “Yêu long lợi hại thế nào?”

“Phá hủy Sát trận Xung Thiên. Nung cháy Trường Thiên kiếm.” Lăng Phi thoáng im lặng rồi nói, “Cũng may hần không ở lại núi Thần Tinh lâu.”

Tổ Ảnh buông áo khoác, ánh mắt chứa đựng hàn khí, cân nhắc một lúc rồi nói: “Muội đã quay về rồi thì ở lại đầu tu hành một thời gian đi. Quảng Hàn môn là nơi gần Thanh Khâu nhất trong tam đại Tiên môn. Trước đó Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn, ý đồ muốn do thám để tấn công, tuy chưa vào được Quảng Hàn môn, nhưng chúng ta không thể không tăng cường đề phòng. Kết giới dưới chân núi Quảng Hàn cần có nguoi canh giữ, muội hãy giúp ta canh giữ cửa núi, khi giới tu tiên có động tĩnh, ít ra ta cũng bớt phần lo lắng.”

Lăng Phi gật đầu.

“Muội đi thu dọn trước đi, sau đó hãy tới mắt trận của kết giới ở cửa núi, kết giới không bị phá thì đó là nơi an toàn nhất.”

Lăng Phi y lời lui đi, Tổ Ảnh ngồi một mình trong đại điện, đột nhiên gõ mấy cái lên tay vịn trên ghế, một làn khói đáp xuống đất, người trong khói quỳ một gối, cung kính gọi: “Môn chủ.”

“Đi điều tra.” Giọng nói Tổ Ảnh lạnh băng, dưới đáy mắt dường như kết hàn băng, “Nhạn Hồi núi Thần Tinh kia rốt cuộc lai lịch như thế nào. Có quan hệ gì với Yêu long Thiên Diệu.”

“Dạ.”

Người trong sương lập tức biến mất, trong đại điện không một bóng người, sống lưng vẫn luôn thẳng tắp của Tổ Ảnh lúc này mới khẽ buông lỏng, có hơi cong cong, bà ta lặng lẽ nhìn chiếc áo khoác trong tay.

Lúc Lăng Phi thu dọn đồ đạc xong tính xuống chân núi, vô tình ngang qua đình viện bên hồ. Quảng Hàn môn bốn mùa giá rét, hồ nước trong viện quanh năm đóng băng, trên bờ cũng là một lớp tuyết mỏng, một người ăn mặc như thư sinh đang đứng trong đình, Tổ Ảnh bên cạnh đang khoác chiếc áo màu xanh bà ta thêu ban nãy cho hắn.

Thư sinh không hề quay đầu.

Tổ Ảnh chỉ nói: “Quảng Hàn môn không giống những nơi khác, vết thương của chàng chưa lành, chú ý sức khỏe.”

Thư sinh hoàn toàn coi như không nghe thấy, chăm chăm nhìn mặt hồ phía trước, Tổ Ảnh đứng với hắn một lúc rồi cũng đi.

Lăng Phi không phải không biết tỷ tỷ mình say mê thư sinh này. Ắt thử dài, trước khi định bỏ đi lại thấy thư sinh kia chẳng may may để tâm, kéo chiếc áo khoác trên vai xuống, vút “soạt” vào hồ băng, xoay người rời khỏi ngôi đình.

Lăng Phi sùng sốt, bước tới nhìn bóng thư sinh kia, sau đó xuống hồ băng nhặt chiếc áo khoác kia lên, ánh nắng chiếu vào, dường như ả nhìn thấy hoa văn như những tấm vải trên áo lóe lên, nhưng đến khi ả nhìn kĩ hơn thì không thấy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Đưa Huyền Tiểu Yên lên bờ, Nhạn Hồi lại tự xuống Hắc Hà, tẩy sạch tu vi còn lại.

Nước Hắc Hà lặng lẽ chảy, Nhạn Hồi mở mắt, nhìn tu vi của mình trôi theo dòng nước. Mười năm tu hành, tất cả cố gắng nỗ lực đều hóa thành mây khói trong khoảnh khắc này, nhưng ánh mắt Nhạn Hồi không hề dao động.

Thật ra tẩy tủy rất đau, hơn nữa còn khiến cơ thể chịu không ít thương tổn, tuy nhiên Nhạn Hồi vẫn không than một tiếng.

Trước đây nàng luôn rất ngạc nhiên rằng tại sao Thiên Diệu lại giới đề nén như vậy, cho dù là cảm xúc hay đau đớn, hắn luôn có thể giấu tất cả mọi chuyện trong lòng, im lặng nhẫn nhịn. Nhưng hiện giờ Nhạn Hồi cảm thấy, thì ra mình cũng có thể điềm nhiên nhẫn nhịn như hắn.

Vì không biết phải làm sao, bởi vậy đành cố đề nén.

Nàng biết, trong lòng nàng hiện giờ đang có một thanh đao, ngày ngày cứa thịt trong tim nàng để nuôi mảnh hổ, chờ tới một ngày hổ dữ trong lòng mình lớn mạnh, nàng sẽ sai khiến nó đi ăn thịt người.

Tu vi trên người nàng chẳng còn lại bao nhiêu, ở trong Hắc Hà chưa bao lâu đã hoàn toàn tẩy sạch. Từ nay nàng không còn là người của Tiên môn nữa, nàng sắp tu Yêu thuật vào Yêu đạo, đi con đường nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Pháp thuật mất hết, toàn thân Nhạn Hồi rã rời đến mức không lên bờ nổi.

Huyền Tiểu Yên trên bờ vẫn luôn quan sát động tĩnh dưới nước, thấy thời gian đã đến nhưng Nhạn Hồi vẫn chưa lên, nó đang định lên tiếng thì người bên cạnh đã nhảy xuống Hắc Hà, thoáng chốc sau lại rẽ nước bước lên.

Thiên Diệu bế Nhạn Hồi đã ngất đi ở trong lòng.

Hắn ôm nàng một lúc thật lâu, lặng lẽ nhìn nàng mà không nói một lời, Huyền Tiểu Yên bên cạnh chờ đến sốt ruột.

Tộc Huyền yêu quanh năm sống nương nhờ các yêu quái lớn mạnh, bởi vậy có cảm giác nhạy bén trời sinh đối với các yêu quái mạnh mẽ. Kể từ lần đầu

tiền nhìn thấy Thiên Diệu, Huyền Tiểu Yên đã biết Thiên Diệu không hề dễ đối phó, lúc ở trong huyền cảnh thì thôi, giờ thật sự ở chung với hắn, nó không khỏi sợ sệt.

Nhưng Thiên Diệu quả thật nhìn Nhận Hồi quá lâu, Huyền Tiểu Yên nhất thời không nhận được bèn nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy vẫn ổn chứ?”

“Không ổn.” Thiên Diệu vừa nói vừa vuốt mái tóc ướt đầm trên trán Nhận Hồi, “Nhưng ta sẽ khiến cô ấy ổn lại.”

Huyền Tiểu Yên nghe vậy thì ngây người ra, sờ mũi nhìn Thiên Diệu ẩm Nhận Hồi quay về, nó bèn ngoan ngoãn theo phía sau, không nói thêm gì nữa.

Lúc Nhận Hồi tỉnh lại đã là ngày thứ hai, nàng nằm trong một tiểu viện được Chúc Ly sắp xếp.

Huyền Tiểu Yên canh chừng bên cạnh, nàng vừa mở mắt, nó liền sát lại: “Cô tỉnh rồi à, còn ngủ nữa không? Cô cho em biết cô muốn mơ thấy gì đi, em sẽ thi triển huyền thuật cho cô.”

Nhận Hồi quay đầu đi, giọng vừa tỉnh còn hơi khàn: “Không cần vội lấy lòng ta. Tạm thời không giết người đâu.”

Huyền Tiểu Yên bĩu môi: “Em đói mà, cô không cho em ăn cảm xúc, em sẽ đói bụng.” Dường như bỗng nghĩ ra điều gì đó, mắt Huyền Tiểu Yên sáng lên, “Chẳng phải cô ghét ả Lăng Phi gì đó sao, em sẽ cho cô nằm mơ, trong mơ cô giết ả một vạn lần. Chắc sẽ đã lắm đó!”

Nhận Hồi nhú mồm: “Đừng để ta mơ thấy ả.”

Huyền Tiểu Yên còn định nói, Thiên Diệu bên cạnh đã chen vào: “Tiền lực của cô đã được tẩy hết, nhưng gân cốt bị đánh đứt vẫn chưa lành, nếu muốn tu luyện Yêu pháp vẫn phải nối lại gân cốt.”

Nhận Hồi gật đầu: “Ta biết.”

“Lúc trước y được đồng tử chỉ cho ta một suối băng trong Thanh Khâu, có thể nối lại gân cốt, chờ ngày mai tinh thần cô khá hơn một chút ta sẽ đưa cô đi.”

Nhận Hồi cố gắng chống người dậy, Huyền Tiểu Yên bên cạnh vội hét lên: “Áy áy không được đâu!” Nó vừa ngăn cản vừa nói, “Cô phải nghỉ ngơi!”

Nàng tránh nó, tự mình xuống giường: “Đi ngay bây giờ.”

Thiên Diệu im lặng bước tới một bước, lúc Nhận Hồi sắp ngã xuống giường, hắn tóm lấy cánh tay nàng, giúp nàng đứng vững.

Nhận Hồi ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, không chờ nàng hỏi, hắn đã mặt không đổi sắc nói: “Ta biết không ngăn cản được cô.” Hắn đặt cánh tay nàng lên vai mình.

“Lên đi. Ta cùng cô đi.”

Dù sao cũng không cản được, chỉ bằng giúp nàng toại nguyện...

Nhận Hồi nằm lên lưng Thiên Diệu, vòng tay qua cổ hắn, đầu đặt lên vai hắn, nhẹ thở dài: “Thiên Diệu.”

“Hừm?”

“Người vốn là một người rất dịu dàng.”

Hắn ngây người, lặng thinh.

Huyền Tiểu Yên tự nguyện theo sau, “Ôi dào, cô cứ nói thẳng là hắn đối với cô thật tốt, khiến cô rung động, gì mà vòng vo vậy chứ...”

Nhận Hồi liếc nhìn Huyền Tiểu Yên khiến bước chân nó khựng lại, nàng bảo nó: “Đừng đi theo ta, tự đi chơi đi.”

Huyền Tiểu Yên sờ mũi, ừ một tiếng sau đó nhảy nhót đi một hướng khác: “Còn chê bai em nữa, em tự đi tìm đồ ăn đây.”

Nó vừa đi, Nhận Hồi liền thở dài: “Phiên phúc hết như đột nhiên sinh một đứa trẻ vậy.”

“Có nó bên cạnh cô, chăm sóc cô cũng tốt lắm.”

Nghe Thiên Diệu hồ hững nói, Nhận Hồi ngây ra, sau đó gật đầu: “Người nói vậy cũng đúng.”

Suối băng nằm trên lưng chừng đỉnh núi mà Quốc chủ Thanh Khâu ở, Thiên Diệu đi vào một con đường nhỏ, lộ trình không xa. Sau khi đặt Nhận Hồi xuống suối băng, Thiên Diệu lui ra lặng lẽ chờ ở gốc cây bên cạnh.

Nước suối băng lạnh lẽo nhưng không rét thấu xương, lực đạo của nước suối thấm vào da từng chút từng chút, trị liệu gân cốt đứt đoạn của Nhận Hồi, nàng buồn chán bèn nhìn lên trời trò chuyện với Thiên Diệu: “Thanh Khâu không kêu người làm chuyện gì cho họ sao?”

“Ta chưa tìm lại được tim rồng, cũng không làm được gì nhiều.”

Nhắc đến chuyện này Nhạ Hôi chợt nhớ ra, cơ thể Thiên Diệu vẫn chưa hoàn thiện: “Có manh mối của tim rồng chưa?”

“Có.”

Nhạ Hôi tò mò nghiêng tai lắng nghe.

“Ồ Quảng Hàn môn.”

Nhạ Hôi sùng sốt: “Thật sao? Làm sao thăm dò được?”

“Các bộ phận cơ thể khác của ta đã tìm lại được, nên có thể thăm dò tim rồng ở đâu mà không cần manh mối.”

Nhạ Hôi thoáng im lặng mảy may khẽ cau: “Ồ Quảng Hàn môn... nghĩa là Tổ Ảnh đích thân canh giữ tim rồng của ngươi? Lần này muốn lấy e là không tránh khỏi xung đột trực tiếp với Tổ Ảnh. Với sức của Thiên Diệu hiện giờ quả thật khó, còn nàng tu Yêu pháp không biết ngày nào mới thành, sợ là không giúp được bao nhiêu, bởi vậy chuyện lấy lại tim rồng ắt hẳn còn phải chờ...”

“Trước cửa núi Quảng Hàn môn có một kết giới khổng lồ bảo vệ. Tim rồng ở trong mắt trận. Tổ Ảnh lấy tim rồng của ta làm kết giới này để bảo vệ chúng sinh Quảng Hàn môn.” Lúc Thiên Diệu nói lời này, giọng điệu đã không còn căm hận như trước đây mỗi khi nhắc tới Tổ Ảnh, mà giống như đang bình luận kể lại một sự việc, không có tình cảm, chỉ là lâm vào tình thế bất buộc.” Phá kết giới, tìm được mắt trận là có thể lấy lại tim rồng.”

Lấy lại tim rồng, Thiên Diệu sẽ trở nên hoàn chỉnh... À không, còn có...

“Vây rồng thì sao?” Nhạ Hôi nghiêng đầu, nhìn Thiên Diệu ngồi sau gốc cây, “Ngươi không lấy lại vây rồng?”

Thiên Diệu thoáng im lặng: “Những thứ Tổ Ảnh lấy đi, ta phải đòi lại không thiếu một món nào.”

“Còn vây Hộ Tâm thì sao?”

Một lúc sau Thiên Diệu mới đáp: “Tất cả vây đó có lấy lại hay không đối với ta không hề khác biệt.”

Nhạ Hôi đưa tay lên ngực mình, cảm nhận tim mình vẫn đang đập mạnh mẽ, nàng như đang nói một mình: “Ngươi tặng ta một mạng.”

Thiên Diệu nghe vậy, từ sau gốc cây khẽ nghiêng đầu nhìn Nhạ Hôi. Đột nhiên xa xa truyền tới tiếng bước chân sột soạt, hắn đưa mắt bình thản nhìn người đến.

Một lúc sau, Huyền Tiểu Yên chạy tới, thờ hồng học nói: “Nhạ chủ nhân, bọn tôi bắt được một nữ nhân nói là tới ám sát cô!”

Nhạ Hôi ngây người, Thiên Diệu khẽ nheo mắt, nàng bước ra khỏi suối băng: “Nữ nhân nào?”

“Một người tu đạo tới từ núi Thần Tinh, hình như tên Từ Nguyệt, nói là sư tỷ cô. Lúc vượt qua biên giới đã bị phát hiện, dường như cô ta đến một mình.”

Nhạ Hôi ngẩn ra, mãi một lúc mà vẫn không thôi.

Trên đại đường trong phủ Chúc Ly, Nhạ Hôi gặp được Từ Nguyệt. Toàn thân nàng ta nhếch nhác, đầu tóc xòa tung rối bời, nàng ta bị người Yêu tộc ép quỳ dưới đất. Vừa nhìn thấy Nhạ Hôi và Thiên Diệu bên cạnh nàng, mắt Từ Nguyệt lập tức đỏ lên, nàng ta nghiêng răng, như muốn xông về phía Nhạ Hôi. Nhưng lại bị hộ vệ đè xuống.

“Nhạ Hôi!” Nàng ta không cam tâm hét lên, “Đồ sao chổi!” Nhạ Hôi nghe nàng ta mắng, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh, “Đều tại ngươi nên đại sư huynh mới chết! Đại sư huynh vì cứu ngươi mà chết! Ngươi dựa vào cái gì mà vẫn còn sống!”

Nhạ Hôi không phản bác.

“Ngươi có biết vì cứu người như ngươi mà khiến đại sư huynh bị chê cười, khiến núi Thần Tinh chịu biết bao sỉ nhục, ngươi có biết không?”

Cuối cùng ánh mắt Nhạ Hôi cũng dao động, nàng khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt Từ Nguyệt: “Sỉ nhục? Hay lắm, bắt đầu từ ngày ta bị cắt đứt gân cốt rời khỏi núi Thần Tinh, ta không chỉ muốn trở thành sỉ nhục của núi Thần Tinh, ta còn muốn biến thành hổ thẹn khắc lên mặt các ngươi.”

Lời nàng khiến Từ Nguyệt đang phẫn nộ cũng sùng sốt.

“Từ Thần chết thế nào Lăng Phi rõ hơn ai hết.” Nàng nghiêng răng, từng lời từng chữ phát ra đều như đang hết sức đè nén cảm xúc, “Ta có lỗi, lỗi là đến nay vẫn chưa giết được Lăng Phi.”

Từ Nguyệt ngây người.

Nhạ Hôi đứng lên, nói Chúc Ly: “Thả cô ta ra, cho cô ta về núi Thần Tinh.” Nàng nghiêng đầu, nhìn Từ Nguyệt với ánh mắt lạnh lẽo, “Để cô ta đem những lời này kể hết ngọn nguồn cho từng người ở núi Thần Tinh nghe.”

Bao gồm sự phụ nàng.

Đêm, sắc đêm in vào nước.

Sau khi các thị vệ của Yêu tộc giải Tử Nguyệt đi, Nhạn Hồi vẫn luôn ngồi trong phòng ngây ngẩn. Mãi đến lúc khuya khoắt, Nhạn Hồi mới tắm rồi lên giường.

Nàng vốn tưởng mình không ngủ được, nhưng sau khi nhắm mắt, nàng lại mơ màng thiếp đi nhanh chóng.

Nàng nằm mơ, thấy Tử Thần đứng ở không xa trong bóng tối lảng lảng nhìn nàng, đứng yên bất động, giống hệt như cùng nàng chơi trò người gỗ lúc nàng mới nhập môn.

“Đại sư huynh.” Nàng nói, “Từ nay về sau muội không nhận sự môn, nhưng huynh vĩnh viễn là đại sư huynh của muội.” Nhạn Hồi cũng đứng yên bất động, nhìn Tử Thần từ xa, “Muội sẽ báo thù cho huynh.”

Tử Thần nhìn nàng, ánh mắt ẩn giấu âu lo.

Không bao lâu sau, Nhạn Hồi tỉnh lại.

Nàng nhìn hoa khắc trên giường, không ngủ lại được, vết thương trong cơ thể cũng bắt đầu đau rất như lửa đốt. Nhạn Hồi dứt khoát không ngủ nữa, nàng ngồi dậy khoác áo ngoài, tìm con đường Thiên Diệu đưa nàng đi ban sáng, đi tới suối băng.

Nước suối băng có thể trị liệu vết thương của nàng, ắt hẳn cũng có thể khiến nàng tỉnh tâm.

Suối băng về đêm xung quanh không bóng người. Nhạn Hồi coi hết ý phục xuống nước. nước suối lạnh lẽo lập tức xoa dịu đau đớn trên người nàng.

Nhưng đứng quá mệt, nàng bèn tìm một chỗ gần bờ để ngồi xuống, kết quả nàng mò được một vật hình dầy thon dài trơn bóng, tựa như cành cây rơi trong nước, nàng ngồi lên đó, nhìn về phía ánh trăng tỏ phào một hơi.

Nhạn Hồi cứ như vậy mà tựa vào bờ, chăm chăm nhắm mắt, lần này nàng ngủ không sâu, nhưng cũng không nằm mơ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Mờ sáng hôm sau, lúc tia nắng đầu tiên xuyên qua lá cây rắc ánh vàng lên mặt Nhạn Hồi, nàng từ từ thức giấc, một đêm không mộng mị, đây là giấc ngủ yên ổn nhất của nàng trong thời gian qua.

Xem ra suối băng này thực sự có thể xoa dịu tinh thần.

“Chủ nhân chủ nhân, Nhạn chủ nhân!”

Từ xa truyền tới tiếng gọi của Huyền Tiểu Yên: “Chúc Ly tiểu ca đang tìm cô khắp nơi trong viện kia, cô có đó không?”

Nhạn Hồi tỉnh táo lại, “Ta đây, đứng yên đó đi, ta tới ngay.”

Nàng tung mình lên bờ, chộp lấy y phục, sau đó vừa động tay xoắn tóc, vừa đi về phía Huyền Tiểu Yên. Nhạn Hồi không quay đầu, bởi vậy không nhìn thấy sau khi nàng bỏ đi, suối băng khẽ dấy lên một gợn sóng nhỏ.

Thấy Huyền Tiểu Yên, Nhạn Hồi hỏi: “Sao người biết ta ở đây?”

“Cô là chủ nhân của em mà, trên tay cô đeo chiếc nhẫn của em, em có thể cảm nhận được phương hướng của cô.” Huyền Tiểu Yên nhảy nhót đi tới trước mặt nàng, đáng vẻ hứng khởi, “Tôi qua em lên bày huyền cảnh cho rất nhiều yêu quái, trong mộng họ chơi vui vẻ lắm, em cũng ăn no.”

“Cho người ta tỉnh lại chưa?”

Huyền Tiểu Yên chu miệng: “Tỉnh rồi, em cũng hẹn với họ, tối đến lại bố trí huyền cảnh, để họ mơ một giấc mộng đẹp. Ai cũng thích huyền cảnh của em hết đấy.” Huyền Tiểu Yên quay đầu nhìn nàng: “Chủ nhân, cô không cần thật sao?”

“Ta chỉ muốn ngủ một giấc yên ổn thôi, không muốn nằm mơ.” Hai người vừa đi vừa nói đến trước phủ Chúc Ly, Nhạn Hồi bỗng nghĩ ra điều gì, xoay lại

hỏi Huyền Tiểu Yên, “Hôm qua người cũng thi huyền thuật với ta sao ?”

Huyền Tiểu Yên ngây ra : “Đâu có, chủ nhân mơ thấy gì sao ? Lăng Phi ? Lăng Tiêu, hay đại sư huynh của cô ?”

Nhận Hồi mấp máy môi, đang định nói thì thấy Thiên Diệu chậm chậm bước tới, có điều hôm nay tư thế hần đi hơi kỳ quặc, Nhận Hồi nhướn mày hỏi : “Chân người bị sao vậy ?”

Huyền Tiểu Yên bên cạnh cũng tròn to mắt : “Người bị ai đánh thọt chân vậy ?”

Thiên Diệu liếc xéo nó.

Huyền Tiểu Yên nhận được ánh mắt của Thiên Diệu liền âm thầm lui ra phía sau Nhận Hồi : “Chủ nhân, trong mắt hần có sát khí.”

“Không sao.” Thiên Diệu không buồn để ý đến nó, nhìn đi nơi khác nói, “Hôm qua tĩnh tọa quá lâu nên chân hơi tê.” Nói xong hần đi một mình vào phủ Chúc Ly.

Huyền Tiểu Yên thấy Thiên Diệu đi xa bèn kẻ sát tai Nhận Hồi to nhỏ : “Chủ nhân, chẳng qua hần chỉ tìm có bịt miệng cô thôi.”

Nhận Hồi nào phải không biết đạo lý này. Lúc trước ở trên núi Đồng La, dù Thiên Diệu tĩnh tọa suốt ngày suốt đêm cũng chưa từng nghe hần kêu mỏi chân, vừa nghe là đã biết là nói dối.

Nhưng chuyện Thiên Diệu không muốn nói, cho dù vạch miệng hần cũng không moi được một chút, vậy nên Nhận Hồi đi theo hần : “Đi gặp Chúc Ly trước đã.”

Chúc Ly trong đại sảnh đang cầm một quyển sách xem kỹ, thấy Thiên Diệu và Nhận Hồi cùng vào thì đưa sách cho Nhận Hồi : “Mấy hôm nay ta vẫn luôn nhờ người tìm bí tịch nhập môn hướng dẫn con người tu Yêu đạo. Nhưng thật sự quá ít, tìm mãi mới ra một quyển cất trong Tàng Thư Các của Vương cung. Cô lấy xem trước đi, chờ nối gân cốt xong là cô có thể tu luyện rồi.”

“Không sao.” Nhận Hồi đón lấy sách, nhìn thấy hai chữ “Yêu phú” trên bìa, nàng vừa nói “Đa tạ” thì Thiên Diệu đã giật lấy, hần lật rất nhanh, nhưng ánh mắt càng nhìn càng sáng chẳng mấy chốc đã đi tới trang cuối cùng, sau đó chau mày : “Tàn quyển ?”

Chúc Ly cũng sững sốt : “Bị thiếu sao ?” Nó đón lấy đọc trang cuối cùng, “Không thể nào, viết tới tầng thứ chín rồi, lẽ ra phải viết hết chứ.”

Thiên Diệu nói : “Công pháp bình thường tầng thứ chín là cao nhất, công pháp của quyền phú này cao thâm hơn, giữa mỗi tầng đều liên kết chặt chẽ, tiến dần từng bước, nếu theo đó mà suy đoán thì có thể kéo dài tới tầng thứ mười một. Người viết sách này nhất định cso thành tựu, tu vi chắc chắn chẳng ai bì được, không thể viết tới đây rồi đột nhiên dừng lại.”

Thiên Diệu vừa dứt lời, mọi người đều ngây ra.

Chúc Ly sững sốt : “Chỉ xem qua thôi mà người có thể nói ra nhiều điều vậy sao ?”

Thiên Diệu thờ ơ đáp : “Ta từng nghiên cứu cách viết công pháp.” Hần lấy sách đặt vào tay Nhận Hồi, “Sách này tuy là tàn quyển, nhưng chín tầng đầu đã vô cùng tuyệt diệu, rất có ích cho cô, chờ nối gân cốt xong ta sẽ cùng cô nghiên cứu, cho dù bây giờ mới bắt đầu nhưng có lẽ cũng có thành tựu.”

Nhận Hồi gật đầu, lẳng lặng nhìn Thiên Diệu một lúc lâu, đến khi Thiên Diệu hỏi : “Sao vậy ?”

Nàng lắc đầu, dời mắt : “Không có gì.”

Nhận Hồi cảm thấy Thiên Diệu tựa như một quyển sách đọc mãi không hết...

Đêm, bầu trời không trăng nhưng tinh tú khắp nơi lại vô cùng rực rỡ, ánh sao rải xuống rừng cây khiến màn đêm càng tĩnh mịch hơn thường ngày.

Nhận Hồi cởi áo, lần theo vị trí hôm qua xuống suối băng, tuy nhiên kỳ quặc là nàng không tìm thấy cành cây ở chỗ cũ nữa, Nhận Hồi liền dọc theo bờ suối tiếp tục tìm kiếm.

Nàng không mong gì hơn một đêm yên giấc.

Một lúc sau, rốt cuộc cũng đập trúng một thứ, vị trí của vật này hơi thấp, nếu nàng ngồi lên chi e không thờ được. Trong bóng tối, Nhận Hồi không thể nhìn thấy rõ, nàng suy nghĩ một đoạn rồi nín thở cúi đầu xuống, muốn thử xem có thể nâng vật đó lên cao hơn nữa được không. Có điều, khi vừa chạm vào và dùng sức tóm lấy, nàng phát hiện vật bên dưới đột nhiên cử động.

Phản ứng tuy nhỏ nhưng đúng là đã cử động ! Tựa như run một cái!

Đây là vật sống!

Nhận Hồi kinh hãi, lập tức ngoi lên mặt nước trở mình bò lên bờ, nhanh chóng tới bên chỗ y phục, bọc người lại.

“Yêu nghiệt phương nào!” Nhận Hồi hét lớn, “Ra đây!”

Dưới nước không có động tĩnh, Nhạh Hòì tiện tay chộp lấy một hòn đá lớn ném xuống nước phát ra tiếng “tôm”, nàng quát tiếp: “Ra đây!” Màn đêm trầm tịch cuối cùng cũng bị phá vỡ hoàn toàn.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng trên mặt nước cũng có nổi bọt lăn tăn, tiếp đó ánh sáng lóe lên, thân hình nam nhân quen thuộc hiện rõ mồn một.

Nhìn thấy Thiên Diệu, lại nhớ đến vừa nãy mình khóa thân ngâm trong nước, còn đập trúng bộ phận nào đó trên người hắn, cho dù da mặt Nhạh Hòì dày, lúc này cũng không thể không đỏ bừng mặt, nàng thẹn quá hóa giận: “Tại sao ngươi lại ở dưới nước?”

Thiên Diệu xoa tóc, chiếc áo rộng ướt đầm dính vào người, hắn bước lên bờ, bước chân mang theo tiếng nước, càng trở nên mê hoặc kỳ lạ trong màn đêm yên tĩnh: “Ta kêu cô tới tắm mỗi chiều.” Thiên Diệu hỏi ngược lại: “Tại sao buổi tối cô mới đến?”

Nghe hắn hỏi vậy, Nhạh Hòì cảm thấy lửa giận bốc lên đầu: “Ngươi còn trách ta? Biết ta tới sao không ra nói tiếng nào hết hả?” Đến đây, nàng bỗng đứng như nhớ đến điều gì, “Khoan đã...” Nàng nhìn Thiên Diệu, kinh hãi mở to mắt, “Nghe giọng điệu ngươi, tối hôm qua lúc ta đến... Lẽ nào ngươi cũng ở đây?”

Thiên Diệu ngoảnh mặt đi, nhìn trời nhìn đất, nhìn ánh sao bị sóng xô vỡ vụn trong suối băng.

Nhạh Hòì lờm Thiên Diệu, hiểu ra hắn đang ngầm thừa nhận liền nổi nóng: “Mẹ nó! Hôm qua tại sao ngươi không lên tiếng?” Chả trách hôm nay nàng không tìm được chỗ ngồi, thì ra chỗ ngồi đó... chạy mất rồi.

Thiên Diệu đảo mắt, cuối cùng cũng nhìn nàng: “Hôm qua lúc ta định xuất hiện thì cô đã cởi áo rồi.” Hắn vô tội nói, “Cô thật sự muốn trải qua khoảnh khắc ngưng ngừng đó à?”

Ồ! Thì ra còn nghĩ cho tâm trạng của nàng nữa!

Nhạh Hòì nghiêng rặng: “Được! Hôm qua ngươi không ra thì thôi đi! Hôm nay tại sao vẫn ở đây? Ngươi chờ để nhìn hay là làm gì hả? Thật sự không phải cố ý à?”

Thiên Diệu nhìn Nhạh Hòì đang nổi giận đùng đùng, lại quan sát nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng thân nhiên nói: “Dù sao cũng không phải chuyện to tát. Chẳng phải từ lâu cô đã nhìn thấy ta tắm rồi sao?”

Phải rồi, lúc trên núi Đồng La, Nhạh Hòì đã nhìn thấy Thiên Diệu tắm trong sân.

Dường như đối với hai người họ, chuyện này đích thực chẳng hề gì, ấy thế nhưng không hiểu sao lời nói của hắn khiến cả người nàng lan tỏa một cảm xúc đã lâu chưa từng có. Cảm xúc đó như một ngọn lửa vừa giận vừa xấu hổ, từ lòng bàn chân truyền tới đỉnh đầu, chỉ chút xíu thôi sẽ đốt cháy đầu nàng.

Nàng cột bừa chiếc áo ngoài, bước về phía Thiên Diệu, “Ngươi tới đây.” Nàng xắn tay áo, “Ta muốn nói chuyện với ngươi.”

Thiên Diệu bất động đợi Nhạh Hòì đi tới trước mặt, chẳng dè nàng đột ngột giơ tay lột áo hắn ra, áo trên rớt xuống, nhờ thất lưng trên eo siết chặt nên mới giữ được phần y phục phía dưới. Nàng vỗ ngực hắn đánh “bốp”, sờ lên phần cơ bắp nhô lên, vừa ý gật đầu.

“Ngươi cũng đừng mặc y phục nữa, để trần như vậy nói chuyện với ta đi, dù sao cũng không có gì to tát lắm.”

Nhạh Hòì ngược đầu, chờ phản ứng của Thiên Diệu, chờ một lúc thì nghe Thiên Diệu bật cười “ha”...

Nàng ngẩn người, hắn thật sự để trần, cười với nàng dưới bầu trời đầy sao: “Đây đúng là Nhạh Hòì ta quen biết.”

Nhân lúc Nhạh Hòì ngây ngẩn, Thiên Diệu lướt qua người nàng, nhét chiếc áo khoác bị vứt dưới đất, đưa cho nàng: “Mặc y phục vào đi.” Hắn nói, “Tối qua ta hóa thành nguyên hình cuộn dưới đáy hồ, cô ngồi lên đuôi ta, ta cuối đầu nên không thấy gì hết.”

Bởi vậy hắn phải bất động vênh đuôi lên suốt một đêm để đỡ nàng ngủ sao...

Chả trách hôm sau lại mỏi chân...

Thấy Nhạh Hòì vẫn chưa hoàn hồn, Thiên Diệu nhét y phục vào tay Nhạh Hòì, rồi quay trở lại đứng sau gốc cây, mặc lại y phục vừa bị nàng kéo xuống, “Cô tắm đi, ta về trước đây.”

Hắn đi một đoạn xa mới ngoái đầu lại, ở khoảng cách này hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng Nhạh Hòì, biết nàng hiện giờ không phát giác được động tĩnh ở xa như vậy, hắn bèn đặt tay lên vùng ngực đã bị Nhạh Hòì sờ ban nãy. Một cảm giác nóng nóng tê dại trào dâng trong lồng ngực đã trống rỗng bao nhiêu năm nay, khoảnh khắc này đây dường như hắn có ảo giác tìm mình đang đập mạnh liệt.

Vành tai ửng đỏ, hắn hít một hơi thật sâu, ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, chậm rãi thở ra.

Hắn đối với Nhạh Hòì...

Thiên Diệu cúi đầu, cảm nhận sự ấm nóng lan tỏa trên ngực. Trước đây không phải hắn không nhận ra được, chỉ là, thời này khắc này hắn ý thức được hết sức rõ ràng...

Hắn...

Đã động tâm với nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Sau lần đó mỗi đêm Nhạn Hồi đều tới suối băng, nhưng không thấy Thiên Diệu nữa.

Mấy ngày sau, gân cốt của nàng tuy chưa hoàn toàn nổi hết, nhưng so với tình trạng lúc trước đã đỡ hơn rất nhiều, nàng ước chừng mười ngày nữa sẽ bình phục. Nước suối băng đó thật sự có hiệu quả thần kỳ.

Thời gian này Huyền Tiểu Yêu hứng trí chạy khắp Thanh Khâu kết giao bằng hữu, tựa như muốn tìm lại thú vui kết bạn thiếu hụt mấy chục năm nay. Mỗi ngày lúc rảnh rỗi nó đều tới kể cho Nhạn Hồi nghe một số tin vĩa hè.

Ví như chuyện nàng có thể đến suối băng trị vết thương trên người thật ra không đơn giản như vậy.

Nghe Huyền Tiểu Yên nói, trước đây vì muốn kéo dài sinh mệnh cho Quốc chủ phu nhân, Quốc chủ Thanh Khâu đã tìm một vùng đất ngập tràn linh khí để bày pháp trận, suối băng này tích tụ nước không nguồn cực kì thanh thuần mà thành. Lúc Quốc chủ phu nhân còn, chỉ có bà được tắm ở đây. Sau khi bà qua đời thì chỉ có người của tộc Cửu Vĩ Hồ bị thương nặng mới được phép đến đây điều trị.

Còn Nhạn Hồi có thể đến suối băng điều trị vì Yêu long ngàn năm đã trao đổi với Quốc chủ Thanh Khâu điều kiện bí mật nào đó.

Là Thiên Diệu đã dàn xếp cho nàng.

Biết được chuyện này, Nhạn Hồi rất muốn gặp Thiên Diệu để nói lời cảm ơn, cũng muốn nhanh chóng cùng hắn nghiên cứu “Yêu phú”. Chỉ có cách trở nên mạnh mẽ thì nàng mới có thể báo thù cũng như báo ơn được. nhưng mấy hôm nay cho dù Nhạn Hồi đi đâu cũng không gặp được hắn.

Nhạn Hồi có ý tìm mấy lần vẫn không gặp, cuối cùng nàng hiểu, Thiên Diệu đang trốn nàng. Với cách biệt tu vi giữa họ hiện giờ, nếu Thiên Diệu muốn tránh, cho dù Nhạn Hồi có đôi mắt xuyên thấu cũng không thể tìm được.

Nàng bỗng dưng cảm thấy buồn cười, lẽ nào Yêu long ngàn năm này vẫn còn xấu hổ vì chuyện nàng lột áo hắn lần trước sao? Lúc đó chẳng phải hắn trấn tĩnh lắm ư? Sao đột nhiên bây giờ lại trốn?

Nghĩ mãi vẫn không hiểu, Nhạn Hồi vốn sợ phiền phức nên rút cuộc không buồn để ý đến hắn nữa, dù sao...

Hắn cũng sẽ xuất hiện thôi.

Tóm lại, Thiên Diệu sẽ không rời khỏi Thanh Khâu, cũng sẽ không rời khỏi nàng. Nhạn Hồi sờ lên ngực, nàng có vảy Hộ tâm của hắn mà. Hiện tại có thể nàng không thể tin ai từ tận đáy lòng được, nhưng nàng tin Thiên Diệu.

Ban ngày, Nhạn Hồi ở trong phòng nghiên cứu “Yêu phú”, khổ nỗi trong này có quá nhiều từ ngữ mới lạ, tâm pháp hoàn toàn ngược lại với tâm pháp tu tiên, nàng xem cả buổi vẫn thấy mơ hồ. Quyển sách này vốn chỉ dẫn người ta tu Yêu đạo, không có Thiên Diệu có lẽ nàng thật sự không thể nào luyện thành.

Nàng đang sầu não, Huyền Tiểu Yên đột ngột nhảy vào từ cửa sổ, nó ở trong vương cung Huyền yêu tự do đã quen, đi tới nơi nào cũng mặc kệ cửa chính, chỉ cần tiện cho nó là được. Nó không có quy tắc, Nhạn Hồi cũng mặc kệ, nàng đổi tư thế đọc sách, “Đừng ồn, ta đang đọc sách.”

“Chủ nhân, mấy hôm nay chẳng phải cô muốn tìm Thiên Diệu sao?”

Nhạn Hồi nghe vậy, sách trong tay không buông nhưng tai lại động lên.

“Em vừa thấy hắn nè.”

Cuối cùng nàng cũng ngoái đầu lại, “Ở đâu?”

Huyền Tiểu Yên lại hỏi nàng: “Chẳng phải cô muốn đọc sách sao? Em không làm ồn cô đâu, em đi kiếm bánh ăn đây.”

Nhạn Hồi trở mình đứng dậy, tóm cổ áo Huyền Tiểu Yên, kéo nó xoay một vòng, nàng vốn định hỏi tiếp, nhưng thấy bánh trong tay Huyền Tiểu Yên thì tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bánh trung thu đó, chủ nhân chưa thấy bao giờ hả?”

Đương nhiên Nhạ Hôi thấy qua rồi, có điều bánh trung thu ở Trung Nguyên hình dạng hơi khác với Thanh Khâu.

Nàng ngáy người hỏi: “Hôm nay là Trung thu sao?”

Huyền Tiểu Yên gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhạ Hôi giật mình trở người xuống giường: “Lúc này là giờ nào rồi?” Huyền Tiểu Yên chưa kịp đáp, Nhạ Hôi đã chạy tới bên cửa sổ, nhác thấy sắc trời bên ngoài đang chập tối, sau đó vừa mang giày vào vừa vội vàng hỏi: “Vừa rồi người nói thấy Thiên Diệu ở đâu?”

Huyền Tiểu Yên thấy Nhạ Hôi bỗng dưng kích động liền hoảng hốt: “Trên con đường thường ngày cô tới suối băng đó...”

Lời chưa dứt, Nhạ Hôi đã kéo cửa, vội vàng chạy về phía suối băng.

Hôm nay là Trung thu, là lúc trăng tròn nhất trong năm, mỗi đêm trăng tròn Thiên Diệu đều rất đau đớn, tối nay e là sẽ phải chịu đau đớn nhiều hơn nữa. Tuy hiện tại hắn đã tìm lại được hầu hết các bộ phận của cơ thể, nhưng dường như đau đớn cũng không giảm được bao nhiêu.

Lúc Nhạ Hôi chạy vào rừng thì mặt trăng đã nhô lên khỏi ngọn núi phía Đông.

Trong Yêu tộc có rất nhiều yêu quái phản ứng đặc biệt với ánh trăng, có yêu quái sẽ trở nên yên lặng khác thường, có yêu quái sẽ trở nên điên cuồng. Bởi vậy đêm nay trong rừng này, cho dù Nhạ Hôi đã quen thuộc nơi đây nhưng tựa hồ cũng cảm thấy không khí khác với thường ngày.

Ánh trăng khiến rừng cây trở nên mờ ảo, lúc sắp đến suối băng, Nhạ Hôi càng nóng lòng bước nhanh về phía trước, nàng mơ hồ nhìn thấy hướng đó có một con vật khổng lồ đang lặn lộn dưới đất, trong lúc tập trung hết mức nhìn về phía bên đó, thỉnh thoảng có một lực dọa mạnh mẽ ập tới, Nhạ Hôi không hề phòng bị nên bị hất ngã nhào.

Yêu quái tập kích nàng có thân hình đầy lông nhện, miệng toàn là mũi máu tanh tưởi, hơi thở nồng nặc, nàng còn chưa nhận ra yêu quái nào thì đã bị nó cắn lên cổ. Khi sức nóng từ răng yêu quái chạm vào da Nhạ Hôi, chỉ trong chớp mắt, một tiếng rùng rợn gầm tựa như từ chân trời truyền tới, nàng liền cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, yêu quái đã biến mất tức thì. Tiếng muôn thú kêu gào thảm thiết từ phía bên kia truyền tới.

Nhạ Hôi bò sang bên cạnh, rời khỏi chỗ cũ chừng một trượng mới ngoái đầu nhìn lại, ánh trăng đỏ bóng xuống những thân cây to, trong bóng cây màu đen hoàn toàn không có yêu lực giao tranh, chỉ nghe tiếng va chạm thô bạo, giống như các loài thú đang đấu đá nhau theo cách nguyên thủy nhất, song chỉ trong thoáng chốc đã im thin thít.

Nhạ Hôi không có pháp lực trong người, nàng nheo mắt cố gắng nhìn rõ, nhưng vẫn không nhìn thấy được gì.

Tựa gốc cây đứng dậy, nàng cất tiếng gọi: “Thiên Diệu?”

Không có động tĩnh, Nhạ Hôi bước một bước, nhưng nàng vừa cử động, gió bỗng dưng nổi lên, thân rồng lập tức bay lên lao về phía chân trời, ngẩng đầu nhìn lên, trên vầng trăng không lồ óng ánh sắc vàng hiển hiện bóng rồng. Có điều ngao du trên trời chưa được bao lâu lại vùng vẫy rơi từ trên trời xuống, có thể nhìn ra hắn đang cố hết sức ổn định thân mình, chỉ là dường như vì quá đau nên không khống chế nổi.

Một tiếng “ầm” vang dội, Thiên Diệu rơi xuống suối băng phía trước, bọt nước tung tóe, xung quanh trở nên hỗn loạn.

Nhạ Hôi cong chân chạy về phía đó.

Khi nàng chạy tới bên bờ suối, Thiên Diệu đã gãy giữa trở mình bò lên từ trong nước, ánh trăng sáng rực chiếu khắp toàn thân rồng của hắn, Nhạ Hôi mở to mắt, nhìn vết thương khắp người Thiên Diệu, kinh hãi không nói nên lời.

Đây là rồng sao?

Vây rồng trên toàn thân đều bị lóc hết, chỉ còn lại những vết rách đầy máu, có chỗ sâu đến mức nhìn thấy xương trắng hếu, từ đầu đến đuôi trên người hắn không nơi nào lành lặn, khiến người ta sợ hãi, thương tâm đến mức da đầu tê dại.

Lúc này Nhạ Hôi mới biết, chuyện moi tìm róc xương mà Thiên Diệu nói rất đơn giản nhẹ nhàng lúc trước là thủ đoạn khiến người ta kinh hãi đến đường nào.

Hắn vẫn gãy giữa trên mặt đất, cơ hồ đau đớn đến mức sống không bằng chết.

“Thiên Diệu...”

Nhạ Hôi gọi tên hắn, tiến lên một bước.

Tiếng gọi này tựa như đánh thức Thiên Diệu, hắn quay đầu, gầm một tiếng với nàng, giống như đang hù dọa để nàng đừng qua đó. Hắn chăm chăm nhìn Nhạ Hôi, đuôi cuộn về phía trước, tựa như muốn dùng đuôi che lại cơ thể đầy vết thương của mình.

Nhạ Hò nghiêng rã, ánh mắt kiên địn: “Chẳg phải máu của ta có thể khiến ngườ dễ chịu hơn một chút sao?” Nàg dãn bước, đưa cổ tay ra, “Nè.”

Thiên Diệu lui về phía sau, Nhạ Hò lại tiến lên phía trước.

Râu rồng dài phe phẩy trong không trung, múa lên một đường cong như cự tuyệt không cho Nhạ Hò tới gần.

Nàg dứt khoát tự cắn rách cổ tay, vết thương không sâu nhưng đủ để máu thấm ra, không khí xung quanh lập tức nhuốm mùi máu tanh.

Thiên Diệu dường như hơi xao động.

Nhạ Hò kiên trì tiến lên.

Cuối cùng Thiên Diệu không nhin được nữa, gằm một tiếng dài lao về phía Nhạ Hò, nàg trấn tĩnh không tránh né, tiếng gió vút tới bên cạnh, thổi tung tóc và áo nàg.

Thiên Diệu tới trước mặt Nhạ Hò, nhưng chỉ dùng sừng rồng đẩy nàg lùi bước, mãi đến khi lưng Nhạ Hò chạm vào một gốc cây to, hấn mới dừng lại, lui về phía sau địn bỏ đi.

Nhạ Hò không hề do dự, đưa tay nắm sừng rồng của hấn, giọng điệu vừa như ra lệnh lại vừa như nài nỉ: “Uống máu ta đi. Nếu như vậy có thể khiến ngườ dễ chịu, vậy hãy chọn cách nhanh chóng tiện lợi này đi. Ta không đau, cũng không tổn thương gì hết.”

Thiên Diệu cương quyết hất đầu, Nhạ Hò cố chấp nắm chặt sừng rồng không buông.

Hấn mở bừng mắt, không vùng ra được nên há cái miệng khổng lồ hướng về phía Nhạ Hò gằm một tiếng dài, âm thanh khiến không gian xung quanh chấn động. Đuôi hấn đập bừa trên mặt đất, giống như đang nổi giận với nàg, nhưng dường như cũng vì đau đớn mà không khống chế được cơ thể.

Nhạ Hò mặc kệ tất cả, nhân lúc Thiên Diệu há miệng, nàg môi máu trên cổ tay lên lưỡi hấn. Máu nàg tựa như có mê hoặc cực lớn với hấn, dù gì cũng là thuốc có thể làm dịu đau đớn cùng cực, đối với ai cũng là mê hoặc.

Thiên Diệu hất đuôi, đánh gãy một gốc cây thô to bên cạnh. Đầu rồng đưa về phía trước, răng bén nhọn dừng trên cổ Nhạ Hò.

“Chỗ này không được.” Nàg bình tĩnh nói, “Cổ cổ sẽ chết đó, không được cắn ở đây.” Cách rất gần nên nàg nghe thấy rõ ràng âm thanh phát ra từ cổ họng Thiên Diệu, bên trong hấn dường như cũng đang vùng vẫy kịch liệt.

Cuối cùng răng rồng cũng rời khỏi cổ Nhạ Hò, mũi hấn chạm lên ngực nàg, cổ họng phát ra tiếng ừn ực, giống như tiếng gằm của thú dữ lúc đang cảnh cáo, nhưng cũng giống như làm nũng xin được an ủi sau khi bị thương.

Nhạ Hò cố gắng nhét cổ tay vào khe răng Thiên Diệu, bôi máu lên răng hấn.

Thiên Diệu lại vùng vẫy, Nhạ Hò liền ôm đầu hấn, cơ hồ dùng hết sức lực, máu từng chút từng chút thấm vào miệng rồng. Hoi ảm do máu mang đến cũng dần dần thấm vào cơ thể hấn.

Trăng vẫn treo giữa trời, nhưng Thiên Diệu đã dần dần yên tĩnh lại.

Nhạ Hò tựa vào thân cây, đầu rồng chống lên ngườ nàg, thân hình oai phong thể nhưng lại yên tĩnh như một con thú cưng, cảnh tượng này thực có thể phác họa thành một bức tranh đầy tình cảm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, mặt trăng dần dần chìm vào mây đen.

Toàn thân Thiên Diệu từ từ nhũn ra đất, hào quang lóe lên, hấn trở về hình dáng con ngườ. Hấn vừa hóa thân liền ngã xuống đất, Nhạ Hò vội ôm eo hấn, chống đỡ cơ thể nam nhân kia. Vừa tiếp xúc thì phát hiện, Thiên Diệu đang... để trần cả ngườ.

Nghĩ cũng phải... Lần trước hấn bước ra khỏi suối băng với thần trí tỉnh táo đương nhiên biết mặc y phục, nhưng với tình trạng hiện giờ hấn nào còn tỉnh táo nghĩ tới chuyện mặc hay không mặc gì nữa.

Nhạ Hò cúi đầu nhìn cơ thể trần trụi.

“Coi như ta đòi lại được nợ cũ rồi.” Nàg vừa nói vừa khó nhọc cởi áo ngoài khoác cho Thiên Diệu. Sau đó trượt ngồi xuống, để hấn gối lên chân mình ngủ.

Nàg nhìn ánh trăng xuyên qua tầng mây thờ phào nhẹ nhõm, vất vả cả buổi, đối với ngườ không có pháp thuật như nàg thất rất hao tổn sức lực.

Cuối cùng cũng gượng qua được đêm nay rồi.

Nhạ Hò cúi đầu nhìn Thiên Diệu đang ngủ trên chân mình như một đứa trẻ, nàg vuốt tóc mai dẫm mồ hôi của hấn, nhớ lại cơ thể đầy vết thương vừa nãy, bất giác thì thầm: “Bởi vậy ngườ tới suối băng cũng dễ trị thương sao...”

“... Không muốn bị nhìn thấy...”

Nhận Hồi ngây người, “Gi cơ?”, nàng không nghe rõ lời Thiên Diệu lắm lắm, tựa như hắn đang nói trong mơ vậy.

“Không muốn bị cô nhìn thấy ta xấu xí như thế.”

Câu này không biết tại sao lại biến thành một ngọn roi có gai, đánh vào tim Nhận Hồi khiến nàng cảm thấy đau nhói, cổ họng đắng chát.

Bởi vậy trước đó nàng tới suối băng, còn hắn lại không chịu xuất hiện, thì ra là vì đang giấu tâm sự này sao?

Hắn vênh đuôi chống đỡ cơ thể nàng, cho nàng một đêm yên giấc, còn hắn vùi đầu dưới đáy nước, trong lòng ẩn giấu tâm trạng tư ti như vậy sao...

Nhận Hồi xoa má Thiên Diệu: “Người chưa bao giờ xấu xí.” Nàng không hề biết giọng nói của mình lúc này mềm mại và dịu dàng lạ thường, “Thật sự xấu chính là kẻ đã khiến trái tim và thân thể người tổn thương đến mức này.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Bóng tối dần tan, trời tờ mờ sáng, Thiên Diệu chậm chậm mở mắt.

Xa xa có tiếng chim hót truyền vào tai, tươi mới như có thể gột rửa một đêm tối tăm nặng nề. Trên mặt truyền tới cảm giác nhột nhột, Thiên Diệu đưa tay hắt nhẹ đi, nhưng lại bắt được một lọn tóc đen.

Hắn ngẩng lên nhìn, vừa khéo thấy được chiếc cằm sáng bóng của Nhận Hồi. Nặng nề mai mang theo hơi ẩm rắc ánh vàng lên mặt nàng, khiến cả người Nhận Hồi tỏa ra cảm giác ấm áp bình yên.

Nàng tựa đầu vào gốc cây, đầu hơi ngửa ra phía sau, miệng khẽ mở, hơi thở đều đặn, chứng minh nàng đang ngủ say. Thiên Diệu ngây người ngồi dậy, hắn nhìn quanh, phát hiện mình đã gối lên chân nàng ngủ một đêm rồi.

Hắn nhồm người dậy khiến Nhận Hồi giật mình, nàng chớp tay vào không trung, vô thức kéo bàn tay hắn lại, “Sao vậy? Lại đau nữa hả?”

Thiên Diệu nhìn tay Nhận Hồi rồi lại ngẩng đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Nhận Hồi mơ màng thêm một lúc nữa mới sực tỉnh, “Trời sáng rồi à?” Nàng dụi mắt, “Cuối cùng cũng qua rồi.” nàng vươn vai muốn đứng dậy, nhưng vừa cử động chân nàng liền hự một tiếng, tiếp đó ôm chân không nói gì. Thiên Diệu thấy vậy thì lặng lẽ khom lưng, “Lên đi.”

Nhận Hồi nhìn bờ vai rộng của hắn thoáng ngây người, nhưng cũng không khách sáo, trèo lên lưng hắn. Lúc Nhận Hồi vòng qua ôm cổ Thiên Diệu, hắn vô tình nhìn thấy vết máu khô trên cổ tay nàng, ngoài ra còn có vết thương do Nhận Hồi tự cắn lung tung.

Cổ họng hắn nghẹn lại, không nói nên lời...

Thiên Diệu công Nhận Hồi cất bước chậm rãi quay về.

Nhận Hồi nằm tựa trên bờ vai đã trở nên dày rộng của hắn, bất giác thất thần nói: “Hôm qua là Trung thu...” Lời đã mở nhưng nàng vẫn đang suy nghĩ phải nói thế nào mới không chạm vào vết thương của Thiên Diệu, nhưng hắn đã tiếp lời nàng...

“Sợ à?”

“Không.” Nhận Hồi nói, “Có điều... ngày này năm nào người cũng như vậy hết sao?”

“Trước đó càng khó coi hơn.”

Nhận Hồi nghe vậy chợt như nấc nghẹn, nàng im lặng thật lâu, sau đó xoa đầu Thiên Diệu, nói như dỗ dành: “Sẽ ổn thôi, chờ tìm được tim rồng là sẽ tốt. Nhanh lắm.”

Nàng đưa tay nhẹ vuốt đầu hắn, dịu dàng ấm áp hơn bất kỳ ngọn gió xuân nào thổi vào hắn trong ngàn năm nay.

Hắn cúi đầu, ánh mắt mềm như làn nước trước sự an ủi vốn chẳng giống ai của nàng.

Tuy trời đã vào thu nhưng trong lòng không hề lạnh giá.

Lúc Thiên Diệu công Nhận Hồi đi tới trước phủ Chúc Ly, vừa khéo gặp Chúc Ly mặc y phục trang trọng hơn thường ngày rất nhiều. Thấy cảnh này,

Chúc Ly vốn đang vội vã đi ra ngoài lập tức dừng bước: “Chuyện gì vậy?” Nó hỏi, “Lẽ tể Trung thu không thấy bóng dáng hai người, bây giờ mới được công về? Nhạn Hồi, cô bị thương có nặng không?”

Nhạn Hồi mặt không đổi sắc nói dối: “Tối qua tĩnh tọa lâu quá nên tê chân.”

Nghe Nhạn Hồi trả lời như vậy, vẻ mặt Thiên Diêu loáng cái cứng đờ, vành tai bắt gặp nóng bừng, Hấn ho nhẹ, đưa mắt nhìn Chúc Ly, chủ động hỏi một cách hiểm thấy: “Sao người lại ăn mặc như vậy?”

Nhạn Hồi cũng quan sát nó từ trên xuống dưới: “Tộc Cửu Vĩ Hồ của các người cũng học người phạm bắt đầu thượng triều sao?”

“Thanh Khâu làm gì có thượng triều.” Chúc Ly liếc nàng, “Hôm nay Hoàng tử của ta về Thanh Khâu, bọn ta phải đi gặp tỷ ấy.”

Nhạn Hồi nhưn mày: “Hoàng tử người à?”

“Con gái của Đại hoàng thúc ta, mấy năm nay vẫn ở Trung Nguyên, Đứng rồi, tối nay Vương cung có yến tiệc...” Nó đag nói thì từ xa truyền tới tiếng còi hiệu, lão bộc sau lưng giục: “Tiểu tử tông, sắp trễ rồi đó!”

“Biết rồi.” Chúc Ly nói: “Ta đi trước đây. Tiệc tối nay nhớ đến nhé!” Nói xong còn chưa kịp nhìn hai người thêm một lần, đã vội vã đưa lão bộc đi.

Nhạn Hồi suy ngẫm, con gái của Đại hoàng thúc Chúc Ly, chẳng phải chính là con gái của Thái tử Yêu tộc sao? Người có thân phận như vậy tại sao bao nhiêu năm nay vẫn ở Trung Nguyên? Hơn nữa còn không bị phát hiện, thiết nghĩ nhất định là người rất có thủ đoạn.

Nhưng cô gái này ở Trung Nguyên lâu vậy mà nay trở về Thanh Khâu, cho thấy lần trước Yêu tộc vượt qua biển giới Tam Trùng sơn nhất định đã mang đến cho giới tu tiên chân động không nhỏ, thế cuộc của Trung Nguyên rất không thái bình...

Khi về đến phòng, Thiên Diêu vừa đặt Nhạn Hồi lên giường, nàng nghiêng mắt nhìn thấy Yêu phú hôn qua vì vội ra ngoài nên tiện tay vút lên giường thì mặt liền sáng lên, còn chưa chờ Thiên Diêu đứng thẳng, nàng đã kéo cánh tay hấn lại ôm chặt, cứ như sợ hấn chạy mất.

Thiên Diêu ngược mắt nhìn, thấy Nhạn Hồi vừa cảm Yêu phú vừa nhòm mình với ánh mắt nóng bỏng, “Người nói sẽ dạy ta tu luyện quyền tâm pháp này mà?”

Hấn thoáng im lặng: “Gân cốt nói xong rồi sao?”

“Chưa nói hết, nhưng có thể bắt đầu luyện khí rồi.”

Thiên Diêu tóm lấy cổ tay Nhạn Hồi bóp mấy cái, tiếp đó gật đầu: “Đúng là có thể bắt đầu luyện khí, ngày mai...”

“Không bắt đầu ngay bây giờ đi.” Nàng ngắt lời hấn, “Ta không đợi được thêm một khắc nào nữa.”

“Được.”

Hấn đón lấy Yêu phú, mở trang đầu tiên, sau một hồi chăm chú đọc bèn hỏi: “Cô có từng đọc sách này chưa?”

“Đọc rồi.”

“Không hiểu chỗ nào?”

Hai người dần dần thảo luận quên cả thời gian, mãi đến khi trời tối sầm, Huyền Tiểu Yên nhảy cửa sổ tung tăng chạy vào, lớn tiếng gọi: “Ăn cơm thôi, Chúc Ly gọi hai người đi ăn cơm kìa!”

Lúc này Nhạn Hồi đang tĩnh tọa trên giường, khí tức vừa mới vận chuyển một vòng quanh cơ thể, nàng mờ mắt, không nhìn tới Huyền Tiểu Yêu, chỉ nói với Thiên Diêu: “Ta cảm thấy kinh mạch nghịch hành, như vậy có đúng không?”

“Cô cảm giác kinh mạch nghịch hành là vì cô dùng cách thức tu tiên để phán đoán, nhưng bây giờ việc cô cần làm là phải quên hết mọi thứ trước kia đi.”

Nhạn Hồi ngây người, lúc này lại nhớ tới những điều Lăng Tiêu chỉ dạy trong mười năm qua, nàng thoáng thất thần, nhưng lại sực tỉnh khi nghe tiếng gọi của Huyền Tiểu Yên: “Chủ nhân, cô không đói sao?”

“Đói.” Nhạn Hồi đứng dậy, “Đi, tới xem thử yến tiệc của tộc Cửu Vĩ Hồ đi.”

Kể từ lần đầu tiên gặp Quốc chủ Thanh Khâu, đây là lần thứ hai Nhạn Hồi tới đỉnh núi nơi Quốc chủ ở.

Khác với khí tức kỳ ảo như có như không lần trước, tối nay những gốc cây to có nhiều hỷ khí, trong miệng các tiểu Hồ Ly ngậm quả đỏ, có con ăn rất vui vẻ trong động, có con đẩy quả lăn khắp nơi.

Nhạn Hồi và Thiên Diêu được đưa vào vương cung trong gốc cây nơi Quốc chủ ở.

Bên trong vẫn mênh mông như cũ, có điều trên hai bên vách xếp rất nhiều chỗ ngồi theo thứ tự, kéo dài lên tới đỉnh. Nhạn Hồi ngẩng đầu quan sát, cách

mỗi ba trượng thì có pháp trận vạch ra một lan can trong suốt để các ca nữ vu nữ của Yêu tộc ca múa bên trên, cho người của Yêu tộc thưởng thức.

Càng lên trên ca múa càng điêu luyện, trên đỉnh chỉ có người của tộc Cửu Vĩ Hồ mà thôi.

Người dẫn đường đưa Nhạ Hôi và Thiên Diệu đi vòng trong gốc cây lên chỗ cao nhất, ngang qua mỗi một tầng, các yêu quái đều dùng ánh mắt tò mò quan sát họ, nhưng đặc biệt là Thiên Diệu.

Yêu long ngàn năm, nếu không chịu tai kiếp có lẽ sẽ là nhân vật sánh ngang với Quốc chủ Thanh Khâu, trong Yêu tộc cá lớn nuốt cá bé, ai lại không hứng thú với hắn.

Thiên Diệu mắt nhìn thẳng, chuyên tâm đi về phía trước, dường như không coi ai ra gì.

Nhạ Hôi sau lưng hắn lại nhìn trái nhìn phải, đi đường không tập trung, nhất thời không quan sát, cuối cùng bất cẩn vấp chân, trước khi ngã về phía trước, Thiên Diệu liền đỡ lấy nàng nhanh hơn cả Huyền Tiểu Yên sau lưng Nhạ Hôi.

Rõ ràng... mắt mũi hắn chẳng hề đặt lên người nàng mà.

Sắp lên tới đỉnh, người hầu lễ phép đưa Huyền Tiểu Yên đi, cho nó chơi ở tầng dưới, Nhạ Hôi và Thiên Diệu bước lên tầng cao nhất.

Lên tới nơi, tầm nhìn lập tức thoáng đãng, cả Thanh Khâu bao gồm Tam Trùng sơn ở xa xa cũng được thu vào tầm mắt, tinh tú trên đầu gần như đưa tay là có thể hái được.

Tất cả các Cửu Vĩ Hồ nắm giữ các chức vụ quan trọng của Yêu tộc đều có mặt. Thiên Diệu chỉ gật đầu chào Quốc chủ Thanh Khâu ngồi ở chủ vị, mặc kệ ai khác nhìn mình, hắn coi như không nhìn thấy, đi sang bên cạnh tìm chỗ trống ngồi xuống.

Còn Nhạ Hôi vốn định theo hắn sang bên cạnh, nhưng khi ánh mắt nàng dừng trên người bên cạnh Quốc chủ thì lập tức sững sờ.

Người đó không mặc áo trắng mà các Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu yêu thích, nàng ta mặc một chiếc áo đỏ điểm lệ bất mắt, dung nhan tuyệt sắc khiến người ta thần hồn điên đảo.

“Huyền...” Nhạ Hôi không dám tiếng lắm bẩm thành tiếng, “Huyền Ca?”

Tiếng gọi của nàng tuy nhỏ, nhưng người có mặt đều là nhân vật tầm cỡ, đương nhiên đều nghe thấy cái tên nàng buột miệng gọi ra. Tất cả đều hứng thú quan sát hai người, Đại hoàng tử của Quốc chủ Thanh Khâu cất tiếng hùng hồn phá vỡ im lặng: “Khéo quá, tiểu nữ là người quen cũ của Nhạ cô nương sao?” Ông ta cười nói, “Huyền Ca, kẻ vi phụ nghe thử làm sao con quen được Nhạ cô nương đây?”

Huyền Ca...

Nàng là con gái của Thái tử Thanh Khâu, Hoàng tử của Chúc Ly, là nữ nhân vẫn luôn ở Trung Nguyên, cực kỳ có thủ đoạn...

Nhạ Hôi nhất thời bất động.

Nhưng Huyền Ca lại cười nhẹ, đôi mắt quyến rũ: “Lúc xưa Nhạ cô nương cải nam trang, trêu ghẹo con ở Trung Nguyên, cứ trêu mãi rồi trở nên thân thiết.

Nàng vừa dứt lời, những người có mặt đều bật cười.

Huyền Ca nhìn Nhạ Hôi như cười như không than: “Lúc trước con đã nghe nói Nhạ Hôi tới Thanh Khâu, con nghĩ lần này quay về có khi sẽ gặp mặt, nhưng không ngờ là trong tình cảnh này... Nhạ Hôi.” Nàng gọi, nụ cười bất lực, “Cô kinh ngạc như vậy là vì trách ta ở Trung Nguyên đã che giấu thân phận sao?”

Nhạ Hôi thoáng im lặng, tiếp tục lắc đầu: “Có gì đâu mà trách, cô cũng chưa từng hại ta.”

Không những chưa từng hại mà còn giúp nàng không ít.

Huyền Ca mỉm cười, kính Nhạ Hôi một ly rượu từ xa: “Lòng dạ Nhạ Hôi lúc nào cũng rộng rãi.” Uống rượu xong nàng ta không nói thêm gì nữa, ở những nơi như thế này thật sự không tiện nói nhiều.

Nhạ Hôi bèn im lặng đi tới ngồi bên cạnh Thiên Diệu.

Trong đầu nàng không ngừng nhớ về quá khứ, thật ra nghĩ cũng phải, trước đây cảm thấy Huyền Ca thần bí, lúc này đây khoác lên thân phận này như là lẽ đương nhiên. Tại sao Huyền Ca có thể dễ dàng cho Thiên Diệu một túi thơm Vô tức, tại sao nàng lại đẹp đến mức chấn động lòng người như vậy.

Bởi vì nàng ta là Cửu Vĩ Hồ yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Yến tiệc tiến hành được một nửa, Quốc chủ Thanh Khâu buông ly ngọc trong tay, ly và đĩa va chạm nhẹ phát ra một tiếng “keng” giòn giã. Âm thanh tuy nhỏ nhưng lại truyền khắp bên trong. Tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn về phía Quốc chủ.

Mặt trăng leo lên ngọn cây cổ thụ, vừa khéo chiếu rọi sau lưng ông, giống như thần tiên trên trời ban một vương niệm bằng vàng cho Quốc chủ vậy, cao quý chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Thanh Khâu đã lâu không thiết yến, lần này lại là trong lúc chiến loạn, tổ chức yến tiệc này lòng cũng không biết phải làm sao, cảm thấy thật hổ thẹn.” Quốc chủ nói một câu khiêm nhường, bên dưới có người của Yêu tộc lắc đầu hô không dám.

Quốc chủ tiếp tục nói: “Năm mươi năm trước Yêu tộc và người tu đạo đại chiến, phân chia ranh giới Nam Bắc, tộc ta và Trung Nguyên tạm thời giữ hòa bình, ta nghĩ rằng vùng đất Tây Nam tuy hẻo lánh, có thể tránh được chiến loạn, duy trì huyết mạch, mong rằng nơi này sẽ trở thành đất lành để Yêu tộc sinh tồn. Nhưng nay tiên giới Trung Nguyên không muốn nhìn thấy chúng ta lớn mạnh ở mảnh đất Tây Nam này, chèn ép đủ điều, giết hại con cháu tộc ta, thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ vô cùng ác độc.”

Giọng điệu Quốc chủ tuy vẫn luôn lạnh nhạt, nhưng nói đến đây lại có sát khí thấm sâu vào tận lòng người.

Nhận Hồi nghĩ tới cách thức Tổ Ảnh điều chế nê hương, ngoài rùng mình trước sát khí này, trong lòng cũng nảy sinh cảm phẫn.

Tổ Ảnh tiên nhân vội vợi trên cao kia hai mươi năm trước đã đối xử với Thiên Diệu như vậy, hai mươi năm sau cũng đối xử với các yêu quái khác như vậy, e là bà ta chưa bao giờ coi sinh linh của Yêu tộc là một mạng, bởi vậy mới đưa tay hạ đao tàn nhẫn gọn gàng đến vậy.

Các yêu quái ngồi dưới từ lâu đã tích tụ cơn giận với người tu đạo ở Trung Nguyên, lúc này có kẻ đập bàn mắng nhiếc, có người giận đến mức ném vỡ ly.

Đại hoàng tử ngồi ở vị trí đầu tiên đứng dậy, cúi người với Quốc chủ Thanh Khâu, tiếp đó xoay người nói với bên dưới, “Tướng sĩ Yêu tộc năm mươi năm nay chưa từng chinh chiến, nhưng cũng không phải không thể chiến đấu.” Ông ta khựng lại, giọng nói vang dội, “Ai bằng lòng theo ta bước qua Tam Trùng sơn, đánh vào Trung Nguyên?”

Tiếng phụ họa bên dưới lập tức rền vang.

So với các yêu quái nhiệt huyết bùng bùng bên dưới, những người nắm quyền của tộc Cửu Vĩ Hồ ở tầng cao nhất rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, Thiên Diệu ở trong góc chỉ âm thầm uống rượu.

Nhận Hồi khách quan nhìn tất cả mọi việc, lòng coi như đã hiểu, yến tiệc mang danh đón Quận chúa về Thanh Khâu này chính là đại hội tuyên thệ của Yêu tộc.

Nhằm để giương cao sĩ khí thu hút nhân tâm.

Thiết nghĩ, Yêu tộc sắp sửa tấn công vào Trung Nguyên với quy mô lớn.

Nhận Hồi nghe các yêu quái huyết khí ngút trời gào thét hai chữ “báo thù”, trong lòng thật sự ngù vị đan xen. Nàng tu tiên mười năm, hôm nay lại bị vận mệnh đẩy vào ngồi trong đại hội tuyên thệ của Yêu tộc.

Cảnh ngộ của đời người thật sự không tài nào dự liệu.

Nàng đưa mắt nhìn Huyền Ca áo đỏ ở phía xa xa, phát giác có người nhìn mình, ánh mắt Huyền Ca cũng rơi trên người Nhận Hồi. Hai người nhìn nhau, nàng ta cười khẽ, lúc lắc chiếc ly trong tay, nàng cũng nâng ly rượu, nâng đầu uống cạn.

Cơm no rượu say, ca múa chấm dứt, đến khi bóng Quốc chủ Thanh Khâu biến mất, người trong Yêu tộc ai nấy tự rút lui, các Vương gia Cửu Vĩ Hồ chào hỏi nhau rồi cũng rời đi.

Nhận Hồi vừa đứng dậy, Huyền Ca đã bước tới bên cạnh nàng: “Trò chuyện một chút nhé?”

Nhận Hồi liếc nàng ta: “Đương nhiên rồi.” Nàng xoay sang dặn dò Thiên Diệu, “Chút nữa giúp ta trông chừng Huyền Tiểu Yên, nó nghịch lắm, đừng để nó uống say gây họa, ngày mai có người tới kiện cáo với ta thì phiền lắm đó.”

Thiên Diệu vừa mấp máy môi thì Huyền Ca đã níu cánh tay Nhận Hồi nói: “Đi thôi.” Hai người biến mất khỏi tầng cây.

Thiên Diệu thất thần đưa tay ra nhưng chỉ vớt được một ngọn gió, hần siết nắm tay, bỗng cảm thấy hơi phẫn nộ vì Huyền Ca đưa Nhận Hồi đi một cách vô lý...

Hay phải nói là...

Ghen ghét.

Vì cướp mất người đi vừa dễ dàng quang minh chính đại như vậy... Còn Nhạ Hò thì không hề hay biết có người đang tức giận...

Sau khi Huyền Ca đưa Nhạ Hò đáp xuống một cành cây to thì bật cười: “Có người sẽ giận ta lắm đây.”

Nhạ Hò ngoảnh lại: “Ai giận cô?”

Huyền Ca cười không đáp, lấy ra hai bầu rượu: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Mỗi người một bầu rượu, ngồi trên cây ngẩng đầu ngắm trăng, chiếc áo đỏ to rộng của Huyền Ca rũ xuống, vạt áo theo gió bay phấp phới khiến lòng người rung động.

Nhạ Hò thấy Huyền Ca ngửa đầu uống một ngụm rượu, nàng bèn hỏi: “Trước đây chẳng phải cô không uống rượu chỉ uống trà ư, sao vừa về Thanh Khâu đã bắt đầu uống rượu rồi?”

Huyền Ca nhìn Nhạ Hò cười: “Nhạ Hò ơi Nhạ Hò, trước đây không phải không thích uống rượu mà là không thể uống.” Nàng ta nói, “Thật ra ta thích uống rượu, khổ nỗi uống nhiều sợ sẽ lộ ra sơ hở, bởi vậy mới phải lấy trà thay rượu để lừa miệng mình thôi.”

Nhạ Hò cũng nhấp một ngụm, “Vậy Phụng Thiên Sóc thì sao? Lúc trước yêu hấn như vậy cũng là giả vờ à, về Thanh Khâu sẽ không yêu nữa sao?”

Nụ cười trên môi Huyền Ca cứng lại rồi dần tắt, “Ta là tai mắt của Thanh Khâu ở Trung Nguyên.” Huyền Ca nói tiếp, “Nguồn cội huyết mạch tộc Cửu Vĩ Hồ rất thâm sâu, ngoài người trong tộc, các yêu quái khác đều không thể có được sự tin nhiệm cao nhất. Bởi vậy chuyện cơ mật quan trọng đương nhiên phải do người có quan hệ huyết thống làm. Ta là con cò được đặt ở Trung Nguyên, trà trộn vào Thất Tuyệt đường để thăm dò tin tức, rồi tìm cách đưa tin về Thanh Khâu.” Huyền Ca vừa nói vừa nở nụ cười mỉa mai, “Ta ở Trung Nguyên nhiều năm, cắm rễ trong Thất Tuyệt đường, khiến người đa nghi như Phụng Thiên Sóc cũng coi ta là tâm phúc. Nhưng tất cả mọi thứ ở Trung Nguyên của ta đều là giả.”

“Thân phận, lai lịch, thậm chí cả khí tức trên người ta.” Huyền Ca buồn bã nói, “Chỉ có mỗi trái tim này đã rung động, ta muốn bắt nó là giả, nhưng nó là thật.”

Nhạ Hò im lặng một đoạn, “Tại sao cô lại quay về? Thanh Khâu và Trung Nguyên sắp khai chiến, đang là lúc cần tin tức, Huyền Ca, rõ ràng có thể dùng danh nghĩa này ở lại Trung Nguyên thêm một thời gian nữa mà.”

Nếu yêu sâu đậm đến vậy, cho dù ở thêm một ngày, đối với Huyền Ca cũng là lén lút vụng trộm.

Huyền Ca lắc đầu, “Lần trước Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn giết đến Quảng Hàn môn, Tiên môn Trung Nguyên không thể nhận được tin tức gì. Lãng Tiêu tìm đến Thất Tuyệt đường khiển trách Phụng Thiên Sóc làm việc bất lực, khi ấy ta mới biết, Thất Tuyệt đường của Phụng Thiên Sóc vẫn luôn có qua lại với Lãng Tiêu.”

Nhạ Hò nghe vậy cũng sững sờ.

Phụng Thiên Sóc là con cò của Lãng Tiêu?

Nghĩ kỹ lại, năm xưa thúc phụ Phụng Minh của Phụng Thiên Sóc nắm giữ đại quyền trong Thất Tuyệt đường, nhưng lại không hề trừ khử hấn ta. Trước đây người trong giang hồ đều cho rằng các trưởng lão trong Thất Tuyệt đường bảo vệ Phụng Thiên Sóc, thêm vào hấn ta thông minh hơn người, giỏi che giấu tài năng nên mới thoát được kiếp nạn, thì ra là Lãng Tiêu đã âm thầm trợ giúp hấn ta phía sau...

Lãng Tiêu nhúng tay vào chuyện Thất Tuyệt đường là để thu thập tin tức sao?

Nhạ Hò ở núi Thần Tinh chưa bao giờ nghe ai nhắc tới chuyện này, Lãng Tiêu càng không hề nói đến, Lãng Tiêu âm thầm hành động, bố trí như vậy rốt cuộc là có ý đồ gì...

Nhạ Hò ngày càng không hiểu sự phụ trước đây của mình nữa.

Sau đó Lãng Tiêu trực tiếp nhúng tay vào chuyện trong Thất Tuyệt đường ta càng khó đưa tin từ Trung Nguyên về Thanh Khâu. Phụ thân sợ thân phận của ta bại lộ, bị tiên nhân Trung Nguyên sát hại nên gởi thư cấp tốc triệu ta về Thanh Khâu. Ta không còn lý do từ chối nữa...”

“Phụng Thiên Sóc thả cô đi sao?”

Huyền Ca cười khổ, “Đương nhiên không thể thả ta đi. Ta biết quá nhiều chuyện của Thất Tuyệt đường, biết quá nhiều tin tức của Trung Nguyên, cho dù xuất phát điểm nào chàng cũng không thể dễ dàng thả ta đi cả.”

“Vậy cô...”

“Giả chết.” Huyền Ca lại uống một ngụm rượu, giọng điệu không khỏi có vài phần ử rử, “Từ nay về sau, trong thế giới của Phụng Thiên Sóc, Huyền Ca của Thất Tuyệt đường đã trở thành người chết thật sự rồi.”

Nhận Hồi im lặng, câu chuyện tưởng chừng như vừa dễ dàng vừa giản đơn này đối với Huyền Ca là một thử thách hết sức khó khăn.

Phải giả vờ chết đi, đoạn tuyệt với người mình yêu, bước ra khỏi cuộc đời người đó, không bao giờ gặp lại nữa. Tuy Huyền Ca vẫn còn sống, nhưng đối với Phụng Thiên Sóc, nàng ta đã trở thành hồi ức.

Nhận Hồi thờ dài, Huyền Ca lại khẽ cười, “Nhưng lúc ta chết, nhìn thấy trên gương mặt luôn nở nụ cười của Phụng Thiên Sóc lộ ra thần sắc khác, ta lại thấy thỏa mãn lắm.” Nàng nói, “Biết chàng từng động tâm với ta, vậy là đủ rồi. Về mặt quan tâm của chàng lúc đó đủ để ta uống một bầu rượu uống không hết suốt quãng đời còn lại.”

Nhận Hồi im lặng rất lâu, ngoài việc một hơi uống cạn rượu trong bình, nàng cũng không còn lời nào để nói nữa.

Huyền Ca nhìn Nhận Hồi thật lâu thật lâu, “Nhận Hồi, gần đây cô trở nên chín chắn yên lặng hơn nhiều. Trước đây nếu nghe ta nói vậy, nhất định cô sẽ nổi giận. Chắc chắn sẽ đẩy ta, đuổi ta, bắt ta không được lẽ mề, nếu không thể ở bên nhau thì phải nhanh chóng quên chàng đi, sau đó phóng khoáng sống cuộc đời của riêng mình.”

Nhận Hồi liếc nhìn nàng ta: “Trước đây ta sẽ nói vậy sao?”

Huyền Ca nắm tay Nhận Hồi đặt lên vai mình: “Cô còn choàng vai ta, hệt như một kẻ vô lại để nói với ta nữa.”

Nhận Hồi thoáng suy nghĩ rồi cũng cười theo, còn thuận thế ôm Huyền Ca, dùng giọng điệu lưu manh, bùi ngùi nói: “Mọi việc trên thế gian rất đổi vô thường. Ai lại không có lúc bị mài mòn hết gai góc? Ta cũng đã hiểu, có những chuyện chúng ta thật sự không biết phải làm sao. Cho dù ta có cá tính đến đâu, cho dù cô có xinh đẹp đến thế nào, tình cảnh bây giờ của chúng ta thật sự không thể nào trốn tránh cũng không biết phải làm sao, cũng như hiện tại cô không thể quên được Phụng Thiên Sóc, còn ta không thể giết được Lăng Phi.”

Huyền Ca nhìn Nhận Hồi.

Thấy Nhận Hồi cong môi cười: “Ngoài việc làm tốt chuyện bản thân có thể làm, sau đó cố gắng nhẫn nhịn, những chuyện khác chúng ta cũng không có cách nào giải quyết được, có lẽ những trắc trở này đã dạy cho thói khôn vặt của ta một bài học.”

Huyền Ca vỗ vỗ bàn tay của Nhận Hồi: “Chuyện của đại sư huynh cô ta cũng mờ mờ hiểu được đại khái. Giang hồ đồn rằng cô và Thiên Diệu đã liên thủ giết chết Từ Thần trong địa lao.”

Nụ cười lưu manh trên môi Nhận Hồi chợt tắt, trong mắt lóe hàn quang.

“Nhưng ta biết cô không bao giờ làm vậy.”

Sắc mặt Nhận Hồi vô cùng lạnh lẽo, “Tình hình Lăng Phi hiện giờ thế nào, cô có biết không?”

“Bị Lăng Tiêu trục xuất khỏi núi Thần Tinh, quay về Quảng Hàn môn rồi.”

“Hay lắm tỷ muội ả này ở cùng nhau thì tốt.” Nhận Hồi bật cười, “Tìm người tính sổ cũng không cần chạy hai nơi rồi.”

Huyền Ca nghe vậy thoáng im lặng, “Nhưng ta nghĩ dường như Lăng Tiêu có cách nghĩ khác.” Nàng ta khựng lại, “Lúc đó Lăng Tiêu tới Thất Tuyệt đường quở trách Phụng Thiên Sóc, nghe ra thì từ khi cô bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, Lăng Tiêu vẫn luôn phái người trông chừng cô, lúc cô ở thành Vĩnh Châu, Lăng Tiêu còn đặt biệt dặn dò Phụng Thiên Sóc theo sát cô, thiết nghĩ không phải bỏ mặt cô không ngó ngang đâu...”

“Vậy thì đã sao?” Nhận Hồi đã ngắt lời Huyền Ca, nàng nhìn về phương xa, giọng vô cảm hiếm thấy, “Đại sư huynh cũng đã chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Từ biệt Huyền Ca, Nhận Hồi một mình đến suối băng.

Tối qua Thiên Diệu hóa rồng làm loạn khắp nơi, cây cối gãy đổ, bùn đất tứ tung, hôm nay mọi thứ xung quanh vẫn bừa bộn như cũ, nhưng nước suối băng đã trở nên trong vắt, không khác gì thường ngày.

Nhận Hồi ngồi xổm bên bờ suối, nhìn bóng mình trong nước, trong đầu lặp đi lặp lại những lời Huyền Ca cho nàng biết ban nãy, tâm trí nàng hỗn loạn,

bất giác đưa tay đập vỗ bóng mình, ngay cả y phục cũng không thêm cời mà cảm thấy đầu xuống xuôi băng. Lòng xuôi tương đối lớn, nàng nín thở gắng sức bơi, khắp nơi toàn là hình bóng Lăng Tiêu lúc dạy nàng tiên thuật đạo pháp ở núi Thần Tinh khi xưa. Mỗi một mùa xuân hạ thu đông mười năm qua đều có Lăng Tiêu bên cạnh, Nhạn Hồi cứ thế mãi miết bơi, tựa như muốn vắt kiệt hết sức lực trong người mình.

Tất cả hồi ức của mười năm chầm chậm xoay vần trong đầu nàng tựa như những hình ảnh trên chiếc lồng đèn kéo quân, nàng nhắm nghiền mắt để mình chìm xuống đáy xuôi băng, mãi đến khi cảm giác ngạt thở khiến ngực đau nhói mới ngoi lên mặt nước, hít một hơi thật dài. Không khí trong lành đột ngột ập đến khiến tâm tình Nhạn Hồi trở nên mong lung, đầu nàng nổi trên mặt nước, cơ thể thả lỏng, cả người lênh bênh trên mặt xuôi băng như một chiếc lá khô.

Tinh tú lấp lánh trời ủa vào mắt nàng, Nhạn Hồi nhắm mắt lại, cố gắng cho đầu óc trống rỗng, có lẽ quá mệt mỏi, chẳng bao lâu sau thế giới của nàng trở nên yên tĩnh rồi nhanh chóng chìm vào bóng tối, nàng nhìn thấy một bóng đen lặng lẽ đứng trước mặt mình.

Khi nhìn rõ bóng người đó, nàng không hề đuổi theo mà chỉ đứng nhìn từ xa, điềm tĩnh nói: “Đại sư huynh, mối thù của huynh, sớm muộn gì muội cũng đòi lại.”

Nàng nói xong, người đó khẽ nhú mày, vẻ mặt hiển hiện lo lắng.

Nàng không hiểu hẳn lo lắng điều gì, mãi đến khi cảm thấy người mình rung lắc, Nhạn Hồi choàng tỉnh, mở mắt ra, thấy mình đã rơi vào một vòng tay vững chãi và ấm áp. Thiên Diệu nhíu chặt mày, hẳn ním môi không nói, khiến Nhạn Hồi căng thẳng hỏi: “Sao vậy?”

“Ta tưởng là...” Như thế không không chế được, hần buột miệng thốt ra ba chữ, nhưng lại bất giác giọng mình có chút nôn nóng bèn im bật ngoảnh mặt đi, buông Nhạn Hồi ra, phũ phũ áo dịu giọng đáp: “Không sao.”

Nhạn Hồi nhìn xuôi băng rồi lại ngoảnh đầu nhìn về mặt nguyệt ngập của Thiên Diệu, nàng đoán: “Người tưởng ta nghĩ quân à?”

Thiên Diệu xoay người bỏ đi, “Không sao thì tốt.”

“Ta không làm chuyện đó đâu.” Nàng nhìn lên bầu trời đêm, “Ngày được người cứu khỏi núi Thần Tinh ta không làm vậy, sau này càng không bao giờ đâu. Ta còn có việc quan trọng hơn phải làm.” Bước chân Thiên Diệu khựng lại, ngoái đầu nhìn nàng.

Nhạn Hồi mỉm cười, cất bước về phía trước, nhìn Thiên Diệu hỏi: “Người vẫn theo ta suốt à?” Hần ho húng hắng, “Cô tiếp tục tắm đi, nói gần cốt cho sớm...”

Thiên Diệu vừa nói vừa nhấc chân định trốn, nhưng đã bị Nhạn Hồi túm tay áo kéo lại, hần quay đầu sừng sốt nhìn nàng.

“Tuy người từng nói với ta không cần cảm ơn.” Nàng chăm chú nhìn vào mắt hần, trong mắt nàng như đang cất chứa ngàn vạn vì sao, “Nhưng ta không thể không nói cảm ơn người có mặt vào những lúc như thế này.”

Đôi mắt Thiên Diệu như cũng có muôn vàn ánh sao thấp sáng khi nghe Nhạn Hồi nói như vậy.

Nhạn Hồi phóng khoáng xua tay, “Người về đi, ta tắm tiếp đây.” Nàng bước xuống xuôi băng, Thiên Diệu như sực tỉnh lại, lặng lẽ xoay người bỏ vào khu rừng sâu thẳm âm u, siết nắm tay...

Thật ra rõ ràng hần mới là người nên nói câu đó.

Thật cảm ơn ông trời vì đã cho hần gặp được một người tên Nhạn Hồi. Thật may mắn vì đã gặp được nàng.

Huyền Ca ở Thanh Khâu rất rảnh rỗi. Buổi tối Nhạn Hồi tới xuôi băng tắm, buổi sáng cùng Thiên Diệu nghiên cứu tâm pháp “Yêu phủ”, buổi chiều mỗi ngày thì ăn com trò chuyện với Huyền Ca.

Hôm nay hai người đang ngồi ăn com, Huyền Tiểu Yên từ cửa sổ nhảy vào phòng, vừa nhìn thấy thức ăn mắt nó lập tức sáng lên: “Em cũng muốn ăn! Cả ngày hôm nay em chưa ăn gì đó!” Nó thò tay chop lấy thức ăn trên bàn.

Nhạn Hồi nhướn mày gõ một đũa đánh “bốp” lên tay nó, nàng nhìn về mặt bị đánh đau sắp phát khóc của Huyền Tiểu Yên, chẳng chút thương xót, “Com ta chờ cả ngày, người mà bốc là ta tháo nhẫn của người ra đó.”

Huyền Tiểu Yên nghiêng răng, uất ức nói, “Em cũng đói cả ngày đâu có ăn com, sắp ngất rồi đây nè.”

Lúc hai người nói chuyện, Huyền Ca bên cạnh đã cho người đi lấy thêm một bộ chén đũa tới, cười nói: “Tình tình tiểu Huyền yêu cô nuôi đúng là thật thà, ta cũng thích nó lắm, chắc là hôm nay nó đói thật đấy, cô đừng làm khó nó nữa, cho nó ngồi ăn đi.”

Nhạn Hồi hừ một tiếng, “Cả ngày ta không ăn vì luyện công, nó cả ngày không ăn vì bị người ta khâu miệng lại à? Nhất định là do ham chơi rồi...”

“Đâu có đâu.” Huyền Tiểu Yên miệng đầy com, vừa nhai vừa nói, “Em mãi nghe người ta kể chuyện thôi.”

Huyền Ca cười hỏi: “Chuyện gì mà nghe kể hết ngày vậy?”

Huyền Tiểu Yên tức tốc ăn hết một chén com, sau đó trợn mắt nhìn Huyền Ca, “Quận chúa đại nhân, nghe nói Trung Nguyên có một nam nhân bị cô mê

hoặc đến thần hồn điên đảo. Cô trở về Thanh Khâu mà hấn tướng là cô chết rồi, ngày nào cũng mơ mơ màng màng, chẳng còn thể diện gì nữa.”

Huyền Ca nghe vậy liền thừ người ra.

Nhận Hồi dần chén thật mạnh, mắng tiểu Huyền yêu: “Ngửa miệng à! Đang ăn cơm mà ngươi nói bừa gì đó?”

“Em đâu có nói bừa, họ đồn ầm lên rồi kia!”

“Ai đồn ầm lên?”

Huyền Ca lắc đầu ngăn Nhận Hồi lại, “Cho nó nói đi. Họ còn nói gì nữa?”

Huyền Tiểu Yên sờ mũi, “Hôm nay họ nói rất lâu, một loạt chuyện rất dài bắt đầu từ sau khi Quận chúa đại nhân đến Trung Nguyên. Sau đó lại nói đến chuyện cô trở về Thanh Khâu, nam nhân đó ôm xác cô mấy ngày mấy đêm, không cho ai đụng vào, cũng không cho ai lại gần, nói là hấn bảo vệ cô. Xác cô đã hôi thối rồi, hấn cũng không cho ai an táng, ai khuyên cũng không nghe, cứ điên điên đại đại phát cuồng như vậy đó.” Huyền Tiểu Yên nói tiếp, “Nghe nói nam nhân ấy còn có một trăm tiểu thiếp, nhưng không đếm xia tới ai hết.”

Nhận Hồi nghe vậy ngoảnh sang nhìn Huyền Ca, chỉ thấy gương mặt xưa nay luôn nở nụ cười mê hoặc lúc này lại tựa như ngây dại, đôi mắt đờ đẫn thất thần nhìn về phương xa, môi mím chặt, không hề có chút độ cong nào.

Bữa cơm nay chỉ có một mình Huyền Tiểu Yên ăn đến no nê.

Chờ người hầu dọn bàn xong, Nhận Hồi mới hỏi: “Nghe kể Phụng Thiên Sốc làm vậy, trong lòng Huyền Ca có cảm động không?”

Huyền Ca như bị câu này của Nhận Hồi thức tỉnh, nàng ta nhoen miệng cười, nụ cười không khỏi có chút mỉa mai thâm lương, “Xúc động nói không có đương nhiên là giả. Nhưng xúc động thì có ích gì?” Nàng ta cụp mí, “Thất Tuyệt đường là tổ chức tình báo, cũng chuyên ám sát. Làm công việc này nên Phụng Thiên Sốc hận nhất là phản bội và lừa gạt, thế mà vừa khéo ta lại làm hai chuyện chàng hận nhất. Nếu vậy... chỉ bằng để chàng thật sự nghĩ ta đã chết. Như vậy ta vẫn ở trong lòng chàng với dáng vẻ đẹp nhất. Ít ra sau này khi chàng nhớ về ta, sẽ không cảm thấy ta... đáng ghét.”

Nhận Hồi im lặng không lâu, bật cười vỗ vai Huyền Ca, “Huyền Ca à, không đau không đau, cô còn có ta ở đây mà.”

Huyền Ca nghe vậy cũng bật cười, giọng nói đượm phần cay đắng, “Ta không đau, ta sợ chàng đau.”

Tay Nhận Hồi đặt trên vai Huyền Ca vỗ nhẹ nhẹ thêm mấy cái, một lúc lâu sau mới nói: “Rồi sẽ ổn thôi.” Cho dù đó là vết thương da thịt hay vết thương lòng, chỉ cần còn sống thời gian ắt hẳn sẽ chữa lành tất cả.

Không khí trong Yêu tộc Thanh Khâu ngày càng căng thẳng, tất cả mọi người đều biết đại chiến đang đến gần. Ai nấy đều thầm tính toán trong đầu, Nhận Hồi mặc kệ tất thảy, hàng ngày chỉ bế quan chuyên tâm tu luyện. Thiên Diệu quả xứng đáng là một người thầy tài ba, dưới sự dẫn dắt của hấn, tu vi của Nhận Hồi có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Nhận Hồi đã có thể dùng tâm pháp Yêu tộc điều khiển trường kiếm bay vút lên trời cao, ngự kiếm ngao du trong không trung một lúc lâu mới đáp xuống đất. Tự tin đứng trước mặt Thiên Diệu, mặt ửng hồng khỏe khoắn, mắt sáng rực, “Ta lại bay được rồi!”

Thấy nàng vui như vậy, Thiên Diệu bất giác cong khóe môi, “Tất cả những gì trước đây có được, sau này cô vẫn sẽ làm được.” Nhận Hồi biết, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, tu vi hiện giờ của nàng kém xa trước kia. Tuy nhiên nếu cứ tiếp tục tu luyện như thế này, có lẽ chỉ cần một năm thôi nàng có thể vượt qua mười năm tu hành trước kia không chừng.

Lúc dùng cơm, Huyền Ca nhìn Nhận Hồi, hồ hững nói: “Dung mạo cô dường như điểm lệ hơn rất nhiều.”

Nhận Hồi ngẩn người, đến tối nàng soi mình trong suối băng nhận ra chỉ mới mười mấy ngày tu luyện Yêu thuật thôi mà dung mạo nàng đã có biến hóa nhỏ nhoi, đúng là dường như đã...

Yêu mỹ hơn rất nhiều.

Cơ thể này của nàng... tựa như thích hợp luyện Yêu pháp hơn.

Nhận Hồi dốc lòng tu luyện, Thiên Diệu cũng không rảnh rỗi. Mỗi khi Nhận Hồi tĩnh tọa thì hấn điều dưỡng nội tức. Không có tìm rồng, pháp thuật của hấn phát huy không ổn định. Tìm rồng hiện đang ở Quảng Hàn môn, hấn phải chuẩn bị thật tốt để đối đầu trực tiếp với Tổ Ảnh trong tình trạng này.

Thật ra Thiên Diệu che giấu rất kỹ nỗi lo lắng của mình, hấn rõ hơn ai hết, với thực lực của hấn hiện giờ, nếu không có người giúp đỡ, muốn đối kháng với Tổ Ảnh, là... cực khó.

Đúng vào lúc này, biên giới Tam Trùng sơn bỗng nhiên truyền đến một tin tức, khiến cả Thanh Khâu trở tay không kịp.

Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn thống lĩnh mấy trăm Tiên nhân, vượt qua biên giới Tam Trùng sơn đánh vào Thanh Khâu, khai chiến với Yêu tộc trấn thủ phía Tây Nam Từ Thần. Quân trấn thủ của Yêu tộc bị tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị nên thất bại thoái lui liên tiếp.

Điều càng kinh hãi hơn là, chỉ cần Tổ Ảnh bắt được bại binh của Yêu tộc, tất cả đều bị móc nội đan, vứt xác nơi đồng hoang.

Tộc Cửu Vĩ Hồ vô cùng phẫn nộ, lập tức phái hai vị Vương gia đến tiền tuyến chỉ huy. Thanh Khâu thiếu nhân thủ, Huyền Ca kể từ lúc về Thanh Khâu vẫn luôn rảnh rỗi, lúc này nhận được nhiệm vụ phải cùng hai vị Hoàng thúc ra biên giới chống đỡ tấn công của Quảng Hàn môn.

Lúc Nhạ Hôi nghe được tin này từ chỗ Chúc Ly, đang lo lắng cho an nguy của Huyền Ca thì Thiên Diệu bên cạnh đột ngột đập bàn, “Chắc chắn là Tổ Ảnh đích thân thống lĩnh các Tiên nhân ở tiền tuyến chứ?”

Chúc Ly nhu mày, nó hơi giận, “Lẽ nào Thanh Khâu ta vô dụng đến vậy sao? Nếu không có Tổ Ảnh, tướng sĩ tộc ta đâu đến mức thất bại thoái lui liên tiếp, còn bị móc nội đan nữa?” Nó vừa nói vừa giận dữ đập bàn, “Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn kia thật sự ác độc vô cùng! Nếu bà ta rơi vào tay ta...”

Thiên Diệu ngắt lời nó: “Thanh Khâu còn điều được người không?”

Chúc Ly hết sức ngạc nhiên: “Người muốn làm gì?”

Mắt Thiên Diệu lóe hàn quang: “Vào Quảng Hàn môn lấy tim rồng.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Thiên Diệu vừa dứt lời, Nhạ Hôi và Chúc Ly đều sửng sốt, ánh mắt Thiên Diệu trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cực kì kiên định, “Nếu Tổ Ảnh thực sự tấn công vào Thanh Khâu, còn thống lĩnh mấy trăm Tiên nhân, tuy người tu tiên ở Trung Nguyên nhiều nhưng người tinh thông tiên thuật chưa chắc đã nhiều, lần này Tổ Ảnh nhất định mang theo người giỏi. Nếu không thì xông vào bản doanh Yêu tộc, cho dù thực lực bà ta mạnh đến đâu cũng không tránh được tổn thất nặng nề cho bên mình, huống chi bà ta tấn công bất ngờ. Thời điểm này ở biên giới Tam Trùng sơn chắc chắn bố trí không ít nhân thủ đề phòng bị Yêu tộc bất ngờ phản công. Từ đó suy đoán, phạm vi từ Tam Trùng sơn đến Trung Nguyên sẽ trống trải. Các Tiên môn khác cũng sẽ phải người canh giữ Tiên môn mình, còn Quảng Hàn môn hai mươi năm trước đã có kết giới hộ sơn bảo vệ, người ở lại canh giữ ắt là không cần có thực lực cao thâm.”

Thiên Diệu nói: “Đây có lẽ là thời cơ tốt nhất để đoạt lại tim rồng.”

Chúc Ly vừa nghe vừa kinh ngạc không thôi, dường như chưa hiểu hết tất cả những lời Thiên Diệu nói.

Nhạ Hôi hiểu rất rõ Thiên Diệu, hần còn chưa nói hết, nàng đã thâm hiểu ra, tiếp đó chau mày lo lắng nói: “Có khi nào Tổ Ảnh có âm mưu gì không?” Nàng cân nhắc, “Quảng Hàn môn coi như là Tiên môn gần Tam Trùng sơn nhất trong ba đại Tiên môn, thân phận của Tổ Ảnh cao như vậy, bà ta không canh giữ Tiên môn chỉ huy thế trận, lại dẫn người đột kích Thanh Khâu, có nghĩ thế nào cũng không hợp lý.”

Thiên Diệu nhìn Chúc Ly, “Vậy phải xem tin tức của các người có hoàn toàn chính xác không?”

Lời này thì Chúc Ly hiểu, nó lập tức nhảy dựng lên chạy ra ngoài, “Ta sẽ đi xác nhận lại tin tức ngay!” Lúc chạy tới cửa, nó thoáng suy nghĩ, “Nếu chuyện này là thật, hiện tại Thanh Khâu không đủ nhân lực, ta sẽ cùng các người tới Quảng Hàn môn, giúp các người một tay.”

Thấy Chúc Ly chạy đi, Nhạ Hôi xoay sang nhìn Thiên Diệu, “Nếu Tổ Ảnh thật sự tới Thanh Khâu, chúng ta phải đưa Chúc Ly đi theo đến Quảng Hàn môn sao?”

Thiên Diệu lắc đầu, “Tu vi của nó không đủ, đưa theo sẽ hỏng chuyện. Tuy hiện tại Tổ Ảnh không có ở Quảng Hàn môn, nhưng sức của ta chỉ đủ bảo vệ một người, thêm một người nữa sẽ trở thành gánh nặng.”

Nhạ Hôi ngây người, “Vậy làm sao vớt nó lại?”

Thiên Diệu nhìn nàng, “Nó không đuổi kịp chúng ta đâu.”

Nàng im lặng một đoạn, chẳng mấy chốc Chúc Ly lại vội vã chạy về, vừa đến cửa đã lên tiếng, “Tin tức hoàn toàn chính xác, việc Tổ Ảnh đích thân đến thật sự có vấn đề, họ đột kích giống như muốn tấn công Yêu tộc, dường như quan tâm đến việc cướp nội đan của Yêu tộc hơn.”

Chúc Ly còn chưa dứt lời, Thiên Diệu đã ôm eo Nhạ Hôi. Chúc Ly chỉ thấy ánh sáng trắng lóe trước mặt, nghe thấy tiếng gió vù vù, trong chớp mắt hai người đứng trước mặt nó đã biến mất.

Chúc Ly đứng thừ người ra trong thoáng chốc, cuối cùng nó cũng sức tỉnh, đuổi theo mấy bước ra ngoài nhưng chỉ thấy đuôi của luồng sáng trắng bay lướt qua trên trời, liền tức tối giậm chân, “Khốn kiếp! Bỏ vương tốt bụng với các người, vậy mà các người dám vứt bỏ vương lại.”

Thiên Diệu và Nhạ Hôi đã bay xa đương nhiên không nghe thấy tiếng nó mắng, thậm chí chẳng còn tâm tư để ý đến Chúc Ly bị bỏ lại có cảm giác như thế nào. Nhạ Hôi trầm tư, “Tổ Ảnh đến lấy nội đan của Yêu quái...” Nàng nhu chặt mày, “Thiên Diệu, người còn nhớ lúc trước ở Thiên Hương

phường, đám yêu quái kia cũng bị móc hết nội đan không?”

Thiên Diệu im lặng.

“Giao Hồ yêu cho người phạm canh giữ, lấy lý do là để phòng yêu quái làm loạn nên móc hết nội đan là hợp tình hợp lý, điều hết sức đáng ngờ là, cuối cùng không biết số nội đan kia đi đâu về đâu.” Các Hồ yêu đều nói nội đan được đưa về núi Thần Tinh, chuyện bắt Hồ yêu đã diễn ra từ trước khi Nhạ Hôi bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng lúc nàng còn ở núi Thần Tinh chưa bao giờ phát hiện ra điều này.

“Lần này Tổ Ảnh lại tới Thanh Khâu lấy nội đan yêu quái, họ cần nhiều nội đan như vậy...” Nhạ Hôi nghiêng rặng: “Kẻ nào muốn lấy về tu tà sao?”

“Tổ Ảnh làm chuyện này nhất định phải có lý do.” Thiên Diệu nói, “Hiện giờ tuy không biết họ có ý đồ gì, nhưng sẽ có ngày lộ ra thôi. Còn chuyện chúng ta có thể làm là trước lúc đó phải chuẩn bị đề ứng phó.”

Cánh tay ôm eo Nhạ Hôi vững vàng mạnh mẽ, cho dù là ở trên cao vạn trượng cũng không hề run rẩy, vững chãi khiến người ta yên lòng. Nhạ Hôi đột nhiên nhớ lại một câu Thiên Diệu đã nói với nàng trước đây, nếu hai mươi năm trước người hấn gặp là nàng thì sẽ thế nào?”

Nàng chưa từng có bất kì suy đoán nào về “giả thiết” này, nhưng thời khắc này bỗng dưng nàng nghĩ: “Nếu hai mươi năm trước Thiên Diệu gặp nàng, nếu người hấn yêu là nàng...”

Chắc chắn nàng sẽ không phụ bạc một Thiên Diệu dịu dàng như vậy.

Những lời này đương nhiên Nhạ Hôi không nói ra, nàng chỉ hỏi Thiên Diệu, “Kết giới phong ấn tìm rồng vẫn như mấy kết giới trước, phải lấy máu tim ta mới phá được sao?” Muốn trái tim Thiên Diệu vẫn như trước đây là điều không thể được, việc duy nhất nàng có thể làm là giúp cơ thể hấn trở lại như xưa...

Lên trời xuống đất, không gì không thể.

“Trước hết phải phá kết giới hộ sơn của Quảng Hàn môn thì chúng ta mới có thể vào trong. Khi kết giới bị phá, Tiên nhân canh giữ Quảng Hàn môn nhất định sẽ xuất hiện, chúng ta không có trợ lực, tu vi của cô cũng yếu, lúc đó cô phải nhớ là không được rời ta nửa bước, chúng ta phải nhanh chóng tìm được tìm rồng, tốc chiến tốc thắng.”

“Được.”

Nhạ Hôi nói đồng ý, toàn thân Thiên Diệu nổi gió đi càng nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua Tam Trùng sơn, chẳng mấy chốc nàng đã nhìn thấy đỉnh núi Quảng Hàn quanh năm phủ tuyết trắng xóa ở xa xa. Trước núi Quảng Hàn có một tầng kết giới vàng dựng lên từ chân núi, bao bọc cả ngọn núi. Đỉnh núi nguy nga, kết giới tỏa ánh hào quang rực rỡ khiến người nhìn đều e sợ.

Ánh mắt Thiên Diệu chăm chú, bất chợt lao xuống trước núi Quảng Hàn, lúc đáp xuống chân núi, lực đạo khiến bụi đất tung tóe, mặt đất dường như cũng rung chuyển.

Hấn buông tay, Nhạ Hôi tự giác lui ra sau lưng hấn.

Thiên Diệu đặt một bàn tay lên trên kết giới ánh vàng, yêu khí lập tức sinh ra từ ma sát với kết giới, không khí dần dần chuyển động mạnh hơn, khiến tóc áo Thiên Diệu và Nhạ Hôi bay toát loạn. Ánh sáng trong mắt Thiên Diệu tỏa ra chói lòa, khí tức quanh người bùng nổ, luồng khí xung quanh hấn hóa thành một lưới kiếm nhọn, đâm thẳng về phía kết giới, từng chút từng chút xuyên qua ánh sáng vàng.

Kết giới phát ra một tiếng rít chói tai, người trong Quảng Hàn môn cuối cùng cũng phát hiện ra điều dị thường, lúc đó có mấy tiểu Tiên ngự kiếm thăm dò trong kết giới thấy tình cảnh này, tức thì hoảng loạn chạy vào trong núi báo tin.

Thiên Diệu phát tay áo, Yêu khí ngưng tụ thành trường kiếm đâm trúng kết giới, xé rách một lỗ, sau mấy tiếng rạn vỡ giòn giã thì sụp đổ trong tích tắc. Nhạ Hôi ngẩng đầu, nhìn thấy kết giới vàng sau khi vỡ nát biến thành những mảnh vụn bay khắp không gian, giống như một trận tuyết vàng phủ trời ngập đất.

Thiên Diệu ngoái nhìn Nhạ Hôi trong ánh sáng vàng lấp lánh bay bay, sau lưng hấn là các Tiên nhân Quảng Hàn môn tụ tập mỗi lúc một đông hơn.

Quảng Hàn môn là một trong ba đại Tiên môn, người tu tiên rất nhiều, chỉ trong chớp lát đã xếp dày đặc trong không trung, giống như mười vạn thiên binh thiên tướng trong lời người kể chuyện xưa, tay nâng cao pháp khí thu phục hai yêu quái là họ.

Trong tình cảnh địch nhiều ta ít, hai người họ cô đơn lẻ bóng như những kẻ quái dị chống đối với cả thế giới.

“Sợ không?” Cảm nhận được sát khí và áp lực sau lưng, hiếm thấy Thiên Diệu hỏi tới cảm nhận của nàng.

Khóe môi Nhạ Hôi nhếch lên, lộ ra nụ cười có chiếc răng khểnh đã lâu không thấy, mắt nàng sáng rực, giọng điệu chứa mấy phần ngông cuồng bẩm sinh, “Chữ sợ viết thế nào?” Thấy Nhạ Hôi như vậy Thiên Diệu cũng cong khóe môi, “Ta cũng không biết.”

Hấn nắm tay Nhạ Hôi, che chắn trước mặt nàng, đón nhận vô số ánh mắt thù địch của người tu tiên, cất bước vào trong Quảng Hàn môn.

Thiên Diệu không cần phải tốn thời gian thăm dò khí tức tìm rồng của mình nữa, chỉ trong hơi thở hấn đã cảm nhận được khí tức tìm rồng vẫn luôn tỏa ra

từ một nơi nào đó dưới chân núi, như một sợi dây vô hình dẫn hắn đi về phía đó. Lòng ngực trống rỗng hai mươi năm lúc này dường như lại nóng lên, hắn căng đi về phía trước, bước chân càng nhanh thêm.

Cuối cùng người lãnh đạo cao nhất chúng Tiên nhân của Quảng Hàn môn hiện giờ cũng đứng ra, “Yêu nghiệt phương nào! Dám tự ý xông vào Quảng Hàn môn ta!”

Nhận Hồi ngược nhìn, nàng không biết thấu đáo về Quảng Hàn môn, nhưng vẫn biết Mộng Vân tiên cô thường theo bên cạnh Tổ Ảnh. Trong số những người tu đạo, bà ta coi như là có bối phận cao nhất.

Thiên Diệu vốn chẳng buồn nghe bà ta nói gì.

Mộng Vân tiên cô thấy vậy bèn rút phát trần ra khỏi tay áo hét lớn, “Bày trận!” Bà ta vừa dứt lời, các Tiên nhân Quảng Hàn môn liền bày ra một pháp trận khổng lồ, vây lấy Thiên Diệu trong không trung.

Trận pháp bày xong, sát khí nhanh chóng bao trùm trên đầu Thiên Diệu và Nhận Hồi, nàng chau mày, “Sát trận.”

Thiên Diệu khinh bỉ hừ một tiếng, “Tài mọn bút cùn!” Hắn vừa dứt lời, năm ngón tay xòe ra, tay áo phát lên, Yêu khí cuộn cuộn tuôn trào, đòn ra tưởng chừng đánh bừa này đập thẳng vào chính giữa pháp trận.

Mộng Vân tiên cô trợn to mắt, phi thân lao tới muốn cản đòn của Thiên Diệu nhưng lại bị đánh bay ra, cơ thể của bà ta theo lực đạo của đòn này đánh vào người ở trung tâm mắt trận. Người đó ngã xuống từ trên không trung, sát trận trăm người lập tức bị phá.

Sự cách biệt về sức mạnh không thể đối kháng giữa những người tu đạo là như vậy đó, người ở đẳng cấp trên đối phó với người ở đẳng cấp dưới chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến, một trăm người chẳng qua cũng chỉ là một trăm con kiến mà thôi, tốn chút thời gian mà chẳng hề tốn sức.

Thiên Diệu vốn là người đứng trên đỉnh thế giới này, chẳng may gặp phải tai kiếp, song giờ đây đã khôi phục lại hoàn toàn như xưa kia.

Chỉ cần lấy lại tim rỗng.

Bước chân Thiên Diệu dừng lại trước một từ đường ở chân núi.

Hắn hít một hơi nhìn người canh giữ trước từ đường, ánh mắt lạnh lẽo. Nhận Hồi bị lưng hắn chắn tầm mắt, đến khi nàng thò đầu ra phía trước, nhìn thấy người đó, toàn thân Nhận Hồi lập tức cứng lại, ánh mắt tỏa ra sát khí.

“Lăng Phi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hét lên hai tiếng này.

Người đó vốn đội nón, mặc y phục của núi Thần Tinh, tựa như ả vẫn đinh ninh rằng Lăng Tiêu không bao giờ trực xuất mình, tự tin là sẽ có ngày mình quay về núi Thần Tinh làm chủ đỉnh Tâm Túc.

Chẳng qua ả chỉ đang chờ Lăng Tiêu nguôi giận, tạm lánh nạn ở Quảng Hàn môn thôi.

Ả vẫn sống tốt như cũ, không hề chịu chút trừng phạt nào. Khi gió thổi tung chiếc nón, trong đôi mắt Lăng Phi nhìn Nhận Hồi không hề có một chút áy náy hay né tránh, mà là căm ghét và thù hận.

Sau khi hại chết Từ Thần, ả vẫn sống một cách...

Ung dung tự tại như vậy.

Nhận Hồi cười lạnh, giọng điệu chẳng chút hơi ấm nào, “Đi vội nên quên mất Huyền Ca từng nói với ta, người cũng ở đây.”

Lòng Nhận Hồi rất rõ, tuy Yêu pháp của nàng tiến bộ rất nhanh, có điều so với Lăng Phi vẫn còn kém rất xa...

“Nhận Hồi?” Lăng Phi cũng người lạnh, kẻ thù gặp mặt luôn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói với nhau, “Nương nhờ Yêu tộc sống tạm qua ngày, làm chuyện thấp hèn như vậy mà lại còn muốn cùng Yêu long này làm loạn Quảng Hàn môn ta sao?” Ả rút phát trần ra, “Không biết lượng sức.”

Nghe thấy giọng ả, cảnh tượng Từ Thần ngừng thờ trong lòng mình đêm đó dần dần hiện hiện trong đầu Nhận Hồi. Nàng đỏ mắt nhìn Lăng Phi, bàn tay nắm Thiên Diệu gần như dùng hết sức, đến mức khiến hắn cảm thấy nhói đau.

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, “Nhận Hồi.”

Nhận Hồi không rời mắt, nàng nhìn chằm chằm Lăng Phi, cơ hồ hận không thể xông lên xé xác ả.

“Những gì trước đây cô không làm được, hôm nay để ta giúp cô đòi lại.”

Ánh mắt Nhận Hồi khẽ run, Lăng Phi bên kia hừ lạnh, “Ngông cuồng, người tưởng ta không có gì khác trước, sẽ bại dưới tay người sao?” Ả vung phát trần, phía sau liền xuất hiện một kết giới che chắn từ đường, kể đó hết vang trong không trung, “Trận Quảng Hàn diệt yêu!”

Thân pháp của Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao lập tức biến đổi, bày ra một pháp trận hoàn toàn khác ban nãy, trận pháp này vẽ thành một bông hoa

tuyết sáu cánh trong không trung, bên trong có tuyết bay phấp phới.

Thiên Diệu nhìn hình dạng của trận pháp này, ánh mắt càng lạnh thêm.

Hắn cong môi cười lạnh, “Hai mươi năm, cuối cùng cũng gặp lại trận này.”

Nhận Hồi nghe vậy không thể không kinh hoàng.

Hai mươi năm?

Hai mươi năm trước Thanh Quảng chân nhân giúp Tô Ảnh trấn áp Thiên Diệu đã dùng... trận pháp này? Thanh Quảng chân nhân đã giao trận pháp này cho Quảng Hàn môn?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Chỉ thoáng chốc sau, trong trận pháp do Tiên nhân Quảng Hàn môn bày trên không trung lập tức truyền tới từng hồi sát khí, tiếp đó là gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn lạnh lẽo đến thấu xương, cắt da cắt thịt Nhận Hồi đau đớn.

Thiên Diệu thoáng nhìn pháp trận, mắt sụp xuống, “Nhận Hồi.” Hắn khẽ gọi, Nhận Hồi liền ngoảnh đầu lại nhìn hắn, thấy sắc mặt Thiên Diệu có chút không ổn, “Trận này có tác dụng khắc chế ta.”

Nhận Hồi nghe vậy nhũn mảy.

Thiên Diệu nhìn nàng, “Tim rồng của ta ở trong từ đường kia, ta sẽ phá kết giới từ đường, cản lại Tiên nhân bên ngoài, cô thừa cơ xông vào từ đường lấy tim rồng.” Hắn nói tiếp, “Cô đang tu luyện Yêu thuật, cho dù trên tim rồng có phong ấn, với sức của cô chắc chắn cũng có thể phá được.”

Lời này... có ý gì.

Nhận Hồi còn chưa hiểu ra, Thiên Diệu đã trầm giọng nói: “Chuẩn bị nhé!”

Nhận Hồi nào còn kịp hỏi gì thêm trong tình cảnh này, nàng vội dè nén tất cả mọi khúc mắc trong lòng, ngưng thần tụ khí, đề phòng nhìn Lăng Phi cũng đang thủ thế chờ đợi bên kia. Đến khi Thiên Diệu hét lên “Đi”, nàng lập tức lao về phía Lăng Phi như một mũi tên.

Thiên Diệu theo sát phía sau, giữa họ từ lâu đã tâm ý tương thông. Dù chỉ nói với nhau được mấy câu, nhưng nàng và hắn không cần suy nghĩ cũng có thể làm được việc mà đối phương muốn mình làm.

Nhận Hồi giả vờ tấn công Lăng Phi, ả và nàng vốn có thù, thấy Nhận Hồi tấn công, Lăng Phi liền đỏ mắt xông lên giao đấu với nàng. Thiên Diệu thừa cơ tới bên cạnh kết giới của từ đường. Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao nhìn rõ tình thế, nhưng người bày trận không thể phân thân, còn người không tham gia pháp trận lại tu vi không đủ, đến khi họ có phản ứng, muốn xuống cản Thiên Diệu thì hắn đã xé thủng một lỗ trên kết giới từ đường.

Khoảnh khắc kết giới bị phá, Nhận Hồi chỉ tấn công Lăng Phi một chiêu rồi không may do dự, bay lướt vào trong kết giới.

Thiên Diệu lập tức thay vào vị trí của Nhận Hồi, cản lại Lăng Phi muốn đuổi theo nàng.

Toàn thân Thiên Diệu rực lửa, hắn thấy tay áo, Lăng Phi cảm thấy toàn thân có một luồng sóng nhiệt ủa vào mặt, ả tu luyện pháp thuật hệ Thủy, trong ngũ hành vốn tương khắc với Hỏa, đối mặt với sát khí như thiêu như đốt truyền tới, ả cảm thấy vô cùng cam go.

Ngon lửa toàn thân Thiên Diệu dần dần ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một thanh trường kiếm nóng bỏng hơn ánh mặt trời. Hắn cảm trường kiếm chắn trước từ đường, không nói một lời, nhưng lòng mọi người đều hiểu rất rõ rằng: không một ai có thể vượt qua hắn để vào bên trong.

Lúc này giao đấu với Nhận Hồi, Lăng Phi đã nhận ra Nhận Hồi tu Yêu pháp, tuy tiến triển kinh người nhưng dù sao cũng chỉ trong một thời gian ngắn, nên tu vi so với lúc tu tiên trước đây còn kém xa. Lúc trước tu tiên thực lực Nhận Hồi chỉ ngang sức với ả, hôm nay chắc chắn là không phải đối thủ của ả rồi. Ban này chẳng qua là chỉ dựa vào bất ngờ và chút tài vật mới có thể đánh ngang ngửa, nếu kéo dài thêm một chút, cả cô thế xé xác Nhận Hồi thành từng mảnh vụn!

Tốt nhất là hôm nay ả phải diệt cỏ tận gốc để tránh sót lại hậu họa, nếu không với tốc độ tu yêu của Nhận Hồi, sau này sẽ là một hậu họa không lường.

Ánh mắt Lăng Phi trầm xuống, nhìn Thiên Diệu, phát trần trong tay nhanh chóng ngưng tụ khí lực.

Tỷ tỷ Tô Ảnh từ nhỏ đã rất thương yêu ả, biết tâm pháp Quảng Hàn môn tu luyện khổ cực nên Tô Ảnh rất hiếm khi dạy muội muội mình, chỉ có trận

Quảng Hàn diệt yêu này, Tổ Ảnh dặn đi dặn lại Lăng Phi phải học cho tốt.

Từ sau khi Quảng Hàn môn có kết giới hộ sơn hai mươi năm trước, tất cả đệ tử nhập môn đều phải học trận Quảng Hàn diệt yêu, trận này rất lớn, sát khí dày đặc, đệ tử tu vi không theo kịp sẽ không thể bày trận.

Sau khi học thành, pháp thuật hệ Thủy của Lăng Phi có thể phát huy tối đa trong trận pháp này.

Lăng Phi đảo phát trần, hoa tuyết bay lất phất khắp trời liền hóa thành những mũi tên ngắn, đầu tên bén nhọn phản chiếu ánh sáng chói mắt, trăm ngàn mũi tên băng tức tốc nhắm thẳng vào Thiên Diệu.

Thiên Diệu nhìn thấy vẫn điềm nhiên như không, mây cũng chẳng thêm nhú lại, chỉ nói: “Tầng thứ nhất, chẳng hề thay đổi chút nào.”

Lăng Phi nghe vậy lòng liền kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn như không, ả vùng phát trần, tên băng khắp trời vội vã “soạt soạt” bay về phía Thiên Diệu. Khí tức quanh người Thiên Diệu chuyển động, ngọn lửa hóa thành rồng lửa uốn quanh người hần, khiến tất cả tên băng trên trời đều tan chảy thành nước, tí tách nhỏ xuống đất như thể trời đổ mưa lớn.

Lăng Phi nhú chặt mây, lại một lần nữa vận động pháp thuật, bông tuyết trắng muốt vừa tích tụ sau lưng ả hóa thành một con rồng tuyết giao chiến với con rồng lửa quấn quanh Thiên Diệu.

Tiếng va chạm ầm ầm vang lên không dứt bên tai, thân hình Thiên Diệu đứng giữa trận không hề lay chuyển.

Lăng Phi cuống lên, quét phát trần xuống đất, tuyết trên mặt đất bị quét thành hình một lưỡi kiếm băng, tự động bay lên tấn công Thiên Diệu, nhắm hần làm mục tiêu, ép hần không thể không rút kiếm ra chống đỡ.

Thiên Diệu rất quen với cảnh tượng lúc này, trong tình huống như thế này cách đây hai mươi năm, vì “cứu” Tổ Ảnh rơi vào “hiểm cảnh”, hần đã xông lên phía trước ôm lấy Tổ Ảnh, sau đó bị Tổ Ảnh dùng kiếm đâm xuyên qua bụng.

Đó là điểm yếu trên người hần, là nơi hần chỉ yên tâm để người mình yêu tiếp cận.

Tổ Ảnh đã đâm thẳng vào bụng hần.

Nhưng hiện tại không ai có thể làm như vậy được nữa, vì không có thứ gì khiến hần hết lòng bảo vệ như xưa.

Hần đánh nát kiếm băng, khí tức toàn thân bùng lên mạnh mẽ, quét sạch tất cả băng tuyết xung quanh, xua hết khí lạnh bao phủ lấy hần, hần nhìn về phía Lăng Phi liền bất giác giật mình, chẳng qua chỉ trong tích tắc hần vừa dòi mắt, Lăng Phi đã biến mất tại chỗ.

Trong lòng Thiên Diệu đột nhiên dâng lên một dự cảm không may, ngực như bị thứ gì đó bóp chặt, hần xoay người lại nhìn, sau lưng hần, Lăng Phi đang vạch kết giới từ đường bước vào trong...

Nhận Hồi đang ở trong đấy...

Năng lực Nhận Hồi bây giờ không địch nổi Lăng Phi!

Ý thức được điều này, lòng Thiên Diệu như bị kiếm đâm mạnh một nhát, trong mắt hần trào dâng sát khí, hần hét lên, trường kiếm trong tay đâm về phía Lăng Phi mang theo sát khí bùng cháy.

Lăng Phi bị đâm trúng vai, bật kêu “hự” rồi ngã xuống đất.

Thấy Thiên Diệu bước về phía mình như Tu La đến từ địa ngục, Lăng Phi kinh hãi đến mức như vỡ gan, ả hoảng hốt đập tay sang bên cạnh, kết giới lại phủ xuống.

Thiên Diệu bị chặn bên ngoài kết giới.

Lăng Phi ngã sòng soài trên đất, xuyên qua kết giới, ả nhìn thấy ánh mắt như muốn xé xác mình của kẻ ở bên ngoài thì không khỏi lạnh người.

Tay hần đang đặt trên kết giới, dường như muốn một lần nữa xé rách kết giới từ đường.

Còn lúc này Mộng Vân tiên cô trong không trung đang đưa cứu binh từ các môn phái khác gần đó vội vàng đi tới, cản trở Thiên Diệu từ trên cao, không cho hần xé kết giới từ đường.

Thiên Diệu dường như cực kì phấn nộ, trong đôi mắt đen có một ngọn lửa đỏ rực đang âm ỉ bùng cháy.

Lăng Phi thừa cơ bỏ dậy, ả ôm bờ vai đầy máu, chặt vật đi sâu vào trong từ đường. ả biết, cho dù ả chỉ còn một cánh tay có thể dùng được, nhưng ả cũng có thể bóp chết Nhận Hồi mà không cần hao tổn nhiều sức lực.

Ả nhất định phải... diệt trừ Nhận Hồi tận gốc tại đây! Không để cho Nhận Hồi có cơ hội nói ra chân tướng đêm Từ Thần chết. Chỉ cần Nhận Hồi chết, cho dù Yêu long bên ngoài kia biết được chân tướng cũng không sao.

Vì sẽ không ai tin lời một yêu quái.

Lúc này Nhạ Hò đã vào sâu trong từ đường, tu vi của nàng không đủ nên đương nhiên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Nhạ Hò chỉ cảm thấy khí tức trong kết giới thoáng biến động, nghĩ là chắc kết giới lại bị mở ra một lần nữa, nhưng không biết ai đã phá kết giới, càng không biết người vào trong kết giới là ai.

Nếu là Thiên Diệu thì không sao, nếu là người kia...

Bước chân của Nhạ Hò vì vậy mà nhanh thêm.

Từ đường này nhìn bên ngoài làm nằm trên mặt đất, nhưng càng đi vào bên trong ánh sáng càng yếu, bậc thang như đưa Nhạ Hò đi xuống lòng đất.

Trong từ đường có ngã rẽ chỉ là trực giác của nàng như có như không đưa nàng sang bên trái rồi rẽ sang phải, đi đến chỗ đang đứng, nàng cảm nhận được khí tức từ tim rồng đang tỏa ra xung quanh.

Có lẽ Thiên Diệu đến đã khiến khí tức từ tim rồng biến động bất thường, Nhạ Hò lần theo khí tức tỏa ra, cuối cùng đến được một thạch thất, chính giữa thạch thất có cột đá đang nâng một vật.

Khác với vô số tượng tượng của Nhạ Hò trước đó về tim rồng, vật thể kia đang xoay tròn trong một ngọn lửa màu đỏ, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng thực sự của nó.

Đây chính là...

Tim của Thiên Diệu.

Trái tim thất lạc hai mươi năm.

Nhạ Hò bước lên phía trước, chưa kịp chạm tay vào tim rồng đã bị một lực đạo chặn lại, trên tim rồng quả nhiên còn có phong ấn. Nàng nhớ lại Thiên Diệu đã nói, nàng đang tu Yêu thuật, bởi vậy cho dù trên tim rồng có phong ấn nàng cũng có thể phá giải, điều này có nghĩa là, mỗi phong ấn trên cơ thể Thiên Diệu trước đây, Nhạ Hò đều có khả năng phá giải. Có điều, vì lúc trước nàng tu tiên nên không làm được.

Nhạ Hò không suy nghĩ dài dòng thêm nữa, móc ra một thanh đao nhỏ, định dùng máu tim phá phong ấn, lấy được tim rồng rồi tính. Nào ngờ khi nàng vừa đâm đao vào ngực mình máu còn chưa chảy ra giọt nào, một luồng sát khí từ phía sau lưng thỉnh thoảng ập đến.

Đồng tử Nhạ Hò co lại, cho dù tu vi không đủ nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm vẫn còn, nàng vội nghiêng người tránh đi, lăn tròn dưới đất, cắt thanh đao vào tay áo. Nhạ Hò quắc mắt nhìn người mới đến, chuẩn bị tiếp chiêu tấn công của người này bất kỳ lúc nào.

Chiếc nón trên đầu Lăng Phi đã rơi mất từ lâu, vết sẹo khó coi ngoằn ngoèo trên mặt khiến dung nhan ả trở nên dữ tợn. Trên vai ả chảy rất nhiều máu làm cho sắc mặt ả tái nhợt, vậy mà khi nhìn thấy Nhạ Hò thì vẫn cười lạnh, vẻ mặt đáng sợ vô cùng, “Nhạ Hò...” ả nói, “Lần này đừng hòng có ai đến cứu ngươi nữa.”

Chữ “Cứu” thoát ra từ miệng Lăng Phi tựa như Diệt Hồn Tiên đánh vào ngực Nhạ Hò, khiến tim nàng đau đến thất lạc.

Nhạ Hò nghiêng rằng, “Lăng Phi, rốt cuộc ngươi vô lương tâm đến mức nào mà hôm nay lại có thể nói nhẹ nhàng đến vậy!”

Lăng Phi bật cười, “Đương nhiên phải nhẹ nhàng.” ả giờ tay quét phát trần, “Giết ngươi rồi ta sẽ không còn sợ gì nữa.”

Tiền khí ủa vào mặt Nhạ Hò, nàng khó khăn tránh né, lách người về phía sau cột đá nâng tim rồng. Nhất định phải lấy tim rồng trên đài cao kia xuống! Nhạ Hò biết, càng kéo dài thời gian đối với nàng và Thiên Diệu càng bất lợi, hơn nữa thực lực của nàng lúc này đây đối phó với Lăng Phi vô cùng vất vả, nếu lại lấy máu tim, e là sau khi lấy được tim rồng ra khỏi phong ấn, nàng sẽ không có cơ hội giao tim rồng cho Thiên Diệu.

Nhạ Hò vừa né tránh Lăng Phi vừa suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên Lăng Phi đánh một đạo tiên lực mạnh mẽ lên tim rồng, phong ấn tim rồng rung chuyển, lập tức bắn ngược đạo tiên lực vừa rồi của Lăng Phi lại, ả sừng sốt, không kịp né tránh, bị tiên lực của mình hất bay về bức tường phía sau lưng.

Nhạ Hò thấy vậy thì mắt sáng lên, nàng thầm tính kế trong đầu, tiếp đó khinh bỉ phì cười, mỉa mai nói: “Lăng Phi, tu đạo ở núi Thần Tinh bao năm, giả vờ thanh cao thế nào, làm bộ làm dạng đến đâu cũng không che giấu được tư chất ngu dốt của ngươi.”

Lăng Phi nghe vậy thì hai mắt đỏ lên, đánh mạnh về phía Nhạ Hò.

So với sự tỷ Tổ Ảnh của mình, Lăng Phi đúng là kém xa một trời một vực. Mọi người đều biết ả là muội muội của Tổ Ảnh, là nhịp cầu nối cho mối quan hệ mật thiết giữa Quảng Hàn môn và núi Thần Tinh. ả chỉ là một nhân vật nhỏ bé, tựa như một vì sao nhỏ nhoi bên cạnh Tổ Ảnh là vàng trắng giữa trời.

Đây là chỗ đau của ả, người của núi Thần Tinh đều biết, chỉ là không ai dám nói.

“Ngươi ái mộ Lăng Tiêu bao năm, nhưng có tư cách gì để Lăng Tiêu yêu chứ?” Nhạ Hò nhếch miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh trông vô cùng tà ác, “Hiện giờ ngươi muốn giết ta đến vậy chính là vì Lăng Tiêu vốn không hề yêu ngươi, nếu ta nói hết tất cả chân tướng việc ngươi giết chết đại sư huynh,

đừng nói là yêu, chưa biết chừng người còn hận người ấy chứ. Chút danh tiếng hiểm hoi của người trong giới tu đạo, e là cũng sẽ bị hủy hết.”

“Im miệng!”

Lăng Phi quát lên, đánh thêm một đòn về phía Nhạn Hồi. Nhạn Hồi vội vàng tránh sang bên cạnh, tiên lực lướt qua vai nàng đập lên bức tường sau lưng. Nhạn Hồi xem xét sức mạnh của tiên lực, nàng dịch đến gần tìm rỗng hơn một chút nữa, nói với Lăng Phi, “Mọi người không ai chỉ trích người chỉ vì nề mặt Tổ Ảnh mà thôi, người có một tỷ tỷ như vậy, cho dù người là một phế vật cũng có người nâng người lên trời.” Nhạn Hồi neho mắt khinh bỉ nhìn ả, “Còn bản thân người rốt cuộc là cái gì chứ?”

“Im miệng!” Lăng Phi nộ khí công tâm, đánh một đạo tiên lực nữa về phía Nhạn Hồi, Nhạn Hồi lại tránh về phía tìm rỗng. Lăng Phi tức giận đến mức như điên, giáng hết đòn tiên lực này đến đòn tiên lực khác lên người Nhạn Hồi mà không nhìn tình hình xung quanh.

Nhạn Hồi thừa cơ trốn ra sau tìm rỗng, Lăng Phi vốn không để mắt đến gì nữa nên đánh ba đạo tiên lực lên trên tìm rỗng mà không hay biết, tức thì toàn bộ sức mạnh của ba đạo tiên lực này bị bắn ngược trở lại.

Đang lúc phần nộ lại bị đánh bất ngờ nên Lăng Phi không kịp né tránh, hứng trọn ba đạo tiên lực lạnh lẽo vừa rồi của mình, ngã nhào xuống đất, khoe miệng trào ra một ngụm máu tươi.

Nhạn Hồi thấy vậy lập tức bước ra, ngưng tụ yêu khí trong tay, bỏ mạnh xuống, lúc này đây nàng có thể kết thúc tính mạng của Lăng Phi, tuy nhiên không hiểu sao trong mắt nàng lại thoáng lên một tia do dự. Nàng giết ả, Nhạn Hồi hiểu rõ điều này, nàng nhất định phải giết Lăng Phi, không vì bản thân cũng vì báo thù cho đại sư huynh.

Nàng chần chừ vì nếu giết ả, tất cả sự thật sẽ bị chôn vùi. Nàng thật sự trở thành người tu Yêu đạo, giết đồng môn, khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo.

Nàng sẽ không còn là Nhạn Hồi trước đây nữa.

Trong khoảnh khắc Nhạn Hồi do dự, Lăng Phi toàn thân đầy máu nhếch nhác dưới đất bỗng dựng nhào lên, ả bóp chặt vai Nhạn Hồi, đẩy nàng lên cột đá nâng tìm rỗng, lưng Nhạn Hồi va mạnh vào cột đá.

Giọng Lăng Phi the thé: “Người tưởng ta sẽ bị dưới tay người như vậy sao? Người tưởng ta sẽ chết dưới tay người như vậy sao?” Về mặt ả cuồng loạn như đã hóa điên, “Người đừng mơ!”

Ả hét lên, một tay rút nhuyễn kiếm trên eo.

Đôi người Nhạn Hồi thất lại, nàng ngưng tụ pháp thuật toàn thân muốn hất Lăng Phi ra, chẳng ngờ ả lại dùng hết tất cả tu vi để không chế nàng, không cho Nhạn Hồi cơ hội để vùng vẫy, đâm một kiếm xuyên qua ngực nàng.

Nhạn Hồi cảm thấy lồng ngực lạnh buốt, cột đá sau lưng và mặt đất đều bắt đầu rung chuyển.

Song dường như Lăng Phi không cảm nhận được sự rung chuyển này, ả tròn mắt nhìn Nhạn Hồi, “Người chết rồi...” ả nói, “Người chết rồi sẽ không ai biết được ta hại chết Từ Thần nữa. Ta có thể trở về núi Thần Tinh, làm chủ nhân đỉnh Tâm Túc!”

Cơ thể Nhạn Hồi vô lực trượt xuống đất!

Nàng nhìn Lăng Phi gần như điên loạn, bất chợt nghĩ tới những chuyện Tổ Ảnh đã làm với Thiên Diệu. Nàng nghĩ trong cơ thể của đôi tỷ muội này có lẽ đều chứa đựng một loại chấp niệm gần như bệnh hoạn.

Hại người... hại mình.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Khi nhuyễn kiếm rút ra khỏi ngực Nhạn Hồi cảm thấy lồng ngực buốt lạnh, huyết khí trong cơ thể nhộn nhạo khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nhạn Hồi đưa tay lên, Lăng Phi thấy vậy bèn nghĩ là nàng muốn ngưng tụ pháp lực bịt miệng vết thương để cầm máu, ánh mắt ả trở nên tàn độc, nào để Nhạn Hồi có cơ hội hồi phục, ả lại đâm kiếm xuống, Nhạn Hồi không thể né tránh được, đành trơ mắt nhìn mũi kiếm sắp sửa đâm vào ngực mình lần nữa. Thành linh sau lưng có một luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới, chặn lại mũi kiếm của Lăng Phi, cố định thanh kiếm trong không trung.

Ả không cam tâm hét lên, gắng gượng hết sức để đâm mũi kiếm vào ngực Nhạn Hồi, biểu hiện trên gương mặt seο vô cùng dữ tợn. Nhưng cho dù là ả có dốc hết pháp lực toàn thân, thanh kiếm vẫn bất động.

Lăng Phi lập tức nổi giận, “Kẻ nào can ta!” Ả ngẩng đầu lên, trông thấy ngọn lửa từ tim rồng trên cột đá bùng lên, lửa cháy hùng hực khiến cả từ đường đỏ rực. Mặt đất rung chuyển, âm thanh ầm ỉ từ trong lòng đất phát ra, trần nhà bắt đầu nứt vỡ, đá vụn rơi xuống. Lăng Phi không hiểu chuyện gì xảy ra, bị sức mạnh rung chuyển của mặt đất đẩy lui về sau một bước.

Nhạn Hồi nằm dưới đất, tay chân rã rời, nhưng trái tim bị Lăng Phi dùng kiếm đâm xuyên dường như vẫn nóng bỏng nhảy nhót. Thấy Lăng Phi lui về phía sau, ánh mắt Nhạn Hồi chăm chú, nhân cơ hội này quệt máu tim vào lòng bàn tay, dùng toàn bộ sức lực cuối cùng giờ tay đánh “bốp” một chưởng lên tim rồng đang cháy đỏ.

Máu tim hòa vào ánh sáng vàng phát ra từ tim rồng, tim rồng lập tức run rẩy, một tiếng “ầm” từ lòng đất truyền tới, Nhạn Hồi cảm thấy trong tim có một sức mạnh dị thường đang tuôn trào, chảy ào ạt khắp cơ thể nàng.

Lăng Phi mặc kệ tất cả những dị thường xung quanh, ả chỉ nghĩ tuyệt đối không để cho Nhạn Hồi sống sót ra khỏi đây.

Thấy Nhạn Hồi đứng dậy, Lăng Phi lại bắt chấp hết thảy chìa mũi kiếm về phía Nhạn Hồi lần nữa.

Ả hét lên một tiếng, mũi kiếm chống lại sức mạnh của ngọn lửa phát ra từ tim rồng, chìa thẳng về phía Nhạn Hồi. Đúng lúc này, tim rồng bỗng bùng lên hào quang chói mắt, cơ hồ có thể đâm mù mắt Lăng Phi, động tác của ả liền khựng lại trong ánh sáng, đến khi ánh sáng biến mất, ả bỗng nhiên cảm thấy ngực mình lạnh buốt.

Tiếp đó truyền tới đau đớn.

Ả cúi đầu nhìn xuống, trong tay Nhạn Hồi đang cầm một thanh đao nhỏ, đâm xuyên qua ngực ả, máu trong người ả theo lưỡi dao tí tách nhỏ xuống đất.

“Nhạn Hồi...” Ả nghiêng rặng nghiêng lợi hét lên, cực kì không cam lòng, “Ngươi dám...”

Nhạn Hồi nhìn ả, hàn khí ngập tràn trong đôi mắt, “Trả lại cho ngươi đó.”

“Xoẹt” một tiếng, thanh đao được rút ra khỏi ngực Lăng Phi, Nhạn Hồi dường như cũng kiệt sức, nàng lui về phía sau ngã ngò xuống đất.

Ánh sáng của tim rồng càng nóng hơn, đá vụn trên trần rơi xuống càng nhiều hơn.

Lăng Phi toàn thân đầy máu, ả chống người đứng dậy, vẫn không gục ngã, tiếp một bước về phía trước, cố chấp nâng kiếm huơ về phía Nhạn Hồi, “Ta phải giết ngươi...”

Ả tiến lên phía trước, một tảng đá lớn từ trên trần đột ngột rơi xuống đầu Lăng Phi, cơ thể ả nhũn ra, đổ ập về phía Nhạn Hồi. Nhạn Hồi không thể tránh né, cũng không còn sức lực để tránh né, cứ vậy bị cơ thể Lăng Phi đè lên, tảng tảng lớp lớp đá rơi xuống, chôn vùi hai người bên trong.

Có điều, tất cả đá rơi lên trên tim rồng đều bị ngọn lửa của tim rồng đốt thành tro bụi.

Chỉ trong thoáng chốc, cả từ đường ầm ầm sụp đổ.

Trên mặt đất, kết giới từ đường tức thì biến mất, Thiên Diệu một mình chiến đấu với các Tiên nhân trên không trung, phân tâm nhìn về phía sau, thấy từ đường sau lưng trong phút chốc đã hóa thành tro bụi.

Ngực nóng rát, cho dù cách rất xa, Thiên Diệu cũng nhìn thấy ánh sáng vàng tựa như ánh nắng bay lên từ trong bụi đất.

Tất cả Tiên nhân trong không trung đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng dưới chân núi Quảng Hàn, ai nấy cũng đều thấy ánh sáng vàng trong từ đường sụp đổ bay ra hướng về phía Thiên Diệu. Mọi người không rõ nguồn cơn, không ai đi ngăn cản, có Tiên nhân thậm chí cho rằng ánh sáng vàng đó là pháp bảo bí mật của Quảng Hàn môn, khi ánh sáng vàng chạm vào người Thiên Diệu, có Tiên nhân còn bật tiếng hoan hô, sau đó bọn họ liền phát hiện có điều không ổn, lập tức trở nên im lặng...

Vì Yêu long bên dưới không hề biến mất trong ánh sáng vàng đó, ngược lại ánh sáng vàng đó biến mất...

Lòng ngực trống rỗng hai mươi năm của Thiên Diệu lúc này đầy ắp trở lại, nhịp tim rõ ràng trong cơ thể, dòng máu nóng hồi chảy khắp tứ chi bách hài, cả cơ thể lạnh lẽo trở nên ấm nóng từ trong ra ngoài. Nhưng Thiên Diệu không vì tim được tim rồng mà kích động, hần ngoảnh đầu nhìn lại, trong từ đường đổ nát sau lưng không có bất kì vật gì hay người nào xuất hiện.

“Nhạn Hồi...” Hần lăm bầm cái tên này, chẳng thềm đoái hoài đến mấy trăm Tiên nhân ở trên không trung đối địch với mình, hần xoay người bước lên đồng đồ nát.

Tim được tim rồng, hần có thể cảm nhận được sự sống của vạn vật trên thế gian này, nhưng giờ đây, dù giác quan của hần đã trở nên nhạy bén, hần cũng chỉ lờ mờ thăm dò được chút khí tức ít ỏi của Nhạn Hồi.

Bị chôn vùi dưới tầng tầng đồ nát này...

Thiên Diệu biết tính cách Nhạn Hồi mạnh mẽ, biết rõ nàng một khi hành sự sẽ bất chấp tất cả, hần có thể tưởng tượng ra cảnh nàng lấy máu tim mình để phá phong ấn tim rồng dưới sự truy sát của Lăng Phi, để làm được điều này, có lẽ Nhạn Hồi đã... đánh đổi bằng tính mạng.

Còn hần lại chưa từng giúp đỡ nàng, cũng chưa từng cứu nàng.

Rõ ràng Nhận Hồi vì hần hy sinh. Thế nhưng hần...

Điều đầu tiên mà trái tim vừa tìm lại được của hần cảm nhận được, là cảm xúc hỗn loạn và đau thương khôn xiết.

Hần cúi người, dùng tay hất đồng gạch đá đổ nát mà nhất thời quên mất việc mình có thể vận dụng Yêu thuật vốn có để làm việc này, đến khi phát hiện làm như vậy không biết đến ngày tháng năm nào mới đào hết được đồng gạch này, hần mới vận động khí tức toàn thân, dùng lửa đốt thành hình xoắn ốc, khiến không khí xung quanh cuộn lên một cơn gió khổng lồ, cuốn hết tất cả bùn đất gạch đá dưới đất lên không trung.

Tiên nhân trên không trung thấy vậy đều không hiểu, chương môn phái khác được mời tới cứu viện hỏi Mộng Vân: “Yêu long này có ý đồ gì?”

Mộng Vân nhũn mày, “Mặc kệ hần muốn làm gì, ngăn hần lại.”

Bà ta vừa dứt lời, trận Diệt yêu trên không trung chuyển động kịch liệt, tuyết rơi dày đặc phủ trời ngập đất, đè lên ngọn lửa của Thiên Diệu, gió từ ngọn lửa cuộn ra nhỏ dần, bùn đất gạch đá trên cao rào rào rơi xuống. Trong mắt Thiên Diệu tựa như có một ngọn lửa bùng cháy.”

“Ai cản ta sẽ chết!”

Hần nghiêng đầu, huyết sắc trong mắt tựa như lửa cháy, khí tức quanh người hần chuyển động, tuyết trắng dày đặc dưới đất đều bị tan chảy thành nước, cuộn cuộn chảy đi. Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao vẫn không ngừng thi triển trận pháp.

Thiên Diệu vận động pháp lực, tìm rồng vừa tìm được pháp phòng trong ngực, nơi sâu thẳm trong đôi mắt đen của hần cháy lên một ngọn lửa hùng hục.

Lập tức cả trời đất trở nên tĩnh lặng, tuyết thôi rơi, mây ngừng trôi, bốn bề yên tĩnh, thỉnh thoảng một luồng sóng nhiệt vô hình mang theo hơi nóng mà các Tiên nhân chưa bao giờ cảm nhận được, đập thẳng lên trận pháp do họ tụ thành.

Người bày trận không ai không cảm thấy toàn thân bỏng rát, có Tiên nhân muốn ngoan cổ chống lại, nhưng rất nhanh da thịt họ liền bị cơn sóng nhiệt không nhìn thấy này đốt phồng lên thành bong bóng. Cuối cùng, có Tiên nhân không chống cự nổi ngã đi tại chỗ, trên không trung phát ra một tiếng âm vang dội.

Trận Quảng Hàn diệt yêu bị phá, mấy trăm Tiên nhân bày trận trên không rơi lả lả xuống đất như một tờ giấy bị xé thành từng mảnh vụn.

Mộng Vân và chương môn các phái khác thấy vậy đều kinh hãi.

“E là chúng ta không địch nổi Yêu long, kẻ sách bây giờ là không nên đánh nhau với hần nữa thì hơn!” Có chương môn nói thế, Mộng Vân tiên cô đành gạt đầu, “Chúng ta lui đến Tam Trùng sơn trước, ở đó có trọng binh của Tiên môn canh giữ.”

Các Tiên nhân trên cao đương nhiên chẳng ngờ Thiên Diệu nghe được hết thấy những lời họ nói, khí tức toàn thân hần lại chuyển động, sóng nhiệt chẳng mấy chốc lại lan tỏa, cuốn những người còn lại trên không đi, tuyết trắng khắp mấy mươi dặm núi Quảng Hàn cũng bị cuốn trôi sạch sẽ.

Lúc Mộng Vân bỏ chạy thì đã không còn xác định được mình bị sóng nhiệt này cuốn đến nơi nào, bên tai văng vẳng giọng nói của Thiên Diệu như từ chân trời truyền tới, “Nói rõ với Tổ Ảnh” Nghe tiếng hần khiến Mộng Vân không khỏi kinh người, “Món nợ hai mươi năm trước, ngày sau Thiên Diệu nhất định tìm cô ta tính rõ.”

Khi không còn âm thanh nào nữa, Mộng Vân vội vàng ngự kiếm bay lên, vừa xác định được một hướng đã tức khắc lao đi.

Dưới chân núi Quảng Hàn cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh, bốn bề không một bóng người.

Thiên Diệu đứng trên đồng đổ nát, hần phát tay, từ đường sụp đổ bên dưới liền bị đốt thành tro bụi, bên dưới đồng đổ nát đó là bùn đất.

Thiên Diệu không thể xác định được Nhận Hồi bị chôn ở độ sâu nào, nên dùng lửa hóa thành gió dọn dẹp gạch đá, cuối cùng hần cũng ngửi được mùi máu của Nhận Hồi.

Trong lúc vui mừng vì tìm được Nhận Hồi, tim hần đột nhiên thất lại, đau đớn như bị kim châm. Thiên Diệu cúi người, dùng tay cào xới từng tầng từng lớp bùn đất, rốt cuộc cũng nhìn thấy vật áo bên dưới, hần vội vàng hất tung mọi thứ xung quanh, nhưng lại thấy Lăng Phi đang đè lên cơ thể Nhận Hồi.

Nhìn cảnh tình này, Thiên Diệu cảm thấy trước mắt tối đi, hần vẫn vẫn ôm hy vọng rằng Lăng Phi không tìm được Nhận Hồi, rằng Nhận Hồi phá được phong ấn trước Lăng Phi, rằng từ đường sụp đổ vì Nhận Hồi đã phá phong ấn tìm rồng.

Nhưng cuối cùng họ đã gặp nhau, cho thấy Nhận Hồi đã phải chịu cực khổ rất nhiều trước khi phá được phong ấn tìm rồng.

Hần không muốn dùng tay chạm vào thi thể Lăng Phi, chỉ dùng lửa cuộn lại, Lăng Phi lập tức bị lửa cuốn vút sang một bên, bùn đất lăn xuống che hết một nửa thi thể ả.

Thiên Diệu nhìn thấy Nhận Hồi bị đè bên dưới, nhìn nàng lúc này, cổ họng hần nghẹn lại, chua xót, cay đắng, đau đớn, hoảng hốt ngập tràn trong lòng hần.

Vết thương trên ngực nàng vẫn có máu chảy ra, nàng bị thương không nhẹ, gần như không thể cảm nhận được hơi thở nữa.

Tay Thiên Diệu đặt lên ngực Nhạ Hò, truyền pháp lực vào tim nàng. Thiên Diệu có thể cảm nhận được rõ ràng hơi ấm của trái tim và vậy Hộ Tâm, ngoài ra còn có một sức mạnh như có như không ẩn giấu trong tim Nhạ Hò.

Ánh mắt Thiên Diệu chỉ ngừng trên ngực nàng thoáng chốc rồi lập tức dời đi.

Pháp lực truyền vào ngực Nhạ Hò, máu nhanh chóng ngừng chảy, chỉ còn lại vết thương trên da thịt. Thiên Diệu rút tay lại, nàng ho nhẹ một tiếng, mở mắt, ánh mắt mơ hồ, đến khi nhìn rõ mặt Thiên Diệu, nàng lại ho húng hắng rồi nhoẻn miệng cười, giọng hơi khàn, “Người vẹn toàn rồi, Thiên Diệu.”

Cảm xúc trào dâng khiến cổ họng Thiên Diệu nhất thời tắt nghẹn, hần im lặng nhìn nàng, lâu thật lâu sau mới nói được, “Đúng vậy.”

Nhạ Hò cười híp mắt, khóe môi vương máu cũng không che lấp được nụ cười rực rỡ của nàng, “Nhờ ta đó.”

Thiên Diệu ẵm Nhạ Hò ra khỏi lớp đất đá rồi nhưng vẫn không buông tay, tay hần nâng đầu nàng áp vào lồng ngực mình, “Đúng vậy.” Hần thì thầm, “May nhờ có cô.”

Nhờ trên thế gian này có Nhạ Hò.

Vì thế mà hần có thể tìm lại được trái tim mình, tìm lại được cảm giác hoảng hốt bất lực, tìm lại được cảm giác tim đập thình thịch, cảm giác mất rồi lại được...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Tìm lại được Nhạ Hò, Thiên Diệu không còn lý do gì để ở lại Quảng Hân môn thêm phút giây nào nữa, hần định ẵm Nhạ Hò rời đi, bỗng nhiên đầu mũi hần cử động, thân hình khẽ khựng lại.

Nhạ Hò nhìn ra Thiên Diệu có gì đó khác lạ, nàng khẽ mở đôi mắt mỏi mệt, hỏi hần, “Sao vậy?”

Thiên Diệu ngoảnh lại nhìn núi Quảng Hân nguy nga sau lưng, “Có khí tức của vậy rồng.” Hần xoay người, tìm được tim rồng, Thiên Diệu vốn không cần cử động, hần chỉ khẽ vận động khí tức, long khí liền cuộn cuộn khắp núi Quảng Hân, chỉ trong chớp lát, một chiếc áo khoác màu trắng như bị sức mạnh vô hình đưa tới, ngừng trước mặt Thiên Diệu, lơ lửng trong không trung.

Nhạ Hò ngược mắt nhìn, chau mày khó hiểu, “Đây là vậy rồng à?”

“Bị Tổ Ảnh thi pháp thuật rồi.” Thiên Diệu thoáng suy nghĩ, chiếc áo khoác trắng rơi trên người Nhạ Hò.

“Người không...” Nàng cân nhắc hỏi, “Mặc vậy rồng của mình vào sao?”

“Cô đắp lên người trước đi. Vậy rồng có tác dụng giống như vậy Hộ Tâm, có ích cho vết thương của cô. Những chuyện khác về Thanh Khâu rồi tính.”

Nghe Thiên Diệu nói kiên định như vậy, Nhạ Hò không hỏi thêm gì nữa.

Hần vừa dứt lời, hai người liền nghe thấy tiếng sột soạt, một người phàm toàn thân nhếch nhác lao đảo bước ra từ sau một hòn đá, “Các vị là Yêu quái đến từ Thanh Khâu?”

Tuy mặt mũi người này dơ bẩn, nhưng không hề ảnh hưởng tới làn da trắng muốt của y. Y đi về phía Thiên Diệu, vì quá vội vàng nên bước sai chân, nhưng y vẫn không kêu đau, lồm cồm bò dậy nóng lòng nhìn Thiên Diệu, giọng hỏi vẫn ôn hòa, “Các vị đến từ Thanh Khâu à?”

Thiên Diệu chẳng thèm nhìn y dù chỉ một lần, hiển nhiên hần đã phát hiện người này trốn bên kia từ lâu, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Hần ngưng tụ khí tức dưới chân, chuẩn bị bay lên không trung. Nhạ Hò trong lòng lại kéo vạt áo hần, “Người này có vấn đề, rõ ràng là một người phàm, nhưng trong hoàn cảnh như vậy vẫn không hề bị thương.”

Cho dù Nhạ Hò không nhìn thấy tường tận Thiên Diệu đã làm gì, nhưng nhìn thấy các Tiên nhân trên không trung đều biến mất hết, chân núi Quảng Hân trở nên bừa bộn, nàng cũng đoán được Thiên Diệu đã gây ra động tĩnh không nhỏ chút nào, vậy mà người phàm kia bước đi còn bị sỏi chân lại chẳng may bị thươn tổn.

“Đương nhiên là không thương tổn.” Giọng Thiên Diệu thoáng lạnh đi, “Trên người y có kết giới rất lợi hại của Tổ Ảnh.”

Nhận Hồi ngây người, kết giới của Tổ Ảnh.

Nàng ngoái đầu nhìn, quan sát nam nhân kia từ trên xuống dưới, thấy áo y tuy bẩn, song không phải là chất vải mà người phàm bình thường có thể mặc, còn khí chất thư sinh trên người y cũng không bị che lấp.

Đây lẽ nào là... thư sinh người phàm mà Tổ Ảnh yêu. Tổ Ảnh đã vì người này mà lột vảy rồng của Thiên Diệu, phong ấn các bộ phận cơ thể Thiên Diệu khắp trời Nam đất Bắc.

Nhận Hồi bất giác ngược nhìn Thiên Diệu, đối diện với người gián tiếp gây ra kiếp nạn của hắn, Thiên Diệu dường như chẳng muốn nhìn, chẳng muốn đối đáp, cũng không trút giận.

Thấy Thiên Diệu không đếm xỉa tới mình, thư sinh vội tiến lên phía trước, chẳng màng đến việc mình có thể bị hại hay không.

“Tôi tên Lục Mộ Sinh. Vừa rồi tôi nghe các vị nhắc tới Thanh Khâu, các vị là người Thanh Khâu à? Các vị là đồng tộc của Vân Hi sao?”

Nhận Hồi nghe vậy thì mày khẽ động, Vân Hi chính là công chúa Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu bị Tổ Ảnh sát hại. Nghe nói sau khi Vân Hi đến Trung Nguyên đã yêu thư sinh này, không ngờ thư sinh này lại là người Tổ Ảnh muốn tìm. Cuối cùng Vân Hi bị Tổ Ảnh sát hại, lấy mất nội đan, bị hút cạn máu để bọn người Tổ Ảnh chế tạo mê hương.

Tuy nhiên mê hương đó cuối cùng cũng không luyện thành...

“Ta không phải là người của Thanh Khâu.” Thiên Diệu lạnh nhạt đáp, hắn đang định đi thì Lục Mộ Sinh vội vàng tiến lên phía trước, bất chấp tất cả chộp lấy cánh tay hắn. Thiên Diệu đang âm Nhận Hồi nên nhất thời không làm gì được, “Mặc kệ các vị có phải là người Thanh Khâu hay không, ban này tôi nghe các vị nói muốn về Thanh Khâu, xin hỏi nếu tiện thì hiệp sĩ có thể đưa tiểu sinh theo không?”

“Không tiện.” Thiên Diệu lạnh lùng đáp lại, khí tức trên cánh tay chuyển động, dễ dàng đẩy Lục Mộ Sinh ra. Dưới chân Thiên Diệu dấy lên Yêu khí, Lục Mộ Sinh ngã ngồi bên cạnh thấy vậy hét lớn, “Tiểu sinh là một người phàm, tuyệt đối không có âm mưu, chỉ muốn rời khỏi chốn này thôi, mong hiệp sĩ tác thành!” Lục Mộ Sinh thấy mình nói gì cũng không khiến Thiên Diệu dao động, y nghiêng rãnh, tựa như vô cùng không cam, nói: “Thật không giấu, chương môn Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn đem lòng ái mộ tại hạ, có thể nói là cố chấp. Tuy hiệp sĩ là người của Yêu tộc, nhưng có lẽ cũng từng nghe qua những chuyện Tổ Ảnh làm với tại hạ...” Y khựng lại, như đang nghiêng rãnh nghiêng lợi.

Y im lặng, Thiên Diệu càng im lặng hơn.

Không ai rõ hơn Thiên Diệu, vì tác thành cho tình yêu của mình với nam nhân này mà Tổ Ảnh đã làm chuyện gì đối với người khác.

“Những chuyện khác không nói đến nữa. Hiệp sĩ đưa tiểu sinh về Thanh Khâu, có lẽ có tác dụng uy hiếp Tổ Ảnh.” Lục Mộ Sinh cup mắt, lộ ra mấy phần chua xót bị thương, “Tiểu sinh thà làm con cò của Thanh Khâu, cũng không muốn ở trong Quảng Hàn môn thêm một khắc nào nữa... Vẫn mong hiệp sĩ... tác thành.”

Y đau khổ nói, đã cạn lời mà vẫn không thấy người trước mặt mình có phản ứng, Lục Mộ Sinh thầm tuyệt vọng nghĩ là người này sẽ không đưa mình đi.

Thiên Diệu quả nhiên cười gió bay lên không trung, gió lay động tóc và áo của Lục Mộ Sinh, y cúi đầu, dường như không còn muốn sống nữa, đúng lúc này, đột ngột nổi lên một luồng gió cuốn y lên không trung. Mắt Lục Mộ Sinh hoa lên, đến khi mở mắt thì nhận ra mình đã bay lên trời, bị gió cuốn theo sát sau lưng Thiên Diệu.

“Từ nay về sau hãy làm một con cò đi.”

Nghe Thiên Diệu ở phía trước hồ hững nói vậy, Lục Mộ Sinh không nói thêm gì nữa.

Những gì muốn nói ban này y đã nói hết, câu nào cũng thật lòng không hề giả dối, chỉ còn lại tâm sự trong lòng chưa thổ lộ mà thôi. Y muốn rời khỏi Quảng Hàn môn đến vậy là vì Tổ Ảnh, y muốn đến Thanh Khâu là vì Vân Hi.

Vì đó là nơi Vân Hi sinh ra và lớn lên, y muốn đến thăm quê hương của nàng, cho dù... Vân Hi đã không còn nữa.

Tìm được tim rồng, tốc độ của Thiên Diệu càng nhanh hơn trước, nhanh chóng vượt qua biên giới Tam Trùng sơn. Hắn chẳng màng bay lên cao hơn để tránh bị người tu đạo chặn giết như lúc đến Thanh Khâu, mà bay vút qua bầu trời Tam Trùng sơn, tất cả Tiên nhân ở đây đều nhìn thấy rõ mồn một nhưng không một ai có thể đuổi kịp hắn, chỉ giương mắt nhìn Yêu long từ Trung Nguyên quay về mà chẳng mấy may thương tích.

Vừa đáp xuống đất, Chúc Ly hay tin liền vội vàng chạy đến, Huyền Tiểu Yên đuổi theo sau nó vội về mặt hoảng hốt.

Từ đằng xa Huyền Tiểu Yên đã hét ầm lên, “Chủ nhân ơi! Chủ nhân ơi! Cô sao rồi?”

Nó là Huyền linh, ngón tay Nhận Hồi đang đeo chiếc nhẫn của nó. Lúc Nhận Hồi bị thương nặng, đương nhiên Huyền Tiểu Yên là người đầu tiên cảm nhận được khí tức của nàng bị suy yếu, có điều khoảng cách quá xa, nó không biết Nhận Hồi đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết nàng ở đâu, chỉ cuống quýt xoay tới xoay lui lâu thật lâu.

Thiên Diệu âm Nhận Hồi về phòng, đặt nàng lên giường, Huyền Tiểu Yên nhào tới đầu tiên, “Cô không chết chứ! Cô không chết chứ!”

Nhận Hồi bị nó đánh thức, nằng mở mắt ra, cất giọng khàn đặc, “Bị người làm ồn chết đó.” Cơ thể nằng đã đỡ hơn rất nhiều, áo khoác làm từ vảy rồng phủ lên người quả nhiên rất có ích cho vết thương trên ngực nằng.

Huyền Tiểu Yên thở phào một hơi, “Không chết thì tốt, chủ nhân đầu tiên của Huyền yêu mà chết thì sẽ xui lắm đó. Em vừa mới ra khỏi Vương cung Huyền yêu, ngày tháng vui vẻ còn dài lắm mà, em không muốn cô chết để em xui xẻo cả đời đâu.”

Nhận Hồi nghe nó nói vậy tức đến nghẹn họng, lại không thể đập cho nó một trận, còn phải nhịn đến tức ngực. Cũng may chỉ là một chốc sau Huyền Tiểu Yên bị Thiên Diệu xách cổ áo ném ra ngoài cửa sổ, giúp nằng trút giận.

Thiên Diệu nhẹ kéo vảy rồng ra, nhìn vết thương của Nhận Hồi rồi quay đầu nói với Chúc Ly, “Gọi y sư tới đây.”

“Gọi lâu rồi.” Chúc Ly bực bội nói, “Biết chắc chắn các người lại bị thương khắp người khi trở về mà! Đã nói là cho ta đi cùng, vậy mà bỏ rơi ta! Đúng là khôn...”

“Sắp xếp cho người này đi.” Không chờ Chúc Ly nói hết, Thiên Diệu đã sai bảo nó.

Chúc Ly bị ngắt lời, phát cáu, vốn muốn mắng Thiên Diệu mấy câu, nhưng vừa ngoái đầu nhìn người mới được đưa về, nó nhú mày : “Người đưa một thư sinh người phạm về Thanh Khâu làm gì ? Bỏn vương chăm sóc hai người là đã hạ mình lắm rồi, còn muốn bắt bỏn vương chăm sóc người phạm này nữa sao ?” Chúc Ly càng nói càng giận.

Thiên Diệu liếc nó, chỉ nói đơn giản ngắn gọn, “Đây là Lục Mộ Sinh.”

Chúc Ly nghe vậy thì buồn cười, “Lục Mộ Sinh là ai, Lục Mộ Sinh đáng để bỏn vương hầu hạ sao ! Lục...” Nó khựng lại, xoay người nhìn Lục Mộ Sinh, “Người là...”

Lục Mộ Sinh đứng bên cạnh im lặng, không nói một lời.

Chúc Ly kinh ngạc tròn to mắt, ngoảnh lại nhìn Thiên Diệu, “Người chắc chứ ?”

Thiên Diệu đang đặt tay lên vết thương trên ngực Nhận Hồi, dùng pháp thuật xoa dịu đau đớn trong cơ thể nằng, hần đang tập trung tinh thần, chẳng muốn đáp. Vậy là Lục Mộ Sinh khom người với Chúc Ly, “Tiểu sinh Lục Mộ Sinh.”

Chúc Ly kinh ngạc nhìn y, sừng sốt một lúc, rồi về mặt lại trở nên nghiêm túc, “Người đi theo ta.”

Lục Mộ Sinh ngậy người, nhìn Thiên Diệu, Thiên Diệu không buồn quay đầu mà chỉ lên tiếng, “Chẳng phải người muốn là con cò của Thanh Khâu sao, họ sẽ tác thành cho người.”

Lục Mộ Sinh nghe vậy mới đi cùng Chúc Ly.

Trong phòng trở lại yên tĩnh.

Nhận Hồi nhắm mắt nằm một lúc, sau đó khẽ hé mắt nhìn Thiên Diệu vẫn đang ngồi bên giường truyền pháp lực vào vết thương cho nằng, “Vết thương đã đỡ hơn nhiều rồi, không cần phải dùng pháp lực trị thương nữa đâu.”

“Chờ y sư đến đã.”

Nhận Hồi lẳng lặng nhìn Thiên Diệu một hồi, tiếp đó cười nói, “Bây giờ ta đã thành ân nhân giúp người tìm lại các bộ phận cơ thể, nên được đãi ngộ khác nhĩ. Lúc ban đầu khi người đâm vào ngực ta để lấy máu tim, ngay cả mắt cũng chẳng chớp một lần, nào dám nghĩ đến việc sau khi bị thương người còn giúp ta trị liệu vết thương chứ.”

Nhận Hồi chỉ định trêu Thiên Diệu, nhưng Thiên Diệu nghe nằng nói vậy thì gương mặt cứng đờ, hần khẽ mím môi, “Lúc đó lực bất tòng tâm, còn bây giờ...”

“Bây giờ thì sao?”

Bây giờ hần sẽ dốc hết tất cả để bảo vệ nằng, Y sư đẩy cửa bước vào, Thiên Diệu liền im lặng.

Cho dù tương lai phải đối mặt với cuồng phong bão táp, hần sẽ không bao giờ để Nhận Hồi phải chịu khổ như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Lúc y sư của Thanh Khâu tới thăm Nhạn Hồi, tình trạng hồi phục vết thương trên ngực nàng khiến y sư vô cùng kinh ngạc, chỉ nói: “Vết thương sắp tự khỏi rồi.” Sau đó kê cho Nhạn Hồi mấy thang thuốc an thần đơn giản rồi bỏ đi.

Nhạn Hồi thầm biết là do tác dụng của vẩy rồng và pháp lực của Thiên Diệu, chẳng trách Tổ Ảnh muốn làm khai giáp từ vẩy rồng cho Lục Mộ Sinh mặc, vết thương xuyên tim mà cũng hồi phục nhanh như vậy, đối với người phạm, đây thật sự là pháp bảo hộ mệnh.

Sau khi y sư đi, Thiên Diệu lặng lẽ ngồi bên cạnh Nhạn Hồi không rời, nàng cũng không buồn ngủ, mờ mắt nhìn hấn, hai người nhìn nhau không nói khiến không khí trở nên gượng gạo. Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ rồi hỏi: “Lục Mộ Sinh kia... người muốn xử trí thế nào?”

Thiên Diệu hồ hững đáp: “Đó là chuyện của tộc Cửu Vĩ Hồ.”

Nhạn Hồi nghe vậy bất giác ngây người, nàng quan sát vẻ mặt của Thiên Diệu một lát, “Đối với y hình như người không hận thì phải?”

“Ân oán giữa ta với Tổ Ảnh tuy do y mà ra, nhưng nếu muốn chấm dứt lại không liên quan tới y. Đối với người phạm này ta không thể nói là hận, có điều không muốn gặp hấn cho lắm mà thôi.”

“Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Lục Mộ Sinh, trong lòng y chắc hận Tổ Ảnh ghê gớm lắm nên mới cam tâm tình nguyện tới Thanh Khâu, cho dù chỉ làm một con cò.” Nhạn Hồi im lặng một đoạn, “Tổ Ảnh giết chết nhiều yêu quái, hại chết nhiều người, phí hết tâm cơ như vậy, nhưng bà ta vẫn không có được tình yêu và cuộc sống mình muốn...”

“Cô nói vậy...” Thiên Diệu đáp, “Nghe cũng thấy vui lắm.”

Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu, không nói gì thêm nữa.

Đêm khuya, Nhạn Hồi mơ mơ màng màng chìm vào trong mộng, bốn bề tối tăm hỗn độn, nàng lơ mơ nhìn thấy phía trước có một đốm sáng màu xám đang nhẹ nhàng đưa. Nàng bước tới phía trước, chăm chú nhìn kĩ, cuối cùng cũng nhìn rõ người đó.

Tóc đen cầm kiếm, vẫn là y phục của núi Thần Tinh hết như mỗi lần Nhạn Hồi nhìn thấy hấn, sống lưng thẳng tắp, đứng trước mặt nàng.

“Đại sư huynh.” Thấy rõ mặt người đó, Nhạn Hồi dừng bước, cứ vậy nhìn hấn từ xa, không đuổi theo cũng không kích động, nàng lặng lẽ nhìn hấn một lúc rồi cong khóe môi mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, “Đại sư huynh, huynh xem, muội báo thù cho huynh rồi đó.” Nàng nói, “Muội đã giết Lăng Phi, huynh có thể yên tâm đi rồi.”

Từ Thần chỉ đứng đó nhìn nàng, vẻ mặt tựa như có hơi buồn bã.

Nhạn Hồi thấy vậy, nụ cười trên môi khẽ cứng lại: “Huynh không vui sao?” Nàng hỏi, “Tại sao vậy? Muội báo thù cho huynh rồi, nỗi căm hận và không cam lòng ở núi Thần Tinh hôm đó muội đã chấm dứt. Muội cũng cắt đứt duyên nợ mười năm qua với núi Thần Tinh, chặt đường tu tiên, muội thậm chí đã làm theo lời huynh, tới Thanh Khâu sống cùng Yêu tộc rồi...” Nàng nói xong bèn cười, “Muội hiếm khi nghe lời huynh lắm đó.”

Nhưng nụ cười trên khóe môi nàng chợt tắt khi thấy Từ Thần vẫn chau mày như cũ.

“Tại sao huynh không vui chứ, không thấy vui cho bản thân huynh, cũng không thấy vui cho muội sao?”

Từ Thần không đáp, bóng hấn càng ngày càng mờ nhạt trong bóng tối hỗn độn, mãi đến khi Nhạn Hồi tỉnh lại, hình như nàng vừa nghe thấy một tiếng thở dài như có như không. Mờ mắt ra, nàng vẫn đang nằm trong phòng của mình, đồ đạc xung quanh chưa từng thay đổi.

Sự vật chân thực xung quanh càng khiến giấc mộng ban nãy thêm hư ảo. Cho dù biết là giả, Nhạn Hồi cũng không cách nào ngủ lại được nữa.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đêm nay rất đẹp, lòng Nhạn Hồi phiền muộn nên không muốn ở lại trong phòng, nàng khoác áo đi tới suối băng.

Lúc sắp tới suối băng, Nhạn Hồi phát giác có một luồng long khí đang chiếm cứ ở đó, nàng không tránh né, vẫn thân nhiên đi về phía trước. Nàng có thể cảm giác được Thiên Diệu, Thiên Diệu chắc chắn cũng cảm giác được sự tồn tại của nàng từ sớm, nếu hấn không tránh, vậy nàng càng không cần phải tránh.

Đứng bên suối băng, Nhạn Hồi không nhìn thấy bóng Thiên Diệu đâu, nàng cất gọi: “Thiên Diệu.” Lúc này suối băng mới dậy sóng lăn tăn, tiếp đó lưng rồng nhô lên trên mặt nước, lộ ra một lớp vẩy xanh, có chỗ vẫn còn lộn xộn, trông rất dữ tợn, nhưng những vết thương cũ đã được vẩy rồng che kín, không nhìn thấy nữa.

Thân rồng thật dài chuyển động trong nước, sống lưng chìm xuống, Thiên Diệu ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Cảnh tượng trong đêm Trung thu lần trước quá hỗn loạn, trong ký ức của Nhạn Hồi chỉ còn lại máu và bùn, tuy nàng từng dứt Thiên Diệu uống máu, song vẫn chưa thật sự nhìn rõ nguyên thân đầu rồng của hấn.

Mắt rồng như vẽ, râu rồng tung bay, sừng rồng thẳng đứng, thật sự oai phong như trong truyền thuyết.

“Sao cô lại tới đây?” Không thấy rồng mở miệng, nhưng Nhạn Hồi lại nghe được giọng Thiên Diệu nói.

“Không ngủ được nên tới đi dạo.” Nàng nghiêng đầu nhìn hấn một lúc, đầu ngón tay khẽ động, tò mò nói: “Đột nhiên ta muốn chạm vào người.”

Nghe thấy lời nói này, đầu rồng đang oai phong ngẩng cao của Thiên Diệu như thoáng đờ ra trong không trung, dường như đấu tranh nội tâm một lúc, thật lâu hẳn mới cúi đầu xuống, tự đưa tới trước mặt Nhạn Hồi, nhắm mắt lại.

Nhạn Hồi quả nhiên không khách sáo, đưa tay sờ lên đầu hắn, ngón tay mềm mại từ giữa sừng rồng vuốt xuống, trượt lên mũi hắn, cuối cùng còn nghịch ngợm vẽ một vòng tròn. Nhạn Hồi dường như bị động tác của mình chọc cười, nằng bật cười thành tiếng, Thiên Diệu liền mở mắt.

Nhạn Hồi lại vuốt sừng rồng của hắn: “Lần trước do hoảng loạn mà sờ lung tung nên không cảm nhận được gì, lần này thì cảm nhận được rồi, đầu ngươi cứng thật đó.” Nói xong tay nàng lại vuốt lên râu rồng của Thiên Diệu, kéo râu rồng bóp bóp rồi từ gốc vuốt đến ngọn, “Lúc hóa thành hình người sao không thấy râu rồng của ngươi nhỉ? Sờ vào cảm giác cũng được lắm đó.”

Râu rồng của Thiên Diệu lắc lư, tránh xa tay Nhạn Hồi: “Cỏ xuống suối băng tắm đi, ta đi trước đây.”

Nói xong hắn định đứng lên, Nhạn Hồi vội xua tay: “Ồ yên đó, ở yên đó đi, vảy rồng của ngươi vừa mới tìm được, phải tắm suối mới được, ta chỉ tới ngồi thôi, có còi áo đầu ngươi xấu hổ làm gì chứ.” Nàng vỗ vỗ lên đầu hắn, “Yên tâm ta không thừa cơ lợi dụng ngươi đâu.”

Thiên Diệu: “...”

Vậy là thân rồng lại chìm vào trong nước, Thiên Diệu chỉ gác đầu lên bờ, Nhạn Hồi ngồi bên cạnh hắn, còi gậy ngâm chân vào nước suối.

Đêm thu, tiếng côn trùng rả rích thưa thớt hơn mùa hạ, màn đêm yên tĩnh khác thường, chân Nhạn Hồi khua trong nước mấy cái, pha lẫn tiếng nước róc rách, nằng nhìn bầu trời đêm than thở: “Nhớ lại hình như chúng ta từng đi cùng nhau không ít đoạn đường, nhưng những lúc yên tĩnh ngồi bên nhau như vậy hầu như rất ít.”

Chẳng phải sao, trên đoạn đường họ đi, mỗi giờ mỗi khắc đều đối mặt với sinh tử, họ ăn ý với nhau hơn bất kỳ ai hết, tuy nhiên không phải bởi vì họ trò chuyện với nhau nhiều nên đôi bên mới ăn ý nhau, mà là vì trời sinh họ đã hiểu nhau như vậy.

Thiên Diệu không đáp, đuôi rồng dưới nước cũng vậy, theo nhịp chân đong đưa của Nhạn Hồi, ấy vậy mà Thiên Diệu lại không nhận ra, nhịp điệu này rất thoải mái vui vẻ.

“Thiên Diệu, ngươi có từng nghĩ, nếu có ngày ngươi báo được thù, giết được Tổ Ảnh, ngươi sẽ làm gì không?”

Nhịp điệu lắc lư của đuôi rồng chậm lại, Thiên Diệu im lặng thật lâu mới đáp, “Chưa từng nghĩ tới.”

Nhạn Hồi ngửa mặt lên trời thở dài: “Hôm nay ta lại mơ thấy đại sư huynh. Huynh ấy đứng bất động trong bóng tối hồn độn nhìn ta, không nói cũng không cười, ta cho huynh ấy biết là ta đã giết Lăng Phi, nhưng dường như vẻ mặt của huynh ấy không được vui.”

Thiên Diệu an ủi nằng: “Đó chỉ là một giấc mơ thôi.”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, nằng sờ tim mình: “Thiên Diệu, ngươi có nhớ chuyện vảy Hộ Tâm của ngươi kéo ta về từ Quỷ môn quan, do đó ta có thể nhìn thấy hồn ma không?” Nhạn Hồi nói, “Ta chưa bao giờ mơ những giấc mơ vô nghĩa. Cho dù lần đầu là vậy, nhưng lần thứ hai thì không, lần thứ ba lại càng không.” Nhạn Hồi cup mắt, “... Đại sư huynh đi không yên lòng. Đối với việc ta giết Lăng Phi, vào Yêu đạo, vứt bỏ mười năm tu tiên, chắc huynh ấy không tán đồng đâu.”

“Thế nên bây giờ cô hối hận vì đã giết Lăng Phi sao?”

Nhạn Hồi im lặng một đoạn, “Ngươi có biết lúc ta và Lăng Phi đối đầu, ta đã có một cơ hội, ta vốn có thể đưa tay lên hạ đao xuống giết chết ả. Vậy mà ta lại do dự trong thoáng chốc.” Nhạn Hồi cười cười như mĩa mai chính mình, “Nhìn chiếc áo núi Thần Tinh của ả ta mới phát hiện dù đi đến bước đường hôm nay, khiến ta phải hoàn toàn vứt bỏ đi mười năm quá khứ, nhưng ta lại không nỡ. Cảm xúc này giống như xúc động khi về quê xưa của người phàm đó, tuy ý nghĩ khác nhau, có điều dùng từ này là thích hợp nhất.”

“Thoáng chốc do dự đó khiến ngực ta thủng một lỗ. Trong tình cảnh một mất một còn, thù mới hận cũ, ta giết Lăng Phi mà không hề hối hận.” Nàng nói, “Tổ Ảnh có danh tiếng trong giới tu đạo, cho dù Lăng Phi làm sai điều gì, chỉ cần ả là muội muội của Tổ Ảnh, bà ta sẽ bao che cho ả. Trong giới tu đạo không ai có thể trừng trị Lăng Phi, bắt ả lấy mạng đền mạng, bởi vậy chuyện này nhất định phải do ta làm. Lúc lưỡi đao trong tay ta đâm xuyên qua ngực ả, lần đầu tiên ta biết hai chữ hả dạ có cảm giác sáng khoái đến mức nào.”

“Đại thù báo được có lẽ chính là cảm giác này. Rất hả dạ, chỉ là sau khi hả dạ, thù hận của ta đối với Lăng Phi cũng kết thúc tại đó. Trên thế gian này bớt đi một người ta hận, song trước đó ta cũng mất đi một người mình yêu. Bất luận ta có làm gì cũng không cứu được huynh ấy...” Nhạn Hồi ngẩng đầu thờ dài, trong giọng có tiếng cười khổ, “Đại sư huynh đã trở thành một vết sẹo trong lòng ta, ta không cách nào xóa được nó.”

Nghe Nhạn Hồi nói như vậy, Thiên Diệu im lặng thật lâu: “Nhạn Hồi.” Hẳn dịu dàng gọi tên nàng, Nhạn Hồi bước ra khỏi nỗi ưu tư của chính mình, ngoảnh đầu lại nhìn hắn.

“Vết sẹo của cô, ta sẽ giúp cô chữa trị.”

Mấy chữ kiên định mạnh mẽ này khiến Nhạn Hồi sững sốt. Khắp khu rừng nhất thời tĩnh lặng.

“Nếu cô nói báo thù thật sự không phải là giết người khác mà là chữa trị cho bản thân, vậy vết thương của cô ta sẽ giúp cô chữa lành.”

Nhận Hồi ngây người nhìn Thiên Diệu thật lâu, rồi vỗ vỗ đầu hấn, cười nói: “Người hiểu lầm rồi, ý ta là, báo thù thật sự có nghĩa là giết chết kẻ thù, sau đó chữa trị cho bản thân.”

Vì người làm sai luôn phải bị trừng phạt, nếu không ai có thể trừng phạt người đó, vậy hãy để nàng làm.

“Ta cũng mong người sẽ chữa trị vết thương trong lòng ta lắm đó.” Nhận Hồi thoáng suy nghĩ, “Tuy nhiên ta đã nói sẽ không lợi dụng người, vậy vết thương của người sau này cũng giao cho ta đi.” Nhận Hồi xoa đầu Thiên Diệu, “Yên tâm, ta sẽ cố gắng chữa lành cho người.”

Câu cuối cùng Nhận Hồi như đang nói đùa, thế nhưng Thiên Diệu lại nhẹ nhàng nhắm mắt trong sự vỗ về của nàng.

Thật ra thì không cần cố gắng đâu...

Tùy tiện chữa bừa cũng được.

Vì nàng đã làm cho vết thương của hấn lành lại rất nhiều từ lâu lắm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Sáng hôm sau, Quốc chủ Thanh Khâu triệu Thiên Diệu tới Vương cung, lúc sau Chúc Ly tới truyền lời rằng Quốc chủ gọi Nhận Hồi đi cùng.

Nhận Hồi nghe vậy sững sốt, “Ta?” Hiện giờ tuy nàng đã vào Yêu đạo, nhưng thuật pháp chưa tu luyện tinh thâm, Quốc chủ Thanh Khâu gọi nàng tới gặp là có ý gì, lẽ nào Thanh Khâu thật sự thiếu người đến mức ngay cả nàng cũng không bỏ qua sao...

Thiên Diệu nghe vậy cũng chau mày, “Vết thương của cô ấy chưa khỏi.”

Chúc Ly gật đầu, “Quốc chủ biết, bởi vậy lệnh cho phu hồ tới đón rồi.” Nó vừa dứt lời, một luồng sáng lướt qua, một con bạch hồ năm đuôi đáp bên giường Nhận Hồi, nó co chân trước, phủ phục dưới đất, chờ Nhận Hồi ngồi lên lưng nó.

Nhận Hồi thấy vậy liền im lặng ngồi lên.

Mấy người đi tới Vương cung Thanh Khâu, duy chỉ Nhận Hồi và Thiên Diệu vào cung điện trong cây đại thụ, ngay cả Chúc Ly cũng ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài.

Quốc chủ Thanh Khâu vẫn ngồi sau đại điện như lúc trước, một tay chống cằm, im lặng cup mắt, không biết đang trầm tư hay đang nghĩ ngợi, khiến Nhận Hồi nhất thời không biết có nên lên tiếng hay không.

Trước mặt một đại yêu quái lạnh lùng thanh cao như tiên nhân này, không chỉ Nhận Hồi, e là hiếm có ai không thấy gượng gạo.

Còn Thiên Diệu có lẽ là một trong số những người hiếm hoi đó, “Quốc chủ.” Hấn lên tiếng chào, tuy gọi hai chữ này, song chẳng khác gì so với chào hỏi người bình thường.

Quốc chủ Thanh Khâu mở mắt, ánh mắt đảo qua Thiên Diệu, tiếp đó dừng trên người Nhận Hồi, quan sát nàng một lúc. Ánh mắt này khiến Nhận Hồi rất lấy làm lạ, rõ ràng trước đó nàng cùng Thiên Diệu tới, Quốc chủ không hề quan sát “người nhân rồi” như nàng.

“Yêu phú Chúc Ly giao cho cô đã tu luyện được mấy tầng rồi?”

Quốc chủ lên tiếng hỏi Nhận Hồi trước, Nhận Hồi không rõ nguồn con nhưng vẫn đáp: “Đã đến tầng thứ hai, chăm chỉ tu luyện có lẽ mấy ngày nữa sẽ đến tầng thứ ba.”

“Cô tiến triển rất nhanh, là nhân tài hiếm có.”

Nghe Quốc chủ khen mình, Nhận Hồi vừa mừng lại vừa lo, đã nói đến đây rồi nên Nhận Hồi tiến thêm một bước: “Xin hỏi Quốc chủ, nghe Chúc Ly nói Yêu phú kia được phát hiện trong Tầng thư các của Vương cung, tuy nhiên Yêu phú chỉ tới tầng thứ chín là ngừng, công pháp chưa hoàn chỉnh phía sau Quốc chủ có biết đang để ở đâu không?”

Quốc chủ thoáng im lặng, “Yêu phú tu luyện đến tầng thứ chín là đủ. Thêm nữa đối với cô không phải là chuyện tốt.

Nhận Hồi ngây người, ý tứ của Quốc chủ đã rõ ràng là biết mấy tầng công pháp tiếp theo của Yêu phú, hơn nữa còn biết rõ nội dung cụ thể, chỉ là Quốc chủ nói vậy...

“Cơ thể của ngươi đã tìm lại hoàn chỉnh chưa?” Quốc chủ dời mắt sang Thiên Diệu, đồng thời cũng chuyển sang vấn đề khác.

Nhận Hồi nghĩ đáp án của câu này hiển nhiên đã rất rõ ràng rồi, nhưng nàng lầy lăm lẹ là tại sao Quốc chủ lại không nhìn ra cơ thể Thiên Diệu đã hoàn chỉnh chưa, càng kỳ lạ hơn là Thiên Diệu cũng im lặng.

“Đã hoàn chỉnh rồi.” Thiên Diệu đáp như vậy.

Quốc chủ nghe xong liền đứng dậy, chậm rãi bước về phía Thiên Diệu, “Trung Nguyên truyền tới tin tức, nói ngươi tẩm máu Quảng Hàn môn?”

Nhận Hồi nghe vậy thì kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, Nhận Hồi không biết lúc đó Quảng Hàn môn cụ thể đã xảy ra chuyện gì, từ cảnh Quảng Hàn môn tĩnh lặng chết chóc lúc nàng được Thiên Diệu báo ra từ đồng bần đất là có thể đoán được, Quảng Hàn môn nhất định đã xảy ra động tĩnh rất lớn.

Nhưng nàng không ngờ là hai chữ... tẩm máu?

“Ha.” Thiên Diệu nghe vậy cong môi cười lạnh, “Đó là tẩm máu? Chỉ giết ít người mà Tiên nhân Trung Nguyên đã thổi phồng lên như vậy sao.” Thiên Diệu hờ hững nói, “Họ chẳng chết bao nhiêu người đâu.”

Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu tựa như trời sinh đã có hào quang, lúc này hàn quang trong đôi mắt ông thoáng ngưng tụ, cho dù Quốc chủ không nhìn Nhận Hồi nhưng cũng khiến nàng run người, tay chân đều lạnh, giọng Quốc chủ lạnh lẽo nói: “Sức mạnh của Yêu long ngàn năm chỉ có vậy thôi sao?”

Nhận Hồi sững sốt, Quốc chủ nói vậy có ý gì?

Thiên Diệu vừa tìm được tim rồng, dùng sức một mình hấn áp chế tất cả Tiên nhân canh giữ Quảng Hàn môn, đây vốn đã là một hành động kinh hãi thế tục, thế mà trong mắt Quốc chủ lại là... chỉ có vậy thôi sao?

Bị chất vấn như vậy nhưng Thiên Diệu không đáp.

Hai người một hỏi một đáp khiến đầu óc Nhận Hồi mờ mịt, nàng bất giác nói với Quốc chủ: “Thiên Diệu vừa tìm lại được tim rồng, pháp lực trong cơ thể chưa hồi phục...”

“Nhận Hồi.” Thiên Diệu ngắt lời nàng, quay đầu nhìn nàng nói, “Cô ra ngoài chờ ta trước đi.”

Đây là... lần đầu tiên Thiên Diệu yêu cầu nàng như vậy. Xưa nay giữa hai người luôn chia sẻ tin tức, chuyện nàng biết Thiên Diệu nhất định biết, còn chuyện Thiên Diệu biết, nàng cũng chắc chắn sẽ biết, đây là lý do tại sao họ hiểu nhau đến vậy, và tại sao nàng tin tưởng Thiên Diệu đến vậy.

Song hôm nay, Nhận Hồi chợt phát hiện, thì ra Thiên Diệu còn có chuyện giấu nàng.

Một bí mật không thể cho nàng biết...

Nhận Hồi nhìn Thiên Diệu, cũng không dùng dằng quá lâu đã đáp một tiếng “Được”, rồi quay đầu ra khỏi cửa.

Ra khỏi Vương cung, Chúc Ly không biết đã đi làm việc gì không chờ ở cửa nữa. Nhận Hồi đứng một lúc thấy buồn chán liền nhân nhả tản bộ trên những con đường đan xen nhau trong Vương cung.

Vết thương trên ngực chưa lành, nàng vừa đi vừa nghỉ ngơi, kẻ mình đi bao xa, nàng cũng không nhớ đường, cứ lang thang không mục đích như vậy. Đôi lúc có tiểu Hồ yêu chạy ngang chân nàng, lòng Nhận Hồi vẫn bất giác nghĩ, Thiên Diệu đang giấu nàng chuyện gì đó.

Từ những lời ban nãy, ý của Quốc chủ Thanh Khâu rõ ràng là nói Thiên Diệu thật sự chưa tìm được cơ thể hoàn chỉnh, ngoài vậy Hộ Tâm trong ngực nàng ra thì còn thiếu bộ phận nào nữa?

Lẽ nào tẩm máu Hộ Tâm trong tim nàng là một vật không thể thiếu trong cơ thể Thiên Diệu sao? Quan trọng đến mức ảnh hưởng tới việc phát huy năng lực của hắn?

Nhận Hồi suy nghĩ một lúc nhưng không có kết quả, chuyện liên quan đến cơ thể Thiên Diệu, hắn đã muốn giấu nàng, vậy nàng sẽ rất khó biết được.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, đoán thì đoán, Nhận Hồi vẫn luôn tin tưởng Thiên Diệu sẽ không hại nàng.

Ít ra ban nãy Quốc chủ hỏi cơ thể Thiên Diệu đã hoàn chỉnh chưa, hắn đáp đã hoàn chỉnh rồi.

Hắn không muốn lấy lại máu Hộ Tâm trong cơ thể nàng.

Vừa đi vừa nghĩ, Nhận Hồi bất tri bất giác đi tới trước một ngôi nhà nhỏ.

Nhận Hồi ngẩng người nhìn tòa nhà ở sâu trong rừng cây của Vương cung, nàng nhìn trái nhìn phải, tất cả các yêu quái trên núi của Vương cung Thanh Khâu đều ở trên cây, ngay cả Quốc chủ, Nhận Hồi cũng chưa từng thấy đi đến nơi khác, ở đây tại sao lại có một ngôi nhà, lẽ nào... là nơi Quốc chủ ở?

“Đừng qua đó.” Nhạh Hôi đang thầm suy đoán, bỗng nhiên có một tiểu Hồ yêu màu trắng chạy tới bên chân nàng, có Hồ yêu không biết nói cắn lấy vạt áo nàng, có Hồ yêu chặn trước mặt nàng, cất giọng non nớt: “Phía trước là tiểu viện của Công chúa Vân HI, Quốc chủ không thích người khác vào tiểu viện của Công chúa đâu.”

Nhạh Hôi sững sờ, đây chính là tiểu viện của Công chúa Cửu Vĩ Hồ bị Tổ Ảnh sát hại?

Xem ra Quốc chủ thật sự rất yêu thương cô con gái này, những Vương gia khác đều bị đuổi xuống núi, chỉ giữ lại con gái trên núi bầu bạn với mình, kết quả...

Nhạh Hôi ngẩng đầu nhìn tiểu viện, thấy bóng một cổ nhân lướt qua cửa viện.

Nhìn kĩ lại, đó là Lục Mộ Sinh được Chúc Ly đưa đi hôm qua.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nhạh Hôi buột miệng hỏi.

Lục Mộ Sinh đang cầm chổi quét lá rụng trước cửa nghe vậy ngẩng đầu, trông thấy Nhạh Hôi bèn ngậy người, “Cô nương?” Ánh mắt y nghi hoặc lướt qua ngực nàng, “Vết thương của cô khỏi chưa?”

“Không có gì đáng ngại nữa.”

Lục Mộ Sinh gật đầu cười, “Vây thì tốt, cơ thể của người Yêu tộc các cô bị thương sẽ khỏi rất nhanh.”

“Ta không phải người Yêu tộc.” Nhạh Hôi khựng lại, nghiêm túc nhìn Lục Mộ Sinh, “Mấy tháng trước ta vẫn còn là người tu tiên.”

Lục Mộ Sinh nghe vậy sững sờ, y nhìn Nhạh Hôi chờ nàng nói tiếp, Nhạh Hôi thoáng suy nghĩ, “Những chuyện này không quan trọng nữa, bây giờ ta đã là Yêu, cũng như ngươi, so với Trung Nguyên, ta muốn ở Thanh Khâu hơn.” Nhạh Hôi chỉ ngồi nhà sau lưng Lục Mộ Sinh, “Quốc chủ cho ngươi ở đây sao?”

“Là tôi xin Quốc chủ cho tôi ở đây.” Lục Mộ Sinh quay đầu nhìn tiểu viện, khoe môi treo nụ cười hồ hững, “Đây là nơi Vân HI ở trước kia, nghĩ rằng nàng từng cười, từng khóc ở đây, tôi không muốn rời khỏi nơi này nữa. Trước đây nàng từng nói với tôi, nếu sau này có thể quay về Thanh Khâu, nàng sẽ trồng hoa trồng cỏ trong tiểu viện, vì trước đây nàng quá ham chơi, không có thời gian coi sóc tiểu viện của mình, bây giờ cuối cùng tôi có thể thay nàng làm rồi.”

Nhạh Hôi nhận ra được thư sinh này thật sự rất yêu Công chúa Cửu Vĩ Hồ đó, vì lúc y nhắc tới hai chữ Vân HI, ánh mắt luôn lấp lánh rạng ngời.

Chỉ là, nhìn vào đôi mắt sáng của y, Nhạh Hôi có thể tưởng tượng ra, Lục Mộ Sinh ở Quảng Hàn môn thể lương đường nào.

Nhạh Hôi bỗng dừng nghĩ tới lúc nàng và Thiên Diệu cùng tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng, nàng dùng pháp thuật Thiên Diệu dạy nhìn trộm hành tung của Tổ Ảnh, bị Tổ Ảnh phát hiện, lúc đó có người đến báo với Tổ Ảnh là Lục Mộ Sinh tự sát, nên Tổ Ảnh mới bỏ đi.

Thiết nghĩ cũng coi như y đã dùng mạng sống gián tiếp cứu nàng và Thiên Diệu một mạng.

Vì lúc đó, nếu Thiên Diệu bị Tổ Ảnh phát hiện, những chuyện sau này sẽ không xảy ra nữa.

Còn Lục Mộ Sinh bị Tổ Ảnh khống chế rõ ràng sống không bằng chết, nhưng muốn chết lại không xong, thiết nghĩ hẳn cũng là một người tội nghiệp.

“Thật sự phải cảm tạ Quốc chủ khoan hậu.” Lục Mộ Sinh nói, “Tôi vốn đã chuẩn bị đời này sẽ không nhìn thấy bất cứ vật gì liên quan tới Vân HI nữa.” Hắn cười nhẹ, “Đa tạ cô và vị công tử kia đã đưa tôi từ Trung Nguyên đến đây.”

Nhạh Hôi chỉ im lặng. Một lúc sau, nàng mới nói: “Ngươi là một nhân tố quan trọng để kìm hãm Tổ Ảnh... Thanh Khâu sẽ không cho ngươi ở đây quét sân cho Công chúa Vân HI mãi đâu.”

“Tôi biết.” Lục Mộ Sinh xoay người tiếp tục quét lá khô trong góc tường, “Làm con cò của Thanh Khâu đối phó với Tổ Ảnh, tôi cầu còn không được. Từ khi biết tin Vân HI bị hại một cách tàn nhẫn như vậy...” Y là một thư sinh, chưa từng biết đến đao thương, ngón tay trắng trẻo, vậy mà lúc này nắm chổi lại dùng sức đến mức khớp tay trắng bệch, “Lúc đó Lục Mộ Sinh đã chết rồi, từ đó về sau đều sống những ngày không phải con người, bây giờ có thể đến Thanh Khâu, cho dù chỉ làm một con cò cũng cảm thấy mạng được trộm về.”

“Thanh Khâu muốn lợi dụng tôi thì cứ việc lợi dụng, mạng của tôi cho dù bỏ lại Thanh Khâu cũng chẳng sao.” Trong giọng y là hận ý không thể hòa giải, “Tôi chỉ mong Tổ Ảnh... chết không được tử tế.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Thiên Diệu lấy lại tinh thần ở Quảng Hàn môn, nhưng Yêu tộc ở tiền tuyến và tiên nhân do Tổ Ảnh cầm đầu vẫn tiếp tục chiến đấu. Tổ Ảnh đã thu được rất nhiều nội đan.

Một buổi chiều nọ, phía bên đó rốt cục cũng truyền về tin tức, Tổ Ảnh nhận được tin từ Trung Nguyên truyền đến, Quảng Hàn môn bị đánh lên, bà ta mới thu tay rút lui, quay về Quảng Hàn môn trong đêm.

Cùng với tin tức này, còn có một tin tức khác được sứ giả đưa về...

Huyền Ca con gái của Thái tử Cửu Vĩ Hồ được phái ra tiền tuyến, đã bị Tổ Ảnh bắt đi trên chiến trường.

Sau đó thì không có tin tức của Huyền Ca nữa, không ai biết Tổ Ảnh có giết Huyền Ca không, có móc nội đan của Huyền Ca không, vì không ai nhìn thấy thi thể của Huyền Ca. Tổ Ảnh cũng tạm thời không tung ra tin tức nào liên quan tới Huyền Ca, bà ta chỉ âm thầm bắt Huyền Ca như vậy.

Khoảnh khắc nghe được tin tức này, Nhạ Hồi liền nghĩ, Tổ Ảnh nhất định biết Thiên Diệu đã đưa Lục Mộ Sinh tới Thanh Khâu, bởi vậy mới làm việc này để chế ngự Thanh Khâu.

Mấy vị Vương gia Cửu Vĩ Hồ quá lợi hại không bắt nổi, vậy nên mới bắt Huyền Ca, tộc Cửu Vĩ Hồ cực kỳ coi trọng huyết thống nhất định không bỏ mặc Huyền Ca.

Bước này của Tổ Ảnh có thể nói là thông minh.

Lúc Nhạ Hồi nghe Chúc Ly nói, Thiên Diệu cũng ở bên cạnh, hần nghiêng mắt nhìn nàng, “Cô có muốn đi cứu Huyền Ca không?”

“Muốn.” Nhạ Hồi kiên định đáp, tiếp đó lại lắc đầu, “Nhưng ta không thể đi.” Nàng ngoảnh đầu nhìn Thiên Diệu, “Hiện giờ chưa chắc người thắng được Tổ Ảnh, đúng không?”

Thiên Diệu im lặng xem như ngầm thừa nhận.

Nhạ Hồi lại nhìn Chúc Ly đang im lặng chau mày bên cạnh: “Tộc Cửu Vĩ Hồ cũng chưa có hành động gì đúng không?”

Chúc Ly nghe vậy lập tức nói: “Ta đương nhiên là muốn bắt chấp tất cả cứu Hoàng tỷ về, có điều...” Chúc Ly khựng lại, mắt khẽ sụp xuống, “Quốc chủ chưa có chỉ thị gì?”

Nói đến cùng, tình hình cũng như Nhạ Hồi nói, tộc Cửu Vĩ Hồ đang giữ im lặng.

Nhạ Hồi nói: “Chỉ cần Lục Mộ Sinh ở trong tay chúng ta, Tổ Ảnh sẽ không làm gì Huyền Ca.” Nàng cup mi mắt, “Kế sách bây giờ chỉ có chờ, xem thử Tổ Ảnh muốn chơi trò gì, chúng ta chỉ cần lấy tình thế động thôi.”

Thiên Diệu vẫn lặng thinh suốt từ khi Nhạ Hồi nói, mãi đến lúc này mới gỡ nhẹ xuống bàn mấy cái: “Cô đã trưởng thành hơn nhiều. Không bồng bột như trước nữa.”

Nhạ Hồi cong môi, nụ cười có chút cay đắng: “Nếu đây là trưởng thành, ta thà rằng cả đời ông trời không cho ta cơ hội trưởng thành.”

Thiên Diệu không nói nữa, Nhạ Hồi nhìn xa xăm, lòng thầm nói, Tổ Ảnh đã bắt được Huyền Ca, vậy khả năng rất cao là muốn dùng Huyền Ca để đổi Lục Mộ Sinh. Còn đối với Thanh Khâu, Lục Mộ Sinh có thể chế ngự Tổ Ảnh, song có lẽ không quan trọng bằng con cháu mình, có lẽ Huyền Ca sẽ bình yên trở về...

Đêm về khuya, trăng sáng tỏ, Tổ Ảnh đứng trên từ đường đã biến thành đồng cỏ nát dưới chân núi Quảng Hàn.

Thi thể Lăng Phi được bọc vải trắng đặt trước mặt bà ta, Tổ Ảnh lật vải trắng trên mặt Lăng Phi, đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy gương mặt muội muội mình từ khi về Quảng Hàn môn. Khi thấy vết sẹo trên mặt Lăng Phi, toàn thân thảm hại, ngực đầy vết máu, hơn nữa còn mờ mắt, trong đôi mắt chưa nhắm kia, Tổ Ảnh nhìn thấy rất nhiều thù hận và những nỗi không cam.

Mộng Vân tiên cô im lặng đứng bên cạnh Tổ Ảnh, thấy ngón tay nắm vải của Tổ Ảnh khẽ run, Mộng Vân cúi đầu xót xa nói: “... Lúc Lăng Phi chân nhân vào trong kết giới của từ đường, tôi vốn muốn đi theo giúp cô ấy một tay, khổ nỗi Yêu long canh giữ ở lối vào kết giới, chúng tôi không thể phân thân...” Về mặt Mộng Vân buồn bã, “Chân nhân... đau quá đau lòng.”

“Ta rời Quảng Hàn môn chỉ có mấy ngày, vậy mà một nửa môn đồ bị tổn thương kinh mạch nặng nề, có người không thể tiếp tục tu tiên, Mộ Sinh bị Yêu long đưa đi, sống chết chưa rõ, còn muội muội ta chịu tai kiếp, chết không nhắm mắt!”

Giọng nói lạnh lẽo trời sinh hơi khàn khàn run rẩy, đầy mắt bà ta tích tụ gió tuyết, sát ý dày đặc: “Nhạ Hồi phản bội tiên môn, Yêu long tội ác chồng chất, còn có yêu quái của Thanh Khâu...” Bà ta nghiêng răng cắn hận, “Ta sẽ bắt chúng nợ máu trả bằng máu.”

Lời vừa dứt, Mộng Vân đã cảm thấy một trận cuồng phong cuốn lấy Tổ Ảnh, đưa Tổ Ảnh về phía chân trời, hóa thành một luồng sáng trắng bay về phía Thanh Khâu.

Đoán được Tổ Ảnh muốn làm gì trong cơn đau đớn phẫn nộ, Mộng Vân vội đuổi theo phía sau: “Chân nhân! Không thể kích động!” Nhưng Mộng Vân còn đang bị thương làm sao đuổi kịp Tổ Ảnh, nhìn ánh sáng trắng của Tổ Ảnh biến mất trong tầm mắt, Mộng Vân quay về Quảng Hàn môn, lập tức truyền triệu đệ tử: “Mau! Mau tới núi Thần Tinh mời Lăng Tiêu đạo trưởng tới! Môn chủ đau thương quá độ đã một mình tới Thanh Khâu rồi!”

Nhận Hồi ở Thanh Khâu đang vì chuyện Huyền Ca bị bắt mà đêm ngủ không yên, nằng theo thói quen đi tới suối băng, cũng đã quen với việc gặp Thiên Diệu đang hóa thành hình rồng tắm nước suối.

Thiên Diệu gác đầu lên bờ, nghe thấy tiếng bước chân Nhận Hồi từ xa tiến lại gần, lúc nàng tới mới mở mắt nhìn sang, sau đó nhắm mắt lại như thể đã thành thói quen.

Đầu rồng dịch sang bên cạnh, chỗ Thiên Diệu đặt đầu rồng được cảm hân ủ ấm, Nhận Hồi ngồi gần đầu hân theo thói quen, nơi nàng ngồi chính là nơi Thiên Diệu vừa gác đầu, đem thu hơi lạnh thấm vào người, nhưng Nhận Hồi ngồi xuống cũng không cảm thấy lạnh.

“Thiên Diệu.”

“Ừm.”

“Nếu Thanh Khâu không muốn dùng Lục Mộ Sinh đổi Huyền Ca.” Nhận Hồi khựng lại, “Người nói Tổ Ảnh có giết Huyền Ca không?”

“Không biết.”

“Người nói ta trưởng thành.” Nhận Hồi nói, “Những lúc đầu óc trống rỗng, ta bèn không nén được suy nghĩ, chắc Tổ Ảnh sẽ giết Huyền Ca như giết những yêu quái khác, sau đó móc lấy nội đan cô ấy... Nghĩ tới đây, ta sắp ngồi không yên nữa rồi.” Nhận Hồi hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn lên bầu trời đêm: “Dù ngồi không yên ta cũng không biết làm sao.”

Thiên Diệu im lặng.

“Không nghĩ chuyện này nữa, có nghĩ cũng không nghĩ ra được kết quả.” Nhận Hồi vỗ đầu Thiên Diệu, im lặng nhìn bầu trời đêm một lúc, đột nhiên trong đầu nảy ra một vấn đề, nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, “Thiên Diệu.”

Giọng nàng nghiêm túc hơn thường ngày mấy phần, “Nội đan của người đâu rồi nhỉ?”

Mắt Thiên Diệu đang nhắm lập tức mở ra, đầu rồng khẽ cử động, hân nhìn Nhận Hồi.

“Yêu quái đều có nội đan, người cũng không ngoại lệ.” Nhận Hồi nhìn hân, “Sao ta chưa bao giờ nghe người nhắc tới nội đan vậy?”

Thiên Diệu không đáp.

Lúc hai người im lặng nhìn nhau, trên trời thỉnh thoảng ập xuống một luồng hàn khí kinh người, nhiệt độ xung quanh hạ thấp, cây cỏ trong rừng lập tức kết sương tàn úa, tựa như mùa đông đã đến bất ngờ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, muôn thú trong rừng hoảng hốt chạy tứ tung, kêu gào inh ỏi.

Thiên Diệu trong suối băng liền hóa thành hình người.

Một luồng sáng trắng vạch qua bầu trời, Thiên Diệu nhíu mày, không kịp nói gì, hân đưa tay kéo Nhận Hồi tránh sang bên cạnh, một trận băng châm đột ngột rơi xuống như mưa, Thiên Diệu dựng quanh người một kết giới lửa nung chảy hết băng châm, tuy nhiên có lẽ do pháp lực không đủ, chẳng mấy chốc, kết giới lửa Thiên Diệu dựng lên bắt đầu trở nên mỏng manh trước màn công kích dày đặc.

Có nơi thậm chí xuất hiện lỗ thủng, kết giới sắp bị phá.

Thiên Diệu lắc người ôm Nhận Hồi vào lòng, lấy thân làm khiên, dùng lưng chắn hết tất cả các mũi châm phóng tới.

Tay của Thiên Diệu không còn yếu ớt như trước đây, cánh tay hân mạnh mẽ, vòm ngực to rộng, vòng tay ấm áp, Nhận Hồi được bảo vệ trong lòng hân nhất thời quên hết tất cả.

Không phải nàng không nhìn rõ tình thế, nàng biết châm băng này nhanh và mạnh dường nào, thế nên nàng cũng biết, cho dù Thiên Diệu đã tìm lại được tất cả các bộ phận của cơ thể, song lúc này đây cũng vẫn phải dùng tính mạng để bảo vệ nàng.

Tất cả châm băng cách sống lưng Thiên Diệu ba tấc đều tan chảy thành nước rơi xuống đất, không một cây nào đâm trúng lưng Thiên Diệu.

Ánh sáng trắng trên trời đã đáp xuống, đứng trên rừng cây rậm rạp, Tổ Ảnh nhìn hai người ôm nhau, mặt lạnh như sương, thấy châm băng không tổn thương được hai người bên dưới, bà ta lại tiếp tục phóng một đạo pháp lực ném lên không trung, mây trên trời liền tụ lại, một đạo thiên lôi mang theo sức mạnh chấn động trời đất như từ Cửu trùng thiên giáng xuống.

Đập mạnh lên người Thiên Diệu và Nhận Hồi.

Thiên Diệu tích tụ pháp lực, tất cả sức mạnh đều bảo vệ Nhận Hồi, hân không ngờ sau đạo thiên lôi đình tai như ở này, chỉ trong tích tắc, một thanh hàn kiếm mang theo hào quang chói mắt đâm về phía hân và Nhận Hồi.

Thiên Diệu bị ép phải buông Nhận Hồi ra.

Tổ Ảnh không hề chớp mắt, xoay người nhắm thẳng vào Nhận Hồi chém xuống, chuẩn bị bỏ Nhận Hồi thành hai mảnh.

Song trước khi lưỡi kiếm bổ xuống người Nhận Hồi, một tiếng rỗng gầm vang dội phát ra, đuôi rỗng quật mạnh lên người Tổ Ảnh, Tổ Ảnh hứng trọn một đòn của Thiên Diệu đã hóa rỗng, bị lực đạo này đánh bay vào trong rừng cây, không biết quật ngã bao nhiêu gốc cây mới dừng lại.

Thanh long không lộ che chắn trước mặt Nhận Hồi.

Bụi đất trong rừng cây rơi xuống, Tổ Ảnh không hề thương tổn, bước ra từ trong đồng bura bộn dưới ánh trắng, gương mặt phủ hàn sương, ánh mắt ngập tràn sát khí, tựa như thần tiên ở Thiên giới xuống trừ yêu diệt ma, lạnh lùng đến mức khiến lòng người rét buốt.

Hai bên đối mặt nhau.

Nhận Hồi thăm hiểu rõ, đòn ban nãy đối với Tổ Ảnh chẳng là gì cả, nhưng Thiên Diệu đã bị ép phải hiện nguyên hình.

Tình thế rõ ràng hơn bao giờ hết, Thiên Diệu quả nhiên vẫn không phải là đối thủ của Tổ Ảnh.

“Yêu long Thiên Diệu.” Tổ Ảnh vung hàn kiếm ba thước trong tay, “Với sức ngươi hiện giờ, đừng hòng ngăn cả được ta giết kẻ đã sát hại muội muội.”

Thiên Diệu không hề hoảng loạn, hấn dùng đuôi quấn lấy Nhận Hồi, bảo vệ nàng bên trong, nhìn Tổ Ảnh, cất giọng hùng hồn, “Trong biên giới Thanh Khâu, người là Quảng Hàn môn chủ thì đã sao?”

Hắn vừa dứt lời, Yêu hỏa rực sáng bốn phía, chẳng mấy chốc, tất cả Vương gia của tộc Cửu Vĩ Hồ đều có mặt, còn trên bầu trời, Yêu lực của Cửu Vĩ Hồ dốc xuống, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh sợ.

Nhận Hồi ngẩng đầu nhìn lên, Quốc chủ Thanh Khâu đã đích thân xuất hiện.

Nàng nhìn Tổ Ảnh một mình đối diện với quần yêu nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Nhận Hồi bất chợt nghĩ rằng, người này rốt cuộc là người thế nào chứ. Nàng chưa bao giờ nghĩ Tổ Ảnh sẽ vì cái chết của muội muội mình mà phẫn nộ đến mức một mình xông vào Thanh Khâu, nhưng nghĩ lại, Nhận Hồi bèn hiểu ra.

Đây là người vì cứu người mình yêu mà ra sức dụ dỗ Thiên Diệu, sau đó phan thanh lóc gấn hấn, là người vì có được trái tim người mình yêu mà bất chấp tất cả, là người trao hết mọi thứ tốt đẹp cho người mình yêu, mà bất chấp người đó nghĩ thế nào.

Tổ Ảnh yêu đến mức ích kỷ cố chấp, bà ta tu pháp thuật bằng tuyết, song trái tim lại là dung nham địa ngục, vì tình yêu của mình mà có thể hủy diệt mọi thứ.

Người như vậy là đáng sợ nhất, tuy nhiên cũng đáng thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 89

Hỏa hồ chiếu sáng một vùng trời đêm Thanh Khâu, che lấp cả ánh trăng, trong rừng cây không ai lên tiếng, không khí nặng nề khác thường.

Quốc chủ Thanh Khâu trên không trung lạnh giọng hỏi: “Ngươi chính là Tổ Ảnh?”

Tổ Ảnh ngược mắt nhìn lên trời, toàn thân Quốc chủ phát ra hào quang rực rỡ chói mắt, song Tổ Ảnh không hề chớp mắt, chỉ nhìn Quốc chủ nói: “Phải thì đã sao?”

Bốn chữ vừa dứt, trong không trung dường như có một áp lực khổng lồ đè mạnh xuống, tuy Nhận Hồi tu Yêu đạo, nhưng tu vi của nàng thật sự yếu hơn những người có mặt ở đây, nàng lập tức cảm thấy khó thở, chưa kịp kêu lên tiếng nào chân đã nhũn ra, bị áp lực này đè ngã xuống đất.

Thiên Diệu xoay thân rỗng, hóa thành hình người, nhanh chóng ôm Nhận Hồi vào lòng bịt tai nàng lại, truyền cho nàng hơi ấm đồng thời giúp nàng chặn lại áp lực.

Tiên pháp trên người Tổ Ảnh liền bị áp chế, quanh người bà ta được bao phủ bởi một kết giới hàn quang, bảo vệ bà ta bên trong.

“Một mình đến Thanh Khâu ta mà vẫn muốn toàn mạng rút lui sao?” Giọng Quốc chủ Thanh Khâu lạnh lẽo, “Không biết sống chết.”

Quốc chủ nói xong, Thiên Diệu lập tức ôm Nhạn Hồi nhảy xuống suối băng phía sau, lúc thân hình nàng và Thiên Diệu hoàn toàn chìm vào trong suối băng, một luồng sáng trắng từ trong tay áo Quốc chủ Thanh Khâu quét xuống đất, tựa như gió mạnh cuốn qua, cây cỏ khắp nơi đều gãy đổ.

Mắt Tổ Ảnh lóe hàn quang, kết giới hộ thể bùng lên ánh sáng, chống lại sức mạnh kia, Tiên lực và Yêu lực khổng lồ va chạm trong không trung phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ nghe một tiếng “ầm” thật lớn, cây cỏ bị tàn lụi, vạn mẫu rừng xanh tan thành tro bụi trong phút chốc, hóa thành một bãi hoang vu.

Sức mạnh to lớn va chạm nhau kết quả là vậy, giống như có một lực đạo khuấy động trời đất.

Sau ánh sáng và tiếng động cực lớn, bốn bề lại khôi phục sự tĩnh lặng, nơi Tổ Ảnh đứng lún xuống một hố to, đất đá ngổn ngang, bà ta đứng ở trung tâm, sóng lưng vẫn thẳng tắp như cán bút, có điều sắc môi tái nhợt lộ ra rõ ràng hơn.

“Ta dám đến đây thì đã nghĩ đến hậu quả.” Tổ Ảnh lên tiếng, bà ta đảo mắt, nhìn suối băng Thiên Diệu và Nhạn Hồi vừa ẩn mình, “Bất luận hậu quả thế nào, ta cũng không tha cho người này.”

Bà ta nói xong, bên bờ suối băng lập tức phủ một tầng sương trắng, một loạt thanh băng ngưng tụ trong nước.

Thiên Diệu che chắn Nhạn Hồi, vất vả tránh né những thanh đao băng trong nước, đành phải rẽ nước mà ra, chỉ trong khoảnh khắc vừa ra khỏi mặt nước, một luồng tiên lực khổng lồ tức thì ập xuống, như muốn cắt đầu Thiên Diệu và Nhạn Hồi.

Lúc luồng tiên khí này ập xuống, đột ngột có hai người xông ra, nhẹ phẩy tay áo, hóa giải hết tất cả sát khí mãnh liệt của Tổ Ảnh, người đến chính là hai vị Vương gia của Thanh Khâu, họ chắn trước mặt Thiên Diệu, nhìn Tổ Ảnh cười lạnh, “Tuồng Thanh Khâu ta là chỗ không người sao?”

Nhạn Hồi đang trong lòng Thiên Diệu thầm nghĩ, Tổ Ảnh giết Công chúa Vân Hi, các Vương gia có mặt cả Quốc chủ đều hận bà ta thấu xương, đêm nay e là bà ta phải trả giá thể thảm cho kích động nhất thời của mình.

Ý nghĩ trong lòng nàng còn chưa thành hiện thực, nơi chân trời xuất hiện một luồng tiên khí lao vun vút đến nơi này.

Nếu là người khác, Nhạn Hồi chưa chắc đã cảm nhận được, nhưng khí tức này nàng thật sự vô cùng quen thuộc, nàng xoay đầu, nhìn về hướng đó, chẳng mấy chốc, tiên nhân áo trắng ngự kiếm bay tới, đáp xuống bên cạnh Tổ Ảnh.

Ánh mắt Nhạn Hồi dừng trên người người đó, thất thần hồi lâu.

Lăng Tiêu...

Hắn đã đến, hơn nữa còn đến một mình, bên cạnh không có ai đi theo. Mà nghĩ cũng phải, ngoài người có thực lực cao thâm như Tổ Ảnh và Lăng Tiêu, còn ai có thể không bị cản trở, vượt qua Tam Trùng sơn vào Thanh Khâu nhanh đến vậy.

Tổ Ảnh xoay đầu nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt khẽ lay, tựa như hơi xúc động: “Tổ Ảnh hành sự kích động, Lăng Tiêu hà tất theo ta đến đây.. bị ta liên lụy.”

Phải, tình cảnh này mà Lăng Tiêu vẫn đến...

Vì cứu Tổ Ảnh.

“Tổ Ảnh chân nhân không cần khách sáo.” Lăng Tiêu chỉ nói vậy, không nói thêm gì, ánh mắt đảo trong không trung, nhìn rõ tình thế.

Trong không trung ngoại trừ Quốc chủ Thanh Khâu và mấy vị Vương gia thì chỉ có Thiên Diệu và Nhạn Hồi, không hề bất ngờ, Lăng Tiêu nhanh chóng nhìn thấy Nhạn Hồi, có điều ánh mắt hắn chỉ khựng lại trên người nàng một thoáng rồi rời đi.

Tựa như nhìn thấy một người xa lạ.

Bàn tay nắm cánh tay Thiên Diệu của Nhạn Hồi bắt giác siết lại, Thiên Diệu cúi đầu nhìn thấy bờ môi Nhạn Hồi không nén được mà run rẩy, không biết vì xung quanh lạnh lẽo hay vì xúc động.

Thiên Diệu cup mắt, vận động pháp lực làm cho vòng tay mình ấm áp hơn thêm đôi chút để Nhạn Hồi thôi run rẩy.

“Con gái Huyền Ca của Thái tử Cửu Vĩ Hồ trước đó đã bị bắt ở tiền tuyến.” Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh lẽo, vừa lên tiếng liền đi thẳng vào vấn đề, chẳng hề phí lời, phong cách hành sự vẫn như trước đây, lời hắn khiến Nhạn Hồi cảm giác toàn thân rét buốt, “Trước khi ta đến đã giao người canh gác, sau một canh giờ ta và Tổ Ảnh chân nhân không xuất hiện trong biên cảnh Trung Nguyên, thủ hạ của ta sẽ móc nội đan, moi tim rút máu, vứt xác thị chúng.”

Hắn vừa dứt lời, các Vương gia Thanh Khâu đều im lặng, không khí trong không trung hơi xao động, có người nhìn Thái tử, có người nhìn Quốc chủ.

Thả Tổ Ảnh đi như vậy không ai cam lòng, có điều tính mạng của Huyền Ca thật sự đang nằm trong tay đối phương.

Lăng Tiêu nói xong thì diu Tổ Ảnh, không phí thêm một câu nào nữa, quay người ngự kiếm đi.

Nhạn Hồi không nén được kích động, buột miệng nói, “Biết tộc Cửu Vĩ Hồ coi trọng huyết thống nên dùng tinh thần để uy hiếp họ, đây là chính nghĩa tiên đạo của Lăng Tiêu chân nhân đó sao?”

Thân hình Lăng Tiêu khẽ khựng lại.

Tổ Ảnh đảo mắt, khẽ liếc nhìn Lăng Tiêu, nhưng về mặt Lăng Tiêu không hề lay động, không nhìn Nhận Hồi lấy một lần mà ngự kiếm bay lên không trung. Nhìn thấy hai người sắp đi, Nhận Hồi nghiêng răng, các Vương gia Thanh Khâu còn chưa ngăn cản, Tổ Ảnh đã tự vung tay lên để Lăng Tiêu dừng lại.

“Khoan đã.” Bà ta xoay lại nhìn Quốc chủ Thanh Khâu, “Ta muốn dùng mạng của Cửu Vĩ Hồ Huyền Ca, đổi lấy Lục Mộ Sinh đã bị bắt đến Thanh Khâu, Quốc chủ có đồng ý không?”

Tuy trong lòng các Vương gia Thanh Khâu vô cùng căm phẫn, dù vậy vẫn không ai dám kích động lên tiếng, toàn bộ đều im lặng, chờ ý kiến Quốc chủ.

Trong tình cảnh này, đừng nói là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, cho dù là Nhận Hồi cũng cảm thấy phần hận và không cam lòng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng trong không trung cũng truyền tới giọng Quốc chủ: “Ba ngày sau đổi người trước Tam Trùng sơn.”

Ý trong lời là hôm nay thả họ đi, sau đó về giao Lục Mộ Sinh cho Tổ Ảnh đổi lấy mạng Huyền Ca.

Tổ Ảnh gật đầu, không nói gì thêm nữa, theo Lăng Tiêu ngự kiếm bay đi, bóng họ dần xa, vạch nên một luồng sáng từ từ mất hút trong không trung.

“Phụ thân!” Thái tử quỳ trước mặt Quốc chủ, sắc mặt vừa bi thương vừa hổ thẹn, “Nhi thần có tội! Khiến Thanh Khâu chịu nhục!”

Quốc chủ nhìn xuôi băng bên dưới, tiếp đó vẫy tay, cây cỏ ở những nơi của xuôi băng bị yêu lực đập gãy tựa như vào xuân, đâm chồi nảy lộc, cảnh cây cũng mọc dài trở lại với tốc độ kinh người, nước xuôi băng hào quang lóng lánh, cứ như xung đột kịch liệt ban này chẳng hề xảy ra.

“Không có gì hơn được huyết mạch của tộc Cửu Vĩ Hồ ta.” Giọng Quốc chủ hờ hững, không hề trách mắng Thái tử, thân hình biến mất giữa bầu trời đêm.

Mấy vị Vương gia cũng hỏi Nhận Hồi và Thiên Diệu mấy câu rồi lần lượt rời đi.

Thiên Diệu ẵm Nhận Hồi đáp xuống xuôi băng.

Nhận Hồi đứng cúi đầu im lặng hồi lâu, khi Thiên Diệu tưởng nàng sẽ không nói gì nữa, Nhận Hồi bỗng cười khan, vừa lạnh lẽo vừa chua chát: “Thiên Diệu, ngươi có biết trước đây ta ái mộ Lăng Tiêu đến mức nào không... Người là người duy nhất ta có thể nhìn thấy trong hàng ngàn vạn người.”

Thiên Diệu nghe nàng nói vậy thì bất giác tim hần thất lại, rõ ràng không hề có bất kỳ công kích nào, vậy mà nơi cơ rút lại có đau đớn âm ỉ truyền tới, tim đập từng hồi mạnh mẽ va vào lồng ngực hần, khiến mỗi một góc trong ngực hần đều nhói đau.

Hần im lặng lắng nghe, nhẩn nhẩn đau thương, giống như những lúc âm thầm chịu đựng đau đớn trước kia, đè nén như không có tri giác.

“Lúc đại sư huynh dù có chịu đau đớn cũng gắng sức bảo vệ ta, ta cơ hồ quên xuống khẩn cầu, hi vọng người có thể tới cứu đại sư huynh, tới cứu ta, cứu chút hy vọng còn sót lại đối với người trong lòng ta, nhưng người không tới.”

“Nhưng hôm nay, người xa xôi ngàn dặm tới đây, bất chấp thủ đoạn cứu Tổ Ảnh đi...” Nhận Hồi cười lạnh, “Thiên Diệu, thì ra người ta từng ái mộ lại khiến ta thất vọng đến mức này.”

Thiên Diệu nhìn Nhận Hồi đang cúi đầu, vô thức đưa cánh tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đặt đầu nàng lên bờ vai hần.

“Cô đừng ái mộ hần nữa.” Thiên Diệu nói, “Đừng nhớ tới chuyện đã từng ái mộ hần nữa.”

Nhận Hồi cười khổ, “Đó hầu như là toàn bộ ký ức mười năm qua của ta, ngươi kêu ta làm sao không nhớ tới được.”

“Sau này trong đời cô còn có rất nhiều mười năm nữa.”

Nhận Hồi lắc đầu, “Nhưng sẽ không có người nào như vậy cả.”

“Có ta.”

Hai chữ này vừa thốt ra khiến cả hai đều kinh ngạc.

Nhận Hồi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiên Diệu cũng tròn to hai mắt, tựa như giật mình vì lời mình vừa nói, Nhận Hồi cũng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên như vậy của mình trong đôi mắt Thiên Diệu.

“Thiên Diệu...” Nhận Hồi khẽ lui về phía sau một bước, “Ngươi...”

Sự bối rối chỉ xuất hiện nơi đáy mắt Thiên Diệu trong thoáng chốc, hần lập tức trấn định, trầm giọng nói: “Để ta tìm cho cô. Để ta dạy cô làm sao quên được ký ức mười năm qua.”

Nhận Hồi chớp mắt nhìn Thiên Diệu lâu thật lâu, cảm xúc khó chịu trong lòng tan biến, nàng vỗ vai Thiên Diệu: “Được, ta thấy tối nay ngươi gặp Tổ Ảnh cũng không cảm hận như trước đây nữa, thiết nghĩ đã buông bỏ được chuyện này rồi, ngươi cũng có cách của riêng mình đó nhĩ. Chuyện này coi như là nằm trong liệu trình ngươi giúp ta chữa trị vết thương.”

Nhận Hồi cười cười, “Náo loạn lâu quá rồi, ta về ngủ trước đây.” Nàng quay người bỏ đi.

Thiên Diệu nhìn theo nàng thật lâu, không hiểu vì sao, hần bỗng dưng chán nản đến mức có thôi thúc muốn thờ dài...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Tin Tổ Ảnh đêm khuya đột kích Thanh Khâu nhanh chóng truyền đi khắp nơi, lúc Nhận Hồi tỉnh lại, tiểu Yêu trong phủ Chúc Ly đã lên truyền tai chuyện đêm qua thành mấy phiên bản.

Trong số đó không thiếu chuyện Lăng Tiêu của núi Thần Tinh ái mộ Tổ Ảnh chân nhân nhiều năm, thấy Tổ Ảnh chân nhân gặp nạn liền xả thân đến cứu. Nhận Hồi nghe vậy chỉ âm thầm nuốt đồ ăn trong miệng.

Ngủ một đêm, sau khi Nhận Hồi bình tĩnh, lòng cũng nghĩ thông, Lăng Tiêu tới cứu Tổ Ảnh thật ra không có gì sai cả, hần dùng tính mạng Huyền Ca để uy hiếp, đó là vì trong mắt hần Huyền Ca là Yêu, là kẻ đối địch với hần, còn Tổ Ảnh là đại diện cho cả giới tu tiên, vì cứu Tổ Ảnh, hần làm vậy cũng là điều dễ hiểu.

Tối qua sở dĩ Nhận Hồi không đón nhận nỗi chuyện này, một là vì Huyền Ca là một trong số những người được coi là bạn thân hiếm hoi của nàng bao nhiêu năm nay, Lăng Tiêu muốn giết Huyền Ca, đương nhiên nàng vô cùng tức giận. Hai là vì thất vọng...

Thất vọng vì Lăng Tiêu kịp đến cứu Tổ Ảnh, nhưng lại không kịp quay về núi Thần Tinh cứu đại sư huynh.

Nàng đang trút giận, Nhận Hồi biết, nàng có thể lý trí phân tích cảm xúc của mình, chỉ là nàng không khống chế được mà trút giận lên Lăng Tiêu.

Đương lúc suy nghĩ miên man, thức ăn Nhận Hồi đưa vào miệng bỗng có xúc cảm kỳ dị, miệng nóng lên, trong đầu bỗng dưng hiển hiện rõ một câu: Phụng Thiên Sóc mời cô nương tới nói chuyện trong rừng cây cách ba dặm về phía Đông Nam.

Nhận Hồi nhướng mày, đây là tin tức Phụng Thiên Sóc truyền tới. Hần cài đặt cảm tử ở Thanh Khâu sao, trong tình huống này cũng có thể truyền tin cho nàng. Thất Tuyệt đường này thật sự không đơn giản.

Nhưng nghĩ lại, Phụng Thiên Sóc do một tay Lăng Tiêu đào tạo, hần làm việc giúp Lăng Tiêu, bao nhiêu năm nay không biết Lăng Tiêu đã nắm giữ bao nhiêu tin tức trong giang hồ. Lần này gặp nàng... Nhận Hồi cup mắt, bất chợt nhớ lại trước đó nghe Huyền Tiểu Yên nói, Phụng Thiên Sóc ở Trung Nguyên tương Huyền Ca đã chết, ôm “thi thể” của Huyền Ca điên điên dại dại không cho ai đụng vào. Vậy hôm nay hần tới...

Nhận Hồi buông đĩa, đứng dậy đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa thì gặp Thiên Diệu.

Thấy Nhận Hồi như đang muốn ra ngoài lại không định gọi mình, này hần khẽ động, “Hôm nay không tu luyện à?”

Nhận Hồi đảo mắt, “Hôm nay tới tuổi băng tẩm, ta định chăm sóc sức khỏe một chút trước đã, ngươi đừng đi theo.” Nhận Hồi nói xong đi ngay, không nhìn Thiên Diệu lấy một lần.

Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng nói: “Bùa chú của thức ăn vào miệng ban nãy chưa hoàn toàn tan hết đâu, dọc đường đừng nói chuyện với người khác.”

“Chắc!” Nhận Hồi quay đầu, đành bĩu môi nói, “Đi theo đi, đừng để bị phát hiện đó.”

Nhìn Nhận Hồi quay đầu bỏ đi, Thiên Diệu theo sau nàng nhẹ cong khóe môi.

Phải, đúng là hần muốn đi theo nàng.

Đi tới nơi Phụng Thiên Sóc chỉ định, Nhận Hồi đứng đợi, chẳng mấy chốc, sau lưng một gốc cây thô to phía trước có một nam nhân đội nón bước ra, thấy Nhận Hồi, miệng hần nở nụ cười theo thói quen, có điều so với nụ cười mê hoặc trước đây, nụ cười của hần bây giờ bớt đi vài phần nhẹ nhàng thoải mái, thêm vào mấy phần lo lắng nặng nề.

“Nhận cô nương, lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Không khỏe, nhưng ổn rồi.” Nhận Hồi đáp ngắn gọn rồi đi vào vấn đề, “Nói thẳng đi, ngài đến đây làm gì?”

Mặt Phụng Thiên Sóc tối sầm lại: “Vì chuyện của Huyền Ca.”

Nhận Hồi nghe vậy sống lưng càng thẳng hơn.

“Ta đã biết ước định giữa Tổ Ảnh và Cửu Vĩ Hồ, ba ngày sau sẽ trao đổi Huyền Ca và Lục Mộ Sinh, sau khi về Thanh Khâu ta muốn Nhận cô nương giúp ta một tay.” Phụng Thiên Sóc nói, “Cô nương có đồng ý không?”

“Ngài nói trước là muốn ta giúp chuyện gì đã.”

“Ta muốn Huyền Ca quay lại Trung Nguyên, sống quãng đời còn lại dưới sự che chở của ta.”

Nhận Hồi im lặng một đoạn, nằng bốp cầm vừa trầm tư vừa nói: “Phụng đường chủ, ta không ngại nói thẳng với ngài. Trong chuyện Thiên Hương phượng ngài đã từng giúp ta, đối với ta cũng xem như có ơn, nhưng ta và ngài không có quan hệ thân thiết như Huyền Ca và ta. Ta là bằng hữu của Huyền Ca, đương nhiên phải suy nghĩ cho cô ấy. Ba ngày sau đối với Huyền Ca đâu có gì không tốt. Ngài muốn ta ba ngày sau giúp ngài, giao Huyền Ca cho ngài, để cô ấy quay về Thất Tuyệt đường, đối với Huyền Ca hình như là không có ích lợi gì cả.” Nhận Hồi nhìn Phụng Thiên Sóc, “Vẫn mong Phụng đường chủ cho ta biết, tại sao ta phải giúp ngài?”

“Vì Huyền Ca đã từng làm chuyện phản bội tộc Cửu Vĩ Hồ.” Hàn quang trong mắt Phụng Thiên Sóc ngưng tụ thành một thanh kiếm, khiến người nhìn rét lạnh, “Trở về Thanh Khâu nàng tuyệt đối không có kết cuộc tốt.”

Nhận Hồi nghe vậy ngạc nhiên rất lâu: “Huyền Ca... “ Nàng vội vàng tiến lên một bước, “Huyền Ca làm chuyện phản bội Thanh Khâu lúc nào?”

“Công chúa Vân Hi của Cửu Vĩ Hồ mất tích ở Trung Nguyên bị Tổ Ảnh sát hại, tin tức này Thất Tuyệt đường đã biết từ lâu, còn chuyện Cửu Vĩ Hồ Chúc Ly vào Trung Nguyên tìm kiếm Vân Hi, Thất Tuyệt đường cũng nhận được tin tức. Vong Ngữ lâu là một trong những cơ quan tình báo quan trọng nhất của Thất Tuyệt đường ta, Huyền Ca thân là người chưởng quản Vong Ngữ lâu, ngoài tin tức từ chỗ ta, những chuyện khác đều thông qua nàng, chuyện như vậy Huyền Ca không thể không biết.”

“Nếu Huyền Ca không phải là người tộc Cửu Vĩ Hồ, biết chuyện này mà che giấu, không công bố ra bên ngoài, để tránh trở mặt với người tu đạo, đương nhiên không có gì đáng chê trách. Song Huyền Ca lại là Cửu Vĩ Hồ yêu, cực kỳ coi trọng huyết thống, thế mà nàng không truyền tin tức này về Thanh Khâu, thậm chí sau khi Chúc Ly và lão bộc tới Thất Tuyệt đường điều tra tin tức cũng không tiết lộ chuyện của Vân Hi cho họ biết.”

Theo lời Phụng Thiên Sóc, đôi mắt Nhận Hồi ngày càng tròn to.

Phải rồi, sao nàng lại bỏ sót điểm này.

Lúc nàng và Thiên Diệu gặp Chúc Ly, chẳng phải Chúc Ly đang ở tiểu trấn gần biên cảnh hóng tin tức trong Thất Tuyệt đường sao, Huyền Ca che giấu không báo, tuy lúc đó Vân Hi đã bị Tổ Ảnh hại, tính mạng không cứu lại được nữa, song ít ra có thể sớm truyền tin tức này về Thanh Khâu để Yêu tộc biết.

Thế nhưng Huyền Ca không làm như vậy...

Tại sao...

Nhận Hồi nhìn sang Phụng Thiên Sóc, nàng liền hiểu ngay. Hóa ra Huyền Ca yêu Phụng Thiên Sóc đến vậy, vì để ở bên cạnh hắn thêm một thời gian nữa, nàng đã dám phản bội tộc của mình, che giấu tin tức chấn động này.

Nếu không phải cái chết của Công chúa Vân Hi bị lộ ra, Thanh Khâu và giới tu đạo sẽ không đi đến tình cảnh không đội trời chung như hiện nay, ít ra là ngoài mặt vẫn còn có thể giữ hòa bình, Huyền Ca cũng không bị Thái tử tức tốc triệu về...

Huyền Ca...

Nhìn Nhận Hồi kinh ngạc không thôi, ánh sáng trong mắt Phụng Thiên Sóc khẽ tối đi, hắn cup mắt: “Thiết nghĩ không cần ta nói thêm, cô cũng biết chuyện Huyền Ca làm có ý nghĩa thế nào.”

Đúng, Nhận Hồi biết, chuyện này có nghĩa là Huyền Ca yêu một người phạm, làm việc cho người tu đạo, hơn nữa còn che giấu cái chết của cô cô có quan hệ huyết thống với mình.

Nàng đã phản bội Thanh Khâu, phản bội tộc Cửu Vĩ Hồ.

Phản bội huyết thống, đây có lẽ là chuyện tộc Cửu Vĩ Hồ không thể nào chấp nhận được.

“Cô có còn nghĩ là ở lại Thanh Khâu đối với Huyền Ca không có gì xấu nữa không?” Phụng Thiên Sóc nói, “Nếu người của Thanh Khâu đều là kẻ ngốc, họ vĩnh viễn không biết chuyện này, ở lại Thanh Khâu đối với Huyền Ca đương nhiên không có gì xấu. Nhưng Nhận cô nương, cô có biết lần này Tổ Ảnh vượt qua Tam Trùng sơn đột kích biên cảnh Yêu tộc tại sao tộc Cửu Vĩ Hồ lại phái hai Vương gia và Huyền Ca cùng ra tiền tuyến không? Thanh Khâu rất bảo vệ nòi giống, các tiểu Hồ Yêu dễ trưởng thành dưới sự bao bọc của Quốc chủ Thanh Khâu, cô có từng nghe Thế tử và Quận chúa của Thanh Khâu bị phái tới những nơi phải đối diện với những Tiên nhân như Tổ Ảnh chưa?”

Nhận Hồi ngây người lắc đầu.

“Không có.” Giọng Phụng Thiên Sốc lạnh hơn thêm, “Tộc Cửu Vĩ Hồ đã nghi ngờ Huyền Ca rồi. Đừng nói là lần này Quốc chủ Thanh Khâu vì đòi lại Huyền Ca mà phải thả đi Tổ Ảnh và Lăng Tiêu bị bao vây trùng trùng...”

Chả trách!

Chả trách không khí trong tiệc tẩy trần cho Huyền Ca lại kỳ quặc như vậy, chả trách sau khi Huyền Ca trở về Thanh Khâu, trong lúc người khác bận rộn chân không chạm đất thì Huyền Ca lại ăn không ngồi rồi. Chả trách hô qua sau khi Tổ Ảnh và Lăng Tiêu đi, Thái tử lại đau xót nói với Quốc chủ rằng “Nhi thần có tội.”

Tất cả các Vương gia của Thanh Khâu đều coi Huyền Ca là phản đồ, Quốc chủ Thanh Khâu vì đòi một “phản đồ” mà mất cơ hội giết hai nhân vật cầm đầu giới tu tiên.

Nhận Hồi kinh hãi không nói nên lời, khi xâu chuỗi những tình tiết nhỏ không thể nhỏ hơn lại với nhau nàng mới hiểu ra, thì ra phía sau tất cả mọi chuyện lại ẩn giấu nguyên nhân sau xa như vậy.

“Nhận cô nương, nếu cô là bằng hữu của Huyền Ca thì nên ra tay giúp nàng trong những lúc như thế này mới phải, không thể để nàng quay về Thanh Khâu nữa. Nếu quay về, cho dù giữ được mạng, nửa đời còn lại của nàng có được bình yên không?”

Nhận Hồi im lặng, cuối cùng nghiêng răng: “Ngài thì sao? Để Huyền Ca theo ngài về, ngài có thể khiến nửa đời còn lại của Huyền Ca được bình yên sao?”

Phụng Thiên Sốc thoáng nhìn Nhận Hồi, tiếp đó bật cười: “Nhận cô nương có biết đời ta ghét nhất là chuyện gì không?”

“Huyền Ca từng nói với ta, ngài ghét nhất là phản bội.”

“Phải, nhưng lúc biết Huyền Ca là Cửu Vĩ Hồ yêu, là thám tử của Thanh Khâu phái tới ẩn náu ở Trung Nguyên, trong lòng ta lại mừng đến phát điên, nàng vẫn còn sống, đối với ta đó là tin tốt nhất.”

Nhận Hồi lại nói: “Nếu ngài cướp đi Huyền Ca, Tổ Ảnh không tha cho ngài, Thanh Khâu cũng không tha cho ngài, ngài làm sao có thể bảo vệ Huyền Ca bình yên suốt quãng đời còn lại?”

Mắt Phụng Thiên Sốc lóe tinh quang: “Chuyện này cần phải có sự giúp đỡ của Nhận cô nương. Lời đã nói hết, Nhận cô nương, vậy ba ngày sau cô có bằng lòng giúp ta một tay không?”

Nhận Hồi nhìn hắn, “Ngài sẽ xử lý thỏa đáng một trăm tiểu thiếp của mình chứ?”

Phụng Thiên Sốc bật cười, “Đó chẳng qua chỉ là con cò để bao năm nay ta phát triển thế lực dưới tầm mắt của thúc phụ đã chết thôi.”

Nhận Hồi căn bản đã nhận lời rồi, nàng vừa định gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Ta đương nhiên bằng lòng cứu Huyền Ca, có điều ngài tới cầu xin ta, ta muốn ngài đồng ý với ta một chuyện nữa, ba ngày sau ta sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ ngài.”

“Ồ?” Phụng Thiên Sốc nhướng mày, “Nhận cô nương cứ nói thẳng.”

“Ta biết ngài đang làm việc cho Lăng Tiêu.” Nhận Hồi nói, “Rất cuộc Lăng Tiêu đang mưu tính điều gì? Ngài có thể cho ta biết không?”

Ánh mắt Phụng Thiên Sốc như sâu thêm: “Chuyện này... nói ra dài lắm.” Hắn khựng lại, “Nếu Huyền Ca bình yên vào phủ ta, lúc đó Phụng Thiên Sốc nhất định đem những chuyện ta biết, từ đầu đến cuối nói hết với Nhận cô nương.”

“Được. Một lời đã định.”

“Từ mã nan truy.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Hơi lạnh ngày thu theo gió len vào cơ thể.

Đến ngày ước định giữa Thanh Khâu và Tổ Ảnh, trước Tam Trùng sơn, trên vực sâu không lồ bị pháp lực xé ra năm mươi năm trước, Tiên lực và Yêu lực chia ra trải thành hai con đường. Hai giới Tiên Yêu đứng hai bên Tam Trùng sơn.

Nhận Hồi và Thiên Diệu đứng bên phía Yêu tộc, Lục Mộ Sinh đã được Thái tử đưa ra đứng phía trên cùng, Tổ Ảnh và Lăng Tiêu đứng đối diện, nhìn

thấy Lục Mộ Sinh. Tổ Ảnh mới phát tay, Tiên nhân sau lưng tách ra một con đường, Huyền Ca bị tầng tầng xiềng xích trói buộc được đưa ra.

Đôi tay nàng bị trói ngược, trên chân cũng mang xích nặng nề, sức mạnh phong ấn trên xích nhấp nháy theo mỗi bước chân.

Thấy Huyền Ca như vậy, người Yêu tộc lập tức lên tiếng phản nộ bất bình, Huyền Ca có ra sao thì thân phận vẫn là Quận chúa của Yêu tộc, nhưng giờ lại bị người tu đạo giam giữ như vậy, thật sự khiến người ta không thể không tức giận.

“Tổ Ảnh Quảng Hàn môn.” Thái tử cao giọng nói, “Người người cần ở đây, còn không mau cởi bỏ xiềng xích trên người Huyền Ca?” Thái tử vừa nói vừa kéo Lục Mộ Sinh tới phía trước một bước. Tổ Ảnh thấy vậy ánh mắt khẽ động, hàn quang xoay chuyển trong tay, xích dưới chân Huyền Ca lập tức mất đi ánh sáng của phong ấn.

“Đôi người đi.” Tổ Ảnh cao giọng nói.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ liền nói với Lục Mộ Sinh: “Đi đi.”

Lục Mộ Sinh lẳng lặng bước lên chiếc cầu được Tiên lực dựng lên, y cup mắt, khiến người ta không nhìn rõ biểu hiện của y.

Huyền Ca cũng bước lên chiếc cầu của Yêu tộc, hai người đồng thời bước lên giữa cầu, nhưng lúc tất cả ánh mắt đều tập trung về phía đó, không ai chú ý sau lưng Tổ Ảnh có một nữ tu hơi len lén ngưng tụ pháp lực trong tay.

Ở phía sau đoàn người, đột ngột ra tay, phóng một đạo Tiên lực mạnh lên chiếc cầu của Yêu tộc.

Chiếc cầu do Yêu lực tạo thành lập tức rung lên, thân hình Huyền Ca loạng choạng, suýt ngã xuống bên dưới.

Ánh mắt Tổ Ảnh lạnh hơn, quét mắt nhìn những người tu tiên sau lưng, Nhạn Hồi bên phía Yêu tộc thấy vậy hét lên: “Tổ Ảnh Quảng Hàn môn không giữ lời!” Yêu tộc thấy Huyền Ca bị ngã vốn đang cả kinh, lại nghe Nhạn Hồi hét lên như vậy, tất cả Yêu quái vốn đang căm hận người tu đạo tột cùng lập tức la hét vang trời.

Nhạn Hồi hừ lạnh, “Muốn đòi người nhưng lại không muốn thả người, thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng đến vậy!” Thân hình nàng chuyển động, vận động Yêu lực trong người bay lên phía trước tóm lấy Lục Mộ Sinh.

Tổ Ảnh bên kia đang muốn bắt người đánh lên Huyền Ca, song thấy động tác của Nhạn Hồi, mắt liền rét lạnh, không nói lời nào đã vung tay phóng một đạo Tiên lực về phía Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi biết mình không thể nào chống lại Tiên lực của Tổ Ảnh, vậy nên nàng không chống đỡ, liều chết tiến lên phía trước bắt lại Lục Mộ Sinh kéo về phía sau, cùng lúc này, nham thạch dưới đáy vực không biết bị pháp lực của ai khuấy động đột ngột phun lên, “ầm” một tiếng, nham thạch nóng chảy phá gãy chiếc cầu do Tiên lực xây nên, đồng thời cũng giúp Nhạn Hồi chặn lại sát khí của Tổ Ảnh.

Nhạn Hồi không buồn nhìn tình thế xung quanh, cầm đầu kéo Lục Mộ Sinh chạy về phía Thanh Khâu. Nàng không bay, không dùng pháp thuật, chỉ nắm tay Lục Mộ Sinh loạng choạng chạy một mạch, tựa như bị đòn vừa rồi của Tổ Ảnh đánh trúng nên bị thương, không thể sử dụng pháp thuật được.

Tổ Ảnh thấy Lục Mộ Sinh bị Nhạn Hồi đưa đi, bà ta nào chịu bỏ qua, vội vàng bay tới phía trước định bắt Nhạn Hồi.

Đúng lúc này Thiên Diệu ra tay, giao thủ nhanh với Tổ Ảnh trong không trung, Tổ Ảnh hận nghiêng rằng: “Yêu long đừng hòng làm hỏng chuyện của ta!” Thiên Diệu nghe vậy thì cười lạnh, “Ta cứ muốn làm hỏng chuyện của ngươi đó.”

Về mặt Tổ Ảnh đầy căm hận, tuy nhiên đòn này không làm gì được Thiên Diệu.

Nhạn Hồi hét lớn với Thái tử Yêu tộc: “Mau đưa Huyền Ca về!”

Thái tử Yêu tộc vừa định ra tay. Có điều, sau khi Tổ Ảnh đối kháng với Thiên Diệu trong thoáng chốc, Thái tử liền quay đầu hét lên: “Lăng Tiêu!”

Không cần Tổ Ảnh ra lệnh, Lăng Tiêu đã nhìn thấy, định bắt Huyền Ca trở lại

Người của hai giới Tiên Yêu sắp sửa giao thủ, Yêu quái tích tụ oán hận lâu này không nén nổi cơn giận bao năm đối với người tu đạo, sau một tiếng hét vang trời, người của Yêu tộc xông về bên kia Tam Trùng sơn, các Tiên nhân bị ép phải ứng chiến.

Đôi bên lập tức lao vào giao chiến.

Trong tình cảnh hỗn loạn, Huyền Ca ngã dưới đất đang vùng vẫy định đứng lên, đột nhiên bên cạnh có một cánh tay đưa ra, gần như cưỡng ép ôm lấy eo Huyền Ca.

Huyền Ca kinh hãi, chỉ là trong thoáng sau đã nhận ra chủ nhân của cánh tay này là ai. Nàng cơ hồ không dám tin quay đầu nhìn lại, người đến mặc áo bào đen, chiếc nón to rộng che hết cả gương mặt, khí tức trên người hần hẩn tạp, lúc giống như Yêu, lúc lại giống như Tiên.

Tất cả mọi người đang chiến đấu cho dù là Tiên hay Yêu, trong tình trạng hỗn chiến này đều không phân rõ người đến đó là ai.

Huyền Ca nhìn hần, giọng khàn đi, gần như dè dặt tất cả tiếng thồn thức trong cổ họng: “Chàng..”

“Ta đến cứu nàng.”

Một câu bốn chữ, ngắn gọn cực kì, vậy mà lại dễ dàng khiến Huyền Ca đỏ hoe vành mắt.

Chiến trường hỗn loạn không cho hai người bộc lộ tình cảm quá lâu, Lăng Tiêu lạnh lẽo đánh một đạo Tiên lực về phía Huyền Ca, nhưng lúc Tiên lực tới gần Huyền Ca thì bị một đạo Yêu lực phá tan.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ đứng trước mặt Huyền Ca, bờ vai dày rộng chắn phía trước nàng, trong chiến trường hò hét âm ỉ, chữ “Đi đi” của ông rất trầm thấp, khiến người cô ý lắng nghe cũng không thể nghe thấy.

Huyền Ca ngoái đầu, nhìn thấy phụ thân che chở cho mình từ nhỏ đang đứng bảo vệ nàng trong chiến trường hỗn loạn, cho nàng chỗ dựa an toàn nhất, hết như trước đây.

Huyền Ca mấp máy môi, hai chữ “phụ thân” nghe đau xót hơn bao giờ hết.

Không bao lâu sau, Phụng Thiên Sóc ôm ngang Huyền Ca, trùm nón cho nàng, lập tức biến mất giữa chiến trường không biết đi về phương nào.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ không hề ngoảnh lại nhìn, có điều tay nắm đại đao siết chặt, vì ông biết, núi rộng sông dài, e là một đời này khó lòng gặp lại đứa con gái này nữa.

Lăng Tiêu phóng một đạo pháp thuật đến, Thái tử vung đại đao dễ dàng chặn lại, Thái tử Thanh Khâu cười lạnh, “Chương môn của núi Thần Tinh thực lực chỉ vậy thôi sao? Người dốc sức cho giới tu đạo cũng không dốc hết lòng hết dạ lắm nhỉ!”

Nghe vậy, Lăng Tiêu khẽ liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Nhạn Hồi đưa Lục Mộ Sinh trốn Đông trốn Tây, cố gắng tránh gặp Tổ Ảnh trong chiến loạn. Lòng bàn tay hần siết lại, cố tình ép mình rời mắt, nhìn Thái tử hừ lạnh, “Thái tử Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu cũng mềm lòng với con gái phân bội tộc nhân quá nhỉ.”

Ánh mắt Thái tử sầm xuống, hét lên một tiếng, vung đao chém về phía Lăng Tiêu. Hai người lao vào giao chiến, song lần này Lăng Tiêu vừa chiến vừa lui, tiến gần về phía Nhạn Hồi..

Cho dù cách rất xa, Lăng Tiêu cũng nhìn ra được những tâm pháp Yêu thuật mà Nhạn Hồi thi triển, tuy đa phần lạ lẫm, nhưng ba phần còn lại hần nhìn là biết ngay, đó nhất định là do Yêu long dạy nàng. Lúc Nhạn Hồi thi triển, yêu khí từ người nàng âm ỉ pha lẫn long khí của Yêu long như có như không lan tỏa, dù nhạt nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Hần có thể cảm nhận được, Tổ Ảnh chắn chắc cũng..

Ý nghĩ trong lòng hần còn chưa hoàn toàn xác thực, Tổ Ảnh đang đấu với Thiên Diệu bên kia lại nhìn Thiên Diệu hừ lạnh, “Ta đang nghĩ tại sao người lại yếu đuối đến mức này, thì ra vẫn chưa lấy nội đan à, tại sao? Nhờ nữ nhân kia nuôi đan chăng?”

Lời bà ta không nhỏ, Nhạn Hồi bên dưới đang bảo vệ Lục Mộ Sinh trốn về phía Thanh Khâu cũng nghe thấy, thân hình bất giác khựng lại, nhìn lên không trung thấy Thiên Diệu dường như nổi giận trước câu này của Tổ Ảnh.

Pháp ấn trong tay hần chuyển động nham thạch dưới vực của Tam Trùng sơn lập tức dâng lên, kết thành hỏa long xông thẳng về phía Tổ Ảnh.

Tổ Ảnh hừ lạnh, “Không có nội đan cũng vọng tưởng muốn đấu với ta.” Bà ta vừa dứt lời, trong không trung vang lên mấy tiếng giòn giã, hỏa long dung nham Thiên Diệu gọi đến lập tức bị đóng băng, vỡ vụn trong không trung sột soạt rơi xuống.

Thấy pháp lực của Tổ Ảnh sắp hạ sát Thiên Diệu, bỗng lúc này Nhạn Hồi cũng thấy phía Lăng Tiêu truyền đến tiếng pháp lực va chạm thật lớn, nàng liếc nhìn phía đó nhưng đã không còn thấy bóng Huyền Ca, Nhạn Hồi nghĩ Phụng Thiên Sóc đã thành công đưa Huyền Ca đi rồi.

Không có Huyền Ca, Nhạn Hồi lập tức nảy ra một kế, nàng nói với Lục Mộ Sinh một tiếng, “Đắc tội nhé”, tiếp đó tay vung chủy thủ kè lên cổ Lục Mộ Sinh, đứng lại trong rừng cây: “Tổ Ảnh” Nhạn Hồi hét lớn, “Bà dám động thủ nữa thì ta sẽ lấy mạng thư sinh này.”

Vừa dứt lời, Tổ Ảnh quả nhiên khựng lại, nhìn xuống dưới, chủy thủ của Nhạn Hồi đã cứa nhẹ lên cổ Lục Mộ Sinh, sau đó máu đỏ tươi chảy xuống, nhuộm đỏ vạt áo y.

Thân hình Tổ Ảnh chợt như run lên, tay cũng ngừng.

Nhạn Hồi nói: “Bà nói y là người yêu của bà chuyển thế, ắt hẳn bà đã tìm y vất vả lắm” Nhạn Hồi bật cười, “Không biết nếu ta giết y, hai mươi năm sau bà có còn may mắn tìm được chuyển thế của y nữa không.”

Bàn tay Tổ Ảnh khẽ run.

“Rời khỏi Thanh Khâu.” Nhạn Hồi nói, “Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra. Bằng không...” Nhạn Hồi bĩu môi, rạch vết thương trên cổ Lục Mộ Sinh sâu thêm một chút nữa chẳng có gì đáng kể, “Bà hãy dọn xác cho y đi.”

Ánh mắt Tổ Ảnh lập tức sa sầm, bà ta nghiêng chặt răng.

Sau khi im lặng trong không trung hồi lâu: “Ta lui.” Tổ Ảnh nói, “Không được làm hại chàng.”

Bà ta nói năm chữ này, nào ngờ lại khiến Lục Mộ Sinh cười lạnh, y nhìn Tổ Ảnh trong không trung về mặt cực kì mỉa mai. Tổ Ảnh như không thấy biểu hiện của y, âm thầm lui về phía sau.

Bóng hình bà ta sắp rời khỏi biên cảnh Thanh Khâu.

Nhận Hồi vừa thăm thờ phào, bàn tay nắm chủy thủ khẽ buông lỏng, nhưng trong khoảnh khắc này, dưới chân Nhận Hồi bỗng bùng lên pháp trận băng tuyết, Nhận Hồi sững sốt, nghe thấy Thiên Diệu trong không trung quát lên một tiếng kinh hoàng: “Tránh ra”

Lục Mộ Sinh nhanh chóng phản ứng, hấn đưa cổ mình về lưỡi dao của Nhận Hồi.

Nhận Hồi không kịp rút lại, lưỡi dao trên cổ Lục Mộ Sinh sắp cắt rách khí quản y, bên cạnh bỗng có một bàn tay đưa ra nắm chặt chủy thủ của Nhận Hồi, máu tươi từ lòng bàn tay đó nhỏ xuống đất.

Chiến đấu đến nay không ai có thể tổn thương Tổ Ảnh, thế mà lúc này bà ta vì Lục Mộ Sinh mà bị chủy thủ của Nhận Hồi cứa rách lòng bàn tay.

“Chàng lại muốn tự sát nữa sao?” Tổ Ảnh nói, “Đừng dùng cách làm hại mình để tổn thương ta.”

Lục Mộ Sinh mỉa mai: “Chỉ cần có thể khiến cô bị thương cách gì ta cũng bằng lòng.”

Mỗi Tổ Ảnh mấp máy, về mặt bị thương.

Nhận Hồi nhìn Tổ Ảnh gần ngay trước mặt, trong lúc ngây ngời, đột nhiên nghe bên cạnh truyền tới tiếng va đập kịch liệt, nàng nhìn sang thấy Thiên Diệu luôn thần nhiên trước mọi chuyện đang dùng pháp lực quát lên rĩa trận pháp của Tổ Ảnh, nơi đang cản trở hấn lại gần Nhận Hồi.

Pháp trận băng tuyết thành linh bùng lên hào quang, cả người Nhận Hồi tức thì chìm vào bên trong.

Về mặt kinh ngạc hoảng hốt của Thiên Diệu ngoài trận cũng theo đó dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Lúc Nhận Hồi tỉnh lại đã là đêm khuya. Khsi tức như có như không trong không khí khiến Nhận Hồi cảm thấy rất là quen thuộc, đây là... khí tức của núi Thần Tinh.

Nhận Hồi mở mắt, nhìn thấy khung trời đầy sao xuyên qua bóng cây, nàng cảm thấy nơi khúc mắt có ánh lửa cháy sáng, Nhận Hồi quay đầu nhìn, thấy Tổ Ảnh đang nửa quỳ dưới đất, lòng bàn tay bịt lên cổ Lục Mộ Sinh đang nằm, lớp lớp hàn sương từ kẽ tay bà ta thấm ra, chắc là đang trị thương cho Lục Mộ Sinh.

Chuyện trước khi ngắt đi dần dần hiện rõ trong đầu, nàng chợt quậy muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện toàn thân không biết bị sức mạnh gì đó trói buộc ngay cả cử động đầu ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Nhận Hồi thăm dò được tu vi trong cơ thể vẫn còn, chỉ là không thể nào điều động. Nàng biết, nhất định là Tổ Ảnh đã thi triển phong ấn gì đó với nàng, còn nàng chắc chắn không thể giải được. Nhận Hồi nhanh chóng thần nhiên đón nhận hiện thực này, vì Tô Ảnh không nhân lúc nàng ngắt xiu mà lấy mạng nàng, vậy thì tạm thời cũng sẽ không giết nàng.

Nàng bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc Tổ Ảnh muốn làm gì, bà ta đưa nàng và Lục Mộ Sinh cùng đi, nơi này có khí tức của Thần Tinh, thiết nghĩ là đan đến núi Thần Tinh, có điều nơi này cách núi Thần Tinh cũng chỉ có mấy chục dặm đường, vậy tại sao không đến thẳng núi Thần Tinh mà phải dừng lại giữa đường chứ?

Nhận Hồi lại nhìn về phía Lục Mộ sinh, lập tức hiểu ra ngay Lục Mộ Sinh đang nhắm nghiền đôi mắt, trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, đôi môi tái nhợt phản chiếu ánh lửa, sắc mặt xám xịt. Xem ra cơ thể Lục Mộ Sinh đã có vấn đề.

Nhận Hồi nhớ lúc đó nàng chỉ cửa ngoài da Lục Mộ Sinh, khiến y chảy chút máu, tuy sau đó Lục Mộ Sinh tự mình đâm vào lưỡi dao nàng lực đạo không hề nhẹ, nhưng rốt cuộc vẫn bị Tổ Ảnh ngăn lại.

Cơ thể người phạm... vốn rất yếu mềm, dễ dàng bị hủy hoại.

”Mộ Sinh?” Tổ Ảnh bỗng nhiên lên tiếng, “Trong người còn chỗ nào khó chịu không?”

Lục Mộ Sinh mở mắt nhìn xung quanh, thấy tay Tổ Ảnh đang đặt trên cổ mình, y đẩy tay Tổ Ảnh ra, cho dù yếu ớt vô lực nhưng vẫn làm vậy, “Cút.”

Tổ Ảnh cụp mắt, như không nghe thấy lời Lục Mộ Sinh, “Chàng nên mặc áo khoác ta cho chàng, tuy không thể bảo vệ chàng không bị thương, ít ra cũng có thể giúp chàng chống lại bệnh tật.”

Nhận Hồi nghe vậy, nhớ lại nguồn gốc của chiếc áo khoác đó, lòng nhói đau, trên mặt bèn nở nụ cười lạnh, “Tổ Ảnh chân nhân của người phúc ta, quả là hào phóng, tiếc là chiếc áo đó vĩnh viễn không thể mặc lại lên người y nữa đâu.”

Tâm tư Tổ Ảnh đặt hết lên người Lục Mộ Sinh, không chú ý Nhận Hồi sau lưng đã tỉnh, nghe Nhận Hồi nói, ánh mắt bà ta mới lạnh lùng liếc về phía sau.

Nhận Hồi nói tiếp: “Thiên Diệu đã tìm lại được vậy rồi, vậy rồi đó sẽ không bao giờ rơi vào tay bà nữa đâu.”

Tổ Ảnh nhìn Nhận Hồi, “Ta sẽ lại bắt hắn giao ra.”

Nhận Hồi nheo mắt, giọng lạnh đi: “Bà đừng hòng làm hại Thiên Diệu lần nữa.”

Trước đây Thiên Diệu bị Tổ Ảnh mê hoặc, Nhận Hồi thầm nghĩ, bây giờ Nhận Hồi nàng sẽ bảo vệ Thiên Diệu, nhất định phải bảo vệ hắn thật tốt.

Dường như nghe ra cảm xúc ẩn giấu nơi tim trong lời nói của Nhận Hồi, Tổ Ảnh quay đầu nhìn nàng, nheo mắt cười lạnh, “Động chân tình với Yêu long, đúng là nực cười.”

Tuy Lục Mộ Sinh đang mơ màng, nhưng đối thoại của hai người vẫn lọt vào tai y, y hiểu ra, kéo tay Tổ Ảnh, “Chiếc áo khoác đó... cũng do... cô cướp về? Đó là... vậy của... rồi?”

Cho dù bị Lục Mộ Sinh chất vấn như vậy, Tổ Ảnh cũng chỉ hờ hững đáp, “Đó chẳng qua chỉ là yêu quái. Lóc vậy nó tục mạng cho chàng thì có gì sai?”

Giọng điệu lạnh lùng này khiến tim Nhận Hồi thất lại, một ngọn lửa giận bùng lên trong ngực, nàng còn chưa lên tiếng, Lục Mộ Sinh như sắp chết bên kia bỗng vùng lên hét lớn: “Yêu quái thì sao!” Y đẩy mạnh Tổ Ảnh ra, “Cô cút đi cho ta! Ta không thèm Tiên nhân vờ vạy trên cao như cô chút!” Nói xong thì không không chế được cơ thể nữa ngã sòng soài ra đất.

Về mặt Tổ Ảnh khó coi như bị Lục Mộ Sinh tát một cái.

“Ta là phu quân của Vân Hi...” Lục Mộ Sinh ngã dưới đất, ánh mắt vô hồn, nói như đang lầm bầm một mình, “Ta cũng là người của Yêu tộc.”

Tổ Ảnh lẳng lặng nhìn y, lẳng lặng nghe y nói, “Cô giết ta đi, ta cũng là Yêu.”

Lúc Nhận Hồi tưởng bà ta sẽ không lên tiếng nữa, Tổ Ảnh lại đưa tay ra chạm vào cổ Lục Mộ Sinh, giọng hơi khàn: “Chàng bệnh rồi, đừng nói nữa.”

Lục Mộ Sinh đã không thể cử động cánh tay, y nghiêng mặt tránh tiếp xúc với Tổ Ảnh, vẻ chán ghét xuất phát từ nội tâm không hề được che giấu, hiển hiện trên mặt y rất rõ ràng.

Tay Tổ Ảnh cứng lại trong không trung, cuối cùng âm thầm rút về, không nói gì nữa.

Đêm trở nên yên tĩnh.

Hơi thở của Lục Mộ Sinh vẫn dồn dập, nhưng dần dần bắt đầu có quy luật, chắc là đã thiếp đi, Nhận Hồi nghĩ đêm nay sẽ không di chuyển nữa. Nàng rảnh rỗi liếc nhìn Tổ Ảnh rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Nhận Hồi không hề cảm thấy tội nghiệp Tổ Ảnh chút nào khi bà ta bị phụ bạc như vậy, nàng chỉ cảm thấy bà ta đang tự làm tự chịu.

Sáng sớm hôm sau, Nhận Hồi tỉnh giấc, lúc mở mắt vừa khéo nhìn thấy Lục Mộ Sinh ngồi dậy, vết thương của y hình như đã đỡ nhiều, trong đó có không ít công lao của Tổ Ảnh hẳn cử động ngón tay, ngẩng đầu nhìn Tổ Ảnh đang dựa vào gốc cây ngủ bên kia.

Hắn nhìn Tổ Ảnh hồi lâu, không biết nghĩ gì, tiếp đó liền đứng dậy.

Nhận Hồi chớp mắt, cơ thể vẫn không cử động được, nàng không biết Lục Mộ Sinh muốn làm gì thấy y bước nhanh tới trước mặt Tổ Ảnh, Nhận Hồi nấp mấy môi, còn chưa kịp nói, Lục Mộ Sinh đã rút hàn kiếm bên người Tổ Ảnh ra.

Nếu bây giờ Nhận Hồi vẫn chưa nhìn ra y muốn làm gì, vậy đời này của nàng đã sống uổng phí.

Tương tự, nếu Tổ Ảnh bị người ta rút kiếm mà vẫn không tỉnh, thì đời này bà ta sẽ cũng uổng phí. Bà ta vẫn nhắm mắt ngủ, khả năng duy nhất là đang giả vờ ngủ, bà ta muốn biết Lục Mộ Sinh định làm gì mình trong lúc bả ta đang ngủ...

Cơ hồ khoongheef do dự, Lục Mộ Sinh nghiêng rặng, dùng sức lực yếu ớt của y, đâm một kiếm vào tim Tổ Ảnh.

“Xoẹt” một tiếng, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ lồng ngực Tổ Ảnh.

Thấy một kiếm của mình đâm trúng, mắt Lục Mộ Sinh sáng lên, y dùng sức đẩy kiếm vào trong, khiến cơ thể của Tổ Ảnh khẽ run, bà ta mở mắt, ánh mắt trong vắt, song đáy mắt là đau đớn khôn xiết.

Lục Mộ Sinh sững sờ.

Tổ Ảnh cười khổ, “Có phải chàng đang kinh ngạc rằng tại sao máu của t vẫn là màu đỏ phải không?” Bà ta nói, “Trong mắt chàng, máu tim của ta phải là màu đen mới đúng phải không?”

Lục Mộ Sinh nghiêng rặng, rút mạnh kiếm ra, Tổ Ảnh cũng nghiêng rặng, tựa như vô cùng đau đớn. Thấy Tổ Ảnh ngồi bất động dưới đất, Lục Mộ Sinh quay người định tới cứu Nhạn Hồi, “Nhạn cô nương, tôi đã làm cô ta bị thương, tôi đưa cô đi.”

Nhạn Hồi không đáp, vì nàng biết, muốn thoát khỏi Tổ Ảnh nào đơn giản như vậy. Trên thế gian này chỉ có Lục Mộ Sinh mới dễ dàng dùng kiếm đâm vào ngực Tổ Ảnh rồi rút ra, sau đó còn toàn thân thoát lui.

“Chàng muốn thoát khỏi ta đến vậy sao!” Tổ Ảnh tựa như hông nhin nổi nữa, giọng bà ta vút lên, thanh âm the the như có thể chọc thủng màng nhĩ, “Chàng từng nói nguyện bên ta đến răng lon đầu bạc, chàng từng viết tên ta vào lòng bàn tay mình, chàng nói muốn vĩnh viễn nắm ta trong tay, vĩnh viễn nhớ ta trong tim!”

Tổ Ảnh nói rất bi thương, chỉ là về mặt Lục Mộ Sinh vẫn vô cảm, Nhạn Hồi ngồi bên cạnh càng không nhìn được, buột miệng nói: “Những hành động tình tứ của thư sinh này kiếp trước sao lại quê mùa quá vậy...”

Tổ Ảnh như đang chìm vào thế giới của mình, bà ta đứng bật dậy, nào tới phía trước kéo lấy Lục Mộ Sinh hỏi liên tiếp: “Chàng quên rồi sao, chàng quên hết rồi sao, chàng từng thề non hẹn biển với ta, từng nói sẽ dùng hết quãng đời còn lại để nhớ ta, nhưng chàng...” Giọng Tổ Ảnh nghẹn ngào, bà ta ôm vết thương trước ngực, giống như đang khản cầu, “Sao chàng lại trở nên thế này? Sao chàng không thể đối xử với ta như trước kia nữa?”

Lục Mộ Sinh không buồn nhìn Tổ Ảnh, “Ta không phải là người cô yêu. Cũng không phải là người yêu cô.”

Nhạn Hồi bổ sung thêm: “Người bà nói đã chết rồi.”

“Nói bừa!” Lời này như một cái gai trong tim Tổ Ảnh, “Im miệng cho ta!” Bà ta vung tay, một đạo pháp lực khổng lồ lập tức đè lên người Nhạn Hồi, nàng liền cảm thấy tức ngực khó thở, không thể lên tiếng được nữa.

Còn Lục Mộ Sinh vẫn lạnh nhạt nói: “Cô ấy nói không sai.” Lục Mộ Sinh gằn từng chữ, “Người có nói, tướng quân đó đã bị chặt đầu trên chiến trường rồi.”

Nghe thấy lời này, cho dù ngực khó thở không nói được Nhạn Hồi cũng sững sờ.

Người trên giang hồ chỉ biết trước đây Tổ Ảnh yêu một người phạm, chỉ là người phạm đó cuối cùng già chết, không ai ngờ rằng người đó lại... bị chặt đầu trên chiến trường... Nếu đã chết đứt khoát như vậy, Tổ Ảnh vẫn còn gạt Thiên Diệu lấy vấy rông của hắn chế tạo khải giáp để làm gì...

Nhạn Hồi còn chưa nghĩ xong, Lục Mộ Sinh đã nói: “Hai mươi năm trước lúc cô rời khỏi Quảng Hàn môn không rõ tung tích, người đó đã bị giết trên chiến trường rồi.”

Hai mươi năm trước... không rõ tung tích... Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ bèn hiểu ra ngay, lẽ nào thời gian đó chính là lúc Tổ Ảnh lừa gạt Thiên Diệu để lấy lòng tin của hắn. Trong lúc Tổ Ảnh một lòng gạt Thiên Diệu lấy vấy rông để chế tạo khải giáp, tướng quân đó đã bị người ta chặt đầu sao...

Nghĩ cũng phải, nếu có Tổ Ảnh bảo vệ, có người phạm nào mà có thể giết được người mà Tổ Ảnh muốn che chở chứ.

Nhưng tạo hóa... lại cứ trêu người như vậy.

Nhạn Hồi nghĩ đến đây, ánh mắt Tổ Ảnh sáng lên nhìn Lục Mộ Sinh: “Chàng nhớ lại chuyện kiếp trước rồi sao? Linh châu ta tìm cho chàng khiến chàng nhớ lại chuyện kiếp trước rồi sao?”

Lục Mộ Sinh nhú mày, “Chẳng qua thỉnh thoảng có vài giấc mơ mà thôi...”

Tổ Ảnh phủ tay lên ngực mình cảm máu, về mặt bà ta như hơi trấn tĩnh lại, “Chàng đối xử với ta như vậy chỉ là vì chưa nhớ lại chuyện trước đây mà thôi.” Bà ta nói, “Chờ chàng nhớ lại là được.”

Tổ Ảnh khôi phục cảm xúc: “Chúng ta tới núi Thần Tinh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93

Tổ Ảnh đưa Nhạn Hồi và Lục Mộ Sinh vào núi Thần Tinh, đi qua cửa núi, Nhạn Hồi vốn tưởng lòng mình sẽ dâng trào biết bao cảm xúc, tuy nhiên lúc qua rồi nàng mới phát hiện, thật ra cũng chẳng có gì để nhớ.

Nàng đã không còn cảm xúc đối với nơi này nữa.

Có đệ tử núi Thần Tinh ra chào hỏi Tổ Ảnh, khi họ đang nói chuyện, Lục Mộ Sinh bên cạnh Nhạn Hồi bỗng hỏi nàng: “Tổ Ảnh vì ta đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý đối với Thiên Diệu sao?”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, “Đâu chỉ thương thiên hại lý.” Câu này của nàng nửa như đáp, nửa như bùi ngùi xúc động, “Nhưng không liên quan đến ngươi, bà ta phan thây Thiên Diệu phong ấn ở tử phương, chỉ vì chế tạo một bộ khải giáp vậy rồng bảo vệ cho tướng quân kiếp trước trường sinh bất tử.”

Môi Lục Mộ Sinh mím chặt, vẻ mặt y đột nhiên lạnh lẽo, chưa kịp nói gì thêm thì Tổ Ảnh đã lệnh cho người đưa Nhạn Hồi vào địa lo, còn Lục Mộ Sinh bị đưa đi nơi khác.

Nhạn Hồi ngoảnh đầu lại, Tổ Ảnh theo sau nàng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt thanh cao như cũ.

Trong địa lao đỉnh Tâm Túc, Nhạn Hồi bị nhốt trong lồng, hai tay bị treo trên không trung.

Tổ Ảnh vào nhà lao, phát tay cho các đệ tử núi Thần Tinh lui, trong nhà lao tối tăm, chỉ có cửa sổ sắt nhỏ trên tường sau lưng Nhạn Hồi lọt vào mấy tia sáng. Ánh sáng kéo bóng Nhạn Hồi thật dài, Tổ Ảnh đứng lên bóng nàng.

Nhạn Hồi bật cười, “Tổ Ảnh chân nhân muốn sử dụng tư hình sao?”

Về mặt Tổ Ảnh vô cảm, “Ngươi khiến Yêu long được trùng sinh, hại chết Tổ Nga, phản bội giới tu tiên, những tội danh này đủ cho ngươi chết một vạn lần, xử lý ngươi thế nào cũng không xem là dùng tư hình.”

“Thiên Diệu vốn nên có đáng về hiện giờ, giới tu tiên cũng nên phản bội, còn muội muội bà Lăng Phi cũng vô cùng đáng chết, những chuyện ta làm đều hợp tình hợp lý, dựa vào gì mà bà nói ta đáng chết thì ta phải chết?”

“Cho dù không có bất kỳ nguyên nhân nào ở trên trong ngực ngươi có vậy Hộ Tâm và nội đan của Yêu long thì ngươi đã đáng chết. Hai mươi năm trước ngươi là người sắp chết, mạng này do ngươi trộm về, đã đến lúc phải trả lại rồi.”

Không chờ Nhạn Hồi lên tiếng, trong tay Tổ Ảnh xoay chuyển hào quang, một thanh chủy thủ ngưng tụ từ hàn băng hiện ra trong tay bà ta, bà ta lại gần Nhạn Hồi đặt chủy thủ lên ngực nàng.

Nhạn Hồi mặt không đổi sắc, giọng trầm xuống, “Bây giờ bà lấy vậy Hộ Tâm cũng không hợp thành khải giáp vậy rồng được đâu.”

Tổ Ảnh bật cười, “Ngươi không cần kéo dài thời gian với ta.” Bà ta nói, “Ngươi tưởng Yêu long sẽ đến cứu ngươi sao? Chú thuật truy tìm dấu vết hắc đặt trên người ngươi đã bị ta xóa đi lâu rồi, không ai biết ngươi bị ta đưa tới núi Thần Tinh đâu”

Lòng Nhạn Hồi trở nên nặng trĩu.

“Hơn nữa cho dù không vì vậy Hộ Tâm, ta cũng tuyệt đối không để lại nội đan trong tim ngươi cho ngươi...”

“Keng!” một tiếng nặng nề vang lên, trong địa lao bỗng ngất trần không khí trong lành, Tổ Ảnh chau mày, không ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần, chủy thủ trong tay kẻ vào tim Nhạn Hồi.

Trước khi lưỡi dao cắm vào trái tim nàng thì nàng bị một lực đạo giữ lại.

Hàn khí băng tuyết hoàn toàn khác với Tổ Ảnh chắn trước mặt Nhạn Hồi.

Đầy lưỡi dao ra, chặt đứt xiềng xích trên tay Nhạn Hồi, ôm nàng vào lòng.

Vòng tay mang hơi sương lạnh này Nhạn Hồi đã lâu không cảm nhận được, người đến ôm chặt nàng, áp nàng vào ngực mình, che chắn bảo vệ nàng.

“Nhạn Hồi nghe thấy Tổ Ảnh sau lưng nàng chất vấn: “Vì nữ nhân này, Lăng Tiêu không thêm đề ý đến đại kế nữa sao?”

Lăng Tiêu không đáp, xuất chiêu với Tổ Ảnh, pháp lực va chạm trong nhà lao chật hẹp phát ra tiếng động lớn, chỉ giây lát sau, pháp trận băng tuyết dưới chân bùng lên.

Nhạn Hồi cảm giác mình bị kéo đi ngày càng xa, không biết thời gian trôi qua bao lâu, cảnh tượng biến đổi xung quanh mới từ từ ngừng lại.

Người ôm nàng buông tay, Nhạn Hồi lui lại mấy bước, lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Cây cỏ khe suối lạ lẫm, không biết là ở trong khu rừng ẩn mật nào trên thế gian này. Lăng Tiêu đứng trước mặt nàng sắc môi hơi tái, nhìn Nhạn Hồi nói:

“Con thật sự dám tầy tủy tu luyện thuật pháp của Yêu tộc!” Giọng hần hơi khàn, song Nhạh Hòih lại cảm thấy hết sức sắc bén khó nghe pha lẫn mỉa mai.

”Nếu không thì sao?” Nhạh Hòih cười lạnh, “Con phải cam tâm tình nguyện bị người đánh, sau đó trở thành phế nhân sao?”

”Thuật pháp của Yêu tộc tu luyện quá nhanh...”

”Bởi vậy Lãng Tiêu đạo trưởng lại muốn đánh con chín chín tám mươi mốt roi tội đại nghịch bất đạo sao?” Nhạh Hòih hỏi ngược lại, “Hay thẳng tay giết đồ đệ bất hiếu như con?”

Lãng Tiêu dời mắt đi, không nhìn về mặt mỉa mai của Nhạh Hòih, “Rời khỏi Trung Nguyên, cũng đừng đến Thanh Khâu Tây Nam nữa, hiện giờ đại chiến Tiên Yêu đang đến gần, Tiên đảo ngoài biển không màng sự đời, con hãy tới đó lánh nạn đi.”

Nhạh Hòih nghe vậy thì cảm thấy không thể hiểu nổi, “Lãng Tiêu đạo trưởng, giờ đây con có quan hệ gì với người đâu, đáng để người quan tâm đến mạng tàn của con như vậy sao?”

Lãng Tiêu khẽ mỉm cánh môi mỏng, “Không có quan hệ gì, nhưng niệm tình từng là sư đồ...”

”Không cần.” Nhạh Hòih nói, “Bốn chữ từng là sư đồ quá nặng, Nhạh Hòih không gánh nổi, người hãy quên quá khứ mười năm trước đi, người muốn con trốn chạy trong lúc then chốt, Nhạh Hòih không làm được. Con coi như người chưa từng nói lời này. Ở Thanh Khâu còn có người con muốn bảo vệ, con nguyện cùng hần đón nhận mọi cơn mưa máu gió tanh, tất cả nguy nan khổ nạn sắp tới.”

Lãng Tiêu nghe Nhạh Hòih nói vậy, đôi mắt sụp xuống lập tức ngược lên: “Con nhất định phải tới Tiên đảo.”

”Ha...” Nhạh Hòih nhất thời không nhận được, buột miệng cười lạnh, “Hoang đường. Tại sao con nhất định phải đi? Vì mệnh lệnh của người sao?”

Lãng Tiêu sầm mặt không nói nữa, có điều trong tay đã ngưng tụ Tiên lực, Nhạh Hòih thấy Lãng Tiêu nói không thông, muốn trực tiếp ra tay, nàng thoáng sững sốt, định điều động pháp lực trong người phản kháng, nhưng phát hiện phong ấn Tổ Ảnh để lại trong cơ thể vẫn còn, nhất thời nàng không thể sử dụng pháp lực.

”Cho dù là bất trối con lại, con cũng phải tới Tiên đảo.” Lãng Tiêu đưa tay tóm lấy nàng, Nhạh Hòih tránh về phía sau, không ngờ cũng thật sự tránh được, nàng liền tiếp thoái lui, Lãng Tiêu từng bước ép gần.

Nhạh Hòih nhíu mày, “Con không muốn đi Tiên đảo gì hết, con từng hứa với một người sau này sẽ bảo vệ người đó, con nói được thì không định nuốt lời.” Nhạh Hòih chăm chăm nhìn Lãng Tiêu, “Không như trước đây.”

Rõ ràng đã nói sau này núi Thần Tinh sẽ trở thành nhà của nàng, nhưng cuối cùng lại đuổi nàng đi, rõ ràng đã nói không để nàng chịu nỗi khổ nay đây mai đó, nhưng hiện giờ nhìn thử xem, chính tay hần đã khiến nàng phải nay đây mai đó.

Lãng Tiêu nghe vậy sắc mặt tái đi, khóe môi run nhẹ, một lúc lâu sau mới nói: “Yêu long Thiên Diệu đó không hề tốt như con nghĩ, hần làm tất cả chẳng qua vì nội đan của hần trong ngực con thôi!”

”Vì nội đan thì đã sao!” Nhạh Hòih thẳng thừng phản bác, “Ít ra Thiên Diệu quan tâm tới con hơn ai hết, ít ra hần chưa từng nghĩ tới việc lấy lại nội đan. Có lẽ hần từng giấu giếm, từng âm mưu toan tính, muốn lợi dụng con xong sẽ vứt bỏ như một con cò. Song hần lại không làm gì con hết.”

Nhạh Hòih không phải là người không nhìn rõ tình thế, lúc đó Quốc chủ Thanh Khâu hỏi Thiên Diệu đã thu thập đầy đủ các bộ phận chưa, có lẽ đã nhìn ra Thiên Diệu chưa tìm lại được nội đan, vậy mà Thiên Diệu nói đã tìm được rồi, ý là không muốn dùng thứ trong ngực nàng nữa.

”Thiên Diệu đối với con thế nào lòng con hiểu rõ, không phiền Lãng Tiêu chân nhân nhọc lòng.” Nhạh Hòih ngừng lại một chút, “Còn Chân nhân người vẫn biết quan tâm tới đồ đệ mình sao?”

Nhạh Hòih nhìn Lãng Tiêu, không ngăn nổi nụ cười mỉa mai trên môi: “Chuyện đến nước này, Chân nhân làm như vậy là vì có gì?”

Lãng Tiêu thoáng im lặng, “Hôm nay con phải đi phải ta.”

Hần tiến lên phía trước, mỗi một bước là một đạo pháp thuật dưới chân, gió tuyết áp xuống đất trời buộc đôi chân Nhạh Hòih, không cho nàng cử động. Lãng Tiêu tiến lên bắt lấy nàng, Nhạh Hòih hét đường tránh né, liền vô thức tung chưởng đánh lên vai Lãng Tiêu.

Lãng Tiêu hự một tiếng.

Thân hình hần khựng lại, Nhạh Hòih nhìn thấy dưới lớp áo trắng của núi Thần Tinh có vết máu đỏ từ trong dần dần thấm ra.

Là... ban này lúc đưa nàng đi bị Tổ Ảnh đã thương sao...

Động tác trên tay Nhạh Hòih khựng lại, bỗng nhiên nghe một tiếng hét giòn giã truyền ra từ lòng bàn tay nàng: “Chủ nhân đừng hoảng, để em đưa cô đi!”

Theo tiếng hét của Huyền Tiểu Yên, Nhạh Hòih cảm giác chân nhẹ bẫng, pháp thuật trối chân nàng của Lãng Tiêu bị phá, cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, nàng cảm thấy mình bị một sức mạnh như có như không cuốn bay lên không trung. Dần dần không còn nhìn rõ Lãng Tiêu đang ôm vai đứng trong rừng chưa tỉnh táo lại.

Không biết đi bao xa, Huyền Tiểu Yên mới thò đầu ra bên cạnh Nhạh Hòih, hóa thành hình người đưà nàng bay trong không trung: “Ông trời ời, sợ chết được, lần này đúng là phong ba trắ trở khỏih từ hỏih sinh đó!”

Nhạh Hòih không có tâm tư sửa lổih dùng từ không chính xác của nó, trong đầu rối bời nghĩ về vết thương của Lắ Tiề, sau đó quay đầu hỏi Huyền Tiểu Yên một câu: “Ngườih theo tới lúc nào?”

“Chủ nhằ à, lần này cô còn sống cũng nhờ em hết đó.” Huyền Tiểu Yên kiề ngạo nói, “Lầ trước cô và Yề long Thiên Diệu lén đi Quảng Hành môn, sau đó chẳng phải suýt chút biến thành xác chết quay về sao, từ đó em bèn chú ý trông chừng cô, lúc cô ra chiến trường, em bèn ngủ trong chiếc nhằ lén theo cô, cô bị Tổ Ảnh bắt, bị Lắ Tiề bắt em đều di theo, có điều mắih không tìm được cơ hỏih cứu cô ra thỏih, giờ thì tốt rồi, cô xem em thông minh ghề chưa, chỉ cần có một khe hở là em giúp được cô ngay, cô không khen em sao?”

Nhạh Hòih gật đầu, “Phải khen ngườih.” Nàng nói, “May nhờ có ngườih.”

Nếuh khoongm nếuh nàng bik Lắ Tiề bắt ra Tiề đảo ngoài biểnh, vậy biểt đến khi nào nàng mới trả được nợ cho Thiên Diệu đây...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Nhạh Hòih được Huyền Tiểu Yên hỏih hoagr mang đi, lúc qua Tam Trùng sơn, Huyền Tiểu Yên liên hệ với ngườih của Chúc Ly ở Thanh Khầuh, Chúc Ly phẩih ngườih tới đón, mắih hôm sau hai ngườih về tới Thanh Khầuh.

Vừa đáp xuốgh đất, Chúc Ly đã ra đón họ, Nhạh Hòih vừa nhìn thấy nó liền hỏih: “Thiên Diệu đầuh?”

Chúc Ly nghiềmh mắih, “Vì không biểt cô bị Tổ Ảnh bắt đi đầuh, Thiên Diệu nóng lòng nên tìm tới Quảng Hành môn rồi...”

Nhạh Hòih nghe vậy thì cảm thấy ngườih mình lạnh lẽo khôn xiểt, nàng bị Lắ Tiề bắt, Tổ Ảnh ở núi Thần Tinh không còn việc gì nữa, còn Quảng Hành môn trước đó bị Thiên Diệu náo loạn thiết nghĩ đang được chỉnh đốn lại, có một đổng chuyện cần chừng môn như bà ta xử lý, thế nên bà ta nhất định sẽ đưà Lục Mộ Sinh về Quảng Hành môn, nếuh Thiên Diệu gặp phải Tổ Ảnh...

Lòng Nhạh Hòih thất lại, “Ta phải đi tìm Thiên Diệu.”

Chúc Ly cầnh nàng, “Tu vi của cô trước mặt Tổ Ảnh có là gì, cha ta và Tam hoàng thúc đã tìm tới đó rồi.”

Thanh Khầuh điều động hai vị Vườnh gia, cho dù Tam vườnh gia hiệnh giờ hai mất bất tiện, nhưng công pháp tu vi cũng có trình độ nhất định, có họ ở đó, cho dù đầuh không lại Tổ Ảnh, song muốnh đưà Thiên Diệu về cũng là chuyện có khả năng.

Sợ là sợ... trước khi họ tới Quảng Hành môn, Thiên Diệu đã gặp phải Tổ Ảnh rồi..

Mà sự thật, chuyện Nhạh Hòih lo lắng đã trở thành hiệnh thực, đúng là Thiên Diệu đã gặp Tổ Ảnh ở núi Quảng Hành trước các Vườnh gia của Thanh Khầuh, hay chính xác hơn là vào đúng khoảnh khắc Tổ Ảnh trở về Quảng Hành môn hắnh đã tìm được bà ta.

Vừa nghĩ tới Nhạh Hòih sống chết khôn lường trong tay Tổ Ảnh, Thiên Diệu liền không thể kiềmh chế nổi.

Nhạh Hòih đã cứu hắnh rất nhiều lần, làm rất nhiều chuyện vì hắnh, vậy mà lần nào lúc Nhạh Hòih chịu khổ đường như hắnh luôn không tới kịp, không cứu nổi, không giúp được...

Thiên Diệu đứng trên đỉnh núi gió tuyết, nhìn tiềnh quang màu trắng của Tổ Ảnh từ chân trời lướit tới, hắnh phẩih tay áo, Yề lực đập thẳng vào Tiềnh quang trên trời, Tổ Ảnh tiếp chiêu, trả lễ bằng một đạo Tiềnh lực

Thầnh hình bà ta cũng từ không trung đáp xuốgh, dừng ở phía bên kia.

Lục Mộ Sinh được bà ta bảo vệ phía sau, Tổ Ảnh sa sắmh mắih, lạnh lùng nhìn Thiên Diệu, tiếp đó bật cười đầuh về mĩa mai, “Yề long Thiên Diệu, không tự lượng sức tới Quảng Hành ta chịu chết sao?”

Thấy sau lườnh bà ta không có Nhạh Hòih, ánh mắih Thiên Diệu tới sắmh hơn thềmh, “Nhạh Hòih đầuh?”

Tổ Ảnh hết sức hờ hữmh, bà ta đầuh mắih, tựa như không hề để tâm nói: “Giết rồi.”

Khi nghe Tổ Ảnh đáp vậy hắnh nhất thời không hiểuh được, mắih một lúc thật lâu sau hắnh mới từ từ hiểuh ra, một con đầuh không nói nên lời ập tới, bóp chặt tim rồnh vừa tìm lại được khôn lâu của hắnh tựa như có một thanh đầuh cùn cửa mắnh lén nơi mềm mắih nhất trái tim hắnh, nứt da rách thịt, máu me đầuh đầuh.

Bị nỗi đau trong tim dần xé khiến hấn mong rằng mình đừng bao giờ tìm được trái tim này.

Dường như đau hơn cả đêm trăng tròn mỗi tháng.

Đôi mắt hấn thất thần nhìn Tổ Ảnh.

Dáng vẻ Lục Mộ Sinh sau lưng Tổ Ảnh tựa như cũng không dám tin, trừng mắt nhìn bà ta.

Tổ Ảnh lạnh lùng nói: “Ta đã moi tim ả, lấy vấy Hộ Tâm và nội đan của ngươi. Vứt xác ả ngoài đồng hoang rồi.” Tổ Ảnh còn nói thêm, “Ngươi đừng mong tìm được nữa.”

Những cảnh tượng cùng Nhạn Hồi trải qua trong thời gian rồi ủa về ngập tràn trong tim, nhớ lúc Nhạn Hồi đã từng bước đứng trước mặt hấn, đón ánh trăng chán hết tất cả sát khí cho hấn, nhớ lúc Nhạn Hồi gào khóc trong lòng hấn khi ở Vương cung Huyền yêu, nhớ lúc đêm Trung Thu Nhạn Hồi ôm hấn đút hấn uống máu, nhớ lúc dưới gốc cây, chân nàng làm gối giữ cho hấn ngủ suốt một đêm...

Hấn nhớ lại mấy ngày trước đó, Nhạn Hồi còn ngồi bên cạnh hấn, cùng hấn tắm suối băng nghịch nước, nàng còn gọi tên hấn, còn nói sau này sẽ thay vấy Hộ Tâm bảo vệ trái tim hấn.

Vậy mà giờ đây...

Thiên Diệu cảm thấy toàn thân mình mất hết sức lực, song sau khi toàn thân rã rời, hấn cảm thấy có nỗi đau không nói nên lời trong ngực bùng cháy thành lửa giận bùng bùng, hấn ngẩng đầu nhìn Tổ Ảnh, đôi mắt đỏ tươi trông vô cùng đáng sợ.

“Muốn giết ta sao?” Về mặt Tổ Ảnh khinh miệt, “Hai mươi năm trước ngươi không làm được, hôm nay cũng thế thôi.”

Thiên Diệu bất chấp xông tới, Yêu lực bùng phát mang theo khí thế chấn động trời đất, hoàn toàn không hề phòng thủ, chỉ một lòng tấn công Tổ Ảnh.

Hấn tấn công rất mãnh liệt, cho dù quanh người đầy sơ hở, tuy nhiên nhất thời Tổ Ảnh lại không thể tìm được cơ hội tấn công vào điểm yếu của hấn, hơn nữa tay kia của bà ta còn phải bảo vệ Lục Mộ Sinh, thế nên không tránh khỏi bó buộc

Dù vậy Thiên Diệu muốn đá thương bà ta vẫn vô cùng khó khăn.

Cuối cùng Lục Mộ Sinh sau lưng Tổ Ảnh hét lớn: “Giết tôi!”

Thiên Diệu nghe vậy, không hề từ chối, không nói một lời, công kích về phía Lục Mộ Sinh, Tổ Ảnh ngoảnh đầu nhìn Lục Mộ Sinh, trong mắt bà ta là ba phần phần nộ bảy phần đau đớn, thế nhưng cũng không thể không quay người bảo vệ Lục Mộ Sinh.

Vậy nên động tác bà ta lộ ra sơ hở.

Thiên Diệu phản ứng rất nhanh rõ ràng tấn công về phía Lục Mộ Sinh, song nửa chừng lập tức đổi hướng tấn công Tổ Ảnh. Có điều tu vi của Tổ Ảnh vẫn cao thâm hơn Thiên Diệu rất nhiều, không có nội đan, động tác của Thiên Diệu vẫn chậm ba phần, Tổ Ảnh phá giải được chiêu thức của hấn, nghĩ rằng lúc này không ai có thể tấn công Lục Mộ Sinh nữa, Tổ Ảnh bèn lơ là bảo vệ đối với Lục Mộ Sinh.

Bà ta quay người, mượn lực đạo của Thiên Diệu trở tay vung chưởng đánh vào ngực của hấn nơi không có vấy Hộ Tâm bảo vệ. Thiên Diệu không còn cách nào tránh né...

Nào ngờ vào lúc này, Lục Mộ Sinh sau lưng Tổ Ảnh bỗng nhảy tới phía trước, nhào về phía Thiên Diệu, chưởng cầu Tổ Ảnh không kịp thu thế, đánh thẳng lên lưng Lục Mộ Sinh!

“Ầm” một tiếng là tiếng nội tạng trong cơ thể vỡ nát, Lục Mộ Sinh lập tức ngã lên người Thiên Diệu, thất khiếu chảy máu khiến cả gương mặt y trở nên vô cùng đáng sợ.

Chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc, Tổ Ảnh chưa kịp phản ứng, ngay cả Thiên Diệu cũng vậy, hấn đỡ lấy Lục Mộ Sinh, ngây người nhìn thư sinh toàn thân mềm nẫu như bùn.

Tổ Ảnh nhìn tay mình, Tiên khí trên người tiêu tan như mây khói, nhất thời quên cả phòng ngự ngay trước mặt Thiên Diệu, “Không...”

Thiên Diệu nhìn Lục Mộ Sinh, nghe thấy lời y cũng ngây ra tại chỗ, “Áo khoác tặc mạng cho tôi... là vậy củ huynh... Vì tôi... cô ta đã hại huynh.” Lục Mộ Sinh nói ngắt quãng, hơi thở khàn đặc, giọng nhỏ đến mức cơ hồ không thể nghe thấy.

“Bây giờ tôi làm vậy cho huynh, tôi không cần coota bố thí ân tình...” Lục Mộ Sinh hỗn hển thở, nhưng thở ra nhiều hơn hít vào, máu tươi từ mắt từ tai y chảy ra không ngừng, “Những gì nợ huynh tôi trả hết rồi.”

“Không... không...” Tổ Ảnh run rẩy tiến lên phía trước, muốn ôm lấy Lục Mộ Sinh.

Đột nhiên Lục Mộ Sinh dường như có thể nhìn thấy Tổ Ảnh. sau lưng đang tiến về phía mình, không biết lấy đâu ra sức lực, y đẩy Thiên Diệu về phía trước ba bước, tránh bị Tổ Ảnh kéo lại.

”Thieu cháy tôi đi.” Lục Mộ Sinh nói, “Đừng để lại gì cho cô ta.”

Y chăm chăm nhìn Thiên Diệu, Thiên Diệu lập tức phản ứng trước khi Tổ Ảnh thi triển pháp thuật, trong tay hắn bùng lên ngọn lửa bao trùm Lục Mộ Sinh bên trong.

”Không!” Tổ Ảnh đưa tay muốn thi triển pháp thuật dập tắt ngọn lửa của Thiên Diệu, Thiên Diệu lại bất ngờ phóng một đạo pháp lực sang hất Tổ Ảnh ra, khiến bà ta bị đánh lui ra mười trượng.

Chờ khi bà ta phản ứng lại, muốn cứu Lục Mộ Sinh thì đã không còn kịp nữa.

Lục Mộ Sinh đã mang theo ngọn lửa như ráng chiều đứng trên vách núi.

Ngọn lửa của Thiên Diệu nóng đến mức ngay cả đại yêu quái trăm năm cũng không chịu nổi, còn Lục Mộ Sinh chẳng qua chỉ là một thư sinh yếu mềm, thế mà lúc này dù bị ngọn lửa bao phủ toàn thân lại không hề có vẻ đau đớn, y chỉ nhìn lên trời, trên gương mặt treo nụ cười, trước khi rơi xuống vách núi, Thiên Diệu nghe tiếng gọi cuối cùng của y phát ra.

”Vân Hi, rốt cuộc ta cũng có thể đến bên nàng rồi.”

Thân hình mang theo lửa cháy rơi xuống vách núi, trong tiếng gió rít gào, cơ thể Lục Mộ Sinh hoàn toàn bị ngọn lửa đốt thành tro bụi, bị gió cuốn đi không biết đến nơi nào.

Tổ Ảnh đuổi theo tro tàn của Lục Mộ Sinh, về mặt lạnh lùng thanh cao của bà ta biến mất, như sắp sụp đổ, “Không, đừng, quay lại, chằng quay lại đây!”

Bà ta đi đến bên vách núi đưa tay ra với lấy, nhưng ngoài gió lạnh quanh năm trên núi Quảng Hàn, không có chút tro bụi nào của Lục Mộ Sinh rơi vào tay bà ta cả.

”Ta tìm chằng bao năm nay! Ta đã tìm chằng lâu dường ấy!” Tổ Ảnh dường như đau đến mức tim gan vỡ nát. “A!” Bà ta gào thét như một con thú bị thương, “A!”

Giữa trời đất, ngoài tiếng gào thét đau khổ của bà ta dường như không còn âm thanh gì khác.

Sau cơn đau đớn, Tổ Ảnh chợt ngoảnh lại, ánh mắt hung ác nhìn Thiên Diệu, “Người đã giết chàng!” Bà ta nói như muốn xé xác Thiên Diệu ăn tươi nuốt sống, “Người đã giết chàng!”

Nếu xét kỹ lại, cho dù Thiên Diệu không cho Lục Mộ Sinh ngọn lửa đó, Lục Mộ Sinh hứng một đòn của Tổ Ảnh cũng không sống nổi, nhưng Thiên Diệu không hề do dự thừa nhận: “Ta giết y thì sao?”

Hắn nhìn Tổ Ảnh, sát khí trong mắt cũng trào dâng, đối với hắn, trên tay Tổ Ảnh nhuộm máu tươi của Nhạn Hồi, cho dù hắn đã có thể xem nhẹ ân oán ha mươi năm trước, song mối thù của Nhạn Hồi... hắn nhất định phải đòi lại.

Tiên khí vây quanh người Tổ Ảnh, gió tuyết vờn quanh bà ta, cuồng phong thổi tung tóc bà ta, tựa như biến bà ta thành một kẻ điên không nơi nương tựa, không còn lạnh lùng, không còn cao quý, trong mắt bà ta chỉ ngập tràn oán hận và sát ý dày đặc.

Bên người Thiên Diệu cũng cháy lên ngọn lửa.

Gió tuyết và lửa đỏ vây quanh hai người thành hai vòng tròn không lồ, nơi giao nhau nảy sinh va chạm kịch liệt, cả hai đều dùng hết toàn bộ tu vi của mình hòng giết chết đối phương.

Như để bù lại trận đấu sinh tử chưa kịp xảy ra giữa họ hai mươi năm trước.

Thế nhưng Thiên Diệu hiện giờ chưa lấy lại nội đan, chỉ trong chớp lát đã không còn sức lực tiếp tục, phạm vi của ngọn lửa dần thu nhỏ lại.

Lúc vòng lửa của Thiên Diệu sắp bị gió tuyết xung quanh nuốt chửng ở chân trời xa xa bỗng lóe lên hai luồng sáng xé rách gió tuyết của Tổ Ảnh, có hai người xông vào trong, một người kết ấn chặn lại khí tức của Tổ Ảnh, một người dìu Thiên Diệu.

Hai người không nói một lời, tựa như có sự ăn ý từ huyết thống, một người đưa Thiên Diệu nhảy ra khỏi gió tuyết của Tổ Ảnh như một mũi tên, người kia cũng lập tức thu tay, thân hình cực nhanh theo sau người trước, tức tốc đưa Thiên Diệu ra khỏi núi Quảng Hàn.

Trong gió tuyết chỉ còn lại Tổ Ảnh đứng một mình, bà ta không đuổi theo, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết long ngổng, lặng thinh không nói.

Người thân duy nhất của bà ta đã chết, người yêu duy nhất cũng đã chết.

Ngoài công pháp trên người, bà ta chẳng còn lại gì cả.

Thất vương gia nhìn về phía sau, thấy Tổ Ảnh không đuổi theo liền thở phào nhẹ nhõm: “Tổ Ảnh của Quảng Hàn môn này không biết luyện được công pháp lợi hại như vậy từ lúc nào, nếu không phải dốc hết tu vi toàn thân, e là không thể an toàn rút lui.”

Tam vương gia công Thiên Diệu, tuy mắt không nhìn thấy nhưng giác quan lại hơn người, “Đó chưa phải là tu vi lợi hại nhất, e là bà ta cũng chưa dốc hết tu vi toàn thân đâu.” Tam vương gia nghiêng tai về phía Thiên Diệu, “Người nói gì với cô ta vậy?”

Thiên Diệu được cõng trên lưng chỉ cúi đầu, đôi mắt vô thần nhìn mây trắng lướt qua dưới chân.

”Nhạn Hồi không còn nữa.”

Lúc hắn nói mấy chữ này, tựa như không phải đang nói Nhạn Hồi mà là nói bản thân mình.

Đau thương tuyệt vọng được giấu thật sâu.

Hai vị vương gia nghe vậy đều im lặng, họ cũng không biết tình hình của Nhạn Hồi.

Trở về Thanh Khâu, vừa đáp xuống bên dưới, bốn phía nhanh chóng đều có người vây lại, Thiên Diệu cúi đầu nhìn xuống đất như không còn muốn sống nữa, đúng vào lúc này, từ phía đằng xa bỗng dung truyền tới một tiếng gọi mà hắn quen thuộc hơn ai hết: “Thiên Diệu!”

Tai lập tức động lên, Thiên Diệu ngẩng đầu, thấy Nhạn Hồi đang rẽ đoàn người chạy về phía hắn.

Trong khoảnh khắc ấy trên người Nhạn Hồi như đốt lên ngọn lửa, thấp sáng bóng tối trong đáy mắt Thiên Diệu. Ngoài Nhạn Hồi, hắn hầu như không nhìn thấy bất kỳ ai khác.

”Thiên Diệu, người gặp phải Tổ Ảnh à? Có đánh nhau không? Bị thương rồi sao?”

Nhạn Hồi vừa chạy về phía hắn vừa vội vàng hỏi.

Thiên Diệu vẫn luôn im lặng nhìn nàng mãi đến khi Nhạn Hồi chạy tới phía trước hắn ba bước, hắn mới tiến một bước dài chớp lấy tay nàng, dùng sức kéo vào lòng, tiếp đó ôm cổ nàng, vịn lên gáy nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội chống cự hay nói “không”, hắn nóng lòng không nhịn nổi nữa, hôn lên môi nàng.

Liếm quanh môi nàng, không cho kháng cự, xâm nhập vào miệng nàng, mang theo sức lực như muốn nuốt chửng nàng vào bụng, ôm chặt nàng, dùng sức hôn thật sâu, giữa chốn đông người, trước bao ánh mắt.

Không thể buông tay.

Thiên Diệu nghĩ, hẳn chắc chắn là mình không thể nào buông Nhạn Hồi ra được nữa

Hắn đã quan tâm nàng, yêu nàng, cần nàng hơn cả tưởng tượng của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Nụ hôn thật sâu, Thiên Diệu cơ hồ siết Nhạn Hồi sắp ngạt thở, mãi đến khi nàng không chịu nổi nữa đẩy hắn ra, hắn mới như bước ra khỏi thế giới của mình, rời khỏi môi Nhạn Hồi để nàng hít thở không khí, nhưng tay vẫn ôm chặt nàng.

Hắn muốn ôm nàng mãi, cảm nhận lồng ngực phập phồng của nàng, nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh của nàng, hắn muốn xác nhận Nhạn Hồi vẫn còn sống, thật sự sống bên cạnh hắn.

Không dễ gì mới tỉnh táo lại, Nhạn Hồi ngẩng đầu sừng sốt nhìn Thiên Diệu.

Bốn mắt giao nhau, hai người đều im lặng không nói.

Cuối cùng là Chúc Ly bên cạnh bước lên phá vỡ sự im lặng kỳ quái: “Giữa... giữa chốn đông người!” Giọng nói hơi run, “Còn không buông ra!”

Nhạn Hồi đột nhiên sực tỉnh, vội nắm lấy cánh tay Thiên Diệu đang ôm mình, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn, tuy nhiên Thiên Diệu lại dùng sức ôm Nhạn Hồi vào lòng một lần nữa, siết chặt nàng vào ngực mình, để đầu nàng gác lên vai mình.

”Nàng vẫn còn sống.” Thiên Diệu nói, “Nàng vẫn bình yên.”

Nhạn Hồi nghe vậy ngây người, cũng sừng sốt vì hành động bày tỏ quá mức của hắn: “Ta... còn sống, cũng bình yên.” Nàng cử động cổ, “Nhưng người...” Không dễ dàng nói hết, Thiên Diệu lại siết chặt nàng hơn, vỗ vỗ lên gáy nàng như đang dỗ một đứa trẻ.

”Không sao rồi.”

Hắn thở phào một hơi, ba chữ này không biết nói với Nhạ Hôi hay nói cho bản thân nghe.

Nhạ Hôi liền im lặng khi nghe hắn nói vậy, không hỏi điều gì khác nữa, nàng cũng đưa tay vỗ vỗ lưng Thiên Diệu.

Đêm thu muộn, trời đã rất lạnh.

Nhạ Hôi cảm thấy trong người có chút xao động mà nàng không hiểu, đặc biệt là trên môi cứ nóng bừng bừng. Trong đầu nàng không ngừng nhớ lại nụ hôn đột ngột của Thiên Diệu ban sáng.

Cảm giác tim đập quen thuộc như trứng mê hương ở thành Vĩnh Châu.

Huyền Tiểu Yên âm thầm bay tới bên cạnh Nhạ Hôi: “Chủ nhân à.” Nó nhỏ giọng gọi bên tai Nhạ Hôi một tiếng khiến nàng giật bắn người: “Sao vậy?”

”Dáng vẻ cô trông cứ như cún con mèo con vào xuân ấy.”

Nhạ Hôi lập tức đỏ mặt, nàng hắng giọng, ngồi ngay ngắn trên giường, “Khụ, mấy hôm nay quá loạn, còn chưa cảm ơn người một cách tử tế vì đã giúp ta một việc lớn.” Nhạ Hôi nhìn Huyền Tiểu Yên từ trên xuống dưới, “Ta phát hiện hình như người đã trưởng thành một chút rồi thì phải?”

”Đương nhiên rồi.” Huyền Tiểu Yên kiêu ngạo xoay một vòng trong không trung, “Giờ cô mới phát hiện em trưởng thành à, từ khi ra khỏi Vương cung Huyền yêu, em luôn bận rộn chế tạo mộng cảnh cho người của Yêu tộc Thanh Khâu, người nào ngủ không ngon đều gọi em đến giúp, em ăn cảm xúc của họ nên cũng trưởng thành rất nhanh, hiện tại cho dù phải thi Huyền thuật với yêu quái lợi hại hơn em gấp trăm lần cũng không phải không thể đâu!”

Nhạ Hôi quan sát nó kĩ hơn, dường như đúng là như vậy, trước đây rõ ràng trông nó như một đứa trẻ, giờ đã lớn thành một thiếu nữ đương thì rồi.

”Nhưng mà chủ nhân à, chúng ta còn chưa nói xong chuyện vừa nãy đâu.” Hiển nhiên Huyền Tiểu Yên không có hứng thú đối với đề tài về mình, nó quay lại đề tài cũ, “Hôm nay Yêu long Thiên Diệu hôn cô, cảm giác...” Nó nhướn mày, ra vẻ như rất hiểu, “Đã lắm nhỉ?”

Nhạ Hôi liếc nhìn Huyền Tiểu Yên, Huyền Tiểu Yên tưởng Nhạ Hôi sắp mắng mình, nào ngờ Nhạ Hôi suy ngẫm một lúc rồi sờ môi nhớ lại: “Cũng đã lắm...”

“...” Huyền Tiểu Yên nói, “Chủ nhân, cô thật không biết giữ kẻ ngoài dự liệu của em, khiến em không biết tiếp lời thế nào đây.”

Nhạ Hôi cười cười: “Không nói tới cảm giác của cơ thể, trong lòng ta vẫn còn không dám tin đây.”

”Có gì không dám tin chứ, đã xảy ra rành rành như vậy rồi mà.”

Nhạ Hôi thoáng im lặng, “Ta vốn tưởng đời này Thiên Diệu sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào nữa. Dù sao hắn cũng đã từng bị tổn thương đến thế...”

Huyền Tiểu Yên bĩu môi, “Chẳng phải vì hắn không thể yêu được nam nhân sao.”

Nhạ Hôi: “...”

Huyền Tiểu Yên nhếch môi cười, “Em nói đùa thôi chủ nhân.” Nó đảo mắt nhớ lại, “Chủ nhân, chắc cô không biết lúc trước khi các người tới Vương cung Huyền yêu, em cũng thi triển Huyền thuật với Thiên Diệu, nhìn thấy được hai khoảnh khắc khó quên nhất trong lòng hắn. Thứ nhất là lúc hắn thể non hện biến với một nữ nhân khác hai mươi năm trước, nhưng lúc đó cảm xúc trong lòng Thiên Diệu cực kỳ cay đắng và căm hận. Sau đó em lại nhìn thấy một khoảnh khắc khác. Khoảnh khắc này liên quan tới cô.”

Nhạ Hôi ngây người: “Tôi ta?”

”Là khoảnh khắc hắn nhìn thấy cô dưới ánh trăng, cầm kiếm đứng trước mặt hắn. Khi nhìn thấy lại cảnh tượng đó, cảm xúc trong lòng Thiên Diệu vẫn dạt dào như cũ.” Huyền Tiểu Yên gật đầu, “Em nghĩ có lẽ khoảnh khắc đẹp nhất trong đời Thiên Diệu chính là đã gặp cô lúc cùng đường bí lối.”

Lúc cùng đường bí lối...

Đã gặp được nàng.

Lòng ngực Nhạ Hôi cơ hồ không kiềm hãm được mà ấm lên trong đêm lạnh.

Thì ra nàng có địa vị quan trọng đến vậy trong lòng một người. Thì ra người đó cần nàng đến vậy. Cuộc đời vốn tưởng vô dụng chán chường của nàng thì ra lại có ý nghĩa không thể thay thế đối với một người đến vậy.

Song nghĩ lại nàng liền cảm thấy...

Thật quá tốt.

May mắn trên thế gian này có một người tên Thiên Diệu.

Nhất thời Nhạn Hồi không nén nổi kích động trong lòng, nằng lập tức mang giày, ngay cả áo ngoài cũng không mặc mà chạy ra ngoài, Huyền Tiểu Yên cảm thấy kỳ quặc trước hành động đột ngột này của Nhạn Hồi, nó chạy theo phía sau hét lên: “Chủ nhân! Cô muốn đi đâu vậy?”

”Ta phải đi tìm Thiên Diệu! Ta muốn gặp hấn.”

Huyền Tiểu Yên nghe vậy đành dừng bước, lắc đầu cảm thán: “Đúng là tuổi trẻ.” Khi nó quay đầu nhìn lại, thấy sau cây cột trong sân, Chúc Ly đang cúi đầu ủ rũ đứng đó, bị bóng tối che mắt, khiến người ta gần như không nhìn thấy.

Huyền Tiểu Yên sờ cằm suy nghĩ, sau đó tiến tới vỗ vai Chúc Ly, “Tiểu thê tử.” Nó tươi cười với Chúc Ly, “Ngài muốn ở bên chủ nhân tôi trong mơ không? Tôi có thể dệt mộng cho ngài, ngài chỉ cần cho tôi ăn cảm xúc của ngài ban đêm là được.”

”Không cần đâu.” Chúc Ly hất tay Huyền Tiểu Yên ra, “Như thế này cũng được rồi.”

Chúc Ly quay người trở về sân viện của mình.

Huyền Tiểu Yên nhìn bóng dáng lạc lõng của Chúc Ly, thoáng suy nghĩ rồi đuổi theo, “Lúc này trông ngài cứ như con chó roi xuống nước ấy.”

”Không có.”

”Nè, ngài đi đường cũng lê gót nữa kìa, có sức nhưng vô lực, về mặt chán chường.”

”Im miệng.”

”Tôi im miệng ngài sẽ vui sao?”

”Im đi là được.”

“...” Huyền Tiểu Yên lại lên tiếng, “Tôi vừa im lặng trong chốc lát, giờ ngài vui chưa?”

Chúc Ly tròn trĩnh mắt, “Người đang trên ta đó à?”

Huyền Tiểu Yên chớp mắt, vô cùng dứt khoát nói: “Đúng vậy.”

“...” Chúc Ly ngưng tụ Yêu lực trong tay, “Người qua đây, chúng ta nói chuyện cho tử tế.”

”Xấu xa! Thấy ngài tâm trạng không tốt tôi mới trên ngài thôi! Tôi trên rồi ngài còn muốn đánh tôi nữa! Tôi không phục!”

”Không phục thì tới chiến đi!”

”Chiến thì chiến!”

Nhạn Hồi đã đi xa đương nhiên không biết trong sân viện đã có đánh nhau thế nào, nằng chỉ dốc lòng chạy về phía suối băng.

Thiên Diệu đang hóa rồng tắm trong suối băng, nghe bước chân của Nhạn Hồi tới, hấn khẽ ngẩng đầu trong suối, có điều không hóa thành hình người.

”Thiên Diệu.” Nhạn Hồi đứng trước mặt hấn khẽ thở dốc, đầu rồng vươn tới trước mặt Nhạn Hồi như đang hỏi nằng có chuyện gì.

Nhạn Hồi còn chưa thở xong đã ôm đầu Thiên Diệu, khiến hấn giật mình, mắt rồng lập tức mở to.

Nhạn Hồi ôm hấn nói: “Chàng yêu ta phải không?”

Đuôi Thiên Diệu trong nước lập tức vênh lên.

Nhạn Hồi vui mặt lên đầu hấn, “Chàng làm người của ta đi!”

Lời vừa dứt, Thiên Diệu liền sùng sốt, tiếp đó hào quang xoay chuyển toàn thân, hóa thân thành hình người trong suối băng. Hấn nhìn Nhạn Hồi, khắc chế ánh sáng âm i tỏa ra trong mắt đang tiết lộ tâm tư hấn đã giấu kín bấy lâu nay.

Nhạn Hồi tiến lên phía trước, “Chàng làm người của ta đi! Ta cũng yêu chàng!”

Ánh sáng trong mắt Thiên Diệu vụt tắt, hấn chỉ lặng lẽ nhìn Nhạn Hồi, nhất thời khiến Nhạn Hồi có hơi không chắc chắn, “Lúc trước chàng hỏi ta, nếu người chàng gặp hai mươi năm trước là ta thì sẽ thế nào, lúc đó chàng đã động lòng với ta rồi, ta biết, chỉ là lúc đó ta lại không như vậy. Có điều gần đây càng ngày ta càng nghĩ nhiều về câu hỏi này, nếu người chàng gặp hai mươi năm trước là ta thì sẽ thế nào.”

Nhạn Hồi chăm chăm nhìn Thiên Diệu, “Những chuyện khác ta không dám nói, thế nhưng nếu hai mươi năm trước người chàng gặp là ta, chỉ cần chàng thật lòng đối đãi với ta, ta sẽ nguyện trao hết chân tình cho chàng, không lừa dối, không phụ bạc.”

Thật ra nếu đối với Thiên Diệu, khoảnh khắc đẹp đẽ nhất là gặp được Nhạn Hồi trong lúc cùng đường bí lối. Thì đối với Nhạn Hồi, khoảnh khắc đẹp đẽ nhất là lúc mất hết tất cả năng vẫn còn có Thiên Diệu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, họ đã trở thành thành lũy không thể thay thế trong lòng đối phương.

Ảnh sao vụn vỡ trong suốt băng như bị Thiên Diệu thu hết vào đáy mắt, hần vẫn im lặng.

Nhạn Hồi đến lúc mất hết kiên nhẫn, cuối cùng tiến lên một bước, ôm cổ Thiên Diệu cắn lên môi hần khắc xuống ấn ký thật sâu, bày vẽ lưu manh, “Ta mặc kệ, hôn ta cũng hôn rồi, ôm ta cũng ôm rồi, những gì không nên nhìn thấy trên cơ thể chàng ta cũng từng thấy rồi. Dù sao sự trong sạch của chàng cũng đã bị ta hủy. Nói đi, theo ta.”

Nói đến đây, rốt cuộc Thiên Diệu không thể nào nghiêm mặt được nữa, hần cúi đầu cong mắt bật cười.

”Thật không hổ là Nhạn Hồi.”

Nhạn Hồi ôm cổ hần, chòng chọc nhìn hần: “Bớt đùa với ta đi, hôm nay chàng không theo ta thì ta sẽ không cho chàng đi.”

Thiên Diệu bật cười, cười một lúc lâu cuối cùng gật đầu, “Theo.” Hần lặp lại lần nữa, “Ta theo nàng.”

Nhạn Hồi cũng bật cười, gương mặt giả vờ nghiêm túc tức thì hóa dịu dàng: “Chàng không được hối hận đó nhé.”

Thiên Diệu cúi đầu nhìn nàng, “Đây chắc chắn cũng là lời ta muốn nói với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Tuy Nhạn Hồi đã bày tỏ với Thiên Diệu, nhưng tubhf cảm của hai người không có cơ hội phát triển nhiều trong tình hình hai giới tu đạo Tiên và Yêu đang giương cờ sẵn sàng này. Hai người vẫn chung sống như trước đây, Nhạn Hồi ra sức cố gắng tu luyện công pháp, vì sau khi nghe kể Thiên Diệu đã thiêu cháy Lục Mộ Sinh, nàng biết Tổ Ảnh nhất định ôm hận trong lòng, sớm muộn cũng tìm Thiên Diệu báo thù.

Nhạn Hồi chỉ khó hiểu: “Tại sao bà ta phải gạt chàng là đã giết ta rồi?”

Thiên Diệu đáp: “Chẳng qua là muốn ta từ bỏ ý định tìm nàng thôi. Có lẽ cô ta chưa từng nghĩ Lăng Tiêu sẽ thả nàng đi, để nàng trở về Thanh Khâu.”

Còn tại sao Lăng Tiêu muốn Nhạn Hồi tránh xa việc phân tranh giữa Tiên Yêu, và Tổ Ảnh tại sao lại không muốn Thiên Diệu tìm được Nhạn Hồi, hai người không nói chi tiết nữa.

Thiên Diệu chưa từng nói rõ chuyện nội đan với Nhạn Hồi, Nhạn Hồi cũng không hỏi, giữa hai người rất ăn ý với nhau, không nói ra song lại cực kỳ tin tưởng nhau.

So với Yêu tộc đang khua chiêng gióng trống bố trí chiến sự, bên kia Tam Trùng sơn dường như rất hỗn loạn.

Từ khi Tổ Ảnh một mình xông vào Thanh Khâu, giương hồ đồn rằng Lục Mộ Sinh đột nhiên chết thảm, còn Tổ Ảnh chân nhân gần như phát điên, không tìm người báo thù, cũng không chuẩn bị chiến sự, chỉ một mình ở trong Quảng Hàn môn bế quan không ra ngoài.

Người đứng đầu còn lại của giới tu tiên là Lăng Tiêu chân nhân lại mất tăm mất tích, hoàn toàn không ai biết rốt cuộc hần đã đi đâu, trên dưới núi Thần Tinh không ai có thể tìm thấy bóng dáng hần.

Tam đại Tiên môn Trung Nguyên, Tê Vân chân nhân và Lăng Tiêu chân nhân không rõ tung tích, Tổ Ảnh chân nhân bế quan không ra ngoài, nhất thời người tu đạo như rần rạt đầu. Yêu tộc bắt đầu chủ động tấn công Tam Trùng sơn khiến giới tu đạo thất bại liên tiếp, đúng vào lúc này lại truyền tới tin tức, núi Thần Tinh của Trung Nguyên bị người Yêu tộc đánh lên.

Hai ngọn núi trong hai mươi tám đỉnh bị lực giao tranh san bằng, còn đệ tử núi Thần Tinh hoàn toàn không biết là do yêu quái nào gây ra.

Người tu đạo Trung Nguyên cả kinh, dù sao núi Thần Tinh cũng được coi như thủ phủ của Trung Nguyên, nếu ngay cả núi Thần Tinh cũng bị Yêu tộc đánh lên, vậy Trung Nguyên còn nơi nào an toàn nữa...

Yêu tộc nghe được tin này cũng sửng sốt.

Quốc chủ Thanh Khâu không đích thân làm chủ chiến sự, thường ngày sự vụ của Thanh Khâu đều do Thái tử dẫn dắt các vị Vương gia cùng thương nghị rồi mới hành động. Tuy nhiên mãi đến khi hay tin núi Thần Tinh bị đánh lên, trong hội nghị Thái tử hỏi là ai tổ chức hành động này, các Vương gia không

người nào đáp lời. Thái tử còn đặc biệt phái người tới hỏi Thiên Diệu, đáp án đương nhiên cũng là phủ định.

Chuyện này rất kỳ lạ, có điều dù sao cũng xảy ra ở Trung Nguyên, mấy ngày sau thì không ai để ý tới nữa. Người của Thanh Khâu đương nhiên hi vọng Tiên môn Trung Nguyên càng loạn càng tốt.

Chỉ là mấy ngày sau đó nữa, núi Thần Tinh lại xuất hiện một tin tức khiến người của Thanh Khâu không thể không quan tâm..

Thanh Quân chân nhân đã xuất sơn...

Tin tức này vừa loan ra, quần tâm bị quấy nhiễu của người tu đạo nhanh chóng yên ổn lại, còn chúng yêu Thanh Khâu đều kinh ngạc không thôi.

Lúc Nhạ Hối nghe Chúc Ly kể tin này cũng nghĩ người một lúc lâu không phản ứng được.

Thanh Quân chân nhân đã xuất sơn? Làm sao có thể...

Nếu theo suy đoán của nàng lúc trước, Lăng Tiêu và Tổ Ảnh vẫn luôn chủ trì chuyện tranh đấu giữa Tiên môn Trung Nguyên và Yêu tộc, Thanh Quảng chân nhân vẫn bế quan không ra có thể do bị Lăng Tiêu và Tổ Ảnh giam cầm, vậy mà bây giờ ông ta lại xuất hiện...

Lẽ nào Tổ Ảnh sau khi đầu đón vì mất đi Lục Mộ Sinh nên sơ suất, còn phía Lăng Tiêu cũng đã xảy ra chuyện?

Nhạ Hối nghĩ không thông, nàng vốn tưởng sau khi Thanh Quảng chân nhân xuất sơn thì sẽ tìm cách lập lại thái bình như trước đây, trấn áp giao tranh Tiên Yêu, bởi hai giới Tiên Yêu hòa bình cũng là do Thanh Quảng chân nhân và Quốc chủ Thanh Khâu không để gì đạt được sau đại chiến năm mươi năm trước.

Song sự thật không như Nhạ Hối suy đoán.

Sau khi Thanh Quảng chân nhân xuất sơn lập tức mời các chưong môn Tiên môn tề tựu ở núi Thần Tinh. Ngay cả Tổ Ảnh bế quan thời gian qua cũng được ông ta cho người mời tới.

Kể đó Tiên môn Trung Nguyên bắt đầu chỉnh đốn sắp xếp lại, các môn phái đều được lần lượt giao nhiệm vụ, tựa như cuối cùng cũng tìm lại được nhân vật cốt cán. Tiên môn Trung Nguyên bắt đầu bày bố lực lượng toàn diện quanh Tam Trùng sơn, tấn công trở lại một số nơi.

Tình hình ở tiền tuyến lập tức trở nên căng thẳng.

Người của Thanh Khâu càng bận rộn hơn trước, ngay cả Chúc Ly cũng thường xuyên mất dạng. Thiên Diệu cũng nhận được đủ loại sắp xếp công việc, có lúc phá một trận pháp lớn khó phá giải, có lúc là đối phó với các chưong môn khó giải quyết.

Lần nào Thiên Diệu cũng đưa Nhạ Hối theo, với thực lực hiện giờ, đối phó trận pháp và tiên nhân bình thường đã rất dễ dàng, chỉ là Nhạ Hối còn thiếu kinh nghiệm ứng chiến và sử dụng Yêu thuật, vừa khéo có thể đưa nàng tới tiền tuyến rèn luyện.

Lần này trong một thôn trang nhỏ sau Tam Trùng sơn gần nội địa Trung Nguyên đột nhiên xuất hiện một trận pháp khổng lồ, Vương gia Thanh Khâu bị chiến sự các nơi níu chân, không thể bỏ đi, vậy là nhiệm vụ liền rơi lên đầu Thiên Diệu.

Khi Thiên Diệu nghe thấy nơi bố trí trận pháp bên do dự không muốn đưa Nhạ Hối đi. Song lúc này Nhạ Hối luyện “Yêu phủ” đến tầng thứ năm chưa phá giải được, đang thiếu trải nghiệm thực tế, nàng lấy làm lạ trước do dự của Thiên Diệu, “Nơi phải đi lần này có gì khác biệt sao?”

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi đáp: “Là quê nhà của nàng.”

Nhạ Hối nghĩ người, “Ồ.” Nàng nói, “Có gì không thể đi sao?”

“Ta sợ nàng bị chìm đắm trong quá khứ trong lúc tác chiến.”

Đó là nơi Nhạ Hối trưởng thành thuở nhỏ, cũng là nơi gặp được Lăng Tiêu. Ở nơi đó nàng từng thề với tiên nhân áo trắng theo hần học Tiên pháp, sẽ trừ yêu diệt ma, lòng mang chính nghĩa, bảo vệ chúng sinh.

Thiên Diệu không nói những chuyện này ra, thế nhưng Nhạ Hối đã hiểu tâm tư câu hẩn, nàng chỉ cười nói. “Vậy nhân duyên đi này, hãy chặt đứt hết quá khứ đi.” Nụ cười chợt tắt, Nhạ Hối trở nên nghiêm túc, “Lúc nào xuất phát?”

“Chiều nay.”

“Ta về sửa soạn, sau đó sẽ tới tìm chàng.”

“Ừ.”

Nhạ Hối quay người đi, về phòng liền xếp bằng tĩnh tọa, muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất. Huyền Tiểu Yên tung tăng từ cửa sổ nhảy vào gọi: “Chủ nhân, chủ nhân, bên ngoài có người đưa một mảnh giấy cho cô, cô có muốn xem không?”

Thanh Khâu thưởng phạt phân minh, sau mấy lần Nhạ Hối theo Thiên diệu tham chiến, thỉnh thoảng cũng nhận được mấy lá thư khen thưởng và sắc

phong từ cấp cao của Thanh Khâu truyền đạt xuống. Đương nhiên Nhạ Hò không quan tâm tới những điều này, nàng nhắm mắt dưỡng thần, “Để đó đi, hôm nay ta phải ra ngoài, mai về xem”

Mắt Huyền Tiểu Yên sáng lên, không điểm xia tới tờ giấy đó nữa, nó nhảy tới trước mặt Nhạ Hò: “Cô lại sắp đi đánh trận à, đưa em theo với, em cũng muốn mở mang kiến thức gần đây có quá nhiều Yêu quái không ngủ được, bọn họ đều rầu rĩ chuyên đánh trận, nếu em cho bọn họ mơ thấy cảnh thắng trận, họ nhất định sẽ vui lắm, em cũng sẽ được ăn no. Cô xem, mấy hôm nay em vừa cao lên lại vừa mập ra nữa nè.” Huyền Tiểu Yên tự khen mình, “Em không còn như xưa nữa đâu.”

”Giỏi.” Nhạ Hò khen một câu, “Nhớ trông nhà đó nhé.” Sau đó thì chẳng buồn ngó tới nó nữa.

Huyền Tiểu Yên biết mình bị lấp liếm, nó cắn môi, lòng không phục, đảo đảo mắt lên sang một bên

Đến chiều, Thiên Diệu hóa rồng, Nhạ Hò ngồi trên lưng hắn đi về nơi có trận pháp lớn kia.

Vừa đến phạm vi thôn trang Thiên Diệu bèn nhú mảy, xoay một vòng trong không trung nhưng không xuống.

Nhạ Hò hỏi: “Sao vậy?”

Thiên Diệu quan sát trận pháp một lúc, “Trận này rất tà môn.”

Nhạ Hò ngây người, trận có thể khiến Thiên Diệu nói là tà môn, thiết nghĩ thật sự rất không bình thường, “Vậy chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, Nhạ Hò cảm thấy trận pháp còn cách rất xa bên dưới đột ngột truyền tới một lực hút khổng lồ, kéo nàng xuống. Nhạ Hò muốn ôm Thiên Diệu, song lúc nàng đưa tay mới phát hiện, Thiên Diệu rồng không biết đã biến mất từ lúc nào, nàng nhanh chóng rơi xuống.

Nhạ Hò ổn định thân hình trong không trung để mình vững vàng đáp xuống đất, vừa đứng vững, bên cạnh liền truyền đến tiếng Thiên Diệu: “Nhạ Hò.”

Nàng ngẩng đầu, Thiên Diệu dường như cũng vừa đứng vững, hắn đảo mắt nhìn quanh, “Chúng ta bị kéo vào trong trận pháp rồi, phải đi tìm mắt trận.” Nói xong, hắn bước về phía trước, thấy Nhạ Hò tụt lại phía sau, bước chân Thiên Diệu khựng lại, ngoảnh đầu nhìn nàng, “Sao vậy?”

Hắn nhìn Nhạ Hò một lúc, sau đó chìa tay ra, “Không đi theo sao?”

Nhạ Hò thoáng ngập ngừng, vẫn không chia tay ra, sau lưng đột nhiên có một luồng sát khí đâm tới, Nhạ Hò còn chưa kịp tránh né, Thiên Diệu đã ôm eo nàng lách sang một bên, tránh được cành cây nhọn từ dưới đất xuyên lên, hắn phẩy tay áo ra một ngọn lửa, thiêu cành cây đó thành tro bụi.

Cảm thấy hơi ẩm quen thuộc, nhìn pháp thuật quen thuộc bây giờ Nhạ Hò mới hơi yên lòng, Thiên Diệu cúi đầu nhìn nàng, “Vừa rồi nàng sao vậy?”

Nhạ Hò lắc đầu, “Không sao, có chút ảo giác thôi.”

Nàng đi theo Thiên Diệu, băng qua một con đường, phía trước bỗng xuất hiện một cây khô khổng lồ, đó là gốc cây phong ấn hồn phách Thiên Diệu năm xưa. Nhạ Hò đã gặp Lăng Tiêu ở đây, cũng chính nơi này, nàng đã sai sót nhằm lẫn thả hồn phách Thiên Diệu ra.

Điều đó có nghĩa là, ngày này hai mươi năm trước thật ra nàng đã gặp hai người, một người nhìn thấy được, người còn lại không thể nhìn thấy.

Vận mệnh thật sự diệu kì.

Thiên Diệu bất chợt ngừng bước, hắn ngoảnh đầu nhìn Nhạ Hò, “Nhớ chuyện trước đây sao?”

Nhạ Hò lắc đầu, “Chỉ có chút xúc cảm về sự kì diệu của duyên phận thôi Tại sao vậy Hộ Tâm của chàng lại rơi vào tim ta?”

Thiên Diệu thoáng im lặng, tiếp đó nghiêm mặt, “Nhạ Hò.” Hắn nói, “Thật ra ta vẫn chưa cho nàng biết. Thật sự phát huy tác dụng trong ngực nàng để nàng sống tiếp không phải là sức mạnh của vảy Hộ Tâm. Đó chỉ là một tấm vải, nó có thể bù đắp chỗ khuyết trong tim nàng, để nàng không chết, song tuyệt đối không thể cho nàng sống tiếp. Thứ khiến nàng sống tiếp đến giờ là nội đan của ta.”

”Ta cũng đoán được.” Nhạ Hò im lặng một đoạn, “Thiên Diệu...”

Nàng vừa lên tiếng, đất dưới chân bỗng động dậy, bên dưới lập tức có cành cây nhọn đâm xuyên lên, Nhạ Hò bay lên tránh được cành cây, có điều trong không trung bỗng truyền tới một áp lực khổng lồ đè nàng xuống.

Thiên Diệu phất tay phóng ra một ngọn lửa thiêu rụi cành cây, sau lưng hắn cũng có một loạt cành cây dày đặc bắn tới như tên, hắn nhú chặt mảy, đốt hết loạt này tới loạt khác. Vào lúc này, bốn phương tám hướng đều đồng thời xuất hiện cành cây cùng đâm về phía hắn lửa của hắn đốt thành một quả cầu, thiêu cháy cành cây xung quanh, dù vậy vẫn có một hai cành cây đâm xuyên qua cơ thể hắn.

Về mặt Thiên Diệu lập tức trở nên cực kỳ đau đớn.

Nhạ Hò hốt hoảng, đỡ lấy Thiên Diệu: “Chàng...” Chỉ vừa nói ra một chữ đã thấy cành cây đâm xuyên qua cơ thể, mọc dài ra theo xương trong người hắn, trôi lên dưới da hắn rồi xuyên qua da, nở thành bụi gai trong lòng bàn tay hắn.

Nhận Hồi thấy vậy thì da đầu tê dại.

Thiên Diệu nghiêng răng nói: “Không có nội đan, ta không đốt hết được cành cây trong cơ thể.”

Nhận Hồi sững sốt, Thiên Diệu đột nhiên ngoái đầu nhìn nàng: “Nhận Hồi... Nếu ta hỏi nàng có bằng lòng trả nội đan cho ta không, nàng sẽ đáp thế nào?”

Nhận Hồi nhìn hẩn trong thoáng chốc, liền đáp: “Ta sẽ trả cho chàng.”

“Được.” Thiên Diệu nói, “Vậy trả cho ta đi.”

Cành cây trong tay hẩn bỗng dài ra, đâm thẳng về phía tim Nhận Hồi, đúng lúc này, Nhận Hồi nghe bên tai “bốp” một tiếng, da mặt đau nhói: “Chủ nhân tỉnh lại đi! Đừng tùy tiện đồng ý với người ta chuyện gì trong mơ đó!”

Nhận Hồi bừng mở mắt, Huyền Tiểu Yên ngồi bên cạnh nàng, nàng nằm dưới đất, bên cạnh là cây khô khổng lồ, nhưng gai góc vừa rồi không còn, Thiên Diệu cũng biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Type: ViVu

Nhận Hồi tức thì tỉnh ra, “Vừa rồi là ảo giác sao?”

“Đương nhiên là ảo giác! Trong cả trận pháp này đều là ảo giác, ảo giác thật đến mức có thể giết người.” Huyền Tiểu Yên hất chủy thủ trong tay Nhận Hồi đi, “Vừa rồi cô sắp cầm dao đâm vào tim mình rồi đó!”

Chủy thủ rơi xuống đất “keng” một tiếng, Nhận Hồi nhìn xuống, hất hiện trong tay mình vẫn luôn nắm chặt chủy thủ đó.

Nhận Hồi nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, thế nhưng cũng cảm thấy may mắn vì có Huyền Tiểu Yên đi theo mình, nàng quay đầu nhìn quanh: “Thiên Diệu đâu?”

Huyền Tiểu Yên lắc đầu, “Em vẫn luôn ở trong nhẫn nên mới có thể đánh thức cô, em hoàn toàn không biết hẩn rơi đi đâu rồi. Pháp lực của trận này quá mạnh, theo em thấy người thi pháp đã dồn hết tâm tư để đối phó với người khác, bởi vậy em mới dễ dàng đánh thức cô, Yêu long Thiên Diệu... e là không ổn rồi.”

Nhận Hồi nghe vậy nghiêng răng, “Chúng ta đi tìm chàng đi.”

“Ngươi muốn đi tìm ai?”

Một giọng nói bất chợt xuất hiện trong không trung, Nhận Hồi ngẩng người, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tổ Ảnh đang đứng trên cây khổng lồ bị đốt cháy khô mười năm trước. Bà ta cúi mắt nhìn Nhận Hồi, so với sự lạnh lùng vợi vợi trên cao trước đây, lúc này đây trong mắt bà ta bắt gặp toát ra vẻ thê lương, âm i ngọn lửa thù hận, khiến bà ta giống Yêu quái hơn là người tu đạo.

“Ngươi muốn tìm Yêu long?” Tổ Ảnh cười lạnh, “Không cần đi nữa, hẩn đang ở đây.” Tổ Ảnh hươ tay, trong không trung có một tiếng rỗng găm, thân hình thanh long khổng lồ lập tức rơi xuống đập mạnh lên mặt đất, toàn thân co giật tựa như cực kỳ đau đớn.

Nhận Hồi cả kinh, “Thiên Diệu!”

Tổ Ảnh nói: “Nhận Hồi, ngươi tưởng Yêu long toàn tâm toàn ý tốt với ngươi sao? Hẩn bảo vệ ngươi đến giờ, cho ngươi vào Yêu đạo, giúp ngươi tu Yêu thuật chỉ vì đánh thức sức mạnh của nội đan trong tim ngươi, tiện cho hẩn sau này lấy lại thôi, ngươi có biết không?”

“Ta biết.”

Biết thì đã sao, nàng cũng biết hai mươi năm nay Thiên Diệu cũng đã đau đớn đến mức nào, nàng biết Thiên Diệu cầm hận sự bất lực của bản thân đến đâu, nàng biết Thiên Diệu muốn tìm lại sức mạnh mình từng có đến nhường nào. Thế nhưng nàng cũng biết, rõ ràng lúc có thể lấy lại nội đan từ chỗ nàng, Thiên Diệu lại nói cơ thể hẩn đã hoàn chỉnh rồi.

Hẩn không làm chuyện gì tổn hại đến nàng.

Nhận Hồi không ngốc, chỉ cần nghe được mấy câu là nàng biết trước đây Thiên Diệu muốn làm gì, còn hiện tại Thiên Diệu vì nàng mà đã từ bỏ điều gì.

Về mặt Tổ Ảnh sa sầm, “Thâm tình quá nhỉ, nhưng thôi, dù sao hôm nay hai người các người đều không thể ra khỏi trận pháp của ta. Yêu long không có nội đan và người có sức mạnh nội đan nhưng không biết vận dụng... Tổ Ảnh cười khinh miệt, “Đừng hòng ra khỏi trận pháp này một bước.”

Nhận Hồi nghe vậy ánh mắt chợt tối, Yêu long không có nội đan và nàng có nội đan... Vậy nếu nàng trả nội đan cho Thiên Diệu, ít ra Thiên Diệu có thể ra khỏi trận pháp này...

Nhận Hồi nghĩ vậy liền cất bước muốn tiến lên phía trước, bỗng nhiên cánh tay bị tóm lại, nàng quay người nhìn về phía sau, không biết tại sao gương mặt Huyền Tiểu Yên lại trở nên mơ hồ, mãi đến khi Huyền Tiểu Yên véo nàng một cái Nhận Hồi mới bừng tỉnh.

Huyền Tiểu Yên thấy Nhận Hồi vẫn còn ngơ ngác bèn đưa tay vỗ vỗ lên mặt nàng, “Chủ nhân, cô lại nhìn thấy gì vậy! Những thứ trong trận này đều không tin được đâu!”

Nhận Hồi quay đầu lại, trên cây to cháy đen kia nào còn bóng dáng Tổ Ảnh, Thiên Diệu đau đớn giãy giụa dưới đất cũng biến mất.

Còn tay nàng đan đặt trên ngực, năm ngón khẽ cong thành trảo như đang muốn móc tim mình.

Trán Nhận Hồi toát mồ hôi lạnh. Nàng nghĩ thật sự không thể đề phòng nổi ảo giác trong mê trận này, lần sau đáng sợ hơn lần trước, lại còn hoàn toàn có thể nhìn thấu nội tâm nàng, dù dễ nàng đưa ra quyết định. Nàng có Huyền Tiểu Yên bên cạnh mới có thể tránh được hai kiếp, còn Thiên Diệu...

Nhận Hồi nghiêng răng nói với Huyền Tiểu Yên: “Người có bị mê trận này mê hoặc không?”

“Em là Huyền yêu mà!” Huyền Tiểu Yên nói, “Bọn em là tổ tông của huyền thuật! Tuy là... em vẫn chưa có pháp lực cao thâm tới mức đó, nhưng mà nhìn thấu tất cả huyền thuật là bản lĩnh trời sinh của em”

Nhận Hồi thoáng trầm ngâm, lập tức xé tay áo Huyền Tiểu Yên, Huyền Tiểu Yên vừa nổi giận thì Nhận Hồi đã dùng mảnh vải đó che mắt mình lại: “Người đưa ta đi.” Nàng nói, “Việc tìm Thiên Diệu phải giao cho người rồi.”

Huyền Tiểu Yên ngây ra, “Chủ nhân... cô giao cho em nhiệm vụ quan trọng đến vậy sao...”

“Ta tin người.”

Nhận Hồi đưa tay ra, Huyền Tiểu Yên thoáng nhìn, nghiêng răng nói: “Được! Hôm nay em nhất định đưa cô đi tìm bằng được Thiên Diệu!”

“Thiên Diệu...”

“Thiên Diệu...”

Có âm thanh không ngừng vang vọng bên tai hần, Thiên Diệu mờ mắt, thấy Nhận Hồi vẻ mặt lo lắng đang nhìn mình.

Thiên Diệu nhìn nàng, Nhận Hồi dịu hần dậy: “Bị thương rồi sao?”

Thiên Diệu cúi đầu cảm nhận sức mạnh trong cơ thể rồi lắc đầu, “Không sao.”

“Đường như chúng ta rơi vào trong trận pháp này rồi, kẻ sách duy nhất bây giờ chỉ có tìm được mắt trận trong trận này mới phá giải được.” Nhận Hồi ngoảnh đầu nhìn quanh, sau đó nhìn về một hướng, “Chàng có cảm nhận được khí tức kỳ dị phía đó không?”

Thiên Diệu nhìn theo ngón tay Nhận Hồi chỉ, rồi xoay sang nhìn nàng: “Không cần dụ ta đi về phía đó, nói đi, người muốn gì?”

Nhận Hồi ngây người, có hơi nghi hoặc, “Chàng đang nói gì vậy?”

Thiên Diệu cúi đầu cười cười, “Vì là mặt của Nhận Hồi nên vừa rồi ta mới nói năng tử tế, nhưng mà...” Ánh mắt Thiên Diệu khẽ lạnh, “Nếu người còn diễn tiếp, e là ta sẽ không khách sáo đâu.”

Nhận Hồi đang dịu Thiên Diệu tức thì sa sầm mặt, mắt lập tức lộ ra hung quang, bàn tay đang nắm cánh tay Thiên Diệu lập tức hóa thành sợi mây, muốn quấn lấy cánh tay Thiên Diệu, gương mặt kia cũng chậm chậm hóa thành vô cây, cuối cùng mặt mũi hoàn toàn biến dạng.

Toàn thân Thiên Diệu bùng lên ngọn lửa, trong phút chốc thiêu rụi cành cây khô kia thành tro bụi.

Thiên Diệu phui áo đứng dậy, hần đảo mắt, bắt lấy Tổ Ảnh đang đứng trên cây to bên cạnh.

“Nhận Hồi đâu?”

Mắt Tổ Ảnh tối sầm, khóe môi cong lên nụ cười lạnh: “Quan tâm quá nhỉ? Yêu long Thiên Diệu, người đúng là thâm tình với nó.” Tổ Ảnh nói, “Hai mươi năm trước vẫn chưa cho người bài học sao? Người không sợ Nhận Hồi kia có mưu đồ với người sao?”

“Ta chỉ sợ Nhận Hồi có mưu đồ với ta không nhiều” Hần nói rất đơn giản nhẹ nhàng, tuy nhiên đối với người từng trải qua chuyện như vậy, hàm ý trong lời này phải nói là rất sâu sắc.

Tổ Ảnh thoáng im lặng, kế đó gật đầu: “Được, vậy ta cho ngươi gặp nó.” Bà ta vẫy tay, trên cây khô không lồ liền treo cơ thể Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi đang nhắm nghiền đôi mắt, thất khiếu chảy máu, ngực bị rách một lỗ lớn, bên trong đen ngòm không thấy được gì.

Đồng tử Thiên Diệu co rút lại, “Cô đã làm gì nàng ấy?”

Tổ Ảnh hờ hững nói: “Lúc bắt nó còn bắt được một tiểu Huyền yêu nữa, ngươi bảo nó nói cho ngươi nghe đi.” Nói xong, Huyền Tiểu Yên bị ném trong không trung tới bên chân Thiên Diệu.

Thiên Diệu ngậy người, Huyền Tiểu Yên bò dậy, mắt sưng đỏ khóc nói: “Ta... ta và chủ nhân tới tìm ngươi... Nữ nhân xấu kia đã moi tim chủ nhân, chủ nhân... chủ nhân sắp không sống nổi nữa rồi... Mau cứu chủ nhân đi.”

Lòng dạ Thiên Diệu rồi bời, lại nghe Tổ Ảnh hời hợt nói thêm: “Ta đã lấy được vảy Hộ Tâm và nội đan của ngươi, ngươi và nó hãy tự sinh tự diệt trong trận pháp này đi.”

Thiên Diệu nghiêng răng, đôi mắt lập tức đỏ rực, một ngọn lửa nóng hổi lao thẳng về phía Tổ Ảnh, lúc ngọn lửa sắp tới nơi Tổ Ảnh đứng thì Tổ Ảnh tức khắc biến mất, ngọn lửa chỉ đốt cháy dây trói Nhạn Hồi.

Khoảnh khắc Nhạn Hồi rơi xuống đất, Thiên Diệu phi thân về phía trước ôm nàng vào lòng.

Cơ thể nàng dường như đã sắp băng lạnh đến mức không còn độ ấm, cho dù rơi vào lòng Thiên Diệu nàng cũng không mở mắt, hơi thở trên mũi yếu đến mức không thể cảm nhận được.

“Nhạn Hồi?” Hẩn gọi, Nhạn Hồi đương nhiên chẳng mấy may phản ứng, Thiên Diệu nghiêng răng, hẩn nắm tay Nhạn Hồi, liều mình truyền pháp lực trong cơ thể vào người nàng.

“Ta sẽ đưa nàng ra.” Thiên Diệu nói, “Nàng đừng sợ.”

Lúc Thiên Diệu truyền pháp lực vào trong cơ thể Nhạn Hồi, Huyền Tiểu Yên đồ dẫn sau lưng hẩn bỗng đứng dậy, mắt nó lóe hàn quang, mỗi một bước đi đều có hàn khí tự nhiên ngưng tụ dưới chân nó.

Gương mặt nó thay đổi hoàn toàn, cuối cùng biến thành dáng vẻ của Tổ Ảnh.

Nó đi tới sau lưng Thiên Diệu, đưa tay đâm chui thủ hàn băng trong tay về phía cổ Thiên Diệu!

Đúng lúc này, trên không trung bỗng truyền tới tiếng gió rít, một ngọn lửa từ không trung đánh tới, vừa khéo đánh ngay lên chui thủ hàn băng của Tổ Ảnh, nước từ lưỡi dao băng tan ra nhỏ lên cổ Thiên Diệu, Thiên Diệu ngậy người, thần trí tỉnh táo được đôi chút, trên cao bỗng truyền tới một tiếng gọi gấp gáp: “Thiên Diệu mau dừng tay!”

Có lửa trong không trung rơi xuống như mưa, thân hình Tổ Ảnh tan biến trong lửa, vai Thiên Diệu bị đẩy mạnh làm hẩn ngã xuống đất, trong lúc Thiên Diệu ngỡ ngàng, một Nhạn Hồi sống sò sò nhào lên người hẩn, tuy mảy vẫn nhũn chặt, nhưng thất khiếu không chảy máu, tim vẫn còn nguyên, Nhạn Hồi véo mạnh lên mặt hẩn: “Tĩnh lại đi, đó không phải là ta!”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi không lên tiếng Nhạn Hồi lại kéo mạnh da mặt hẩn: “Mau tĩnh lại đi!”

“Tĩnh rồi.” Thiên Diệu nói, đôi lại là tiếng Nhạn Hồi mắng: “Vậy chàng còn không mau thu pháp lực lại đi!”

Thiên Diệu cúi đầu, lúc này mới phát hiện “Nhạn Hồi” đang được hẩn truyền pháp lực thật ra chỉ là một khúc cây khô.

Cây khô bắt đầu mọc mầm, chậm chậm biến thành hình người.

Thiên Diệu thu lại pháp lực cây khô kia đã mọc ra hình người, nó cứng nhắc đưa tay muốn tấn công hai người, Nhạn Hồi thấy vậy bèn kéo Thiên Diệu chạy, vừa chạy vừa hỏi Huyền Tiểu Yên bay bên cạnh: “Ngươi cảm giác được mất trận chưa?”

“Không biết!” Huyền Tiểu Yên nói, “Chỉ cảm giác khí tức nơi này rất nặng, nhưng không nhìn thấy mất trận gì hết.”

Nó vừa dứt lời, trong không trung có trăm băng rào rào bắn xuống. Thiên Diệu ôm lấy Nhạn Hồi, phẩy tay áo, một kết giới lửa lấp lánh ánh sáng đỏ được phủ lên quanh hai người.

Tổ Ảnh trong không trung lạnh lùng nhìn ba người phía dưới. So với ba nầy, sắc mặt bà ta càng khó coi hơn mấy phần: “Một Huyền yêu nhỏ nhoi mà dám làm loạn mưu kế của ta.” Ánh mắt Tổ Ảnh lạnh lẽo, bỗng nhiên mặt đất nơi ba người đứng bắt đầu chấn động, Huyền Tiểu Yên không được Thiên Diệu ôm liền bị hất tới rìa kết giới lửa.

Nhạn Hồi muốn đuổi theo, Huyền Tiểu Yên đã bị một sợi dây mây từ dưới đất xuyên lên trói lại, sợi mây như rắn siết chặt nó, trên sợi mây bắt đầu mọc gai, sắp sửa xé Huyền Tiểu Yên thành mảnh vụn.

Thiên Diệu rút kết giới, thấp giọng nói với Nhạn Hồi: “Cho ta chút máu.” Sau đó cắn lên ngón tay Nhạn Hồi.

Ngón tay Nhạh Hòih đau nhóih, máu thấm ướt mớih Thiên Diệuh, tay hắh kết ắh, hỏh long từ chắh trời bay tới xỏh về phớh Tổ Ắh, Tổ Ắh dùng pháp thuật chỏh đỡ, không ắh ngờ rắh, Thiên Diệuh lại lắh người, mớh mớh nhắh tới cắh khô không lồ kớh, lỏh bàn tay kết ắh đập mắh lên thắh cắh.

Đắh giao đắh với hỏh long trong không trung, đỏh từ Tổ Ắh cớh lại.

Trắh cắh to lập tức xuất hiện mớh vết nứt, cùng lúc trắh mắh Tổ Ắh cũng xuất hiện mớh vết rắh.

Đỏh tác trắh tay Tổ Ắh ngừng lại, hỏh long liềh quắh quanh người bà ắh. Ngỏh lửa bùng lên, cắh khô cũng bắt đầh bốc chắh.

Nhạh Hòih thấy vậy bằh tiến lên chắh đắh sớh mắh trớh Hưỡh Tiểh Yềh, toắh thắh Hưỡh Tiểh Yềh đắh bị gắh trắh sớh mắh cớh rắh, nó đau đắh phắh khóc. Nhạh Hòih ỏh đầh nó vớh nhẹ, đớh đắh mắh cắh Hưỡh Tiểh Yềh mới thỏh khóc nớh: “Em cớh đắh thắh mắh trắh này sao lại lớh hại đắh mức như vậy, thì ắh Tổ Ắh kớh không mớh sỏh nớh, bà ắh đắh liềh kết tắh mắh mớh với trắh pháp! Chắh trắh bà ắh cớh mắh kắh nớh.”

Dùng mắh bày trắh...

Tổ Ắh... không mớh sỏh nớh.

Bắh đắh đắh trắh *Hỏh Tâm* đắh tắh miễn phí ắh wWw.EbookFull.Net.

Tắh miễn phí nườh trắh nỏh ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Type: ViVu

Tổ Ắh không mớh sỏh nớh, hiềh ắh tâm tư cớh bà ắh, Nhạh Hòih cườh lắh: “Bà ắh cớh thề nớh như vậy ắh thấy cũng tốt.”

Hưỡh Tiểh Yềh ngắh đầh nhìn nằh, thỏh ắh im lắh rồi nớh: “Cắh không mớh sỏh cớh rắh nườh, ắh sao bà ắh nhất đắh phải dùng mắh bày trắh chứ, nếu mớh lỏh mớh tìm cắh chắh thì tự mớh kết liềh là đắh rồi, nếu mớh tìm chắh ắh đắh nhắh thì đầh cắh phải dùng cắh phứh ắh bày trắh.”

Đúng vậy, Tổ Ắh nhất đắh cớh ắh mườh kắh.

Nhạh Hòih đắh tay ắh nớh với Hưỡh Tiểh Yềh: “Trỏh vắh trong nhắh đi.”

Hưỡh Tiểh Yềh nớh: “Không cắh em giúp nớh sao?”

”Ngườh đắh giúp ắh mớh việc lỏh rồi.”

Hưỡh Tiểh Yềh đắh ắh nhắh bằh với hưỡh trắh, nếu nó nớh kớh tức ở đắh kỳ quắh, vậy nớh này nhất đắh cớh vắh đề, cớh điều ở đắh ngoắh cắh to kớh ắh cớh Tổ Ắh. Bởi vậy vừa rồi đầh tiên Thiên Diệuh dùng hỏh long tắh công Tổ Ắh, sau đớh đắh thắh tới đắh cắh to kớh, hành đỏh thứ hớh nhất đắh cớh liềh quan tới mắh trắh.

Hỏh nớh Tổ Ắh dùng mắh bày trắh vậy mắh trắh nhất đắh nằh trắh người Tổ Ắh, song lúc Thiên Diệuh tắh công cắh to kớh, về mắh Tổ Ắh cắh cắh thắh hỏh tắh công chắh bà ắh, vậy cắh to kớh chắh chắh cũng cớh vắh đề.

Sau kớh Hưỡh Tiểh Yềh trỏh vắh trong nhắh, Nhạh Hòih phi thắh tới phớh trắh, đắh xuỏh bằh cắh cắh to, Tổ Ắh đắh đắh đắh hỏh long, Nhạh Hòih nớh: “Chắh đớh phó với bà ắh, để ắh đắh cắh này.”

Thiên Diệuh phi thắh lên không trung đắh đắh với Tổ Ắh.

Tổ Ắh thấy Nhạh Hòih dùng máu làm mớh, bắt đầh đắh cắh, đớh mắh lập tức trỏh trườh, rắh nghiềh chắh tắh như cắh hắh cực đớh, bà ắh không mớh giao trắh với Thiên Diệuh nớh, nhưng Thiên Diệuh lại liềh tục quắh nườh bà ắh, không cho bà ắh xuỏh cắh Nhạh Hòih.

Tổ Ắh nớh gắh, kớh tức toắh thắh bùng lên, hắh bắh tắh ắh kắh trắh pháp, nhất thỏh ngỏh lửa trắh thắh cắh to đườh như cũng bị kết bắh.

Nhạh Hòih cắh thấy toắh thắh lắh lỏh, tắh như cớh chắh bắh đắh vắh ắh, chỉ cớh trái tim đắh đắh trong ngực vắh duy trì đớh ắh cho cơ thể nằh.

Thắh cắh to bị ngỏh lửa đắh nứt ắh mớh đườh, Nhạh Hòih đắh tay vắh trắh, nằh thỏh mớh hỏh nỏh, trong sườh trắh mớh mắh, pháp lực ở lỏh bàn tay bùng lên, ngỏh lửa như sắh sắh bốc chắh từ trắh khe nứt tắh ắh, chắh thắh cắh to này thắh hắh mắh!

Trong thắh cắh cớh mớh nam nhắh do sớh mắh bằh thắh đắh lắh lắh đắh đớh.

Nhìn thấy ngườh quan vắh đắh về cớh nam nhắh bằh từ sớh mắh, Nhạh Hòih ngắh người: “Lục Mộ Sinh...”

Tổ Ảnh đã dùng cô mây làm thành một hình nộm Lục Mộ Sinh trong cây này... Lẽ nào bà ta còn muốn hồi sinh Lục Mộ Sinh?

Bởi vậy bà ta mới dùng mạng bày trận, muốn giết nàng và Thiên Diệu trong trận, dùng huyết tinh của nàng và Thiên Diệu để tế hình nộm này, cho hình nộm này sống lại?”

Đây chẳng phải là tà thuật của tu tà sao?

Trong lúc kinh ngạc, Nhạn Hồi còn nhìn thấy ở ngực hình nộm có một hạt châu đang lấp lánh phát sáng giữa những sợi mây.

Đó là cái gì?

Nhạn Hồi chau mày, đưa tay muốn chạm vào, Tổ Ảnh trng không trung thấy vậy lập tức như phát điên, pháp lực tỏa ra khắp người, định thân Thiên Diệu trên không, bà ta nổi giận lao về phía Nhạn Hồi: “Đừng hòng chạm vào Linh châu của ta!”

Bà ta lao nhanh đến, Nhạn Hồi không thể tránh né, dứt khoát móc Linh châu trong tim hình nộm ra, nắm trong lòng bàn tay nhìn Tổ Ảnh: “Đây.” Nàng nói, “Ta chạm vào rồi đó, bà làm gì ta?”

Tổ Ảnh vội vàng dừng lại trước mặt Nhạn Hồi, tóc tai rũ rượi, tiên khí không còn, cả người thê lương như bước vào đường cùng.

“Đưa Linh châu cho ta.” Tổ Ảnh chìa tay ra với Nhạn Hồi, “Nó không có tác dụng gì với ngươi hết.”

Linh châu? Nhạn Hồi bỗng nhớ lại lúc trước Tổ Ảnh đưa nàng đi cùng Lục Mộ Sinh, trên đường Tổ Ảnh từng hỏi Lục Mộ Sinh có nhớ lại quá khứ chưa. Khi ấy bà ta đã nhắc tới hai chữ Linh châu, đây là thứ có thể khiến Lục Mộ Sinh nhớ lại ký ức kiếp trước sao...

Sau khi Lục Mộ Sinh chết, viên châu này đã cất giữ chút ký ức y tìm lại được, lúc chế tạo hình nộm này, Tổ Ảnh đã đặt viên châu vào tim y, như vậy hình nộm này có thể có được ký ức của Tướng quân lúc trước...

Nói vậy viên châu này thật sự rất quan trọng với Tổ Ảnh. Vì ngoài ký ức được cất giữ bên trong, trên thế gian này không còn bất kì vết tích nào về tình yêu giữa bà và Tướng quân nữa.

Nhạn Hồi một tay nắm Linh Châu, một tay chìa ra trước mặt Tổ Ảnh: “Mất trận đâu? Thả ta và Thiên Diệu ra ngoài.”

Ảnh mắt Tổ Ảnh trở nên u tối, không hề có hành động gì, “Cho dù hôm nay ta thả ngươi ra, ngày sau ngươi cũng không giữ được trái tim, rồi sẽ ó người móc nó ra.”

Nhạn Hồi nhếch môi cười khẩy, “VẬY chờ sau này hã nói. Hôm nay ta không muốn nói chuyện với bà.” Nàng siết lòng bàn tay, chỉ nghe “rắc” một tiếng, bề mặt Linh châu nứt ra một khe mảnh.

Tổ Ảnh lập tức biến sắc, “Ta thả các ngươi đi.”

Nhạn Hồi nghiêm túc bổ sung: “Thả bọn ta đi trước đã.”

Tổ Ảnh cup mắt, “Được.” Bà ta thu tay vào tay áo, Nhạn Hồi im lặng chờ bà ta giao ra mắt trận, thỉnh thoảng trong không trung truyền đến tiếng băng vỡ, tiếp đó là tiếng hét lớn của Thiên Diệu: “Tránh ra!”

Xưa nay Nhạn Hồi và Thiên Diệu rất ăn ý, Thiên Diệu kêu nàng tránh, nàng bèn nhào sang bên cạnh không cần suy nghĩ, mắt Tổ Ảnh hiển hiện vẻ hung ác, trường kiếm trong tay chém về phía Nhạn Hồi vừa đứng, mặt đất ở đó cũng có sợi mây đậm ra, nếu Nhạn Hồi không tránh thì đã bị đâm xuyên qua người.

Lòng Nhạn Hồi rét lạnh, thấy Tổ Ảnh vẫn nhìn mình đầy vẻ dữ tợn, nàng nắm Linh châu trong tay đập mạnh xuống đất: “Đây là điều bà muốn đó.”

Tổ Ảnh bàng hoàng.

Linh Châu nhanh chóng vỡ nát, hào quang trong Linh châu tỏa ra, trong đầu Nhạn Hồi dường như có vô số cảnh tượng lướt qua.

Mỗi một cảnh tượng Nhạn Hồi đều thấy lạ lẫm, nhưng nàng nhận ra nữ nhân trong đó, chính là Tổ Ảnh chân nhân trước mặt, nam chính trong cảnh Nhạn Hồi cũng thấy rất quen thuộc, y giống Lục Mộ Sinh nhưng lại không phải Lục Mộ Sinh.

Nam nhân kia thân mặc khôi giáp huyền thiết, cả người bê bết máu một mình đi trong tuyết trắng hoang vu, sau đó gặp được Tổ Ảnh...

Đây là ký ức kiếp trước giữa Tổ Ảnh và Lục Mộ Sinh...

Mắt Tổ Ảnh bị hào quang của Linh châu chiếu sáng, hiển nhiên bà ta cũng nhìn thấy cảnh tượng này, liền hoàn toàn sững sờ, tiếp đó cảnh tượng luân chuyển, xuyên đi thu đến, tất cả những lúc Tổ Ảnh ở bên Tướng quân kiếp trước đều xuất hiện. Họ cùng đứng trên cao nhìn ra xa, cùng chèo thuyền trên hồ, cùng nhàn nhã đánh cờ.

Mỗi một cảnh đều chân thực như mới xảy ra hôm qua.

Khóe môi Tổ Ảnh bất giác run rẩy, “Thì ra chàng đã nhớ lại tất cả.” Bà ta nói, “Chàng đã nhớ lại tất cả... Rõ ràng chàng đã nhớ lại tất cả! Chàng gạt ta, chuyện kiếp trước rõ ràng chàng đã nhớ lại tất cả! Không phải là mơ thấy đôi chút, không phải ký ức rời rạc, là toàn bộ...”

Tổ Ảnh dường như bị đá kích cực độ, “Chàng đã nhớ lại tất cả, nhưng cuối cùng chàng vẫn muốn đi theo Hồ yêu kia. Chàng...” Tổ Ảnh im lặng một lúc, khóe môi vẫn không ngừng run rẩy, bà ta cắn môi, đến khi trên môi đầm máu tươi.

Lục Mộ Sinh đã nhớ lại chuyện kiếp trước, chỉ là cho dù đã nhớ lại hoàn toàn, hắn cũng vẫn đi theo Vân Hi công chúa, cũng vẫn oán hận Tổ Ảnh, cũng vẫn không bằng lòng đón nhận bà ta.

Đối với Tổ Ảnh, điều này rõ ràng đã triệt để xé tan chút ảo tưởng cuối cùng của bà ta đối với Lục Mộ Sinh.

Không phải Lục Mộ Sinh không nhớ, mà là hắn không yêu bà ta nữa.

Mà là hắn đã luân hồi, đã chuyển thế, biến thành một người khác, sau đó...

Yêu một người khác.

Trong mắt Tổ Ảnh ngập tràn lệ nóng, sau đó nước mắt dần dần trở nên đục ngầu cuối cùng đầm màu máu. Bà ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt nhìn Nhạn Hồi như muốn nứt ra, gương mặt huyết lệ đầm đìa khiến bà ta trông như yêu ma từ Địa ngục: “Tại sao ngươi lại cho ta thấy những điều này?” Bà ta cắn hận Nhạn Hồi, “Tại sao ngươi lại phá vỡ ký ức của chàng!”

Dưới sát khí và tiền lực khổng lồ đè nén, Nhạn Hồi cảm thấy toàn thân bắt đầu tê dại, ngay cả cử động nâng cũng không thể.

“Ngươi đáng chết!” Tổ Ảnh nói, năm ngón tay bà ta lập tức hóa thành đao băng bén nhọn, đầu tóc bà ta hóa bạc, màu của đồng tử cũng trở nên rất nhạt, cả người như biến thành yêu ma băng tuyết.

Bà ta chớp mạnh về phía Nhạn Hồi, chuẩn bị chém Nhạn Hồi thành mảnh vụn.

Đúng vào lúc này sau lưng bà ta bỗng vang lên một tiếng “rắc” giòn giã.

Động tác trên tay Tổ Ảnh khựng lại, bà ta cúi đầu nhìn xuống, ngực bà ta bị một thanh trường kiếm xuyên qua.

Cơ thể bà ta cũng đã không còn là cơ thể bình thường, cả người đã biến thành băng cứng, sau khi bị trường kiếm đâm xuyên qua ngực thì cơ thể càng nhanh chóng kết băng hơn, trên mặt mọc ra gai băng, bản thân bà ta cũng không thể cử động nữa.

Chỉ có đồng tử vẫn đảo trong mắt, cuối cùng dừng lại ở những mảnh vụn của Linh châu.

Khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, Tổ Ảnh chợt nghĩ, lúc xưa ở nơi tuyết trắng hoang vu, có lẽ bà ta không nên cứu Lục Mộ Sinh, không cứu y thì bà ta vẫn là tiên nhân vọt vọt trên cao, lạnh lạnh lùng lùng nhìn thiên hạ, không có bất kỳ chuyện gì trên thế gian có thể quấy nhiễu đường tu tiên của bà ta.

Thế nhưng...

Thời khắc này quay đầu nghĩ lại, lúc vui vẻ nhất trong đời bà ta vẫn là lúc ở bên Trương quân, nếu không có thời gian đó, cho dù tu tiên trăm năm cũng không tránh khỏi hai chữ vô vị.

Đời bà ta đã làm rất nhiều việc, bà ta tưởng mình yêu Lục Mộ Sinh, nhưng hóa ra là bà ta chỉ muốn quay lại thời khắc vui vẻ đó, cuối cùng...

Rốt cuộc ông trời không chiều lòng người.

Thiên Diêu ở sau lưng Tổ Ảnh rút kiếm ra, cơ thể Tổ Ảnh lập tức vỡ vụn, hóa thành khối băng dưới đất.

Trời đất rung chuyển, cảnh sắc bốn phía luân chuyển biến hóa, rốt cuộc băng tuyết cũng rút đi, cỏ cây trên đồng vẫn như cũ, cây to bên cạnh vẫn còn, có điều trong không khí không còn khí tức của trận pháp, cuối cùng họ đã thoát khỏi trận pháp của Tổ Ảnh.

Trên thế gian không còn Tổ Ảnh chân nhân của Quảng Hàn môn nữa.

Cảm giác tê dại khắp người Nhạn Hồi vẫn còn, thoát khỏi cái chết, Nhạn Hồi vẫn còn sống sót. Thiên Diêu đang ở trước mặt chìa tay về phía nàng, Nhạn Hồi ngây người một lúc rồi nắm lấy tay Thiên Diêu.

Lòng bàn tay ấm áp khiến nàng cảm giác được những chuyện vừa rồi đã thật sự xảy ra.

Tổ Ảnh chân nhân đã chết.

Đã biến mất khỏi thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Nhạ Hôi quay đầu nhìn Thiên Diệu: “Bà ta chết rồi.”

Đúng vậy, Tổ Ảnh chết rồi.” Về mặt Thiên Diệu không khác gì thường ngày. Kiểm trong tay tan biến, Thiên Diệu nói, “Đi thôi, trận đã phá, phải về Thanh Khâu thôi.”

“Chàng không có... cảm tưởng gì khác sao?”

Cảm tưởng gì khác? Thiên Diệu quay đầu nhìn gốc cây to, có lẽ là có, dù sao thì vì Tổ Ảnh, hắn đã sống trong tuyệt vọng hai mươi năm, nhưng đối với Thiên Diệu bây giờ...

“Cô ta đã không còn quan trọng nữa.” Thiên Diệu nói, hắn ngoảnh nhìn Nhạ Hôi, đưa tay nhẹ chạm lên ngực nàng, tựa như vô thức lắm bầm, “Mỗi lần nghĩ đến những chuyện cô ta gây ra cho ta lại trời xui đất khiến cứu được nàng, ta lại muốn cảm tạ cô ta...”

Nhạ Hôi ngẩng người. Thình lình vào lúc này, bên cạnh bỗng dung truyền tới một tràng tiếng cười sang sảng.

Hai người nhìn về hướng âm thanh, Nhạ Hôi đỡ người sững sờ.

Một đạo giả tóc dài quá gối, tay áo to rộng đang từ dốc núi bước tới, đầu đội mũ, dung mạo thanh tao, trên môi mang nét cười, toàn thân tiên khí phiêu dật.

Người đến chính là... Thanh Quảng chân nhân mà Nhạ Hôi từng gặp đôi lần ở núi Thần Tinh.

“Nói vậy Yêu long người cũng phải cảm tạ ta mới phải chứ nhỉ?”

Khi nói chuyện, nét mặt Thanh Quảng chân nhân tựa như vĩnh viễn luôn mang ý cười, ông ta neho mắt nhìn Thiên Diệu, rồi đảo mắt quan sát Nhạ Hôi từ trên xuống dưới, sau đó ánh mắt dừng trên ngực nàng.

Thiên Diệu lập tức chắn trước mặt Nhạ Hôi, dáng vẻ nghiêm túc đề phòng.

Thanh Quảng chân nhân chẳng màng để tâm tới thái độ thù địch của Thiên Diệu, ông ta chỉ cười nhẹ, tựa như phát hiện chuyện gì đó vô cùng hài hước: “Đúng là tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, không ngờ lại ở trong tầm với của ta mười năm”

Lời ông ta khiến Nhạ Hôi sững sờ.

Thứ Thanh Quảng chân nhân muốn tìm...

“Niệm tình từng là đệ tử núi Thần Tinh, ta sẽ không đích thân lấy nội đan kia đâu.” Thanh Quảng chân nhân mỉm cười chìa tay ra, “Nào, đưa cho ta. Ta chờ hai mươi năm rồi.”

Ông ta muốn lấy nội đan trong tim Nhạ Hôi!

Thì ra người muốn lấy nội đan trong tim nàng không phải Tổ Ảnh, mà là Thanh Quảng chân nhân!

Hai mươi năm trước Tổ Ảnh mưu hại Thiên Diệu, Thanh Quảng chân nhân không chỉ là đơn thuần giúp Tổ Ảnh trừ yêu, mà ông ta cũng có mưu đồ...

Nhạ Hôi bất giác ôm ngực lui lại một bước, Thiên Diệu neho mắt, toàn thân lập tức nổi lên sát khí.

Thanh Quảng bật cười lắc đầu, “Các người giết được Tổ Ảnh vì trong lòng cô ta quá nhiều tạp niệm, mong muốn quá nhiều, nhưng ta thì khác.” Ánh mắt Thanh Quảng lạnh đi, “Ta chỉ cần nội đan.”

Vừa dứt lời, thân hình ông ta biến mất tại chỗ, Nhạ Hôi hoàn toàn không nhìn thấy động tác của Thanh Quảng chân nhân, chỉ thấy Thiên Diệu phía trước nàng ngưng tụ trường kiếm trong tay, đỡ về phía bên trái, thân hình Thanh Quảng chân nhân chưa xuất hiện, vậy mà một lực đạo cực lớn đã đập lên kiếm Thiên Diệu.

Thiên Diệu nghiêng rặng, trán nổi gân xanh, toàn thân hắn nổi lửa, song pháp lực đã không còn đủ nữa, chỉ chống đỡ được trong thoáng chốc, lực đạo cực lớn kia liên đổi hướng, từ đỉnh đầu Thiên Diệu đè xuống, khiến hắn phải khụy một gối không thể nào đứng dậy.

Tức khi Nhạ Hôi phản ứng được, thì cũng đã bị một đạo pháp lực đánh mạnh lên người, khiến nàng bị bay đi va vào gốc cây to kia, làm gốc cây lõm một hố sâu.

Bụi đất nổ “ầm”, cơ thể Nhạ Hôi chậm chậm rơi xuống đất.

Nhận Hồi ho sặc sụa, trong cổ họng lập tức trào máu tươi nóng hổi.

Lúc này thân hình Thanh Quảng chân nhân mới xuất hiện, ông ta nhẹ bước tới trước mặt Nhận Hồi, từ trên cao nhìn xuống nàng, “Tự mình làm thì đâu cần phải chịu khổ như thế này chứ?”

Thiên Diệu nghe vậy gắng sức giãy giụa, ngọn lửa toàn thân hấn kháng cự sức mạnh đè xuống trên đỉnh đầu, có điều chỉ thoáng chốc sau, hấn lại một lần nữa bị sức mạnh đó đè bẹp.

Thanh Quảng phân tâm nhìn Thiên Diệu, “Thân là yêu quái bị lấy mất nội đan, cho dù là Yêu long ngàn năm thì đã sao?” Ông ta vừa dứt lời, áp lực trên đỉnh đầu Thiên Diệu lập tức tăng thêm, một tiếng rắc vang lên, không biết đoạn xương nào trong cơ thể Thiên Diệu bị gãy, hấn bị đè chặt dưới đất, Thanh Quảng chân nhân bật cười, “Chẳng qua cũng chỉ là con giun dưới tay ta thôi.”

Nhận Hồi tổn hết sức mới có thể ngược đôi mắt đã sưng không còn hình dạng của mình lúc này lên, nhìn Thiên Diệu thảm hại bên kia, lòng nàng ngổn ngang trăm mối.

Nàng nên trả nội đan cho Thiên Diệu, Thiên Diệu tìm được cơ thể, rõ ràng đã khôi phục như trước kia. Nếu hấn có nội đan, hôm nay đâu cần phải chật vật đến mức này, sao có thể bị Thanh Quảng chân nhân đả thương đến mức hoàn toàn không có sức phản kháng như vậy...

Thanh Quảng chân nhân không phí tâm tư nhìn Thiên Diệu nữa, ông ta quay đầu nhìn Nhận Hồi: “Tiểu cô nương, về mặt của ngươi hiện giờ là không phục sao?”

Nhận Hồi cup mắt không nói, Thanh Quảng cười cười: “Ngươi cũng không cần phải thấy áy náy, mạng ngươi vốn dĩ cũng là trộm về, nếu không phải đồ đệ không ngoan Lăng Tiêu của ta không nghe lời, hai mươi năm trước ngươi đã có kết cuộc hôm nay rồi.”

Tim Nhận Hồi tựa như được câu này thấp sáng lên trong khoảnh khắc.

Là ý gì?

Hai mươi năm trước, Lăng Tiêu...

Lăng Tiêu cũng có liên quan tới chuyện của Thiên Diệu hai mươi năm trước sao? Hai mươi năm nay Lăng Tiêu đã làm gì để nàng không đến mức có kết cuộc hôm nay?

Không chờ Nhận Hồi suy đoán thêm

Ngón tay Thanh Quảng ngưng tụ pháp lực, chuẩn bị cắm vào tim Nhận Hồi, Nhận Hồi nghiêng rằng, tay vốc một nắm cát dưới đất tạt vào mắt ông ta, tuy Thanh Quảng dùng pháp lực chặn lại cát bụi xộc tới, nhưng động tác trên tay thoáng khựng lại. Nhận Hồi thừa cơ lên sang một bên, trườn tới bên cạnh Thiên Diệu, nàng không hề do dự, gờ tay lên như muốn móc nội đan trong tim, trả lại cho Thiên Diệu.

Thiên Diệu trợn hai mắt, thấy vậy vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Dừng tay!”

Thanh Quảng chân nhân cũng kinh ngạc, ông ta nheo mắt, thân hình trong phút chốc đáp xuống bên cạnh Nhận Hồi, Nhìn Hồi vận pháp lực toàn thân muốn phản kháng. Cảm giác được khí tức của Nhận Hồi, mắt Thanh Quảng chân nhân sầm xuống, ông ta đưa tay ngăn Nhận Hồi vận công, không hề cho Nhận Hồi cơ hội, “rắc” một tiếng bẻ gãy cánh tay nàng, cánh tay Nhận Hồi vô lực thông xuống, ông tay đưa tay bóp cổ nàng xách lên không trung, cả người nàng mềm nẫu như một miếng vải rách.

“Ngươi tu Yêu phủ?” Giọng Thanh Quảng chân nhân hơi kỳ lạ, “Ai dạy cho ngươi?”

Nhận Hồi không đáp, đầu ngón tay Thanh Quảng chân nhân siết lại.

Thiên Diệu nhìn rõ một loạt động tác này của Thanh Quảng chân nhân, hấn hận đến nghiêng rằng, vậy rỗng xuất hiện trên mặt, hấn muốn hiện nguyên hình tại chỗ.

Thanh Quảng chân nhân phẩy tay áo còn lại, sức mạnh vô hình trong không trung lại đè chặt Thiên Diệu xuống đất, cho dù Thiên Diệu đã hóa rỗng, nhưng cũng chỉ có gió thổi tung tóc và áo Thanh Quảng chân nhân.

Ông ta để mặc thanh long bên cạnh vùng vẫy thét gào, không nhìn lấy một lần, chỉ nói với Nhận Hồi: “Ta không thích những kẻ hay giở trò với ta, nếu ngươi thật thà ta còn cho ngươi được toàn thây.” Ngón tay ông ta dùng sức, sắc mặt Nhận Hồi tức thì trở nên tím tái. Trên môi ông ta vẫn mỉm cười, trông như rất ôn hòa nhưng lại không có độ ấm, “Có điều ngươi không ngoan.”

Ngón tay ông ta siết lại, tay kia đặt lên ngực Nhận Hồi.

Tiếng rỗng gầm của Thiên Diệu vang tận trời xanh, đột nhiên đuôi rỗng vùng ra khỏi trói buộc của Thanh Quảng quật vào không trung, hất tung Thanh Quảng đi. Vào lúc này, chiếc túi thơm tùy thân Thanh Quảng đeo bên eo bỗng dung chiếu ra một luồng hào quang rực rỡ chói mắt

Thiên Diệu bên kia dùng đuôi cuộn lấy Nhận Hồi vừa rơi xuống, đột nhiên thấy trong hào quang bên cạnh Thanh Quảng xuất hiện một bóng người. Mang theo hơi gió tuyết mơn lợc đạo đôn của Thiên Diệu ban nãy, tung thêm cho Thanh Quảng một đòn, khiến ông ta lui xa thêm nữa.

Trong ánh sáng ngược, nhìn thấy bóng lưng người đó, Nhạh Hòh thất thần.

Lăng Tiêu...

Sao Lăng Tiêu lại ở đây...

“Ha...” Thanh Quảng chân nhâh đứng lại, “Đồ nhì của ta bản lĩnh lớn quá nhì, ngay cả túi gấm cũng không tróh nổi ngườh”

Lăng Tiêu không đáp lời Thanh Quảng, chỉ quay đầu nói với Thiên Diệu đang bảo vệ Nhạh Hòh: “Đưa nó đi.”

Thiên Diệu rõ ràng cũng nghĩ vậy, khí tức toàn thân hẫh nổi lên, song Thanh Quảng chân nhâh bên kia lại cong môi cười: “Đi? Lăng Tiêu ời Lăng Tiêu, trong tất cả các đệ tử của ta, ngườh là nghiêm túc nhất.” Giọng Thanh Quảng khựng lại, “Nhưng cũng ngây thơ nhất.” Ánh mắt ông ta đánh lại, “Các ngườh còn ời có thể đi?”

Nói xong bốn phía nổi cuồng phong, cuốn thành một bức tường gió vây quanh gốc cây to, Thiên Diệu đành cuốn Nhạh Hòh bảo vệ nằh bên trong, không thể di chuyển được nữa.

Lăng Tiêu quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo: “Sur phụ.”

Thanh Quảng chân nhâh lắh đầu: “Khi ngườh vì đồ đệ mình mà ra tay với ta, ta đã không dám nhận đồ đệ như ngườh nữa, san bằng hai đỉnh của núi Thần Tinh cũng đáng tiếc lắm”

San bằng hai đỉnh của núi Thần Tinh? Tin tức Yêu tộc nhận được trước đây, nói núi Thần Tinh bị Yêu tộc tấn công... Thì ra là vì Thanh Quảng chân nhâh và Lăng Tiêu đánh nhau sao...

Lăng Tiêu im lặng. Xưa nay hẫh đã quen im lặng, trước mặt Nhạh Hòh cũng không nói nhiều, giờ đây cũng không có gì muốn nói. Hẫh chỉ vung tay, dưới chân lập tức bùng lên pháp trận băng tuyết.

Thanh Quảng thấy vậy thì cười: “Thuật pháp của ngườh đều do ta dạy, ngườh đã bại dưới tay ta ở trong túi gấm bao lâu nay mà ngườh còn thắng được sao?”

Lăng Tiêu không hề dao động, không nhìn về phía sau lấy một lần, chỉ vận động pháp thuật xông lên giao tranh với Thanh Quảng.

Động tác của hai ngườh quá nhanh, thân hình đều hóa thành ánh sáng, va đập khắp nơi trong bức tường gió, khiến pháp lực đánh thẳng vào bức tường.

Thiên Diệu quan sát khi tức lưu chuyển trong tường gió, cuối cùng phát hiện, mỗi lần Lăng Tiêu bị Thanh Quảng đánh bật ra, hẫh đều va vào cùng một nơi trên tường, sức gió ở nơi đó cũng yếu hơn những nơi khác nhiều.

Lăng Tiêu... đang dùng sinh mệnh mình để mở đường sống cho họ.

Nhạh Hòh được Thiên Diệu cuốn chặt trong đuôi, nhưng nằh ngắh đầu lên trời vẫn có thể nhìn thấy bóng Lăng Tiêu, hẫh đang liều chết đấu với Thanh Quảng.

Giống như lần đầu nằh nhìn thấy Lăng Tiêu lúc nhỏ, hẫh anh dừng cứu nằh từ tay yêu quái.

Giống một thiên thần, nhưng cũng tựa trích tiên.

“Ngườh thật phiền phức” Giọng Thanh Quảng bực bội, “Lăng phí quá nhiều thời gian của ta.”

Ông ta vừa dứt lời, tường gió bốn phía lập tức xoay chuyển nhanh hơn, dưới đất cũng xuất hiện nhiều lưỡi đao gió nhỏ tấn công Thiên Diệu, Thiên Diệu xoay ngườh đỡ, đột ngột có một luồng gió lớn đánh mạnh lên đuôi hẫh, Nhạh Hòh bị hất lên không trung.

Thanh Quảng vừa giao chiến với Lăng Tiêu vừa liếc nhìn, vung tay ném một lưỡi đao gió về phía Nhạh Hòh, nhắm thẳng vào tim nằh.

Thiên Diệu muốn cứu nhưng đã không kịp, giây phút ấy, thân hình Lăng Tiêu chuyển động, không hề do dự ôm lấy Nhạh Hòh vào lòng, lưỡi đao gió đâm vào lưng hẫh, hốc mũi Nhạh Hòh lập tức ngửi thấy mùi máu tươi.

Đôi mắt Nhạh Hòh mở to, cổ họng phát ra tiếng hít thở gấp gáp.

Bàn tay ôm Nhạh Hòh càng siết chặt hơn: “Dừng sợ.”

So với an ủi, lời này giống như mệnh lệnh hơn, tựa như những lời vang lên bên tai nằh vô số lần trong mười năm qua: “Luyện nghiêm túc!” “Không được lười biếng!” “Không được đi đường tắt!”

Nhạh Hòh cảm thấy sống mũi cay cay.

Sức mạnh của lưỡi đao gió cực lớn. “Ầm” một tiếng, Lăng Tiêu ôm Nhạh Hòh từ không trung rơi mạnh xuống đất, khiến mặt đất lỏm một hố to, trong hố,

Lăng Tiêu vẫn đỡ bên dưới Nhạn Hồi.

Hắn ngồi dậy, nhìn Nhạn Hồi trong lòng đứng lên chắn trước mặt nàng, sống lưng thẳng tắp, cho dù sau lưng hắn đã đầm đìa máu tươi. Trường kiếm băng tuyết ngưng tụ trong tay, ánh mắt Lăng Tiêu xuyên qua bụi đất, lạnh lùng nhìn Thanh Quảng chân nhân trong không trung.

Cho dù đầu không lại, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới từ bỏ.

“Tại sao lại bảo vệ con?” Hoi thờ Nhạn Hồi yếu ớt, nàng thì thảo hỏi, “Người vẫn luôn bảo vệ con đúng không?”

Không biết là không nghe rõ lời nàng hau không muốn đáp, Lăng Tiêu chỉ quay đầu nghiêng mặt nhìn nàng.

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy mình có vô số câu muốn hỏi hắn, muốn nghe thấy câu trả lời ngay lập tức: “Tê Vân chân nhân là do người giết có phải không, đại chiến Tiên Yêu cũng do người mưu tính phải không, trục xuất con ra khỏi sư môn thật ra để bảo vệ con phải không? Đánh gãy gân cốt của con không cho con tu luyện Yêu thuật cũng là để bảo vệ con phải không?”

Nàng có rất nhiều câu muốn hỏi Lăng Tiêu, có rất nhiều đáp án muốn nghe từ miệng hắn...

Lăng Tiêu không nói một lời. Hắn quay đầu đi, tiên khí toàn thân bùng lên.

“Nhạn Hồi.” Hắn nói: “Vi sư chưa từng hối hận vì nhận con làm đồ đệ.”

Đồng tử Nhạn Hồi co lại.

Chỉ thấy hơi tuyết quanh người Lăng Tiêu quán lấy hắn, biến hắn thành một thanh trường kiếm, xông thẳng về phía Thanh Quảng chân nhân, dứt khoát không hề quay đầu.

Trong không trung bùng sáng, Thiên Diệu cuốn đuôi rồng, quán lấy người Nhạn Hồi đưa nàng xông vào nơi bị Lăng Tiêu va đập nên yếu nhất trên bức tường gió.

“Không...”

“Chờ đã!” Nhạn Hồi thất thanh hét lớn: “Chờ đã Thiên Diệu!”

Thiên Diệu đương nhiên không nghe theo lời nàng sừng rồng đâm thủng bức tường gió, đưa Nhạn Hồi ra ngoài, trong lúc rời khỏi, khoảnh khắc cuối cùng nàng nhìn thấy, trong ánh sáng trắng chói lòa, thân hình Lăng Tiêu hoàn toàn tan biến.

Hắn dùng mạng mình tế, đổi lại cho nàng một cơ hội sống sót.

Sư phụ.

Tiếng sư phụ cuối cùng nàng vẫn chưa kịp gọi...

Thật ra cho dù trải qua bao nhiêu chuyện, Nhạn Hồi vẫn muốn nói với Lăng Tiêu, mười năm trước và mười năm nay, nàng chưa bao giờ hối hận vì đã bái hắn làm thầy.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Thiên Diệu phá bức tường gió, thân rồng cuốn lấy Nhạn Hồi, chặt vật đáp xuống đất, thoáng sau, Nhạn Hồi nghe thấy sau lưng họ ầm ầm một hồi, nàng ngoảnh đầu nhìn, thấy bức tường gió của Thanh Quảng chân nhân đã hoàn toàn tan biến, Thanh Quảng trong không trung đang ôm ngực, sắc mặt tái nhợt như bị trọng thương.

Còn Lăng Tiêu...

Đã biến mất.

Thanh Quảng chân nhân quay đầu, thấy Nhạn Hồi và Thiên Diệu vẫn còn đó, ánh mắt lập tức đánh lại, ông ta cười lạnh: “Lăng Tiêu tưởng liều chết với ta là có thể cứu được ngươi...” Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng một đạo yêu lực xông tới.

Quay đầu nhìn lại, là đại quân của Yêu tộc phát cờ tiến đến. Từ xa đã thổi tới một tầng yêu khí nặng nề.

Thiên Diệu dốc hết sức lực cuối cùng, lắc người hòa vào trong đội quân của Yêu tộc, khí tức toàn thân lập tức bị yêu khí dày đặc che lấp.

Thanh Quảng đã trọng thương, ông ta neho mắt, không chần chừ thêm nữa, ánh sang trắng bưng lên, Thanh Quảng cũng rời đi.

Đêm đó, tin tức Tiên Yêu đại chiến truyền khắp thiên hạ - kết giới kiên cố cuối cùng sau Tam Trùng sơn bị Yêu long Thiên Diệu công phá, đại quân Yêu tộc tiến vào Trung Nguyên mấy mươi dặm. Thanh Quảng chân nhân bị trọng thương, Tổ Ảnh chân nhân và Lăng Tiêu chân nhân mất tích trong chiến loạn.

Giới tu đạo Trung Nguyên cả kinh.

Người của Yêu tộc vui mừng như điên, họ tự động xin ban thưởng cho Thiên Diệu và Nhạn Hồi, hai người liền trở nên vang danh trong Yêu tộc.

Song sau khi từ Trung Nguyên trở về, Nhạn Hồi và Thiên Diệu liền bế quan không ra ngoài.

Nhạn Hồi ngày ngày ngồi thiền trong phòng, cảnh tượng Lăng Tiêu hóa kiếm cứ hiển hiện trong đầu nàng mỗi giờ mỗi khác, lời nói chưa từng hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ cứ như ma chú xoay vần trong đầu nàng không tan.

Nàng vẫn không rõ sau khi mình rời khỏi núi Thần Tinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hay phải nói hai mươi năm trước... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì cho dù đến khoảnh khắc cuối cùng, Lăng Tiêu cũng không hề tiết lộ nửa lời.

Có điều nàng biết, đối với Lăng Tiêu, hình như nàng luôn hiểu lắm...

Mấy ngày sau, Chúc Ly mang tin tới, nói người của Yêu tộc đưa về một Xà yêu đã tẩy tủy ở Trung Nguyên, Xà yêu nói có tin tức quan trọng muốn bẩm cáo với chư vị Vương gia, hơn nữa còn chỉ rõ muốn gặp hai người là Thiên Diệu và Nhạn Hồi.

Một Xà yêu đã tẩy tủy?

Sau khi nghe tin tức này, cuối cùng Nhạn Hồi cũng rửa mặt, bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

Lúc gặp được Xà yêu, Nhạn Hồi ngây người: “Là người!”

Là Xà yêu yêu Tê Vân chân nhân... Khi Nhạn Hồi gặp Xà yêu này, nàng mới vừa bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, nàng còn vì y nên mới gặp được Thiên Diệu. Chớp mắt, thời gian dường như trôi qua cũng chẳng được bao lâu, song những chuyện trải qua trong quãng thời gian này thật sự nói không tở, kể không hết...

Xà yêu thấy Nhạn Hồi, vẻ mặt vô cùng ung dung điềm tĩnh, y chỉ gật đầu với nàng, rồi gật đầu với Thiên Diệu sau lưng nàng, “Ta đến để nói chuyện núi Thần Tinh.”

Thái tử trên chỗ ngồi nhú mày: “Người là một Xà yêu tẩy tủy tu tiên, nay lại mang Tiên khí đây mình tới nói chuyện núi Thần Tinh với bốn vương? Trước tiên người hãy nói thử tại sao bốn vương phải tin người?”

Xà yêu im lặng nhìn Nhạn Hồi, Thiên Diệu sau lưng Nhạn Hồi lên tiếng: “Người này cũng coi như là cố nhân, hãy nghe y nói xem thử là chuyện gì.”

Đại sảnh im lặng, lúc này Xà yêu mới lên tiếng: “Sau khi cách biệt với hai vị ở núi Đồng La, ta ở Trung Nguyên đã tẩy tủy vào Tiên đạo, gia nhập núi Thần Tinh làm đệ tử ngoại môn. Sau đó được tiên nhân núi Thần Tinh đề bạt, vào được hai mươi tám đỉnh, trở thành đệ tử nội môn.”

Mấy câu ngắn ngủi, tuy nhiên không khó để tưởng tượng gian nan trắc trở của y trong thời gian ấy, có lẽ không ít hơn so với quãng đường Nhạn Hồi đã đi qua trong thời rồi.

“Ta đã tra rõ cái chết của Tê Vân chân nhân.” Xà yêu vừa nói xong, chúng yêu trong đại sảnh bỗng xôn xao, vì ngoại trừ Thiên Diệu và Nhạn Hồi có mặt ở đây, không ai chắc chắn rằng Tê Vân chân nhân đã chết. Xà yêu không đếm xỉa tới những người khác, chỉ nhìn Nhạn Hồi nói, “Tê Vân đúng là đã chết dưới tay Lăng Tiêu, nhưng kẻ đầu sỏ lại không phải là Lăng Tiêu.” Trong mắt y đầy vẻ lạnh lẽo, “Là Thanh Quảng.”

“Mấy tháng trước, Tổ Ảnh dâng cho Thanh Quảng một viên nội đan Cửu Vĩ Hồ yêu.”

Chúng yêu xôn xao, mắt Thái tử sầm xuống, không cần nói mọi người đều biết viên nội đan Cửu Vĩ Hồ yêu này là của Vân Hi công chúa.

“Sau khi Thanh Quảng có được nội đan, núi Thần Tinh bèn mở đại hội Tiên môn, chương môn các phái đều có mặt, có điều mục đích thật sự của đại hội này là để Thanh Quảng chân nhân thanh trừ những kẻ chống đối. Lúc đó Thanh Quảng đã muốn phát động đại chiến Tiên Yêu lần nữa.”

“Tại sao?” Nhạn Hồi không thể lý giải, “Tại sao ông ta lại muốn chính tay hủy hoại hòa bình không để gì có được năm mươi năm trước?”

Về mặt Xà yêu lạnh nhạt, “Nhớ lại tâm pháp của núi Thần Tinh các người đi, sư phụ các người dạy dỗ môn đồ thế nào, muốn Tiên Yêu hòa bình thì có nói Yêu là ác không?”

Lòng Nhạn Hồi đau nhói, cách dạy dỗ đồ đệ của các sư phụ núi Thần Tinh bao năm nay, và còn thái độ của các đệ tử tiên môn đối với yêu quái trong thoáng chốc xuất hiện toàn bộ trong đầu nàng. Theo lời Xà yêu mà suy nghĩ kỹ lại, nếu có người cố ý dùng cách này giáo dục đệ tử tu tiên. Vậy... há chẳng phải đây là tín hiệu chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào sao...

Càng nghĩ kĩ càng khiến Nhạn Hồi cảm thấy rét lạnh.

Thật ra... Thanh Quảng chân nhân vốn không muốn hòa bình năm mươi năm, ông ta chỉ muốn nghỉ ngơi năm mươi năm để chuẩn bị chiến đấu...

“Tê Vân chương quản một trong ba đại Tiên môn, nhưng không đồng ý cách làm của Thanh Quảng, lúc đó Thanh Quảng đã bế quan, mượn nội đan Cửu Vi Hồ để tu luyện công pháp. Mọi chuyện đều do Lăng Tiêu ra mặt thương nghị với Tê Vân, cuối cùng Tê Vân và Lăng Tiêu tranh chấp, lúc đó Tổ Ảnh muốn trừ đi Tê Vân để diệt hậu hoạn. Cuối cùng Lăng Tiêu và Tổ Ảnh liên thủ đã thương Tê Vân, Lăng Tiêu thi triển chú thuật với Tê Vân, để Tê Vân quên đi quá khứ, trở thành người ngốc nghếch, do đó mới khiến Tổ Ảnh tha cho Tê Vân một mạng.” Xà yêu khựng lại, “Chỉ là không ngờ cuối cùng là chúng ta bắt Tê Vân nhớ lại quá khứ, dẫn đến chú thuật phát tác...”

Chúng yêu trong đại sảnh nghe chuyện này đều mơ mơ hồ hồ, song Nhạn Hồi lại vô cùng rõ ràng, là Thanh Quảng đứng sau chỉ đạo, lúc ra lệnh làm tiếp chuyện này, Tổ Ảnh muốn giết Tê Vân, còn Lăng Tiêu lựa chọn thả Tê Vân đi.

Nhạn Hồi ngây người một lúc, “Làm sao... người biết những chuyện này...”

“Mới mấy hôm trước, sư phụ nhận ta làm đệ tử nội môn của núi Thần Tinh chết trên chiến trường, trước lúc trút hơi tàn, ông ấy đã cho ta biết những chuyện này. Lúc đó ông ấy say rượu ngủ sau núi đá, vô tình bắt gặp chuyện Lăng Tiêu và Tổ Ảnh làm với Tê Vân chân nhân, nên Tổ Ảnh cũng muốn giết ông ấy, cũng là Lăng Tiêu giữ mạng lại cho ông ấy. Đời này ông ấy vốn không định công bố chuyện này, chỉ là đến cuối cùng lại cảm thấy thẹn với Tê Vân, thẹn với đạo nghĩa trong lòng.”

Xà yêu mặc kệ vẻ mặt Nhạn Hồi thế nào, tiếp tục nói: “Nếu các người không tin lời ta thì có thể đối chiếu với những chuyện xảy ra sau đại hội tu tiên trên núi Thần Tinh, sau đó Trung Nguyên truy bắt một lượng lớn Hồ yêu, nghe nói là có môn phái trong giang hồ muốn dùng máu Hồ yêu luyện đan cho vương tôn quý tộc sử dụng.”

Chuyện này Nhạn Hồi đích thân trải nghiệm, nguyên nhân hậu quả nàng rõ hơn ai hết.

“Sau khi bắt được Hồ yêu, người tu đạo móc hết nội đan Hồ yêu, vận chuyển tất cả về núi Thần Tinh, còn sau khi đến núi Thần Tinh, không ai biết rõ nội đan đi về đâu. Đó là vì nội đan đã tiến hóa thành công pháp của Thanh Quảng, giúp ông ta tinh tiến thêm một tầng nữa.”

“Không ngờ đại chiến Tiên Yêu lại nổ ra sớm hơn, Thanh Quảng đang tu luyện đến lúc then chốt, phải bế quan không thể ra ngoài, cần một số lượng lớn nội đan yêu quái trợ giúp. Do đó Tổ Ảnh đã đưa người đột ngột tấn công Yêu tộc canh giữ Tam Trùng sơn để lấy nội đan.”

Phải rồi...

Mỗi một chuyện, mỗi một sự kiện đều trùng khớp...

“Thế nhưng trước đó không lâu, tại sao Lăng Tiêu từ bên ngoài trở về, bỗng đột ngột tấn công Thanh Quảng đang bế quan, khiến Thanh Quảng chưa tu thành công pháp đã buộc phải xuất quan.”

Nhạn Hồi biết tại sao Lăng Tiêu bỗng dưng làm vậy.

Vì trước đó nàng bị Tổ Ảnh bắt đi, sau khi Lăng Tiêu cứu nàng từ chỗ Tổ Ảnh, người muốn nàng tới Tiên đảo ngoài biển lánh nạn... người muốn nàng... giữ được nội đan trong ngực, người biết Thanh Quảng muốn lấy nội đan của nàng, bởi vậy mới bảo nàng lánh nạn, bảo nàng trốn đi. Vậy mà nàng...

Không chịu đi.

Thế nên Lăng Tiêu đã đi, Lăng Tiêu đi tấn công sư phụ mình, liều chết đấu với Thanh Quảng để bảo vệ đệ tử ở phương xa chẳng biết gì, nhưng vừa quật cường vừa cô chấp của mình.

Lúc Lăng Tiêu bắt nàng ra Tiên đảo ngoài biển, Nhạn Hồi còn từng hỏi Lăng Tiêu – “Chân nhân có còn quan tâm tới đồ đệ của mình không?”

Người có quan tâm không?

Có.

Cho dù đến cuối cùng, người bỏ lại tất cả không lời giải thích, chỉ nói duy nhất một câu, chưa bao giờ hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ.

Cho dù trước đây nàng từng mơ hồ yêu người, ái mộ người, khiến người chịu nhục, khiến người khó xử, làm nhiều việc khiến người đau lòng, nói những lời khiến người tổn thương.

Thế nhưng người chưa từng hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ.

Nhạn Hồi đột nhiên đứng không vững nữa, may nhờ Thiên Diệu phía sau âm thầm đỡ nàng.

Xà yêu còn nói gì đó nhiều lần, chỉ là Nhạn Hồi không nghe lọt câu nào, tai nàng ong lên, mơ hồ được Thiên Diệu dìu về phòng mình, trước khi đóng cửa phòng cũng không nhìn Thiên Diệu lấy một lần.

Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt Thiên Diệu vẫn dừng trên mặt mình, có lo lắng, có im lặng chịu đựng, song nàng không thể nào lệnh cho miệng mình nói với Thiên Diệu rằng “Không sao đâu, ta không sao, đừng lo lắng”.

Nàng thất thần không điều khiển nổi cơ thể, hành động, thậm chí về mặt mình.

Thất thần đi vào trong phòng, ngây ngốc đến mức va vào kệ sách phía trước, kệ sách lung lay đổ ụp lên người nàng, bên cạnh có một bàn tay vươn ra đỡ cả kệ sách lại, để nó quay về vị trí cũ, nhưng sách trên kệ và bình hoa trang trí bên trên lại rơi xuống hết.

Một tràng âm thanh hỗn loạn vang lên.

Nhận Hồi vô thức cúi đầu, nhìn thấy trên đồng sách bừa bộn có một lá thư chậm chậm bay ra, bên trên viết ba chữ lớn “Gửi Nhận Hồi”, còn bên dưới dùng chu sa ký hai chữ rất nhỏ: Thiên Sóc.

Phụng Thiên Sóc...

Trong tâm trí hỗn loạn của Nhận Hồi liền xuất hiện một cảnh tượng, hôm đó nàng và Phụng Thiên Sóc ước định, nàng giúp Phụng Thiên Sóc đưa Huyền Ca đi, sau khi sự việc thành, Phụng Thiên Sóc phải cho nàng biết toàn bộ mưu đồ và kế hoạch của Lăng Tiêu.

Phụng Thiên Sóc đồng ý.

Sau đó...

Đây là thư hẩn gọi tới? Trong thư này là... tất cả mọi thứ về Lăng Tiêu?

Nhận Hồi mím môi, cơ hồ không chờ nổi nữa mà quý xuống, mặc kệ đầu gối mình đè lên mảnh sứ vỡ bên dưới bị đâm rách da chảy máu.

Lòng Thiên Diệu lạnh buốt, hẩn đưa tay muốn ôm lấy Nhận Hồi, thấy Nhận Hồi đang đọc thư, toàn thân không kiềm được run lên bần bật, sắc mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Mãi đến hôm nay Nhận Hồi mới phát hiện, thì ra trước đây mình đã bỏ qua rất nhiều vấn đề.

Vấn đề quan trọng và cơ bản nhất chính là, nàng có vậy Hộ Tâm và nội đan của Thiên Diệu. Nhưng tại sao hai thứ này lại ở trong người nàng, chúng không thể do Thiên Diệu đánh văng ra rồi sau đó bay thẳng vào tim nàng được. Thế gian này nào có chuyện trùng hợp đến vậy...

“Thiên Diệu, chàng biết không...” Nhận Hồi ngồi trên giường, Thiên Diệu kéo quần nàng lên, giúp nàng gấp mảnh sứ vỡ đâm vào đầu gối. Nghe Nhận Hồi lo lắng hỏi sau khi đọc thư xong, hẩn mới ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Tuy ánh mắt Nhận Hồi dừng trên mặt hẩn, song không biết nàng đang xuyên qua hẩn nhìn về nơi nào. Sắc mặt trông rất thê lương, ánh mắt vô hồn, nàng chỉ vô thức lăm bằm, vô thức tìm người để giầy bầy.

“Nội đan của chàng, vậy Hộ Tâm của chàng và còn cả cái mạng của ta, tất cả đều do sự phụ nhat về.” Nàng nói, “Hai mươi năm trước, người đã đặt vậy Hộ Tâm và nội đan của chàng vào ngực ta, khi đó ta sắp bị mẹ mình vứt bỏ. Người đã cứu ta một mạng, người nhất thời động lòng trắc ẩn cứu ta một mạng...”

Nàng nghĩ đến đâu thì nói đến đó, câu chữ rối loạn, tuy nhiên Thiên Diệu vẫn hiểu rõ ý nàng.

“Hai mươi năm trước chàng đầu với Tổ Ảnh và Thanh Quảng. Lúc đó Tổ Ảnh duy trì trận pháp, còn Tổ Ảnh phan thanh chàng. Khi chàng ném nội đan và vậy Hộ Tâm của mình ra, Lăng Tiêu cũng có mặt ở đó, Thanh Quảng lệnh cho người đi tìm, người đã tìm được. Nhưng trên đường về người đã gặp ta, vì tim có khiếm khuyết bẩm sinh nên sắp bị mẹ vứt bỏ, người đã dùng vậy Hộ Tâm bù đắp chỗ khuyết của tim ta, dùng nội đan duy trì mạng sống của ta...”

Nhận Hồi bỗng nhớ lại chuyện rất lâu trước đây, khi nàng còn rất nhỏ, người cha sâu rọu của nàng thường nhắc đi nhắc lại rằng, nàng là người “có phúc, may mắn”. Thuở ấy Nhận Hồi không hiểu, nàng chỉ thầm nghĩ số mình vượng phải một người cha sâu rọu như vậy thật quá đổi bất hạnh.

Tuy nhiên hiện giờ nàng đã hiểu, cha nàng nói đúng, nàng có phúc, nàng rất may mắn.

Vì rõ ràng lúc nàng sắp chết lại có một tiên nhân đi ngang qua ban ơn, tình cờ cứu được nàng. Cũng như mười năm sau, Lăng Tiêu lại tới thôn nàng để trừ yêu, cứu được nàng khi đó còn chưa hiểu chuyện.

Sau đó cảm nhận được nội đan của Thiên Diệu trong tim nàng dần phát ra yêu khí theo thời gian nàng trưởng thành, người lại động lòng trắc ẩn nhận nàng làm đồ đệ, dạy nàng tiên pháp khắc chế yêu khí trong tim, đề mười năm qua dù nàng ở núi Thần Tinh cũng không bị Thanh Quảng nhận ra manh mối, không bị móc tim, cũng không phải bỏ mạng thê thảm.

Đề nàng không pahir nay đây mai đó, bảo vệ nàng bình yên vô sự.

Lời Lăng Tiêu từng nói, người đã làm được.

Người đã thương Tê Vân chân nhân vì muốn cứu mạng bà ấy.

Người mưu tính đại chiến Tiên Yêu vì muốn bày kế ngăn cản từ bên trong.

Người đánh nàng chín chín tám mươi mốt roi vì nếu tu luyện Yêu pháp sẽ khiến nội đan của Thiên Diệu trong tim nàng thức tỉnh, Tổ Ảnh và Thanh Quảng sẽ nhận ra long khí mà lấy mạng nàng. Người sợ mình không bảo vệ được nàng...

Người hiểu rằng nếu nàng biết những chuyện này nhất định sẽ rất đau lòng, cho nên từ đầu đến cuối người đều im lặng không nói. Dù có phải trừ yêu nhưng người vẫn luôn là vị tiên nhân từ bi, người luôn giấu sự dịu dàng ở tận đáy lòng. Cho dù có chết cũng một mình gánh vác tất cả.

Nhận Hồi siết tay lại, mãi đến khi lòng bàn tay bị móng đâm tới rách da, chảy máu.

Thiên Diệu im lặng bang bó đầu gối cho Nhận Hồi xong, ngược lên nhìn lòng bàn tay Nhận Hồi, lại thấy vẻ mặt ngơ ngẩn mất hồn, ánh mắt thê lương ứ đọng của nàng, hẳn không thể thốt ra được lời an ủi. Hắn đưa tay muốn nắm lấy tay Nhận Hồi, muốn cho nàng hơi ấm, dù chỉ là đôi chút. Thế nhưng hắn phát hiện mình bỗng... không cách nào nắm được tay nàng.

Hắn xấu hổ không dám chạm vào nàng. Vì hắn chưa bao giờ có cảm giác thất bại nặng nề đến vậy.

Cảm thấy thất bại từ lúc đầu với Thanh Quảng một cách bất lực. Cũng cảm thấy thất bại vì bây giờ hắn hoàn toàn không thể chạm vào nội tâm của nàng.

Hắn thậm chí cảm thấy lúc này đây, khi ở trước mặt Nhận Hồi, so với vị sư phụ đã âm thầm làm rất nhiều việc cho nàng, hắn thật sự vừa vô dụng lại vừa...

Bi ối.

Phải, bi ối.

Kể ban đầu một lòng một dạ muốn lấy vảy Hộ Tâm và nội đan của Nhận Hồi là hắn, lừa Nhận Hồi rằng trong tim nàng chỉ có vảy Hộ Tâm cũng là hắn, dụ dỗ Nhận Hồi học Yêu thuật Yêu pháp cũng là hắn.

Từ trước tới giờ, hắn luôn tính kế nàng, lợi dụng nàng, khiến nàng phải rơi vào khốn cảnh nguy hiểm tới tính mạng.

Vậy mà Nhận Hồi luôn vì nghĩa quên mình mà cứu hắn, bảo vệ hắn, ở bên hắn.

Còn hắn lại không làm được gì cho nàng. Thậm chí vào giờ phút này, hắn vụng về đến mức ngay cả một lời an ủi cũng không thể nào thốt ra được.

Người như hắn có tư cách gì để chạm vào nàng...

“Thiên Diệu...” Nhận Hồi ôm mặt, chán nản rồi, “Chàng để ta ở một mình đi.”

Phải, hắn nên để nàng một mình, vì cho dù có ở bên cạnh nàng, hắn cũng không làm gì được.

Ra khỏi phòng rồi khép cửa, trước khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, Thiên Diệu không nhịn được lên quay đầu nhìn vào trong. Hắn nhìn thấy Nhận Hồi ban nãy dù giọng đã khản đặc cũng không khóc thành tiếng, lúc này đây khi ở trong căn phòng không người, nàng ôm mặt, đôi vai khẽ run.

“Két” một tiếng, cửa phòng khép lại, Thiên Diệu cup mắt, nhất thời cảm thấy oán hận sự bất lực của mình, oán hận hơn cả lúc bị Tổ Ảnh phản bội hai mươi năm trước.

Hắn siết chặt nắm tay, thân hình trong phút chốc đã đến bên Vương cung Thanh Khâu. Trước gốc cây to nơi Quốc chủ ở, Thiên Diệu bị Hồ yêu canh cửa cản lại, có điều trước khi Hồ yêu lên tiếng, cửa lớn Vương cung kêu một tiếng rồi mở ra, giọng Quốc chủ Thanh Khâu từ bên trong truyền tới: “Cho hắn vào.” Không hề bất ngờ, dường như đã liệu được Thiên Diệu sẽ tới tìm mình.

Bước vào Vương cung Thanh Khâu, Thiên Diệu nhìn thấy Quốc chủ đang ngồi trên Vương tọa, ánh nắng bên ngoài chiếu rọi nơi đó, nhất thời khiến dung mạo của Quốc chủ trở nên mơ hồ. Trong ánh nắng, dường như Quốc chủ có thể vũ hóa thành tiên bất kỳ lúc nào.

Thiên Diệu đi thẳng vào vấn đề, “Năm mươi năm trước ngài đầu với Thanh Quảng, có biết năng lực ông ta thế nào không?”

Quốc chủ Thanh Khâu cũng không úy kỵ mà nói thẳng, “Không có nội đan thì người không thể so với ông ta.”

Thiên Diệu siết chặt tay, “Trừ điều này ra.” Hấn nói, “Có cách nào khác, hay ngài và ta hợp tác...”

Lần này Quốc chủ nhẹ xua tay ngắt lời Thiên Diệu, ông đứng dậy, chậm rãi bước tới trước mặt Thiên Diệu, “Người có biết năm mươi năm trước, tại sao Yêu tộc phải lui về vùng đất Tây Nam hẻo lánh ngoài Tam Trùng sơn không?”

Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, Thiên Diệu liền im lặng.

Năm mươi năm trước tuy người ngoài nghe đồn Quốc chủ Thanh Khâu và Thanh Quảng chân nhân giao tranh, đôi bên lưỡng bại câu thương không phân cao thấp, nhưng sự thật lại là...

Thắng làm vua thua làm giặc.

Trận chiến năm mươi năm trước, Thanh Quảng bị trọng thương, người tu đạo cũng không còn sức tiếp tục, do đó đã phân chia ranh giới, tạm giữ hòa bình năm mươi năm.” Quốc chủ nói, “Ta nghe nói, trong năm mươi năm này, Thanh Quảng nhờ nội đan tu luyện, lại có thêm linh khí của núi Thần Tinh, thế nên công pháp tinh tiến vô cùng. Còn Thanh Khâu ở Tây Nam hẻo lánh, linh khí ít ỏi, thời gian năm mươi năm đối với ta tuy không dài, song về mặt tu luyện công pháp cũng đủ để kéo dài khoảng cách.”

Quốc chủ Thanh Khâu ngừng lại rồi quay sang nhìn Thiên Diệu, “Công pháp mà Thanh Quảng tu luyện năm mươi năm trước cần một lượng lớn nội đan để hỗ trợ, để tu được tầng cuối cùng thì cần phải có một đại nội đan cực mạnh. Người có biết vì sau năm mươi năm trước Thanh Quảng thậm chí bằng lòng mạo hiểm để lấy nội đan của ta, tuy nhiên lại chưa từng có ý đồ với người không?”

Năm mươi năm trước, tuy Thiên Diệu chưa xuất hiện trong đại chiến Tiên Yêu, có điều nếu Thanh Quảng muốn tìm hấn cũng không phải không được. Sở dĩ Thanh Quảng chọn đây vào Quốc chủ Thanh Khâu mà lại chưa từng tìm đến kẻ đơn độc là hấn...

Thiên Diệu cup mắt, nhớ lại hôm giao thủ ngắn ngủi với Thanh Quảng, đáy mắt hấn khẽ động: “Ngũ hành của hấn thuộc Mộc. Hấn tu pháp thuật hệ Mộc.”

Còn ngũ hành của Thiên Diệu là Hỏa, tu luyện ngàn năm, trong long khí mệnh mông là nhiệt khí nóng bỏng vô hạn, chính là khắc tinh trời sinh của Thanh Quảng.

“Trên thế gian này không còn ai thích hợp đấu với Thanh Quảng như người.” Quốc chủ Thanh Khâu nói, “Nếu năm mươi năm trước không có pháp thuật băng tuyết của Quảng Hàn môn cản đường, Thanh Quảng chắc chắn sẽ thua nếu đấu với người.”

Chỉ là năm mươi năm trước, Thiên Diệu không hề có ý tham dự vào tranh đấu của thế gian. Hấn tu luyện ngàn năm, trên thế gian có chiến loạn nào chưa từng trông thấy. Lúc đó hấn chỉ một lòng tu hành, chờ có ngày được phi thăng lên Thượng giới, cho rằng chuyện thế gian không liên quan đến mình.

“Yêu long Thiên Diệu.” Quốc chủ Thanh Khâu đi tới trước mặt Thiên Diệu, đưa ngón tay chỉ vào tim hấn, “Tất cả đều cần có nội đan của người.”

Thiên Diệu cup mắt, “Chỉ có điều này là... không được.”

Quốc chủ Thanh Khâu lặng thinh thu tay lại.

“Còn bất kỳ cách nào khác cũng đều có thể.”

Quốc chủ Thanh Khâu im lặng một đoạn, cuối cùng mới nói. “Nếu không có nội đan của mình thì hãy tìm nội đan của người khác thay thế đi. Phía Nam của Thanh Khâu có một động Ma, trong đó là sào huyệt của tộc Ma xà, năm mươi năm trước chúng không chịu thuần phục tộc Thanh Khâu ta. Năm mươi năm nay tộc ta nhiều lần chinh phạt khắp rừng sâu, tiêu diệt hết những kẻ không thuần phục, đến nay chỉ còn Xà vương sống tạm trong động Ma phức tạp đó. Nội đan của hấn chắc sẽ phù hợp với người.”

Thiên Diệu nghe vậy thì gật đầu không do dự, “Ta đi lấy.”

“Xà vương kia gian ác xảo trá, cho dù là mấy đứa con trai của ta cũng không làm gì được gã, trong động Ma lại càng hiểm ác, người không có nội đan chưa chắc có thể đấu lại gã.”

Thiên Diệu xoay người bỏ đi, chỉ để lại một câu hò hững trong đại điện: “Nếu ngay cả gã cũng không đấu lại thì ta cũng không cần quay về nữa.”

Quốc chủ Thanh Khâu nhìn theo bóng hấn, “Trị lãnh chân rồi hấn đi.” Nói xong, Quốc chủ Thanh Khâu biến mất.

Còn Thiên Diệu trước khi ra cửa thì dừng bước, bấp chần có cảm giác đau nhói như bị xé rách. Sau khi từ Trung Nguyên trở về Thanh Khâu, cơn đau này vẫn luôn tồn tại, lúc Thiên Diệu bị Thanh Quảng chân nhân đè xuống đất hôm đó đã khiến xương bị gãy, trên vết thương ấy có pháp lực của Thanh Quảng chân nhân.

Mấy hôm nay hấn ở bên Nhạn Hồi nên quên xử lý vết thương của mình, còn ai đó cũng quên chú ý đến hấn

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Từ suối băng trở về nơi ở, Thiên Diệu đi vòng tới trước cửa viện của Nhạn Hồi rồi nhìn vào bên trong. Hắn không định đi vào, nhưng lại thấy Huyền Tiểu Yên và Chúc Ly đang nằm bò trên cửa sổ phòng Nhạn Hồi nhìn vào trong.

Chúc Ly hỏi Huyền Tiểu Yên: “Huyền thuật của ngươi có tác dụng không?”

Huyền Tiểu Yên đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, nó cũng nhào người nằm trên cửa sổ với thiếu niên Chúc Ly tựa như một đôi thanh mai trúc mã. Huyền Tiểu Yên nghe Chúc Ly chất vấn, nó không phục hử một tiếng: “Ta đã trở nên lợi hại lắm rồi nhé, chỉ bàn về huyền thuật thôi, nói không chừng ta còn có thể mê hoặc được Quốc chủ của nài nữa đó. Hiện tại ta đang thi triển Huyền thuật để chủ nhân quay lại lúc vui vẻ nhất, nhất định cô ấy sẽ nghỉ ngơi trong mơ thật tốt.”

“Ngươi cho cô ấy mơ thấy gì?”

Giọng nói Thiên Diệu thanh linh vang lên sau lưng, hai người đang nằm bò trên cửa sổ giật mình, thấy vẻ mặt Thiên Diệu nghiêm túc, Huyền Tiểu Yên hơi hoảng sợ, vô thức trốn ra phía sau Chúc Ly: “Thì... là cảnh tượng rất lâu về trước, lúc chủ nhân được Lăng Tiêu chân nhân cống về núi Thần Tinh... đi trong rừng cây, bên cạnh còn có đại sư huynh cô ấy đi theo...”

Thiên Diệu thoáng im lặng.

“Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy mộng đẹp của chủ nhân.” Nói xong nó kéo Chúc Ly chuồn mất.

Thiên Diệu im lặng đứng đó một hồi, cuối cùng cất bước, đẩy cửa vào phòng Nhạn Hồi. Hắn ngồi bên giường, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn rõ mặt nàng. Đường như nàng thật sự mơ thấy những điều rất đẹp đẽ, khóe môi khẽ cong lên, gương mặt tái nhợt cả một ngày cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

Trong mơ nàng rất yên lòng.

Thiên Diệu không kiềm được, đặt tay lên ngực Nhạn Hồi vẩy Hộ Tâm và nội đan ở đó đang đáp lại hắn, trái tim trong ngực hắn chợt có cùng chung nhịp đập với trái tim nàng. Khoảnh khắc nhắm mắt lại, trong đầu Thiên Diệu cũng xuất hiện cảnh tượng trong mơ của nàng.

Nhạn Hồi đang được Lăng Tiêu cống trên lưng. Nàng ngoan ngoãn nằm trên lưng Lăng Tiêu, đầu vát lên vai hắn, để mặc hắn cống mình đi về phía trước, còn bên cạnh là thiếu niên Tử Thần đi theo suốt dọc đường, chỉ cần Nhạn Hồi nghiêng đầu, Tử Thần bên cạnh sẽ dịu dàng cười nhẹ với nàng: “Sư muội, sắp tới núi Thần Tinh rồi.”

Nhạn Hồi không đáp, Tử Thần cũng không trách nàng.

Dường như họ đang đi trên một con đường vô tận, cây xanh trước mặt và mặt đất màu nâu dần nhạt màu, phía trước là một mảnh ánh sáng trắng.

Thiên Diệu rút tay lại, mở mắt ra, cảnh tượng trong đầu lập tức biến mất, màn đêm vẫn tĩnh mịch, Nhạn Hồi nằm trên giường, có điều khóe mắt khẽ cong của nàng uơn ướn, nương theo ánh trăng bên ngoài trông sáng lấp lánh.

Thiên Diệu cong ngón tay, khẽ khàng lau giọt lệ trên khóe mắt nàng.

Hắn đi ra khỏi phòng, một mình đứng trong sân một lúc, đáng vẻ hắn dưới ánh trăng rất cô độc lẻ loi.

Hôm sau lúc Nhạn Hồi tỉnh giấc, Huyền Tiểu Yên đang ngồi bên giường nhìn nàng: “Chủ nhân, cô ngủ có ngon không?”

Nhạn Hồi tỉnh táo lại, biết những gì mình thấy hôm qua chỉ là ảo ảnh trong mơ nàng thoáng im lặng, sau đó ngồi dậy: “Mộng đẹp lắm.”

Huyền Tiểu Yên vui vẻ nói: “Vậy tối nay em tiếp tục bố trí huyền cảnh cho cô được không, tối qua trong mơ cô rất vui.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Tại sao?” Huyền Tiểu Yên rất lấy làm khó hiểu, “Trước đây em muốn cho cô gặp đại sư huynh của cô trong mơ nhưng cô lại không chịu, rõ ràng làm vậy có thể khiến cho cô nhẹ nhàng hơn một chút mà...”

Bởi vì trong mơ càng tốt đẹp bao nhiêu, thì hệt hăng do hiện thực mang đến sau khi tỉnh lại sẽ càng mãnh liệt bấy nhiêu. Nhạn Hồi bước xuống giường, “Ta sẽ ổn thôi, có điều phải cần một khoảng thời gian.”

Nàng vừa mang giày xong, Chúc Ly đứng ở cửa đã bước vào, “Có một nữ đệ tử của núi Thần Tinh tới tìm cô.” Chúc Ly nói, “Là người trước đây tới giết cô nhưng bị bắt đó.”

Nhạn Hồi ngây người.

Từ Nguyệt...

Dù thế nào Nhạn Hồi cũng không ngờ sẽ gặp nàng ta vào lúc này, cả người Từ Nguyệt bê bết, khuôn mặt nhếch nhác, không giống như vị sư tỷ kiêu ngạo ở núi Thần Tinh nữa, ánh mắt nàng ta u tối, vẫn đục hơn trước rất nhiều.

Khi gặp Nhạn Hồi, nàng ta không cười cũng không làm âm ỉ, chỉ nhìn Nhạn Hồi một lúc, cũng giống như Nhạn Hồi đang quan sát nàng ta.

“Sao tỷ lại tới đây?” Nhạn Hồi hỏi.

“Ta biết sư phụ chết rồi.”

Nhạn Hồi siết tay lại, sau khoảnh khắc lòng nhói đau, nàng cũng đoán được dụng ý của Từ Nguyệt nên khàn giọng nói: “Cho dù tỷ tin hay không, sư phụ không phải do ta giết, cũng không liên quan tới Thiên Diệu, là...”

“Thanh Quảng” Từ Nguyệt cup mắt, “Ta biết.”

Nhạn Hồi sững sờ, nàng thấy Từ Nguyệt lấy từ trong tay áo ra một ống quyển nhỏ, đưa cho Nhạn Hồi: “Sau khi sư phụ đi, tin tức đã truyền về núi Thần Tinh, lúc bọn ta giúp sư phụ dọn phòng thì đã phát hiện cái này.”

Nhạn Hồi im lặng đón lấy ống quyển, nhẹ nhàng mở ra.

“Đây là thời gian Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan, bắt đầu từ hai mươi năm trước đến giờ.” Từ Nguyệt nói, “Lúc đầu ta không biết đây là gì, ta giao nó cho Thanh Quảng đang trọng thương khi ông ta trở về, nhưng suýt chút nữa đã bỏ mạng tại chỗ. Là các sư muội liều chết cứu giúp nên ta mới thoát khỏi núi Thần Tinh, trên đường có người của Thất Tuyệt đường cho ta biết mưu kế của sư phụ mười năm nay...”

Nhạn Hồi càng sững sờ, “Người của Thất Tuyệt đường... tại sao lại...”

“Thời gian này muội không ở Trung Nguyên nên không biết, tin tức liên quan tới việc Tiên tôn của núi Thần Tinh dùng nội đan yêu vật tu luyện pháp thuật đã truyền khắp giang hồ, người tu đạo ai nấy đều hốt hoảng, cho dù là người mới nhập môn cũng biết, dùng nội đan yêu vật tu luyện chính là tu tà. Có điều mọi người sợ Tiên tôn nên không dám nói tước mặt núi Thần Tinh thôi, trước đó ta cũng vô cùng tin tưởng Tiên tôn, mãi đến khi chuyện thành ra như bây giờ.”

Sau khi Lăng Tiêu chết, Thất Tuyệt đường dùng cách tung tin đồn, dần dần công bố chuyện của Thanh Quảng để cả thiên hạ đều biết. Cách tung tin này phải nói là rất hiểm..

Tin đồn lan truyền thường hay bị khuếch trương, so với cách thức công bố quang minh chính đại, lén lút tiết lộ một chút tin tức như vậy rồi để người ta suy đoán, bàn luận về nhân vật trong lời đồn thì sự tổn hại mới có thể lớn nhất. Thanh Quảng chân nhân dù có sức mạnh đến đâu cũng không che nổi miệng đời.

Cái danh tu tà một khi đã được xác thực, e là cho dù Thanh Quảng bản lĩnh bằng trời cũng chỉ có thể đơn độc một mình...

Nhạn Hồi lập tức hiểu ra, Lăng Tiêu dúi đất Phụng Thiên Sóc, nhúng tay vào chuyện giang hồ thì ra từ lâu người đã bày sẵn bố cục để trở mặt với Thanh Quảng chân nhân.

Bao nhiêu năm nay, tuy Lăng Tiêu trừ Yêu nhưng vẫn luôn giữ vững bản tính, từ đầu đến cuối người chưa từng cho rằng Yêu là ác. Lăng Tiêu không chỉ muốn cứu đồ đệ là nàng, người cũng muốn cứu những đồ đệ khác, lòng người vẫn luôn hướng về chúng sinh.

“Ống quyển này ghi chép thời gian Thanh Quảng hấp thu nội đan, trên đường ta đã đối chiếu rất nhiều lần, mỗi lần vào gần thời gian đó sẽ có một lượng lớn yêu quái bị giết, hơn nữa thời gian cần nội đan mỗi lần một gần hơn, trước kia là hai năm một lần, đến gần đây thì rút ngắn còn hai tháng một lần.” Anh mắt Từ Nguyệt sầm xuống, “Lần tiếp theo cũng sắp tới rồi. Mỗi lần dùng nội đan, Thanh Quảng nhất định sẽ bế quan, lúc bế quan là khoảng thời gian ông ta yếu nhất.”

Nhạn Hồi ngẩng đầu, ánh mắt chăm chăm nhìn Từ Nguyệt: “Tỷ có tính ra được thời gian lần tới chưa?”

“Ước chừng là hai mươi bảy tháng sau.”

Còn hai mươi bảy ngày nữa.

Nhạn Hồi đóng ống quyển lại, xoay người đi ra ngoài, giao ống quyển cho Chúc Ly: “Cho người đối chiếu kỹ thời gian trên ống quyển, nhất định phải tính toán chính xác, cho Thái tử biết thời gian này phải thật chặt chẽ công, trên chiến trường nếu có thương vong hãy cố gắng đưa binh về, đừng để người Tiên môn lấy được nội đan của tướng sĩ Yêu tộc.”

Song nghĩ lại, Trung Nguyên ngày càng hỗn loạn nhiều về chuyện Thanh Quảng dùng nội đan tu tà, tiên nhân bằng lòng lấy nội đan yêu quái trên chiến trường chắc cũng ngày càng ít.

Hiện giờ Thanh Quảng bị Lăng Tiêu làm trọng thương, quay về điều tức nhất định cũng cần một lượng lớn nội đan, chỉ cần có thể khống chế số lượng nội đan là có thể kéo dài thương thế của Thanh Quảng, thậm chí ảnh hưởng đến tinh tiến công pháp lần sau của ông ta. Nếu tấn công vào lúc đó có lẽ sẽ là thời cơ tốt nhất để diệt trừ Thanh Quảng.

Lăng Tiêu muốn bảo vệ chúng sinh, người chưa làm xong, vậy nàng sẽ giúp người tiếp tục.

Nghe Nhạh Hòì nói xong, Chúc Ly ngậ người mấi một lúc mới phản ứng đượ, sau đó cầm ống quyển đi.

Nhạh Hòì bỗng dừng cảm thấy mình không còn thời gian để chìm đắm trong cảm xúc riêng nửa. Lăng Tiêu cứu nàng không phải để vì cái chết của người mà buồn đau suốt ngày. Người hi sinh nhiều như vậy là để nàng dừng cảm sống tiếp.

Nhạh Hòì quay đầu nhìn Từ Nguyệt: “Sur tỷ.” Nàng nói, “Cảm ơn tỷ đã đến.”

Từ Nguyệt thoáng im lặng: “Nhạh Hòì, muội có biết tại sao trước đây ta không thích muội không?”

Nhạh Hòì im lặng chờ nàng ta nói tiếp.

”Vì cho dù vào lúc bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh một cách thảm hại, muội vẫn không để cho người ghét muội cảm nhận được chút niềm vui nào. Hôm đó trước cửa núi, sư phụ cứu ta từ tay muội, sau khi muội đi ta bèn tố cáo với sư phụ, rằng Nhạh Hòì vô lương tâm, ở đây đã mười năm vậy mà lúc đi chẳng thèm quay đầu.” Nói đến chuyện hôm đó, vành mắt Từ Nguyệt ửng đỏ, nhưng trên môi lại mỉm cười, “Sư phụ xưa nay ít nói, tuy nhiên hôm đó người nói với ta, “Đây là đáng về Nhạh Hòì nên có.””

Kiên cường, bất khuất, sống lưng thẳng tắp, cho dù chỉ một mình cũng có thể đi hết quãng đường tương lai thật tốt.

Lăng Tiêu hi vọng nàng có thể làm một người như vậy.

Tìm bỗng thất lại, Nhạh Hòì cúi đầu bật cười, “Ta sẽ không phụ kỳ vọng của sư phụ đâu.”

Nói chuyện với Từ Nguyệt xong, Nhạh Hòì ra khỏi cửa, hít thật sâu không khí bên ngoài, Huyền Tiểu Yên tung tăng hây tới cạnh Nhạh Hòì, đi quanh nhìn nàng hai vòng, “Chủ nhân, trông cô có tinh thần hơn rồi đó.”

Nhạh Hòì gật đầu, “Ta sẽ càng có tinh thần hơn nữa, mỗi ngày một tốt hơn.” Nàng xoay người đi, lúc này mới cảm thấy có điều không ổn, ngay người một lúc, sau đó mới hỏi Huyền Tiểu Yên: “Thiên Diệu đâu?”

Huyền Tiểu Yên đang gặm bánh bao, nghe nàng hỏi, nó chớp mắt mấy cái, “Hôm qua Thiên Diệu không nói với cô sao?”

”Nói gì?”

”Sáng nay tôi nghe người ta nói, hần tới động Ma xà phía Nam Thanh Khâu bắt Xà vương rồi, hần muốn đi móc nội đan của Xà vương đó.” Huyền Tiểu Yên thấy Nhạh Hòì sững sốt, nó khó hiểu, “Chẳng phải hôm qua Thiên Diệu có tới phòng cô sao, em thấy hần ngồi bên giường cô một lúc lâu mà, không đánh thức cô để nói với cô chuyện này sao?” Huyền Tiểu Yên một mình lẩm bầm, “Nghe nói Xà vương đó lợi hại lắm, tu luyện năm trăm năm rồi các Vương gia của Thanh Khâu cũng không làm gì được hần hết...”

Còn chưa dứt lời, Nhạh Hòì trước mặt đã ngự kiếm bay đi như một cơn gió.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Phía Nam của Thanh Khâu là rừng sâu thăm mênh mông, khắp nơi đều là cỏ thụ cao chọc trời, bên dưới rừng cây gần như bị che hết ánh nắng. Nhạh Hòì đứng trong không trung hoàn toàn không tìm thấy dấu vết động Ma trong truyền thuyết, nàng đành đi vào rừng, tìm kiếm trên mặt đất.

Nhạh Hòì nóng lòng vội vã tìm kiếm, đương lúc không biết tìm ở đâu, bỗng nhiên xa xa phía trước truyền tới một tiếng động lớn, tiếp đó mặt đất rung chuyển. Lòng Nhạh Hòì rét lạnh, lập tức tìm về phía đó, nhưng chưa đi được bao xa, mặt đất lại rung chuyển càng dữ dội hơn, tựa như vật gãy ra chấn động ở đằng xa đang chạy về hướng này, cơ hồ khiến Nhạh Hòì đứng không vững.

Khoảng đất phía trước đột nhiên bị đẩy lên khiến cây to ngã đổ, bật cả gốc cây. Một yêu quái khổng lồ màu đen từ dưới đất trườn người lên, Nhạh Hòì nhìn lại, đó là một xà yêu chín đầu!

Có điều ba trong số chín đầu đã bị mất, toàn thân nó đều là máu tươi, mỗi một đầu ăn đều đang đau đớn thè lưỡi. Sáu cái đầu đồng loạt xoay lại nhìn Nhạh Hòì. Sau khi rít lên một tiếng, Cửu đầu xà xông về phía Nhạh Hòì, há miệng muốn nuốt chửng nàng.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Nhạh Hòì lập tức trấn tĩnh lại, hai chân đứng vững, ngưng tụ nội tức, tâm pháp Yêu phủ học được luân chuyển một vòng trong cơ thể, nàng vung tay đánh một quả cầu lửa về phía Cửu đầu xà.

Cửu đầu xà khôn tránh cũng không né, một trong số mấy cái đầu còn lại nuốt chửng quả cầu lửa ủa Nhạh Hòh, một cái đầu khác trong chớp mắt đã trườn tới trước mặt nàng, há to cái miệng đầy máu và răng nanh lạnh lẽo, mùi hôi tỏa ra từ miệng nó khiến người ta buồn nôn.

Nhạh Hòh đang định liều chết một phen thì bỗng nhiên trên đỉnh đầu lóe lên ánh lửa, một bóng người đáp xuống như ánh sao băng, mang theo thể sấm sét ngàn cân từ trên giáng xuống, một kiếm đâm xuyên qua đầu rắn, niêm phong cái miệng đang há to lại. Người đứng trước mặt Nhạh Hòh, yêu khí toàn thân lan tỏa, đầy Xà yêu ra xa mười trượng.

Nhạh Hòh còn đang ngây ra thì đã thấy mắt Thiên Diệu lóe lên tia huyết quang, phi thân đuối theo, giao chiến với Cửu đầu xà ở cách đó mười trượng. Toàn thân Cửu đầu xà đầy dịch độc, sáu cái đầu không ngừng ngoe nguẩy, cuối cùng nhắm một cơ hội cắn lấy Thiên Diệu, ngoạm hẳn vào miệng nuốt chửng cả người lẫn kiếm.

Đầu óc Nhạh Hòh trống rỗng, đang định xông lên cứu thì thấy có ánh lửa vạch ra trong bụng Cửu đầu xà. Cửu đầu xà kêu lên thảm thiết, tích tắc sau bị nổ tung thành mảnh vụn khắp trời, hoàn toàn tan biến.

Trong bụi đất, mọi thứ bên kia trong vô cùng mơ hồ, chỉ có một thanh trường kiếm lóe lên hào quang sáng rực.

”Thiên Diệu...”

Nhạh Hòh thất thần tiến lên một bước, nghe thấy tiếng bước chân đang từng bước từng bước rẽ bụi trầm ổn bước ra. Toàn thân Thiên Diệu đầy máu, tay trái vô lực thông xuống, có máu trườn theo ngón tay hằn tí tách nhỏ xuống, trường kiếm lửa trong tay phải của hắn dần dần tắt đi. Trong lòng bàn tay Thiên Diệu còn có một đốm sáng đang nhấp nháy.

Là nội đan của Cửu đầu xà.

Tuy nhiên Nhạh Hòh nào còn tâm tư quan tâm chuyện nội đan, nàng chạy tới trước mặt Thiên Diệu, nóng lòng hỏi: “Bị thương thế nào rồi?”

Thiên Diệu không nói, mãi đến khi Nhạh Hòh đứng yên trước mặt hắn, thân hình hắn mới khẽ nghiêng về phía trước, Nhạh Hòh vô thức đưa tay ôm lấy, giữ cho hắn đứng vững. Bên tai nàng nghe thấy tiếng thở nặng nề của hắn, mũi người thấy mùi máu tanh và độc rắn hôi thối, nhưng Nhạh Hòh không hề chê bai, nàng chỉ...

Đau lòng.

Vô cùng đau lòng.

Nguyên nhân Thiên Diệu một mình tới lấy nội đan, trên đường tới đây Nhạh Hòh chỉ nghĩ thoáng qua đã hiểu ngay. Nếu không phải không thể lấy lại nội đan của mình, Thiên Diệu hà tất phải như vậy, nếu có nội đan của mình, Thiên Diệu càng không như vậy.

Hắn vốn phả là kẻ kiêu ngạo du khắp trời, chỉ cần nổi giận là cả thiên hạ đều kinh sợ.

”Nhạh Hòh.” Thiên Diệu cười khẽ bên tai Nhạh Hòh, “Nàng lại đến rồi.” Hắn đưa tay xoa đầu nàng, vừa dịu dàng vừa bù người xúc cảm, nhưng còn có nhiều cảm xúc được giấu đi, hắn nói, “Đừng liều mình vì ta nữa. Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Thiên Diệu ngắt đi trên vai nàng.

Nhạh Hòh thoáng im lặng, nàng vỗ vỗ lưng hắn, nghẹn ngào, “Hãy bảo vệ bản thân cho tốt rồi mới nói chứ.”

Bên dòng nước, Nhạh Hòh rửa mặt cho Thiên Diệu, cởi áo ngoài hắn ra giặt sạch, nàng đang giặt thì Thiên Diệu ở phía sau đã tỉnh lại.

Hắn khẽ mở mắt, thấy Nhạh Hòh dưới ánh nắng chăm chú giặt y phục trong tay, thỉnh thoảng có hạt nước bắn lên mặt, nàng bèn đưa tay lên chùi, vẻ mặt rất tự nhiên, không còn ủ rũ, không còn thất thần, trong mắt cũng không còn đau buồn quanh quẩn mãi không tan sau khi Lăng Tiêu chết đi.

Nhất thời hắn bỗng có một ảo giác, dường như họ là một đôi phu phụ bình thường trong thế gian mệnh mỏng này. Chuyện mỗi ngày Nhạh Hòh sàu nảo nhất là hôm nay không muốn rửa chén, ngày mai không muốn nấu cơm, sống một cuộc đời bình thường, có đôi chút biến nhắc...

Có lẽ ánh mắt sau lưng quá nóng bỏng nên khiến Nhạh Hòh ngoảnh đầu nhìn, sau đó thoáng ngậy người hỏi Thiên Diệu: “Làm gì vậy? Tại sao chàng lại dùng ánh mắt hiền từ đó nhìn ta? Ta nổi hết da gà rồi đây này.”

Thiên Diệu ho sặc sụa, “Sao nàng lại giặt y phục cho ta?”

”Chàng bị Cửu đầu xà nuốt và bụng, sau đó phát nổ chui ra, cả người đầy mùi... Thêm cho chàng chút nước là có thể đem bón phân rồi, không giặt giúp chàng làm sao ta chịu nổi mùi hôi thối đó mà công chàng về được.”

Thiên Diệu gật gật đầu rồi im lặng.

Nhạh Hòh nắm áo lên vắt, sau đó treo lên cành cây bên cạnh, thầm nghĩ với thời tiết nắng nóng ở đây, chắc chẳng bao lâu là có thể hong khô y phục. Nàng giặt xong bèn tới ngồi bên cạnh Thiên Diệu.

Cánh tay Nhạh Hòh khẽ chạm vào cánh tay Thiên Diệu, nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi đó nghe tiếng nước chảy, nhìn chim chóc thỉnh thoảng bay

ngang trời.

Cuối cùng Thiên Diệu không nhận được nữa, hần hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

Nhận Hồi đáp: “Trong mộng ta mơ thấy sư phụ và đại sư huynh lúc họ đưa ta về núi Thần Tinh, đó là lúc may mắn nhất trong đời ta, sư phụ công ta, đại sư huynh sợ ta nhớ nhà nên ở bên cạnh nghe thơ kể những chuyện cười mà chẳng buồn cười chút nào để trêu ta.” Nhận Hồi vừa nói vừa bật cười.

Thiên Diệu cup mắt, song vẫn cười nhẹ phối hợp với nàng.

“Ta thật hi vọng con đường đó có thể đi mãi, vĩnh viễn không kết thúc.” Nhận Hồi khựng lại, nàng nắm tay Thiên Diệu, “Nhưng có người nói cho ta biết, Thiên Diệu bị người ta ăn hiếp, sau đó ta liền tỉnh lại.”

Thiên Diệu ngây người, chỉ tích tắc sau thì ánh mắt hần sáng lên, quay đầu nhìn Nhận Hồi, tuy nhiên Nhận Hồi lại nghiêng người tựa lên vai hần: “Nửa đoạn sau là ta nghĩ ra gạt cho chàng vui thôi, không có chuyện đó đâu.”

“...”

Nghe Nhận Hồi nói, tâm trạng của hần thật sự như cười như khóc trong lúc trọng thương... lúc lên lúc xuống...

Cảm nhận được cơ thể Thiên Diệu khẽ cứng lại, Nhận Hồi bật cười như một đứa trẻ đắc ý sau khi đùa ác, “Chỉ là, nghĩ tới việc chàng vẫn còn đang chờ ta bước ra khỏi giấc mơ, ta lập tức không muốn mơ những giấc mơ như vậy nữa. Khi biết mình đã làm tổn thương một con rồng lớn tên Thiên Diệu, ta liền cảm thấy mình thật sự rất đáng giận.” Nhận Hồi nắm chặt tay Thiên Diệu, mười ngón đan nhau, nói: “Rõ ràng ta đã từng nói sẽ bảo vệ chàng mà.”

“Nhận Hồi...”

“Chàng nghe ta nói trước đã.” Nhận Hồi tiếp tục, “Mười năm ở bên sư phụ vẫn còn ngay trước mắt, khi nhớ đến bất kỳ một hồi ức nhỏ nhoi nào trong mười năm đó đều khiến lòng ta sụp đổ một khoảng lớn. Đối với ta, Lăng Tiêu là mười năm trong lòng ta, là sư phụ của ta, là người ta kính trọng, là người ta từng ái mộ, người đó lại còn vì ta mà mất đi tính mạng... Mấy hôm nay ta chìm đắm trong đau khổ buồn bã không thể bước ra.” Nàng khựng lại, ngồi ngay ngắn nhìn Thiên Diệu, “Song ta biết, rồi sẽ có một ngày ta bước ra.”

Con người vốn là một động vật kiên cường, vết thương rồi sẽ lành, đau đớn rồi cũng sẽ qua đi.

“Ta có thể bước ra khỏi bóng đen, chỉ là cần một chút thời gian. Thiên Diệu, chàng có bằng lòng ở bên ta trong thời gian này không?”

Nếu nói khoảnh khắc đẹp nhất trong đời Thiên Diệu là gặp được Nhận Hồi trong lúc cùng đường bí lối. Vậy đối với Nhận Hồi, khoảnh khắc đẹp nhất là lúc nàng mất hết tất cả nhưng vẫn có Thiên Diệu kề bên.

Thiên Diệu nghe thấy lời này vậy mà một lúc lâu vẫn không đáp, mãi đến khi Nhận Hồi bắt đầu nghi ngờ rằng có phải Thiên Diệu đã thất thần trong lúc nàng nói không, Thiên Diệu bèn khẽ con môi... bật cười.

Nhận Hồi nhìn nụ cười thật lòng thật dạ của hần, bỗng có hơi ghen lời: “Vừa rồi...ta đã nói gì buồn cười lắm sao...”

“Rất đáng yêu.”

“Cái gì?”

Vậy là Thiên Diệu lặp lại, “Nhận Hồi, lúc nàng nghiêm túc nói những lời này thật sự rất đáng yêu.” Sẽ khiến hần rung động, sẽ khiến hần thất thần.

Nhận Hồi nghe vậy cũng ngây người, nàng ho sặc sụa, che giấu gương mặt ửng hồng, “Chàng nói đi, vừa rồi muốn nói gì?”

“Nàng nắm phải cánh tay bị thương của ta rồi.”

Nhận Hồi đỡ người, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện mình bàn tay mình đang đan vào tay trái bị thương của Thiên Diệu, lòng vừa xót xa vừa cảm thấy bồi hồi, nàng vội buông tay, “Đau thì chàng phải nói chứ, cứ im lặng làm sao ta biết chàng đau...”

Còn chưa dứt lời, tay chưa kịp rút ra, Thiên Diệu đã dùng cánh tay bị thương kéo Nhận Hồi vào lòng mình, vòng tay ôm lấy nàng.

Nhận Hồi sửng sốt hồi lâu, hai má dần nóng lên.

Giữa nàng và Thiên Diệu tuy từng nói lời yêu, có điều rất hiếm khi có những cử chỉ thân mật, họ dường như đã quen với cách làm bằng hữu, thường ngày đừng nói là ôm, ngay cả nắm tay cũng rất ít.

Họ bị cuốn vào trong thế cuộc hiện tại, vì vậy mà cũng không còn tâm tư suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người. Mãi đến lúc này được Thiên Diệu ôm trong lòng, Nhận Hồi mới bất chợt cảm thấy nàng và Thiên Diệu thật sự quá đổi... trong sáng.

Cái ôm này của Thiên Diệu không giống cái ôm ngạt thở trong đêm trăng tròn khi ấy, cũng không giống như cái ôm vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng sau khi hiểu lầm Nhận Hồi bỏ mạng lần trước, mà chỉ là một cái ôm rất thoải mái nhẹ nhàng, thấm đẫm chân tình như nước chảy trên miền Đây là phút giây tình cảm mà trước đây họ chưa từng có.

”Nhạh Hòì, nàhng hòì sai rồi.”

Nhạh Hòì ngắy ra, “Sai gì?”

”Ta bằng lòng làm bất kì chuyện gì vì nàhng, chỉ cần cho ta đượ ở bên nàhng.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* đượ tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Về đến Thanh Khâu, Thiên Diệu đem nội đan Cửu đầu xà đi tìm Quốc chủ, Nhạh Hòì cũng đi theo, nàhng khôn có mục đích gì khác, chỉ muốn hỏi Quốc chủ Thanh Khâu một số vấn đề.

“Thiên Diệu có thể chuyển hóa nội đan của Cửu đầu xà, vậy tôi có thể đổi với Thiên Diệu không?”

Trên đường về nàhng khôn hề nhắc với Thiên Diệu bất kì vấn đề nào liên quan tới nội đan, mĩ đến lúc này Thiên Diệu mới nghe đượ ý nghĩ của nàhng, hắh khôn khỏi thất thần nhìn nàhng.

“Tôi trả nội đan cho chàng, dùng nội đan Cửu đầu xà để tặc mệnh.” Nhạh Hòì nói, “Đây chẳng phải là cách lường toản kỳ mĩ sao?”

“Khôn đượ.” Thiên Diệu lập tức nghiêm mặt từ chối, “Sẽ có nguy hiểm.”

Nhạh Hòì muốn tranh luận với Thiên Diệu, nhưng Quốc chủ Thanh Khâu trên vương tọa đã nói: “Cửu đầu xà tính tình tàn bạo, lúc còn sống làm nhiều điều ác, tu luyện công pháp tà khí vô cùng mạnh, toản thân đầy kịch độc, cô dùng nội đan của nó để tặc mạng, cho dù thành công cũng bị kịch độc hành hạ suốt đời. Chưa nói tới việc nội đan của Cửu đầu xà vốn khôn đủ duy trì mạng sống của một người. Nội đan Yêu long là chí bảo trong thiên hạ, đâu thể dễ dàng tìm đượ vật thay thế như vậy.”

Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, Thiên Diệu đã lên tiếng cắt đứt hắh việc này “Chuyện này khôn cần nghĩ tới nữa.”

Nhạh Hòì thoáng im lặng.”Vậy chàng thì sao?” Nàhng nói, “Nội đan Cửu đầu xà toản là kịch độc, vậy chàng thì sao? Chàng muốn đưa một nội đan như vậy vào cơ thể sao?”

“Khôn có nội đan ta cũng sống đượ.” Thiên Diệu nói, “Chỉ cần gượng qua đượ trận chiến với Thanh Quảng, ta sẽ khôn cần nó nữa.”

Nhạh Hòì mím môi, Thiên Diệu khôn cho nàhng cơ hội nói thêm, quay đầu nói với Quốc chủ Thanh Khâu: “Ta đến đây vì muốn hỏi Quốc chủ, trong trận chiến giữa ngài và Thanh Quảng năm mươi năm trước, ngài có biết nhược điểm trong công pháp của hắh là gì khôn?”

Ánh mắt Quốc chủ khẽ ngưng lại, “Thời gian.”

Thiên Diệu im lặng chờ Quốc chủ nói tiếp, nhưng lại thấy Nhạh Hòì bên cạnh nói: “Hai mươi bảy tháng sau là lúc ông ta yếu nhất.”

Đối với việc Nhạh Hòì trả lời đượ chuyện này, Thiên Diệu có phần kinh ngạc. Nhạh Hòì tuy hơi bất mắh với việc vừa rồi bị Thiên Diệu chen ép, song vẫn dẫu môi nói: “Từ Nguyệt từ núi Thần Tinh trốn tới Thanh Khâu, tỷ ấy mang theo ghi chép của sư phụ về thời gian mỗi lần Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan để nâng cao tu vi trong hai mươi năm nay, mỗi lần trước khi hấp thu nội đan là lúc công pháp của ông ta yếu nhất, tấn công vào lúc đó có lẽ sẽ giết đượ Thanh Quảng.”

Ánh mắt Thiên Diệu chăm chú nhìn nàhng, “Nếu vậy ta cũng khôn chậm trễ nữa, sau khi đưa nội đan vào cơ thể, ta còn cần một khoảng thời gian để thích ứng.”

Hắh xoay người định đi, đúng vào lúc này Quốc chủ Thanh Khâu bỗng lên tiếng: “Người hãy nghiên cứu kĩ Yêu phú mà Nhạh Hòì có đượ lúc trước đi.”

Thiên Diệu xoay người lại, Nhạh Hòì cũng khôn hiểu.

“Công pháp Thanh Quảng luyện chính là Yêu phú.”

Lời vừa dứt, cả Nhạh Hòì và Thiên Diệu đều giật mình, Nhạh Hòì lập tức nhớ lại trận chiến bên gốc cây hôm đó, đúng là Thanh Quảng từng nhắc tới chuyện nàhng tu luyện Yêu phú với giọng điệu kỳ quái trước mặt nàhng, thì ra...

Thanh Quảng chân nhân ở núi Thần Tinh khôn phải tu tiên mà là tu yêu!

Khôn ngờ ông ta lại dùng cơ thể con người tu Yêu thuật... Hết như nàhng!

Chuyện này thật sự quá chấn động. Nhạh Hòih ngạc nhiên một lúc thật lâu mới lên tiếng, “Nếu vậy... Yêu phú tại sao lại ở Thanh Khâu? Còn tôi... sau này cũng cần hấp thu nội đan mới có thể tu luyện công pháp sao...”

“Yêu phú cô có chỉ tôi tầng thứ chín là ngừng, trong phạm vi này, Yêu phú không khác gì với công pháp bình thường, song nếu tiếp tục tu luyện lên trên nữa sẽ giống như Thanh Quảng...”

Thiên Diệu chau mày, “Lên trên còn mấy tầng nữa?”

“Cao nhất là tầng thứ mười hai.”

Thiên Diệu nghe vậy càng nhúu chặt mày hơn. Nhạh Hòih còn nhớ lúc Thiên Diệu mới đọc Yêu phú đã từng nói công pháp này chưa viết hết, lúc đó hấn suy đoán có dài hơn nữa ừng chỉ có mười một tầng, thì ra còn có tầng thứ mười hai...

Hai người im lặng nghe Quốc chủ Thanh Khâu nói: “Càng về sau công pháp này càng khó luyện. Năm mươi năm trước Thanh Quảng muốn lấy nội đan của ta vì ông ta cần nội đan cực mạnh này để công phá tầng công pháp cuối cùng. Hai mươi năm trước muốn lấy nội đan của Thiên Diệu cũng là vì lý do này. Có điều đến nay ông ta vẫn chưa tu được tầng cuối cùng.”

Thanh Quảng chỉ tu đến tầng thứ mười một mà đã lợi hại đến vậy, nếu ông ta thật sự tu luyện hoàn toàn quyển sách này, vậy chẳng phải trong thiên hạ không ai có thể cản ông ta nữa sao...

Trong Vương cung trở nên tĩnh lặng thật lâu, cuối cùng Thiên Diệu lên tiếng phá vỡ im lặng: “Tại sao Quốc chủ lại biết rõ về Yêu phú như vậy?”

Quốc chủ Thanh Khâu im lặng một đoạn, lúc Nhạh Hòih tưởng ông sẽ không đáp câu hỏi này, đột nhiên ông nói: “Yêu phú này do ái thể đã mất của ta viết.”

Phu nhân của Quốc chủ Thanh Khâu...

Chính là người phạm mà Quốc chủ yêu thương nhất trong truyền thuyết? Là nữ nhân đến lúc tuổi già sức yếu sắp sửa lìa đời, múa một điệu vũ cuối cùng trước mặt Quốc chủ, sau đó tan thành mây khói...

Đó chẳng phải chỉ là một người phạm sao...

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Nhạh Hòih, Quốc chủ Thanh Khâu hồ hững tiếp lời: “Lúc nàng ấy và ta mới gặp nhau nàng ấy không phải là người phạm bình thường mà cũng như Thanh Quảng hiện giờ, tu luyện Yêu phú đến tầng thứ mười một, vất vả không có đột phá. Khi gặp nhau, nàng ấy cũng vốn muốn cướp nội đan của ta, tuy nhiên sau đó vì ta mà cam lòng vứt bỏ tu vi của mình, trở thành người phạm bình thường, hưởng mệnh trăm năm, cuối cùng hóa thân thành cát bụi trở về với trời đất.”

Mấy câu ngắn ngủi đã kể hết chuyện của họ, xúc cảm bên trong có lẽ chỉ bản thân Quốc chủ mới trải nghiệm, song không khó để tưởng tượng Quốc chủ hu nhân trước đây là một nữ nhân thế nào. Bà đã vì Quốc chủ vứt bỏ nhiều thứ đến vậy, cũng chẳng trách Quốc chủ Thanh Khâu có thể nhớ về bà nhiều năm thế này, tới giờ vẫn gọi bà là “ái thể”

“Thanh Quảng vốn là đồ đệ của phu nhân ta, năm xưa lúc bà ấy từ bỏ tu vi, Thanh Quảng vẫn chưa tu thành, hấn rất say mê Yêu phú, không chịu từ bỏ, do đó đã lén trộm ba tầng cuối cùng của bí tịch, đến núi Thần Tinh tu hành. Hấn vô cùng căm ghét Yêu tộc, thế sẽ giết hết Yêu vật trong thiên hạ. Năm mươi năm trước ta đã ngăn được hấn, thành công chia đôi thiên hạ, Tiên Yêu tạm thời hòa bình, nay Thanh Quảng lại muốn tái chiến, theo lý mà nói, hấn thân là đồ đệ của thế tử ta, lẽ ra ta nên cùng người xuất binh tham chiến...”

Quốc chủ Thanh Khâu khngwj lại, khẽ nhắc cánh tay lên, lòng bàn tay đặt dưới ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào bỗng trở nên trong suốt.

“Thế nhưng, thiên địa luân hồi, trong đại đạo tự có định số, tuy ta được tôn là Quốc chủ, song vẫn chưa thành tiên, thiên mệnh sắp tận, thời gian ông trời ban cho ta sống tạm trên thế gian đã hết, pháp lực trên người ta đang dần tan biến vào vạn vật trong trời đất. Hiện giờ cơ thể nafyddax trở thành vô rỗng, chẳng bao lâu nữa sẽ biến mất trong Tam giới.”

Quốc chủ Thanh Khâu...Mệnh số đã sắp tận...

Nhạh Hòih sùng sốt, có điều nghĩ lại, hành động của Thanh Khâu thời gian qua cho thấy, dường như đúng là Quốc chủ không hề tham dự, đa phần đều do Thái tử đảm đương thay. Tuy nhiên trong tình thế hiện giờ, nếu Quốc chủ về trời, sĩ khí Yêu tộc nhất định sẽ bị tổn hại nặng nề, tin này đúng là nếu giấu được thì nên giấu.

“Yêu long Thiên Diệu.” Giọng Quốc chủ khẽ trầm xuống, “Hiện tại người Yêu tộc có thể nhờ cậy chỉ có người thôi.”

Nhạh Hòih siết tay, xoay sang nhìn Thiên Diệu bên cạnh, thấy ánh mắt hấn trầm ngâm, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc

Từ khi hai người vào Thanh Khâu đến nay, tuy rất ít gặp mặt Quốc chủ, nhưng trên dưới Yêu tộc đối với hai người đều rất lễ độ, tất cả các điều kiện cơ bản đều cố gắng đáp ứng, nhất định là làm theo lệnh củ Quốc chủ, ắt hẳn là từ lâu ông ta đã biết thiên hạ này sớm muộn cũng sẽ có cục diện hôm nay...

Vì vậy mà lần trước ông ta ép hỏi Thiên Diệu tìm lại được cơ thể hoàn chỉnh chưa.

“Ta đã bàn giao cho con trai ta tất cả mọi việc, nếu người có thể đánh bại Thanh Quảng, cứu Yêu tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, vị trí Quốc chủ Thanh Khâu sẽ thuộc về người.”

Muốn Thiên Diệu làm Yêu vương đòi tiếp theo?

Quốc chủ vừa dứt lời, Thiên Diệu đã chau mày, “Ta không cần vị trí quốc chủ này.” Hắn nói ánh mắt toáng nhìn sang Nhạ Hò, “Ta và Thanh Quảng nhất định phải chiến một trận, không vì Yêu tộc cũng không vì vị trí Quốc chủ chỉ vì bảo vệ trái tim một người.”

Nhạ Hò bỗng cảm thấy lòng ấm lên, tựa như có một hơi ấm từ tim nàng lan ra khắp cơ thể.

“Trong thời gian này ta sẽ thích ứng với nội đan, cũng sẽ nghiên cứu Yêu phú kỹ càng, có lẽ sẽ tìm Quốc chủ thảo luận, nếu có làm phiền mong ngài lượng thứ.” Thiên Diệu nói xong thì gật đầu với Quốc chủ Thanh Khâu, rồi quay người bước đi.

Nhạ Hò nhìn Quốc chủ Thanh Khâu trên vương tọa, tẩy trong ánh mắt lạnh lùng của Quốc chủ lò mờ ẩn giấu âu lo, lòng nàng nặng trĩu nhưng không hề tỏ rõ, chỉ khẽ hành lễ với Quốc chủ rồi xoay người theo Thiên Diệu ra ngoài.

Ra đến ngoài Vương cung, Thiên Diệu vẫn luôn đi phía trước, Nhạ Hò âm thầm theo sau hắn, im lặng đi một lúc lâu, đến khi xuống khỏi ngọn núi cầu Vương cung, sắp tới suối băng, Thiên Diệu bỗng dừng lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Nhạ Hò, đừng có bất kỳ tính toán nào liên quan đến nội đan trong tim nàng nữa.”

Hắn ngoảnh nhìn nàng: “Đó là mạng sống của nàng.” Hắn nói, “Cũng là của ta.”

Nhạ Hò chỉ một mực im lặng.

Về đến nơi ở, Nhạ Hò tìm Yêu phú đưa cho Thiên Diệu, hắn nói: “Ta chép lại mộ bản là được, bản này nàng giữ lại tiếp tục uyển đi, đến tháng sau tuy rằng thời gian hơi cấp bách, song nếu nàng có thể luyện thêm được một tầng, sẽ tốt hơn cho việc tự bảo vệ bản thân mình.”

Nhạ Hò cũng nghĩ vậy.

Buổi chiều Thiên Diệu chép Yêu phú xong mang đi. Buổi tối, hắn nói phải đi dung hợp nội đan, không ăn cơm cùng nàng, vậy là Nhạ Hò liền gọi Từ Nguyệt, vốn định trò chuyện với nàng ta từ từ về những chuyện xảy ra ở núi Thần Tinh gần đây.

Chỉ là, hai sư tỷ muội nàng bao năm nay luôn oán hận nhau, vừa nói được mấy câu còn đang điều tiết không khí, thì Huyền Tiểu Yên hí hửng từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Từ Nguyệt có mặt, cảm nhận được Tiên khí trên người nàng ta, Huyền Tiểu Yên thu lại nụ cười trên mặt, hơi hoảng sợ trốn sang bên cạnh Nhạ Hò.

“Đây là sư tỷ của ta.” Nhạ Hò vô thức nói, “Không cần sợ.”

Từ Nguyệt đối diện nghe vậy chỉ mỉm cười không nói, cúi đầu ăn cơm.

Huyền Tiểu Yên “Ồ” một tiếng, rồi nhỏ giọng nói với Nhạ Hò: “Chủ nhân, em vừa giác ngộ ra được đạo lý của trận pháp ảo giác lần trước Tổ Ảnh nhốt các người.”

Nghe thấy hai chữ Tổ Ảnh, Nhạ Hò ngây người, “Thế nào?”

“Trận pháp ảo giác lần trước Tổ Ảnh chân nhân nhốt các người đó, em đã giác ngộ được rồi! Công pháp của em tăng tiến vượt bậc rồi! Cô có muốn thử xem không?”

Nó vừa dứt câu, Chúc Ly bên ngoài vội vã chạy vào, “Nhạ Hò, ở suối băng đột nhiên truyền tới tiếng động rất lớn, hình như Thiên Diệu đang ở đó, người ngoài hiện giờ không dám lại gần, cô...”

Nghe đến Thiên Diệu, Nhạ Hò liền buông đũa, không kịp chào hỏi đã chạy đi.

Còn Huyền Tiểu Yên vừa thấp sáng pháp thuật trên đầu ngón tay đã thấy Nhạ Hò chạy mất, nó lập tức nổi giận, hét với Chúc Ly: “Ngài làm gì vậy! Tôi vừa muốn biểu diễn giải đã xông vào làm hỏng chuyện rồi!”

Chúc Ly cũng cáu, nó quay đầu hét lại, “Huyền thuật vớ vẩn của người thì biểu diễn được gì chứ!” Ý khinh miệt trong lời nó khiến Huyền Tiểu Yên tức tối phồng má, lúc nó quay đầu muốn đi, Huyền Tiểu Yên vỗ lên gáy nó: “Từ nay về sau người chính là người hầu của ta! Phải ngoan ngoãn nghe lời ta!”

Hai mắt Chúc Ly tròn to, đứng yên tại chỗ, sau đó ánh sáng trong mắt dần mất đi, nó quay đầu lại nói với Huyền Tiểu Yên: “Được, thưa chủ nhân.”

Từ Nguyệt đang ăn cơm bên cạnh thấy vậy thì không cầm nổi đũa nữa, sững sờ nhìn hai người.

Huyền Tiểu Yên nhìn đáng vẻ Chúc Ly, bật cười đắc ý, sau đó xoa đầu Chúc Ly, “Nghe, tới đây, ta không muốn đi nữa, người công ta.”

“Được, thưa chủ nhân.”

Trèo lên lưng Chúc Ly, lúc này Huyền Tiểu Yên mới quay đầu nói với Từ Nguyệt đang tròn mắt há miệng nhìn, “Ngày mai ta sẽ cho tiểu tử ngốc này tỉnh

lại, cô nhớ giúp ta giữ bí mật nhé.”

Từ Nguyệt đành gật đầu, Huyền Tiểu Yên hét lên một tiếng “Đi”, sau đó “cười” Chúc Ly ra ngoài.

Mãi đến khi hai người đi xa, Từ Nguyệt mới thôi nhìn nữa, càng ở đây lâu, nàng ta càng cảm thấy đạo lý “Yêu quaiis yêu vật đều ác” mà các sư phụ núi Thần Tinh nhắc đi nhắc lại bên tai quanh năm, thật sự quá đối sai lầm

Trên đời sao có thể chỉ đơn giản dùng hai chữ thiện ác để phân loại tộc người. Chính nghĩa hay gian tà, thiện và ác đều xuất phát tại tâm

Đại đạo Tiên môn gì đó, quay đầu nhìn lại, họ mới thật sự là những kẻ vô tri.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105

Khi Nhạn Hồi tới suối băng, bốn bề đã trở nên hỗn loạn, cây cối gãy đổ, suối băng đục ngầu, có những ngọn cây đã bốc cháy, nếu không không chế e là nơi này sẽ có một đám cháy lớn lan ra.

Nhạn Hồi không nhìn thấy bóng Thiên Diệu đâu, tuy nàng nóng lòng nhưng cũng dẫn nước suối băng dập tắt lửa trên các ngọn cây.

Lúc này mặt trời đã lặn, song mặt trăng vẫn chưa lên khỏi ngọn núi, xung quanh tối đen, Nhạn Hồi phủi Yêu lực lên đôi mắt, tìm kiếm bóng Thiên Diệu trong rừng cây.

Tìm một lúc, nàng bỗng dừng nhìn thấy trong rừng lóe lên ánh lửa. Nhạn Hồi liền chăm chú nhìn về nơi đó, tìm kiếm theo hướng đó, nàng chạy rất nhanh, nghe thấy bên kia có từng bước đi loạn xạ.

Hắn đang ở phía trước, tiếng va đập vào cành cây rất rõ ràng.

Nhạn Hồi đuổi theo một lúc hết suốt dọc đường, giọng cũng khàn đi, tuy nhiên người phía trước vẫn không dừng lại. Nàng nghe tiếng bước chân Thiên Diệu, cảm thấy cơ thể hắn hiện giờ không sao cả, tuy chạy không nhanh, lại hơi hoảng loạn, song bước chân vẫn rất vững chãi, chắc là hắn không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng, có điều tại sao lại cứ chạy mãi không ngừng?

Đuổi thêm một lúc nữa, thấy sắp chạy tới Vương cung Thanh Khâu, Nhạn Hồi hết hơi ngừng lại, “Chàng chạy gì chứ!” Nàng nổi cáu, “Đứng lại cho ta!”

Tiếng bước chân quả nhiên dừng lại.

Nhạn Hồi bức tức, đã đi cùng nhau bao lâu nay, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vậy mà đến giờ vẫn còn trốn nàng, hết như đứa trẻ ở trong núi, gây họa rồi trốn đòn cha mẹ.

Lòng Nhạn Hồi vừa bất lực vừa buồn cười, giả vờ nổi giận nói: “Tới đây.”

Bên đó im lặng một lúc, tựa như do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đáp lên cây cỏ, chậm rãi quay lại, đi tới trước mặt nàng.

Lúc này mặt trăng đã nhô lên khỏi ngọn núi, trong rừng như được phủ một lớp sương lãng đãng, Thiên Diệu ngoảnh đầu đi, hơi mắt tự nhiên đứng trước mặt Nhạn Hồi. Trên đầu hắn không biết mọc ra hai cái sừng nhỏ từ lúc nào, khác với chiếc sừng lớn oai phong lẫm liệt khi hắn hóa rồng thường ngày, hai chiếc sừng nhỏ này giống hệt như hai ngón tay trẻ con, vô cùng không thích hợp mọc trên đỉnh đầu hắn. Tựa như “xoẹt” một tiếng rồi bất ngờ mọc ra vậy.

Ánh mắt Nhạn Hồi dừng trên chiếc sừng, sau đó nghiêng chặt rằng nhìn tiếng phì cười: “Đây là cái gì?”

Thiên Diệu quay đầu lại, thờ dài một tiếng: “Sừng...”

“Phụt...” Cuối cùng Nhạn Hồi vẫn bật cười, Thiên Diệu nghiêm mặt bất lực nhìn nàng. Nhạn Hồi chia tay ra, đưa hai ngón tay nắm lấy sừng hắn, sau đó bóp bóp, “Cảm giác... cũng mềm lắm...”

Thiên Diệu nắm tay nàng, giọng điệu bất lực không biết phải làm sao: “Nhạn Hồi...”

“Ta bóp cái bên kia một lần nữa thôi...”

“...” Thiên Diệu im lặng một lúc, “Chỉ được bóp một lần thôi.”

Hắn vừa dứt lời, Nhạn Hồi đã đưa hai tay lên, mỗi tay bóp một chiếc sừng, vẻ mặt ranh ranh vô cùng thích thú.

Thấy nàng vui, Thiên Diệu cũng không ngăn cản nữa, chỉ đứng trước mặt Nhạn Hồi để mặc nàng chơi đùa với hai chiếc sừng nhỏ kỳ lạ. Đến khi Nhạn Hồi chơi chán thu tay lại, hần mới ngoảnh đầu đi: “Đừng nhìn...”

Nhạn Hồi trêu hấn: “Chàng đường đường là Yêu long ngàn năm mà, chỉ mọc hai chiếc sừng thôi đã trốn ta như vậy sao?”

Thiên Diệu im lặng không định giải thích, đúng vào lúc đó, bỗng nhiên ngực hần lóe lên ánh lửa, dưới da cô hần có ánh lửa cháy theo huyết quản, lửa cháy đến tận trên mặt hần xoay chuyển ở đó một hồi, cuối cùng dừng lại hóa thành hình vảy rồng.

Cả quá trình Thiên Diệu nghiêng chặt răng không nói một lời, nhưng sau khi ánh lửa dưới da tắt đi, vảy rồng do lửa đốt ra trên mặt Thiên Diệu lại không biến mất, vẫn ở trên má hần, khiến gương mặt hần trông có hơi... đáng sợ.

Nhạn Hồi sừng sốt.

Thiên Diệu cup mắt xuống, ôm mặt nghiêng đầu đi, “Nội đan Cửu đầu xà mới vừa dung hợp, vẫn còn chưa thích ứng, mấy ngày nữa sẽ hết thôi.” Giọng hần hơi khàn.

Ở bên Thiên Diệu đã lâu như vậy, lẽ nào Nhạn Hồi còn không hiểu hần, sau khi nhìn nhận con đầu rồi giả vờ không có gì, giọng điệu hần sẽ như hiện giờ.

Nếu là trước đây Nhạn Hồi sẽ vạch trần hần, nói chàng đang nói dối, rõ ràng rất đau đớn, tại sao không nhào vào lòng ta mà khóc?”

Cơ mà hiện giờ, khi Thiên Diệu dốc hết toàn lực muốn bảo vệ tính mạng cho nàng, muốn bảo vệ cảm xúc của nàng, điều duy nhất Nhạn Hồi có thể làm được chính là khiến hần thỏa ước nguyện, không vạch trần sự giả vờ của hần.

“Sừng rồng này cũng vì chưa thích ứng nội đan nên mọc ra sao?” Nhạn Hồi cười, cũng vờ như không có chuyện gì, “Ta thấy sừng mọc trên đầu chàng như vậy cũng có phong cách lắm!”

Nghe Nhạn Hồi nói vậy Thiên Diệu lại thở dài, lúc quay đầu lại nhìn Nhạn Hồi, trong mắt cũng mang nét cười dịu dàng, “Nếu nàng thích, sau này cho dù nó biến mất ta cũng sẽ biến ra cho nàng xem.”

Nhạn Hồi đồng ý ngay không hề do dự, “Được thôi, sau này không biến thì ta sẽ ngày ngày trồng nấm trên đầu chàng.”

Thiên Diệu bật cười, “Được.” Hần nói, “Nàng phụ trách trồng nấm, ta phụ trách mọc sừng, nàng muốn xem gì ta sẽ cho nàng xem.”

Nhạn Hồi cũng bật cười, “Ta sẽ chờ ngày đó.”

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhạn Hồi một lúc, đột nhiên ngực lại lóe lên ánh lửa, hần vội đi về phía suối băng, “Nội đan vẫn cần thích ứng.” Âm thanh của hần hơi khàn, song giọng điệu vẫn giữ bình ổn, “Ta phải xuống suối băng điều tức...”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi bất ngờ bước lên phía trước, ôm lấy Thiên Diệu từ sau lưng.

Thiên Diệu ngây người, sức mạnh xao động va đập trong máu do nội đan Cửu đầu xà mang lại chợt như bị sức mạnh gì đó áp chế, không khiến hần khó chịu nữa.

Trên người Nhạn Hồi có khí tức nội đan của hần, bởi vậy đối với hần, nàng tựa như linh đơn diệu dược cứu mạng hần, tựa như nguồn sức mạnh đưa hần ra khỏi vực sâu.

Nàng là thiên thần luôn cứu rỗi hần...

Nhạn Hồi cứ vậy ôm bụng hần, ám áp nhẹ lên lưng hần cọ xát thật lâu.

Thiên Diệu ngây người, cho dù có đau đớn hoành hành trong ngực, nhưng hần có thể cảm giác được tim mình mềm mại, vừa ám áp vừa ngứa ngáy, “Làm sao vậy?”

“Không có gì...” Nhạn Hồi khựng lại, thở một hơi dài nói, “Chỉ đột nhiên cảm thấy rằng, Thiên Diệu, ta yêu chàng nhiều lắm.”

Thiên Diệu cup mắt, nắm lấy tay Nhạn Hồi đang ôm mình. Ánh trăng tĩnh mịch, hần không nói, Nhạn Hồi cũng lặng thinh, cứ vậy cảm nhận bình yên hiếm có trong đêm. Mãi đến khi ánh lửa trong ngực Thiên Diệu tắt đi, Nhạn Hồi cũng không nỡ buông tay.

Đến cuối cùng Thiên Diệu vỗ nhẹ lên tay nàng, “Về sớm ngủ đi, ngày mai bắt đầu tăng cường tu luyện Yêu phú, nàng sẽ mệt đó.”

“Được.”

Nhạn Hồi cùng Thiên Diệu tới suối băng, nhìn hần bước xuống suối băng sau đó chìm vào bên trong, Nhạn Hồi đứng trên bờ một lúc rồi cũng âm thầm bỏ đi.

Có điều nàng không quay về nơi mình ở, mà xoay người đi thẳng tới Vương cung Thanh Khâu.

Cho dù Thiên Diệu cất lực che giấu tình trạng của mình, tuy nhiên lòng Nhạn Hồi vẫn biết rõ.

Nội đan của Cửu đầu xà tạo ra cho hần một áp lực và đau đớn vô cùng, nếu không trước khi nàng tới, tuổi băng cũng không bị hần phá hủy như vậy. Cho dù lúc Tổ Ảnh còn sống, đêm Trung Thu Thiên Diệu đau đớn đến như vậy thế mà hần vẫn có thể khống chế bản thân, không tùy tiện phóng thích yêu lực khiến cây trong rừng bốc cháy.

Đối với Thiên Diệu, nội đan của Cửu đầu xà không phải là một lựa chọn tốt.

Chưa từng có ai được phép lên Vương cung Thanh Khâu trong đêm, do đó Hồ yêu bên ngoài Vương cung đều chạy ra hết, từ trong động thò đầu ra hiếu kỳ nhìn Nhạn Hồi,

Khi Nhạn Hồi đi tới cửa Vương cung, hai thị vệ canh cửa thấy nàng cũng không ngăn cản, một người thậm chí mở toang cửa lớn của Vương cung, cúi người đưa nàng vào trong.

Nhạn Hồi đứng ở cửa, lấy làm lạ nhìn thị vệ, thị vệ chỉ cung kính nói: “Quốc chủ từng dặn dò, mấy hôm nay nếu Nhạn cô nương đến tìm thì có thể cho vào bất kỳ lúc nào.”

Nhạn Hồi gật đầu, bước vào Vương cung trong gốc cây.

Quốc chủ Thanh Khâu biết nàng sẽ đến. Cửu Vĩ Hồ vương này tuy thiên mệnh sắp tận, sức mạnh suy yếu, song vẫn nhìn xa trông rộng, nắm bắt lòng người, mạnh mẽ hơn bất kỳ ai. Hay phải nói ông ta nhìn rõ thế sự hơn bất kỳ ai hết.

Nhạn Hồi vào Vương cung Thanh Khâu, thấy Quốc chủ không chờ trong Vương cung, ngược lại chỉ có mấy con đom đóm phát sáng bay trước mặt nàng. Nhạn Hồi đi theo chúng, chúng lập tức bay về phía trước dẫn đường.

Cứ vậy đom đóm từ từ đưa Nhạn Hồi đi tới đầu bên kia của Vương cung, một cánh cửa nhỏ nhẹ nhàng mở ra, đom đóm bay ra ngoài, Nhạn Hồi đi theo, phát hiện đường dưới đất không còn là đường nữa, mà là rễ của gốc cây này, nàng theo một nhánh rễ đi về phía trước, lên trên một vách núi vươn thật dài ra bên ngoài.

Nhạn Hồi nhớ lần đầu tiên lúc nàng và Thiên Diệu được Chúc Ly đưa tới gặp Quốc chủ, họ ở dưới núi nhìn thấy Quốc chủ đang đứng trên vách núi đưa mắt nhìn về phương xa. Nơi này cũng chính là nơi Quốc chủ phụ nhân về trời...

Đêm nay, bóng tối sâu thẳm, bầu trời không sao không mây, chỉ có vầng trăng vàng vạc treo giữa trời, khiến sắc đêm trở nên trong vắt.

Nhạn Hồi thấy Quốc chủ đứng ở cuối vách núi, gió đêm dưới núi cuốn lên, thổi tung mái tóc dài và y phục của ông. Rõ ràng là người sát phạt quyết đoán một đời, thế nhưng trong đêm đen quá đỗi yên tĩnh này, dường như ông bỗng trở nên nhẹ nhàng đến mức một cơn gió cũng có thể thổi đi bất kỳ lúc nào.

Nhìn ta xa, nơi này có thể nhìn thấy Tam Trùng sơn dưới ánh trăng, cả Thanh Khâu cũng thu trọn trong tầm mắt.

“Quốc chủ.” Nhạn Hồi không tiến lên phía trước, nàng đang ở nơi vừa bước lên trên vách núi nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi.”

Lúc này Quốc chủ Thanh Khâu mới khẽ nghiêng đầu, ra hiệu rằng mình đang nghe.

Nhạn Hồi nghiêm túc nói: “Sau trận chiến với Thanh Quảng năm mười năm trước, ngài rõ hơn ai hết thực lực của Thanh Quảng thế nào, tôi muốn biết sau khi Thiên Diệu thích ứng được nội đan của Cửu đầu xà, chẳng có bao nhiêu khả năng thắng được Thanh Quảng?”

Quốc chủ Thanh Khâu nghe vậy chỉ nhìn về phương xa hờ hững trả lời: “Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Quốc chủ Thanh Khâu trả lời rất quả quyết, hai chữ này tựa như một đòn nặng nề giáng lên ngực Nhạn Hồi.

“Một chút phản thắng...” Nhạn Hồi khó nhọc nói, “Cũng không có sao?”

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng im lặng, sau đó mới nói: “Trước đó ở Trung Nguyên cô cũng đã chứng kiến sức mạnh của Thanh Quảng, so với hần, cô cho rằng Cửu đầu xà kia thế nào?”

Nhạn Hồi lắc đầu, vừa lắc đầu, tim nàng liền chìm xuống tận đáy, vì nàng rất rõ, Cửu đầu xà kia không thể nào so bì được với Thanh Quảng.

Cho dù không quay đầu ngoảnh lại, Quốc chủ Thanh Khâu cũng có thể cảm nhận được tiếng thở dài đầy chán nản của Nhạn Hồi; “Vậy thì đúng rồi.”

Nhạh Hòih im lặng không lên tiếng thật ra trước khi đến đây nàng cũng đã nghĩ tới đáp án này, song con người luôn có ảo tưởng, nàng cũng muốn Thiên Diệu toại nguyện, không bao giờ có ý định động đến nội đan trong tim nàng nữa.

“Thiên Diệu vốn là Yêu long ngàn năm, tuy bản thân có nội lực thâm hậu cũng rất tinh thông pháp thuật, có điều nếu không có pháp lực ngàn năm, so với Thanh Quảng hẳn chẳng đáng là gì.” Quốc chủ Thanh Khâu nói: “Quá trình dung hợp nội đan của yêu quái khác rất đau đớn, hiệu quả thu được lại rất ít, nếu không phải hẳn nhất quyết không chịu lấy lại nội đan, ta cũng không đưa ra hạ sách này. Ngũ hành của Thiên Diệu tương khắc với Thanh Quảng, là địch thù trời sinh của ông ta, trên thế gian này nếu không có Thiên Diệu sẽ không còn ai có thể khắc chế được mưu đồ của Thanh Quảng nữa. Nếu Thiên Diệu chết trong lúc đấu với Thanh Quảng, lúc đó nội đan trong tim cô cũng không giữ được. Nếu Thanh Quảng có nội đan này, tu được công pháp tăng thứ mười hai, thiên hạ này... e là không còn chỗ cho Yêu tộc dung thân.”

Quốc chủ Thanh Khâu từ tốn nói những lời này, nhưng ý biểu đạt trong lời nói lại đè nặng lên trái tim Nhạh Hòih khiến nàng cảm thấy bức bối không thôi.

“Ta biết rồi.” Nàng hiểu ý của Quốc chủ Thanh Khâu.

Nhạh Hòih biết Thiên Diệu sẽ không bỏ cuộc, hay nói đúng hơn bọn họ sẽ không bỏ cuộc, đành chờ đến khi đi đến đường cùng, không còn cách nào khác nữa.

Nàng và Thiên Diệu phải có một người đưa ra quyết định. Tuy nhiên Quốc chủ Thanh Khâu muốn Nhạh Hòih đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhạh Hòih không trả lời ngay, chỉ gật đầu với Quốc chủ: “Đêm nay tôi trở về trước đã.”

“Được.” Quốc chủ Thanh Khâu gật đầu đáp lời, ông cũng không vội bắt Nhạh Hòih trả lại nội đan trong đêm nay.

Rời khỏi Hoàng cung Thanh Khâu, Nhạh Hòih về đến nơi ở của mình, trên đường đi, cho dù cách suối băng rất xa, song nàng cũng có thể nhìn thấy phía đó thỉnh thoảng phát ra ánh lửa, còn có tiếng rỗng rỗng trầm trầm thấp thấp.

Thiên Diệu đang rất đau đớn.

Viên nội đan Cửu đầu xà đỏ không phải là cách giải quyết.

Siết chặt bàn tay, Nhạh Hòih nghiêng răng âm thầm quay về phòng mình.

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao, trời và mây không bao giờ vì bất kỳ ai hay bất cứ chuyện gì ở hạ giới mà thay đổi hay muộn phiền. Nhạh Hòih ngồi bên giường, ngây ngơ ngẩn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nàng cảm thấy hiện giờ mình như một con thú bị nhốt, không thể ra khỏi chiếc lồng của hiện thực, khó xử đôi đường.

Nàng yêu Thiên Diệu, yêu đến mức hi vọng mỗi một ngày trong cuộc sống sau này của mình đều có người này bên cạnh, yêu đến mức chỉ nghĩ đến việc nắm tay hắn đi khắp thế gian, cho dù phiêu bạt bốn phương cũng cảm thấy bình yên hạnh phúc.

Nàng hi vọng mình có thể mãi mãi ở bên hắn. Khi mắt còn có thể nhìn, nàng sẽ bên hắn cùng ngắm mặt trời mọc rồi lặn. Lúc tai còn có thể nghe, hắn sẽ bên nàng cùng lắng nghe tiếng thủy triều lên xuống.

Thiên Diệu quá cô đơn, nàng cũng vậy.

Họ từng là người bị thế gian ruồng bỏ, sau đó họ gặp nhau. Song họ... lại có quan hệ “một mất một còn” như thế đấy.

Nhạh Hòih cúi đầu im lặng ngồi một lúc lâu, đến khi ngẩng lên, nàng bất ngờ nhìn thấy Thiên Diệu đứng ngoài cửa sổ, sắc mặt hắn hơi tái, dưới mắt có quầng thâm, có lẽ đêm qua hắn đã gầy gù trong đau đớn cùng cực.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thiên Diệu cũng ngẩn ra rồi gật đầu, sau đó xoay người đi về phòng mình phía bên kia.

“Thiên Diệu.” Hắn xoay người lại, Nhạh Hòih liền vẫy tay với hắn, sau đó tiện tay cầm “Yêu phủ” trên giường lên, “Chàng giảng cho ta nghe đi, chỗ này ta đọc thấy không hiểu lắm.”

Thiên Diệu vào phòng nàng.

Hai chiếc sừng nhỏ trên đầu hắn vẫn còn, Nhạh Hòih nhìn thấy bèn sờ một lúc, Thiên Diệu để mặc nàng làm vậy, vì chỉ cần được tiếp xúc với nàng, cho dù Nhạh Hòih có làm gì đều khiến hắn vui vẻ từ tận trái tim đến tâm hồn.

Cảm giác như được vuốt ve vậy.

“Chỗ nào?” Thiên Diệu cầm “Yêu phủ”, giọng hơi khàn.

Nhạh Hòih xoay đầu liếc nhìn “Yêu phủ”, rồi lại quay sang nhìn Thiên Diệu: “Lạ thật, chàng vừa vào ta lại hiểu hết rồi.”

Biết mình bị trêu chọc, Thiên Diệu chỉ mỉm cười ngoảnh sang giả vờ như không có gì, quan sát Nhạh Hòih: “Không chăm chỉ tập luyện, đang lười biếng sao?”

Phải, nàng đang lười biếng, tranh thủ chút thời gian nhìn hấn thêm vài lần.

“Ai nói ta muốn lười biếng chứ?” Nhạn Hồi nói, “Hôm qua ta nghe nói có một cách tu luyện có thể khiến công pháp tăng lên rất nhanh, có ích lợi rất lớn đối với chúng ta, chàng có muốn nghe không?”

Thiên Diệu nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười nhạt: “Cách gì?”

Nhạn Hồi bèn sáp lại gần tai hấn nói: “Hòa hợp song tu.” Nàng bật cười, lộ ra chiếc răng khênh, “Thiên Diệu công tử, có muốn cùng ta thử không?”

Thiên Diệu vừa rồi còn điềm nhiên, vành tai lập tức đỏ bừng, hấn xoay mặt đi hắng giọng một tiếng, nhưng hình như một tiếng vẫn chưa đủ, hấn lại hắng giọng, sau đó cảm thấy trên giường của Nhạn Hồi như có lửa đốt khiến hấn bồng mông, liền lập tức đứng dậy.

Nhạn Hồi nhìn mặt hấn kinh ngạc la lên: “O, hai chiếc sừng nhỏ của chàng cũng xấu hổ biến thành màu hồng rồi kìa!”

Thiên Diệu nghe vậy càng xấu hổ hơn, định đi ra ngoài, Nhạn Hồi vội vàng kéo tay áo lại, Thiên Diệu dùng sức gạt ra, thế là Nhạn Hồi bị té ngã xuống đất, nàng giả vờ đau kêu đau “Ồi”, Thiên Diệu lập tức tiến tới đỡ nàng.

Chỉ là vừa đảo mắt nhìn, còn chưa nói câu nào đã nghe Nhạn Hồi bật cười “ha ha”, tiếng cười sang sảng cất chứa niềm vui đã lâu không có. Nhạn Hồi dường như thật sự cười đến đau bụng, ôm eo một lúc không đứng thẳng lên được.

Thiên Diệu mắng nàng: “Vui quá hại tim, trước đây tu tiên bao nhiêu năm vẫn chẳng kiếm chế bớt tính tình, vẫn thích trêu chọc người khác như thế.”

Nhạn Hồi quệt nước mắt do cười quá nhiều: “Chàng thật sự tin là chiếc sừng nhỏ của chàng sẽ biến thành màu hồng à, ha ha ha...” Thiên Diệu bất lực, Nhạn Hồi kéo cánh tay hấn, đến khi nín cười mới ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, “Hay là... chàng thật sự tin ta muốn hòa hợp song tu với chàng hả?”

Nhạn Hồi ngồi trên giường ngược mặt lên nhìn hấn, mắt sáng lấp lánh, cảm nàng sáng bóng, theo độ cong cổ nàng nhìn xuống là có thể thấy lồng ngực phập phồng.

Thiên Diệu vẫn còn nhớ lúc trước ở núi Đồng La, trong sơn thôn nhỏ, khi hấn đang tắm trong sân, Nhạn Hồi mở cửa sổ nhìn thấy cơ thể trần trụi của hấn, lúc đó hấn không có ý nghĩ gì khác với Nhạn Hồi, thân xác đó hấn cũng chỉ coi là thể xác để trú tạm, không hề có ý nghĩ gì khác, nhưng lúc đó Nhạn Hồi lại chảy máu mũi.

Hấn nhớ máu mũi của Nhạn Hồi “tí tách tí tách” rơi xuống ngực nàng, không khô mà chảy thẳng xuống đất.

Nàng là một cô nương có dáng người yếu điệu...

Vậy là Thiên Diệu lại lặng lẽ đảo mắt đi, nhưng hấn còn chưa quay đầu, Nhạn Hồi đã dùng hai tay vỗ lên hai má hấn, không cho hấn dời mắt, ép hấn nhìn vào mặt mình, chậm rãi hỏi từng chữ: “Thiên Diệu, chàng có muốn hòa hợp song tu với ta không?”

Thiên Diệu cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập nhanh hơn bao giờ hết, không chỉ vành tai, ngay cả cổ cũng đỏ lên. Nếu lúc này có ai nói hai chiếc sừng trên đầu hấn là màu hồng, hấn tuyệt đối tin ngay không nghi ngờ!

Muốn chứ, hấn muốn có nàng, muốn có được nàng một cách trọn vẹn!

Song lúc này với tình cảnh như vậy, Thiên Diệu đành dè dặt tất cả xao động trong lòng, hấn nhắm mắt lâu thật lâu rồi lại mở mắt ra, “Nhạn Hồi...”

Tuy nhiên hấn không ngờ Nhạn Hồi lại trở nên to gan, nàng không những không nghe hấn nói, ngược lại còn chăm chăm nhìn hấn, thay hấn nói một câu: “Muốn phải không?” Sau đó nàng ôm cổ hấn, kiễng chân hôn lên môi hấn.

Môi lưỡi hấn nóng bỏng, nàng cũng vậy.

Nhạn Hồi ôm chặt cổ hấn, hôn mãi đến khi hơi thở hỗn loạn mới buông hấn ra.

Sau khi môi lưỡi tiếp xúc, hai người không có hành động nào kịch liệt hơn, Nhạn Hồi ôm cổ Thiên Diệu không lên tiếng. Chơi thì chơi, đùa thì đùa, nàng vẫn không đến mức không biết chừng mực, nàng cũng rõ tình cảnh hiện giờ...

Thiên Diệu phát hiện Nhạn Hồi có điều bất thường, hấn chau mày hỏi: “Nàng sao vậy?”

Nhạn Hồi dụi mắt và hồm cổ hấn cười nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy ta và chàng thật sự quá trong sáng.” Nhạn Hồi tí tề, “Ta muốn tiếp xúc với chàng nhiều hơn, nhiều hơn nữa, sâu hơn nữa.” Nói đến đây, nàng khựng lại. “Tính ra dường như thì chàng rất fit khi kể cho ta nghe chuyện của mình lúc trước, bỗng dưng ta muốn nhìn thấy dáng vẻ trước kia của chàng.”

Trước cả khi gặp Tố Ảnh, lúc không phải chịu những nhục nhã và thù hận đó, hấn sẽ ra sao, sẽ tự do tự tại thế nào, oai phong凛凛 đến đâu.

“Hôm khác...”

“Kể ta nghe bây giờ đi.”

Thấy Nhạh Hoi kiên trì đòi bằng được, Thiên Diệu bèn để nàng ngồi xuống, sau đó lấy lòng bàn tay che mặt nàng lại. “Được, cho nàng xem một lúc.”

Vậy là nhờ có pháp lực của Thiên Diệu, Nhạh Hoi nhìn thấy những cảnh tượng đẹp đẽ, từ bầu trời trên cao đến sông núi nguy nga vạn dặm phía dưới, nhìn thấy dáng vẻ hấn ngao du trong trời đất, thấy dáng vẻ hấn lấy núi non hùng vĩ làm giường.

Hấn vốn là yêu quái ở cận kề ngưỡng cửa trở thành thần tiên trên thế gian, có thể lên trời, có thể xuống đất.

Tay Thiên Diệu rời khỏi mắt Nhạh Hoi.

Nhạh Hoi nhìn Thiên Diệu, nàng lại đưa tay bóp sừng rồng trên đầu hấn, cười cười nói: “Giờ chàng về nghỉ ngơi trước đi, chiều nay chúng ta cùng tu luyện, ta luyện Yêu phú, chàng dung hợp nội đan.”

Thấy vẻ mặt Nhạh Hoi không có gì bất thường, Thiên Diệu cũng không hỏi nữa, gật đầu đồng ý: “Được.”

Đêm khuya, Nhạh Hoi lại đến Vương cung Thanh Khâu, vẫn ở vị trí trên núi hôm qua, nàng nhìn bóng Quốc chủ Thanh Khâu, điềm nhiên nói: “Ta muốn trả nội đan cho Thiên Diệu, mong Quốc chủ giúp một tay.”

Nhạh Hoi biết rõ hiện giờ Thiên Diệu xem nàng là gì, lại càng hiểu rõ mất đi một người quan trọng là chuyện đau đớn đến nhường nào.

Thế nhưng...

Muốn vạn lời nói, tuy lòng đã hiểu, song có lúc lại chẳng thể địch nổi hai chữ “Thế nhưng” của hiện thực...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Tuy Nhạh Hoi đã quyết định như vậy, có điều trên thực tế, muốn trả nội đan cho Thiên Diệu vẫn có đôi chút khó khăn.

Thái độ của Thiên Diệu rất rõ ràng, hấn sẽ không lấy lại nội đan này, bởi vậy trước khi nội đan này vào cơ thể Thiên Diệu, tuyệt đối không thể cho hấn biết chuyện này. Quốc chủ Thanh Khâu cho Nhạh Hoi một chú thuật, có thể khiến Thiên Diệu hôn mê ba canh giờ, chuyện Nhạh Hoi cần làm là trong ba canh giờ Thiên Diệu hôn mê là phải móc nội đan trong tim mình ra, sau đó đặt vào ngực Thiên Diệu.

“Chỗ ta còn có một viên linh châu.” Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, một viên châu nhỏ phát ra ánh sáng le lói từ chỗ ông ta chậm chậm bay tới trước mặt Nhạh Hoi, “Viên châu này chứa đầy linh lực, có thể thay thế sức mạnh nội đan của Thiên Diệu, duy trì mạng sống cho cô trong một tháng, để tránh sau khi lấy lại nội đan, Thiên Diệu biết cô chết, lòng sinh bi phần, sẽ làm ra những chuyện sai lầm.”

Ngay cả tâm trạng của Thiên Diệu mà ông cũng nghĩ tới...

Nhạh Hoi bật cười, nụ cười trên khóe môi đượm phần cay đắng.

Đề Yêu tộc có thể tiếp tục tồn tại, Quốc chủ Thanh Khâu thân là quốc vương một nước, đương nhiên không cho phép Thiên Diệu xảy ra bất kỳ chuyện gì trước khi Thanh Quảng chết. Song đối với Nhạh Hoi, suy nghĩ chu toàn như vậy lại có chút vô tình.

Nhưng hiển nhiên là phải vậy.

Nhạh Hoi cúi đầu, nhìn viên châu kia chậm chậm đi sâu vào ngực mình.

“Chờ sau khi cô lấy nội đan ra, linh châu này sẽ tự phát huy tác dụng của nó.”

Nhạh Hoi sờ ngực, “Chỉ có một tháng thôi sao...”

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng im lặng, sau đó mới lên tiếng: “Viên linh châu này hấp thụ linh khí của trời đất ngày này qua tháng khác mà hình thành. Vốn dĩ nó nằm trên người Lục Mộ Sinh.”

Nhạh Hoi nghe vậy thì ngậy người, linh châu... Lẽ nào đây chính là linh châu mà Tổ Ảnh dùng để giúp Lục Mộ Sinh tìm lại ký ức kiếp trước? “Nhưng... chẳng phải linh châu đó đã vỡ rồi sao?” Trong trận chiến với Tổ Ảnh, Nhạh Hoi đã đập vỡ nó.

“Đúng vậy, vì thế đây cũng không phải là vật gốc, linh châu này hấp thụ linh khí của trời đất, cũng ghi chép chuyện trong thiên hạ, có thể giúp người ta tìm lại ký ức kiếp trước, trời đất bao la, có lẽ chỉ có một viên đó thôi. Trước đó khi Lục Mộ Sinh vào Thanh Khâu, ta đã tìm Linh châu trên người hấn, mô phỏng theo. Chuyện này cũng đã hao tổn hết yêu lực còn lại của đời ta.”

Nhận Hồi nghe vậy im lặng một lúc mới nói: “Ngài luyện linh châu... là vì muốn tìm lại Quốc chủ phu nhân sao?”

Quốc chủ Thanh Khâu tựa như bị câu này của Nhận Hồi trêu cười, ông khẽ cong khóe môi, nhìn ánh trăng xa xa trong không trung, “Ta nằm mơ cũng muốn tìm được nàng.”

Đêm tĩnh mịch, Nhận Hồi không nói gì nữa, mãi đến khi Quốc chủ Thanh Khâu lên tiếng lần nữa phá vỡ im lặng: “Đời này không thể chờ được nàng tức là duyên phận đã hết ý trời khó trái, không thể cưỡng cầu, chỉ mong đường xuống suối vàng có thể gặp lại cố nhân.”

Nhận Hồi cúi đầu, “Quốc chủ phu nhân nhất định cũng đang chờ ngài.”

“Chỉ là, vừa nghĩ tới việc nàng phải chờ bao nhiêu năm nay, ta lại hi vọng nàng có thể sớm được giải thoát.” Quốc chủ Thanh Khâu quay đầu nhìn Nhận Hồi nói, “Có thể tặng linh châu này cho cô xem như đã tận chút sức cuối cùng của ta, Nhận Hồi cô nương, trận này Yêu tộc nợ cô rất nhiều.”

“Không có gì nợ nần ở đây hết.” Nhận Hồi cup mắt, “Đây cũng vốn là tâm nguyện tiên sư của tôi muốn hoàn thành.”

Nếu nói trong chuyện này ai thật sự có lỗi với ai, thì chỉ có nàng có lỗi với Thiên Diệu, vô cùng có lỗi.

Phải lừa gạt hắn, phải bỏ rơi hắn, phải để hắn một mình gánh chịu đau thương buồn bã trong những tháng ngày sau này, khi đã vỡ lẽ ra tất cả... Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng đó thôi Nhận Hồi đã cảm thấy rằng...

Nàng thật sự quá có lỗi với hắn.

Không nói thêm lời nào, Nhận Hồi tập xong chú thuật Quốc chủ dạy rồi rời khỏi Vương cung Thanh Khâu.

Một ngày sau đó, Nhận Hồi ở trong tiểu viện của mình nhìn trời suốt cả ngày. Thời gian một ngày này, trong đầu nàng có rất nhiều suy nghĩ, nàng nghĩ hôm trả nợ đan cho Thiên Diệu cũng là lúc phải bắt đầu đếm ngược cuộc đời mình, trong một tháng cuối cùng này, dường như nàng không có thời gian để nhớ về quá khứ.

Nàng đột nhiên phát hiện thật ra còn có rất nhiều phong cảnh mình chưa ngắm hết, rất nhiều chuyện chưa làm hết và nhiều lời chưa nói hết.

Suy nghĩ bần thần đến chiều, lại thấy Huyền Tiểu Yên cười trên cổ Chúc Ly đi vào trong viện, nó vui vẻ chào Nhận Hồi: “Chủ nhân, chủ nhân, cô xem đi, có phải em đang rất oai phong凛凛 đứng không?”

Huyền Tiểu Yên kéo tóc Chúc Ly, thật sự coi tiểu Thế tử Thanh Khâu này là ngựa để cưỡi.

Nhận Hồi nhìn thấy thế liền ngăn ra, sau đó hỏi Chúc Ly: “Người đã làm chuyện gì thông thương hại lý mà cam lòng để con nhóc xấu xa này ăn hiếp vậy?”

Chúc Ly không có phản ứng gì.

Huyền Tiểu Yên nhảy từ trên cổ nó xuống, ngựa đầu nói: “Hiện giờ ngài ấy không nghe thấy đâu, ngài ấy đang trúng Huyền thuật rất rất rất lợi hại của em, người khác nói gì ngài ấy đều không hiểu, chỉ nghe lời em thôi.”

Nhận Hồi sửng sốt: “Người...” Nàng đột nhiên nhớ lại trước đó lúc nàng vội vã đi tìm Thiên Diệu, hình như Huyền Tiểu Yên đã nói bên tai nàng như vậy, nó đã học được pháp thuật rất lợi hại. Nó đã giác ngộ ra được bí mật trong trận pháp của Tổ Ảnh.

Nhận Hồi lập tức phản chấn, nàng đứng dậy, đi quanh Chúc Ly mấy vòng, thấy Chúc Ly thật sự không có phản ứng nào, Nhận Hồi nói: “Người kêu nó quỳ xuống đi.”

Huyền Tiểu Yên nói: “Quỳ xuống.”

Chúc Ly liền quỳ xuống.

Nhận Hồi càng tròn to mắt; “Người kêu nó xoạc chân đi!”

“Xoạc chân!”

Vậy là Chúc Ly cúi xuống xoạc chân!

Nhận Hồi “Ồ” lên một tiếng, Huyền Tiểu Yên cũng “Ồ” theo, dây chằng của tiểu tử này thật sự tốt nhỉ!

Trong viện có người hầu đi ngang, Huyền Tiểu Yên vẫn giữ thể diện cho Chúc Ly, vội kêu mấy tiếng: “Đứng lên, đứng lên.” Chúc Ly lập tức đứng lên. Huyền Tiểu Yên nhìn sắc trời, “Ồi chao, không thể đùa với ngài ấy nữa rồi, tôi nhớ hôm nay hình như ngài ấy còn có chuyện rất quan trọng cần làm.”

Nói xong bèn búng tay, ánh sáng trong mắt Chúc Ly tức thì phục hồi trở lại, nó thấy Nhận Hồi thì ngây người, sau đó xoay đầu thấy Huyền Tiểu Yên lại sửng sốt: “Sao...” “Ồi...” Chúc Ly khẽ cong eo, “Sao chân ta lại đau quá vậy... đã xảy ra chuyện gì...”

“Hôm nay là cuối tháng rồi đó, lúc trước chẳng phải ngài nói hôm nay có việc phải làm sao?” Huyền Tiểu Yên không trả lời câu hỏi của Chúc Ly, ngược lại còn chen vào một câu. Chúc Ly sững sốt, ngạc nhiên nói: “Hôm nay là cuối tháng rồi sao?”

Nhạ Hôi gật đầu.

Thế là Chúc Ly phẩy áo, khắp khiêng vôi vàng chạy ra ngoài, không kịp nói câu nào.

Chờ nó đi xa, Huyền Tiểu Yên mới cười ha ha mấy tiếng, ngoái đầu thè lưỡi với Nhạ Hôi.

Nhạ Hôi chỉ nói: “Mấy hôm nay ngươi đưa hấn đi làm chuyện gì kì lạ phải không, sau này nên hấn nghe được những chuyện này từ miệng người khác, muốn lột da ngươi thì đừng trách ta không bảo vệ ngươi nhé.”

“Không sao, ngài ấy muốn lột da em thì em lại dùng Huyền thuật với ngài ấy là xong mà.”

Huyền Tiểu Yên hùng hổ nói, Nhạ Hôi bĩu môi vốn không định đếm xỉa tới nó, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt nàng lập tức chăm chú nhìn Huyền Tiểu Yên.

“Chủ nhân, em đi trước đây, cứ dùng Huyền thuật điều khiển người khác mãi cũng mệt lắm, tối nay em phải vào mộng cảnh của người ta ăn bồi bổ lại.”

“Đứng lại.”

Nhạ Hôi gọi nó lại, Huyền Tiểu Yên ngây người xoay đầu nhìn Nhạ Hôi, không hiểu tại sao vẻ mặt nàng lại đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

Nhạ Hôi nhìn Huyền Tiểu Yên, trầm tư suy nghĩ. Tuy Quốc chủ Thanh Khâu đã nghĩ tới việc cho Nhạ Hôi sống thêm một tháng, gắng gượng tới lúc Thiên Diệu đấu với Thanh Quảng, nhưng nếu nàng trả nội đan cho Thiên Diệu, lúc Thiên Diệu tu luyện lễ nào không hề cảm nhận được? Còn nàng mất đi nội đan, nhất định sức khỏe cũng tổn hại nặng nề, Thiên Diệu nhìn thấy nàng lễ nào lại không phát hiện ra ngọn nguồn?

Bởi vậy sau khi trả nội đan lại cho Thiên Diệu, còn sống xuất hiện trước mặt hấn thì vẫn chưa đủ, nàng phải xuất hiện trước mặt hấn một cách bình an. Hơn nữa không thể để cho Thiên Diệu phát hiện ra nàng có điều gì không ổn, càng không thể để hấn phát hiện cơ thể mình có gì khác trước.

Muốn làm được như vậy có lẽ chỉ có thể khiến hấn nảy sinh ảo giác thôi, khiến hấn cho rằng mình không lấy lại nội đan, cũng cho rằng Nhạ Hôi hấn nhìn thấy vẫn còn khỏe mạnh. Chỉ có như vậy hấn mới có thể toàn tâm toàn ý không có gì kiêng dè mà đấu với Thanh Quảng.

“Huyền Tiểu Yên.” Nhạ Hôi gọi tên nó, Huyền Tiểu Yên hơi sững sốt, hơi hoảng sợ đáp một tiếng: “Chủ nhân... cô sao vậy?” Dường như chưa bao giờ nó thấy Nhạ Hôi nói chuyện với nó như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, “Cô... có tin gì xấu muốn cho em biết sao?”

“Ta muốn cho ngươi biết một chuyện, dù có vui hay không.” Nhạ Hôi nói, “Ngươi phải hứa với ta, lúc nghe ta nói chuyện này...” Nhìn vẻ mặt thấp thòm của Huyền Tiểu Yên, giọng nói nghiêm túc của Nhạ Hôi bèn dịu lại, nàng xoa đầu Huyền Tiểu Yên, “Ngươi phải hứa với ta, không được khóc.”

Cơ mà ngay lúc này Huyền Tiểu Yên đã bắt đầu muốn khóc rồi.

Nhạ Hôi đưa nó về phòng, đến khi nghe Nhạ Hôi nói hết toàn bộ sự việc, Huyền Tiểu Yên ngây ra, sững sốt nhìn nàng.

Nhạ Hôi mấp máy môi, chưa kịp an ủi, nước mắt Huyền Tiểu Yên đã lộp bộp rơi xuống.

Nhạ Hôi thờ dài, “Chẳng phải đã nói là không được khóc rồi sao?”

Huyền Tiểu Yên vội che miệng, song nước mắt vẫn không kiềm được mà tuôn rơi, khe khẽ khóc nức lên: “Nhưng mà... chủ nhân, chuyện lớn như vậy... cô... cô...”

“Không lớn lắm đâu.” Nhạ Hôi nói, “Ngươi suy nghĩ một cách lý trí đi, nếu so với cả Yêu tộc, chuyện của ta vốn chẳng được coi là chuyện gì lớn lao, ngươi phải ngoan, phải phối hợp...”

Nàng còn chưa dứt lời, Huyền Tiểu Yên đã buông tay, nước mắt lưng tròng nhìn Nhạ Hôi: “Nhưng cô sắp chết rồi.” Nó khóc như một đứa trẻ, “Nếu làm chuyện này thì cô sẽ chết. Hu hu... Đây là chuyện rất lớn, em mặc kệ, mặc kệ nếu so với cả Yêu tộc thì thế nào, em chỉ biết cô sẽ chết, cô sẽ chết...”

Huyền Tiểu Yên khóc rất đau lòng, Nhạ Hôi không khuyên được, lời nàng nói bị vùi lấp trong tiếng khóc của Huyền Tiểu Yên, nàng đành phải bịt miệng nó, sau đó ôm nó vào lòng. Nàng sợ lúc này Thiên Diệu đi ngang qua bên ngoài sẽ nghe được sự tình, vội nói bên tai Huyền Tiểu Yên: “Đừng khóc... đừng khóc... Không sao đâu, không sao đâu.”

Nhạ Hôi an ủi nó nhẹ nhàng, cuối cùng Huyền Tiểu Yên cũng thôi khóc. Lúc này Nhạ Hôi mới buông Huyền Tiểu Yên ra khỏi lòng mình: “Ngươi hãy kiên cường lên, vứt bỏ hết tất cả tình cảm đi, nhìn vào mắt ta, chuyện này ngươi có giúp ta được không?”

Huyền Tiểu Yên nghiêng răng, sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng đỏ mắt gật đầu.

Nhạ Hôi là chủ nhân của nó, tuy nhiên nàng chưa bao giờ bắt nó phải làm chuyện gì cho nàng, đây là chuyện duy nhất nàng yêu cầu, cũng là chuyện cuối cùng trong đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Đối với việc cho Huyền Tiểu Yên dùng huyền thuật mê hoặc Thiên Diệu, Nhạ Hối vẫn không yên tâm lắm. Vì thế nàng tìm cơ hội thử năng lực của Huyền Tiểu Yên trước.

Sau khi biết được chân tướng, Huyền Tiểu Yên khóc suốt đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy mắt hơi sưng, nhưng vẫn phối hợp tiến hành thử nghiệm của Nhạ Hối. Vì nó cũng không chắc chắn mình có thể thi triển Huyền thuật trên người Thiên Diệu sâu đến mức độ nào, đặc biệt là sau khi Thiên Diệu lấy lại được nội đan, sức mạnh của hắn sẽ lớn hơn rất nhiều. Lúc đó Huyền thuật của nó cũng đã phải ẩn thật sâu trong người Thiên Diệu mới được.

Đã quyết định làm chuyện này thì phải làm cho thật tốt. Nhân cơ hội này đưa mầm Huyền thuật vào người Thiên Diệu, để mầm Huyền thuật di chuyển khắp cơ thể Thiên Diệu khi hắn vận công, cảm nhận thật sâu, sau đó đến lúc làm thật sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Huyền Tiểu Yên xác định thời gian với Nhạ Hối, hôm sau Nhạ Hối hẹn Thiên Diệu tới phòng mình, nói rằng trong “Yêu phủ” có nhiều chỗ nàng không hiểu, muốn hắn chỉ dẫn nàng.

Tuy mới trước đó không lâu Nhạ Hối vừa dùng cơ này trên chộc Thiên Diệu, nhưng hắn vẫn nhận lời. Ở trước mặt Nhạ Hối vẫn cảm “Yêu phủ” ra vẻ như rất nghiêm túc chỉ dạy cho nàng.

Nhạ Hối nhìn mặt Thiên Diệu, khẽ ngẩn ra.

Thiên Diệu chờ một lúc, không thấy Nhạ Hối lên tiếng, xoay đầu nhìn nàng cười nói: “Lại muốn trên chộc ta sao?”

Nhạ Hối im lặng một đoạn, cười đáp: “Sùng chàng biến mất rồi.”

“Mấy hôm nay dung hợp nội đan Cửu đầu xà cũng có chút tiến triển.”

Nhạ Hối gật đầu, sau đó chỉ một chỗ trong sách trước đó nàng thật sự không hiểu lắm: “Ở đây, chàng xem giúp ta đi.” Vậy là Thiên Diệu cũng không trên chộc nàng nữa, cúi đầu nghiên cứu nội dung trong sách, mỗi lần gặp mấy, lật bầm đọc câu trong sách, vẻ mặt chăm chú, ở bên cạnh Nhạ Hối hắn không hề để phòng.

Nghe hắn nhỏ giọng lầm bầm, Nhạ Hối hiểu ra tại sao hai mươi năm trước Thiên Diệu lại dễ dàng bị Tổ Ảnh và Thanh Quảng liên thủ tình kế hãm hạ. Vì trước mặt người mình yêu, hắn thật chẳng chút đề phòng, những nơi yếu nhất trên người đều để lộ ra ngoài, nơi yếu nhất cũng đối diện với nàng.

Nàng muốn ra tay hại hắn thật sự rất dễ dàng.

“Thiên Diệu.” Nhạ Hối đột nhiên gọi hắn, khoảnh khắc hắn quay đầu lại, chiếc nhẫn của Huyền Tiểu Yên trên tay Nhạ Hối lóe sáng, Huyền Tiểu Yên từ trong nhẫn hóa thành một làn khói, xuyên qua ngực Thiên Diệu.

“Tôi nay quay về nơi không nhìn thấy Nhạ Hối.”

Câu này của Huyền Tiểu Yên lơ lửng trong không trung, rồi dần dần biến mất.

Đôi mắt Thiên Diệu thoáng đại đi, sau đó khôi phục lại rất nhanh. Hắn quay đầu nhìn Nhạ Hối, dường như không biết vừa rồi Huyền Tiểu Yên đã xuất hiện giữa họ: “Nàng sao vậy?”

Nhạ Hối ngược mặt, bất ngờ hôn nhẹ lên má Thiên Diệu: “Chỉ đột nhiên muốn hôn chàng thôi.” Nàng nhìn hắn cười, “Có được không?”

Thiên Diệu thoáng ngơ ngẩn, sau khi má ửng hồng trong thoáng chốc, hắn quay đầu nhìn Nhạ Hối, ánh mắt sâu thẳm: “Lần sau phải cho ta biết trước một tiếng. Cứ như vậy...” Hắn nói xong, chậm chậm kê môi mình lên môi Nhạ Hối, “Ta sẽ muốn hôn nàng.”

Hắn nói vậy nhưng lại không cho Nhạ Hối cơ hội đáp lại đã mạnh mẽ hôn nàng.

Môi lưỡi quấn quýt một hồi.

Nhạ Hối nghĩ tới Huyền Tiểu Yên có lẽ vẫn còn ở một góc nào trong phòng nhìn họ, mắt tự nhiên ho mấy tiếng, sau đó tìm cơ đuổi Thiên Diệu đi.

Tóm lại không để hắn phát hiện mình đã trúng Huyền thuật là được rồi.

Một lát sau khi Thiên Diệu đi, Nhạ Hối chắc chắn thần thức của hắn không cảm nhận được tiếng động ở đây, mới cất tiếng gọi: “Huyền Tiểu Yên.”

Huyền Tiểu Yên nhanh chóng xuất hiện bên giường, đứng ngay bên cạnh Nhạh Hồi hệt như một bóng ma, khiến nàng giật mình. Song lúc này đôi mắt “bóng ma” lại long lanh nước, vẻ mặt đầy buồn bã.

Nhạh Hồi nhìn nó thờ dài, “Lại sao nữa?”

“Chủ nhân à, vừa rồi lúc Thiên Diệu hôn cô hẳn cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tìm Nhạh Hồi thất lại, tựa như vừa chịu một đòn nặng nề. Một cảm giác vừa cay đắng vừa đau xót lại pha lẫn ngọt ngào không nén nổi trong tim nàng lan tỏa.

“Chủ nhân, cô cũng rất hạnh phúc.”

Phải, nàng cũng rất hạnh phúc.

Nhạh Hồi im lặng, nước mắt Huyền Tiểu Yên lại dâng đầy hơn, “Không còn cách nào khác sao? Quốc chủ Thanh Khâu lợi hại như vậy, chúng ta nói với ngài ấy nghĩ cách khác được không, cách để chủ nhân có thể sống tiếp...”

Nhạh Hồi xoa đầu nó không nói.

Đến tối, Thiên Diệu từ suối băng trở về, Huyền Tiểu Yên bạo gan cản đường Thiên Diệu, tuy nhiên đứng trước mặt Thiên Diệu chưa nói được câu nào, mắt Huyền Tiểu Yên đã đỏ lên.

Thiên Diệu thấy vậy lập tức chau mày.

Nhạh Hồi đang đứng sau lưng Huyền Tiểu Yên, nàng véo vào eo nó một cái, Huyền Tiểu Yên nghiêng rặng, lúc này mới hỏi: “Người có nhìn thấy chủ nhân ta không?”

Thấy vẻ mặt Huyền Tiểu Yên, lại nghe nó hỏi câu này. Thiên Diệu nhủ mảy: “Nhạh Hồi không ở trong phòng sao?” Phải, lúc này nàng không ở trong phòng, nàng đang đứng sau lưng Huyền Tiểu Yên. Có điều hiển nhiên Thiên Diệu không nhìn thấy nàng, hẳn nói: “Hỏi những người khác chưa? Không ai thấy nàng đi đâu sao?”

Diễn xuất của Huyền Tiểu Yên dường như đã dùng hết, nó cúi xuống lắc đầu.

Về mặt nó khiến Thiên Diệu càng nhíu chặt mày hơn. Hẳn bước qua Huyền Tiểu Yên, lướt qua va Nhạh Hồi, không hề ngoái đầu lại. Nhạh Hồi nhìn theo bóng hẳn, thở phào một hơi, đôi mắt nhìn trắng trên trời khen Huyền Tiểu Yên: “Làm tốt lắm”

Huyền Tiểu Yên không hề thấy vui vì được khen.

Tối đó Thiên Diệu hỏi Chúc Ly, sau đó tìm khắp nơi vẫn không thấy Nhạh Hồi. Đang lúc lòng như lửa đốt, người trong phủ đưa cho Thiên Diệu một mảnh giấy Nhạh Hồi để lại tong phòng. Trên giấy viết nàng đi tìm Quốc chủ Thanh Khâu thỉnh giáo về “Yêu phú”, sáng mai sẽ về.

Sau đó Thiên Diệu cười mảy một mạch đến Vương cung Thanh Khâu.

Nhạh Hồi đã báo với Quốc chủ, Quốc chủ bèn tùy tiện chỉ cho Thiên Diệu một căn nhà trong gốc cây, hẳn chờ trước cửa, không bỏ đi cũng không làm ồn.

Hẳn tưởng Nhạh Hồi đang luyện công bên trong

Nhạh Hồi nằm trên cành cây đan xen chằng chịt của Vương cung nhìn Thiên Diệu từ xa, rồi theo sự dẫn đường của tiểu Hồ yêu, vào căn nhà kia từ một cửa khác.

Đến khi trời sáng nàng đẩy cửa, bước từ trong ra.

Nhìn thấy Nhạh Hồi, vẻ mặt Thiên Diệu không thay đổi nhiều, tiến lên dịu dàng hỏi: “Tu luyện tiến triển thuận lợi không?” Không hề nhắc đến chuyện tối qua tìm không được nàng khiến lòng hẳn như lửa đốt.

Nhạh Hồi nhoen miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh sáng bóng, dường như tâm trạng rất tốt. Thấy nàng cười vui vẻ, Thiên Diệu như được ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi, hẳn khẽ cong khóe môi, “Công pháp thăng tiến nhanh lắm sao?”

“Đúng vậy.” Nhạh Hồi nắm tay Thiên Diệu, đưa hẳn đi xuống Vương cung Huyền yên, “Yêu phú này không hồ là do Quốc chủ phụ nhân viết. Mà Quốc chủ quả nhiên tâm linh tương thông với phụ nhân, chỉ bằng vì câu ngài ấy nói, ta đã hiểu được rất nhiều.” Giọng điệu Nhạh Hồi cao vút, dường như thật sự rất vui vẻ, không hề có chút sầu não. Nàng diễn rất hay, hay đến mức sắp lừa được cả bản thân mình.

Hay đến mức dường như nàng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Thiên Diệu, cứ như toại nguyện cho hy vọng chờ đợi suốt đêm của hẳn vậy.

Hay đến mức dường như ngày mai nàng không cần phải làm Thiên Diệu ngắt đi, sau đó nói dối để lừa hẳn nữa...

Đêm khuya, qua giờ Tý, Thiên Diệu đang ngủ trong phòng. Nhận Hồi ngồi bên giường hần, người đứng bên cạnh là Quốc chủ Thanh Khâu đã lâu chưa từng rời khỏi Vương cung.

“Phiền Quốc chủ ra tay.” Nhận Hồi nói.

Quốc chủ Thanh Khâu đón lấy chủy thủ trong tay nàng khẽ cụp mi, “Đắc tội.” Mũi chủy thủ đâm vào ngực Nhận Hồi, ánh mắt Quốc chủ chăm chú, không chớp lấy một lần, dùng chủy thủ nhẹ móc vào ngực nàng.

Toàn thân Nhận Hồi run rẩy, sắc mặt lập tức mất đi vẻ hồng hào, nàng đau đến mức muốn siết chặt nắm tay, lại phát hiện ra tay mình không còn chút sức lực. Nếu không phải Huyền Tiểu Yên đang đỡ sau lưng, e rằng ngay cả ngồi nàng cũng ngồi không vững.

Một lát sau, một viên đan lấp lánh ánh lửa bị chủy thủ móc ra, ngược lại, Nhận Hồi giống như một miếng vải bị tước đoạt hết màu sắc trong phút chốc, sắc mặt lập tức xám xỉ.

Nhiệt độ cả căn phòng nhanh chóng tăng lên không ít.

Nội đan Yêu long rời khỏi ngực Nhận Hồi, bị long khí trên người Thiên Diệu thu hút, nó đập tới đập lui trong tay Quốc chủ, giống như một đũa trẻ nóng nảy, không chờ được muốn chạy về nơi thuộc về mình.

Quốc chủ buông tay, viên nội đan kia như một mũi tên, lao vào ngực Thiên Diệu, chốc lát sau đó chìm vào trong không còn vết tích.

Nhiệt độ trong phòng chẳng mấy chốc khôi phục như bình thường. Sắc mặt Thiên Diệu cũng thay đổi mấy lần, giống như sức mạnh nội đan vốn thuộc về hần đang tranh đấu với nội đan Cửu đầu xà trong cơ thể hần vậy. Kết quả cuối cùng đương nhiên không cần nói, sắc mặt hần khôi phục như thường, là nội đan Yêu long thuộc về hần đã chiến thắng mọi thứ khác trong cơ thể.

Yêu long ngàn năm Thiên Diệu cuối cùng đã hoàn chỉnh.

Cuối cùng đã trở lại là hần của trước đây.

Còn lúc này vùng ngực đầy máu tươi của Nhận Hồi cũng lóe lên ánh sáng, là linh châu Quốc chủ cho nàng phát huy tác dụng.

Bắt đầu từ bây giờ, sinh mạng của nàng sẽ chỉ còn một tháng mà thôi.

Duyên phận giữa nàng và Thiên Diệu cũng bắt đầu từ từ đếm ngược đến ngày kết thúc...

Trước khi Thiên Diệu tỉnh lại, Huyền Tiểu Yên điểm nhẹ lên trán hần nói: “Sau khi ngơoi tỉnh lại sẽ không cảm thấy có gì khác biệt với ngày hôm qua.”

Ánh mắt Nhận Hồi vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt Thiên Diệu có lẽ là do ảo giác của nàng, dường như nàng nhìn thấy Thiên Diệu vẫn còn trong mơ chưa tỉnh, đầu mày khẽ nhíu.

Nhận Hồi tựa như dùng hết sức lực toàn thân, đưa tay xoa xoa mi tâm hần: “Nếu có thể gạt chàng suốt đời thì tốt.”

Huyền Tiểu Yên sau lưng nàng về mặt đau khổ, “Chủ nhân, em không chống chọi được bao lâu đâu. Sức mạnh nội đan của hần quá lớn... E là dù chỉ một tháng em cũng không chịu nổi đâu.”

“Chẳng phải ngơoi thích tạo mộng cảnh vui vẻ, sau đó ăn cảm xúc vui vẻ của người ta sao?” Nhận Hồi nói, “Một tháng tới đây ta sẽ cho ngơoi ăn no nê.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Type: ViVu

Sáng hôm sau, Thiên Diệu tỉnh lại cảm thấy cơ thể mình có hơi kỳ lạ, hơn nữa là hần không nói được cơ thể mình lạ ở chỗ nào.

Ra khỏi phòng, Thiên Diệu thấy Chúc Ly đang ngồi ở sảnh chính, tay cầm một bình sứ nhỏ, thấy Thiên Diệu ra, Chúc Ly bèn đứng dậy đưa bình sứ cho hần: “Đây là thuốc Quốc chủ kêu ta đưa tới, nói rằng sau khi ngơoi uống vào sẽ có ích cho nội đan Cửu đầu xà vừa mới dung hòa. Có thể giúp công pháp của ngơoi tang tiến trong một tháng sắp tới.”

Thiên Diệu ngậy ngơoi, không hiểu tại sao Quốc chủ lại đột nhiên đưa thuốc tới, nhưng hần vẫn đưa tay đón lấy bình sứ, “Thay ta đa tạ Quốc chủ.”

“Ồ, ta còn có chuyện, đi trước đây.”

Sau khi ra khỏi cửa, Chúc Ly xoay bước tới phòng Nhạn Hồi, thấy nàng sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Chúc Ly chau mày, “Thứ cô muốn ta đưa cho Thiên Diệu rốt cuộc là gì vậy, tại sao phải mượn danh Quốc chủ?”

Nhạn Hồi cong khóe môi, “Là Định tâm hoàn cho Thiên Diệu thôi.”

Đó chẳng qua chỉ là thuốc bổ bình thường, đưa cho Thiên Diệu là vì long khí tăng trưởng trong cơ thể hần rồi sẽ thể hiện ra bên ngoài. Không thể để hần biết đó là tác dụng của nội đan, phải để hần tưởng đó là tác dụng của thuốc này, làm cho hần yên lòng. Càng không thể để hần có bất kỳ nghi ngờ nào, như vậy hần mới có thể không sợ hãi gì mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy hơi thở Nhạn Hồi khi nói chuyện yếu ớt như vậy, Chúc Ly càng nhúu chặt mày hơn, “Sức khỏe cô rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng qua mới một đêm không gặp, tại sao lại tiêu tụy đến thế này?”

“Trong mắt Thiên Diệu ta không phải như vậy là được rồi.”

“Rốt cuộc tại sao...”

“Ồi chao, ngài đừng hỏi nữa!” Huyền Tiểu Yên cuối cùng không nhịn nổi nữa, ngắt lời Chúc Ly, đẩy nó ra khỏi phòng Nhạn Hồi, đỏ mắt nói, “Tối qua chủ nhân đã vất vả lắm rồi, nói nhiều với ngài sẽ mệt lắm! Ngài hạ lệnh xuống dưới sau này không ai được nhắc trước mặt Thiên Diệu là sức khỏe của chủ nhân không tốt là được.”

Chúc Ly bực bội, “Tại sao không thể nhắc? Người nói rõ với ta chẳng phải xong hay sao?”

Huyền Tiểu Yên nghiêng rang, “Được, tôi cho ngài biết, sau khi biết rồi đánh chết ngài cũng không được cho người khác biết, đặc biệt là Thiên Diệu.”

“Tại sao không cho ta biết?”

Huyền Tiểu Yên còn chưa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến giọng Thiên Diệu, sắc mặt nó tái đi, thấy Thiên Diệu từng bước từng bước tiến vào, nó không biết Thiên Diệu đã nghe được bao nhiêu. Lúc nó đang hoảng hốt nhìn hần, tay chân lúng túng, trong phòng lại truyền ra tiếng Nhạn Hồi vờn vai thức dậy: “Thiên Diệu?”

Thiên Diệu nhìn Huyền Tiểu Yên một cái rồi xoay người đi vào phòng Nhạn Hồi.

Tim Huyền Tiểu Yên đập thình thịch không ngừng, nó từ bên ngoài thò đầu nhìn vào phòng, thấy Nhạn Hồi trên giường chia tay ra với Thiên Diệu, để Thiên Diệu kéo nàng dậy.

Nhạn Hồi mặt tái nhợt, nhưng miệng nở nụ cười. Thiên Diệu giống như hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, chỉ hỏi: “Mặt trời lên ba con sào rồi, hôm nay sao ngủ lâu quá vậy?”

“Mơ thấy chàng.” Nhạn Hồi nói, “Không nổi thức giấc.”

Thiên Diệu cúi người xuống, vừa mang giày cho Nhạn Hồi vừa nói: “Thức giấc cũng có thể nhìn thấy ta mà.”

“Sẽ khác.”

“Sao lại khác?”

“Thiên Diệu trong mơ đã thăng thành tiên, trở thành đại long có thể lên trời xuống đất, oai phong凛冽, bá khí vô cùng. Chàng ngao du trong trời đất, sống tự do tự tại, tiêu dao thoải mái.” Nhạn Hồi khựng lại nói, “Không chịu bất kỳ ràng buộc nào của thế tục.”

Thiên Diệu giúp Nhạn Hồi mang giày, nghe nàng nói xong bèn ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói: “Còn nàng thì sao?”

“Ta?”

“Nàng đang ở đâu?”

Hần không quan tâm mình sẽ trở thành thế nào, hần chỉ quan tâm đến lúc đó nàng đang ở đâu...

Tim Nhạn Hồi như bị kim châm, sau khoảnh khắc đau nhói, nàng khẽ nhào người về phía trước, chìa ngón tay chỉ vào tim Thiên Diệu, “Đến lúc đó ta ở chỗ này của chàng rồi.”

Thiên Diệu thuận thế nắm lấy tay Nhạn Hồi, “Nàng đã ở đó từ lâu lắm.”

Khóe môi Nhạn Hồi cong lên, đặt ngón tay trên cằm Thiên Diệu, giọng điệu vô lại nói: “Miệng lưỡi Thiên Diệu công tử ngọt quá nhỉ.”

Thiên Diệu rất biết phối hợp: “Cô nương muốn nếm thử sao?”

“Để ta nếm thử vị ngọt nào.” Nhạn Hồi đưa mặt tới gần.

Thiên Diệu hạ tầm mắt xuống, nhẹ hôn lên môi nàng, “Được...” Hấn vừa nói vừa xâm chiếm miệng nàng.

Đối với Nhạn Hồi, mười phần ngọt ngào của Thiên Diệu cất chứa chín phần cay đắng của nàng.

Linh châu đã vào cơ thể, Nhạn Hồi biết rõ hơn ai hết tình trạng sức khỏe hiện tại của nàng kém đến mức nào. Thậm chí nàng cảm thấy “một tháng” mà Quốc chủ Thanh Khâu nói có lẽ đã quá lạc quan.

Hôm sau lúc Nhạn Hồi soi gương, nàng phát hiện trên người mình có khí tức màu xám.

Đó là khí tức tử vong, bình thường khí cơ thể người phàm tử tử suy kiệt, nàng sẽ nhìn thấy khí tức này một cách rõ ràng. Từ nhỏ đến lớn, bao gồm cả lúc trước ở núi Đồng La, khí tức trên người bà nội Thiên Diệu cũng vậy, mỗi ngày một nặng hơn, cho đến lúc chết. Từ lúc rất nhỏ, Nhạn Hồi đã biết, rồi có một ngày khí tức như vậy cũng sẽ xuất hiện trên người mình, có điều lúc đó luôn nghĩ chuyện như vậy quá đối xa vời, trong lòng không có nhiều cảm xúc.

Thế mà cuối cùng ngày đó cũng tới, khí tức đó xuất hiện trên người nàng khi nhìn trog gương. Nhạn Hồi không khỏi cảm thấy lạnh người và hoảng sợ.

Khí tức của nàng lại còn khác với người bình thường, nàng vốn là người lẽ ra phải bỏ mạng từ lúc mới sinh, là sự phụ dùng vấy Hộ Tâm và nội đan của Thiên Diệu để cứu mạng nàng, từ đó nàng sống kiếp nửa người nửa quỷ trên thế gian. Trước đây nhờ nội đan nên trên người nàng không có dấu hiệu suy kiệt.

Hiện tại nội đan đã rời khỏi cơ thể, cho dù có Linh châu của Quốc chủ tặng bù vào, song một khi khí đen đã xuất hiện trên người thì sẽ không ngừng gia tăng.

Sau hôm đầu tiên xuất hiện, ngày thứ hai màu sắc khí tức trở nên đậm hơn, hôm thứ ba khí tức cuộn trào.

Nhạn Hồi nghĩ chắc mình không gượng nổi một tháng.

Bởi vậy trong thời gian cuối cùng này, hầu như có cơ hội là Nhạn Hồi lại đi gặp Thiên Diệu, có lúc theo Thiên Diệu tới suối băng, hấn ở bên đó điều tức, nàng ngồi bên này lặng lẽ nhìn hấn, cho dù không làm gì cả nàng cũng cảm thấy rất vui.

Có mấy lần nàng ngồi dưới gốc cây thiếp đi, sau khi tỉnh lại đã tới giờ phải về, nhưng nàng không còn sức đứng lên nữa, bèn búng tay, cười híp mắt nhìn Thiên Diệu cũng đang nhìn về phía mình: “Chân ta ngủ bị tê rồi, Thiên Diệu công tử công ta về nhé.”

Đối với những yêu cầu như vậy, Thiên Diệu trước nay chưa bao giờ từ chối. Hay phải nói là tất cả những yêu cầu dù hợp lý hay vô lý của Nhạn Hồi, Thiên Diệu đều không bao giờ từ chối.

Mỗi lần trên đường Thiên Diệu công tử nàng về, Nhạn Hồi nhìn thấy ánh trăng đẹp liền kéo áo hấn nói: “Thiên Diệu công tử, lên trời ngắm trăng cùng ta đi.”

“Được.”

“Ta không muốn bay, chàng đưa ta lên nhé.”

“Được.”

Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, Nhạn Hồi cũng cảm thấy mình được cưng chiều quá mức rồi, nàng hỏi Thiên Diệu: “Chàng không cảm thấy ta sắp trở thành người không thể tự lo liệu cho bản thân rồi sao?”

Thiên Diệu nghe vậy thoáng suy nghĩ: “Ừm, cũng tốt.”

“... Vậy chàng có cảm tưởng gì?”

“Như vậy không tốt sao?” Thiên Diệu nói, “Những gì nàng không muốn làm ta đều có thể giúp nàng. Nàng cứ mặc sức tùy tiện kiêu căng đi, hết thầy sẽ có ta giúp nàng hoàn thành ước nguyện.”

Lúc này Thiên Diệu đã hiện nguyên hình, Nhạn Hồi đang nằm bò trên đầu rồng, giữa đôi sừng, nàng ngắm bầu trời đầy sao, bốn phía không một bóng người, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió lướt bên tai.

Nhạn Hồi cười, “Đột nhiên ta cảm thấy mình giống như một Công chúa.”

“Nàng là Vương hậu.”

Khoảnh khắc đó, Nhạn Hồi thật sự cảm thấy mình dường như chính là một Vương hậu, theo Đức vua của mình ngao du khắp đất trời, kiêu ngạo nhìn vạn vật.

Song chẳng qua mấy ngày, Nhạn Hồi đã không nhìn thấy mặt mình trong gương nữa, trong gương nàng đã hoàn toàn bị khí đen bao quanh che lấp. Chỉ nhìn mình trong gương thôi, Nhạn Hồi cũng cảm thấy mình là linh hồn đến từ Địa Ngục, lạc bước vào chốn nhân thế phồn hoa.

Nhạn Hồi biết chắc là nàng không còn bao nhiêu thời gian nữa, không gượng nổi một tháng...

Tin tốt là thời gian Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan dường như đã rút ngắn sớm hơn rất nhiều, trên tiền tuyến lại báo về tin Tiên môn bắt đầu thu thập một lượng lớn nội đan.

Có điều lần này không có nhiều người bằng lòng liều mình giúp Thanh Quảng thu thập nội đan nữa.

Tin tức Thất Tuyệt đường lan truyền ở Trung Nguyên đã phát huy tác dụng, Thanh Quảng không thể giải thích về mục đích của việc lấy nội đan, nhiều Tiên môn vì vậy mà xa lánh ông ta, không ai bằng lòng nghe hiệu lệnh của một người có thể đang tu tà đạo, thậm chí bỏ mạng vì ông ta.

Thanh Quảng nhất thời rơi vào trạng thái cô lập.

Nhân lúc tiên môn Trung Nguyên và núi Thần Tinh nghi kỵ xa lánh nhau. Thái tử Yêu tộc lập tức chuẩn bị một cuộc tấn công lớn. Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn, thế như chẻ tre tiến thẳng vào Trung Nguyên, đến núi Thần Tinh.

Hành động lần này thật ra đã ngầm được Quốc chủ Thanh Khâu đồng ý.

Thanh Quảng không thu thập đủ số lượng nội đan, không thể bù đắp cho lượng thiếu hụt của mình. Nếu như không có ai nghe ông ta sai khiến, vậy cách nhanh nhất chính là ông ta đích thân ra tay thu thập nội đan yêu quái.

Sau khi Thanh Quảng bị dụ ra khỏi núi Thần Tinh, rời khỏi nơi ông ta quen thuộc nhất, khi ấy Thiên Diệu mới ra tay đấu với ông ta, phần thắng sẽ rất lớn.

Định xong kế hoạch, Thiên Diệu theo đại quân xuất phát, còn Nhạn Hồi ở lại. Thiên Diệu vốn tương với tính cách của Nhạn Hồi, nàng sẽ nghĩ cách đi theo hắn, có điều lần này Nhạn Hồi nghe lời hắn một cách khác thường, nàng tiễn Thiên Diệu tới cửa, “Yêu phủ ta còn chưa luyện tới tầng thứ bảy, nếu tới đó Thanh Quảng một lòng muốn bắt ta, chẳng phải sẽ thêm rắc rối cho chàng sao, ta ở đây chờ chàng thắng lợi trở về.”

“Ta sẽ trở về.”

Nhạn Hồi nhoen cười, “Ta biết chàng sẽ trở về.”

Thiên Diệu xoay người đi.

Hắn vừa đi, Huyền Tiểu Yên liền đến bên cạnh dìu Nhạn Hồi. Lúc này trong mắt người khác, hai mắt Nhạn Hồi đã hờm sâu, dung nhan khô héo.

Huyền Tiểu Yên nói: “Chủ nhân, tôi không thể rời Huyền thuật trên người Thiên Diệu quá xa, cơ mà cô có thể không cần đi, cô như vậy...”

“Phải đi.” Nhạn Hồi cúi đầu, nhìn cánh tay gãy vỡ xương của mình, ủ rũ nói, “Ta sợ chàng thắng lợi trở về, lại không kịp nhìn thấy ta lần cuối.”

Nàng muốn Thiên Diệu luôn ở trong tầm mắt mình đến tận giây phút cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đại Kết Cục

Type: ViVu

Huyền Tiểu Yên và Nhạn Hồi theo sau đại quân vào Trung Nguyên.

Dọc đường hầu như không gặp phải kháng cự của Tiên môn, có thể thấy giới Tiên môn ở Trung Nguyên đại đa đều nghi ngờ Thanh Quảng đang tu tà, nên hiềm khích giữa họ và núi Thần Tinh còn lớn hơn tưởng tượng của Nhạn Hồi.

Núi Thần Tinh phía xa xa càng lúc càng gần hơn, trong lòng Nhạn Hồi thật ra không có nhiều suy nghĩ, mãi đến khi Thanh Quảng xuất hiện ở hướng đó, Nhạn Hồi mới chăm chú nhìn theo. Huyền Tiểu Yên kéo Nhạn Hồi, cả hai lần vào giữa các binh sĩ của Yêu tộc.

Thanh Quảng vừa xuất hiện bốn bề liền nổi lên gió lớn, cây cối trở nên khác thường, binh sĩ Yêu tộc đề phòng chờ đợi, nhưng cho dù như vậy, không ai ngờ rằng ở mặt đất bên dưới bỗng mọc ra rất nhiều sợi mây bén nhọn, đâm xuyên lên trên, các binh sĩ tránh không kịp lập tức bị thương, có người thậm chí bỏ mạng tại chỗ.

Huyền Tiểu Yên chờ Nhạn Hồi bay lên không trung, tránh được một kiếp.

Tuy nhiên sợi mây dưới đất không tha cho họ, có một sợi tựa như có ý thức quất lên như một ngọn roi, kéo gót chân Huyền Tiểu Yên lại. Huyền Tiểu Yên nghiêng rang, đang định lấy chủy thủ chặt đứt thì trong đoàn quân ở phía xa bỗng truyền tới một luồng sóng nhiệt.

Ngon lửa như lưỡi đao quét qua mặt đất, chém đứt những sợi mây xuyên lên từ bên dưới, một hồi lâu sau, mặt đất cháy đen không còn ngọn cỏ.

Lúc này Huyền Tiểu Yên mới dám đưa Nhận Hồi đáp xuống, binh sĩ Yêu tộc cũng đứng vững vàng trở lại, có người xử lý vết thương của mình, có người khiêng thi thể chiến hữu đi. Bốn bề hỗn loạn, có binh sĩ cũng như Nhận Hồi, ngẩng đầu nhìn ra xa, trong đoàn quân phía trước, Thiên Diệu cao dong dỏng đang đối diện với Thanh Quảng chân nhân, sức mạnh vô hình trong người họ đang giao tranh trong không trung, khiến những binh sĩ đang bị thương không sức chống đỡ dưới đất khổ không kể xiết.

Từ xưa đến nay, khi những người có quyền vị tối cao tranh đấu, họ chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những kẻ thấp hèn.

Nếu hôm nay Nhận Hồi có thể khỏe mạnh đứng bên cạnh Thiên Diệu, e là nàng cũng không có trải nghiệm này. Người trên cao cứu người là phổ độ chúng sinh, nhưng nếu họ giết người sẽ khiến chúng sinh điên đảo.

Nàng đang yêu một người có thể gọi gió hô mưa như vậy.

Nhận Hồi chợt cười, Huyền Tiểu Yên không hiểu, “Chủ nhân... cô sao vậy?”

“Không.” Nàng lắc đầu, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy ta rất may mắn, đời này có thể gặp được Thiên Diệu, có một mối liên hệ thần kỳ với chàng.”

Huyền Tiểu Yên cười khổ, “Em không hiểu, rõ ràng hiện giờ chủ nhân không ổn chút nào, làm gì có may mắn, ông trời đối với cô quá bất công.”

“Người mới ra khỏi Vương cung Huyền yêu chưa bao lâu.” Nhận Hồi nói, “Có lẽ có một ngày nào đó người sẽ có cơ hội gặp được một người như vậy. Người đó khiến người cảm thấy có thể gặp được người đó là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời, người đó khiến người không còn cảm thấy phần hận bất mãn vì mọi bất công trong cuộc sống nữa. Bởi chỉ cần từng có khoảnh khắc tiếp xúc với người đó, cho dù cuộc đời lập tức kết thúc người cũng cảm thấy đó là may mắn.”

Huyền Tiểu Yên lắc đầu nói: “Em không muốn gặp người đó, như vậy em thật quá tội nghiệp, em không muốn...”

Đang nói thì khí tức phía trước biến chuyển, là Thiên Diệu và Thanh Quảng dừng đối đầu gián tiếp. Cuối cùng Thanh Quảng ra tay trước, hai người trực tiếp giao chiến, đại quân Yêu tộc phía dưới bắt đầu tức tốc rút lui.

Mục đích dụ Thanh Quảng ra khỏi núi đã đạt được, lúc này có ở lại đây cũng trở thành vật tế cúng cấp nội đan cho ông ta.

Pháp lực khổng lồ va chạm xé toạc mây trong không trung, mặt đất nứt nẻ, gió mây đều đổi màu. Trận chiến giữa Thanh Quảng và Quốc chủ Thanh Khâu năm mươi năm trước chắc hẳn cũng như vậy.

Thiên Diệu gần đây nghiên cứu “Yêu phú”, tuy không có tâm pháp ba tầng sau, nhưng chín tầng trước là nguồn gốc cơ bản của “Yêu phú”, nên Thiên Diệu có thể suy đoán được lối công pháp của Thanh Quảng. Chỉ có mấy chiêu Thanh Quảng cũng đã nhận ra điều này.

Kiểm chiêu giao phong, Thanh Quảng cười lạnh: “Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu đã cho người xem yêu phú rồi à...”

Thiên Diệu không đáp.

Thanh Quảng xoay người, chỉ để lại chiếc bóng, còn người thật lại xuất hiện sau lưng Thiên Diệu, ông ta đâm kiếm vào cổ Thiên Diệu, hẳn không ngờ anh lại nhưng khí tức toàn thân lập tức bùng lên, nhìn từ xa trông như có thêm một mặt trời treo giữa không trung, ánh lửa chói mắt hất Thanh Quảng ra xa.

Thanh Quảng trên cao vắng ra năm trượng, phải dùng dây leo để định thân lại.

Khỏe mới ông ta có vết máu, ánh mắt nhìn Thiên Diệu lại càng phát sáng, vẻ điên cuồng trong mắt hiển hiện rất rõ ràng.

“Thì ra đã lấy lại rồi.” Ông ta lẩm bẩm, rồi bật cười lớn, thân hình trong chớp mắt vượt qua khoảng cách trăm trượng, xuất hiện trước mắt Thiên Diệu, kiểm chiêu trong tay ông ta mang theo pháp lực khổng lồ, chiêu kiếm nào cũng đoạt mạng, đâm về phía ngực Thiên Diệu, “Thì ra người đã lấy lại rồi à ha ha ha!” Ông ta cười lớn, “Đúng là hoàn toàn không phí công.”

Thiên Diệu nhú mày. Một lần nữa đánh bật Thanh Quảng ra.

Thanh Quảng đứng vững trong không trung, dưới chân ông ta nổi lên trận pháp, “Người tưởng lấy lại nội đan là có thể áp chế được ta sao? Yêu long, hai mươi năm trước ta có thể mượn sức Tố Ảnh đánh bại người, hôm nay cũng vậy.”

Lời Thanh Quảng Thiên Diệu chỉ nghe được một nửa hần sừng sốt: “Người nói gì?”

Thanh Quảng nhếch môi cười, “Ta nói nội đan trong ngực người hôm nay sẽ thuộc về ta.”

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Thiên Diệu lập tức tái đi.

“Người nói gì?” Hần cơ hồ không dám tin hỏi lại lần nữa, giọng điệu nặng nề, chậm chạp, bỗng nhiên câu “Không cho Thiên Diệu biết” mà Huyền Tiểu Yên nói hôm đó trong phòng Nhận Hồi hiện ra trong đầu hắn. Suy đoán trong lòng tự như một thanh đao cắm sâu vào ngực, khiến hắn đau đến xé tim rách phổi.

Hắn bắt ngờ hiểu ra, xoay người định đi về Thanh Khâu ngay lập tức.

Song Thanh Quảng nào cho hắn bỏ đi. Trận pháp nổi lên vây Thiên Diệu bên trong.

Bị ngăn cản, Thiên Diệu bùng cháy lửa giận, ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, mang theo yêu lực ngàn năm trực tiếp giao tranh với sức mạnh của Thanh Quảng, đập nát trận pháp của ông ta. Dù vậy Thanh Quảng vẫn cố hết sức ngăn cản, trong không trung lại có một trận pháp khổng lồ chụp xuống, trận này càng khó phá hơn trận trước.

Sắp có thể lấy được nội đan Yêu long, Thanh Quảng nào chịu buông tay.

Thiên Diệu chỉ vừa mới lấy được nội đan, thời gian ngắn ngủi sẽ rất dễ dàng lấy ra, nếu hôm nay thả hắn đi, e là sau này càng trở thành đại họa!

Nghĩ vậy Thanh Quảng múa kiếm trong tay, bắt chấp tất cả chém về phía Thiên Diệu, sát chiêu ào ạt, không hề tiếc rẻ pháp lực của mình.

Thiên Diệu lòng như lửa đốt, vốn không còn tâm trạng đấu với Thanh Quảng, qua mấy chiêu thì nghĩ cách công phá trận pháp, có điều lúc giao đấu đến rìa trận pháp, Thiên Diệu bỗng thấy dưới trận pháp, trên mảnh đất cháy đen có hai người ở phía dưới, tuy ở ngoài trận pháp nhưng lại tựa lên trận pháp không bỏ đi.

Đó là... Huyền Tiểu Yên và Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi đứng ngoài trận pháp, vừa rồi lúc rời đi, mặt đất bỗng nổi lên trận pháp lớn của Thanh Quảng, nàng bị trận pháp giữ lại, một cánh tay chìm vào bên trong không thể lấy ra, tay kia của nàng đang ôm ngực, lưng cong, dường như không còn sức lực đứng thẳng.

Nàng cúi đầu nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt nàng, chính vì vậy mà Thiên Diệu có thể tưởng tượng được đau đớn của nàng.

Huyền Tiểu Yên vẫn luôn ở bên cạnh dìu nàng, vẻ mặt lo lắng, không biết đang nói bên tai nàng điều gì. Nhạn Hồi chỉ lắc đầu.

Cuối cùng Huyền Tiểu Yên nghiêng rặng, giống như không nghe lời Nhạn Hồi nữa, nó ngẩng đầu nhìn lên Thiên Diệu đang bị Thanh Quảng không ngừng quán lấy trong không trung, đôi mắt nó đăm lẹ, vẻ mặt cầu khẩn, há to miệng hét về phía hắn.

Âm thanh phát ra do pháp lực va chạm vô cùng nặng nề, Thiên Diệu không nghe rõ giọng Huyền Tiểu Yên, song có thể nhìn rõ khẩu hình của nó.

Nó nói: “Cứu cô ấy đi!”

Tìm Thiên Diệu thất lại. Thân hình hắn chuyển động, Thanh Quảng bên cạnh vẫn tiếp tục đeo bám, ông ta cũng phân tâm nhìn xuống phía dưới, vừa nhìn thấy liền hiểu ra, môi nở ụ còi tà ác: “Muốn cứu người à?”

Trận pháp như bị đè xuống, một lưỡi đao cắt nát mặt đất xung quanh, bên ngoài trận pháp biến thành một hào sâu không thấy đáy.

Huyền Tiểu Yên kinh hô, vội vàng bay lên, ôm theo Nhạn Hồi.

Yêu khí toàn thân Thiên Diệu dâng trào, trong mắt hắn cháy lên ngọn lửa đỏ rực, trán nổi gân xanh, hắn hét lên một tiếng, thể kiếm nhanh đến mức khiến Thanh Quảng cũng không kịp nhìn.

Thanh Quảng cảm thấy lồng ngực bỗng ngưng lạnh lẽo, máu tươi lập tức tràn ra từ trên ngực ông ta, sức mạnh của ngọn lửa đẩy ông ta ra xa mấy mươi trượng, lửa vẫn cháy trên ngực ông ta không ngừng.

Còn Thiên Diệu không nhìn ông ta lấy một lần, xoay người, một kiếm chém vỡ kết giới trận pháp của Thanh Quảng.

Tuy Nhạn Hồi cuối cùng cũng được giải thoát, Huyền Tiểu Yên ôm lấy Nhạn Hồi muốn bay lên trên, Thiên Diệu đưa tay định kéo nó...

Đột nhiên trong khoảnh khắc này, Thanh Quảng bị Thiên Diệu đẩy ra xa lập tức sầm mặt, ông ta vốn không màng tới vết thương trên ngực mình, chỉ cử động đầu ngón tay, đất bên cạnh lập tức di chuyển, ép vào phía trong!

Thiên Diệu giương mắt nhìn hai người giữa khe nứt không thoát kịp, một tiếng ầm vang dội phát ra, mặt đất bị nứt ra ban nãy bắt ngờ khép lại, chôn vùi gương mặt bàng hoàng của Huyền Tiểu Yên, còn có cơ thể suy tàn cực độ của Nhạn Hồi, dường như lúc ấy nàng ngẩng đầu nhìn hắn, dường như nàng nói với hắn câu gì đó, nhưng quá nhanh...

Hắn chưa kịp nhìn rõ gì cả, chưa kịp nghe rõ gì cả.

Lực va đập quá mãnh liệt, ở khe nứt trồi lên một ụ đất, Thiên Diệu cũng bị sức mạnh này đẩy ra. Cứ vậy nhìn Nhạn Hồi và Huyền Tiểu Yên bị chôn vùi bên trong.

“Không...”

Âm thanh này tựa như phát ra từ đáy lòng, bên tai Thiên Diệu hoàn toàn tĩnh lặng, nhất thời hắn quên mất mình là người biết pháp thuật, quên mất mình là Yêu long có thể lên trời xuống đất, hắn cúi người đáp xuống mặt đất, dùng tay xới vùng đất bị chôn vùi.

Cơ thể hắn bị bùn đất vấy bẩn, gương mặt nhếch nhác.

Thình lình Thanh Quảng xuất hiện sau lưng Thiên Diệu, trong mắt phủ đầy hàn ý, không còn chút hơi ấm, ông ta ở sau lưng Thiên Diệu nâng kiếm lên, nhắm thẳng vào tim hắn.

Vùng đất Thiên Diệu đang quỳ bất ngờ lún xuống, cơ thể Thiên Diệu sụp xuống, thế kiếm của Thanh Quảng chệch đi, lướt qua tai hắn, trong mặt đất bỗng bùng lên ánh lửa, một luồng sóng nhiệt lan tỏa, đẩy Thanh Quảng ra, thổi tung đất đá vừa dồn lên thành một hố sâu.

Trong hố sâu đó, Huyền Tiểu Yên không biết đang ôm gì trong lòng, khóc nức nở.

Thiên Diệu ngẩng người nhìn Huyền Tiểu Yên, chỗ nó không còn chút khí tức nào của Nhạn Hồi sót lại.

Nghe thấy bước chân Thiên Diệu lại gần, Huyền Tiểu Yên ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, nó cố ép mình nín khóc, nói: “Chủ nhân đã dùng sức mạnh cuối cùng để bảo vệ ta.” Cuối cùng nó không nhịn được nữa, òa khóc lớn, “Cô ấy chỉ còn sót lại cái này thôi.”

Hai tay mở ra, tấm vải còn sót lại trong lòng nó đang phát ra ánh sáng dịu dàng, đó chính là... vải Hộ Tâm của hắn.

Thiên Diệu thất thần đưa tay chạm vào, hơi ấm trên tấm vải là hơi ấm của cơ thể Nhạn Hồi, lại nóng đến mức khiến hắn không nắm nổi. Hắn bỗng nhớ lại hôm đó, Nhạn Hồi nói với hắn rằng đã mơ thấy một giấc mộng, trong mơ thấy hắn đắc đạo thành Tiên, hắn hỏi:

“Còn nàng thì sao?”

“Ta?”

“Nàng đang ở đâu?”

“Ta ở chỗ này của chàng.”

Ta ở chỗ này.

Thì ra là vậy...

Thì ra... là vậy.

Thiên Diệu như bị kéo xuống vực sâu, trong vực sâu toàn là ác quỷ, ngay cả không khí cũng găm nhấm da thịt hắn, chui vào xương tủy hắn, ăn sạch lục phủ ngũ tạng của hắn, hắn giống như đang bị đau đớn khoét rỗng.

So với đau đớn phanh thây hai mươi năm trước thì có đáng là gì, đau đớn trong đêm trăng tròn hai mươi năm nay cũng có là gì...

Sau lưng có sát khí lạnh lẽo bắn tới như tên, Thiên Diệu hứng trọn một kiếm, đau đớn trên lưng tựa hồ thức tỉnh thần trí hắn, kéo hắn ra khỏi vực sâu cô tịch đáng sợ kia.

Hắn nhìn Thanh Quảng phía sau, mắt đỏ tươi màu máu, Yêu khí trên mi tâm ngưng tụ thành một chấm đỏ như có như không.

Cho dù chỉ có một con mắt quay lại nhìn Thanh Quảng, nhưng ánh mắt này tựa như một đòn nặng nề giáng lên ngực Thanh Quảng, khiến ông ta không khỏi lạnh người.

Đây là cảm giác Thanh Quảng chưa từng có trong bao nhiêu năm nay, bất luận là đối diện với ai, rét lạnh... thậm chí là sợ hãi.

Ngon lửa quanh người Thiên Diệu không rực sáng mà trở nên đục ngầu, giống như lửa đốt từ Địa Ngục, hóa thành màu đen, ngược lại tóc hắn từ gốc đến ngọn đều hóa trắng.

Vây rồng hiện lên mặt, vẻ mặt Thiên Diệu dữ tợn như Tu La từ Địa Ngục bước qua ranh giới Tam giới, chăm chăm nhìn Thanh Quảng.

Lưỡi kiếm vẫn còn cắm sau lưng, vậy mà Thiên Diệu như không hề biết đau, hắn xoay người chém gãy, một đoạn còn lại vẫn cắm trên lưng hắn, sau đó bị vây rồng ngày càng dày đặc đẩy ra.

Hắn xoay đầu, đưa tay chụp lấy Thanh Quảng, Thanh Quảng đang định trốn đi, động tác của Thiên Diệu tuy chậm nhưng ngọn lửa đen toàn thân hắn lại tóm lấy Thanh Quảng, khiến ông ta không thể nào thoát ra được.

Hắn bóp cổ Thanh Quảng.

Ngon lửa đen cháy lên trong tay hắn, từ cổ Thanh Quảng cháy xuống, bao trùm cả người ông ta bên trong.

Thanh Quảng vùng vẫy trong ngọn lửa, “Không cam tâm... ta không cam tâm...” Ông ta bị vùi lấp trong ngọn lửa, toàn bộ cơ thể bị thiêu rụi, ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Chỉ là, sau khi thiêu cháy Thanh Quảng, lửa trong lòng bàn tay Thiên Diệu không tắt đi, mà ngọn lửa màu đen từ chân hắn cháy lên, đốt cháy vảy toàn

thân hần, hần cũng chìm trong ngọn lửa. Tựa như muốn thiêu đốt chính mình.

Huyền Tiểu Yên thấy vậy cả kinh, sợ đến mức ngay cả khóc cũng không dám, nó vội thét to: “Đừng như vậy, đừng như vậy! Chủ nhân nói sẽ quay về tìm người đó!”

Thiên Diệu nghe vậy, cuối cùng cũng khẽ đảo mắt nhìn nó: “Nàng sẽ tìm ta sao?”

“Nếu người chết đi người sẽ không nhớ cô ấy nữa, ngay cả kí ức cũng không còn! Chỉ cần người nhớ cô ấy, chủ nhân nói sẽ tìm được người!”

Thiên Diệu cúi đầu, lẳng lặng nhìn xuống, trong tay là tấm vải Hộ Tâm màu xanh, khác với vải đã trở nên sẫm màu khắp người hần hiện giờ, ngọn lửa dần tắt đi.

Nàng đang ở đâu?

Ta ở chỗ này.

Vải trên người hần dần dần được thu lại, không còn dử tồn nữa, thế nhưng tóc hần vẫn một màu bạc.

“Ta cũng sẽ tìm nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Ngoại Truyện: Chung Tình (1)

Type: ViVu

Ký ức dừng lại ở khoảnh khắc mặt đất khép lại, chôn vùi nàng và Huyền Tiểu Yên.

Nàng dùng sức mạnh còn lại của Linh Châu bảo vệ Huyền Tiểu Yên, sau đó thế giới của nàng chìm vào bóng tối.

Nhận Hồi không biết mình trôi dạt trong bóng tối bao lâu, nàng không có ý thức, cũng không có ký ức về khoảng thời gian đó, chỉ đến khi nàng mở mắt ra, thế giới trở nên sống động, nàng mới biết mình đã sống lại.

Khi nghe thấy âm thanh đầu tiên của mình phát ra, nàng nhìn thấy cánh tay nhỏ xíu của mình lơ lửng trong không trung, đó là cánh tay của em bé, nàng còn nhìn thấy bà đỡ đang ẵm mình, rồi tiếng ồn ào vang khắp phòng, bà đỡ đang hét lớn: “Xuất huyết! Xuất huyết! Phụ nhân bị xuất huyết rồi!”

Bên ngoài có người xông vào, đa phần đều là nữ nhân, còn có một nam nhân hoảng hốt hét lớn: “Nurong tử nurong tử!”

Nhận Hồi cảm thấy mọi thứ xung quanh đều rất mơ hồ.

Bỗng nhiên ngực nóng lên, trong đầu xuất hiện một cảnh tượng trên vách núi sau Vương cung Thanh Khâu, Quốc chủ Thanh Khâu đang đứng đó, gió nhẹ lướt qua tay áo, đôi mắt Quốc chủ tựa như từ ngàn dặm nhìn vào mắt nàng “Thành công rồi sao...”

Giọng ông như vang lên bên tai, “Đây coi như là tạ lễ của Yêu tộc tặng cô và Thiên Diệu.”

Thân hình Quốc chủ khẽ phát sáng, đúng lúc này, ngực Nhận Hồi cũng nóng hổi. Đến khi Quốc chủ hóa thành một dải kim quang hòa theo gió, Nhận Hồi chợt hiểu ra.

Quốc chủ đã dùng sức mạnh cuối cùng của ông ấy để giữ lại ký ức kiếp trước cho nàng.

Bà đỡ ôm Nhận Hồi quay đầu nhìn nàng, kinh ngạc la lớn: “Trên ngực đứa trẻ này tỏa ánh kim quang! Đây là thần đồng đó!”

Bên cạnh lập tức có người tới nhìn, phụ họa theo: “Là thần đồng! Thần đồng đó!”

Nàng đã trở lại nhân thế, có một cơ thể và thân phận khác.

Sau khi nàng ra đời không bao lâu, giang hồ truyền tin Quốc chủ Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu tiên du, có điều tin tức này cách thôn trang nhỏ của Nhận Hồi quá xa, hơn nữa không mấy ai quan tâm tới.

Kiếp này lúc Nhận Hồi ra đời thì mẹ ruột nàng cũng tạ thế, cha ruột nàng biến thành góa phụ. Từ đó sinh thân của nàng cũng trở thành ngày giỗ của mẹ nàng. Mỗi năm đến ngày này, Nhận Hồi luôn đặt tay lên vai cha vô vô, tỏ ý an ủi, vì kiếp này họ chính là ân nhân đưa nàng đến thế gian.

Thêm mấy năm, lúc nàng vỡ vai cha thờ dài như vậy, cha nàng đánh nàng: “Trẻ ranh mà suốt ngày học người lớn thờ dài, đi cho gả ăn đi.”

Nhận Hối bĩu môi, nếu kiếp trước nàng vẫn còn sống, nói không chừng còn lớn hơn ông một hai tuổi nữa.

Thật ra ngay từ buổi đầu Nhận Hối đã muốn trốn đi tìm Thiên Diệu, nhưng lúc còn bé xú tay chân quá yếu mềm, thật sự không trốn đi được, đến khi lớn hơn một chút, có thể tự đi lại, cha nàng lại quản giáo quá nghiêm ngặt.

Khi phát hiện cơ thể mình có thể ngưng thần luyện khí, nàng liền tu đạo pháp, ký ức của nàng đối với “Yêu phủ” không sâu, bởi vậy vẫn luyện Tiên pháp núi Thần Tinh, công pháp tiến triển nhanh hơn người bình thường, nhưng so với cơ thể lúc trước có nội đan của Thiên Diệu, chút tiến triển này cũng chẳng là gì.

Đến lúc bảy tám tuổi, tự mình có thể chạy nhảy, Nhận Hối lên kế hoạch thu dọn đồ đạc để bỏ trốn.

Có một ngày, nàng đã đi rất xa nhưng vẫn bị cha nàng đuổi kịp, cha nàng bắt lại vung tay cho nàng một cái tát, cái tát này khiến Nhận Hối sững sốt, song lòng nàng còn chưa kịp giận đã thấy hán tử nông gia kia đỏ mắt hét lên: “Con muốn đi đâu? Con là kỷ niệm duy nhất mẹ con để lại cho cha! Một mình con chạy ra ngoài xảy ra chuyện thì làm thế nào? Con kêu cha phải làm thế nào?”

Lòng Nhận Hối dao động nàng có ký ức của kiếp trước, một lòng muốn đi tìm Thiên Diệu, nhưng “cha” nàng không biết, ông thật sự nuôi nấng nàng như con gái mình.

Thế nên Nhận Hối đành ở lại, định chờ đến khi mình mười bốn mười lăm tuổi, nàng sẽ gả đi xa, sau đó đào hôn trên đường. Chỉ là nàng không ngờ, nàng còn chưa kịp gả đi thì “cha” nàng đã qua đời.

Từ đó Nhận Hối không còn vương bận nữa, nàng vác tay nải lên đường đi về hướng Yêu tộc.

Bao năm nay ở trong thôn nàng đã nghe ngóng được rất nhiều tin tức từ những người giang hồ qua lại.

Mười lăm năm trước, sau trận chiến trước núi Thần Tinh, thiên hạ đại loạn, Thanh Quảng chân nhân bị Thiên Diệu giết chết, không lâu sau Quốc chủ Thanh Khâu cũng tiên du, tiếp đó Thái tử Thanh Khâu kế vị. Người tu đạo chọn mấy vị trưởng lão đức cao vọng trọng thương nghị với Thanh Khâu, ước định trong trăm năm tuyệt đối không dấy động can qua, cũng không lấy Tam Trùng sơn làm ranh giới, từ nay Tiên nhân và yêu quái phần ai nấy tu luyện, không can thiệp lẫn nhau.

Còn Thiên Diệu trở thành Thần long được Yêu tộc cung phụng, hán không nhận Vương vị của Yêu tộc, song được sùng kính hơn cả Quốc vương, hành tung khó tìm, ngao du khắp thế gian, chỉ vì muốn tìm người đã cắt đứt trái tim hán.

Nhận Hối nhìn lên trời, nhất thời trong lòng dạt dào xúc cảm. Thiên Diệu đã tìm lại sức mạnh trước đây, có điều dù mạnh đến đâu hán cũng không thể nào tìm kiếm được vết tích của một người bị thiên đạo luân hồi vùi lấp. Hán cứ tìm mãi mà vẫn không thấy nàng. Khoảnh khắc nàng mở mắt thì Quốc chủ Thanh Khâu liền tan biến, chắc chắn là ông ta chưa kịp cho hán biết nàng đang ở đâu, bởi vậy nàng đành phải tự mình đi tìm.

Thiên Diệu đang đứng trên đỉnh Tam giới, ngập trong ánh hào quang nên sẽ dễ tìm hơn người đang bị vùi lấp giữa đám người như nàng.

Tuy nghĩ vậy nhưng Nhận Hối lại không tìm được cơ hội tiếp cận Thiên Diệu...

Nhận Hối muốn tới Thanh Khâu tìm Chúc Ly, song nàng đã tu Tiên pháp, hiện tại Tam Trùng sơn tuy không còn là ranh giới tiên yêu, nhưng Thanh Khâu vẫn là vùng đất linh khí căn cội, người tu đạo chủ động tới Thanh Khâu thật sự đã ít lại càng ít, dọc đường đi rất gian nan, đâu đâu cũng có người Yêu tộc muốn hại nàng. Mà Tiên pháp của nàng lại chưa lợi hại lắm, vì để giữ mình đành phải quay lại Trung Nguyên.

Nàng lại tìm tới Thất Tuyệt đường, biết Phụng Thiên Sóc vẫn còn đang chờ đợi, nàng muốn mượn sức Phụng Thiên Sóc cho Thiên Diệu biết tin mình đã quay về, tuy nhiên lúc nàng nói với chủ nhân của Thất Tuyệt đường mình tên Nhận Hối, muốn gặp Phụng Thiên Sóc, chủ nhân quay lại nhíu mày xưa tay: “Đã là người thứ mấy của tháng này rồi! Phiền quá đi!”

Nhận Hối sững sốt, “Gì hả?”

“Chuyện của Nhận cô nương và Thiên Diệu công tử đã truyền khắp giang hồ, ai ai cũng biết, mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày không biết có bao nhiêu Tiên nhân Yêu quái mạo nhận Nhận cô nương đã mười lăm năm rồi, các người có thể đòi trò mới không hả?”

Mười lăm năm nay nàng không hề ra khỏi sơn thôn, Nhận Hối không biết cô nương bên ngoài đã biết giờ nhiều trò đến vậy!

Nàng lập tức như bị ghen, “Ta...”

Còn chưa dứt lời, chủ nhân đã đuổi nàng đi, “Cô nương các cô sao không lo sống yên phận, người đó vùi vùi trên cao như vậy người bình thường không với tới được đâu.”

Đứng ở cửa Thất Tuyệt đường Nhận Hối thật sự dở khóc dở cười.

Phải rồi, Thiên Diệu đã trở thành người vùi vùi trên cao, nàng không thể nào chạm tới.

Nhận Hối gặp Thiên Diệu lúc hán cùng đường bí lối, cùng nhau bước ra từ núi Đồng La quê mùa heo lánh, cùng nhau trải nghiệm cuộc sống với bao vui

buồn đau khổ, quá sức gần gũi, bởi vậy Nhạn Hồi chưa bao giờ cảm thấy nàng và Thiên Diệu lại có khoảng cách xa vời đến vậy, mãi đến hôm nay...

Rõ ràng nàng và hắn cùng đang sống trong một thế giới, nhưng lại bị cách ngăn bởi thân phận.

Cuối cùng Nhạn Hồi cũng lĩnh hội được việc, một người ở vị trí thấp hèn muốn tiếp xúc với một người cao cao tại thượng là điều khó khăn đến dường nào.

“Nếu chương quây không tin, ta có thể nói ra tất cả sở thích của Thiên Diệu lúc trước, chỉ cần ông cho ta gặp Phụng Thiên Sóc, ngài ấy...”

Chương quây xua tay, “Được rồi được rồi, nghiên cứu Thiên Diệu truyện và Nhạn Hồi thư một vạn lần cũng không có hi vọng đâu.”

Về mặt Nhạn Hồi trông như vừa bị cướp hết tiền, “Thiên Diệu truyện” và “Nhạn Hồi thư” gì chứ, đó là cái quái gì vậy... Đang ngây ngốc thì nghe tiếng người bán hàng rao: “Sách mới đây, sách mới có rồi đây.”

Nhạn Hồi ngoái đầu nhìn, ở vị trí bất mắt nhất trên quầy hàng rành rành đang bày hai cuốn “Thiên Diệu truyện” và “Nhạn Hồi thư”, tác giả - Huyền Tiểu Yên.

Nhạn Hồi: “...”

Nhất thời Nhạn Hồi bỗng cảm giác rằng nếu trong khoảnh khắc cuối cùng năm đó nàng không cứu Huyền Tiểu Yên, cho nó bị đè chết, hiện tại chắc là đỡ rách việc hơn nhiều...

Nhạn Hồi thở dài, trong lúc đang sầu não cùng đường bỗng nhiên nàng nhìn thấy có một thiếu nữ đôi mắt đỏ rực cùng người hầu bước ra từ Thất Tuyệt đường. Ở cửa Thất Tuyệt đường người qua kẻ lại, người đến mua tin tức rất nhiều, Nhạn Hồi vốn không chú ý đến hai người họ, tuy nhiên có một câu của thiếu nữ đã lọt vào tai nàng: “Tin tức nói trận pháp đó chỉ có lửa Yêu long mới có thể phá được, không còn cách nào nữa!”

Hai chữ Yêu long khiến tai Nhạn Hồi động lên, nàng lập tức đi theo họ.

Người hầu bên cạnh thiếu nữ kia im lặng thiếu nữ nghiêng răng nói: “Cha đã đi cầu xin Quốc chủ rất nhiều lần rồi, tuy Quốc chủ biết Yêu long đang ở đâu, có điều Yêu long kia vốn không màng thế sự, hắn không giúp chúng ta đâu! Hơn nữa Thất Tuyệt đường cũng nói, chỉ có Yêu long có thể phá trận, thật sự không còn cách nào khác. Thương Lục... không cứu được rồi.”

Người hầu chỉ còn cách gật đầu: “Mong Thiếu chủ... đừng quá bi thương.”

Thái tử Cửu Vĩ Hồ năm xưa chính là Quốc chủ hiện giờ, thiếu nữ này được xưng là Thiếu chủ, cha nàng ta còn là người có thể nói chuyện với Quốc chủ, thiết nghĩ thân phận không thấp.

“Thương Lục có thể cứu được Thiếu chủ, cho dù chết trong pháp trận, thuộc hạ tin hẳn chắc chắn cũng cam tâm tình...”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi đã chen vào giữa hai người, “Các người muốn tìm Thiên Diệu giúp à?”

Ánh mắt gã người hầu chợt lạnh, tay lập tức đặt lên vỏ kiếm bên người, chỉ nghe “keng” một tiếng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, thiếu nữ bên cạnh đưa tay cản hắn lại. Nàng ta quan sát Nhạn Hồi từ trên xuống dưới một lúc, dò xét hỏi: “Phải thì đã sao?”

Nhạn Hồi cong môi cười, chiếc răng khểnh lộ ra khiến nụ cười của nàng có mấy phần vô lại, “Ta giúp các người”

Người đến là Thiếu chủ của tộc Xích Lang: Xích Chiêu, lúc trước ngang qua Quảng Hàn môn xông nhầm vào một trận pháp của Quảng Hàn môn, người hầu cùng nàng ta trưởng thành từ nhỏ là Thương Lục vì cứu nàng ta ra mà bị nhốt trong pháp trận băng tuyết.

Từ đó Xích Chiêu vẫn luôn tìm cách phá trận, nhưng được biết phải dùng lửa Yêu long mới có thể phá trận. Yêu long trên thế gian chỉ có một, muốn tìm hẳn giúp đỡ nào có dễ dàng. Tộc trưởng niệm tình người hầu đã cứu con gái một mạng nên tới cầu xin Quốc chủ giúp đỡ. Có điều Quốc chủ đương nhiên không thể cưỡng ép yêu cầu Thiên Diệu đi cứu người. Vì trong mắt họ, đây có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, Quốc chủ nhắc sơ qua với Thiên Diệu, Thiên Diệu hờ hững từ chối. Quốc chủ đành từ chối thỉnh cầu của tộc trưởng tộc Xích Lang, Tộc trưởng không dám làm phiền nữa, song Xích Chiêu lại vô cùng phiền não vì lo cho tính mạng của người kia, nàng ta rầu rĩ đêm ngủ không yên.

Sau khi Nhạn Hồi biết sự tình, lòng thoáng suy nghĩ, cảm thấy nếu có thể nói chuyện với Quốc chủ là được. Chỉ cần có thể cho Quốc chủ biết chuyện của nàng, những chuyện khác ông ta không đề mắt tới, nhưng chuyện “tìm Nhạn Hồi” thì Quốc chủ nhất định sẽ quan tâm.

Vì Nhạn Hồi biết Thiên Diệu muốn tìm nàng đến mức nào.

Hắn nhất định nóng lòng hơn cả nàng vì nàng có thể nhìn thấy hắn cho dù là ngửa mặt trông lên cũng biết hắn vẫn tồn tại, vẫn sống ở một nơi nào đó, còn Thiên Diệu lại không nhìn thấy nàng, cho dù hắn trông mong mỗi mắt cũng không biết nàng có tồn tại không, có sống trên thế gian này như hắn không...

Lúc mới nghe thân phận của Nhạn Hồi, Xích Chiêu vẫn có thái độ nửa tin nửa ngờ, đến khi Nhạn Hồi đem một số tiểu tiết trong “Nhạn Hồi thư” và “Thiên Diệu truyện” mua về ra nói rõ, tình tiết thật sự khiến Xích Chiêu có hơi tin tưởng, nàng ta đem chuyện này báo cho Tộc trưởng.

Tộc trưởng nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ, dù sao chuyện của Nhạn Hồi đã lưu truyền trong giang hồ mười mấy năm nay, không biết đã đồn ra bao nhiêu phiên bản, thế nhưng ông ta vẫn đem chuyện này báo cho Quốc chủ.

Có thể nào tộc Xích Lang cũng không ngờ, hôm sau long khí liền cuốn tới lãnh địa của họ, mang theo hơi nóng đập xuống đại sảnh của tộc Xích Lang.

Khi Nhạ Hồi cảm ứng được áp lực do long khí của Thiên Diệu mang tới, nàng không nói rõ trong lòng là vui mừng hay như thế nào, tim lập tức bắt đầu đập mạnh, dù có thể nào nàng cũng không ngờ, đúng lúc này Xích Chiêu ở sau lưng thỉnh linh đánh lên gáy nàng.

Nhạ Hồi cảm thấy hoa mắt chóng mặt, khí tức trong cơ thể nghịch chuyển, đến khi tỉnh táo, mọi thứ xung quanh đã biến đổi khác thường. Nàng sững sờ, quay đầu nhìn Xích Chiêu, nhưng phát hiện mình đang nằm dưới chân nàng ta nhìn lên.

“Người làm gì vậy!” Nhạ Hồi nổi giận mắ, thế nhưng âm thanh phát ra lại là một tiếng “Ngao!”

Nhạ Hồi “...”

Nàng cúi đầu nhìn xuống tay mình đã biến thành vuốt, toàn thân xù lông... Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy mình trong gương đồng dưới đất, chẳng biết đã biến thành sói con từ bao giờ.

Ông nội nó...

Dám lấy oán trả ơn!

Nhạ Hồi còn đang tức giận không thôi, bên ngoài bỗng nhiên trở nên ồn ào, Xích Chiêu vén rèm cửa bước ra, Nhạ Hồi muốn chạy theo, song tức thì bị người hầu sau lưng Xích Chiêu ôm lại, giam chặt nàng trong lòng.

Người hầu không đi ra, thậm chí còn bịt miệng Nhạ Hồi không cho nàng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bên ngoài truyền tới giọng Tộc trưởng tộc Xích Lang: “Đại nhân, đây... là con gái nhỏ của tôi, nó đã thấy những chuyện đó trong mơ.”

Nàng ta đã thấy những chuyện đó trong mơ?

Người của tộc Xích Lang nói với Thiên Diệu như vậy sao? Họ muốn Thiên Diệu nghĩ như vậy? Vì muốn Thiên Diệu giúp nàng ta cứu người nên đã nói vậy sao? Hay vì muốn dùng thân phận “Nhạ Hồi chuyển thế” để có được lợi ích lớn hơn...

Nhạ Hồi cảm thấy phần nộ tốt cùng nàng cố gắng giũa trong lòng người hầu kia, cơ mà lại không hề có tác dụng, thời gian tu hành của nàng kiếp này quá ngắn ngủi, sức lực quá yếu, nàng không vùng ra được.

“Người mơ thấy những chuyện đó sao?”

Một câu rất đơn giản, có điều giọng nói này đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của nàng. Nếu là kiếp trước, sao Thiên Diệu có thể cho phép có người giam cầm nàng ở nơi gần hấn đến vậy, hấn quen thuộc khí tức của nàng hơn ai hết mà.

Chỉ là bây giờ hấn không biết, vì ngoài ký ức, trên người nàng không còn bất kỳ điểm nào liên quan với Nhạ Hồi trước đây.

Nàng phải bỏ lỡ hấn như thế sao...

“Là ta.” Xích Chiêu đáp.

Nhạ Hồi không vùng vẫy nữa, nàng cup mi, đuôi và vuốt cup xuống ịu xịu. Nàng nghĩ rất chu đáo, tuy nhiên rốt cuộc vẫn đánh giá thấp lòng tham của con người.

“Nói dối.”

Giọng Thiên Diệu hờ hững lạnh lẽo, tựa như một lưỡi đao xé tan bình yên bên ngoài

Cả tộc Xích Lang nhanh chóng chìm vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Ngoại Truyện: Chung Tình (2)

Type: ViVu

Mắt Nhạ Hồi như bị hai chữ này thấp sáng lên. Giọng Thiên Diệu bên ngoài như băng lạnh, “Người cho người biết những chuyện này đang ở đâu?”

Xích Chiêu không đáp, áp lực bên ngoài truyền tới lớn dần lớn dần.

Nhận Hồi cố gắng thoát ra, muốn tạo ra chút động tĩnh, thế nhưng gã người hầu kia giữ nàng quá chặt. Nhận Hồi dùng vuốt cào ngón tay hắc, dùng đuôi đánh lên người hắc, song những động tác này phát ra âm thanh quá nhỏ, cách bức màn cửa dày của tộc Xích Lang, người ở bên ngoài chắc là chẳng nghe thấy được gì.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, vang lên một tiếng “thịch” khê khằng, tại Nhận Hồi cử động.

Thiên Diệu!

Tiếng gọi trong lòng nàng vang dội, gần như đình tại nhức óc.

“Thịch”. Tiếng bước chân thứ hai tiến về phía rèm cửa, tim nàng đập mãnh liệt, Nhận Hồi cảm thấy vành mắt mình nóng lên, nàng không cần phát ra tiếng động nào, chỉ tiếng tim đập này thôi Thiên Diệu cũng nhất định có thể nghe thấy.

Ta đã quay lại tìm chàng!

“Thịch”

Từng bước tiến gần, âm thanh này đối với Nhận Hồi tựa như tiếng của Trời, ngược lại đối với người của tộc Xích Lang thì như nhạc dạo trước khi xuống Địa Ngục.

Gã người hầu nhốt Nhận Hồi cũng phát hiện có điều không ổn, hẩn lui về phía sau một bước định trốn chạy, đúng vào lúc này, một luồng sóng nhiệt khiến đất băng nổi gió, lật tung cả chiếc lều dày của tộc Xích Lang.

Chẳng hề báo trước, gương mặt của Thiên Diệu hiện hiện trước mặt Nhận Hồi. Mái tóc xanh khi xưa không còn nữa. Từ lâu Nhận Hồi đã nghe giang hồ đồn, trong trận chiến với Thanh Quảng chân nhân, trong giây phút đau đớn vì mất đi người yêu, tóc hắc đã hóa bạc. Nhận Hồi chưa bao giờ tưởng tượng được, mái tóc trắng của hắc đã thấm điểm thêm cho đôi mắt hắc nhiều bể dâu đến vậy.

Thế nhưng dung mạo vẫn khuynh thành.

Hơi nóng cuốn chiếc lều đi, cũng nhẹ nhàng cuốn đi pháp thuật trên người Nhận Hồi, ánh sáng trên người nàng biến chuyển, nàng lại hóa mình trở thành thiếu nữ.

Gương mặt nàng đã khác trước đây, đáng vẻ cũng vậy. Song khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hai người đều im lặng.

Họ vẫn rất ấn ý, tâm linh hai người vẫn tương thông như xưa. Cho dù ngăn cách bởi thời gian luân hồi, bởi thân phận, nhưng kể từ giây phút đầu tiên họ gặp được nhau, sự ấn ý tận trong tâm này chưa từng thay đổi.

“Thiên Diệu...”

Nhận Hồi cất tiếng gọi, chỉ có hai chữ vậy thôi mà ánh mắt Thiên Diệu đã dậy sóng.

Nhận Hồi muốn tiến lên phía trước, có điều gã người hầu sau lưng vẫn bóp cổ nàng. Xích Chiêu sau lưng Thiên Diệu há miệng như muốn nói gì đó, chỉ là nàng ta không có cơ hội lên tiếng, vì trong không khí dường như có một sức mạnh định thân họ lại.

Tay người hầu bóp cổ Nhận Hồi không nghe theo điều khiển của hắc, vô thức buông nàng ra. Hắc không dám tin, song hắc không cách nào phản kháng lại sức mạnh này. Người của tộc Xích Lang xung quanh bao gồm cả tộc trưởng cũng đều bị sức mạnh này định thân trong không trung, lơ lửng bay lên, chẳng thể nào sử dụng pháp thuật chống lại được.

Chỉ có Nhận Hồi vẫn bình yên đứng đó, một luồng sức mạnh từ người Thiên Diệu tỏa ra, tất cả người của tộc Xích Lang trong tích tắc liền như lá khô bị cuồng phong quét qua, không biết bị cuốn đến nơi nào.

Trời đất trở lại yên tĩnh, Nhận Hồi cảm giác như mình đang đứng ở trung tâm của thế giới, nhìn Thiên Diệu từng bước từng bước vững vàng kiên định đi về phía nàng.

Không còn ai có thể ngăn cản họ đến với nhau.

Hắc đưa tay ôm lấy Nhận Hồi, phút giây này tựa như quay lại thời khắc cuối cùng mười lăm năm trước đây, rốt cuộc hắc cũng kéo được Nhận Hồi ra khỏi đồng đất khép lại kia.

Hắc siết chặt nàng, một tay giữ đầu nàng, khom người âm Nhận Hồi vẫn còn quá thấp lên, khóa chặt môi nàng.

Ánh sáng lưu chuyển bên cạnh họ, đây không phải là trùng phùng sau cách biệt mười lăm năm, mà tựa như vẫn còn trong căn phòng nhỏ của Nhận Hồi ở Thanh Khâu xưa kia, lúc nàng trêu chọc hắc. Cũng có thể là lúc hắc lầm tưởng Nhận Hồi bị Tố Ảnh giết hại, quay về Thanh Khâu lại bất ngờ nhìn thấy nàng chạy về phía mình. Hay cũng có thể là lúc hắc vô thức cắn môi nàng trong đêm trăng tròn ở núi Đông La...

Có mấy ai chịu đựng mười lăm năm nhớ nhung đau khổ, phút giây trùng phùng, Thiên Diệu phát hiện, thời gian mười lăm năm chờ đợi tựa như thoáng chốc tuần mã lướt qua, vốn chẳng là gì cả.

Thời gian mười lăm năm trước đối với hắn như không hề trôi, mãi đến hôm nay, hắn và nàng tái ngộ, thời gian của hắn mới lại bắt đầu trôi.

“Thiên Diệu.” Nàng nói, “Ta quay về tìm chàng rồi, ta không nuốt lời.”

Phải, đối với hắn, Nhận Hồi chưa bao giờ nuốt lời.

Hắn vẫn ôm chặt nàng, chặt đến mức cơ hồ siết nàng vào trong cơ thể mình, vậy mà trong lúc tình cảm dâng trào dạt dào này, hắn lại sợ mình ôm chặt quá có thể sẽ khiến Nhận Hồi bị thương, thế nên hắn khẽ buông tay, song lại không dám buông lỏng, cũng không dám ôm nàng chặt hơn.

Nhận Hồi nhìn ra hắn đang hết sức lúng túng tựa như gà mắc tóc vậy.

Nàng đành đẩy hắn ra một chút, khi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt đang cố kiềm nén vô số cảm xúc của Thiên Diệu, giống như một vực sâu kéo nàng xuống dưới.

“Thiên Diệu, chàng nói ta nghe đi.”

Hắn khẽ mím môi.

Nhận Hồi kéo khẻ miệng hắn, “Có phải bao nhiêu năm nay chàng sống trên cao nên chỉ biết dùng ánh mắt, quên cách nói chuyện?”

Hắn lại siết nàng vào lòng, “Những lúc thế này nàng chỉ cần yên lặng là được.”

Yên lặng nghe nhịp tim của hắn, để hắn cũng có thể lắng nghe nhịp tim của nàng, vậy là đủ rồi.

Không biết hai người cứ im lặng thế này bao lâu, trong không trung bỗng có một sức mạnh truyền tới, chậm chậm vạch khí tức quanh người Thiên Diệu ra. Lúc này Thiên Diệu mới ngẩng đầu, phát hiện Quốc chủ Thanh Khâu đương nhiệm đã tìm tới.

Hắn khẽ nheo mắt, vẻ mặt rất không vui.

Nghĩ cũng phải thôi, Thiên Diệu vừa xuất hiện thì đã ra tay với tộc Xích Lang, không tiếc chút sức lực, như muốn diệt hết cả tộc này. Thân là Quốc chủ đương nhiệm, lúc Tiên Yêu bình yên vô sự, không có chiến loạn, đương nhiên Quốc chủ phải tới bảo vệ con dân Yêu tộc của mình.

Thiên Diệu cũng biết đạo lý này, nhưng về mặt hắn vẫn khó coi, tay hắn ngưng tụ pháp lực, một viên châu lửa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, hắn phẩy tay, viên châu chìm vào ba tấc đất, “Tộc Xích Lang giúp ta tìm lại thể từ.”

Nghe hắn nói vậy, Nhận Hồi thoáng sửng sốt, ngược đầu lên nhìn, thấy thần thái hắn vẫn bình thường không có chút nào không ổn cả, hắn nói với Quốc chủ đương nhiệm: “Tuy có tội tham lam lại cũng có công, Ngài tự liệu lấy đi.”

Nói xong hắn đưa nàng bay lên trời, mặc kệ những chuyện còn lại phải xử lý thế nào.

Nhận Hồi biết, viên châu Thiên Diệu để lại có pháp lực của hắn, nếu tộc Xích Lang có thể nghĩ cách đem viên châu đó đi, muốn cứu tộc nhân bị nhốt trong trận pháp của Quảng Hàn môn cũng không phải là không thể.

Hắn nói tuy có tội nhưng cũng có công, viên châu đó coi như tạ lễ, không trực tiếp giúp người của tộc Xích Lang coi như trừng phạt.

“Thiên Diệu”

Thiên Diệu giấu Nhận Hồi trong chiếc áo to rộng sườn ảm cơ thể nàng cũng thay nàng chắn lại gió thổi tới khi cười mây, nghe Nhận Hồi gọi, hắn cúi đầu nhìn nàng.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà.”

“Chàng đã chuẩn bị nhà cho ta sao?”

“Ừm”

Lòng Nhận Hồi ảm áp, im lặng một lúc, nàng thoáng suy nghĩ, nghịch ngợm hỏi: “Ta trở thành thể từ của chàng lúc nào?”

Thiên Diệu ôm nàng nhẹ áp vào tai nàng đáp: “Bất kỳ lúc nào trong tương lai.”

Thiên Diệu đặt nhà họ ở Thanh Khâu, có điều hắn nói trong viện bình thường không có người quá hoang vu, nên vẫn cho Nhận Hồi ở trong căn phòng mà nàng ở trước đây.

Sau đó Thiên Diệu bắt đầu sắp xếp, hẳn muốn cử hành hôn lễ với Nhạ Hò.

Tin Nhạ Hò quay về và sắp cùng Thiên Diệu cử hành đại hôn chẳng qua chỉ có một ngày mà đã truyền đi khắp thiên hạ. Vậy là ngày thứ hai, Nhạ Hò vừa tỉnh dậy, mới bước ra khỏi phòng ngoài viện đã có một bóng người nhào tới, ôm chầm lấy nàng.

“Chủ nhân chủ nhân!” Giọng Huyền Tiểu Yên trưởng thành hơn trước nhiều, nhưng tính tình chẳng hề thay đổi.

Nhạ Hò ngẩng đầu nhìn nó, thấy nó đã trở thành một phụ nhân hai mươi mấy tuổi, tình cảnh hiện giờ dường như đảo ngược giữa nàng và Huyền Tiểu Yên mười lăm năm trước.

“Lớn rồi sao vẫn như trẻ con vậy.” Sau lưng Huyền Tiểu Yên truyền tới một giọng nam, Nhạ Hò nghe cũng cảm thấy quen tai, quay đầu nhìn lại, thấy Chúc Ly đang nhủ mày chậm rãi bước tới, kéo Huyền Tiểu Yên ra, “Nàng có biết cơ thể Nhạ Hò hiện tại có chịu nổi cái ôm của nàng không? Đứa trẻ trong bụng nàng có chịu nổi không?”

Huyền Tiểu Yên bị mắ cũng không để ý, dầm nước mắt nhìn Nhạ Hò.

Nhạ Hò lấy làm lạ hỏi : “Đôi oan gia các ngươi về với nhau lúc nào vậy?”

Chúc Ly hơi ngượng ho một tiếng, bấy giờ mới nhìn Nhạ Hò, còn chưa đáp thì Huyền Tiểu Yên bên cạnh đã cướp lời: “Cứ chơi mãi rồi về với nhau thôi.” Huyền Tiểu Yên quệt nước mắt, sau đó kéo tay Nhạ Hò, “Chủ nhân, cô không biết bao nhiêu năm nay em nhớ cô đến mức nào đâu, lúc nhớ cô em bèn viết sách cho cô, viết được nhiều lắm đó.”

“...” Khóc mãi Nhạ Hò khẽ co giật, nàng nhoèn cười, xắn tay áo lên, “Ngươi tới đây, ta phải trò chuyện với ngươi về việc này mới được. ”

Huyền Tiểu Yên lại dầm nước mắt, “Sách viết không hay, không cảm động sao?”

Nhạ Hò mỉm cười, “Nể tình ngươi là thai phụ, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Chúc Ly bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, chưa hàn huyên bao lâu, bên ngoài có người hầu tìm tới, báo là có người tặng lễ vật cho Nhạ Hò.

Nhạ Hò ngần ra, mấy ngày tiếp theo, nàng không ngừng nhận được lễ vật từ những người nàng không quen biết ở khắp mọi nơi.

Rất nhiều người tặng lễ vật, đều chúc nàng và Thiên Diệu hạnh phúc, ngoài ra còn viết thư cảm tạ, cảm tạ nàng tìm lại được Thiên Diệu, để họ tin trên thế gian này còn có tình yêu vĩnh cửu. Nhạ Hò thấy vậy đỡ khóc đỡ cười, “Bây giờ không đánh nhau nữa, mọi người rảnh rồi quá nhỉ.”

Huyền Tiểu Yên bên cạnh, nói: “Cô xem, chủ nhân, đây đều là công lao của em hết. Khiến hai người trở thành đôi tình nhân trong truyền thuyết, vang danh khắp Tam giới. Mấy ngày nữa em lại ra một quyển sách, chuyên viết về những chuyện ngọt ngào của các người sau khi trùng phùng.

Nhạ Hò “...”

Chúc Ly bên cạnh khuyên rất lâu mới dập tắt được sát tâm của Nhạ Hò.

Điều khiến Nhạ Hò cảm động nhất là nửa tháng trước hôn lễ, nàng nhận được một bộ hi phục màu đỏ, từng đường kim mũi chỉ bên trên đều tinh xảo đến kinh ngạc, trong hi phục kẹp một tờ giấy nhỏ, bên trên viết tám chữ:

“Khổ tận cam lai, răng long đầu bạc.”

Nhạ Hò biết nét chữ này, là Huyền Ca viết.

Huyền Ca không thể quay lại Thanh Khâu, trên giang hồ thậm chí không có bất kỳ tin tức nào của nàng ta, nhưng qua tám chữ này, Nhạ Hò biết Huyền Ca sống rất tốt, cũng như nàng, Huyền Ca đang âm thầm hạnh phúc ở một nơi nào đó.

Nhạ Hò mặc hi phục Huyền Ca may cho mình, cùng với Thiên Diệu bá đường thành thân, trở thành thê tử của hắn.

Nàng ngẫm nghĩ, giả thiết về đời này trước đây của nàng không sai, đúng là nàng đã gả đi xa lúc mười lăm tuổi, chỉ là không có tình tiết đào hôn trên đường mà thôi.

Vào động phòng Thiên Diệu giờ khăn đỏ che đầu Nhạ Hò, nhìn thấy nàng dung nhan tuyệt sắc.

Hắn không làm gì hết, chỉ lặng lẽ nhìn nàng tựa như có nhìn thế nào cũng không đủ. Nhạ Hò cũng nhìn hắn cười, bỗng nhiên nàng nảy ra một câu hỏi không đúng lúc, “Thiên Diệu, chàng nói đi, nếu kiếp này Quốc chủ Thanh Khâu không để lại ký ức cho ta, ta không nhớ chàng hay giống như Xích Chiêu kia, vì lợi ích mà tiếp cận chàng vậy chàng phải làm sao? Chàng yêu ta đến vậy mà”

Thiên Diệu cười, như vốn cảm thấy điều này chẳng là gì cả, “Vậy cũng không sao hết, nàng muốn gì ta sẽ cho nàng, muốn lợi ích cũng cho, muốn máu thịt cũng cho, muốn xương cốt cũng cho.” Hắn nói, “Chỉ cần là người nàng yêu, ta bằng lòng lột vảy trên người xuống, từng mảnh từng mảnh làm thành khải giáp cho người yêu của nàng.”

Lời hắn nói khiến Nhạ Hò đau xót, nàng khẽ chau mày. Thiên Diệu nắm tay nàng, “Nhạ Hò, ta chưa bao giờ sợ nàng đoạt đi thứ gì, điều ta sợ nhất là

lúc ta đã chuẩn bị trao cho nàng tất cả... nàng lại chẳng muốn gì từ ta.”

Nhạn Hồi im lặng một lúc thật lâu, rồi nâng mặt Thiên Diệu nói: “Chàng hoàn toàn không cần lo chuyện này, ta muốn nhiều thứ lắm, chàng yên tâm!”

“Được, nàng muốn gì cũng được.”

Nhạn Hồi bỗng nghiêng đầu nhovn miệng cười, dùng sức đè Thiên Diệu xuống giường, “Ta muốn chàng, chàng có cho không?”

Thiên Diệu bị Nhạn Hồi đè phía dưới, hần từ tốn nói: “Mười lăm năm nay, mỗi đêm nhớ về chuyện xưa, ta hối hận ba chuyện.” Hần tí tê, “Một là chưa từng bày tỏ tình ý với nàng.” Hần vừa nói vừa hôn nhẹ lên vành tai nàng khiến toàn thân nàng run rẩy.

“Hai là chưa từng nhìn kĩ bí mật ẩn giấu trong mắt nàng.”

Hần hôn lên mắt nàng, nhẹ nhàng nhưng ấm nóng.

“Ba là...”

Hần ôm nàng, gần như không phí chút sức lực nào đã khiến nàng cảm thấy trời đất xoay chuyển, chốc lát sau đó, hần đã đè lên người nàng, thì thầm: “Chưa từng đồng ý với nàng...”

“Hòa hợp song tu.”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hộ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.